

YABANCI



YILDIZLARI ÖZGÜR BIRAK

ATEŞİN PEŞİNDE NİN NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

FSAH FAIZ

HAFSAH FAIZAL

YILDIZLARI
ÖZGÜR
ÇİRAK

Çeviren
Elif Nihan Akbaş

Aras

Vadi Venial

Alderamin

Almas

Corak
Diyar

Hessa Adalari

Sharr

Baran Venial

Abia Nehri

Pelusya

Zaram

Guljul

Anadil

Abal

Alkena



istan



Sultan'ın Kalesi

Sarasin

DANCALI DAGLARI

Thali

BOŞ ORMAN





*Şeref, kalpten önce gelir, dedi kız.
Nezaket ölümü besler, dedi aslan.
Karanlığın ardından yıkım gelir, dedi oğlan.
Güç acının babasıdır, dedi kral.
Ve hepsi haklıydı sonuna kadar.*



I. FASIL



BOŞ BİR KABİR KADAR
KARANLIK



BÖLÜM 1

KARANLIK, DAMARLARINDA DOLAŞIYORDU. PARMAKLARINDAN filizler hâlinde çıkıyor ve her bakışını bulandırıyor-
du. Çok fazla ve çok hızlı düşündüğünde kollarından siyah
dereler gibi akıyordu.

Korku sana dönüşür.

Sandığın kapağını kaparken –ki Sharr’dan ayrıldıklarından beri
bunu bininci kez yapıyormuş gibi hissediyordu– tepedeki güneş
Nasir Ghameq’in gölgesinin Jinan’ın gemisinin tahta döşemeleri bo-
yunca uzamasına neden oluyordu. Parmaklarında, sandığın içinde
yatan dört kalpten yayılan istikrarlı bir atış hissetti. Bir zamanlar Ara-
vistan’ın kurucuları Kadim Kız Kardeşler’e ait olan, büyü parçalarını
kitlelere yetecek kadar çoğaltan, beş halifeliğin kraliyet minarelerinde
krallığın büyüsunun kaynağı olan kalpler. Organlar yerlerine konana
kadar büyü yok hükmündeydi – tıpkı son doksan yıldır olduğu gibi.

Yine de büyü onun içinde varlığını sürdürmeye devam ediyor-
du, varlığını gölgeleyen karanlık yüzünden saklayamadığı bir ger-
çekti bu.

"Ne kadar bakarsan bak beşinci kalp kendiliğinden bellirne-
yecek. O da öyle," dedi Kifah, gözcü kulübesinden aşağı rahatça
inerken. Üst kolundaki manşet parıldadı, işlenmiş çapraz mızraklar
onun bir zamanlar kim olduğunu hatırlatıyordu: Pelusya Halifesi'ni
koruyan Dokuz Seçkin'den biri. Nasir içinde duyduğu bir sancıyla,
kadının şimşek hızındaki sözlerine altın saçlı bir generalin cevap
vermesini beklediğini fark etti. Sevgi dolu bir *Dokuz'dan Biri* ifade-
siyle bitecek aptalca ya da zekice bir şey.

Yankılanan sessizlik Baran Denizi'nin çırpınan dalgaları kadar
gürültülü ve sarsıcıydı.

Nasir, Jinan'a doğru ilerledi. Bacağındaki yara, Sharr adasındaki
bir ifritin hatırası, gemi boyunca topallamasına neden oldu.

"İki gündür denizdeyiz. Neden bu kadar uzun sürdü?"

Zaramlı kız dümenin başından gözlerini kısarak ona baktı. Da-
ğınık, koyu renkli bukleleri ekoseli türbanının katları arasından
çıkmişti. Türbanının kumaşı kahverengi gözlerine kırmızımsı bir
parıltı katıyordu. "*Anqa* buraların en hızlı gemisidir, ekselansları."

"Sanki başka gemi varmış gibi, çocuk," dedi Kifah.

Nasir kalplerin bulunduğu sandığı güvenle kızın yakınlarında-
ki bir boşluğa tırkarken Jinan kaşlarını çattı. "Ben çocuk değilim.
'*Anqa*, 'Zümrüdüanka' demek. Bilirsin, hani ateşten yaratılmış
ölümsüz kuş. En sevdiğim yıldızın adını verdim. Babam..."

"Kimsenin umurunda değil," dedi Nasir, gemi sarsılırken sert
tahtaya tutunarak.

Jinan abartılı bir şekilde iç geçirdi.

"Daha ne kadar var?"

"Beş gün," dedi kız ama Nasir'in yıldırان bakışı karşısında gu-
ruru söndü. "Ne, ekselanslarının gemisi en fazla altı günde mi gi-
diyor? Arkamda Sultan'ın kudreti olmadığı için beni bağışlayın."

"Benim gemimin," dedi Nasir ağır ağır, "Sharr'a varması iki gün-
den az sürdü. Hem de yol üzerinde yendiğimiz Dandan'a rağmen."

Jinan ıslık çaldı. "O hâlde o süslü saraya vardığımızda o gemi-
nin planlarına bir bakmam gerekecek. Acelemiz ne?"

Öfke Nasir'in tenini yaktı ve parmak uçlarında hızla siyah çizgiler belirdi. Jinan bakakaldı. Kifah fark etmemiş gibi davrandı ki bu da Nasir'i daha da rahatsız etti.

"Okula gittin mi?"

Jinan'ın gözleri kısıldı. "Bunun herhangi bir şeyle ne alakası var?"

"Gitseydin, ben Gecenin Aslanı'nın hayatta olduğunu söylediğimde bunun ne kadar acil bir durum olduğunu anlardın," dedi Nasir ve içindeki suikastçı, kızın gözlerinin fal taşı gibi açılmasına neden olan korkudan zevk aldı. Ona Aslan'ın çaldığı kalpten bahsetmedi. Bunu ve hatta büyüü bile umursamıyordu —Altair'i umursadığı kadar değil— ama kız bunu anlamazdı. Nasir bile kanındaki o tuhaf baskıyı, başka bir insan için duyulan endişeyi anlamıyordu. Annesinin sözde ölümüyle birlikte bu hissin de silinip gittiğini sanmıştı. "Benjamin'in bir kayaya takılıp öldüğünü mü düşünüyorsun?"

Jinan bir kez daha kaşlarını çatarak başını çevirdi; Kifah gemi direğine yaslandı, onu incelerken kollarını kavuşturdu. "Onu geri alacağız."

Benjamin'den bahsetmiyordu.

"Endişelenmiyorum." Nasir ona bakmadı.

"Tabii, elbette," dedi Kifah ağır ağır. "Ben onun Altair olduğunu ve başının çaresine bakabileceğini kendime yüksek sesle hatırlatmak istedim sadece. O kadar çok konuşur ki Aslan onu geri alalım diye yalvaracaktır. O beceriksiz ahmağı 'Alın sizin olsun' yazılı bir tabelayla bir yerlere bırakırsa hiç şaşırmam."

Bu bir yalandı ve ikisi de bunun farkındaydı. Belirsizlik, kadının normalde sabit olan sesinde acıyla çınılıyordu.

Nasir önünde uzanan denizin ötesine, Sharr adasına doğru baktı. Bir yanı peşlerine düşmüş, en az Aslan'ın kendisi kadar karanlık ve korkunç başka bir gemi görmeyi bekliyordu. İki hafta önce Nasir, Altair'i her an öldürmeye hazırды — yoluna çıkan herhangi birini öldürmeye hazırды ama şimdi gözlerini kapadığında Altair'in açık

avuçlarından çıkan kör edici ışık huzmelerini görüyordu. Aslan'ın siyah asasının Benyamin'in kalbinden çıkan keskin yüzeyini görüyordu.

Fedakârlık, diye mırıldanmıştı Benyamin. Fedakârlık, ölümün romantik bir saçmalık kılığındaki hâinden başka bir şey değildi. Nasir biliyordu – o ölüm ve karanlık için doğmuştu ve birçok başka kalbi durdurmuş biri için bir kalp taşımak zordu. Sonsuza dek hatalarıyla gölgeleneceğini bile bile doğruyu yapmak zordu.

Sharr'da bir yerlerde kalbi atmaya başlamıştı ve o da bunu sürdürmeye niyetlenmişti. Kendini buna değer biri hâline getirmeye niyetlenmişti; bu, ailesini yok eden büyüü geri getirmek anlamına gelse bile.

İşe Altair'i kurtarıp Aslan'ı haklayarak başlayacaktı.

Jinan'a baktı. "Beş gün çok uzun. Üç düşür."

Jinan tükürükler saçarak konuşmaya başladı. "Bu imkâns—"

Ama Nasir çoktan alt güverteye inen merdivenlere yönelmişti. "Sen üç güne düşür, ben de Benyamin'in gümüşlerini ikiye katlayayım."

Genç kaptan bir anda bağırmaya başladı. Ayaktakımından oluşan tayfası ânında dikkat kesilirken bir kaos çıktı, dalgalı denizde kendilerini evlerinde hissedenden Zaramlıların kaba bağırış çağrışları duyuldu. Nasir kızın bu kadar çok parayla ne yapacağını bilmiyordu ama umurunda da değildi. Tahtın harcayacak yeterince parası vardı.

Nasir basamaklardan topallayarak indi. Üç gün hâlâ üç gündü ve çok uzun bir süreydi. Artık adada zincirli değilken Aslan'ın orada kalmak için bir sebebi yoktu, özellikle de Macavhar –en çok istediği şeyin anahtarı– ondan gitgide uzaklaşırken. Zümrenin Aslan'dan önce kıyıya ulaşması şarttı yoksa çok daha beter sıkıntılarla karşılaşacaklardı ve eğer yolculuklarını hızlandırabilecek biri varsa o da Zaramlı bir fani değildi.

Yanan yakıtın küf kokusu geminin içindeki tuzlu havaya yapıştı. Nasir bir dizi diş gibi yan yana sıralanmış kamaraların, loş ışıkta

kopkoyu görünen, sarayı anımsatan sürgülü yatakların ve az sayıdaki diğer eşyanın yanından geçerken fenerler titreşti.

Soluğu kesildi ve kendini birden ona görevini söyleyen Ghameq'in karşısında buldu. Sultan'ın generalini öldürmekte başarısız olmuştu. Avcı'yı öldürmekte başarısız olmuştu. Macavhar'ı getirmekte başarısız olmuştu.

Başarısız, başarısız, başarısız.

Düşüncelerini serbest bıraktı. Artık her şeyin farklı olduğunu hatırlattı kendine. Babasıyla arasındaki yular boğum boğum olmuştu artık, çok daha fazla kişinin yaşamına dolanmıştı. Zafira, Altair, Kifah, annesi ve en önemlisi pençelerini Ghameq'e geçirmiş olan, onun her hareketini kontrol eden Gecenin Aslanı.

Bakışları en uzak uca, Zafira'nın kamarasının ulaşılmaz bir çıkıntı gibi durduğu yere kaydı.

Güverteye çıktığı ender zamanlarda Macavhar hep sıkı sıkıya göğsüne bağlanmıştı, bakışları uzak ve ilgisizdi. Gözlerindeki buzun silindiğini, yerini başka bir şeyin aldığını görmek Nasir'i endişelendirmişti ama korkağın teki olduğundan ona yaklaşıp durmadı ve Sharr'daki son anlarının çılgınlığı azalmaya devam ederken aralarında hızla artan mesafeyi durdurmak için ne yapacağını bilmiyordu.

Bacağını dinlendirmek için durup parçalanmış bir kirişe yaslandı. Gümüş Cadı —*annesi, rimaal*— en az Zafira'nınki kadar uzak bir kamara seçmişti ve nihayet kapısına ulaştığında döşemedeki koyu bir parıltı duraksamasına neden oldu.

Kan?

Eldivenini çıkardı ve iki parmağıyla lekeye dokunarak parmaklarını burnuna götürdü. Keskin ve metalik — kesinlikle kan. Parmaklarını kıyafetine sildi ve başını kaldırarak gelişigüzel ilerleyen izi takip etti.

Kanın bir kapının ardında yok olduğu en dipteki kamaraya dek: Zafira'nın kamarası.



BÖLÜM 2

GÜÇ KEMİKLERİNDE AKIYORDU. RUHUNDAN SÜZÜLÜyor, atıkları görünmez bir uçuruma akıyordu. Onu boşaltıyordu. Zafira Iskandar, Arz olarak bilinen lanetli ormana girmeye kendini bildi bileli cesaret etmişti; büyü yavaş yavaş teninin altına işlemişti, her zaman orada, ulaşılabilceği bir yerdeydi.

Ama şimdi gitmişti.

Bir sandığa tıkmış, kendinden fazla emin bir Zaramlının yanındaki çürümeye yüz tutmuş bir köşeye itilmişti. Öfkeli düşünceleri Macavhar'da yankısını buluyordu.

"Büyü ele geçirildikten sonra o kitabı yok etmeyi planlamıştım." Anadil, Gümüş Cadı, Aravistan'ın Hanım Sultanı ve Kadim Kız Kardeş, Zafira'nın kucağındaki yeşil kitaba dudaklarını büzerek baktı. Fener yüzünün bazı açılarını gölgede bırakıyor, beyaz saçlarını altın sarısı bir ışıkla parlatıyordu. Zafira'nın kamarası onun ihtişamı yanında sönük kalmıştı.

Bizi sevmiyor, diye hatırlattı Macavhar.

Zafira artık onun sesini duyunca irkilmiyordu. Arz yakınların-

daki gölgelerin bir zamanlar onu okşayan yatıştırıcı fısıltısına hiç benzemiyordu. O eski sesin bir arkadaşına ait olduğunu düşünüyordu ama Gecenin Aslanı'na ait olduğunu öğrenmişti.

Hayır, bu ses kendinden emin ve talepkâr olsa da büyüünün ardında bıraktığı boşlukla doluydu ve Zafira şikâyet edemezdi.

Doğru, sevmiyor.

O da Macavhar'la konuşmaya başlamıştı.

Zafira, o vazgeçilmiş şeyi ele geçirmek için yaşadığı onca sıkıntıdan sonra alaycı bir cadının onu yok etmesine izin vermeyecekti. Gökler adına, bu kadın o yüzden mi onun kamarasına gelmişti? "Ondan korkuyorsun."

"Macavhar kardeşlerimin anısının cisim bulmuş hâli," dedi Gümüş Cadı karyoladan yıkıcı bir bakış atarak. Zafira artık bu kadının Nasir'in annesi olduğunu bildiğinden, o bakıştaki benzerliği görebiliyordu. "Benim korkacak neyim var ki?"

Bilmiyor. Sharr'da ele geçirdiğimiz şeyden haberdar değil.

Ciğerlerindeki o baskı bir hatırlatma olduğu kadar sessizlik emriydi de: *Zafira'nın kendisi* bile Sharr'da kazayla avucunu kesip kendini bu kitaba bağlayarak ele geçirdiği şeyin boyutlarını bilmiyordu. Çünkü Macavhar, Kız Kardeşler'in anılarından fazlasıydı.

Neredeyse doksan yıldır Gecenin Aslanı'yla birlikte Sharr'da beklemişti. Onun anılarından bazılarını da barındırıyordu ve Gümüş Cadı'nın bundan hiç haberi yoktu. *Kimsenin* yoktu.

Söyle onlara. Vicdanının sesi, Macavhar'ın ağır varlığı altında sadece bir fısıltıdan ibaretti ama ona kulak asmamasının sebebi bu değildi. Sadece *yapamazdı*. Bir zamanlar onunla konuşan karanlıktan onlara nasıl bahsedemezse, Macavhar'dan da bahsedemezdi. Korku bütün kelimelerini paramparça ediyordu. Onlardan korkuyordu. Diğerlerinin onu nasıl göreceğinden korkuyordu.

Sırf kadın olarak doğduğu için yeterince uzun süre yargılanmıştı zaten.

"Ama ona ihtiyacımız var," dedi Zafira en sonunda ifadesini yumuşatarak. Altındaki sandık gemiye civatayla tutturulmuştu ama

dalgalar yüzünden midesi altüst oluyordu. "Büyüyü *canlandırmak* için."

"Ben Kadim Kız Kardeş'im, kızım. Büyünün nasıl canlandırılması gerektiğini biliyorum. Hakkında az bilgi sahibi olduğum şey kitap çünkü onların son anlarında, Aslan'ı yenmek için gösterdikleri son çaba sırasında yazıldı."

Yenmişlerdi de. Onu yok edecek kadar güçlü değillerdi ama onu Sharr'a hapsetmiş ve Macavhar'ı yaratmışlardı. Zafira'nın gördüğü kadarıyla kitap tek bir neden için yaratılmıştı: Günün birinde hikâyeleri bilinsin diye anılarına evsahipliği yapması için. Büyünün o uğursuz günde Aravistan'dan neden koparıldığı, neden öldükleri ve en önemlisi kalplerinin nerede olduğu bilinsin diye.

"Kalplerin minarelerden sökülmesi Aravistan'ı büyüsüz bıraktı ama Aslan'ı tuzağa düşüren tılsım o kadar çok kullanıldı ki krallığı lanetledi, bütün halifeliklerden enerji çekti ve yıkıma neden oldu. Demenhur'da kar. Sarasin'de karanlık. Sharr zamanının içinde dondu," dedi Gümüş Cadı, Zafira'nın şaşkınlığını yakalayarak. "Sahiden ömür, mantığın ötesine uzadı. Ölüm imkânsız bir isteğe dönüştü. Sen Macavhar'ı ve kalpleri serbest bırakarak Aravistan'ı kurtardın, buna adada sıkışıp kalmış olanlar da dahil. En sonunda aradıkları huzuru buldular."

"Sonra kaftar..." Zafira cümlesini yarıda kesip boynundaki şalın püskülünü çekiştirdi. Sırtlana dönüşebilen adamların ona pis pis bakmaları pek hoşuna gitmemişti ama sonunda zümrenin yardımına gelmişlerdi. Aslan'ın ifrit sürüsüyle savaşmalarına yardım etmişlerdi. "Öldü."

Zafira soluğunu bıraktı. Ölümü arzulayana kadar insanın ne kadar yaşaması gerekiyordu?

Jinan'ın bağırtıları sessizlikte yankılandı, çarpan dalgalar güvertedeki aceleci adımların sesini boğdu. Jinan'ın Benyamin'le anlaşması onları yalnızca Sultan'ın Kalesi'ne kadar götürecekti ama anakaraya doğru ilerliyorlardı; Demenhur'un, Zafira'nın kanındaki huzursuzluğu artıracak kadar yakınına.

"Büyüyü nasıl canlandıracağını biliyorsan bana ihtiyacın yok," dedi. Ya da kitaba. "Eve dönebilirim."

Bildiği ne varsa büyü uğruna arkasında bırakmıştı. Baran Deniz'i geçmişti. O korkunç Sharr adasını yürüyerek aşmıştı. Ama bu zaman ve mesafe, korkuyla iç içe geçmiş doymak bilmeyen bir arzu doğurmadan önceydi.

Çünkü Yasmine'le yüzleşmesi gerekecekti.

"Ne için?" diye sordu Gümüş Cadı, sesinde bir parça bile anlayış yoktu. "Arz yok oldu. Halkının artık bir avcıya ihtiyacı yok."

Sözleri pragmatikti, akılcı. *Zalimce*. Zafira'yı cıvılcıplak bırakmış, onu çölün ıssızlığında önemsiz bir zerreye indirgemişti. Zafira matemle göğsündeki yüzüğe uzandı...

Ve elini tekrar Macavhar'a indirerek parmaklarını kitabın sırtında gezdirdi. Neredeyse hemen bir huzur doldu içine. Endişeyi yatıştıran bir şey.

"Banyo yaptığımda sayfalar erir mi?" Zihninin uçlarında, yakalayamayacağı uzaklıkta acının filizleri salındı. Oysa şimdi üzgün olduğunu hatırlamıyordu. Bunun için bir neden de yoktu. Macavhar mırıldandı.

Gümüş Cadı duraksadı. "Bazen daha bir çocuk olduğunu unutuyorum."

"Dünya çocuklukları alıyor," dedi Zafira, hâlâ yumuşacık olan elleriyle Baba'nın yayını tutuşunu düşünerek. Lana'nın Umm'un alnına ılık bir bez sürüşünü. Anne babasının ölü bedenleri kefene sarıldıktan sonra bir hayalete dönen Deen'i.

"Öyle. Macavhar büyüdü bir varlık, elementlere bağışıklığı var. Yoksa Sharr'da ilk on senede toza dönerdi. Ancak yaşam gücü artık seninkine bağlı çünkü sen aptalca davranarak kendini ona bağladın. Onun birkaç sayfası yırtılırsa sen de bir organını kaybedebilirsin."

Zafira kitaba bağlanmak istememişti. Bir *çocuktan* bu yolculuğa çıkmasını isteyen Gümüş Cadı'ydı. Zafira'nın şimdi bu kadim kitaba bağlanmış olması onun hatasıydı ve üstelik bu macera için Zafira'ya *ihtiyacı* bile yoktu. Aslan'ın çekimine direnecek kadar güçlü

herhangi biri olabilirdi. Hiçbirinin farkında olmadığı kadar derinlere düşmüş olan Gümüş Cadi'nin kendisi dışında.

Zafira, Sharr'ın onlara bir ömür yetecek kadar keşif sağladığından emindi ama bu, Kifah'in isabetli sorusundan önceydi. Altair'in Aslan'la Gümüş Cadi'nin oğlu olduğunu öğrenmelerinden önce. Tuhaftır, bu aile bağıını öğrenmek onu generale *daha* düşkün kılmıştı yalnızca.

Dilini ısırdı. "Peki bu bağı çözmenin bir yolu yok mu?"

"Ölüm," dedi Gümüş Cadi, sanki Zafira'nın önceden bilmesi gerekiyormuş gibi. "Kitabın ortasına bir bıçak saplarsan ondan kurtulursun."

"Ne hoş," dedi Zafira. "Geri kalan her şeyden de 'kurtulurum'."

Parmaklarını yeşil derinin üzerinde gezdirdi, başparmağını tam ortasına kabartmayla işlenmiş ateşli aslan yelesine bastırdı. Gümüş Cadi, Aslan'ı neredeyse onun kadar iyi tanıyan kızı inceleyerek yalnızca mırıldandı.

Bizi kısıkanıyor.

Zafira tam katılacakken Macavhar'ın fısıltılarına karşı çenesini kilitledi. Sözlerin gerçekdışı olabileceğini fark etti. Bir Kadim Kız Kardeş neden fani bir kızı kiskansındı ki?

Zamanla birlik olacağız.

O da ne demekse artık.

İki fener aniden birbirine çarpınca Zafira yerinden sıçradı. Ok kılıfı yana yatınca içindeki oklar fırladı ve tozlar Sharr'ın kumları gibi etraflarında döndü. Gümüş Cadi'nin kılı bile kıpırdamadı ama Zafira kapı açılıp da koridorda bir silüet belirmeden hemen önce, hareketsiz ölümsüze hiç yakışmayan bir şekilde omuzlarının gerildiğini fark etti.

Zafira karışık saçları, daha önce yalnızca ölümcül okunu atmadan önce bir geyikte gördüğü mutlak hareketsizliği tanıdı.

Aravistan'ın Veliaht Prensi, ardında karanlıktan bir pelerinle içeri girdi. Her zamanki gibi zahmetsizdi. Temkinli hareketlerine yeterince dikkat etmeyen birine neredeyse umursamaz gelebilirdi.

Gri bakışları küçük alanı taradı ve gözleri onunkilere kilitlendiğinde Zafira göğsündeki çırpınmaya engel olamadı.

Bakışları kısacık bir an için Zafira'nın dudaklarına kaydı.

"Yaralı mısın?" diye sordu Nasir gölgelerle dolu, yumuşak ve talepkâr sesiyle. Ama tonunda Zafira'nın, Gümüş Cadı'nın bu konuşmanın her saniyesini izlediğini fazlasıyla fark etmesine neden olan bir gerginlik vardı, bir rahatsızlık.

Zafira o sorunun ardındaki anlamı bir zamanlar biliyordu. Koruması gereken bir servetken. Nasir'in yıkıcı yoluna rehberlik eden bir pusulayken. Bir zamanlar peşinde oldukları şeyi ele geçirdiklerine ve Zafira'nın –Sharr'daki, Demenhur'daki, göklerdeki, bu *dünyadaki*– amacı artık hükümsüz olduğuna göre bu endişenin nedeni neydi?

Zafira daha kendini toplayamadan Nasir, Gümüş Cadı'ya bakıp döşemedeki az önce orada olmayan karanlık bir izi işaret etti. Parmakları kırmızıya boyanmıştı.

"Demek gemi bu yüzden daha hızlı gitmiyor."

Sessizlikte dalgalar vurdu.

"Herhangi bir serabinin yapabileceği dünyevi işleri yapabilirim," dedi annesi nihayet, "ama zaman, konsantrasyon ve güç gerektiren bir illüzyondur ki şu an ikisi de bende yok."

"Peki neden?" Nasir'in sesi sabırsız, sözleri kısa ve netti.

Gümüş Cadı ayağa kalktı ve Nasir'in boyuna rağmen kadının karşısında her şey küçüldü. Pelerinini aralayarak altındaki kırmızı elbiseyi gösterdi. Elbise yırtılmış ve kandan kaskatı olmuştu.

Zafira ayağa fırladı. "Aslan'ın siyah hançeri. Sharr'da."

Cadı'nın sağ omzunun altında Nasir'i korumak isterken aldığı bir yara vardı. Âdeta çentikli bir deliği andıran siyah bir irin sarmalıydı.

Sırılsıklam elbisesinden bir damla kan daha dökülürken Gümüş Cadı, "Ta kendisi," dedi. "Lanetli bir cevher tarafından açılmış bir yaranın bilinen bir tedavisi yoktur. Eski şifacılar Hessa Adaları'nda inzivada yaşarlardı ve içlerinden hâlâ hayatta olanlar varsa tek umudum orası."

“Peki ya Bait ul-Ahlaam?” diye sordu Nasir.

Zafira kadim Safin dilinden çevirdi. *Rüyalar Evi*. Daha önce hiç duymamıştı.

“Sultan’ın Kalesi’nden boğazı kolaylıkla geçip orada ihtiyacın olan şeyi bulabilirsin.”

“Ne pahasına? Ben o duvarların arasına adım atmam,” diye yanıtladı kadın ama Zafira onun dile getirmediklerini de duydu: *Bir daha olmaz*. Daha önce orada bulunmuştu ve bunun bedelinin parayla hiçbir alakası olmadığı açıktı.

Gümüş Cadı öyle kolay kolay ürkmezdi, o nedenle bakışlarındaki alev alev öfke ve dudaklarının bir somurtmayla hafifçe aşağı sarkışı tuhaftı. Gerçekten öyleydi.

“O hâlde bizden ayrılacaksın,” dedi Nasir ve Zafira, adamın sert kayıtsızlığı karşısında ürperdi.

“Yürüyen bir büyü kaynağı olacağım. Size hiçbir faydası olmayan ama kaçınılmaz olan gerçekleşip de beni eline geçirdiğinde Aslan’ın çok işine yarayacak bir taşıyıcı,” diye yanıtladı Gümüş Cadı. “Benim kanım ve onun *dum sihr* bilgisiyle Aravistan’da hiçbir yer güvenli olmayacaktır. Benim üvey kardeş olan oğullarımla yapabileceği şeyler sınırlı.”

Nasir siyah filizlerin, derisinin bir içinde bir dışında dönüp durduğu ellerine baktı. Sanki nefes alıyor gibilerdi. Gölgele, Zafira’nın yön duygusu gibi geri çekilmemişti. Kendi büyüsunü sağlayabiliyorken kalplerin büyüsunü ihtiyacı yoktu. Zafira’nın hissettiği boşluğu çekmek zorunda değildi.

Zafira’nın içinde çirkin bir şeyler kabardı, ciğerlerini sıkıştırdı ve Zafira panikten neredeyse Macavhar’ı düşürecekti. Öfke tıpkı geldiği gibi aniden çekip gitti ve kalp atışları düzene girdi.

Ne – Nefesi titriyordu.

“Bu karmaşa senin yüzünden başladı.” Nasir’in sözleri fazla soğuktu ve Zafira adamın onunla değil annesiyle konuştuğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı. “Altair’i senin yüzünden Aslan’ın elinde bıraktık.”

Gümüş Cadı oğlunun gözlerine baktı. "Sert bakışlarını başka bir yere yönelttiğin bir dönem de vardı. Bana sevgiyle, şefkatle ve ilgiyle baktığın zamanlar."

Nasir cevap vermedi ama sıkılmış yumruklarından çıkan karanlık filizler bir işaret sayılırsa, sözler yerini bulmuştu. Nasir annesini seviyordu, Zafira bunu biliyordu; sözlerinin bu kadar nefret dolu olmasının sebebi buydu.

"Bildığın her şeyi sana ben öğrettim," dedi annesi kibarca. "Hâlâ zaman var – sana karanlığı kontrol etmeyi öğreteceğim. Gölgeleteri istediğin gibi eğip bükmeyi."

"Ona öğrettiğin gibi mi?"

Sessizlik bir gürleme gibi yankılandı. Nasir gerisini duymak istemedi. Döndü ve peşinde gölgeleriyle topallayarak uzaklaştı. Zafira, Gümüş Cadı'nın gözünden hiçbir şeyin kaçmadığının farkında olduğundan bakışlarının Nasir'in ardından sürüklenmemesine dikkat etti.

"Bana kulak ver, Avcı Kadın," dedi Gümüş Cadı. "Yanında daima bir bıçak ve kalbinde de merhamet taşıdığından emin ol. Hangisine ihtiyaç duyacağını asla bilemezsin."

Zafira, kadının sesinde bir şeylerin heyecanı olduğunu hissetti.

"Ayrıca eve dönemezsin."

Amaç. Hissettiği buydu. Bir şeyler onu batmaktan kurtarıyor, bir hiç olma hissinden saklıyordu.

"Dönersen, Sharr'a yaptığın o yolculuk –arkadaşının ölümü, Benyamin'in katli ve Altair'in esir düşmesi de dahil– boşuna olur."

Belki de cadı, aklına koyduğu şeyi bulmak gibi nadir görülen bir yatkınlığa sahip olan birinin –bir *da'ira*– görev için gerekli olmadığını başından beri biliyordu. Belki de Zafira'da, Zafira'nın kendisinde göremediği ama Macavhar'ın anılarından doğruluğunu bildiği bir şeyi görüyordu. Gümüş bir dile kapılmadan önce iyi kalplilik ve saf niyetlerle ilerleyen birini, tıpkı onun gibi.

"Kalpler ölüyor. Onlar evlerinden koparılıp alınmış organlar, biz konuşurken bozuluyorlar. Onları minarelerine yerleştir yoksa büyü sonsuza dek yok olur."



BÖLÜM 3

ONUN FELSEFESİNE GÖRE GEÇMİŞİ DÜŞÜNMEK KIRIŞIKlıkların öncüsüydü. Yine de prangaya vurulup geminin rutubetli iç kısımlarına tıkılmış olan Altair al-Badawi başka hiçbir şey yapamadı.

Yaşamının çoğunu annesinin sevgisi için rekabet ederek, ondan tarafa her döndüğünde annesinin dudaklarını yukarı doğru kıvrımayaya çalışarak geçirmişti. Annesinin onu hatalarının sonucu olarak gördüğünü anlaması çok sürmemiş olsa da bu durumun boyutunu ancak Sharr'da öğrenmişti: annesinin bir Kadim Kız Kardeş olduğunu, büyüünün yok oluşunun sebebi olduğunu ve...

Altair yüzünü buruşturarak düşüncelerini durdurdu.

İnsan her gün Gecenin Aslanı'nın oğlu olduğunu öğrenmiyordu.

Güneş pencere yerine geçen küçük bir aralıktan sızarak, denize açıldıkları gemiyi kurtarmak için Sharr'daki ifritlerle birlikte çalışmasının üzerinden iki gün geçtiğini bildirdi. O iki günde ona yemek ve oturabileceği bir sandalye verilmişti. Bir mahkûm için fena değildi.

Tabii kurbanlık bir koyun gibi semirtilmiyor olsaydı.

Ara sıra bir ifrit gelip zincirlerini duvara başlıyor, avucunu Aslan'ın ieeēi maşrapayı doldurmak için kesmeden önce onu hareketsiz bırakıyordu. Babasının, insanın kendi yatkınlıēının ötesine geçmesine izin veren yasak büyü olan *dum sihr* yakıtı olmaktan nefret ediyordu. Ama zincirlerden ve kan akıtılmasından daha kötü olan bir Şey varsa o da muhtemelen kolunun n kısmının en az dörtte birini kaplayan ve gücünü bastıran prangalardı. zerine kadim Safin dilinde sözcükler dövülmüş aēır siyah metal.

Damarlarındaki o tuhaf itme ve çekme onu olumsuz etkiliyordu. Zihnini yavaşlatıyordu ki bu fiziksel gücünü kaybetmekten daha beterdi – zira Aslan'ın hep ondan bir adım önce olacaēı anlamına geliyordu.

Hayır. *Yarım* adım.

Bir sürgü çekildi ve Altair perişan durumdaki sandalyesine devrilerek zincirlerinin şangırtısına raēmen ayaēını yıkık dökük bir masanın üzerine uzattı ve Gecenin Aslanı içeri girdiēinde burun deliklerinin sinirle açılıp kapanması Altair'i çok memnun etti.

"Srn çok yavaş," dedi Altair sanki üniformalı adamlarıyla konuşuyormuş gibi. Zincirlenmiş olması, onurunu feda etmesi gerektiēi anlamına gelmiyordu. Zenginler sürekli zincirleriyle gösteriş yapardı. "Kıyıya daha yaklaşamadık bile. Üstelik Gümüş Cadı Nasir'in yanında, senin gölgeler satıēın kadar iyi Şekilde illüzyonlar rerken anakaraya senden önce varacakları kesin. Zaman onun bkebileceēi seraplardan biri yalnızca. Her nereye yanaşmayı planlıyorsan oraya yanařtıēımızda kardeşim bekliyor olacak."

Altair'in esip grleyişinin sekteye uēradıēı nokta burasıydı.

Ne de olsa üvey kardeşi, Sharr'a kadar eşlik ettiēi lm Prensi'nin ta kendisiydi ve ona verilen emirlerin Altair'i o terk edilmiş topraklara gömmek olduēunun tamamen farkındaydı. Ama o, Altair'i bırakmayı seçmişti.

Nasir ve zümre, bir aile hâline gelen yabancılar, dönüp kaçmışlar ve onu düşmanın eline terk etmişlerdi. Hayır, kardeşinin bekleyip beklemediēini tam olarak bilmiyordu.

Ama kusursuz görünmekten daha iyi yaptığı bir şey varsa o da blöf yapmaktı.

"Özgürlüğün kısa süreli olacak, Aslan," diye bitirdi Altair biraz ezikçe. Off, cesaret dönek bir baştan çıkarıcıydı.

Aslan ona Altair'in de çok kereler yüzüne yerleştirdiği yapmacık bir sırıtışla baktı. *Babasının oğlu*. Karşısındaki adam ondan en fazla bir gün daha büyükmüş gibi görünürken onun babası olduğunu düşünmek sinir bozucuydu. Gerçi Altair'in kendisi doksan yaşındaydı, tam da Aravistan'ın büyüsüz kalışıyla aynı yaşta. Nasir'in yaşından dört kat büyüktü ve mütevazı olması gerekirse, o huysuzdan bir yaş daha küçük göründüğünü söyleyebilirdi.

"Nereden başlasam?" diye sordu Aslan. "Anadil üç gün içinde ölmüş olacak."

Belki o da en az Altair kadar iyi blöf yapabiliyordu.

"Ondan sonra arkadaşların kıyıya ulaştığında, sen ve ben onlardan Macavhar'ı ve kalan kalpleri alacağız." Aslan başını eğdi. "Görüyorsun ya, çok ilerisini düşünüyorum, Altair. Belki bu sana tanıdık gelebilir."

Altair'in ileriye düşünmesi hiçbir zaman kendi kişisel kazancıyla ya da akıllamaz bir açgözlülükle ilgili olmamıştı. Bir takım kur, büyüü canlandır. Benyamin'le beraber yaptıkları basit plan gün geçtikçe karmaşıklaşmıştı.

Annesinin ölmek üzere olduğuna inanmayı reddetti. Zümrenin azınlıkta kaldığına inanmayı reddetti, özellikle de bulundukları yeri *dum sihr*'le koruyabilecek müttefiklerin onları Sultan'ın Kalesi'nde bekleyeceğini sağlama almışken. Dahası: Nasir'in büyüsü vardı. Zafira'da kanına bağlanmış Macavhar'ın gücü vardı.

Bu kadarı yetmeliydi. Çok uzun zamandır ilk kez Altair kendine nefes almayı hatırlatmak zorunda kaldı.

"Neden?" diye sordu. Anlayamadığı şey buydu – Aslan'ın arzusunun nedeni. Onunla aynı kanı paylaşan birinin sadece güç açlığı çektiğine inanmayı reddediyordu. Gerçekten de bundan daha sıkıcı bir güdü olamazdı.

Babasının bakışları dondu, camın içine sıkışıp kalmış parlak kehribar bir an için oradaydı ve Altair daha idrak edemedi yok olmuştu.

"İntikam," dedi Aslan ama sözcük, kullanılmaya alışkın bir tonla söylenmişti. İğneleme yoktu, canlılık yoktu. Yalnızca alışkanlık. "Ve dahası, tabii ki. Bir düzen olmalı. Büyü, becerikli olanların elinde kalmalı. Sıradan insanların, Kadim Kız Kardeşler'in böyle rahatça bahsettiği şeyin kapsamını anlayabileceğini mi sanıyorsun?"

Eşitlik. Kadim Kız Kardeşler'in hatalarına rağmen Aravistan'a kazandırdığı buydu.

"Off, konu ölümcül günahlar olduğunda insanlar ne kadar da yaratıcı oluyor," diye homurdandı Altair, hiç şaşırmamış gibi. "Düzen" şu durumda "açgözlülük" sözcüğünün başka bir ifade şekliydi. "Ama gerçekten bu yüzden büyüyü istiyorsan, bilgiye duyduğün sonsuz arzu sayesinde o eski atasözünü de duymuş olmalısın: 'Büyü; ya herkese ya hiç kimseye.' Bunun ortası yok."

Tabii biri Gümüş Cadı'nın olduğu gibi bir Si'lah değilse. Tıpkı Altair'in ve Nasir'in yarısının olduğu gibi. Ama Sharr'da yeni bir şey daha öğrenmişti – ömrü boyunca kendisini tamamen Safin, Nasir'iye oğlanın yuvarlak kulaklarına rağmen yarı Safin sanmıştı.

Babasına çok benzemediği için minnettar olması gerektiğini düşündü – adamın kalbi bile yoktu. Aslan üst güverteye çıkan kapıyı açtı. Görünürde hiçbir neden olmamasına rağmen Altair'i görmeye bu kadar sık gelmesi tuhaftı. Koyu renk entarisi batmakta olan güneşin altında parlak bir eflatundu ve Altair, elinde olmadan, onun yanından ayrılmasını istemedi.

Sessizlik fazla gürültülü, hayaletler fazla gerçekti.

Altair'in ağzı ondan izin almadan konuştu. "Onun yasını tutuyor musun?"

Yaşayanların ne hissettiği ölümler için pek önem arz etmiyordu ama tek başına zaman geçirdikçe manevi kardeşini daha çok düşünüyordu.

"Benjamin'in Yüce Safin çevresini biliyorum," diye devam etti Altair, sözcükler o kadim kalbini delip geçerken. "Diğerleri istemediği hâlde seni kendi arkadaş çevresine almış, sense onu lanetli bir cevherle katlettin. Son anlarında ne kadar çok acı çektiğini tam olarak biliyorsun."

Aslan sakın ve değerlendiren tavrıyla geri döndü. Sanki Altair'in konuşmasını bekliyormuş gibi. "Bu kadar değersiz birini kurtarmaya çalışmamalıydı."

Benjamin, Nasir'i hiçbir zaman sevmemişti. Plan yaptıkları yıllarda, Altair'in hedefi Nasir'i tahta geçirmekken bile Benjamin buna karşı olmuştu. Adada bir yerlerde bu durum değişmişti. Öyle ki Nasir'in, kendi ölümsüzlüğünü feda etmeye değer biri olduğuna karar vermişti Safin.

"Sen gerçekten kalpsizsin," dedi Altair yorgun bir kahkahayla.

Aslan'ın gülümsemesi alaycıydı. "Aksini iddia etmek için bir kalbe ihtiyaç duyardım."

Uzunca bir an o Altair'e, Altair de ona baktı.

"Ölümler acı duymaz," dedi usulca ve Altair'in gözleri istemeden kapandı. Belki de babasının devam etmesini sağlayan bu duygu gösterisiydi. "Öte yandan arkadaşların seni geride bıraktığında, çekeceğin acıları gayet iyi biliyorlardı. O küçük ışık gösterini yapıp onları kurtardın. Peki ne için? Terk edilmek nasıl hissettiriyor?"

Altair kaskatı kesildi. Her şeye hazırlıklı olduğunu düşünmeyi severdi. Oysa bu hâlâ canını yakan bir noktaydı. Bir kahkaha attı, elinin altında tuttuğu pek çoğundan birini. "Sana duygulardan bahsetmemi istiyorsun."

Aslan'ın gözleri parladı ve gemi sarsıldı, sessizliğin içinde sallanan halatların ağır gıcırtısı duyuldu. "Bunu anlayacak biri varsa o da babandır."

"Gururum okşandı," dedi Altair zincirlerini şakırdatarak. Prangaların ona ne yaptığını öğrenmeden önce ilk gece burayı ışıkla doldurmuştu. "Ama insan oğluna böyle davranmaz."

Aslan yalnızca ona baktı. "Seni bıraktılar, Altair."

Altair dudaklarını birbirine bastırđı. Cevap vererek onu tatmin edecek değildi ama Aslan da tıpkı oğlu gibi azimliydi.

“Tek sığınağının ben olacağımı bile bile.”

Altair’in onların gemiye koşuşlarını görmek için gözlerini kapamasına gerek yoktu. Arkalarında kumlar havalanıyordu. Nasir. Zafira. Kifah. Onu hiç sevmemiş olan annesi. Dönüp bir kez bile ona bakmamışlardı.

Aralarındaki mesafe uzarken bir kere bile dönmemişlerdi.

Benjamin’in gemisi demir alırken de.

Altair cevap vermemek için dilini ısırırken Aslan o kadifemsi, karanlık sesiyle, “İhtiyaçları olanı aldılar ve gerisini bıraktılar,” dedi. “Bir kez bile dönüp bakmadan.”

Zorla dizlerinin üzerine çöktürölürken, gölgeler boğazını sararken bile.

“Benjamin’in cesedi için bile.”

Altair nihayet çıkıştı. “Oradaydım. Tekrarlamana gerek yok.”

Aslan gülümsemedi. Zevkle seyretmedi. Hayır, Altair’e sanki acısını anlarmış gibi anlayışla baktı. Sonra onu karanlıkta bıraktı.

Altair ayaklarını yer indirdi ve başını ellerinin arasına aldı.



BÖLÜM 4

ÖLÜM, ŞAFAKTAN ÖNCE BİR TINGİRTİYLE BAŞLADI. ÇOK geçmeden sağır edici bir hâl aldı, gemi ambarı öyle kuvvetli bir şekilde titriyordu ki Zafira'nın dişleri düşme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Sallanan fenerler, gölgelerin Zafira'ya ölümüne doğru koşan zümre gibi görünmesine neden oluyordu. Kalpler un ufak oluyordu.

Macavhar'ı çantasına attı, oklarını sadağına topladı ve hızlı merdivenleri çıkarken neredeyse takılıp düşüyordu. Sanki yalnızca kitap ellerinde değilken berrak düşünebiliyor gibiydi.

Zafira son üç günü yıpranmış sayfaları karıştırarak, kadim Safin diline odaklanmaya çalışıp başaramayarak geçirmişti ki bu da ona kitabın okunmak *istemediğini* düşündürmüştü. Sayfalarının ayrılması için, hızlı kıvrımların ve harfleri noktalayan *i'jam* izinin görülebilmesi için elde tutulmak istiyordu. Bu, bir kitabın böyle bir şey istemesi ne kadar saçma olursa olsun, anlayabildiğini fark ettiği bir fikirdi. Bir nesnenin konuşabilmesi ne kadar saçma olursa olsun.

Ve etkilemesi.

Kaçık değildi; Macavhar'ın fısıltılarının onunla oynadığını biliyordu ve onun istediklerini ayırt etmek için dinledikçe her hareketi daha da tehlikeli bir hâle gelecekti. Onu daha temkinli kılmıştı çünkü artık ellerinde bir yaydan fazlasını tutuyordu: Sadece talihsiz bir geyiğin ya da tavşanın kaderini değil, Aravistan'ın geleceğini. Bir zamanlar *daama** Kadim Kız Kardeşler'e ait olan kalpleri.

Sorun, onu dinlemekten vazgeçememesiydi.

Güvertedeki kaba saba Zaramca bağırışlar kaos ya da korku yüzünden yükselmemişti ve titreşimler durduğunda Zafira parılda-yan yüzlerin ve yorgun gülüşlerin bolluğu karşısında kaşlarını çatı.

"O gürültü neydi?" diye sordu rüzgârın üzerinden.

"Çıpa," dedi Nasir uzaktan, Zafira neden demir attıklarını gördüğünde.

Denizin kenarı tembelce gölgelik bir kumsal boyunca uzanıyordu. İç tarafta kum tepeleri dalgalar hâlinde yükselmişti, uyanmakta olan ufku altın sarısı fırça darbeleriyle boyayan kumlar Zafira'ya Deen'in bukleleriyle Yasmine'in lülelerini ve bunların rüzgârla dalgalanışını hatırlattı.

Arkadaşlarının hatırası karşısında korku ve özlem karşımı bir hisle yutkundu. Yasmine'i görmek, erkek kardeşini kurtaramadığı için üzgün olduğunu söylemek istiyordu. Onu yeterince sevmediği için üzgün olduğunu söylemek. Ama onu ne kadar görmek isterse istesin —Umm ve Lana'yı da— içindeki beklentiye inkâr edemezdi.

"Sultan'ın Kalesi. Kimseye ait olmayan ama herkese hükmeden şehir," diye duyurdu Jinan.

Aravistan'daki her çocuk Sultan'ın Kalesi'ni bilirdi. Okulda haritaları inceler, papirüslerden tarih okurlardı. Arz ortaya çıkmadan önce, kalabalık bir liman, şehrin sınırlarını oluştururdu ve yaşam kıyılarından yayılırdı — rengârenk kumaşlarla dolu tezgâhlar, birbiri ardına dizilmiş pencereler, göğe uzanan minareler.

Hepsi hâlâ oradaydı ama boş ve cansızlardı. Tepede tembelce süzülen şahin dışında burada yalnızca hayaletler yaşıyordu artık.

* (Ar.) Kahrolasınca —çn

"İnsanlar Arz'ın korkusunu Sultan'ın korkusuna tercih etti," diye açıkladı Nasir.

Zafira ileride, çok uzaklarda kumların kıpırtısının işaret ettiği yaşam izlerini görebiliyordu; puslu minarelerin yükselişini, günün telaşının rüzgârla sürüklenişini.

"İnsanların buraya geri dönmesi uzun sürmez," dedi Kifah, Gümüş Cadı da onlara katılırken. "Artık Arz yok olduğuna göre."

Arz gerçekten de yok olmuştu.

Ardında düzensizlik bırakmıştı – dikenli böğürtlen çalıları ve dallar, kayalar ve leşler. Aravistan'ın üzerindeki lanetin kalkmasının üzerinden henüz bir hafta geçmişti ama kum çoktan ormanın kalıntılarını yutmaya başlamıştı. O karanlık ağaçlar ortalarda görünmüyordu, sanki yer yarılmış da içine girmişlerdi, Sharr'ın –ya da belki de Aslan'ın– pençeleri artık yoktu.

"Görünürde hiçbir hayvan yok, Avcı Kadın," diye dalga geçti Kifah. "Senin bir efsane olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"İç bölgelere göç etmiş olmalılar," dedi Gümüş Cadı.

Zafira, Sharr'ın devasa ağaçlarının içinden beş kalbi çıkardıkları andan beri Arz'ın yok olduğunu biliyordu. Aslan içlerinden birini aldığı ve zümre Altair'i geride bırakarak kaçtığından beri. Gemilerin ileri doğru her atılışı ona Arz'ın, o sinsice yayılan mezarın, Zafira'yı olduğu kişi yapan o karanlık, ehlileştirilemez ormanın yok olduğunu hatırlatıyordu.

Onun yokluğunu gözleriyle görmek ise farklıydı. Kesinlik, Zafira'nın içinde bir yerlerde bir boşluk oydu. Gümüş Cadı'nın bıçak gibi sözleri daha derine saplandıkça saplandı ve Zafira havanın durgunluğu karşısında ürperdi. Değişim.

Kimim ben? diye sordu denize. Deniz onun anlayamadığı bir yanıt fısıldadı ve Zafira buna benzer bir an daha hatırladı; kıyıda, pürüzsüz siyah taşların arasında durduğu bir an.

Soluk mavi elbisesiyle Yasmine'in ona el salladığını gördü. Kıymetlisi Lana onun yanına yapışmıştı. Misk başını veda eder gibi sallıyordu; içlerinden birinin bile şüphelenmeyi aklına getirmedeği ve

Zafira Sharr'da Benyamin'den öğrenmemiş olsa hiç getirmeyeceği bir casus. Safin'in Demenhur'la ilgili uğursuz sözleri zihninde yankılandı. Sultan'ın Aravistan'ın ikinci en büyük ordusunu izlediği ve tıpkı Sarasin'de yaptığı gibi onu kontrol altına alacağıyla ilgili sözleri.

"Önce Demenhur'a gitmeliyiz," dedi bininci kez, Nasir kalplerle birlikte onu büyük sandala doğru takip ederken. Zafira hissettiği kadar bencil görünmemek için, "Ve halifeden yardım istemeliyiz. Kim bilir Aslan nerededir?" diye ekledi.

Bir suçluluk dalgasıyla bakışlarını küçük sandıktan kaçırdı. Ailesini düşünmesi bencillik miydi? Onların güvende olduğunu görmeyi istemek? Ölmekte olan kalplerin canlandırılmasını ailesine tercih etmesi bencillik miydi?

"Parayı veren düdüğü çalar," dedi Jinan, "ve Efendi Haadi'nin talimatı da buraya gelmemizdi."

Ama o da öldü, demedi Zafira. İç çekerek tekneye adım attı ve karşısına yerleşirken Nasir'in dizi onunkine değince her bir zerresi alarma geçti. *Topla kendini.*

Sultan'ın Kalesi'ne, insanların Nasir'in ayaklarına kapanacağı ve başına bir taç takılacağı yere gidiyorlardı. Peşinde ölüm ve emrinde karanlık vardı.

Yine de güneşin şefkatli ışıkları Nasir'in saçlarını parlatırken, kayıp bir anı dudağının sol ucunu yukarı doğru kıvrıp tenini şeker ambalajı gibi büzüştürürken küreği eline aldığı anda Zafira'nın nefesi kesildi.

Sonra Nasir ona bakınca gözlerini kaçırdı, sandal denize doğru inmeye başlarken gümüşü bir parıltı gözlerinin Jinan'ın gemisinin güvertesine kaymasına neden oldu. Gümüş Cadı'yla yollarının burada ayrılacağını fark etti.

Anadil başını eğdi ve Zafira onu özleyeceğini anlayınca şaşırdı. *Sadece biraz.*

Gümüş Cadı veda etmek ister gibi oğluya göz göze geldi ve Nasir de bakışlarına karşılık verdi, ağzı kaskatı oldu. Bütün duygularını sıkı sıkıya kontrol ediyor, gözlerindeki külün ardına saklıyordu.

Büyük sandal gemi mostmasının gölgesinin düştüğü sakın denize değdi. Mostraya güneş vuruyordu; bir kuşun altına batırılmış kıvrık gagası, aleve dönen tüylü kanatları. Bir Zümrüdüanka. Yelkenlerin üzerinde deniz yeşilli bir flama dalgalanıyor, Zaram'ın altın balta ve üç damla kandan oluşan amblemini sergiliyordu. Kürekler çivit mavisi sularda ritmik olarak hareketlendi ve bu onları yatıştırdı ta ki Jinan hemen her konuda konuşmaya en az onun kadar hevesli tayfasıyla gevezelik etmeye başlayana kadar.

"Bir insan nasıl bu kadar gevezelik edebilir ki?" diye sordu Kifah, neredeyse komik görünen bir yılgınlıkla.

Zafira, Jinan'ın yanıtını duymadı. Karaya doğru ilerlerken omurgasından aşağı bir ürperti hissetti. Havada bir ağırlık, bir uyarı vardı ve bir avcı —bir *avcı kadın*— daima toprağın işaretlerine kulak verirdi.

"Yolunda olmayan bir şeyler var," diye mırıldandı.

Kifah mızrağıyla kalçasında tempo tutarak başını salladı. "Korkacak neyimiz var ki? Bizler hayaletiz, yanlışları düzeltiriz. Hiçbir şeyin yolumuza çıkmasına izin vermeyeceğiz."

"Süslü kelimeler insanı hayatta tutmaz," dedi Jinan, sandal kıyıdaki kumlara otururken.

"Altair'le hiç tanışmamış olman üzücü," diye yanıtladı Kifah.

Sandaldan ilk inen Zafira oldu ama kollarındaki tüyler diken diken olurken huzursuzluğu iyice arttı. Tayfa yüksek sesle veda ederek gemiye doğru yeniden kürek çekmeye başlarken Zafira ayağını ıslak bir *pat* sesiyle kumdan çekti. Jinan da en az denizcileri kadar bihaber bir şekilde bacaklarını esnetti.

"Bacaklarımın altında denizi hissetmekten daha çok sevdiğim bir şey yok ama bunun da hoş olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum."

"Off, küçük ateş kuşu. İhtiyar bir adam gibi konuşuyorsun," dedi Kifah. Artık geminin sınırlarından çıktığı için sesi daha hevesliydi. "Hem sen neden diğerleriyle birlikte dönmüyorsun ki?"

"Korkarım gümüşlerimi alana kadar bu kısa boyumu epey bir

göreceksin. Bu arada tayfam da cadıyı Hessa Adaları'na götürüp geri gelecek. Bir cadının parasına güvenilir mi emin değilim ama teklif geri çevrilmeyecek kadar iyiydi."

"O kadar çok gümüşle ne yapmayı planlıyorsun? Kendine bir tabure almayı mı?"

"Sessizlik," dedi Nasir ve Zafira bir anda gerginliği tanıdık ve davetkâr gelen yayını çekti. Nasir sandığı temkinli bir edayla kolunun altına alarak palasını çekerken Kifah da mızrağını döndürdü.

Güneş ışığı oynaşan kumların ve terk edilmiş yapıların arasından göz kırpiyordu. Zafira, boynuna bir şey batana ve dünya kararan kadar başlıklı karaltıları görmedi.

BÖLÜM 5

GEMİNİN SAĞIR EDİCİ DEMİR ATIŞINDAN SONRAKİ SSSİZLİK, Altair'in daha önce duyduğu tüm sessizliklerden çok daha beterdı. Taze bir cesede kutsal yağ sürölmesinden sonraki sessizlikten beter. Bir teklifin reddedilmesinden sonraki sessizlikten beter.

Ya da belki o daha kötüydü. Nereden bilecekti ki? Daha önce kimse onun gibi birini reddetmemiştı.

Sarasin'in koyu renkli kumlarını ve çamurumsu göğünü hemen tanıdı. Şimdi daha parlak olmasına ve kumlar eskisi kadar siyah olmamasına rağmen ifrit cinsi için mükemmel bir sığınaktı ve önsezileri midesinde açlıkla birlikte düğüm oldu. Annesi, Kız Kardeşler öldükten ve Aslan tuzağa düşürüldükten sonra rahminde büyüyen yeni bir yükle Sharr'dan ayrılırken ne hissetmişti? Yeni bir kimlik edinmek, oğullarına onların Safin kanından olduğunu, o nadir Si'lah'ın çok altındaki bir soydan geldiklerini söylemek nasıl hissettirmmişti?

Altair düşüncelerini paketleyip bir kenara kaldırdı.

Döşeme boyunca Aslan'ı takip etti, ellerini öne arkaya sallaya-

rak ta Zaram'a kadar bütün ölüleri uyandıracak kadar gürültülü bir şekilde zincirleri şangırdattı. Kıyıda yükselen yıkık dökük evleri dikkatlice tararken, yalnız bırakılmışlığı iliklerine dek hissederek yardım aranırken bile terk edilmişliğin resmi her taraftaydı.

Hiçbir şey. Hiç kimse. Henüz varmamışlardı yoksa burada olurlardı. *Değil mi?* Nasir'in ve diğerlerinin Sultan'ın Kalesi'ne gideceklerini biliyordu ama yine de... Eğer o kendi zümresinden birini kaybetseydi, onu bulmak için tüm dünyayı turlardı.

"Burada değiller."

Altair, Aslan'ın sesiyle irkildi. Uzattığı elinde bir parça pide duruyordu. Diğer yarısı diğer elindeydi, kendine saklamıştı. Yemeğini böyle mükemmel bir simetriyle ancak Nasir bölebilirdi. "Ama gözlerin hiç gelmeyecek olanlar için ufku aramaya devam ediyor."

Foş, foş, dedi su. Yeni kıyılara taşıyacağı sırlara duyduğu hevesle kumlara çarptı.

"Ben bir generalim," diye yanıtladı Altair nihayet. Yemeği temkinli bir tereddütle aldı, açlık gururunu sarsıyordu. "Tetikte olmak benim için bir alışkanlık."

Aslan mırıldandı. "Onları bulacağız, endişelenme. Onlar sana gelmezse biz onlara gideceğiz."

"Peki bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Altair bitkince.

"Senin ve benim kanımızla. *Dum sihr.* Avcı Kadın'inkini taklit eden bir büyü var. Yalnızca onu bulmam gerek." Aslan niyet etmediği kelime oyunu karşısında kaşlarını çatı.

Altair rahatlayarak ahşap döşemeden indi. Çölün zemini sağlam olmaktan çok uzaktı ama deniz gibi salınmıyor ya da dalgalar gibi sarsılmıyordu. Yine de onlar kadar ıssızdı. Kilometreler boyunca *hiçbir şey* yoktu. Boşluk göğsünü ezip geçti.

"Neden?" diye sordu Aslan ona birden, başını merakla eğerek. Güneş ışınlarından biri dövmesindeki kalın çizgileri aydınlattı. "İsmin yok. Tahtın yok. Aravistan sana hiçbir şey vermedi ama sen ona her şeyini verdin."

Ne uğruna? Bunu öğrenmek istiyordu.

Altair asla kral olamayacağını bir süredir biliyordu. Annesi onu çok uzun zaman gölgeler ardında saklamıştı. Yanındaki küçük çocuğa bir kez olsun oğlum dememişti. Bir kez olsun onunla yemek yememiş ya da onun elini tutmamıştı.

Bakılamayacak kadar acı doluydu onun için, günah doluydu.

On yıllar sonra Ghameq annesinin halefi olarak seçildi, tahtta hak iddia eden ilk fani oldu. Ama Altair'in kaderi ondan çok daha önce mühürlenmişti, onların vârisi doğduğunda: siyah saçlı ve gri gözlü. Vaatlerle ve amaçla dolu bir oğlan, ta ki ona bir bıçak şekli verilene kadar.

Altair belki onu kıskanabilirdi, eğer farklı olsaydı ve taht için büyütülseydi, o yaldızlı sandalyenin kendine has sınavlar ve sıkıntılarla geldiğini bilmeseydi.

Ama o akıllıydı.

Annesi gölgelere bakmıştı – orada kalıp kalmadığını görmek için değil, onun güvende olduğundan emin olmak için. Ona saraydaki en iyi odaları ve prenslere has bir özgürlük vermişti. Güvenliğini garantiye almış ve en iyilerden eğitim almasını sağlamıştı. Bunlar sevgi kırıntılarıydı ama onu beslediği her lokma, Altair'in kalbinde köpürmüş, ona hassasiyetin değerini ve muğlaklığını öğretmişti.

Aravistan'ı seviyordu ve onu seven kimse olmadığından kendini de kendi seviyordu. Hayatını o sevgiyi kazanmaya adanmaktan, annesinin gördüğü gibi bir bela olmadığını kanıtlamaya çalışmaktan bıkmıştı.

"Sence seni benden saklamaya mı çalıştı?" diye sordu Aslan ve sesinde küçümseyici bir ton olmaması Altair'in bir an duraksamasına neden oldu.

Bu sefer kastettiği Gümüş Cadı'ydı ama Altair, onun Aslan'dan o şekilde korktuğunu sanmıyordu. En azından Aslan, Ghameq'e pençelerini geçirene kadar değil.

"Bunun bazı faydaları oldu," diye yanıtladı Altair geriye yaslanarak. Topukları kuma gömüldü.

Aslan'ın ifadesinden bir tebessümün gölgesi geçti. "Eh, doğru. Sonunda o da tıpkı diğerleri gibi yalnızca seni terk etti. Bir noktada Benyamin de öyle. Önüne atladığında prensi seçmiş oldu."

Altair her konuda ikinci olmaya alışkındı. Önemsemediğini söyledi kendi kendine.

Peki neden kalbinin her yerine bıçaklar batıyormuş gibi hissediyordu? Neden kollarındaki damarlar ani bir ateşle teninin altında gerilmişti?

"Ama sen beni mi seçtin?" diye sordu Altair alayla. "Mesele bu mu? Öyle olsaydı bir hayvan gibi zincirlenmezdim."

Aslan kehribar gözlerini zincirlere çevirerek düşünceye daldı. "Belki de yeni bir ittifakın zamanı gelmiştir."

Altair damarlarındaki gümbürtüyü, uğultuyu görmezden gelecek ona bir bakış attı. Değişimle ve insana... ihtiyaç duyulmasıyla gelen o his.

"İntikam benlik bir şey değil, Baba."

Aslan onun sözlerini değerlendirdi, güneş giderek yükselirken ve aralarında rüzgârlar eserken oğlunu tarttı.

Ardından döndü ve Altair onun alçak sesli talimatını güçlükle duydu –"Kenara çekil!"– ve hemen ardından da siyah bir yayılım ateşi yanından hızla geçerek Sarasin'e doğru atıldı. Gerçek formundaki sürü. Dumansız ateşten yer değiştiren, şekilsiz varlıklar. Kimileri kanatlı, pençeli ve insanı sınırlayan şeylerden muaftı.

Aslan gülümsedi. "Devam et, soyum," diye emretti usulca.

Altair yaşadığı şaşkınlıkla gurur duymuyordu.

"Aravistan bizim."

BÖLÜM 6

ÖLÜM, CANLILARIN İÇİNDEKİ ÜRPERMEYE HÜKMEDER.
Ölümün kendisiymişsin gibi yaşa. Sen onun efendisiymişsin gibi hükmet ona. Kimseye bel bağlama, zira kendi gölgen bile en karanlık anda seni terk eder.

Sonuçta Nasir'in içinde korku doğuran ölüm değildi çünkü annesi onu çok iyi eğitmişti. Onu korkutan karanlıktı. Onun getirdiği ıssızlık, ona daima yalnız olduğunu hatırlatışı. Görüşünü çalışı, anlatacak bir kâbusu olan bir uçurum:

Bir oğlan, alnını gümüş çevreliyor, gölgeler tarafından zincirlenmiş.

Bir güneş, açık bir ağız tarafından tamamen yutulmuş.

Bir kız, saçları bir kraliçeninki kadar asil bir şekilde süslenmiş, gözlerinin buzunda öyle bir ateş var ki oğlana diz çöktürüyor.

Ve bir ses, şöyle diyor: *Onun ta kendisine dönüşebilecekken karanlıktan korkmana gerek yok.*

Nasir gözlerinde akşamın ışığı, soluğuyla çılgına dönen tozlar ve boynunun bir iğnenin battığı yerde donuk atışıyla kendine gel-

di. Parmaklarını altındaki kilime bastırđı –en iyi koyun yününden dokunmuştu– ve taş zeminin keskin parıltısını fark etti. Bunların hiçbirini tanıdığ değilđi ama her neredeyse, para sıkıntısı yaşanmadığı kesindi.

Cesaret yönünden de öyle olduğu açıktı. Ölüm Prensi'ni kaçırmak hafife alınacak bir eylem değildi. Sultan'ın Kalesi'nde onu kucaklamak için açılmış kollarla karşılanmayacağını biliyordu ama başını *bu kadar* erkenden belada bulmayı da beklememişti.

Zafira kıyafetlerinin hışırtısıyla kıpırdandı. Saçları solgun yünün üzerine dökölüyordu ve göğsünün inip kalkışı Nasir'i çıldırmanın eşiğine getiriyordu. Altındaki kilim Sultan'ın Sarayı'nda bulunan *qutn'* çarşafıara dönüştü. Süslü saçı gümüş bir taca ve ipek bir şala dönüştü. Nasir titrek bir nefes aldı.

Hiç onluk değildi rüya görmek. İstemek.

Yalnızca bir avuç kalp atışı sürmüştü ama Zafira sanki Nasir'i rahatsız edenin ne olduğu bilirmiş gibi örtülü bakışlarında bir ateşle ona bakmıştı. Sanki soracak bin bir sorusu varmış ama onları esir tutan sessizlik Nasir'in suçuymuş gibi. O dört sözcük büyüüp bir gün olmuş, ayın yükselişiiyle birlikte uzayıp durmuş, günler geçtikçe cerahatli, çirkin bir şeye dönüşmüştü. *Bunun bir anlamı yok.*

Sözcüklerle arası hiçbir zaman iyi olmamıştı ama bu gerçeğin matemini tutmayı da hiç beklememişti.

Diğer yanında Kifah inledi ve o doğrulurken neden bu kadar rahatsız olduğundan emin olamayarak gözlerini ilk kaçırın Nasir oldu. Serbest bileklerini esnetti. Çizmeleri gitmişti. Diğerlerinininki-ler de öyle. İçeri girerken ayakkabıları çıkarmak âdetti ama onları bir başkasının *çıkarması* pek öyle sayılmazdı.

Aniden, "Kalpler!" dedi Zafira doğrularak.

Nasir irkildi, dirseğini yanındaki bir kutuya çarptı. *Sandık.* Kapağı kaldırıp açtı, dört organın da içeride attığını görünce kesik bir nefes verdi. Kuşkusu üçe katlandı.

"Hey. Jinan nerede?" diye sordu Kifah, giderek artan bir en-

* (Ar.) Pamuklu –çır

dişeyle geniş odaya göz gezdirirken: Meclis oturakları yerde parlıyordu, minderler hiç yıpranmamıştı, sanki bu yapıda yaşayanlar hiç uzun süre oturmamış gibiydi. Etrafa saçılmış haritalar ve eski papirüsler, kamış kalemler, bir usturlap ve tamamlanmamış notlar görülüyordu. Karşı duvarda kitaplarla ve her an ufalanma tehlikesiyle karşı karşıyaymış gibi duran eski el yazmalarıyla dolu raflar vardı. Yan taraftaki tek kapı kapalıydı.

Zaramlı kaptan hiçbir yerde görünmüyordu.

"Burası..." Kifah'ın sesi azaldı. Ağırlaştı. "Bana evi hatırlatıyor."

Sıkıntısı ona Pelusya bilgilerinin mürekkebinin neden iki koluna da uzanmadığını hatırlatıyordu.

Zafira, Nasir'in boğazında her seferinde bir yumru oluşturan bir kıvraklıkla kalktı ve Nasir genç kızın Macavhar'ın hâlâ orada olduğundan emin olmak için hızla çantasına uzanışını izledi. *Şanslı kitap.*

Dar bir pencerenin önündeki perdeleri aralayıp dışarı baktı: hurma ağaçları, bakımlı bahçeler, geniş bir binanın süslemeli kenarları. Pek bir şey göremedi ama burası kenar mahalle değildi. Saray buradan fazla uzakta olamazdı. Bir madalyon ve bir canavar tarafından kontrol edilen *babası* buradan fazla uzakta olamazdı.

"Kaçırıldık," dedi Kifah, sesi fazla yüksek çıkarak. "Sultan'ın Kalesi'nde yaşayabileceğimiz onca şey varken."

"Nerede olduğumuzu biliyor musun?" diye sordu Zafira.

Sorunun ona yöneltildiğini anlaması Nasir'in biraz zamanını aldı, buz gibi gözler onu savunmasız yakalamıştı. *Rimaal*, yumuşuyordu.

"Sultan'ın Kalesi'ndeki tüm evlerin içini bilecek değilim," dedi biraz fazla sertçe.

"Zaten bilsen prens misin yoksa hevesli bir hizmetçi mi diye sorgulardım."

Bir gölge yalımının etrafına yumruğunu sardı. "Hayır, nerede olduğumuzu bilmiyorum."

"Çok zor değilmiş, öyle değil mi?" Kızın yüzünde tatmin olmuş bir sırıtış vardı ve Nasir'in göğsü sızladı.

"Erkekler balık gibidir," dedi Kifah, sesindeki çatlama huzursuzluğunu ele veriyordu.

"Parlak ve küçük beyinli, değil mi?" diye yanıtladı Zafira.

Kifah bir an sonra sandığı kaldırdı. "Bir yanım Altair'den bir tepki bekledi."

Nasir'in işareti buydu, onu sarsan hatırlatma: Yeterince zaman kaybetmişlerdi. Nasir kapının bronz kolunu zorladı, kilitsiz olduğunu görünce duraksadı.

"Aslan dışarıda olabilir," diye uyardı Zafira. Yayını kaldırdı ve Nasir'in kılıcıyla Kifah'ın mızrağını işaret etti. "Jinan gitmiş. Biz bağlı değiliz, zarar görmedik ve silahlarımız hâlâ bizde. Dışarıdaki her kimse bizden korkmuyor."

Nasir kızın sözlerindeki soğukluğu görmezden geldi.

Kısa koridor akşam ışığıyla yıkanan bir odaya açıldı. Otlı geyik etinin ve sıcak ekmeğin kokusu Nasir'in duyularına saldırdı, midesinden güröldeyerek geçti, sonra uzaklardan gelen müthiş acıklı bir melodi havayı nemlendirdi. Zafira omuzlarını dikleştirerek kaskatı kesildi.

Tanımadıkları birisi nefes alırken hava yer değiştirdi. Nasir hızla dönerek iki saniye içinde zırhlı eldiveninin bıçağının ucunu yabancıncının boğazına dayadı.

"Tedbirler öyle gerektirdiğinden özgürlüğünüzü kısıtladığım için özür dilerim."

Benjamin, dedi beyninin uyuklayan yanı, kırmızıya çalan büyüleyici kahverengi gözler ve kedileri andıran bir sırtış ama her ne kadar sözleri gereksiz derecede tembel ve besbelli Safin tarzında olsa da ses tonu onunki kadar neşeli değildi.

Boğazındaki bıçak yabancıyı caydırmamıştı. Hatta fark etmişe bile benzemiyordu ve adamın uzun kulaklarından birinin ucunda parıldayan iki halka ışığı yansıttığında Nasir kendini aptal gibi hissetti.

Teni Kifah'inki kadar koyuydu, sol gözünün etrafını saran altın rengi dövmeyle vurgulanan pürüzsüz bir kahverengi. Nasir onu

görünce biraz rahatladı, hemen ardından dövmeyi çözdü: "Nuqi," Saf. Bütün Safinlerin Benyamin kadar dostane olmadığına dair bir hatırlatma. Çoğu, ırklarının sözümona saflığına ve mükemmelliklerine değer verir, diğer herkese tepeden bakardı. Sanki dövmesi yeterince gururlu değilmiş gibi Safin'in yüksek yakalı entarisi de krem ve altın rengi tonlarında parlıyordu, düğmelerin çoğu açıktı ve gövdesini gözler önüne seriyordu.

"Düğmelerin geri kalanını da çözsün olurmuş," diye mırıldandı Kifah, duyulmayacak kadar kısık bir sesle Nasir'in arkasından. En azından bir insan tarafından duyulamayacak kadar.

"İstersen çözebilirim," dedi Safin ağır ağır ve Nasir Kifah'ın küçük düşüşünü görmek için neredeyse haysiyetini riske atacaktı. "Bir prens Sharr'a gidiyor ve bir vahşi olarak dönüyor. Şaşırdığımı söyleyemem. İnsan evsahibine böyle mi davranır?"

"Bir evsahibi konuklarını hapsedmez," diye belirtti Zafira.

"İşte buradasın, fani. Serbest ve zarar görmemiş," dedi adam kızın önceki sözlerini tekrar ederek. Koyu renk sakalını ortadan bağlayan kordona iki parmağının arkasıyla dokundu; fildişi rengi türbanıyla aynı tondaydı.

"O hâlde bizimle birlikte olan Zaramlı kız nerede?" diye sordu Kifah.

"Denize dönmüştür herhalde. Ona vadedilen absürt miktardaki gümüşü cebine indirdikten sonra arkasına bile bakmadan gitti. Bir Zaramlıdan başka bir şey mi beklerdin ki?"

Nasir para heveslisi insanların nasıl çalıştığını bilirdi. İşverenleri rezil bir adada ölmüş mü kalmış mı hiç bakmadan ceplerini doldurup arkalarını dönerlerdi.

"Sen kimsin peki?" diye sordu Kifah.

"Seif bin Uqub," diye yanıtladı adam. Bununla birlikte varlığı neredeyse hiç hissedilmeyen arkadaş canlılığı tamamen yok oldu. "Geri bas, Prens. Damarlarında saltanat kanı taşıyor olabilirsin ama ben daha beterlerinin kellesini aldım."

Kan dökme bahsiyle birlikte ortama sessizlik çöktü. Ve Nasir,

Sharr'dan geçmemiş olsa muhakkak kan dökülürdü. Orada kendine bir kardeş, dostlar ve ona buyurgan bir ifadeyle bakan mavi gözlü bir avcı kadın bulmamış olsaydı. Dişlerini gıcırdattı ve bıçağını indirdi, Kifah ve Zafir'a'nın arasına doğru gerilemeden önce Safin'e son bir bakış attı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Altair al-Badawi bin Laa Shayy nerede?" *Kimsenin oğlu.*

Bir Safin, Altair'den ne isterdi ki?

"Benjamin mi demek istiyorsun?" diye sordu Kifah, nihayet adamın sinir bozucu gözlerinde bir tepki belirmesine neden olarak. Adamın gözleri soluk sarıydı, rengi o kadar açıktı ki etrafını çevreleyen beyazlara tuhaf bir biçimde karışıyordu. "Dövme," diye açıkladı Kifah, mızrağı hâlâ doğrultulmuş hâlde. "Benjamin'de de vardı. Sen de onun Safin çemberinin bir parçasısın."

"Yüce Safin," diye düzeltti adam, sanki içlerinde Aravistan'ın en eski –zengin, etkili ve bilgin– ailelerini umursayan biri varmış gibi. "Biz eski toprağız. Benjamin önderliğinde Aravistan'ın sırlarını koruduk ve Alderamin'le ötesine danışmanlık yaptık ya da o cemaatimize bir haini sokarak dağılmamıza neden olana kadar. Yakın zamanda Yüce Çember bir kez daha kuruldu, Altair al-Badawi'nin iradesiyle."

Nasir'in göğsünde bir şeyler tekledi.

Onları *Altair* mi bir araya getirmişti? Yani Benjamin, Altair yüzünden mi Sharr'a gitmişti? Nasir tam tersi olduğunu düşünmüştü. Demek *Altair*'in örümceği Benjamin'di. Tıpkı meyhanedeki kız gibi, Kulsum gibi – hatta muhtemelen Jinan gibi.

Bir an için Nasir'in zihni boşaldı, Altair'in yalnızca bir ayyaş ve çapkın gibi davrandığı anılara döndü. Cehaletine gülecekti neredeyse, bu hisler ciğerlerini sıkıştırdı.

Elbette Altair'di. Başka kimse Aravistan tahtına yakın, üst bir konumda değildi. Başka kimse halifelikler arasında hareket etme özgürlüğü bulunan bir general değildi. Altair en başından beri ip-leri elinde tutuyordu. O umursamaz sırtışlar ve tatlı dilli konuşma-

larının altında titiz bir sırlar ve yalanlar ağı örmüştü. Her nefesi bu kadar düşünülüp taşınılmış olan başka hiç kimse yoktu.

Altair her şeyi planlamıştı, Nasir'in Sharr'a gönderilmesini garantilemek için Sultan'ın başının belası olmaya varıncaya kadar. Nasir boğazındaki kabarmayla mücadele etti – o kimdi ki üvey kardeşi gibi bir budala için gurur duyacaktı? *Onu seviyorsun. Bu düşünceyi hemen savuşturdu.*

Rimaal, üstelik Altair'i ve onun bitmek tükenmek bilmez sırlarını Gecenin Aslanı'yla bırakmışlardı.

"Yine de, ikisi de burada değil ve sen, Prens, hoş bir görüntü değilsin."

"Son hatırladığım, bana saldırıp beni buraya getirdiğin. O yüzden beni nefretinden sakın," dedi Nasir alçak sesle.

"Seif," diye uyardı yeni bir ses.

İkinci bir Safin uçuk pembe bir dalgayla odaya girdi.

"Merhaba canlarım," dedi kadın hafifçe gülümseyerek. "Burada olduğunuz için mutluyum." Sesi bir rüyadan çıkmış gibi soyut ve melodikti. İri kahverengi gözleri, uzun kulakları ve sol gözünün etrafındaki tanımlayıcı dövme yaşlılığını ele vermese masum görünürdü. Yüzünü çıkık elmacıkkemikleri çevreliyordu, açık bırakılmış bronz saçları incilerle süslenmişti. Nasir'in gördüğü en güzel varlıktı. "Küçük arkadaşınız biz ona ödemesini yapar yapmaz ayrıldı. Şimdi Anadil'le birlikte Hessa Adaları'na gidiyor."

Görünüşe göre birileri planları değiştirmişti ama Nasir, gemi kaptanının yaralı annesini Adalara götürdüğünü öğrenince rahat bir nefes aldığını kabul etmeliydi.

"Elimde lanetli cevher tarafından açılmış bir yarayı iyileştirecek kaynakların olmaması talihsizlik yoksa tedaviyi bizzat ben üstlenirim," diye ekledi kadın.

Nasir kaşlarını kaldırdı ama kadının sesinde kibirden eser yoktu, sadece bir Safin'de pek görülmeyen bir faydacılık vardı.

"Sizi ağırlama şeklimiz için bizi bağışlayın. Şehir artık güvenli değil ve ihtiyat çok önemli."

"Sultan'ın Kalesi hiç güvenli oldu mu ki?" diye sordu Kifah ve Nasir ona bir bakış attı. Ghameq pek çok şey olabilirdi ama asla korku salan biri olmamıştı. Nasir gibi bir suikastçinin bu kadar faydalı olması da bundandı.

"Şimdikinden güvenliydi," dedi Safin. "Sultan vergilerde yüksek bir artış ilan etti ve insanlar huzursuzlanınca da bir isyan söylentisi yayıldı. Sultan'ın Muhafızları etrafta dolanıyor ve şehir nefesini tutmuş durumda. Sarasin bile son zamanlarda daha iyi geçiniyor."

Nasir daha ona neden güvenmeleri gerektiğini sormadan o şeyi gördü: şakağındaki basit, siyah halkacı. Onu daha önce de görmüştü; kedi gibi bir sırtışı ve bilgece bakan kızıl kahverengi gözleri olan bir Safin'de.



BÖLÜM 7

ZAFİRA'NIN KULAĞINA MELANKOLİK BİR MELODİ ÇARPAR çarpamaz kendini yeniden orada, Alderamin'deki o yaldızlı balkonda buldu.

"Sen osun, değil mi?" diye sordu ve Jinan'ın gemisinden indiği andan beri ilk kez rahatladığını hissetti. "Benyamin'in karısı."

"Ölümlü ağzına alarak onun adını kirletme," diye çıkıştı Seif denen Safin ve Zafira da ona çıkışmamak için kendini zor tuttu. Güzellik insanı ancak bir yere kadar götürebilirdi. "Şunlara bak, Aya."

"Ondan bahsederken adını hecelememi mi tercih edersin?" diye sordu Zafira. Benyamin'in karısının gözlerine baktı. *Aya'nın* gözlerine. "Sesini duymuştum. Şeyde... Benyamin'in rüyagezisinde."

"Seninle birlikte mi yürüdü?" diye sordu kadın başını şaşkınlıkla yana eğerek.

Zafira birden uygunsuz bir şey yaptığı hissine kapıldı. Benyamin haklıydı: Aya, Zafira'nın gördüğü en güzel kadındı. Onda havai ve insanı sersemleten hayalsi bir şeyler de vardı. Sanki onlarınkinden ayrı bir dünyadaydı.

"Alderamin'den ayrıldığımızda tek bahsettiği yeniden rüyagezisi yapabilmektir. O ve Altair büyüünün ve Aravistan'ın çöküş nedeninin Sharr'da bulunacağından emindi çünkü orada başlamıştı. Pelusya'da yollarımızı ayırdık — o Dokuz Seçkin'den birinin yardımını istemek için orada kaldı; Seif ve ben de seni bulmak için Demenhur'a devam ettik ama biz vardığımızda sen gitmiştin. Arz düşünce Sultan'ın Kalesi'nde yeniden buluşacaktık."

Ama Benyamin burada değildi. Hiç olmayacaktı.

Aya onlara gülümsemeye çalıştı ama başaramadı.

Kadim Safin dilindeki dövmesi *Hanan* diyordu. Anlamı en basit şekliyle "aşk"tı — sıcak ve şefkatli. Nazik. Harfler gözünün etrafında kıvrılıyordu, teninin üzerinde evlerindelerdi.

Kifah'ın mızrağından çıkan *tak tak tak* sesi ani sessizliği doldurdu ve Zafira aklına Umm ve Baba gelince Aya'nın sessiz sorusunu yanıtlamak için konuşacak gücü kendinde bulamadı. İnsan *asırlardır* sevdiği eşinin ölümünü nasıl karşılardı ki?

"Kadim Kız Kardeşler'le birlikte ebedi istirahatte," dedi Nasir sonunda ve Zafira, sesindeki şefkatle ürperdi.

Aya usulcacık bir çığlık attı. Seif donup kaldı, bakışları şaşkınlıkla doldu.

"O... çok soylu bir biçimde öldü."

"Soylu mu?" diye bağırdı Seif. Nasir birden irkildi, şüphesiz Safin'in *neden* öldüğünü hatırlamıştı. "Ölüm bir şaka ve sizin türünüz için kaçınılmaz son. Yalnızca faniler cesetleri unvanlarla süsler. Sevdiğinden nasıl bahsettiklerini duyuyor musun, Aya?"

Zafira, Seif'in kendinden de çok sevdiği bir şey varsa bunun "fani" kelimesi olduğunu düşündü.

"Sen ondan nasıl bahsederdin hatırlıyor musun, Seif? Kalbindeki iyilikle hareket ettiğinde Yüce Çember'in sevgilimi nasıl dışladığını?" diye sordu Aya sessizce. Gözleri kapandı ve burnundan dikkatle nefes aldı. "Nasıl? Benyamin nasıl... soylu bir biçimde öldü?"

Nasir sessizliğin içinde bocaladı, gözlerinde bir telaş tutuşmuş-

tu. Bu sefer Zafira yanıt verdi. "Lanetli cevherden bir asanın önüne atladı."

Asanın Gecenin Aslanı'na, Benyamin'in bir zamanlar şefkat gösterdiği, bu süreçte de halkının desteğini kaybetmesine neden olan kişiye ait olduğunu söylemedi. Seif bu nedenle hâlâ ona nefret duyarken doğru gelmedi. Hayır, Zafira arkadaşının amısını bu şekilde kirletmeyecekti.

"Onun rehberliği olmasa Sharr'da yolumuzu bulamazdık ve onun fedakârlığı olmadan o adadan çıkamazdık." Dilini ısırdı. Benyamin onun arkadaşıydı. Rehberi ve akıl hocası. Zafira bile onun ölümü karşısında hâlâ tir tir titrerken Aya'nın aklına nasıl mukayyet olduğunu bilmiyordu. "Kendini Aravistan için feda etti."

Nasir'in keskin soluk alışını duymazdan geldi çünkü bu doğrudu. Benyamin, zümrenin bu işin sonunu getireceğine güvenmişti. Onların bunu başarabileceğine inanmıştı yoksa yaptığı şeyi yapmazdı, öyle değil mi? Çünkü o da, tıpkı Altair gibi, hiçbir şeyi nedensiz yapmazdı ama onun eylemleri daha duygusal gibiydi.

Benyamin'in Aravistan'ın nefret ettiği ve korktuğu prensi korumak için öldüğünü de söylemedi. Hani şu kendi hayatı üzerinde söz hakkı olmayan bir prens olarak küçümsenen prensi. Nihayetinde Benyamin, Nasir'de bir şeyler görmüştü. Hayatını uğruna feda etmeye degecek bir şeyler.

Aya bir hıçkırığı bastırdı.

"Altair hâlâ yaşıyor," diye ekledi Zafira, "ama çok iyi durumda değil. Gecenin Aslanı onu ele geçirdi."

Seif, Aya'yla bakıştı. "Haider mi?"

"Aynen öyle. Eski dostunuz hayatta ve iyi," dedi Kifah düz bir sesle. Sonra Zafira'nın kırışmış alnını fark edince, "Aslan'ın gerçek adı bu," diye mırıldandı. Dövmeli bir kolunu kaldırdı. "Yarı âlim, hatırladın mı?"

Seif bir eliyle yüzünü sıvazladı. "Bu planın fazla zorlama olduğunu başından beri biliyordum. Altair'e asla güvenmemeliydik..."

"Yeter." Nasir'in kısık sesi adamın sözünü kesti. Prensın Altair'le

İlgili duygularının bu kadar ilerlemiş olması Zafira'yı hayrete düşürdü. "Ne kadar zamandır plan yapıyor? Yıllardır mı? Kimse Gecenin Aslanı'nın canlı olmasını ve tetikte beklemesini ummuyordu. Macavhar'ı ele geçirdik ve Kadim Kız Kardeşler'in kalplerini bulduk. Aravistan'ın en büyük düşmanıyla mücadele ettik. Sizin tek yaptığınızsa oradan oraya boş boş dolaşmaktı, o yüzden diline hakim olmanı öneririm, Safin."

Seif kollarını kavuşturdu, muhtemelen yüz yaşından büyük olmasına rağmen tıpkı hırçın bir çocuğa benzedi.

"Kalpleri?" diye sordu Aya hissizce.

"Kraliyet minarelerini aydınlatan ve büyüyle dolduran kalplerdi," diye açıkladı Zafira. Görünüşe göre herkes minarelerin bir şeyle aydınlandığını biliyordu – sadece o şeyin ne olduğunu bilmiyorlardı. "Ve ölüyorlar."

Kifah ona keskin bir bakış attı. "Ne?"

Zafira onlara Gümüş Cadı'dan öğrendiklerini anlattı.

"Hey, dur. Kız Kardeşler Aravistan'a hükmederken kalpleri nasıl minarelerde oluyormuş?" diye sordu Kifah kaşlarını çatarak.

Macavhar olmasa Zafira da öğrenemezdi. Ona ait olmayan anıların ani akını irkilmesine neden oldu. "Yaşamak için kalplerine ihtiyaçları yoktu."

Laa', kalpleri o güçlü kadınlar için mücevher gibiydi. Onları güçlü kılan süsler, başka bir şey değil. Nefes almak için, yaşamak için, hissetmek için onlara ihtiyaçları yoktu. İnsanlar ve Safinler gibi değillerdi.

Bir insanın avucundaki dikenini çıkarması gibi kolaylıkla onları sökebilir ve aynı şekilde yerine koyabilirlerdi.

"Ama kalplerini kendi bedenleri yerine minarelere yerleştirerek güçlerini azalttılar," diye ekledi Zafira. Kız Kardeşler'in krallığın iyiliği uğruna yaptıkları fedakârlık karşısında bir kez daha hayret etti. "Neredeyse bizim gibilerdi."

Gümüş Cadı'nın da kendi kalbini çıkarıp çıkarmadığını merak

* (Ar.) Hayır –çn

etti. Onun da kardeşleri gibi olup olmadığını yoksa gücünü çok mu fazla sevdiğini.

Nasir büyüyle eskisinden daha fazla ilgileniyormuş gibi görünmüyordu. "Büyü doksan yıldır yok. Kalpler bir hafta daha hayatta kalabilir. Önce Altair'i kurtaralım."

Kifah krem rengi ve süslü mızrağını duvara yasladı ve şakaklarını ovuşturdu. "Büyüyü hiçbir Safin'in anlamayacağı nedenlerle geri istiyorum ama prene katılıyorum. Önce Altair, sonra büyü."

Seif onları değer biçer gibi inceledi. "Kalpler dayanmayabilir."

Bu doğru, dedi Macavhar. Kalplerin iki evi vardı: Kız Kardeşler ve onların yarattığı kraliyet minareleri.

"Nasir'in dediği gibi, Sharr'da neredeyse bir asır boyunca gayet iyilerdi," dedi Kifah.

Ama o zaman hâlâ Kız Kardeşler'in içindelerdi. Kız Kardeşler, Sharr'daki o beş devasa ağaca dönüşmüşlerdi, Macavhar'ın muhafızları, kalplerinin koruyucuları. Onları ayakta tutan organlar olduğu hâlde.

Minarelere yerleştirilmeleri gerekiyordu yoksa toza döneceklerdi. Zafira yine de duygusuz görünmekten korkarak dilini tuttu. O da Altair'i Aslan'ın elinde bırakmak istemiyordu.

"Altair olsa kalplerin yerleştirilmesini isterdi," dedi Aya oyunu kullanarak.

Kifah sanki onun cevabı Benyamin'in eski Yüce Safin çemberindeki iki Safin'i etkileyebilirmiş gibi Zafira'ya baktı. Ev. Zafira'nın istediği buydu ama şu an, diğerleri kendilerini düşünmüyorken bunu dile getiremezdi. Zafira hayatı boyunca başkalarını düşünmüştü. Bir ya da iki günden daha ne çıkardı ki?

"Daha önce de dediğim gibi," dedi, "elimizde yalnızca dört kalp var. Beşincisi Aslan'da."

Seif'in kaşları keskince kalkarak Zafira'yı ânında huzursuz etti. "Beşinci kalbi kaybettiniz."

"Biz, Seif. Ayrıca bir Kız Kardeş'in kalbinden çok daha fazlasını kaybettik," diye hatırlattı Aya usulca; Zafira, Nasir ve Kifah aynı

anda onun boynunu kırmak için atılmadan önce. *Karlar aşkına.* Kadın hepsine tek tek baktı. "Sizin suçunuz değildi."

"Öyle olduğunu hiç düşünmedim," dedi Kifah, hakarete uğramış gibi.

"Kalpleri yerlerine koymak önemli," diye devam etti Zafira sakince, "ama dört kalp bize üstünlük sağlamaz."

Aya uzunca bir soluk vererek bağlantıyı kurdu. "Büyü; ya herke- se ya da hiç kimseye."

"Bu mümkün olsaydı bile hiçbiriniz büyüü nasıl kullanacağını- zı bilmiyorsunuz," diye mırıldandı Seif kibirle.

Zafira biliyordu. Daha ne olduğunu bilmiyorken bile büyüünü kullanıyordu.

"Her ateşkalp kendi çevresini yakacak," diye devam etti Seif.

"Büyü varken ben hayatta değildim belki ama ben bile büyüün doğuştan geldiğini biliyorum," dedi Kifah. "Onu mükemmelleş- tirmemiz gerekecek ama hepimiz gevşek idrar torbalarıyla Aravis- tan'da dolaşacağız diye bir şey yok."

"Başka bir benzetmen yok muydu?" diye sordu Seif.

Kifah gözlerini devirdi. "Ahlakçı."

"Aslan diğer kalpler için gelecektir," dedi Aya, onları yeniden konuya döndürerek. "Diğerleri olmadan tek bir kalp işe yaramaz."

Zafira bunun mantıklı olduğunu biliyordu ama içinden bir ses kalplerin onun önceliği olmadığını söylüyordu. Henüz değil. Macavhar'ı çantasından çıkardı, parmaklarını aslan yelesinin üstünde gezdirirken ânında rahatladı. Sharr'dayken bile Aslan hep kitaba odaklanmıştı – öyle olmasa alabildikleri kadar kalple kaçabilecek- lerini sanmıyordu.

Kendine güvenin şaşırtıyor, bint Iskandar.

"Aravistan kalpler hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyor," dedi Zafira. "Kız Kardeşler bu bilgiyi gizledi."

"Ama şimdi o bilgi Macavhar'da," diye toparladı Nasir.

Zafira ciddiyetle başını sallayarak onayladı. "Önce Macavhar için gelecek; hiçbir şey için olmasa bile açlığını çektiği şey için: Bilgi."

Aslan'ın gözünü çevreleyen dövmeyle, kalın harflerle, bronz renkli işlenmiş kadim Safin dilindeki 'ilm sözcüğünü görmemiş olsa bile bunu anlardı çünkü Benyamin onlara bu kadarını anlatmıştı. Aslan'ın her şeyden çok değer verdiği şey buydu.

Seif kitaba baktı ve elini uzattı. "O hâlde kitabın sıkı korumada olması gerek."

Hayır, bint Iskandar.

Ölümsüz bir kitaba göre, kulağa somurtkan bir çocuk gibi gelme mahareti vardı.

"Bana bağlı olan bir şeyi korumayacağımı mı düşünüyorsun? Buna herhangi bir şey olursa ölebilirim," diye çıkıştı Zafira. "Onu güvende tutabilecek becerideyim."

Seif bir kahkaha patlattı. "Kendini bir *hilya*'ya mı bağladın?"

Zafira'nın, *hilya*'nın ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama Safin'in yüzündeki ifade kararlılığının dalgalanmasına yetti.

Seif daha fazlasını söylemeye hazırlanarak bir nefes aldı ama önce Aya konuştu. "*Bu kadarı yeter. Onu iyi koru, Avcı Kadın.*"

Zafira başını bir kez salladı, bu kibirli zaferin kendisinin mi olduğundan yoksa ellerinde neşeyle hafiflemiş kitap tarafından mı kazanıldığından emin değildi.

Seif sanki söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi baktı ve Zafira, adamın Aya'ya yönelen solgun bakışından suçu Benyamin'e, geçen doksan yıl boyunca Aslan'ın ihaneti yüzünden kendini suçlayan, iyi niyetlerinin sebep olduğu trajediyi telafi etmek için elinden gelen her şeyi yapan merhum Safin'e atacağını anladı. Altair'i korumak için onun ördüğü örümcek ağının ön yüzü olduğu bile açıktı, zira aynı anda hem casusların başı hem de Sultan'ın sağ kolu olan bir general olması kolay olmazdı.

Aya, Seif'in kolunu tutup onu bir kenara çekti.

Nasir onları durdurarak, "Bir şey daha var," dedi ağır ağır. Zafira, o şey her neyse adamın o değerli haysiyetine mal olacağını anladı. "Aslan... babamı kontrol ediyor. Güvenebileceğimiz Safinler

taniyorsanız onları şehir boyunca konuşlandırmamız iyi olur. Sarayın yakınlarına, Büyük Kütüphane'ye, önem arz eden her yere."

Baba'nın görmeyi arzuladığı başka bir yerin daha adı geçince Zafira'nın kalbi tekledi. Tarihin vücut bulmuş hâli, herhangi bir anlamı olan her bilgi kırıntısını koruyan tomarlar ve parşömenler. Aslan'ın Ghameq'i kontrol ederek bundan faydalanıp faydalanmadığını düşündü. Muhtemeldi. Açıgözlülüğün sınırı yoktu.

Self dudaklarını büzdü ve Aya'yla Zafira'nın bile duyamayacağı kadar kısık bir sesle konuştu. Ardından arkasına bakmadan uzaklaştı.

Kifah bir kaşını kaldırdı. "Kahrolası Guljul, Benyamin'in kendini beğenmiş olduğunu sanmıştım ama bu kıyafetlerini bile üzerinde tutamıyor."

"Bu bakman gerektiği anlamına gelmez," dedi Zafira ve Kifah ona ölümcül bir bakış attı.

"Self, Alderamın kraliyet muhafızlarının önderi ve her şeyi halledecek. En dost canımız olmadığı için üzgünüm," dedi Aya. Nasir'in elinde duran, kalplerin bulunduğu sandığı işaret etti. "En doğru hareket planını belirleyene kadar o kalpleri yakınımızda ve daima hareket hâlinde tutacağız. Yarım günde bir el değiştirin. Onları asla yalnız bırakmayın." Duraksadı. "Benyamin'in sizinle ilgili çok iyi düşünceleri vardı. O ve Altair, tıpkı Hanım Sultan gibi Aravistan'ın parçalanmaması için ellerinden geleni yaptılar ama hiçbir zaman yeterli olmadı. Benyamin hep dünyanın, onun haksızlığına uğrayanlar tarafından kurtarılması gerektiğini söylerdi. Hayat bizimle dalga geçiyor, öyle değil mi?"

Ölüm, diye düzeltti Zafira zihninde çünkü o faniydi. *Ölüm bizimle dalga geçiyor.*

Aya elinin tersini ağzına götürdü ama o arada bir mırıltı ağzından kaçiverdi. *Roohi.*

Dışarıda güneşin son ışınları dünyayı koyu bir altın sarısına boyuyordu. Sessizlikte kimse ne diyeceğini bilemedi. Sonsuz bir kederle yüklü olmak nasıl bir histi acaba? Hepsi Benyamin'in yası-

nı tutuyordu ama hiçbir karısının onun için ne çok yas tutacağını anlayabilecek durumda değildi.

Zafira da bundan söyle böyle mi yaşayacaktı, sevdiklerinin ölümlerinin ağırlığıyla?

“Okht’?”

Zafira kaskatı kesildi. *Şimdi de gaipten sesler duyuyorum.* Ama Nasir onun arkasına doğru baktı. Kifah da.

“Krallık gerçekten de çok küçük,” dedi Aya yumuşacık bir gülümsemeyle.

Ama Lana burada olamazdı; Yasmine, Umm ve Misk’le birlikte Demenhur’daydı. Güvende olacağı yerde. Zafira arkasına dönmenden önce nefesini tuttu; sanki soluk alırsa kardeşinin sesinin o tatlı ritmini kaybedecekti.

On dört yaşında olmasına rağmen fazla küçük görünen bir kız kapının eşiğinde donup kalmıştı, şalı siyah saçlarından arkaya doğru kaymıştı. Çilliydi ve yumuşak kahverengi gözleri inanamayan bir ifadeyle irileşmişti. Zafira bu hatları gözü kapalı bile çizebilirdi.

Lana.

Zafira koştu, kollarını kardeşinin bedenine sarıp burnunu yarım bir hıçkırıkla saçlarına gömerken yayı ve sadağı cilalı taşın üzerine düştü. “Ya, tatlım.”

Lana yanaklarından yaşlar süzülürken güldü. Zafira başparmaklarıyla o yaşları sildi. Alnına bir öpücük kondurdu. “Burada ne yapıyorsun?”

Diğerleri bakmaya devam ederken Lana utangaç bir gülümsemeyle, “Seni bekliyorum,” dedi. “Seni özledim, *Okht*. Çok yalnızdım.”

“Yalancı,” diye takıldı Zafira. Onu gördüğüne bu kadar sevineceği aklına gelmezdi. “Seni güvenilir ellere bıraktım. Yasmine ve Misk yanındaydı ve eminim Umm” da seni meşgul etmiştir. Asıl ben...”

Lana’nın yüzünün rengi çekilince Zafira durdu. Kardeşinin üze-

* (Ar.) Abla —çn

** (Ar.) Anne —çn

rine çöken ağırlığı, onun taşımaması gereken ihtiyatı görünce korku midesinde düğüm düğüm oldu ve geri çekildi. "Ne var? Lana, ne oldu?"

"Umm," dedi Lana neredeyse hiç ses çıkarmadan. "Öldü. Sen gittiğin gün öldü."

BÖLÜM 8

NASİR, KIZ KARDEŞİNİN ONA NE SÖYLEDİĞİNİ DUYMADI ama Zafira'nın dizlerinin üzerine çökmesi ve kınındaki jambiyanın yere çarpması her şeyi anlatıyordu. *Yanına git, ahmak.* Ayakları sanki kök salmıştı, onu zemine bağlıyordu ve kollarındaki sandığı öyle sıkı tutuyordu ki sandık her an çatlayabilirdi. Aya'nın soluğu titredi. Bu duvarların arasında biraz daha melankoli olsaydı her biri dağılırdı.

Kifah sessizliği bozdu, ilerledi ve Nasir'in kendini iyice berbat hissetmesine neden oldu. "Zafira..."

"Nasıl?" diye fısıldadı Zafira boynundaki şalı sanki bir ilmikmiş gibi çekiştirerek.

Kardeşinin gözleri korku ve acıyla genişledi.

"Lana," dedi ısrarla Zafira başını kaldırarak ve Nasir onun öfkesi karşısında şaşkında döndü. "Nasıl?"

"Okht," diye fısıldadı kız bakışlarını Nasir'den Kifah'a, sonra Aya'ya çevirerek. "Burada olm—"

"Anlat."

Nasir bunun öfke olmadığını fark etti. Bu, kendini darmadağın

olmaktan koruma, kontrolünü kaybetmeme çabasıydı. Omuzlarını kasti ama Nasir onların dalgalanışını gördü ve titremesi her saniye iyice kötüleşti. Nasir aralarındaki mesafeyi kapamayı, ona uzanmayı ve omuzlarındaki gerginliği ovuşturmayı düşündü. İnsanlar böyle yapardı, değil mi?

Nasir sandığı daha sıkı tuttu. Bilmiyordu – o genellikle öldürücü darbeyi vuran, etkileri sırasında ortadan kaybolan kişiydi. Altair olsa ne söyleneceğini ve ne yapılacağını, Zafira'ya kendini nasıl yeniden canlı hissettireceğini bilirdi.

"Arz'ın geri gelişini hatırlıyor musun?" diye sordu Lana. Zafira'nın narin hatlarını almıştı ama Zafira daha soğuk bir ten rengiyle iyice keskinleşirken genç kız, saçlarındaki bronz ışıltıdan ten rengine kadar sıcacıktı. "Sen ve Deen gittikten hemen sonra."

Nasir, Deen'in bahsi geçince çenesini sıktı. Zafira'nın omuzları daha da düştü.

"Siyah ve gümüş üniformalı askerler sokaklara doluşmaya başladı. Bir de... bir de *maskeleri* vardı. O... İnsanlar yaptıkları işleri bıraktılar. Soluk alamadılar, sokağın ortasına yığıldılar ve ciğerleri sönene kadar boğuldular. Her şeyi duydum. Gördüm." Bakışı bir an Aya'ya kaydı, sonra geri döndü.

Kızın sözlerini bir araya getirirken bir an Nasir'in ciğerleri de işlemez oldu.

"Bu nasıl olabilir?" diye soludu Kifah.

"Gazlar," diye mırıldandı Lana öfkeli bir sesle. "Bütün köyümü yok etti. İnsanların ölüşünü izledim."

Nasir kendinden hiçbir zaman o an olduğu kadar iğrenmemişti. Her ne kadar buğu işinde, Sarasin'den toplanan gazlarda bir parmağı olmasa da korkaklığı suçlanabilirdi. Babasına karşı durma konusundaki beceriksizliği.

Kifah, Zafira'nın yanına çömeldi. Aya ona doğru ilerleyip bir elini Zafira'nın saçlarında gezdirdi. Lana onun ellerini tuttu.

Nasir sandık ellerinde, gerçeğin yükü omuzlarında, olduğu yerde öylece kaldı.

Çünkü o yapmıştı. Zafira'nın annesini o öldürmüştü.

BÖLÜM 9

ZAFİRA HALKINI, ARZ GİTGİDE YAKLAŞIP DA KAR YAŞAM-
larını engellerken coşkuları, kahkahaları ve parıldayan
gözleri için küçümsediği insanları düşündü. Bakdash'ın
eflatun kapısını düşündü. Araby'nin şekerci dükkânını ve ihtiyar
Adib'in tezgâhını. Deen'in odun kestiği Boş Orman'ı ve onun eviy-
le Ra'adların evi arasına serpiştirilmiş küçük icatlarını.

Umm dışında her şeyi düşündü, onu biraz daha hayatta tutmak
için neler yapabileceği dışında.

Siyah ve gümüş, demişti Lana. Sarasinliler.

Zafira, Benyamin'in uyarısını, Sultan'ın Sarasin'i hakimiyetine
aldıktan sonra yüzünü Demenhur'a döndüğünü söyleyişini hatırla-
dı. Aravistanlılar da tek suçları evlerini kurdukları toprak olan
herkes gibi directmişti.

Umm, Umm, Umm. Soğuk mavi gözleri ve sıcak gülümsemesiyle.
Gücü ve direnciyle. Ellerinde Baba'nın kanıyla.

Zafira'nın sağından, "Peki annen," diye sordu Kifah, Lana'ya nazikçe. "O seninle kaçamadı mı?"

Lana çömeldi ve Zafira'nın daha önce hiç görmediği yeşim rengi entarislinin geniş kenarı etrafında açıldı. "O da sana benziyor, Okthi. *Laa*, sen ona benliyorsun."

Zafira onu dinlememeye çalıştı. Acıyı dindirmeye çalıştı.

"Eski okul binasına gitti. Hani sokağımızın yanındaki var ya? On üç yetişkin ve altı çocuğu, bulabildiği kadar yiyeceği yanına aldı ve pencerelerle kapılara barikat kurulmasına yardım etti." Lana bakışlarını ellerine çevirdi. "Sonra biraz daha su almak için kuyuya gitti."

Bu, Zafira'nın hatırladığı Umm'du, başı dik ve duruşu kendinden emin. Lana'nın daha az tanıdığı Umm. Takip eden sessizlikte Zafira, Lana'nın bir şeyler daha söylemesini beklediğini fark etti. Tıpkı gerçeğin öyle olmadığını uman bir çocuk gibi.

"Belki başka bir yere saklanmıştı." Zafira batıdaki köylere gidecekti. O lanet olası bir *da'ira*'ydı ve her şeyi, *herkesi* bulabilirdi. "Belki de hâlâ..."

Lana başını sallayarak onu durdurdu. "Misk onu buldu. Hayatı pahasına diğerlerini kurtardı."

Zafira "buldu" sözcüğüne takıldı. Kar içindeki bir kuş yavrusundan bahsederken kullanıldığı gibi kullanılmıştı. İçindeki bütün para alınan kayıp bir cüzdandan bahseder gibi.

"Yasmine?" diye sordu, bir şeyler kaburgasını sıkıştırırken.

"Hayatta," dedi Lana. "Güvende. Demenhur Sarayı'nda."

Zafira rahatlayarak herkesin fark ettiği ağır bir soluk verdi. Göz önünde olmak birden fazla geldi. Üzerinde gezinen gözler, odayı saran anlayış, Macavhar'ın sessiz ilgisi. Birden ayağa kalkıp Aya'ya dönerken neredeyse Nasir'e çarpacaktı.

"Özür dilerim."

Söylediği sözlerden çok gözlerindeki acı karşısında duyduğu şaşkınlık Zafira'nın alnının kırıışmasına neden oldu.

"Neden?" diye sordu. "Onun ölümünde parmağın mı var?"

Nasir irkildi.

Kahretsin, irkildi. Zafira duraksadı. Eğer bu gazlar Sultan'ın

işiyse, Nasir'in de bu olayda bir rolü var mıydı? Karamsar düşüncelerine set çekti. *Gökler aşkına*. Nasir, Sultan'ın Kalesi'nden Zâfıra'nın Demenhur'dan ayrılmasıyla aynı zamanda ayrılmıştı. Bu da Sharr'a yapacağı yolculuğa hazırlandığı anlamına geliyordu, bir köyde toplu katliam yapmaya değil.

Bakışını yere eğdi, aynı anda hem öfkelenmiş hem utanmış hem de incinmişti.

"Gel," dedi Aya onun neye ihtiyacı olduğunu bilerek. "Seni odana götüreyim."

BÖLÜM 10

NASİR, AYA'NIN ONA VERDİĞİ ODANIN PÜRÜZSÜZ KAPISINA yaslandı. Dekorü zengin, geniş bir alandı ama yatak basit ve düzenliydi, açık pencereden sızan ay ışığıyla aydınlanıyordu. Aya kapıyı arkasından kapatıp da hava yalnızca onun nefesiyle titreşmeye başlayıncaya kadar diğerlerinin etrafında – sıkış tepiş gemi kamaraları hariç– ne kadar uzun zaman geçirdiğini fark etmemişti.

Üzerini çıkardı ve yavaş yavaş buharı salınan küvete girmeden önce çıkardığı kıyafetleri katladı. Her zamanki gibi kendini ovalamak ona kendine dair nefret ettiği her şeyi hatırlattı – sırtındaki yara izleri, yaşamının yanlışlığı. Yeni bir yarası vardı, köprücükke miğinin hemen yanında, Zafira'nın onunla ilgilenirken sürdüğü merhem yüzünden hâlâ kaygan bir yara. Sıcak küvette uzanırken, Zafira'nın parmaklarının teninde dolaşmasını hatırladı. Ağırlığını. Bakışlarının onu çözen ateşini.

Şimdi çektiği acıyı. Annesini ondan alan gazları toplayan baba-

sını durdurmak için hiçbir şey yapmayan Nasir'in canavarlığının boyutlarını idrak ettiğinde yüzünün nasıl düştüğünü.

İçeriye onun için bırakılmış kıyafetler onun en cıfcaflı kıyafetleriydi: koyu bordo *qamis*, mavi ve gümüş rengi kenarları olan koyu renk kaftanlar. Bu kıyafetlerin oraya gelebilmiş olmasının tek bir yolu vardı ve Altair'in onun gardırobunu karıştırıp bunları bir köşeye atılmış hâlde bulduğunda deli gibi sırttığını gözünde canlandırabiliyordu. Nasir *qamisi* başından geçirdi ve kaftanını bir sandalyenin arkasına astı. Raftaki kitapları düzeltti, masanın üzerindeki kâseleri hizaladı.

Orada, Sharr'dan bu kadar uzakta, babasının bu kadar yakınında dururken ve havada hâlâ Zafira'nın acısının hassasiyeti varken kendini kaybolmuş hissetti. Talimatlar olmadan nasıl işleyeceğini bilmiyordu. Ona söylenmeden nasıl hareket edeceğini.

Farkına bile varmadan odasından çıktı, halıyla kaplı koridoru geçti ve başka bir kapının önünde durdu. Kapıyı bir kere usulca tıklattı.

Kapı neredeyse ânında açıldı.

Kızın saçları açıktı, yumuşak bukleler yüzünü okşuyordu. Bu şekilde daha genç, daha kırılgan görünüyordu ve Nasir kızın ona suçlayarak bakmadığını görünce rahatladı.

Özür dilerim, demek istedi. Anlamasını sağlamak için.

Nasılsın? diye sormak için uğraştı ama gözlerindeki ağırlığın ona zaten söylediği bir şeyi sormak duygusuzca olmaz mıydı?

"Tam yıkanacaktım. Sorun ne?" diye sordu kız sonunda. Temkinli bir soruydu. Macavhar ellerindeydi.

Hiçbir şey.

Her şey.

"Öyle demek istememiştim," diye soludu Nasir telaşla, sanki kalbi o inatçı beynini yeterince dinlediğine karar vermiş gibi.

Bencil ahmak. Kız yas tutuyordu ve Nasir sadece kendini düşünüyordu ama bıkmıştı artık. O sözcüklerin aralarında ördüğü sarmaşıklardan *daama* çok sıkılmıştı.

Kız meraklı bir ceylan gibi başını yana eğdi. "Neyi demek istemiştin?"

Denedi ama parmaklarından sızan gölgeleri durduramadı. Bir bıçak çekip birinin hayatına son vermek imkânsız değilken, sözcükler neden imkânsızdı sanki?

Çünkü sözler, kılıçtan daha derin yaralar bırakır.

Ağır ağır nefes aldı ve bir elini tekrar ensesine doğru kaldırdı. Sonra yere indirdi.

"Sharr'da söylediklerimi. Yani... hiçbir anlamı olmadığını söylerken." Ancak konuştuktan sonra kıza tekrar bakabildi.

Tam da kızın gözlerinin kısacık bir an onun ağzına, *qamisinin* bordo kumaşına kayıp sonra tekrar yukarı çıktığını göreceği anda.

"Ne anlama geliyor o zaman?"

Her şey, demek istedi ama ağzında korkudan ve baskıdan örülü bir kumaş vardı.

O sözleri söyleyerek aptallık etmişti, biliyordu. Kızı yıkıcı yolundan döndürmek, aklını başına getirmek, *dikkatini dağıtmak* için aralarındaki mesafeyi kapamıştı. Hiçbir zaman bu kadar çok hissetmeyi, bu kadar derinden istemeyi beklememişti ve bu duygu seli onu korkutuyordu.

Nasir bir şey demeyince kızın boğazından bir ses döküldü, hayal kırıklığı eziciydi. Ardından sanki Nasir'in elini uzatıp onu durdurmasını beklermiş gibi ağır ağır kapıyı kapadı.

Nasir, Veliaht Prens'ti, hükmetmek için doğmuş ama hayatı boyunca birilerinin peşinden gitmeye zorlanmıştı.

O yüzden de hiçbir şey yapmadı.



BÖLÜM 11

ZAFİRA BAŞINI PÜRÜZSÜZ AHŞABA YASLADI VE DİĞER tarafta adamın ağır iç çekişini duydu, o soğuk maskesinin ne kadar da kolay dağılabileceğini hatırlatan bir işaretti bu.

Ardından, epey bir sonra, adamın kapısı kapandı.

Zafira onun söylemek istediği başka şeyler de olduğunu biliyordu. Gözlerinde kaos, dudaklarındaysa bir barikat vardı. Ona yardımcı olabilirdi ama adam prensti. Daha becerikli olmalıydı. Gökler adına, Seif kadar huysuzdu Zafira.

"O kimdi?" diye sordu Lana yataktan. Yatak Zafira'nın şimdiye kadar yattığı bütün yataklardan daha genişti. Zafira sanki sooq'taki tezgâhları dolaştığı bir günden dönmüş gibi konuşmuştu. Sanki aralarında birkaç ölüm asılı değilmiş ve ufukta yeni bir dünya belirmiyormuş gibi.

Zafira bir kez daha gözyaşlarının yakıcılığını bekledi. Ama onun yerine göğsünde soluk almasını kolaylaştıran tuhaf bir çözülme hissetti.

* (Ar.) Pazar meydanı —çn

Lana sorusunu sessizce tekrarlamışçasına başını yana eğdi. Zafira ne diyebilirdi ki – yeni edindiği bir arkadaşı olduğunu mu söyleyecekti? Öptüğü bir oğlan? Boyun eğmesi gereken bir prens? Babasının ve bir sürü ölümün yanı sıra annelerinin ölümünden de mesul olan bir suikastçı?

“Nasir,” diye yanıtladı Zafira, Macavhar’ı kenara bırakarak. *İşte başlıyoruz.* Dünya Nasir’lerle doluydu, öyle değil mi?

Lana doğruldu. “Ölüm Prensi olan mı?”

Belli ki yeterince Nasir yokmuş.

“Ben olsam... ona öyle demezdim,” dedi Zafira. Lana arkasını döndü, Zafira da kıyafetlerini çıkarıp kenara yığarak kendini serin küvete bıraktı.

“Bu kadar hoş göründüğünü bilmiyordum,” diye düşüncesini dillendirdi Lana ama Zafira adamın omuzlarında gerili kızıl kumaş, iliklenmemiş yakasından görünen üçgen biçimindeki tenini düşünerek altdudağını ısırdı. *Sirwalinin* kumaşının bacaklarına yapışmasını. Hoş falan görünmüyordu, o düpedüz... Zafira ellerini yanaklarına götürdü.

Kıyafetleri üzerinde değilken Nasir’in ondan iki adım uzaklıkta olduğu bilmek onu Arz’ın hiç korkutamadığı kadar korkutuyordu. Arz’ın hiç yapamadığı kadar *cezbediyordu*.

Lana küvetin yanına geldi. “Mutluyken çok güzelsin.”

Zafira başını küvetin kenarına yasladı. “Değilim.”

Nasir’in yumuşak sesi kulaklarını okşadı. *Öyle demek istememiştin.*

Bir yanı ilk anda bile söylediğinin yalan olduğunu biliyordu. Mermer sütunların arasındaki o an fazla gerçek, fazla hassas, çok fazla şeyle doluydu. Onu öfkeliendiren, o yalanı ne kadar kolay söylemiş olmasıydı. Onu ve kendini ne kadar da kolay harcamıştı.

“Ama prensin dikkatini çekmişsin!”

Tam olarak öyleydi, değil mi? Zafira da tıpkı Nasir’in ona çekilmesi gibi ona çekilmişti, hem Sharr’da da öyle Nasir’e göz dikecek

bir kadın bolluğu yoktu. Şimdi farklı olacaktı. "Az önce ona Ölüm Prensi dememiş miydin?"

"Ölüm Prensi, Demenhur Avcısı, Unvanlar bir insanın kim olduğunu söylemez."

Zafira iç geçirdi. "Nasıl mutlu olabilirim ki, Lana? Sharr'da arkadaşlarımı kaybettim. Umm öldü. Köyümüz yok oldu."

Lana bir an Zafira'nın ellerine baktı. "Deen de o arkadaşlardan biri miydi?"

Zafira sarsılmasıyla istemsizce yüzüne su çarptı ve Lana ona hafif, titrek bir tebessümle baktı.

"Senin peşinden yürüyüp gemiye bindiğini izlerken içimde bir his vardı. O hiçbir zaman... senin kadar dirençli olmadı. Sen mücadele ederek bizi mezardan çıkaracak bir yol buldun. Sen bizim için öldürdün. O sevdikleri için ölme fırsatıyla yetinmekten memnundu."

Zafira, Lana'yı inceledi: Sözlerinin altındaki hüznü, bakışlarındaki parlamayı. Karlar aşkına, kardeşi Deen'i seviyordu. Zafira'nın sevdiği gibi, en yakın arkadaşlarından biri olarak değil. Deen'in Lana'yı sevdiği gibi, insanın üzerine titreyen bir abi gibi de değil. Daha fazlası.

Zafira'nın sert olduğu yerde Deen yumuşaktı. Zafira'nın karanlık gördüğü yerde o dünyadaki en iyi şeyi görmeye hazırdı. Lana'nın ona âşık olması şaşırtıcı olur muydu?

"Bir an güvendeydik," dedi Zafira usulca, "bir sonraki an üç ok birden atıldı." O sesi ya da ardından gelen o soluksuz sessizliği asla unutmayacaktı. Parmakları altın bir zincirin ucundan göğsüne sarkan yüzüğü kavradı ve Lana'nın bakışları da oraya kaydı. "Üzgünüm."

Lana'nın boğazı tılandı. Sözcükleri bulmakta zorlandı, ne de olsa kitaplardaki acı gerçek dünyadakinin yalnızca bir parçasından ibaretti. "Öyle olmamasını isterdim ama olacağı buydu."

Belki Zafira da onu sevseydi. Teklifini kabul etseydi. Onunla evlenseydi.

Bu düşünce zincirinden silkinerek kurtuldu ve telaşla konuyu değiştirdi. "Sen saldırıdan nasıl kurtuldun?"

"Misk," dedi Lana, hâlâ hüzünlüydü. Ağır bir soluk vererek acısını kendinden uzaklaştırdı. "Askerler geldiğinde o hazırды. Sanki olacakları önceden bilirmiş gibi. Arkadaşlarından birkaçı halifeye ve Sayyidi Haytham'a kendi kervanlarına kadar eşlik etmişti."

Elbette biliyordu. Çünkü o Altair'in örümceğiymiş, Demenhur Avcısı'na casusluk yapmak için gönderilmişti ve casusların alışkın olduğu üzere haber alacaktı. Yalnızca bağınaz halifeyi uzaklaştırıp başka kimseyi kurtaramadığına göre belli ki yeterince erken haber gelmemişti. Zafira, Misk olayı dakikalar önce öğrenerek sanki bu katliamda bir rol oynamış gibi gereksiz bir ihanete uğramışlık hissine kapıldı.

Macavhar uğuldadı. Zafira'nın saçından su damladı. *Pıt, pıt, pıt.*

"Umm için dönmeye çalıştım ama beni bırakmadı ve o döndüğünde de Umm gitmişti. Aramaya devam edecek zamanı yoktu çünkü saraya doğru yola çıkmamız gerekiyordu."

Çölde nadir bulunan, insanın ayağının altında çökene kadar normal kum gibi zararsız görünen bir kum türü vardı; hiçbir şeyin farkında olmadan insanı yutar, çırpındıkça iyice kötüleşir, ancak tersini yaptığında tutuşunu gevşetirdi. İşte acı da öyleydi. İnsan debelendikçe acı daha da çok açlık çekiyordu.

Zafira havlusunu sandalyenin üzerine attı ve temiz kıyafetler giydi.

"Daha çok acıtacağını düşünürdüm," dedi Lana, Zafira onu yatağa çekerken bir anlam vermeye çabalayarak.

"Beş yıl önce Baba'yı gömdüğümüzde, Umm'nin bir kısmını da gömdük. Baba öldüğünden beri o da ölüydü. Bizi seviyordu ama Baba'yı sevdiği gibi değil," dedi Zafira dikkatle, kendisinin de neden ıstıraptan çok rahatlama, acıdan çok suçluluk hissettiğini anlamaya çalışarak. "Baba onun hayatıydı. Bizse o hayatın hatırlatıcılarıydık."

Lana gözlerini kaçırdı.

"Yapma," dedi Zafira onun çenesini tutarak. "Sen Umm'un yanından ayrılmadın ve görevini yerine getirdin. Suçluluk hissetmek

için bir sebebin yok." Annesiyle ancak onu kaybetmenin hemen öncesinde barışan Zafira'nın aksine... "Buraya nasıl geldin? Beni nasıl buldun?"

Lana fenerin üzerindeki küçük kapakla oynadı, odaya vuran gölgeleri eğip büktü. "Sen Demenhur'dan ayrıldıktan hemen sonra Arz yeniden canlandı. Dakikalar sonra da askerler geldi ve tam bir kaostu, *Okht*. İnsanlar koşuyor, çığlıklar atıyordu ve sonra birden... durdular. Bazı insanlarda öyle bir güç vardır, değil mi? Varlıkları etraflarındaki herkesin aklını yitirmesine yeter. Ammah Aya geldiğinde de öyle oldu. Uzun boylu, güzel ve rüya gibi.

"Onun insanlara yardım ettiğini, onları güvenli bir yere götürdüğünü gördüm. Yasmine o sırada beni arabamıza sürükledi ama kapının arasından onu gördüm. Sırtüstü yatan bir oğlanın üzerine eğilmiş hareketsiz göğsünü pompalıyor ve burnuna bir şeyler tutuyordu. Saraya ulaştığımızda çocuğun hayatta olduğunu gördüm."

Zafira gözlerini kırptırdı. Lana'nın yanaklarına renk geldi. *Karlar aşkına.*

"Ben sana ve Aya'ya odaklanmıştım ama belki de yanıldım. Şu... çocuk hakkında endişelenmeme gerek var mı?"

Lana ona bir bakış attı. "Bir arkadaşım. Çok konuşmuyoruz çünkü ciğerlerini korumak için sürekli maske takıyor ama çalışırken bana eşlik etmesi iyi geliyor."

"Sarayda çalışıyor musun?" diye sordu Zafira. Sharr'a gitmeyi kabul ederken halifeyle yaptığı anlaşmada bu yoktu.

"Oraya geliyorum," dedi Lana sertçe, sonra battaniyeyi küçük ayaklarının üzerine çekti. "Ammah Aya çocuğu iyileştirdi sarayın şifacıları onu bırakmadı. Getirdikleri herkesle ilgilendi. Askerlerle de. Halife ve saraydaki adamların çoğu bir kadının takdir alması karşısında kaş çattılarsa da Ammah Aya onları umursamadı. Hem yapabilecekleri pek bir şey de yoktu çünkü o bir Safin."

Lana hayranlıkla ışıldadı ve Zafira, Lana'nın hayranlığı genellikle kendisine yönelik olduğundan hafif bir kıskançlık duysa da buna sevindi.

"Eskiden Umm'a yardım ettiğim gibi ona da yardım etmeye çalıştım ve bu da onun hoşuna gitti sanırım," diye devam etti Lana. "Daha söylemeden neye ihtiyacı olduğunu bilen birinin etrafta olması hoşuna gitti. Birbirimize alıştık. Diğer herkes soru üstüne soru sorarak onu bunaltıyor, bilirsin.

"Ben insanlara yardım ettim, *Okht*. Sonunda senin gibi olmanın nasıl bir şey olduğunu anladım."

Zafira tebessümünü gizledi, gururunu ve yerini birilerinin aldığı düşünüşü için duyduğu utancı bastırdı.

"Seif, Ammah Aya'nın Aravistan'ın gelmiş geçmiş en iyi şifacısı olduğunu iddia ediyor," diye devam etti Lana ve Zafira, Benjamin'in oğlunu, Aya'nın rüyagezisinde duyduğu melankolik nağmesini hatırladı. Kendi oğlunu bile kurtaramadıysa Aya ne kadar becerikli bir şifacı olabilirdi ki? Ya da belki de asıl kötülük buydu, gücü ellerinde tutmak ama bir gerçekliği değiştirmekten aciz olmak.

"Daha iyi bir çırak da bulamazdı," dedi Zafira dürüstçe.

Lana utangaç bir gülümsemeyle başını eğdi. "Şey, Umm'un küçük dolabının yarısının ne için olduğunu biliyorum artık ama eve dönüp onu alacak şansım olmadı. Çok şey öğrendim, *Okht*. Ammah Aya, Arz düşene kadar Demenhur Sarayı'nda kaldı."

Aya ancak o zaman buraya, Sultan'ın Kalesi'ne sevdiğini görmeye gelmişti ama fersah fersah uzakta bir yerde öldüğünü öğrenmişti.

"Peki ya Yasmine... onunla gelmene öylece izin mi verdi?"

"O, şey, vermedi."

Lara ayrıntıya girmedi ama Zafira, Yasmine'i tanıyordu.

"Anladım. Henüz olmadıysa bile bunun cezasını çekeceğini biliyorsun, değil mi?"

"Senin ona kardeşinden bahsetmek zorunda kaldığında çekeceğini bildiğim gibi," dedi Lana ve Zafira onun henüz hazır olmadığı bir şeyi hafifletmeye çalıştığını anladı.

Zafira ona bir bakış attı. "Burada demek istediğim, Aya'nın seninle ilgili hayaller kuran bir katil olabileceği. Bunu hiç düşündün mü?"

Lana, Zafira'nın ciddi olduğunu fark etmeden önce bir kahkaha attı. "Sharr'da ölebiliirdin ama bu seni durdurmadı." Küçük elleriyle Zafira'nın ellerini sardı. "Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı."

Her zaman kaybedecek bir şeyler vardı.

"Ayrıca," diye ekledi Lana yüzünü buruşturarak, "Ammah Aya bana pek katil tipli biri gibi gelmedi. Ona güveniyorum."

Zafira iç geçirdi. Önemli olan Lana'nın güvende olmasıydı ve Aya'nın Aslan ya da en az onun kadar korkunç başka biri için çalışan bir canavar olmaması. Zafira da Aya'ya güveniyordu. Ne de olsa o Benyamin'in karısıydı.

"Bir bedeni iyileştirebilen biri, onu yok etmeyi de aynı derecede büyüleyici buluyor olmalı," diye takıldı Zafira. Lana ona karşı çıkmayınca uzanıp kardeşini dürttü. "Seninle gurur duyuyorum, Lana. Çok ama çok gurur duyuyorum."

Lana ışıldadı. "Arz'ı alt eden sensin, Aravistan'ı sen kurtardın."

Zafira, kız kardeşinin kontrolsüz hayranlığının odak noktası olmayı özlemişti.

"Korkarım hikâyelerindeki kahramanlar kadar büyük değilim. Hem hiçbir şeyi tek başıma yapmadım," dedi Zafira. Hem o ve diğerleri Aravistan'ı *kurtarmamıştı*. Henüz değil. Elini Macavhar'ın üzerine kaparken Lana'nın meraklı bakışlarına karşılık verdi. Bilmeyi hak ediyordu, öyle değil mi? Ablasının kendisini kadim bir kitaba bağladığını. Ablasının Kadim Kız Kardeşler'in anılarıyla yaşadığını ve soluk aldığını. "Ayrıca aynı kişi olarak dönmedim."

Lana'ya yolculuklarını anlattı. Gecenin Aslanı'yla karşılaşmalarını. Macavhar'ı ve ifritleri. Gümüş Cadı'yı. Lana her sözcüğü yalayıp yuttu ve Zafira anlatmayı bitirdiğinde Arz'dan daha kötü kaderler olduğunu fark etti.

Zafira, fener ışığının Lana'nın gözlerindeki kehribar rengi yansımada gördü bunu. Kana aldırmadan bir insanın etini bir araya getirip dikiş atan onun kadar küçük kızda.

Lana tehlikenin göbeğindeki küçük evlerinin holündeki okuma köşesinden çok uzaktaydı ama bu bir lütuftu, öyle değil mi? As-

lan evlerini, ebeveynlerini, köylerini çalmıştı ama Lana güvendedi ve bu da Zafira'nın başladığı işi bitirebileceği anlamına geliyordu: Onun sonunu getirmek, Altair'i bulmak, büyüü canlandırmak ve sonra Yasmine'le yüzleşmek, ki bu sonuncusu diğer hepsinden daha korkutucuydu.

Deen'in başına gelenleri ona anlatma düşüncesi Zafira'yı korku ve dehşetle, bir yandan da boğazını tıkayan derin bir kederle dolduruyordu.

Lana onu izliyordu ve Zafira kendini zorlayarak gülümsedi. "Sultan'ın Kalesi hayal ettiğin gibi mi?"

Bir an için Lana'nın konuyu irdeleyeceğinden korktu. Ona Macavhar'ın fısıltıları, Benyamin'in rüyagezisi, Baba'nın bir daha hiç göremeyeceği pelerini hakkında iğneli sözler söyleyeceğinden.

Lana tüm bunlar yerine, "Burada yapacak hiçbir şeyimin olmayacağından korkuyordum," dedi. "Burası Sultan'ın şehri! Bense adından başka hiçbir şeyi olmayan köylü bir kızım. Ama otların nereye ekilirse ekilsin nasıl büyüdüklerini biliyorsun, değil mi? İşte o benim."

Zafira onun Aravistan'daki en güzel otlardan biri olduğunu söylemedi.

"Yapacak bir şeyler buluyorum."

"Ya?"

Lana başıyla onayladı. "Sultan belli ki deliriyor. İnsanlar ayaklanıyor ve gitgide daha çok insan doktor eksikliği çektiğimiz revirlere geliyor. Ammah Aya'yla birlikte yardım ediyoruz. Sabahları bana ders veriyor, öğleden sonra da farklı revirlere yardım ediyoruz. Hatta az bir para da veriyorlar. Bir şeyler alabilecek kadar dinar kazandım, inanabiliyor musun, *Okht*? Kendi param." Lana başka bir şey hatırlayarak öne doğru eğildi. Sesini alçalttı. "Ah, bir de bir keresinde bir adamın kolunu terzi gibi düzgün dikince Ammah Aya bana doğuştan dedi. Büyü döndüğünde, yatkınlığının şifa dağıtmak olabileceğini söyledi. Düşünsene!"

Zafira aynı anda hem bir gurur dalgası hem de bir... kayıp hissi

duydu. Sanki kız kardeşinin artık ona ihtiyacı yokmuş gibi. Sanki Zafira kendi amacını kaybetmişken o kendine bir amaç bulmuş gibi. *Ne bencilce düşüncelerdi bunlar.*

"Peki ya Şeker? O..." Sorusunu tamamlayamadı.

Lana hafifçe gülümsedi. "Güvende. Bizimle birlikteydi, unuttun mu?"

Zafira atının nerede olduğunu sormadan kapıda yine az önceki gibi yumuşak, belli belirsiz bir tıkırtı duyuldu.

Lana'nın gözleri parladı. "O, değil mi? Prens." Zafira'yı dürttü. "Açmayacak mısın?"

"Hayır."

Lana yataktan atladı. "O zaman ben..."

"Hayır, açmayacaksın. Otur." Zafira ters ters ona baktı ve Lana da onun bakışlarına karşılık verdi. Zafira dişlerini gıcırdattı. "İyi."

Zafira kapıyı açarken kalbi boğazında atıyordu. Nasir'in gözleri onun ıslak saçlarında, buruşuk *qamisinde* gezindi ve ardından yüzünde durdu. Nasir hâlâ yarı giyinikti.

"Yorgun musun?" diye sordu.

Zafira kaşlarını çattı. "Hayır. Sanırım gemide yeterince dinlendim."

"Benimle gel."

Nasir çoktan arkasını dönmüştü ve Zafira eğer onun gözlerindeki ışığı yakalamamış olsa emir almayı reddederdi. O ışık, bir çekingencek belirtisiydi. Engel olamadan parmaklarından kaçan bir gölge yalımı.

"Nereye?" diye sordu, Lana'nın yatakta tünediği yerden, "Yallah!" diye fısıldayışını duymazdan gelerek. Zafira'nın onu şımartmaması gerekiyordu. *Kendini* şımartmaması gerekiyordu.

"Sana bir şey göstermek istiyorum."

Nasir'in "istemek" kelimesini kullandığı nadir görülürdü. İsteddiği herhangi bir şeyi *yapması* da enderdi muhtemelen.

"Ama kardeşim..."

Lana tısladı. Gökler adına, kız onu tanımıyordu bile.

Zafira kaşlarını çatarak odanın içine doğru bir adım attı. "Beni özlediğini sanıyordum."

"Elbette. Eğer kendini kaptırmazsan," dedi Lana sınıtarak, "çok geçmeden geri döneceksin."

"Kaptırmak mı?" diye sordu Zafira kaşlarını kaldırarak. Ya Yasmine en sevdiği hikâyelerini paylaşacak birini bulmuştu ya da birilerinin okuduğu şeyler artık yalnızca macerayla sınırlı değildi.

Lana yalnızca omuz silkti.

Zafira, Macavhar'ı bir şala sararak bir köşeye sıkıştırdı. *Bizi de yanına al, bint Iskandar.* Zafira sese karşılık olarak dişlerini sıkı ve Lana'nın merakına şöyle bir baktı. "Ona dokunma."

"Elbette, sayyida," diye yanıtladı Lana ciddiyetle.



Zafira, Nasir'in peşinden onun odasına gitti. Gözleri sandalyenin arkasında asılı kıyafetlerinden askıda kuruyan türbanının yanına düzgünce asılmış havlusuna ve oradan da çarşafların huzursuz bir uyku denemesiyle kırıştığı yatağa kaydı.

"Kalpler nerede?" diye sordu. En son Nasir'delerdi.

"Kifah'ta," diye yanıtladı Nasir ve kapıyı arkasından kapatarak bütün dünyayı dışarıda bıraktı. Zafira'nın Lana, Aslan ve Macavhar konusundaki bütün endişeleri silinip gitti, yerini midesinde ağır ağır yanan bir alev aldı.

Nasir sığ bir nefesle aynı şeyi fark ederek duraksadı ve bir adım da yanından geçti.

Pencerenin önünde Zafira'ya çorapla ayakkabı arasında bir şeye benzeyen iki parça esnek dana derisi uzattı. Hareket edince elbisesinin kolu oynadı ve Nasir gözyaşı şeklindeki dövmeyi gizlemek için eskiden olduğu kadar hızlı davranmaya zahmet etmeyince Zafira bir şey hissetti... Ne hissettiğini bilmiyordu ama içine korku karışmıştı.

Açlığını çektiği türden bir korku.

"Tırmanabilir misin?"

Zafira dışarı baktı ve çöl soğuğu burnunu ısırdı; yıldızlar berrak, parlak ve uzansa dokunacakmış gibi gerçek görünüyordu. Siluet şeklindeki binalar gecenin içinde, zaman zaman Boş Orman'da gördüğü baykuşlar gibi temkinle yükseliyordu. Yerden rahat iki ya da üç kat yüksektelerdi ama Zafira kanındaki uğultuya rağmen omuz silkti. "Elbette. Birinci kural aşağı bakmamak, değil mi?"

"Aşağı bakmak eğlencenin yarısı," diye dalga geçti Nasir ama sesinde Zafira'nın farkındalığını yükselten bir gerginlik vardı.

"Eğlence. Sen." Neredeyse gülecekti.

Nasir birden ona döndü, onu duvarla kendi vücudunun ısısı arasına hapsetti. Zafira'nın eli ayağı boşaldı. Nasir başını belli belirsiz eğdiğinde mürrüsafi ve kehribar iç içe geçti, ağzı onunkine öyle yakındı ki Zafira'nın dudakları karıncalandı ve başı döndü.

Nasir'in ağzı sağa doğru kıvrıldı. "Çok eğlenceli olabilirim, Zafira."

Zafira adının ağır ağır söylenmesi karşısında yutkundu ve Nasir'in gözleri, Zafira'nın boğazının hareketini izlerken iyice koyulaştı. Zafira onun ağzındaki o muzip sırıtışı kendininkiyle silmek istedi, bedeninin eğilerek aralarındaki mesafeyi kapamakla tehdit edecek kadar ileri doğru hareket ettiğinin farkındaydı.

"Düşünebildiğim tek şey bu. Sen. Biz. O lanet sözcükler," dedi Nasir usulca, sesi karanlığın sıvı hâliydi.

"Onları sen söyledin," diye soludu Zafira.

"Geri alıyorum."

"Bu senin özür dileme şeklin mi?"

"İstediğin buysa," diye fısıldadı Nasir, Zafira'nın yanağına doğru, "senin için diz çökebilirim, güzel ceylan."

Burası Sharr değildi. Burası kapısı kilitli, içinde yarı çıplak bir prens ve biraz ötede yatak bulunan bir odaydı. Nasir'in tehlikeli sözcükleriyle ve Zafira'nın başı boş düşünceleriyle hava kaynıyordu ve gerilim soluk almayı güçleştirdi.

"Ben eğlenceyi nabzımın atışıyla ölçerim." Nasir'in sesi daha da alçaldı. Çatallandı. "Hissedebiliyor musun?"

Parmaklarının tersini Zafira'nın bileğinde gezdirdi, gölge yu-
makları alev söndükten sonraki duman gibi parmaklarını takip
ediyordu. Nasir başını eğdi ve kesik bir nefesle ağzını Zafira'nın
dirseğinin iç kısmına değdirdi.

Zafira'nın boğazı kurudu. "Bu eğlence değil. Bu... Bu..."

Gökler aşkına, sözcüklere ne olmuştu? Nasir cevap niyetine
usulca mırıldandı.

Akışına bırakmak nasıl olurdu? Tedbiri bırakmak ve kendini kısıt-
lamadan bu ânı yaşamak?

"Alabileceğini almayı öğrendin," diye mırıldandı Nasir, ardın-
dan kendini pervaza doğru kaldırdı ve gözden kayboldu.

Zafira duvara çöktü.

Karlar aşkına.

Kolu tutuşmuş gibiydi. Bir avuç kaba sözcük ve mesafenin azal-
ması nasıl oluyordu da Zafira'nın elleriyle ayaklarının yeni doğmuş
bir bebeğinkiler gibi bükülmesine neden olabiliyordu? Derin derin
nefes aldı. Oraya tırmanmanın *daama* olayı neydi ki? Biraz-faz-
la-büyük terliklere üç denemede tutunabildi ve ardından kendini
pervaza çektiğinde Nasir'i örümcek gibi yukarı tırmanırken buldu.
Nasir zıplayıp gözden kayboldu.

Zafira bir an geri dönüp yatağa —*kendi yatağına*— kıvrılmayı dü-
şündü. Homurdandı.

Kendini kaptırmak.

Sakinleştirici bir solukla taşın çıkık uçlarını kavradı ve kendini
yukarı çekti, ayak parmaklarının uçları bir yeri kavrayınca rahatla-
dı. *Aşağı bakma.* Bir sonraki taşa tutundu ve başka bir yarığa tır-
mandı, Nasir yan taraftan başını çıkarınca neredeyse eli kayıyordu.

"Şafak buraya senden önce gelecek," diye fısıldadı Nasir alaycı
bir sesle.

Zafira ona ters ters baktı, kramp girmiş ayak parmaklarını din-
lendirebileceği kadar geniş bir çıkıntıya ulaşmıştı nihayet. Nasir ve
onun lanet eğlence anlayışı. Zafira ellerini duvar boyunca kaydır-
dı ve boşluğa denk gelince panikten nefesi kesildi.

Nasir aşığı uzandı. "Sıçraman gerekecek."

Aklını kaçırmış olmalıydı. Zafira karanlığın içinde, yerden bu kadar yüksekteyken sıçrayıp da onu ıskalamayacaktı...

"Güven bana," dedi Nasir usulca, sözlerine bir ağırlık katarak. Arkalarında bir soru yatıyordu.

Zafira aklını kaçırmış olmalıydı. Bir kez daha bakarak dizlerini büktü, derin bir nefes aldı ve sıçradı. Nasir'in elleri neredeyse hemen kollarını kavradı, sıcak ve kendinden emin bir tutuştu ve ağır bir soluk vererek onu yukarı çekti.

Dokunuşu fazladan bir an uzadı ve Zafira sağlam taşın üzerinde olmaktan o kadar çok rahatlamıştı ki kendine gelmese neredeyse Nasir'e yaslanacaktı. Açık damdaki aralıklı direklerde tüylü perdeler asılıydı. Karmaşık oyma şekillerden kafesli kemerler, içerde düzenlenmiş minderlerin ve kilimlerin üzerine gölgeler düşürüyordu, ayın rüzgârı nazlı bir şal gibi salınıyordu, bütün bu düzen zihninde alelacele sonuçlara varmasına engel olmak için hiçbir şey yapmıyordu. Zafira tecrübesiz olabilirdi ama aptal değildi.

"Neredeyse geldik," dedi Nasir sırtarak çünkü Zafira'nın aksine o aptal da değildi tecrübesiz de.

"Senin eğlenceni yeterince gördük bence."

Nasir onun yalanını yakalayarak ağır bir omuz silkmeyele yanıt verdi. Yıldızlar saçlarını taçlandırmıştı. Yoğun ay her şeyin üzerine sahte bir alacakaranlık serpiştiriyordu.

"Dönüş yolunu biliyorsun, Avcı Kadın."

Zafira inledi. "Yolu göster, Sultani."

Nasir geceye karıştı, kenarda hızla ilerlerken ayakları neredeyse yere değmiyordu. En uçta kollarını iki yana açtı ve uçan bir şahin gibi kısacık bir an zıplayıp yan çatıya atlayarak gecenin içinde bir siluete döndüğünde Zafira'nın kalbi boğazında hafif bir inilti çıkardı.

Bir erkek bunu yapabiliyorsa ben neden yapamayayım? Arz'ı fet-heden kızdı o, Sharr'ın karanlığını evcilleştiren kız. Çatıdan çatıya atlamak çocuk oyuncağıydı.

Zafira geriledi, terliklerinin altında kireçtaşının sertliğini hissetti. Hızlı bir soluk alarak boşlukta koşmaya başladı, her kalp atışıyla keskin düşüşe biraz daha yaklaşıyordu. *Durma. Durma.* En uca kadar geldi ve sonra havadaydı. Damarlarına boğazını sıkan, ona hayatın kırılganlığını hatırlatan bir korku akın etti. Korku adrenaline dönüşüp sonra da yerini neşeye bırakırken ânın tadını çıkardı.

Nasir'in eğlence anlayışı.

Sonra ayağı yere çarptı, taş avuçlarını çizdi, darbe çenesini sarstı.

Hayattaydı. Kalbini diğer çatıda bırakmış olmasına rağmen.

Titrek bacakları üzerinde doğruldu, kulakları zonkluyordu. Şimdi dairesel bir çatıdaydılar, tam ortasında ince bir minare yükseliyordu. Ay ışığı dış duvarlarını bölen basamakları aydınlatıyor, parlak obsidiyen karolardan yansıyor.

"Güzel ceylan," dedi Nasir ve sesindeki alaycı tını Zafira'nın hareketsiz kalmasına neden oldu. "İnsanların bir *ruk'h*'un indiğini düşünmesini istemeyiz."

Zafira kaşlarını çatı. "Bir kez daha hakaret edersen seni bu çatıdan aşağı iterim."

Nasir yine o yarım gülüşü takındı ve Zafira o gülüşün büyüüp büyümeyeceğini merak etti. Gülüşünü gözlerinin grisine kadar taşıyacak neşeyi bulup bulamayacağını.

"Seni de kendimle çekerim." *O tını.*

"O zaman ikimiz de ölürüz."

"Benim sonum olmak konusunda hiç sıkıntın yokmuş gibi görünüyor."

Nasir kendine has o tuhaf bakışlarla onu izliyordu, sanki başka tarafa bakarsa Zafira yıldızların arasında kaybolacakmış gibi. Neredeyse saygı doluydu. Arzulu. Zafira zorlukla soluğunu bıraktı ve bakışını kaçırdı. Sonunda, bu yolculuk ve görev tamamlandığında bunların hiçbir anlamı kalmayacaktı, değil mi?

Nasir onun müstakbel kralıydı ve Zafira da onun tebaası.

BÖLÜM 12

NASİR ONDAKİ DEĞİŞİMİ GÖRDÜ. GÖZLERİNİN PARLAKLIĞINI nemlendiren o ani kalkanı. Bu sefer neyi yanlış yaptığını bilmiyordu.

“Neredeyse geldik,” dedi tekrar çünkü başka ne diyeceğini bilmiyordu. Sonra, terk edilmiş minarenin etrafında dönen basamakları çıkmaya başladı. İkinci çatıda birden acıyla zonklayana kadar bacağını unutmuştu ama ifritin teki Sharr’da onu yendi diye kırılan bir ihtiyar gibi vazgeçmeyecekti.

Beş halifelüğün aksine Sultan’ın Kalesi’nde bir zamanlar büyüye evsahipliği yapmış bir kraliyet minaresi yoktu, yalnızca göğe yükselen sonsuz bir kule deryası asla bulamayacağı bir şeye uzanıyordu. Bu minarenin tepesi saraya ve onu çevreleyen semte tepeden bakan en yüksek noktaydı. Ay en parlak evresindeyken –ki şimdi öyleydi– nefes kesici bir manzarası olurdu.

Nasir önceden de buraya gelirdi. Sırtında yeni bir yanık ve dilini ısırmaktan ağzına dökülen kanla. Annesinin ağladığı ve ölümlü bir adama göre fazla yıllanmış görünen gri gözleriyle babasının ocak

demirini tuttuğu zamanlarda. Ondan önce de buraya gelirdi; baba dediği, onun elini tutan ve ona gururla bakan bir adamla.

Nasir o zamanlar sevgiyi bilirdi. Göğsünü nasıl patlayacakmış gibi doldurduğunu hâlâ hatırlayabiliyordu.

Zaten penceresinden uyarıcı biçimi görür görmez alelacele Zafira'ya gitmesi de bundandı çünkü ya ona gidecek ya da parmaklarından gölgeler kanarken o anılarını yeniden yaşayacaktı. En sonunda evinde, hiç olmak istemediği yerdeydi ama Zafira yakınlarındayken karanlık çekiliyor, ellerinden çıkan ve soğumakta olan bir *dallahtan** çıkan son buharları andıran tuhaf demetler azalıyordu.

O yakınlarındayken Nasir'in odaklanacak daha çok şeyi vardı. Kaşlarının arasındaki çentik, tavşan dişlerinin altına aldığı altdudağının yana yatık kıvrımı. Yüz hatlarını yalayıp geçen ay ışığı.

"Buradan dönmek için aynı yolculuğu yapmam gerekeceğine inanamıyorum," diye mırıldandı Zafira ve Nasir listesine kızın kıvrak sesini de ekledi.

Neredeyse gerçekleri görmezden gelen beceriksiz bir ahmak gibi, *Burada kalabiliriz*, diyecekti.

Nasir kendini yukarı çekmek için oymalı kenardan faydalandı ve ince kireçtaşı avuçlarına yapıştı. Minarenin balkonu bir çıkıntının gölgesinde kalıyordu, o nedenle en iyi manzara o çıkıntının tepesindeki küçük ve eğimli çatıdan görülüyordu. Nasir, Zafira'nın çıkmasına yardım etti.

Esinti Zafira'nın soluğunu kesti.

Gümüş yıldızlar serpiştirilmiş berrak gökyüzü mor tonlarında karşısında uzanıyordu. Aplikler sarayın kapsayıcı çevresini aydınlatıyor, geniş binayı altın ve turuncu bir ihtişamla aydınlatıyor, girift oymaların üzerinde gölgeler dans ediyordu.

Nasir'in evi. Örümcek ağı ve ihtişamdı örülü kafesi.

Sarayın etrafında bir annenin sarmalayan kolu gibi kıvrılan bina, içerideki sonsuz aydınlığın koruyucusu olan karanlık ve ısıltılı bölme pencereleriyle Büyük Kütüphane'ydi. Aravistan tarihinin her

* Ağzı kıvrımlı, Araplara ait geleneksel bir cezve —çn

zerresi ve bir değeri olan her papirüs parçası içeride depolanmıştı. Bilgiyi tıpkı bir paragözün dinara yaptığı gibi depolayan Aslan gibiler için bir mabetti. Nasir bilgi tutkunu değildi ama o raflar bir zamanlar ona sığınak olmuştu. Bağlı parşömen rulolarına yapılan kaçışlar. Zihinlerin de en az kılıçlar kadar keskin olması gerektiğini söylerdi annesi. Nasir bu yüzden her gün en az antrenman yaptığı kadar zamanı okumaya ayırır, bundan keyif aldığı için suçluluk hissedirdi.

Etraftaki evler bakır ve obsidiyen kubbeleriyle böbürlenirken dış cepheleri açgözlü bir şekilde ayın bereketine boğuyordu kendini. Kemerler ışık ve gölgenin savaşıyla yıkanırken az sayıdaki fener de uyuşukça salınıyordu. Arazide yer yer kum tepelikleri vardı, çukurlar mavi bir ışıkla aydınlanıyor, rasgele dağılmış bedevi kampları düşmüş yıldızlar gibi ışıltıyordu.

“Çok güzel,” diye mırıldandı Zafira, hemen yanında dikilen Nasir de onayladı. Ay ona yıldız ışığından bir taç takıyor, onu büyüyle sarıp sarmalıyordu. Onun ışıltısını kıskanan yıldızlar sönüyordu. Gerçekten de daha güzel hiçbir şey, *hiç kimse* yoktu.

O hâlde Nasir neden ani ve yürek sızlatan bir acıyla dolmuştu?

“Üzgünüm,” dedi yine. “Annen için.”

Sözcükler ağzından hiçbir uyarı olmaksızın dökülmüştü. Suçluluk, esaret altındaki kalbini yiyip bitiriyordu.

Zafira’nın dudaklarını seğirdi. “Bir ara gidip onu aramayı düşündüm ama belli ki...”

“Olmaz,” dedi Nasir onun bitirmesine izin vermeden. Zafira yabanın ortasındaki bir avcı gibi hareketsiz kaldı ve Nasir’in kalbi idareyi ele aldı, göğüs kafesinde sanki çatı tepelerinde koşuyormuş gibi atıyordu. “Gidemezsin.”

“Neden?” diye sordu Zafira temkinle ve Nasir onun ne demek üzere olduğunu idrak etti: *Ama belli ki öldü. Gitmeyi düşünmüştü.* Aslında gitmiyordu. *Rimaal*, şimdi kızın sorusu aralarında öylece duruyor, bir cevap bekliyordu.

Cevap vermenin bin bir yolu vardı ve Nasir de en az beğendiği sözcükleri seçti. “Kalpleri yerine koymamız gerek.”

Zafira homurdandı çünkü bu onun da istediği cevap değildi. Rüzgâr saçlarını dalgalandırdı ve Nasir uçuşan tutamları kulağının arkasına sıkıştırmak istedi. Elleri yumruk şeklini aldı.

"Bir yere gitmeyeceğim. Altair'i bulana kadar. Büyü geri dönene ve Aslan ölene kadar," dedi. "Kız kardeşim burada ve arkadaşım güvende. Başka da kimsem yok."

Ben varım, demek istedi Nasir.

Zafira sanki söylenmeyen sözlerini duymuş gibi başını çevirdi. Ay ışığı Nasir'e Zafira'nın gözlerinde değişen duygulardan anlık görüntüler gösteriyordu. Öfke. Keder. Acı. Nasir'e umut veren, arzuydu. Onu korkuyla dolduransa inat.

"Köyüm yok edildi, yaşamım altüst oldu." Zafira bir kahkaha patlattı. "Annem öldü ve ben tek bir gözyaşı bile dökmedim. İşte bu kadar kalpsiz biri oldum."

Hayır. Nasir kalpsiz olmanın, ruhları çalmanın ve geride yetimler, dullar ve mahvolmuş gelecekler bırakmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Ama annesinin yalandan ölümünde ağlamıştı. O kadar çok canı yanmıştı ki acının ardında bıraktığı sessizliğe, ancak Zafira yakınlarındayken bölünen o sağır edici sessizliğe şaşıp kalmıştı.

"Beş yıl," dedi usulca. "Beş yıldır evimizden çıkmamıştı ama ölüm kaçınılmazken birdenbire dışarı çıkacak gücü bulmuş."

İnsan Nasir kadar çok cinayet işlediğinde hiçbir tekil görev diğerlerinden öne çıkmazdı. Nasir'in o kadını, o evladı ya da o sevgiliyi öldürdüğü için suçluluk ya da pişmanlık duyma kabiliyeti yoktu. Bu her soluk alışıyla belirginleşen kolektif bir hatırlatıcıydı: Başka biri soluk almadığı hâlde o alıyordu. Başka biri bir daha soluk veremeyeceği hâlde o veriyordu.

Ta ki buna kadar.

Parmağının olmadığı, sadece durdurmadığı bu ölümüne kadar.

Neden? diye sordu Zafira sessizliğin içinde.

"Çünkü o senin annen," dedi Nasir usulca. Zafira onun sesindeki duygu tınısını yakaladıysa bile bir şey demedi.

Vaslar için onu suçlamadı ve Nasir onu aksine ikna etmeye çalışırsa aptallık ederdi. Zafira onun bir katil, bir suikastçi, var olan en berbat insan olduğunu biliyordu ama yine de onu insan olarak görmeyi tercih etmişti. Nasir o sınırları zorlamayacaktı. Ağzını kapadı, kalbine bir ocak demiri götürüldü ve gerçeği dağladı. Görüşünde dünya dalgalandı.

Zafira dikkatle bir nefes aldı, sonra bir nefes daha. "Annemdi."

"Gözyaşları kalbin ölçütü değildir. Farklı şekillerde yas tutarız." Nasir saraya ve onun büyük ızıklarına baktı. Ağlayamamak Zafira'yı kalpsiz yapmazdı. "Atlet umursamamak zordur, bunu öğrendim."

Sesinin peşinden bir öz nefret dalgası bekledi ama sessizlik tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı.

"Onu görmek istiyor musun?" diye sordu Zafira.

"Evet," dedi, onun kimden bahsettiğini anlayarak. "Hatta... Hatta bir daha hiç eskiden olduğu adam olmayacak olsa bile." Nasir'in babasıyla ilgili düşünceleri ve teorileri vardı ama hiçbirini dile getiremedi. "Ama önce Altar."

Keşke Altar, Nasir'in onu geri almak için her şeyi yapacağını bilseydi. Keşke Zafira'ya hayatı boyunca işlediği suçları düzeltmek için her şeyi yapacağını söyleyebilseydi.

Yapmak istediği başka şeyler de vardı. Artık doğruyu bilirken, Gecenin Aslanı'nın pençelerini yıllardır ağır ağır Aravistan Sultanı'nın zihnine ve ruhuna geçirdiğini bilirken buna bir son vermek için yakıcı, öfkeli bir ihtiyaç duyuyordu.

"Ve büyü," dedi Zafira.

"Ve büyü," diye katıldı Nasir ama sadece onun yüzünden. Çünkü artık büyü'nün bedelini biliyordu, babasıyla annesine yaptıklarını da öyle ve ailesini mahveden büyü'yü zerre umursamıyordu.

Ama Zafira ve yaptığı hatalar için bu görevi başarıyla tamamlayacaktı.



BÖLÜM 13

ÇÖL SICAĞI UYKUSUNDAN UYANIRKEN, NEREDEYSE TAMAMEN kapalı olan perdelerden sızan ışık yemek odasında bir hapisane hücresinin demirleri gibi şeritler hâlinde vuruyordu. Kimse sabah güneşinden sakınmaktan mutlu değildi ama Yüce Çember'in mahremiyetini besleyen paranoya değildi – Zafira odasının penceresinden dışarıya göz attığında bütün gölgeli sokaklarda ve çatılarda gümüşü parıltılar gördü.

Zafira, Sultan'ın Muhafızları'nı, onların işaret fişeği gibi parlayan kahverengi ve çölün altın sarısı tonlarındaki ısıtılı pelerinlerini şahsen göreceğini hiç düşünmemişti. Onların peşine düştüğü kişinin kendisi olacağını da hiç düşünmemişti. Aya onların tetikte olduğu, zümreyi ve onların elindekileri aradıkları konusunda uyarıda bulunmuştu.

Bir sokak satıcısı, kadının biriyle arabasındaki meyveler konusunda pazarlık yaparken dışarıda bir patırtı koptu. Deen de olsa böyle tartışır, sonrasında satıcıya yine fazladan para verirdi. *Çıkan tatsızlık için onlara ödeme yapmalısın.*

"Ye," dedi Lana, serilmiş olan sofrada Zafira'nın solundan bir tabak tereyağlı *harshayı* ona doğru ittirerek.

Kifah hemen yanında başını hafifçe salladı, kalplerin bulunduğu sandık aralarındaydı. "Gücünü toplaman gerek."

Aya kendine has o tuhaf, hülyalı tebessümüyle konuşmayı izledi. "Hepimiz gücümüzü toplamalıyız. Hem yiyerek hem de birlik olarak çünkü birlikte daha güçlüyüz. Yüce Çember'in temeli de buydu. Önceleri Benyamin önderliğinde Safin işleriyle ilgilenen bir konseyken de, sonradan Altair'in emrindeki küçücük bir orduyken de."

Bir anıyla çenesi kasılırken bakışlarını kaçırdı.

Zafira, Lana'yı Aya'nın eline uzanmaya itenin ne olduğunu bilmiyordu ama uzandığında Aya avucunu çevirdi ve parmakları iç içe geçti. Bağlarını Lana'nın ağzından dinlemekle kendi gözleriyle görmek arasında fark vardı.

"Beni bağışlayın, canlarım," dedi Aya. Dönüp Lana'ya şefkatle gülümserken bile gözleri ıslaktı. "Yaşadığım onca kayıp içinde bu... Bununla nasıl baş edebileceğimi henüz bilemiyorum."

"Belki de kabullenilmesi gerekiyordur," dedi Nasir sessizce. "Her şey mücadele gerektirmez, özellikle de keder."

Aya onun söylediklerini düşündü. "Böyle bir acıya katlanmış biri gibi konuştun."

Roohi. Dün gece Aya böyle demişti.

Baba da böyle derdi ve Umm da yalnızca ona gösterdiği o sevgi dolu tebessümlerden biriyle bakardı.

Habibi. Hayati. Roohi.

Sevgilim, hayatım, ruhum, anlamına gelirdi bu sözcükler ama anlamları bundan çok daha derindi.

Habibi gerçek arkadaşlar ve sevgililer için kullanılırdı.

Hayati, aşk her şeyi kapsayan bir şeye dönüştüğünde. Biri diğerekinin hayatı hâline gelene kadar iyice derinleştğinde.

Roohi ise bir ruh, kendi eşiyle iç içe geçtiğinde ve binlerce güneşin sıcaklığıyla sevildiğinde. Kalbin altına sızıp insanın varlığının her zerresiyle karıştığında.

Bir zamanlar Baba ve Umm böyleydi. Annesi ve babası arasındaki aşk ikisini de paramparça edip ruhlarının kırıklarını toprağın ıssızlığına savurana dek genç Zafira da bunu isterdi.

Dün gece yıldızların altında, yanında dağınık saçlı ve yoğun gri gözlerinde bir soru saklayan bir oğlanın yanında onları düşünmüştü. Nihayet Sultan'a ait olan geniş sarayı, akılla havada tutulan ışıkları, büyüünün olabileceğinden çok daha büyülü bir şeyi görmüştü ama yine de...

Onun, Zafira'nın prensinin yanında hepsi soluk kalıyordu.

"İyi misin?"

Gökler adına. Bu kadar yakınına oturmak zorunda mıydı? Elindeki *harsha* tam ortadan ikiye bölünmüştü. Zafira onun bu özelliğini fark etmişti. Kendisi kıyafetlerini ortada bir yığın olarak bırakmakla yetinirken Nasir'in bir sandalyenin arkasına asışını. İster *manakish* ister yassı ekmek isterse *harsha* olsun ekmeği ağzına götürmeden önce düzgün parçalara bölüşünü.

"Hiç daha iyi olmamıştım," dedi Zafira ve Lana bir homurtuya tehlikeli derecede benzeyen bir ses çıkardı.

Kifah kulağına, "Elindekindense seni yemeyi tercih edermiş gibi görünüyor," diye fısıldadı ve Zafira büzülürken gözlerini devirdi. "Şakaydı, Avcı Kadın."

Ön kapı açıldı ve Seif içeri girerken Zafira çantasını kavradı. Aya, Lana'nın elini bıraktı ve salamura kuzu eti bulunan bir tabağı hızla kaldırdı. Görünüşe bakılırsa duygusuz Safin kuzu yemeyi onaylamıyordu, hatta bir hayvanı avlamayı.

Sehpanın üzerine bir şeyi çarpar gibi bıraktı ve Aya o şeyi görünce beti benzi attı. Zafira gözlerini kısıtı – bir parça kırmızı leke dışında boş görünen küçük bir şişeydi. *Kan mı?*

"Hiçbir şey bulamadım. Ne rıhtımda gemi vardı ne de Aslan ya da her neyse ondan bir iz. Bütün gece çalıştık." Seif volta atmaya başladı ve Nasir'e ters ters baktı. "Sen dün gece..."

"Dikkatli ol, Safin," dedi Nasir kısık bir sesle. "Ağzını kullanman tehlikeli olabilir ve ölümsüzler de sinekler gibi ölüyor."

Aya'nın gözleri merakla irileşti. "Neredeydin ki? Evden ayrılmaman gerekiyordu."

"Şehrin en yüksek noktasından çevreye göz attım."

Keşke ben de bu kadar kolay yalan söyleyebilseydim, diye düşündü Zafira. Ama bu *tamamen* yalan sayılmazdı.

Seif dalga geçti. "Onunla birlikte mi?"

"Kadınların tırmanamayacağını mı ima ediyorsun?" Zafira paylayamadan Nasir adama haddini bildirdi.

Seif'in hayal kırıklığı bir inleme şeklinde ortaya döküldü ve Nasir'in yüzündeki belli belirsiz sızıya bakınca Zafira onun nihayet Altair'in neden insanları kızdırma sanatı hayatının tek amacıymış gibi davrandığını anladığını gördü. Lana kahkahasını bastırmak için uğraştı.

"Henüz gelmemiş olabilir," dedi Kifah, "ama bu kaçınılmaz olanı yadsımaz."

Bizim için geliyor. Safinler bundan habersiz.

"Gecenin Aslanı," diye fısıldadı Lana ve Seif, Aya'ya, *Onu kararların içinde bırakmalıydık,* der gibi bir bakış attı. Zafira o an orada, Seif'in koruyacağı son ve bir Dandan'a atacağı ilk insan olduğuna karar verdi.

Kifah, Lana'yı inceledi. "Ve bu haber Aravistan'a yayıldığında sokaklarda kaos yaşanacak."

Kaos *zaten* havadaydı, insanlar ayaklanırken kalkan tozda, insanları boğan vergilerdeydi.

"Ama Sarasin'e bir şey olmayacak," diye mırıldandı Seif.

"Nasıl?" diye sordu Zafira öfkeyle. "Halkını kim koruyacak?" Sarasinliler, halifeleri öldürüldüğünden beri çok çekmişti. Halifelik her zaman karanlık bir yer olmuştu –koyu renk kumları ve isli havasıyla gerçek anlamda da öyleydi– ama taht Sultan tarafından soğukkanlılıkla boşaltıldığında ve ordular onun kontrolüne geçtiğinde belirsizlik gerilimi iyice artırmış ve korkutucu bir hâle getirmişti.

Seif onu duymazdan geldi. Her zamanki gibi.

Aya ayağa kalktı. "Muzaffar adında çok saygı duyulan bir fani.

Ticaret çevrelerinde gayet iyi tanınıyordu ama siz Sharr'dayken sıradan halk arasında da ismini duyurmaya başladı. Onları yatıştırdı, ihtiyaçlarını temin etti. Adamları huzuru sağlıyor ve bu çoğu insanın isteyebileceğinden çok daha fazlası."

"Kırılgan bir huzur," dedi Nasir sessizce. "Aslan'a karşı durmak için pek yeterli değil."

"Herkes Aslan'dan korkmayacaktır. Geçmişte, karanlığa hüküm sürdüğü dönemde bile bazıları onun yeni bir çağı başlangıcını bildirdiğine inanıyordu," dedi Aya. İncileri parlıyordu ve eğer daha az düşünceli biri olsaydı Zafira onun coşkusunu davaya destek olarak yorumlayabilirdi. "Aslan'ın azametinin altın çağının taşıyıcısı olduğunu ve Kız Kardeşler eski yöntemlere sınıksız tutunmasaydı hiçbir zaman bu karanlığa sürüklenmeyeceğimizi iddia ediyorlardı."

"Doğru." Kifah ellerini silkeleyerek kalktı. "Kana ihtiyacımız var."

"Yakınlarda bir revir var," dedi Lana ikinci kez düşünmeden.

"Si'lah kanı," diye netleştirdi Kifah sabırsız bir sesle. "Büyülü özellikleri olan kan. Onu bir revirde bulamazsın."

"Ne için?" diye sordu Zafira ama damarlarında dolaşan korku yeterli bir cevaptı.

Kifah onun gözlerine baktı. "Senin için. Pusulamızın yeniden işlemeye başlaması için. Sen Altair'in, Aslan'ın ve kalbin izini tek seferde bulabilirsin."

Kolaylıkla. Sanki bir sepetin içinde güzel güzel onları almasını bekliyorlarmış gibi.

"Bu *dum sihr* gerektirir," dedi Zafira. Dudaklarını büzdü, Kifah'ın onun yasak kan büyüsünü kullanma konusunda hiç tereddüdü olmadığını varsaymasına sinir olduğu için suçlu hissetti.

"Hayır."

Emir keskindi, ses kaybıyla titreşiyordu. Herkes dönüp bakışlarında deliliğe benzer bir ifadeyle başını iki yana sallayan Aya'ya baktı.

"Hayır. *Dum sihr* olmaz."

Lana bir adım öne çıktı. "Ammah..."

"Onun istediği kesinlikle bu kadar korkunç olamaz." Aya'nın sesi bir kamçı gibi keskindi. O'nun kim olduğunu anlamak Zafira'nın biraz zamanını aldı: Aslan.

Dum sihr'in bedeli her zaman çok büyüktür. Benyamin'in Sharr'daki sözleri. Zafira Benyamin'in, Aya'yla oğullarını kurtarma çabasıyla kan büyüsu kullandığını o zaman hatırladı. Başarısız olduğunu. Acının hepsini pervasız ahmaklara çevirdiğini.

"Onun istediği," dedi Kifah sıkıdığı dişlerinin arasından, "senin türünden intikam almak ve karanlığa teslim olmuş bir Aravistan."

Halkı için bir ev, dedi Macavhar.

İnsanlar artık şiddet uygulayarak bir yuva kuruyordu.

Aya başını iki yana sallamaya devam etti, gözlerinde isteri dalgalanıyordu. Lana tekrar onun eline uzandı ve Zafira o sırada Umm'u gördü; kardeşinin kollarında iki büklüm olmuş, kırılğan ve kaybolmuş. Lana duyulamayacak kadar usulca bir şeyler mırıldandı ve Aya gözlerini kapadı, dudaklarını Lana'nın alnına bastırarak kadar kendini topladı.

Zafira'nın eli ayağı birden huzursuzlandı, gözleri yandı.

Nasir gri gözlerinde okunmaz bir ifadeyse sessizce oturuyordu. Kolunu kaldırdı, sonra indirdi. İç çekerek başka tarafa döndü.

"Annem kendi ölümünü uydurdu. Babam bir ocak demirini ateşe sokup beni damgaladı. Kırk sekiz kez. Beni hor gördü. Beni bir köpeğe benzetti."

Karanlıkla iç içe geçen bir sesle konuşuyordu, aynı anda hem sessiz hem de buyurgan bir sesle.

"Bunu yapan büyüydü. Aslan'a babama giden yolu açan büyü. Annemin Yıldızlı Taht'tan feragat etmesine neden olan büyü." Ellerine, gölgenin soluk alan filizlerine baktı. Kesik bir kahkahayla soluduğunda ağzından karanlık kıvrıldı. "Ama buradayım, büyü'nün yeniden canlanmasına katkıda bulunuyorum."

Zafira onun acı çektiğini biliyordu, Sharr'da, Aslan'ın sarayında ilk elden görmüştü bunu. Ama acısını hiçbir zaman büyüye bağlamamıştı.

Nasıl oluyordu da Zafira'nın böyle bir tutkuyla sevdiği, fazlasıyla arzuladığı bir şey Nasir'e inkâr edilemez bir acı çektirebiliyordu?

Aya sanki ona uzanmak istermiş gibi baktı ama sonra onun kim olduğunu hatırladı ve gülümsemekle yetindi.

"Bu sıradan bir savaş değil," dedi usulca. Dikkatli, titrek bir soluk aldı. "Ne gerekiyorsa onu yapmalıyız."

Seif başını iki yana salladı ve getirdiği boş şişeyi işaret etti. "Kanımız vardı. Son kalanını da evi korumak için kullandım, etkisini yitirmesi çok sürmez. Gümüş Cadı, Hessa Adaları'na doğru yolda. Ona ulaşmak ve kanından küçük bir şişe almak için gereken zamanda Aslan bize rahatlıkla ulaşabilir. Daha da kötüsü, kalplerin minarelerin dışında geçirdikleri her an onları yok olma tehlikesiyle karşı karşıya bırakıyor. Kadınla onca yol geldiniz ve kan istemek aklınıza gelmedi mi?"

"Ezelden beri büyü konusunda bilgilisin ama sen daha fazlasını almayı akıl edemedin mi?" diye karşılık verdi Zafira. Gökler adına, bu Safin.

"Peki ya Bait ul-Ahlaam?" diye sordu Lana. İsim tanıdık gelince Zafira duraksadı. *Rüyalar Evi*. Nasir, gemide Gümüş Cadı'ya orayı sormuştu, Zafira kadının üzgün yanıtını hatırladı. Küçük âlim kardeşi bile bilirken oraya dair hiçbir şey bilmediği için kendini aptal gibi hissetti.

Seif gözlerini kapadı ve ağır, bitkin bir soluk verdi.

Lana telaşla, "Çizimlerini bir kitapta gördüm," diye açıkladı. "Al-deramin'de, öyle değil mi? Sen orada her şeyi bulabilirsin."

Aya başını eğdi. "Rüyalar Evi abartıldığı için büyüyor, küçük. Oradaki herhangi birinde bir şişe Si'lah kanı olacağını hiç sanmıyorum."

"Hayır. Bait ul-Ahlaam özel bir şey aramayanlara abartı geliyor," dedi Kifah, Lana'yı rahatlatarak. "Babam Pelusya'dan oraya birkaç ziyarette bulundu ve her seferinde istediğini buldu. Her *daama* seferinde. Ne yazık ki."

"Babanın büyüü sevmediğini sanıyordum," dedi Zafira.

"Sevmez," dedi Kifah sertçe. "Orası büyü içeren ve içermeyen ihtimallerle dolu bir dükkân. Bir zamanlar Demenhur'da kolaylıkla bulunan bütün tentürler ve şifalı bitkiler. Alderamin volkanlarından is. Siyah cevher. Üstelik kadim de. Eğer bir yerde bir şişe Si'lah kanı varsa, orası da Kız Kardeşler kadar uzun bir süredir var olan yerdir."

"Bu mümkün," dedi Seif ve Lana koca sırtışını gizleyemedi. Seif'in bakışlarındaki bir şey, orayı kulak dolgunluğundan daha yakın tanıdığını söylüyordu. Muhtemelen Gümüş Cadı gibi o da orada bulunmuştu. "Bekçi... pazarlık edilebilir biri olarak tanınıyor."

O da aynı tereddütle konuşuyordu. Sanki ikisi de ihtiyaçları olan şeyi bulmuş ve beklediklerinden çok daha fazlasını vermişlerdi.

Zafira büyüü ne kadar severse sevsin, yine de kısa bir patlama için *dum sihr* suçu işlemek istediğinden emin değildi. Avucunu son kestiğinde kendini ölümsüz bir kitaba bağlamıştı. Seif tekrar volta atmaya başladı ve Zafira soluk almakta güçlük çekti. Çantasının içinde Macavhar'ı aranarak antreye doğru ilerledi.

Korkuyorsun, bint Iskandar.

"Korkmamalı mıyım?" diye mırıldandı. Bir kitapla yüksek sesle konuşmak, kafasının içinde konuşmasından ve o lanet şeyin cevap vermesinden daha az delice gelmişti.

Biz sendeniz. Biz seni koruruz.

Sanki bir kitap onu herhangi bir şeyden koruyabilirmiş gibi. Gümüş Cadı'ya göre *kitabı* koruması gereken *oydu* yoksa onunla birlikte ölecekti.

Korku, dikkat edilecek bir uyarıdan başka bir şey değildir.

"Tam anlamıyla felsefe yapan bir kitap. Yasmine buna bayılırdı," dedi Zafira duygusuzca, diğerlerinin de peşinden geldiğini biraz geç fark ederek.

"Faniler. Ömürleri o kadar kısa ki son çare olarak kendi kendilerine konuşmaya başvuruyorlar," dedi Seif, Aya'ya.

Zafira âdeta patladı. "Benim adım Zafira."

"Boş ver," diye araya girdi Kifah. "O bizim yuvarlak kulakları-

mızı gördüğü anda yürüyen cesetlere dönüşüyoruz gözünde. En azından *biz* mezara girme zamanını biliyoruz.”

Lüzumsuz konuşmalar bizi hiçbir yere götürmez, bint Iskandar.

“Pazarı deneyecek miyiz?” diye sordu Lana.

Nefeslen.

“Yolculuğu hangimiz yapacağız?” Kifah’ın sesi bozuk geliyordu.

Nefes al.

“Boğazın üzerindeki köprü olduğu gibi duruyor.” Aya’nın sözleri çok uzaklardan süzülüp geldi.

Nefes ver.

“Kalpleri ve Macavhar’ı bize ver,” dedi Seif. Nasir, Zafira’yı, yalnızca onu izliyordu. “Fanilere fazla güvendik ve...”

Zafira’nın içinde bir şeyler koptu. Damarlarında bir çığlık patlak verdi. Eli bir ok arayarak seğirdi.

Biz

Fani

Değiliz.

Herkes ve her şey hareketsiz kaldı.

Zafira bu ani, delici dikkat karşısında irkildi. Kulaklarına kan hücum etti ve uçuşan perdeler kahkaha attı.

“Okht?” dedi Lana.

Zafira gözlerini kırptırdı. Kifah boğuk bir ses çıkardı ama ona doğru temkinli bir adım atan ilk kişi Nasir oldu. Sanki Zafira ürkütme-
mekten korktuğu bir hayvanmış gibi.

“İyi olduğuna emin misin?” Nasir ona dünyada sanki başka hiç kimse yokmuş gibi bakıyordu.

Zafira onun gözlerine bakamadı. “Neden olmayacakmışım?”

“Sen...” diye başladı Nasir. “Sen kendinden *biz* diye bahsettin. İki insan gibi. Dedin ki... fani... olmadığını söyledin.”

“Onu ben söylemedim. Ben hiçbir şey söylemedim.”

Midesinde bir batma hissi vardı. Beşi birden ona bakıyordu, sanki Zafira bir tür sahnedeymiş de kendini rezil etmiş gibi. Girişe doğru geriledi, çift kanatlı kapının uzun kulpları sırtında kıvrılıyordu.

Nasir bir adımı yaklaştı. "Macavhar'ı bana ver."

"Bende değil," diye yalan söyledi Zafir. Çantasındaydı; onu gö-
remezlerdi.

"Zafir." Nasir'in ses tonu itaatsiz bir çocukla konuşur gibiydi.
"Elinde tutuyorsun."

Zafir başını eğip baktı. Işık huzmeleri Macavhar'ın kapağında-
ki aslan yelesini ışıltılı bir şekilde aydınlatıyordu. Anlamsız sözleri
söylemek için onun ağzını kullanan kitabı daha sıkı tuttu. Karlar
aşkına, ona ne oluyordu?

Aya'nın merakına, Seif'in ukalalığına, ardından Kifah'ın şaşkın-
lığına ve Lana'nın endişesine, en son da Nasir'e baktı. Ne yaptıysa
onun gri gözlerindeki acıma yaptı.

Kararlılığı dağıldı. Düştü.

Onları bırak. Özgürlük bu kapıların ardında yatıyor.

Zafir kapıları açıp koşmaya başladı, Sharr'daki vaha boyunca
koşarken de aynı paniği duyduğunu hatırladı. Rüzgâr bacakları-
na çarpıyordu. Kan kulaklarında uğulduyordu. Dağılmakla tehdit
eden kırılğan bir akıl sağlığı.

Lana'nın orada olup buna tanıklık etmesinden utandı. Kifah'ın
da öyle.

"Hepsi senin suçun," diye tısladı.

Dur.

Zafir aptal gibi onu dinleyerek evin dış kapısının hemen önün-
de durdu ve Sultan'ın Kalesi'nde olduğunu fark etmek ona kuv-
vetle çarptı. Yontma taş döşeme çıplak ayaklarının altında sıcaktı.
Karlar aşkına, Demenhur'un batı tarafındaki köyler bununla kar-
şılaştırıldığında harabeydi. Zemindeki detaylardan etrafını saran
geniş evlerin oyulmuş her zerresine kadar, zaman ve gayret isteyen
bir şaheserdi. Gökyüzü bile daha canlı, masmavi ve kocaman görü-
nüyordu. Onunla sooq'un zengin ucunda saklanan sokak çocuğu
arasında bir fark yoktu. Uzun zaman önce Demenhur'da çok para-
ya mal olan bir elbiseden kesilmiş olan mavi-siyah *qamisi* paçavra
gibi hissettirdi.

Onlar...

"Kes," diye tısladı Zafira. "Bana hiçbir şey söyleme."

Ani sessizlik Macavhar'ın huysuzluğu ve insana suçluluk zerk eden bir utançla doluydu. *Mükemmel*. Gölgeler uzadı ve ona uzun süre yalnız kalmayacağını hatırlattı. Sesler geldi. Yolun aşağısında bir sooq'un gölge için binaların arasına sıkıştırılmış tezgâhlarını görebiliyordu ve ihtiyacı olan son şey birilerinin ona kim olduğunu sormasıydı.

Ters yönde hızla ilerledi, üç büyük evin ortasındaki boş alanda oluşturulmuş küçük bir kameriye buldu. Güneş ışığı taba bir taşın sınırları içine öyle bir eğimle vuruyordu ki duvarlardan birinin içine konmuş ve mavi, kırmızı ve altın sarısı renklerde göz kamaştırıcı sırlı çinilerden yapılmış, gizli bir dünyaya açılan bir kapıyı andıran kemeri aydınlatıyordu. Zafira yaklaştığında onun bir kapı değil, bir çeşme olduğunu fark etti, altında pırıl pırıl yeşil suların dalgalandığı bir havuz.

İnsana narin gelen, zamanın dışında var olan bir güzellikti. Zafira'nın değerini yeterince takdir edemeyeceği bir güzellik.

"Neden seni dinledim bilmiyorum," diye tısladı.

Macavhar cevap vermedi ve Zafira nefesini toplamak için duvara yaslandı. Bir kum qit'i çeşmenin yanındaki yerinden kalkıp kuşkuyla Zafira'ya baktı.

Gerçek bu. Biz fani değiliz.

Güneş sıcaklığını artırdıkça Zafira'nın boynundan aşağı ter damlıyordu.

Biz ölümsüzüz.

"Birdenbire ben de mi öyle oldum?" diye sordu Zafira öfkeyle.

Biz bağlıyız, sen ve biz. Bizim ömrümüz senin ömrün.

"Bu... bu böyle işlemez."

Öz, bir papirüsü aptal bir kızla konuşturabilir mi?

Zafira dişlerini gıcırdattı, Macavhar'ı çeşmeye fırlatmaya hazır-
dı. "Ne istiyorsun benden?"

Kitabın onunla konuşmasının, onu kışkırtmasının bir nedeni olmalıydı. O, Aslan'a ya da Macavhar'ın iltihaplandığı karanlığa benzemiyordu. Seif'in durmadan tekrar ettiği gibi güçsüzdü. Belki de kitap konusunda Aya'ya güvenmenin zamanı gelmişti ve...

Kulaklarında bir tıslama yankılandı ve korkudan Macavhar'ı düşürdü. Kitap tozlu bir taşın üzerine düşerek açıldı. Zafira keskin gözlerle etrafı taradı ama yalnızca usulca şırıldayan çeşme ve eğimli gün ışığında dans eden tozlar vardı.

Derken kitap kendini kapadı.

Bint Iskandar.

Sözler korkunç bir inlemeydi. Korku damarlarına sızdı.

İzin ver sana ne yapabileceğini gösterelim.

Kameriye silindi, zayıflayan ışık karlarla kaplı bir köy ve onun tam ortasında pelerinli bir kadın şekillendirdi. Sooq tanıdık geliyordu, az sayıdaki cılız ağaçlar da öyle. *Demenhur*. Ama Zafira aslında halifelikte değildi. Sanki küçük bir dürbünden gözlemci olarak başka bir dünyaya bakıyordu.

Macavhar'ın yeşil derisi kadının sol elindeydi, sağ elinin parmakları göklere doğru kıvrılıyor ve dilinden Zafira'nın anlayamadığı sözcükler dökülüyordu. Bir efsun gibi. Bir büyü.

Yumruğunu aniden aşağı indirdiğinde insanlar sooq'tan korkuyla uzaklaşırken, ondan –kadından– kaçarken çığlıklar yükseldi.

Sonra zemin birden yükseldi.

İnsanların toplanması için yapılmış yuvarlak jumu'a infilak etti. Taş ve molozlar çevredeki tezgâhlara doğru uçtu ve çığlık atan köylülere çarptı. Birkaç adam kadına doğru koştu, kimilerinin elinde tabarlar ve kılıçlar vardı, diğerleri de tuğla ya da silah olarak kullanabilecekleri ne buldularsa taşıyordu.

Kadın onlar yaklaşırken bile kıpırdamadı. Isıran soğuk pelerini nini oynattı.

Kadın sadece Macavhar'ın başka bir sayfasını çevirdi ve soluksuz birkaç dakikanın ardından Zafira onun elini yay şeklinde aşağı indirişini izledi.

Adamları
ortadan
ikiye böldü.

Yeni çıgıklar koptu, bedenler insanı hasta eden bir gûmbürtüyle yere düştü. *Hayır*, diye bağırmaya çalıştı Zafira bu anlamsız şiddeti durdurmak için ama ağzı açılmadı. Bu korkunç düşe, hayır, kâbusa maruz kalırken nefes almak için uğraştı. Öyleydi çünkü.

Bir kâbus.

Adamlar birbiri ardına düştü. Kadının korkunç gücüyle ikiye bölündüler. *Macavhar*'ın gücüyle. Delşet verici görüntü Zafira'nın tenine işledi. Daha çok adam dizlerinin üzerine çöktü, kendi kılıçları bağırsaklarını deştı. Harap hâldeki sooq su gibi akarak kadının ayakları dibinde toplanan kanla kırmızıya boyanmıştı.

Sessizlik çöktü ve kadın tatmin olmuş bir mırıldanmayla dönüp kanlı eliyle başlığını kafasından indirdi.

Ve Zafira kendine baktı.

Oydu, gözlerindeki buzdan kaşlarının öfkeli duruşuna kadar. *Kesinlikle* oydu, tek bir şey dışında.

Saçları parçalanmış kemik rengindeydi.

Boynunda yoğun ve kızıl bir maddeyle dolu gümüş bir şişecik asılıydı ve kendisinin beyaz saçlı versiyonu *Macavhar*'ı pelerininin altına sakladığında Zafira kadının avucunda yeni bir çizik gördü, etin yeniden dikildiği bir yara izi denizinin ortasındaydı. *Dum sihr*. Siyah bir ata doğru ilerledi, ata binip sokaklarda kaybolmadan önce çizmeleri karı ezdi.

Ardında bir mezar bıraktı.

Bakdash'ın eflatun kapısı sadece menteşelerine tutunuyordu. Araby'nin renkli şeker dükkânı bir moloz yığınının ibaretti. Erkekler, gençler, çocuklar gördü – ölmüşlerdi. Hepsi. Taşların altında kalmış, ikiye bölünmüş, iç organları ve kollarıyla bacakları dağılmış, durmaksızın kanıyorlardı da kanıyorlardı.

Onun yüzünden.

“Lütfen,” diye yalvardı. Kime yalvardığını bilmiyordu; sadece

bütün etraf bulanıklaşana ve dengesini kaybedene kadar bu söz-
cüğü tekrarlardı.

Sonrası hiçlikti.

Zafira avuçlarını bir taşa bastırdı ve bir hışırtıyla başını kaldırdı.
Kameriye çevresini sarmıştı. Macavhar dizlerinin dibindeydi.

Gördün mü, Bint Iskandar?

O yalnızca Gecenin Aslanı'ndan çok daha kötü bir şey görmüş-
tü. Küçük ve gösterişsiz bir şey, Aravistan'ın en güçlü varlıklarının
ve çok daha kötü başka bir şeyin, Sharr'dan sızan kötülüğün yüz-
lerce yıllık anılarını taşıyan bir şey.

Ve o, Zafira'yı kontrol etmişti.

"Neden?" diye fısıldadı. "Neden ben?"

En saf kalpler her zaman en karanlık ruhları mağlup eder.

Köşedeki ayak sesleri hızlandı. Zafira gözlerini kapadı ve tit-
reyen bacaklarının üzerinde doğrulmadan önce nefesini ve Ma-
cavhar'ı topladı. Parlak gümüş rengi pelerinleriyle üç kişi yaklaştı.
Sultan'ın Muhafızları. *Khara*.^{*} Zafira duvara iyice yaslandı ama
adamlar kameriyenin yanından pek bakmadan geçti. Kısık sesli
mırıltıları telaşlıydı, elleri palalarının sade, siyah kabzalarının üze-
rindeydi.

"Bana faydalı bir şey göster," diye tısladı Macavhar'a. "Bana As-
lan'ın tek bir Si'lah kalbiyle yapabileceği şeyi göster."

Hiçbir şey gelmedi.

Laa, hırçın bir sessizlik.

Zafira, Macavhar'ın gösterdiği şeyi sildi ve bir tezahürat baş-
larken, çeşitli çığlıkların ve taleplerin parçaları serseri bir rüzgârla
kulağına taşınırken muhafızların ardından süzüldü. Macavhar'ın
ısrarcı sesi aralarına girdi.

Görüleceğiz.

"Demek şimdi konuşabiliyorsun," dedi Zafira. Bir binanın göl-
gesinden diğerininkine fırladı ama bu boşluğun sıradışı olduğunu
fark etmek için burada yaşamasına gerek yoktu. Burası Sultan'ın

* (Ar.) Lanet olsun -çn

şehriydi. Daima hareketli olması *gerekiyordu*, bir tarafta ürpertici bir sessizlik ve diğer tarafta gürültü olması değil. Bir sokağın önünde duraksadı, gözlerini kısarak ilerideki meydana baktı.

Korkudan kalbi durdu. Tezahüratlar kulağına geldi.

Vergi öldürür. Toprağı sürmeyi bırak.

Protestolar. İnsanlar protesto ediyor, saraya doğru yürüyor, hayır *koşuyorlardı*. Ona doğru.

Kalbi boğazında atmaya başladı ve arkasını dönüp ısınmış taşlar çıplak ayaklarını yaka yaka Aya'nın evine doğru ilerlemeye başlarken parmakları Macavhar'ın etrafında düzleşti. Bir taşla takılıp sendelerken küfretti. *Düşme, düşme*. Arz'ı ve avlarını düşündü, avının bile onun çevik adımlarını duymadığı zamanları.

Kalabalıkla arasındaki mesafe büyüdü ve kendine bir anlığına soluklanma izni verdi. Bu, korkunç bir hataydı.

Bir patlama zemini sarstı ve Zafira ürkerek kaçışan insanlar ona doğru koşarken dizlerinin üzerine düştü.



BÖLÜM 14

YERALTI. NASİR ŞİMDİ ORADAYDI, ETRAFINA BARİKAT kurulmuş ve geri kalan her şeyi boğacak şekilde sağlamlaştırılmış bir odada. Bakışlarını kim bilir kaçınıcı kez çift kanatlı kapıdan ayırmasından sonra, gölgeler az önce sönmüş bir gaz lambası gibi ellerinden kıvrılarak yükselirken Aya idman yapmayı önermişti.

Daha doğrusu Nasir'in karşı çıkışını kabul etseydi bir öneri olabilirdi.

"Alderamin'e gidip gitmeyeceğimize karar vermemiz gerek," diye sızlandı Kifah.

Nasir nedenini anlamadı. "Var olmayabilecek bir şey için o kadar uzağa gitmek bir risk, oysa burada rahatlıkla ek kuvvet toplayıp Aslan'ın gelişi için hazırlanabiliriz."

Kifah ona bir bakış attı. "Bana hiç öylece bekleyecek bir tip gibi gelmemiştin."

Değildi. Yerine getirilecek bir görevi, odaklanabileceği bir işi olmasını tercih ederdi. Ama Aslan babasının bedenine girip de onu

masum insanların hayatıyla tehdit etmiyorken büyüü aramak için bir sebebi yoktu. Özellikle bu da en az alternatifi kadar tehlikeli bir planken.

“Kararımız ne olursa olsun,” dedi Aya bir asayı kavrayarak, “Zafira’sız gitmeyeceğiz, değil mi? Gelin.”

Nasir sandığı bir yanına yaslanmış şekilde geniş odanın girişinde olduğu yerde kaldı, duvarlar boyunca dizilmiş silahlar apliklerin ışığında parıldıyordu. Nasir ellerinden kıvrılan siyah filizler konusunda yorum yapması için meydan okuyarak Seif’in gözünün içine baktı. Durumun ironisi karşısında neredeyse kahkaha atacaktı: Büyü, tam da onun hayatını mahveden şey, iliklerine işlemişti. Kanı *dum sihr* kullanmak için fazla ölümlüydü ama Si’lah kökeni, minareler olsa da olmasa da sonsuza dek büyüye sahip olacağını söylüyordu.

“Zafira döner de hiçbirimizi burada bulamazsa gittiğimizi düşünür,” dedi.

“Rahat ol, Prens,” dedi Kifah. “Arz’da tek başına avlanıp her gece yatağına dönebildiyse Sultan’ın şehriyle de başa çıkabilir.”

“Bazen tek başına düşünmek için biraz zamana ihtiyaç duyar,” dedi Lana sakince.

“Kendinden iki kişiymiş gibi bahsetti,” dedi Nasir düz bir sesle, bir siyahlık kurtulunca dudaklarını birbirine bastırdı. “Hiçbiriniz duymadınız mı?”

“Konuşan o değildi,” dedi Aya, “Macavhar’dı. O bir *hilya*, muazzam bir güç tarafından yaratılmış ve onunla dolu yapay bir şey. Kız Kardeşler, Aravistan kıyılarının ötesindeki bir tiranın bir *hilya*’yı büyüü için yağmalayıp koca bir medeniyeti küle çevirmesinden sonra yaratımlarını yasakladığı için çok az varlar.”

“Bu, Safinlerin Aravistan dışına *hilya* ticareti yapmanın zekice olduğunu düşündüğü zamanlardaydı,” dedi Kifah yapmacık bir tatlılıkla. “Yine de Kız Kardeşler *hilya*’nın neler yapabileceğini bildikleri hâlde kendileri de bir tane yarattılar.”

“Başka seçenekleri yoktu,” dedi Seif sertçe.

Kifah yerine oturup ağzına bir badem şekeri atarak keseyi Lana'ya uzatırken anlamlı bir ifadeyle Seif'in iliklenmemiş kıyafetlerine baktı. "Her zaman bir seçenek vardır."

"Aa, Aravistan'ın ötesi de mi var?" diye sordu Lana gözleri parlayarak.

"Her zaman vardı. Aravistan dünyanın küçük bir parçası. Doksan yıl önce kaybolan tek şey büyü değildi. Arz ortaya çıkınca *bizim* dünyamız da küçüldü çünkü Arz, krallığın sınırlarını kaplayarak bizi içeri hapsetti. Dışarıda tonla ülke ve insan var. Yeşilliğin vahalarla sınırlı olmadığı, yaprakların yetişkin erkeklerden daha büyük olduğu ve hayvanlarda burun yerine hortumlar olan bir ada. Daha kuzeyde insanların Demenhurlulardan ve onların karından bile daha açık tenli ve en az onlar kadar acımasız olduğu başka bir krallık."

Nasir kendi dünyasının boyutlarından memnundu, *şükran*. "Zafira'nın söylediği doğru mu?" diye sordu terslenerek, onları yeniden asıl meseleye döndürmek için.

"Bir anlamda," dedi Aya başını eğerek. "Macavhar ölümsüzdür. Avcı Kadın ise ölümlü. *Hilya* güçten ve anılardan oluşur, bağımsız olarak duygusal varlıklardır. Bile isteye kendilerini bir faniye, hatta ölümsüz birine bile bağlamaları pek sık görülen bir şey değildir. En karanlık olanları taşıyıcı bir beden ister; diğerleri yalnızca yoldaşlık peşindedir. Macavhar'ın onu seçmiş olması tuhaf ama onun —*onların*— sözleri gerçeklik barındırıyor. Ancak fani bedenler ruhları sonsuza kadar ayakta tutamaz. Yani Macavhar'ın ölümsüzlüğü, Zafira'ya çoğu fanininkinden daha uzun bir ömür sağlayacak."

"*Khara*," diye soludu Lana.

"Hey!" diye azarladı Kifah.

Nasir, "Sözlerine dikkat et," diye uyardı ve Lana ona sanki saçları birden beyazlamış gibi baktı.

"Bu iki yönlü bir şey," dedi Aya onları özellikle görmezden gelerek. "Safinler ölümsüzlüğü anlar. Kalplerimiz olgunlaşma konusunda yavaştır, bedenlerimiz fani hastalıklarından etkilenmez ama

ölümsüzlük, ölüme bağıklık değildir ve Zafira'nın ölüm riski de yükseldi. Sonsuza dek yaşamak, yok edilemez bir hayat sürmekle eş değildir ve bir kitabı yok etmek bir insanı yok etmekten çok daha kolaydır. Kitabı yok edersen kız da ölür."

"Macavhar paha biçilmez bir eser. Aklı başında olan hiç kimse onu yok etmez," dedi Seif duygusuzca ve Nasir sakinleşmek için bir nefes vererek onun kafasını koparmaktan kendini alıkoymaya çalıştı. "Burada geçirdiğim her saniye ömrüme hakaret. Aslan kendi gazabını salmadan önce oyalanmayacak."

"Gazap değil," dedi Kifah başını iki yana sallayarak. "Gazap ve öfke ateş gibi çabucak yanıp söner. Bir asırdan uzun bir süre yol almaya devam edebileceğin tek yakıt intikamdır. Süre uzadıkça intikam daha da tatlı bir hâl alır."

"Şansı vardı," dedi Seif. O ya da Aya, Kifah'ın sözcükleri söyleyişindeki coşkuyu fark ettilerse bile ikisi de yorum yapmadı. "Binlerce kez."

Kifah omuz silkti. "Belki de her şeyi öğrenene kadar beklemek istemiştir. Kim bilir? İntikama susamakla iktidar açlığı arasında ince bir çizgi vardır ve insanlar sınırları algılamakta güçlük çeker."

"Ben..." diye itiraza yeltendi Nasir.

"Sen dostsun. Sen sayılmazsın," diye susturdu onu.

Seif başka bir tirada başladı ama Nasir o iki sözcük —*sen dostsun*— zihninde tekrar tekrar sarhoş edercesine dönerken başka bir şey duymadı.

"Ciddi misin sen?" diye sordu sessizce, merakını bastıramayacak kadar yorgundu.

"Neden olmayayım?" Kifah kel kafasını ona doğru eğdi. "Hey, rahatla. Sana bileklik öreceğim değilim. Bir bağıklık anlaşması yok. Hiçbir şeye mecbur..."

"Hayır, hayır. Ben... Neyse, boş ver," dedi hızlı hızlı, Nasir güm-bür güm-bür atan göğsüne bir anlam vermeye çalışırken Kifah bir kaşını kaldırdı. *Rimaal*. Önce bir kardeş, sonra bir anne, şimdi de bir dost.

Sırada ne vardı?

Aya asasını bir yay çizecek şekilde hızla döndürdü.

"Eğer yukarı çıkıp onu beklerse talim yaparım," dedi Nasir, çenesini Seif'e doğru sallayarak. Zafira'nın kendi başının çaresine bakabileceğini biliyordu. Çocuk ya da narin bir ihtiyar değildi. O Sharr'da bizzat Gecenin Aslanı'nın karşısında korkusuzca dikilmiş bir kızdı. Ama bu, onu terk edecekleri anlamına gelmiyordu. *Ah-mak. Yakında onun adına şarkılar da söylemeye başlarsın.*

Seif gitmek için hareketlenmedi ama duvardaki küçük bir topuzla oynayan Lana onlara döndü. "Ben giderim. Bunu da alabilir miyim?"

"Hayır," dedi Seif herkesten önce.

Lana somurtup topuzu duvara doğru bıraktı. Kapı arkasından kapandığında Seif bir tomar mektupla birlikte üçlü minderlere rahatça yayıldı. Onun kafasını koparma arzusu Nasir'e tüm gücüyle geri döndü.

"Seni doğal yaşam alanında görmek güzel, Aya," dedi Safin.

Aya, Nasir'in anlık şaşkınlığına güldü. Leylak rengi elbisesi ve kibar duruşuyla burada pek evinde gibi görünmüyordu. "Yıllar içinde krallığın her yerinde binlerce yatkınlıkta ustalaştım, genç prens. Ben öncelikle bir şifacı, sonra da büyü eğitmeniyim. Anadil'in yanına bile yaklaşmam tabii ama övgüye değer olduğumu düşünüyorum." Duruşunu dikleştirdi. "Şimdi görelim bakalım sen ne yapabilirsin."

Hepsi ona odaklanınca Nasir'in avuçlarından bir gölge sarmalı yükseldi. Nasir kimseye ne yapabildiğini gösterecek havada değildi.

"En azından gücünü çağırma konusunda sıkıntın yok. Bunu geliştirmelisin. Siyahı bir bıçak gibi keskinleştir. Kullanılacak bir kılıca dönüşür."

Nasir gözlerini kapayarak karanlık alevlerin kaynağına ulaştı, kanının siyah aktığı damarı bulmaya çalıştı ama havada çırpınmak gibi geldi. Kifah homurdandı ve Nasir'in gözleri birden açıldı. Göl-geler kayboldu.

"Bana babamın bir icadını hatırlattın, tamamen karanlık ve şatafatlı başlayıp bir duman bulutuyla sonlanmıştı," dedi. Nasir, Kifah'ın babasının önemli bir mucit olduğunu hayal meyal hatırlıyordu. Aynı zamanda kadının ondan çaldığı küçük cam aleti de hatırlıyordu. *En iyi, babamı ateşe verdiğimi hayal ettiğimde çalışıyor.*

"Baban yüreklendirmen için seni mi çağırıyordu?" diye sordu Nasir bitkince.

Bu cesur savaşıyla tanıştığundan beri ilk kez Kifah'ın sert yüz ifadesi kırılmasını ele verdi. Nasir düşünmeden, hızlı konuşmuştu. Nihayetinde kadın umarsız şakacılığına alışkın gürültücü, altın saçlı general değildi. Birbirlerini parçalara ayırmaya hazırlardı ama Altair arkasında derin bir boşluk bırakmıştı, Nasir'in fazlasıyla farkında olduğu bir boşluk.

Özür dilemek için ağzını açtı ama Kifah omuz silkerek onu susturdu.

"Çağırmalıydı. Kendi kaybı."

Aya asasıyla ona dokundu ve asa Aslan'ın değneğine dönüştü. Benyamin önüne atlıyordu. Altair, Aslan'a —o *daama* babasına— zincirleniyordu.

Sadece bir andı. Nasir'in konsantrasyonunun dağıldığı kısacık bir an ama o kadarı yetmişti. Gölgeler serbestçe dalgalanarak bir ateşin dumanı gibi tüttü. Oda karardı.

Nefes al.

Buz mavisi gözlerden geçen incecik, koyu çizgileri düşündü. Kızın başının etrafında bir taç oluşturan örgüleri. Aya bir uyarı dillendirdi. Nasir onun asasını tekrar omzunda hissetti ve aniden gelen patlama dürtüsüne karşı topuklarını yere bastırmak zorunda kaldı. Öldürme dürtüsüne karşı. Gölgeler keskinleşti.

Hayır. Öldürmek yok.

Nefes al.

Kontrol edilemez durumdaydı. *Bir canavar.* Kontrol edemediği bir hayatın ne anlamı vardı? Seif ayağa fırlayıp Aya'yı uzaklaştırdı. Ölüm Prensi sokaklarda yürürken ara sıra gördüğü bir manzaraydı.

Gücün hükümdar olduğuna inananlar yavuluyor. Kontrol edersen galip gelirsin.

Yardım et, anne.

Dinle, diye fısıldadı yalnızca.

Nasir ciğerlerini doldurdu ve sıkılmış yumruğunu açmak için kendini zorladı. Karanlık uğuldadı, duyma mesafesindeki bir şarkıydı. *Dinle.* Gözlerini kapadı ve *uzandı,* karmaşık fısıltıları ve çözülen kaosu çekti.

"İşte bu," dedi Kifah dikkatle.

Karanlık, Nasir'in varlığının her zerresine strayet etti, ciğerlerini ve organlarını tamamen doldurdu ama çıldırmış yumağı ışık odaya geri dönene kadar çekiktirmeye devam etti.

Son filiz de hiçliğe kıvrıldı ve Nasir bir nefes verdi. Gölgeler gitmişti. Ellerini çevirdi – tenindeki karanlık da kaybolmuş, o lekeli elleri ve bilekleri orijinal rengine dönmüştü.

Sessizce başını kaldırıp baktı.

Aya'nın tebessümü dalgalandı. "Zamanla."

Nasir odayı saran duygu karşısında ağzından kaçan küçük kahkahaya engel olamadı. *Anlayış.* Sanki nihayet Aravistan'ın ona karşı duyduğu korkuyu anlamış gibilerdi. Aya onun bakışından kaçtı. Seif savaşımaya hazır duruyordu. En azından Kifah endişeli görünmüyordu.

Nasir hayatı boyunca büyü olmadan yaşamıştı. Hayatı boyunca büyüü *bastırmıştı* ama belli ki bunun da faydası olmamıştı çünkü gölgelerini kullandıkça nefes alması kolaylaşıyordu ve zamanla onları kontrol etmenin de kolaylaşacağını fark etti. "Bunun için zamanımız yok."

Başka herhangi bir şeyi hızla öğrenebilirdi ama ele avuca sığmaz karanlığı? Zaman alacaktı. Onların göze alabileceklerinden daha uzun bir zaman.

"Bir günün onda birinde eğitim alıyor ve dünyayı fethedebileceğini düşünüyor," dedi Seif. "Unuttun mu, baban..."

"Benim herhangi bir şeyi unutacağımı düşünme, Safin," dedi

Nasir soğukça. Chameq'ten nefret ediyorlardı ama hiçbirinin onunla birlikte yaşamamıştı. Hiçbiri ocak demirine ve yıllar süren kötü muameleye maruz kalmamıştı. Hiçbiri babasının bezynundaki maddelere bakıp, onu söküp atmayı arzulamamıştı.

"Kendini kontrol edemiyorsun," dedi Seif.

"Korkarım haklı," diye ekledi Aya usulca.

Nasir umursamadı. Altair'i kurtarmak için gölgelerine ihtiyacı yoktu. Kalplerin ölmediğinden emin olmak için karanlığa ihtiyacı yoktu. Nasir, Kifah'a bir bakış attı ve kadın onun gözlerine irkilmeden bakınca anladı: Kendi müttefikleri varken Yüce Çember'e ihtiyacı yoktu.



BÖLÜM 15

SES DURMADI. ZAFİRA ONU DURDURMAK İÇİN NE KADAR yutkunursa yutkunsun çınladı, çınladı ve çınladı. Zafira patlamaları duydu, bir kutuya sıkışmış bir dizi fûnye, kıvılcım ve ateşi; diğerleri gibi büyüleyici Pelusya icadı. Buluşu takdir edecek durumda değildi. Çığlıklar çok uzaklardan gelir gibi yankılandı ve aynı anda üzerinde ilerleyen yüzlerce ayakla yer sarsıldı. Giderek yaklaşıyordu.

Ayağa kalk, diye emretti Macavhar. AYAĞA KALK.

Zafira sendeledi. Titrek bacaklarının üzerinde kalktı, Macavhar'dan ve onu dışarı sürükleyen kendi aptallığından nefret etti. Gölgeler üzerini kapladı, görüşünü kum bulandırdı ama onu asıl kör eden, o lanet patlamadan kalan çınlamaydı çünkü o her zaman gözleri kadar kulaklarıyla da görmüştü. Cam çatırdadı. Başka bir yerde bir kadın çığlık attı. Erkekler bağırdı. Sulanmış bakışının arasında gümüş pelerinlerin ve çekilmiş palaların parıltısını gördü. Sultan'ın Muhafızları.

Yakalanmak söyle dursun görülme lüksü bile yoktu. Bir çift el

omuzlarından tuttu ve eller onu Aya'nın evinin yakınlarındaki bir girintiye doğru sürüklerken Zafira mücadele etti.

"Sabit dur," dedi alçak bir ses. Zafira aynı sözü aynı sestten sayısız kez duymuştu. Kardeşi annesiyle ilgilenirken o odasına saklandığında,

Çınlama körelirken görüşünün netleşmesi için gözlerini kırptırdı. "Senin ne işin var burada?"

"Patlamayı duyduğumda seni bekliyordum," dedi Lana çıldırmış gibi. Bakışları Zafira'nın arkasındaki karmaşaya kaydı. "Olabilirdiğince çabuk geldim. Eve dön."

Lana peşinden gelmek için hareketlenmedi. Çenesi, Zafira'nın kendi yüzüne yüzlerce kez takındığı için bildiği inatçı bir duruş kazanmıştı. Ancak o zaman Lana'nın ellerindeki kiti gördü, alet edevatı, sargı bezlerini ve merhemleri hemen hemen örten ahşap bir kutu.

"Git, *Okht*," dedi Lana çeşmenin yanındaki dar bir aralığı işaret ederek. "Orası kestirme. Aya'nın evi diğer uçta."

Zafira bunu neden daha önce fark etmediğini bilmiyordu.

"Seni bekliyorlar."

"Delirdin mi sen? Seni burada bırakmayacağım. Çok tehlikeli," dedi Zafira başını iki yana sallayarak. Macavhar'ı diğer eline alıp Lana'nın kolunu tuttu.

Kardeşi kıvrılıp ondan kurtuldu. Zafira hareketsiz kaldı.

Lana'nın gözleri sertti. "Nasıl senin görevin varsa benim de var."

Zafira neredeyse, *Dünyaya hiçbir şey borçlu değilsin*, diyecekti ama bu onun sözü değildi. Deen'in sözüydü, Zafira'yı Sharr'a yapacağı yolculuktan vazgeçirmek için söylemişti. Durdurmak, engellemek, hapsetmek içindi. Yine de söylemek istedi – *bir şeyler* söylemek çünkü Lana'nın söylenmemiş sözleri de en az bu boşluğun ötesinden gelen çığlıklar ve bağırışlar kadar yüksek ve netti.

Zafira onu her gün ardında bırakmış, korkunç bir ormanı ona ihtiyacı olan kardeşine tercih etmişti. Sonra başka hiç kimsesi olmayan kardeşine hiç dönemeyebileceğini bildiği hâlde berbat bir adaya gitmek uğruna onu tekrar bırakmıştı.

“Sana bunu Aya mı söyledi? Bu bir revirde yardım etmeye benzemez. Hem Aya da burada değil.”

Lana cevap vermedi. İnsanlar çılgılık atmaya devam ediyordu. Lana’nın çenesindeki inatçı duruş başka bir şeye evrildi. Ürkütücü bir biçimde Aya’ninkine benzeyen, bir çocuk için fazla tecrübeli bir ifadeye.

Ona bir şans ver, dedi Yasmine. Kafasının içinde arkadaşının sesini duymayalı uzun zaman olmuştu. Artık hep Macavhar’ın sesi ya da ondan daha yüksek olan sessizliği vardı. Zafira geriye doğru bir adım attı ve çeşme çağıldadı, tek kişilik bir seyircinin alkışı. *Güvende kal. Dikkatli ol. Temkinli davran* – söylemek istediği ama bu âna uymayacağını bildiği bir sürü söz.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı onun yerine ve dar yolda gözden kayboldu.



Döndüğünde girişte kimse yoktu. Sanki Lana dışında kimse onun için endişelenme zahmetine girmemiş gibiydi. Ayaklarını yıkadı ve telaşla yukarı çıkıp kendini yatağının yanına bırakarak Aravistan’ın en tehlikeli suikastçısının ellerinde güvende olan kalpleri düşündü.

Sharr’dan onca yol gelmişlerdi ve kalpler bu duvarların arasında boş boş atıyorlardı.

Macavhar’ı bulmak için onca uğraşmış ve sonra korkunç bir hata yaparak kendini ona bağlamıştı.

Kardeşini güvende tutmak için onca sıkıntıya katlanmıştı ama kız dosdoğru tehlikenin içine yürümüştü. Aya onu ne tür bir özgüvenle, görev ve yükümlülükler hakkında ne tür laflarla doldurmuştu bilmiyordu ama Zafira onaylayacağından emin değildi. *Gökler adına, ne dediğine bir bak.* Zafira Arz’ın içinde gözden kaybolduğunda aynı yaşlardaydı. O kimdi ki Lana’ya izin vermeyecekti?

Kapısında bir gece önceki kadar yumuşak bir tıkırtı duydu. Sanki Nasir’in bir yanı onu görmek istiyor, diğer yanıysa hiç istemi-

yordu. Kitabın izlettiği görüntü karşısında hâlâ rahatsızlık duyarak Macavhar'ı yastığının altına ittirdi ve kapıyı açtı.

Odasının penceresinden sızan ışık Nasir'in yarasını aydınlattı ve gözlerinden yansıdı.

"Geri döneceğinden emin değildim. Aya'yla çalışıyordum ve aşağıda duymak imkânsız." Demek patlama olduğunda o yüzden gelmemişti.

"Bir ayaklanma oldu," dedi Zafira. "Lana dışarıda." Nasir'in önemseyeceğini nereden çıkardığını bilmiyordu – Lana'yı, ölmüş annesini, bunların herhangi birini. Nasir ona o şekilde baktığında o sözcüklerin neden öylece ağzından döküldüğünü bilmiyordu.

"Seni girişte beklemesi gerekiyordu ama Aya ilkyardım kitinin kayıp olduğunu fark edince biz de öyle düşündük. Aya onu bulacaktır." Dili inkâr etse de ses tonu, *Endişelenme*, diyordu.

Zafira başıyla onayladı, o uzaklardayken Lana'nın bunu hep yaptığını ve bugünün de farklı olmadığını hatırlattı kendine. Salon alt kattan gelen sesler dışında boştu. Seif'in ağır ağır konuşması ve Kifah'ın şimşek hızındaki yanıtları.

"Kalplere göz kulak olma sırası bende mi?" diye sordu Zafira.

Nasir ellerindeki sandığa baktı ve Zafira, Nasir'in çenesini nasıl sıkıldığını, bakışlarının nasıl ellerine kaydığını, orada... *Macavhar'ı* aradığını görünce duraksadı.

"Onları Seif'e vereceğim. Sıra onun."

Sesinin özür diler gibi çıkmasına özen gösterecek kadar nazikti ama bu acıyı, şaşkınlığı azaltmadı. *Bana güvenmiyor musun?* sözleri Zafira'nın dilinin ucuna kadar geldi ama gururundan söyleyemedi. Hem Nasir'i suçlayamazdı; Macavhar, *konusmak* için onu kullanmıştı. Ya onu daha kötü şeyler için de kullanırsa ne olacaktı? Kalpleri kötüye kullanmak için?

Ya o kan şişesini bulurlarsa ve Macavhar onu ağza alınmaz bir şey yapmaya teşvik ederse?

Gökler aşkına, ne istiyorsun? diye çıkıştı zihninin içinde. Kitap duyamıyormuş gibi yaptı.

Nasir'in çenesinde bir çizgi gerildi. "İyi misin?"

Hayır, demek istedi Zafira. "Sürekli bunu sorup durmuyor musun?"

Nasir'in siyah kaşları çatıldı. "Sürekli bunu sorup durmam gerekmez mi? Olanlardan sonra?"

"Gerekmek, mecbur olmak, ihtiyaç duymak," diye homurdandı nabızı hızlanırken. Bu kadar afallamış görünürken onu kızdırmak çok kolaydı. "Hiç ne *istediğini* düşünüyor musun, Prens?"

Nasir'in gözleri Zafira'nın ağzına ve kızarmış boynuna yöneldi, sonra bakışlarını kaçırdı. Zafira'nın sorusu karşısında o kadar şaşırmişti ki bir kahkaha kızın boğazına kadar tırmandı ve dilinin üzerinde soldu.

"En çok hangi rengi seversin?" Nasir'in kelimeleri birbirine dolaşmıştı.

Zafira'nın şaşkın kahkahası bu kez bastırmasına imkân vermeden ağzından kaçtı ve çıkan ses karşısında Nasir'in gözleri parladı, sonra duraksadı.

"İnsanlar bunu sormaz mı?"

"Çocuklar, belki," diye yanıtladı Zafira.

Nasir'in yüzünden hızla bir acı geçince Zafira sözlerini geri almak istedi. O bir tiranın oğluydu. Gümüş Cadı Hanım Sultan'ken bile Zafira, Nasir'in gençliğinin annesinin sözde ölümünden sonrakinden daha *genç* olduğundan şüpheliydi. Sadece biraz daha güvenliydi belki. Bir çocuğun aradığı avuntudan çok uzaktı.

"Mavi," dedi Zafira usulca.

Zayıf bir tebessüm belirip soldu. "Anlamalıydım."

"Babamın en sevdiği ton şuydu; 'En sakın günlerde, bulutlu göğün altındaki Baran Denizi'nin suları.' O da öldü. Artık resmen yetimim." Eli jambiyasına kaydı, parmakları yıpranmış bir kabzanın etrafını sardı. Nasir'in sessizlikte onu okuduğunu biliyordu.

"Nasıl?"

Sözleri en güzel şekilde nasıl art arda dizebileceğini düşündü ama onları allayıp pullamasına gerek olmadığını fark etti çok geç-

meden. En azından Nasir için, "Ben gidemeyince Arz'a gitti ve aylar sonra döndü. Delirmiş olarak. Umm da onu kalbinden bıçakladı çünkü... çünkü başka seçeneği yoktu."

"Belki de seni son bir kez görmek istemiştir."

Zafira taş zemindeki parlaklığa, Nasir'in kaftanındaki belli belirsiz desene, oniks kabzalı jambiyasının ışıltısına baktı. Yeni pişmiş ekmeğin tanıdık kokusunu içine çekti. Onun karşısında ağlamayacaktı. Macavhar'ın gösterdiği hayal zihninde çakınca çenesini sıktı.

"Senin sıran. *Sen* en çok hangi rengi seversin?"

Nasir'in şaşkınlığını gizleyemeden önce gözleri alevlendi. Zafira'nın da ona sorabileceği aklına gelmemiş miydi? Hep bir oyundu bu, Nasir Ghameq'in duygularına ait küçücük görüntüler yakalamak. Zafira bu oyundan hoşlandığını fark etti. Sonsuza dek oynayabileceği ve hiç bıkmayacağı bir oyun.

"Sen," dedi Nasir, o kadar yumuşaktı ki sadece bir ses gibiydi.

Bakışlarındaki yoğunluk Zafira'nın ciğerlerindeki havanın boşalmasına neden oldu. Başını iki yana salladı. "Bu..."

"Seni oluşturan bütün renkler."

Zafira nefesini tuttu, bekledi, arzuladı. Ama Nasir ağzını kapadı, bir yanı geri çekiliyordu.

"Biraz daha anlat," dedi Zafira usulca. Bir adım yaklaştı ve Nasir'in başı yukarı kalktı, güneş gözlerini altın rengiyle aydınlattı.

Nasir dudaklarını birbirine bastırdı ve maskesi hatlarını bir kez daha dikkatle örttü, merdivenden yalnızlıklarının sona erdiğini işaret eden ayak sesleri gelirken gri gözleri taş gibi sertleşti.

"Başka zaman," dedi onun dışında herkesle konuşurken kullandığı, bir vaatten ziyade savuşturmayı andıran bir sesle. Bir gölge alevinin etrafına yumruğunu kapadı ve son bir bakış attıktan sonra gitti.



BÖLÜM 16

ALTAIR YEMEK BEKLERKEN DİRSEKLERİNİ SEHPAYA DAYADI. Şaşırtıcı bir şekilde, babası temkinli bir tavırla bir ittifaktan bahsettiğinden beri ondan kan almamıştı. Onu duvara bağlayan zincirlerle pek özgür kaldığı söylenemezdi.

Benyamin'e Aravistan'ı yeniden canlandırma konusundaki büyük, inanılmaz planlarından bahsettiğinde, günün birinde tüm bunları tek başına yapmak zorunda kalma ihtimali olduğunu biliyordu. Yeterince hazırlıklıydı – ta ki Sharr'daki o lanet olası günlere kadar. Nasir'le, ardından Zafira'yla. Kifah ve bizzat Benyamin'le.

O kısıcık günlerde bir aile kurmuş ve o ailede bir yer edinmişti. En az onunki kadar çılgınca hayalleri olan, başkalarının güleceği nedenlerle hareket eden insanlar.

En azından o buna inanmıştı. Şimdi boşluk onu yiyip bitiriyor, yalnızlık çok ama çok uzaklara fırlattığı, lastiğin ucundaki bir top gibi var gücüyle ona dönüyordu.

Yol arkadaşlarından biri duvardaki bir delikten hızlı hızlı çıkarak Altair'in genellikle bıraktığı kırıntıları aradı.

"Ziyaret etmen büyük incelik, Nasir ama gördüğün gibi hiç yemeğim yok," dedi Altair, olmayan bir şeyi arayarak daireler çizen küçük sıçana. *Off, iliklerine kadar Nasir.*

Sıçan tiz bir ciyaklamayla fırlayıp gitti ve Altair yaklaşan ayak sesleriyle ayağa kalktı. Yanlış şekillendirilmiş kilden mekân yılların etkisiyle ağır kokuyordu, odanın köşeleri örümcek ağlarıyla doluydu. Yıpranmış, çürümüş ve güvensizim diye bağırان bir yerdi ama zümre onu *hâlâ* bulamamıştı.

Tabii beni arıyorlarsa.

Aslan açık kapıdan içeri süzüldü, peşinde iki kâse çorba ve sıcak yassı ekmek taşıyan bir ifrit vardı. Köylülerin yemeği, görünürde bir parça bile koyun eti yoktu.

"Kendi kendine mi konuşuyordun?" diye sordu Aslan sert, soğuk zemine otururken. İfrit yemekleri bırakıp çıktı.

"Ses tellerini diri tutuyor," dedi Altair gülümseyerek. O da yere çökmeden önce bir an daha ayakta kaldı. "İstersen şarkı söylemeye de geçebilirim."

Bunlar onu korkutan anlardı. Babasının arkadaşlık dışında bir sebep olmaksızın onun yanında olmayı seçtiği anlar.

Bu anlar onu korkutuyordu çünkü onlardan keyif alıyordu. Hırsları konusunda acımasız bir canavarın meraklı ve akli başında bir adama dönüştüğü yeni bir mercek oluşturunyorlardı.

Aslan yanında getirdiği yemeklere nadiren el sürüyordu. Altair önce duraksadı ama zehirden korkmaya devam ederse açlıktan ölecekti. Onunki gibi bir beden kendini beslemezdi.

"Sen babamın gözlerini almışsın," dedi Aslan.

Altair bir parça ekmeği ağzına götürürken durdu.

Aslan sanki kendini de şaşırtmış gibi kaşlarını çattı. "Bazen onun yüzünü unutuyorum. Olayları da. Sadece garip bir şekilde... bir anlamda önemli olduklarını hatırlıyorum. Zaman anıları bastırdı."

Aslan neye inanırsa inansın, o anıları bastıran zaman değildi ve Altair bunun adamın bakışlarına bir delilik pusu katacak kadar canını sıktığını görebiliyordu. İntikamdan bahsederken de aynı ısıltı

vardı gözlerinde, sanki her zerresiyle buna ihtiyaç duyuyor ama neden olduğunu bilmiyordu.

"Babanı seviyordun," diye gözlemini dile getirdi Altair ve kollarını kaldırarak prangalı bileklerini gösterdi. "Benimki beni zincire vuruyor."

Aslan gülümsedi. "Onları çıkarabilirim. Seni bir esirden bir evlada dönüştürebilirim. Müttefike. Adımızı tarihe yazacağız ve biz de sonsuza dek yaşayacağız."

Günün en sıcak saatleri için fazla ağır sözlerdi. On yıllar süren çalışmayı babasının tarafına kaydırmanın nasıl da kolay olacağını düşündü Altair. Yine aynı şeye ulaşacaktı: Arz'dan kurtulmuş, büyüünün yokluğunun ardında bıraktığı lanetlerden temizlenmiş yeni bir Aravistan.

Kâsesini bitirdi ve babasının hâlâ el sürülmemiş kâsesini kendine doğru çekti.

"Ben seni bırakmayacağım, Altair ve onlar da gelmeyecekler," dedi Aslan kendinden emin bir sesle. "Senin onlar için açtığın yolda muzaffer olsalar bile sana paye vereceklerine inanmanı sağlayan ne? Kâhin değilim ama bunun nasıl sonuçlanacağını ben bile görebiliyorum."

"Ya?" dedi Altair yapmaması gerektiği hâlde. Sokakta bir yerlerde hızla geçen atların gümbürtüsüyle duvarlar sallandı.

Aslan tuhaf bir hevesle, sanki oğlu çözmek üzere olduğu bir bulmacaymış gibi ona baktı. Sanki birlikte yedikleri birkaç yemek sırasında onu çözmüş gibi.

"Unutulacaksın."

Kalkanları büken ve hızlı dilleri yavaşlatan sözler vardı. Parmakların etrafına ipler dolayan ve onları titreten, bir, iki, üç, on. Verilen nefesin titremesine neden olan çarpılmış soluk alışlar.

Bunun gibi sözler.

Altair fazla keskin bir gümbürtüyle kâsesini bıraktı, babasının gözlerine bakmadı. Ellerini çıplak ve birden üşüyen kollarında gezdirdi.

Dudaklarından bir soru döküldü: "Zümreyi buldun mu?"

Aslan ne zaman meraklansa yaptığı gibi başını yana eğdi: "Saraydan bir parşömen istedim. Orada Avcı Kadın'ın yatkınlığını taklit edecek büyü'nün detayları var. Neden?"

Biz de sonsuza dek yaşayacağız.

Altair aralarındaki sehpaye yumruklarını indirdi. Küçük çatlaklardan tozlar uçuştı. Gözlerini Aslan'ın meraklı ve vakur kehribar gözlerine kilitledi.

Hayır, Baba. O, unutulmayacaktı. Ciğerleri kurumadıkça değil. Tam tersinin olması için hayatının büyük kısmını çalışmaya adanmışken değil.

"Zincirlerimi çöz," dedi dikkatle düşündükten sonra. "Ben de sana nerede olduklarını söyleyeyim."

BÖLÜM 17

ZAFİRA KÜÇÜKKEN, PARMAKLARI BABASININ JAMBIYASININ kabzasını tamamen saracak kadar uzun değilken, yüzünü buruşturmuş ve babasına kabzanın neden bu kadar süssüz ve eski olduğunu sormuştu. Onunla ve Umm'la birlikte soq'ta, erkeklerin jambiyalarını gururla taşıdıkları yerde yürüyorlardı. Hepsinin kabzası cilalanmış taştan ya da ahşaptandı, değerli taşlarla süslenmiş, dikkatle oyulmuştu. Her bir kıvrık hançer diğerinden daha süslüydü.

"Bir bıçak öldürmek ve zarar vermek içindir," demişti babası ona. "O bana yaptıklarımı hatırlatıyor. Karnını deştığım geyikleri, canını aldığım tavşanları. Yaşamlar çalınmak için değildir, *abalım*."

"Benim de kendi bıçağım olacak mı?"

Umm gülümsemişti. "Kızların erkeklerin oyuncaklarını kullanmaması gerekir."

Baba karşı çıkmıştı. "Benim kızım *silah* kullanacak ve hepsini

* (Ar.) Yabangülü —çn

çok iyi kullanacak çünkü gücü elinde tutmak ve onu ne zaman kullanmamak gerektiğini bilmek özel bir cesaret gerektirir.”

Kullanılmaktan deri kabzası yıpranmış olan hançerini ona o zaman vermişti. Ancak bıçak kısmı hâlâ keskindi. Kınından çıkarırken parmağını kesecek kadar keskin.

Baba’nın kahkahasını bugün bile hatırlıyordu. Sanki öyle bir ses çıkardığına şaşırmış, sanki dünyadaki her şey yolundaymış gibi.

“Seni sevdi,” demişti daha sonra, Zafira bunu da hatırlıyordu. Çünkü o da hançeri sevmişti. Öyle ki her yere yanında götürmüştü. Duş alırken. Umm’a mutfakta ekmek yoğurması için yardım ederken. Avlanmaya ve halkını beslemeye başladığında.

Baba Arz’dan döndüğünde.

Şimdi de Macavhar’ı bir zamanlar –ve hâlâ– hançeri taşıdığı gibi taşıyordu ama bu kez bu ona iyi, cesur ya da doğru hissettirmiyordu. Onun bir parçasıydı. Ondaki uzakta olmak bir zamanlar pelerininini çıkardığında olduğu gibi huzursuz ediyordu onu.

“Saf kalplerin seri cinayetler işlememesi gerekir,” dedi Zafira ona ve Nasir’in ona kalpleri vermeyi reddedişini hatırlayınca yine canı yandı.

Sen bizi reddediyorsun, bint Iskandar.

“Hayır,” dedi Zafira kesin bir dille. Macavhar neredeyse bir asırdır Sharr’ın kötücül doğasını içinde toplamış olabilirdi ama o yıllar Kız Kardeşler’in anılarıyla kıyaslandığında önemsiz kalıyor olmalıydı. “Halkıma asla zarar vermeyeceğim. Senin arzuladığın bu kaosu reddediyorum. Biz birbirimize bağlıyız – peki ya benim istediğim?”

Gökyüzü alacakaranlığa teslim oluyor, güneş son sıcak ışınlarını saçıyordu. Lana geri dönmüştü ve titrek bir soluk vermesine neden olan rahatlamaya rağmen Zafira onu görmeyi reddetmiş, huzursuzluk ve öfke önce kardeşinin ona gelmesini istemişti. Macavhar, Zafira’nın duyguları ne zaman yoğunlaşsa ve fırtınalı bir hâl alsa yaptığı gibi o lanet mırıldanmayla yetinmişti.

Zafira, Baba’nın jambiyasını elinde çevirdi. Gerçekten de kendi halkını unutacak kadar ileri gidebilir miydi? Onlara zarar ve-

recek kadar? Gaz olayını düşündü. Belki de köyünün yok olması, insanların ölmüş olması küçük bir merhamet sayılırdı, böylece bir zamanlar onlara erzak getiren kız tarafından ikiye bölünmekten korkmaları gerekmeyecekti.

Macavhar onu umursamıyordu. Birilerinin onun isteğini yerine getirmesini, Zafira'nın arkasında duramayacağı kaosu salıvermesini istiyordu.

Biz böyle öğrendik.

Zafira kitabın uğursuz sesiyle ürperdi.

"Eğer bu gülünç bağı sürdüreceksen ne beni etkileyeceksin ne de o korkunç öfkeni benimle paylaşacaksın."

Gökler adına, bir kitaba emir vermek kulağa delice geliyordu. Duyguları olan bir kitaptı ama yine de...

Bizim bağımız geri alınamaz. "Eğer" diye bir şey yok.

"Doğru," diye katıldı Zafira. "Ama bir çukur kazıp seni oraya gömebilirim ve bir daha asla gün ışığı göremezsin."

Sen de göremezsin, dedi Macavhar sinsi bir zevkle.

Zafira homurdandı. "Ne demek istediğimi çok iyi anladın."

Macavhar bunu düşünürken sessiz kaldı ve Zafira bir gurur nöbetiyle kendini yatağa bırakmıştı ki kapısı yeniden çalınınca kalktı. Beklediği o yumuşak tıklatma olmadığı için duyduğu hayal kırıklığı sancısını görmezden geldi. Eğer gelen Lana'ysa, o kızı...

Ah.

Kendini gülümsemekten alamadı. "Kapı çalışını tanıyamadım."

"Tahmin edilebilir biri olamam, öyle değil mi?" diye sordu Nasir, bakışları biraz fazla hevesli bir hâlde Zafira'ya kilitlenmeden önce odayı hızla taradı. "İçeri gelebilir miyim?"

Zafira başını yana eğdi ama kısa bir tereddütten sonra kenara çekildi ve kapıyı Nasir'in arkasından kapadı. "Bu şimdiye kadar sorduğun en cesur soru olmalı."

Nasir'in dudağının bir ucu yukarı kıvrıldı. "Daha cesur da olabilirim."

Zafira güldü ve bunun üzerine Nasir'in gözleri karardı. Sonra

da ona doğru uzandı, kendini ona bastırđı ve kızın şaşkınlıkla verdiği soluğu bir öpücükle bastırđı, onu geriye, daha geriye, yatağına doğru yönlendirdi.

Nasir soğuktu. O kadar soğuktu ki Zafira kendi teninde serinliği hissetti. Parmaklarını Nasir'in omuzlarına götürerek onu ittirdi, ağzı yarattığı histen alev almış gibiydi, nabzı dörttnala koşuyordu. Nasir'e baktı.

Bir şey söyle.

"Döneceğini düşünmemiştim," diyebilirdi. Daha önceki sözlerinin onu geçiştirmek için söylendiğinden o kadar emindi ki Nasir'in ondan korktuğundan endişelenmişti.

"Neden dönmeyecekmişim?" diye yanıtladı Nasir, sanki kızın sorusu saçmaymış gibi ve bu da Zafira'nın Lana'yla Aya'yı sormasına mani oldu.

Zafira'nın tereddüdünü yakaladı ve hızla gülümsedi. "Kitaplarla dolu bir oda gibisin. Seni her gördüğümde yeni bir şey keşfediyorum."

Nasir'in gözleri parlıyordu. Dudaklarının kıvrılışında küstah bir şey vardı. Dokunuşunda fazla kesin bir şey. Son zamanlarda daha sık yapmaya başladığı gibi kızın yüzünü okuyormuş gibi görünüyordu. Geriye doğru ölçülü bir adım attı.

"Gideyim mi?"

Hayır. Ama bu sözcük o an için fazla cesurdu, o yüzden Zafira yatağının üzerine diz çöktü ve ona da yanına gelmesini işaret etti.

"Otur," dedi, Lana'nın her an içeri girebileceğini bilerek ama bunu önemseyecek durumda değildi. O, Aslan, Macavhar, kalpler – her şey bekleyebilirdi. "Bana daha fazla soru sor."



BÖLÜM 18

SENİ OLUŞTURAN BÜTÜN RENKLER. RİMAAL, HEMEN ŞİMDİ her şeyi bırakıp bir ozan olabilirdi.

Doğruydu da. Renklerin o kıza kadar hiçbir değeri yoktu. O, Nasir'in olmadığı her şeydi. Babasının ölümünü, kendi annesi tarafından kalbinden bıçaklanışını görmüştü – Nasir'in asla tahmin edemeyeceği bir dehşetti bu çünkü Zafira acılarını ve üzüntülerini alıp onları öfkeye, hiddete ve *eyleme* dönüştürüyordu.

Nasir ise sürekli yorgun, üzgün ve... *oradaydı*.

Nasir bir pervanenin ateşe uçması gibi çekiliyordu ona ve yaklaştıkça daha çok yanıyordu – peki bir pervanenin kanatları yandığında ne olurdu?

O bulunması zor kanın peşine düşmek ve Altair'i bulmak istiyorlarsa bir an önce harekete geçmeleri gerektiğini bilerek ağır ağır basamakları çıktı. Nasir daha önce Alderamin'e hiç gitmemişti ve bu ihtimal karşısında pek de heyecanlanmamıştı. Zafira'yı yatkınlığı nedeniyle sanki bir aletmiş gibi kullanmanın doğru olduğunu da düşünmüyordu.

Konuşana bak.

Kapısının önünde duraksadı ve kendi kapısı yerine onunkine yaklaşp alnını abanoza bastırdı. Her zaman kapıyı usulca çalıyordu ki Zafira bir şeylere daldıysa onu rahatsız etmesin.

Şimdiye kadar her seferinde kapıyı açmıştı.

Ama onu görmek Nasir'i rahatlatıp ısıll ısıll bir memnuniyetle dolduracağına, çok istediği ama anlayamadığı bir korkuyla dolduruyordu. Bağımlılığa dönüşme tehlikesi taşıyan bir tür alışkanlık.

Ama bu kez ahşaba vurmadan önce onu duydu: diğer tarafta mırıldanan alçak bir erkek sesi ve arkasından gelen Zafira'nın sersemletici kahkahası.

Zihni birden boşaldı. Hızla geriye doğru bir adım atarak halıya takıldı.

Safinler iffetlerine düşkünlükleriyle tanınmazlardı pek. Onların çapkınlıkları ve âlemleri kimselerinkine benzemezdi – içlerinden herhangi biri kızı baştan çıkarmış olabilirdi. *Khara*, sokaktaki bir kum qit'i bile ondan daha çekiciydi.

Zafira bir kez daha güldü. O kadar yumuşacık bir gülüştü ki onu duymak günah işlemiş gibi hissettirdi.

Nasir alelacele odasına girdi. Avucundan hızla kıvrılan gölgele-re engel olamadı ve yatağının kenarında, kontrol etmeyi başardığını sanmasına acı bir kahkaha attı.

Soluğunu ağır ağır verdi, eldiven hançerini açtı, sonra geri çekti ve hareketi art arda tekrarladı. Bir katil, o buydu işte. Can almak için yapılmış bir bıçak. Tasma takılmış bir canavar. Bu anla Sultan'ın Kalesi'ne son gelişi arasında ne fark vardı ki?

Zafira'yı böyle serbestçe, böyle güzel güldürecek herhangi biri ondan kat kat iyiydi.

Ama ah, hissettiği kadar bencilce davranabilmeyi ne çok isterdi.

BÖLÜM 19

ZAFİRA ONU YATAĞINA OTURMAYA DAVET ETMENİN KÖTÜ bir fikir olduğunu biliyordu. Gözlerindeki parıltı düşüncesini, konuşmasını ve hatta *daama* nefes almasını bile zorlaştırmıştı. Adam, Zafira'nın düşüncelerindeki belirgin değişim karşısında duraksadı.

"Konuşmana bile gerek yok. Yüzün senin yerine konuşuyor."

Nasir yaklaştı, parmaklarını kızın yanağında gezdirdi ve Zafira yaşadıkları her ânın çalıntı olduğunu bilerek bu dokunuşun aşinalığına kapıldı. O *prensti*. Bu iş bittiğinde bir sürü kadın daha olduğunu hatırlayacaktı.

"Durayım mı?"

Evet, diye düşündü Zafira ama bir yanı adamın sesindeki çatlamadan keyif almıştı.

"Hayır," dedi ve dudaklarını cesurca onun avucuna doğru çevirdi. Parmaklarını adamın çenesinin altına kaydırıdıktan sonra usulca saçlarına doğru tırmandırdı. Adamın sıcak ve yumuşak, aynı anda hem tanıdık hem yabancı hissettiren dudakları onun-

kilere değdi ve geriye adamdan, kendinden ve bu andan başka hiçbir şey kalmadı.

Adam, kızın sırtını yastıklara doğru yatırdı ve Zafira narın zayıf tatlılığından ve adamın ağırlılığından sarhoş oldu. Adam yırtıcı bir soluk vererek geri çekilip elini aşağı doğru kaydırarak kalçasında oyalandığında Zafira'nın ağzından bir ses kaçtı.

"Bekle," diye soludu. Patlayacak gibiydi. Adamın gri gözlerinden bir sinir geçip gitti ve Zafira bıçak kadar keskin bir sızı hissetti.

"Ne oldu?"

"Her şeyi şimdi yaparsak daha sonra..."

Daha önce kimseyi böyle hareketsiz görmemişti, sanki adam kalbine bile durmasını emretmiş gibiydi.

"Sonra ne?" diye sordu.

"Hiç," dedi Zafira telaşla. Nabzı boynunda atıyordu. Onun yanındayken çoğunlukla olduğu gibi güçlü hissetmiyordu kendini. Arzu dolu hissetmiyordu. Daha çok... bayağı hissediyordu. Her şey *yanlış* geliyordu ve yok olmak istiyordu.

"İlginç," diye mırıldandı adam. Yataktan kalktı ve Zafira adamın kıyafetlerinde daha önce orada olmayan koyu leylak rengi bir çizgi gördü. "Âşık olma hatasına hiç düşmeyeceğini düşünmüştüm."

Adamın sesindeki ani değişimle Zafira buz kesti. Kadife gibi kalınlaşmıştı. Ancak ölümsüzlüğün sağlayabileceği bir özgüven vardı. Bu sözleri yalnızca bir şeye yüksek sesle söylemişti: Arz. Onun derinliklerini dinleyen yalnızca bir kişi vardı. Zafira'nın ona yaptığı gibi arkadaşlık eden.

Adamın gözleri artık gri değildi, fenerin ışığında parıltılı bir kehribar sarısıydı.

Zafira'nın çığlığı boğazına dek yükseldi ve bağırmayı ne kadar denerse denesin dehşetten ve adamın ağzının baş döndürücü etkisinden sesi çıkmadı. Bir sürü duygu onu yavaşlatıyordu: korku, tiksinti, öfke ve —en beteri— arzu.

Ama bir uyarı hepsini bastırdı: Macavhar meydandaydı.

"Her zerrenle düşündüğüm kadar çürümüşsün, Avcı Kadın."

Oda boş bir mezar kadar kararıp koyu gölgelerle kaplanırken Aslan'ın sesi bir okşayış gibiydi.

Nabızı, aklındaki yegâne düşünceyle eş zamanlı atıyordu: *Aslan. Aslan. Aslan.*

"Seni özledim, *azizi*," dedi Aslan usulca. Zafira'nın sırtüstü yatan bedeninde gezinirken gözleri koyulaştı.

Sevgilim.

Bir anda korkunç, mide bulandırıcı bir idrak ânı yaşadı: İçindeki çarpık bir parça da onu özlemişti. Aslında hiç onsuz yaşamamıştı. O hep erişebileceği bir mesafede olmuş, varlığı tuhaf ağaçlardan ve zifiri karanlıktan sızmış, gölgeler ellerini ve ayaklarını sararak onu sakinleştirmişti.

Aslan'ın ağzında kötücül bir sırıtış belirdi. "Sen beni özlemedin mi? Biz biriz, sen ve ben."

"Bunu söyleyen ilk kişi değilsin," dedi Zafira yumruklarını çarşafıya bastırarak zorla doğrulup yataktan çıkarken.

Aslan başını eğdi, yaklaşırken siyah saçlarındaki beyaz bir bukle açığa çıktı. Hatları ağır ağır değişerek kendi biçimlerini aldı ve altın rengi dövmesi fener ışığında parlayan Aslan karşısında belirdi. *'İlm*, diyordu. Bilgi. Ki ona olan açlık asla giderilemezdi.

"Ama seni olduğun kişi hâline ben getirdim, benim bıçaklı pusulam ve bu yüzden zekice davranarak kendini Macavhar'a bağladın, Kadim Kız Kardeşler'in bilgisini başarıyla ele geçirdin."

Zafira'nın duraksaması karşısında kaşlarını kaldırdı.

"Ondan korkuyorsun," dedi yumuşak bir *cık* sesiyle, Zafira'yı duvara doğru gerileterek.

Zafira buna izin verdi çünkü böylece onu Macavhar'dan uzaklaştırıyordu.

"Bilginin açacağı kapılardan korkuyorsun. Onu kucakla, *azizi*. Daha büyük bir armağan yok."

"Ben asla..."

"Şşşt," diye mırıldandı Aslan başparmağını kızın ağzına götürerek, sert nasırları Zafira'nın dudaklarının üzerindeydi. "Böyle

düşüncesizce verilen sözler bizi hızla hoşlanmadığımız yerlere götürür.”

Zafira ürperdi.

“Şimdi,” dedi bir fısıltıdan daha yüksek olmayan bir sesle.

Zafira sözcüğü hissetti, soluk aldığı anda narın tadını duydu.

“Macavhar’ı bana ver.”

Kalpleri, nefret ettiği Safin’i ve hatta onun hiç olamayacağı kadar güçlü olan Gümüş Cadı’yı aramamıştı. Macavhar’ı ve onun bilgi hazinesini istiyordu.

“Sonra?” Zafira’nın sesi soluktan ibaretti.

“Yaldızlı Taht benim olduğunda, soydaşlarım için bir yuva kurarken seni kraliçem yapacağım. Dünya bizim olacak ve istediğimiz gibi şekillendireceğiz.”

Taht. Çünkü bilgi güçtü ve güç, tahtla temsil edilirdi.

“Bunca yıl geçti,” dedi Zafira ve usulca jambiyasını tuttu. Yapacağı son şey bu olsa da o kitabı koruyacaktı. “Ve sen benim taçlarla hiç ilgilenmediğimi bir türlü anlayamadın.”

Bıçağı aslanın boynuna bastırıp adamın ani şaşkınlığını içine çekti. Bir an belirmiş ve sonra kaybolmuş, Zafira’nın kararlılığını sarsmıştı.

“Benim kanımı düşünmek seni neşelendiriyor mu?” Aslan başını arkaya yatırdı ve Zafira’nın jambiyasına zayıf bir ışık vurdu, adamın teninde parladı.

Neşe değil – *güç*. Macavhar’ın gösterdiği hayalin bir kalıntısı, ruhunun karanlık bir köşesinde özlem duyduğu tek kısım.

Aslan’ın sesi kulaklarına aktı. “Beni yırtıp aç, *azizi*. Boğazımı kes ve bak bakalım kanım siyah mı yoksa kırmızı mı.”

Asıl önemli olan Aslan’ın döktüğü kandı: Baba’nın, Deen’in, Benyamin’in, Kadim Kız Kardeşler’in ve başka binlercesinin kanı.

“Seni yok edeceğim,” diye fısıldadı Zafira.

Eli titredi, sersemletici ve karanlık bir şeyin telaşına yenik düştü. Aslan’ın soluğu Zafira’ya zevk vererek kesilirken bıçağın değdiği noktada adamın altın rengi teninden siyah bir damla belirdi.

Yarı-Safin soyuna rağmen ifrit kanı.

Şimdi bile Zafira'nın parmaklarının altında nabız atmamasının, Aslan'ın göğsünde bir atış olmayışının sebebi. Bedeni bir insan, bir Safin gibiydi –kemikler, tendonlar ve organlar– ama bir ifrit kadar kalpsizdi, gerçek anlamda.

Adamın yumuşak, yanıt niteliğindeki kahkahası dikenlere takılmış bir kumaş parçası gibi kesik kesikti. Çabasız soğuk kanlılığındaki ilk çatlak.

"Öyle diyorsun," dedi, bir fareyi anlamaya çalışan bir aslan. "Ama karanlığın içinden sana seslendiğimde cevap verdin. Günden güne, yıldan yıla, benim arazime ayak basmadan çok önce karların ortasında durdun ve benimle konuştun. Hatırlamıyor musun, *azizi*?"

O zamanlar küçük ve yalnızdı, Arz'ın karşısına ilk dikildiğinde ve kendisinden ne istediğini sorduğunda. Tek bildiği, Arz'ın cevap verdiğiydi. O sesin Gecenin Aslanı'na ait olduğunu, ihtiyaç duyduğu şey için onu hazırladığını bilmiyordu.

"Altair nerede?" diye sordu. Onun sözlerine, anılarını hareketlendirmesine tepki verdiğini ona göstermeyecekti. "Son kalbe ne yaptın?"

Aslan da aynı şekilde onu duymazdan geldi.

Ama Zafira onu bir kenara itmesine izin vermeyecekti. "Neden yapıyorsun bunu?"

Aslan tam da o zaman dondu. Boynunun yüzeyindeki siyah inci, koyu, kopkoyu damla aşağı doğru yuvarlandı. Zafira onun büyüü neden istediğini, bilgiye neden bu kadar düşkün olduğunu anlamıyordu.

"Neden mi?" diye tekrarladı Aslan. Öyle yumuşak konuşmuştu ki Zafira iç çektiğini sandı. Aslan'ın alnı kırıştı, kehribar gözlerinde şaşkınlık ve bir parça endişe belirdi; özenli duruşunda Zafira'yı sersemleten ikinci bir çatlak.

Sanki... sanki hatırlayamıyormuş gibi.

Aslan'ın bakışı yatağın köşesine kaydı.

İkisi de aynı anda Macavhar'a doğru hamle yaptı. Aslan, Zafira'nın elindeki hançeri düşürdü. Zafira çevik davranarak adamın kolunun altından kaydı ama Aslan onu en az kendi kadar iyi tanıyordu ve ustaca bir hareketle ondan kurtuldu.

"Senin işine yaramayacak," dedi Zafira çaresizce. *O benim.* "Okunamaz. Bilgiyi yalnızca sevdiklerine açıyor."

Yardım et, diye yalvardı Macavhar'a ama Gecenin Aslanı ağır ağır tekrar Nasir'e dönüşerek parmaklarını etrafına sardığında kitap hiçbir şey yapmadı. Sessizdi.

Hayır, *coşkuluydu*. Zafira kendi damarlarında onun uğultusunu hissetti, iliklerine kadar üşüdü. Çünkü o kaosu ve şiddeti reddetmişti. *Onu* reddetmişti.

Dehşetini görmesini istemeyerek gözlerini Aslan'ın kılere çevirdi.

"Senin yalanlarına bir daha kanmayacağım," diye yemin etti gayretsiz bir gururla.

Aslan yalnızca gülümsedi.

"Kanacaksın, *azizi*. Bu sözlerimi bir kenara yaz çünkü bu en büyük sözüm olacak."

Gözleri odayı taradı, Zafira mahmur bir hâlde, aradığı şeyin kalpler olduğunu fark etti. Aslan, Zafira'yı bir gülüş ve bir öpücükle uyandırdığı duygularla felç olmuş hâlde bırakarak almaya can attığı şeyle birlikte ortadan kayboldu.



BÖLÜM 20

“**N**E OLDU?”

Seif’in solgun gözleri öfkeliydi, hiddeti Zafira’nın kalan son azmini de paramparça etti. Nabzının her atışıyla küçük oda daralıyor, duvarlardaki raflar hapisane parmaklıklarına dönüşerek onu hapsediyordu.

“Böyle bir şey nasıl olabilir? Eve nasıl girer?” Aya çok üzgün duruyor, sarı *abayası* loş ışıktaki renksiz görünüyordu.

Lana, Aya’nın yanında ayakta dikiliyordu ve aralarındaki mesafe Zafira için bir balta kadar keskindi.

“Soruyu cevapla, Avcı Kadın,” diye köpürdü Seif.

“Nereden bileyim?” diye çıkıştı. “Odamdaydım. Onu içeri alan sen bile olabilirsin.”

“Sözlerine dikkat et,” diye tısladı adam ve Zafira kendini çocuk gibi hissetti. “Evi koruyan *dum sihr*’in etkisi geçmiş olabilir ama ona *hilya*’yı gümüş yaldızlı kurdeleye sarıp hediye eden *sensin*.” Aya’ya döndü. “Onu güvende tutacağı konusunda bu kıza güven-

memnuniyet gerektigini biliyordum. Bir tane. Bir çocuk. Korktuğumuz
tam da buydu."

Aya'nın yüzü soldu ve Zafira'nın direnme isteği geldiği gibi his-
la çekildi. Nasir orada değildi. Ki böylece daha iyiydi zira Zafira onu
kendü odasında, yata üstü yığın altında, eli kalkışında hayal etmeden
yüzüne bakamazdı. *Aslan'ın eli.*

"O okuduğunu biliyordum," diye fısıldadı.

"Nasıl..."

"Kahrolası Guljul aklıma, ölümsüz bir Safin'e göre hepimiz çok
mankafasınız," diye çıktı Kifah. "Adam yarı ifrit. Safkan ifritler
gibi kılık değiştirebileceği aklınıza gelmiyor mu?"

"Kimin kılığına girmişti?" diye sordu Aya.

Nefes almak gıcderak zorlaşıyordu. Onun üzerindeki baskıyı,
sahte gri gözlerindeki kehribarı düşünmek.

Zafira'nın verdiği soluk yarıda kesildi.

"Ne önemi var?" diye sordu Lana, Zafira'nın yanına gelip elini
tutarak. Nabzının üzerine atılmış bir battaniyeydi, ani bir sakinlik.
"Böyle durup konuşmaktansa onu geri almayı deneyebilirsiniz. *Hayır.*
Okht, ya onu yok ederse? Sen..."

Zafira başını iki yana salladı. "Etmez. Onun için kutsal olan bir
şey varsa o da bilgi." Bundan emindi ve o kaypak Macavhar hak-
kında bir şey öğrendiyse, o da bilgisinin sınırsız olduğuydu. "Ama
tahtı ele geçirecek."

Onu kraliçesi yapacağına yemin ettiğinden ve kendisinin tiksini-
ri ve öfkeden daha fazlasıyla ürperdiğinden bahsetmedi.

Utanç dilini bağlamış, hayal edebileceklerinden çok daha kötü
bir şey için söz verdiğini onlara söylemekten alıkoymuştu. *Laa,*
utanç değil, korkuydu. Ona Macavhar'ı vermekle kalmadığını,
onunla *konuştuğunu*, onu *öptüğünü* öğrenirlerse onun hakkında ne
düşünürlerdi?

Macavhar'ın kötülüğünden bahsedemeyişinin nedeni de buy-
du. Gösterdiği hayalden ve fısıltılarından. Onlara göre Zafira kalbi
saf olan kızdı. Arzuları kusursuz olan.

Korku, Utanç. Bunlar, dudaklarını birbirine diken iğnelerdi.

“Beklendiği gibi.” Seif onun sözünü öfkeyle kesti. “Bir asır önce istediği de buydu. Değiştğini mi sanmıştınız? İsteklerinin Macavhar ve tek bir kalple biteceğini mi? Hayır.”

“O hâlde saraya gitmeliyiz. Tahtın olduğu yere,” dedi Lana ve kimse onun “biz” demesine yorum yapmadı. Sanki o da bunun bir parçasıymış gibi. Sanki zümre ağacında bir dal bulmuş da üzerine tünemiş, kendince onlara katılıyormuş gibi.

“Ama tahtı ele geçiremez,” dedi Kifah, alnı çizgi çizgi olurken. “Bunu çocuklar bile bilir. Yıldızlı Taht yalnızca Kız Kardeşler’in kanını taşıyan ya da onların atadığı birine izin verir.”

Seif ve Aya birbirlerine baktılar.

“Olabilir,” dedi Seif. “Ama Macavhar’ın ona ne söyleyeceğine, Kız Kardeşler’in bildiği ve artık onun da haberdar olacağı boşluklara dair bilgimiz yok. Yine de Macavhar’ı anlamadan saraya girmek için aptal olması gerek. Şehri didik didik eden Safinlerim var ama boşuna.” Çenesini oynattı. “Daha fazla adam çağıracağım.”

Sesindeki temkin çan gibi çınlıyordu. Etraflarındaki çember daralıyordu ve bu Zafira’nın suçuydu.

“Ben giderim.” Sözcükler ağzından öylece döküldü. Boğazını temizledi ve çenesini kaldırdı ama kimseyle göz göze gelemedi. “Alde-ramin’e giderim. Bait ul-Ahlaam’a. Si’lah kanı bulurum ve onu Altair’i, kalbi, Macavhar’ı ve Aslan’ı saraya doğru harekete geçmeden önce bulmak için kullanırım. Hiçbir şey yapamadan. Bu işi ben düzeltirim.”

İmkânsız. Macavhar’ın yankıları şimdi bile hâlâ kulağında çınlıyordu.

Ama Zafira onun alaylarından silkindi. Uzun bir liste olabilirdi ama dördü birlikte olacaktı. Bundan emindi.

“Okht, hayır,” diye fısıldadı Lana.

Ama o ne anlardı ki? Bir ayaklanmanın içine dalıp bir insanı iyileştirebilirdi ama uzun süreli bir sorumluluğun gerçek ağırlığını anlayamazdı. Zafira yıllarını halkına bakarak, onlar için daima ama daima doğru olanı yapmaya çalışarak geçirmişti.

Bugüne dek Macavhar onun sesini kullanarak konuşana kadar Seif'in de dediği gibi Macavhar'ı gümüş kurdeleyle Aslan'a sunana kadar. Ellerine baktı, o korkunç kâbusta neler yaptıklarını hatırladı. Macavhar'ın gösterdiği hayal birden o kadar da inanılmaz gelmeye başladı.

Şafak sökerken yola çıkacaktı. *Laa*, hemen çıkacaktı.

"Dahası var," dedi Kifah, Zafira'ya dönerek. "Ben de sana gelecektim – bak."

Sehpanın üzerindeki sandığı kaldırdı ve kapağını açtı. Fenerlerin eğimli ışığında kalpler koyu renkleriyle parladı. *Hayır*. Onları karanlık gösteren ışık değildi, kalpler *daha da kararmıştı*.

"Ölüyorlar." Lana kısık sesle konuşarak sandığın içine baktı.

Zafira'nın kendi kalbi tekledi, soluk alışını acı veriyordu sanki. Bu yola büyü için çıkmış, evinden, hayatından, ailesinden bunun için ayrılmıştı.

Şimdiyse gözlerinin önünde ölüyordu.

Tam o sırada geldiler, dokuzu birden, canlı tonlarda ve doğrudan bir terzinin hayal gücünden çıkmış tarzlarda elbiselerle. Ben-yamin'in Yüce Çember'i. Güzel ve merhametsiz, silahlı ve gaddar. Sol gözlerinin etrafında dövmeleler kıvrılıyor, diğer her şeyin üzerinde tuttıkları değerlerle işaretliyordu onları. Zafira ilk geldiğinde başkalarının evde dolaştığını duyduğunu sanmış ama yemeklerine katılan başka kimse olmayınca gaip ten sesler duyduğunu varsaymıştı. *Gurur*. Seif bile onlarla yemiyordu. Zafira kendini toparladı, yüz ifadesini ele geçirmek üzere olan hayreti maskeleydi.

Kifah'ın sesi yumuşaktı. "Kalpleri alacaklar."

Zafira ona gözlerini kırıştırtarak baktı. "Almak" ifadesi zihninde yankılandı.

Aklına ilk gelen, Deen ile Yasmine'in anne babası olmuştu, kendileri eczacı olarak orduya alınmadan aylar önce tek oğullarını almaya gelen Demenhur ordusu karşısında ona nasıl da sımsıkı sarıldıkları.

Gökler aşkına, sakinleş. Kalpler onun çocuğu değildi. Onlar yalnızca ele geçirmek için kâbus gibi bir adada uğurlarına lanet olası hayatını tehlikeye attığı önemsiz yüklerdi. Başka bir şey değil.

"Bizim almamız gerekmiyor mu?" diye sordu aptalca.

Kifah ona baktı. "Aynı anda her yerde olamayız. Üstelik kolay işi onlara bırakıyoruz. At sür, birkaç basamak çık ve bir kalbi, bir minarenin boş kaburgasına yerleştir. *Khalas*."

Safinlerden birkaçı ona pis pis bakınca sırtışı genişledi.

Safinler içeri girdiğinde ağzını kapamayı unutmuş olan Lana nihayet edebini takındı. "Peki kalplerin kararışını durd—" Sesi soldu, sorusunu tamamlayamadı.

Seif kalplerden üçünü dikkatle bir ipeğe sararak üçlü gruplar hâlinde dikilen Safinlere uzattı. "Kız Kardeşler'in büyüsünü harekete geçirecek beşincisi olmadan dört kalbi yerleştirmenin, hızla bozulmalarını durdurup durdurmayacağını kimse bilmiyor. Kesin olan tek bir şey var ki artık burada güvende olmadıkları. Yüce Çember her bir kalbi yerine yerleştirecek ve biz galip gelene kadar da nöbette kalacak."

Aslan bakışlarını bir kez daha Zafira'nın odasında gezdirdi, kalpleri ararken yeniden Nasir'e dönüşmüştü.

Zafira bir ürpertiyle Safinlerin kalpleri alıp nazik elleriyle kutulara koymalarını, onları dikkatle taşımalarını izledi. Dikkatli olmaları konusunda onları uyarmamak için dilini ısırды. Kendisi Macavhar'ı elleriyle Aslan'a vermişken onlardan dikkatli olmalarını nasıl talep edebilirdi ki?

Seif dördüncü kalbi kendisine sakladı.

Alın bakalım, diye düşündü Zafira. Seif ve Yüce Çember'in bu küçük zaferi kazanmasına izin verecekti. *Laa*, kalpler onlara ait değildi; bu işi *onun için* yapmalarına izin verecek ve beşinci kalbi, onu Gecenin Aslanı'ndan çalmanın zaferini elde ettiğinde bizzat yerleştirecekti.

Büyünün dönmesinin sebebi olacaktı.

* (Ar.) O kadar —çn

Seif ona döndü, acımasız bakışı içinde bulunduğu âni söndürdü. "Evet? Alderamin'e doğru yola çıkıyor muyuz?"

Biz mi? Ah – demek kalbi o yüzden kendi almıştı. Onu Alderamin'in minaresine yerleştirecekti.

Zafira yanıt vermeyince Seif, "Yoksa o açıklama da mı altından kalkamayacağın kadar ağır sözlerden biriydi?" diye ekledi.

Zafira başını eğdi, başarısızlığı ters cevap vermesine müsaade etmeyecek kadar yeni ve hassastı. Safinlerin birkaçı kıkırdadı ve Zafira onların nasıl hem Aravistan'ın iyiliğini isteyip hem de böyle sinir bozucu derecede kaba olabildiklerini merak etti.

Yüce Çember'in üçlüleri teker teker ayrıldı ve Pelusya, Zaram ve Demenhur'a gidecek üç kalp teker teker gecenin karanlığında kayboldu.

Nefes al, dedi Zafira kendi kendine. Kifah kendine gelene kadar kaskatı kesilmiş yüzüyle arkalarından baktı, ardından hafif bir tebessümle Zafira'ya döndü. Bir şeyler kaybetmiş gibi hissetmek konusunda yalnız olmadığını bilmek her nasılsa Zafira'nın içini ısıttı. Evin kapısından dışarı çıktıkları anda kalpleri özlemek konusunda.

"Gitme," dedi Lana. Aya'nın ilkyardım kiti elindeydi.

"Sen de benimle gel o zaman," dedi Zafira, "bir daha asla ayrılmak zorunda kalmayalım."

Lana dudağını ısırduğu an Zafira bunun elde edilmesi güç bir dilek olduğunu anladı. Onların yolu hep ayrıydı; o oklarıyla, kardeşiyse tentürleriyle.

"Gelemem."

"Neden?" diye sordu Zafira, sesine sızan o çılgınlığı umursamadan. Seif'in sabırsızlığını ve Kifah'ın acımasını umursamadan.

Lana yalnızca başını iki yana sallayarak Aya'ya doğru baktı.

Zafira'nın zaten boşalmakta olan kalbine bir kazma daha vurulmuş gibi oldu.



Ocak demirinin dokunuşu bile Nasir'in kalbindeki bu boşluktan daha az acı veriyordu. Tek istediği bu boşluğun nihayete ermesiydi. *Hayatı boyunca istediğinin bu olduğunu fark etti. Görülmek. Anlaşılmaq.*

İhtiyaç duyulan ve istenen biri olmak.

Uzun sürecek soyunup dökünme işine koyuldu, silahlarından başladı, ardından kaftanının kuşağını çözdü, gömleğinin katlarını düzeltti ve sandalyenin arkasına astı. Açık pencereden esen rüzgâr meraklı dokunuşlarla sırtındaki sayısız yarayı saydı.

Çıplak ayakların yumuşak sesi sessizliği böldü ve Nasir, eli pantolonunun belinde kalakaldı. Kılıcına uzanmaya yeltenmedi. Çıplak elleri ona yeterdi.

"Saklanman senin için iyi olmaz," dedi. Sesi fazlasıyla alçaktı ve neredeyse ânında birkaç fenerle aydınlatılan kafesli paravanın yanındaki gölgelerden bir karartı ortaya çıktı.

O ince vücudu nerede görse tanırdı.

"Kulsum."

Kadın başındaki koyu sarı şalı indirdi, siyah saçları ışıpta parıldadı.

Nasir bir an için yalnızca bakabildi. Kalbi bir harabeydi, zihni acıdan ve anılardan oluşan bir kargaşaydı. Karşısındaki eskiden sevdiği, bedenini kendi bedeni gibi tanıdığı kızdı. Sesi duyduğu en melodik sestti, ta ki babası oğlunun bir kaçış bulduğunu öğrenene kadar. Hayır, onu bulan *Aslan*'dı, Ghameq'in elini kontrol eden, kızın ağzından dilini kesip alan Aslan.

Nasir sanki kendinden yeterince nefret etmiyormuş gibi, bu zalimlik onu daha da derin bir öz nefret kuyusuna atmıştı. Mesafesini korumuş, kendini suçlamış ve Sharr'da Kulsum'un bir casus olduğunu öğrendiği o âna kadar anlamsız yeminler edip durmuştu. Henüz bilmediğiysse kızın ne kadar zamandır Altair için çalıştığıydı — ilk karşılaştıkları andan çok daha öncesinden beri mi? Nasir'in annesinin ölümünden sonra mı? Yoksa dilini kaybettiğinden beri mi?

"Altair için geldin," dedi Nasir.

Kız ağır ağır başını salladı, *evet ve hayır*, bir daha asla sahip olmayacağı şeyin acı dolu bir hatırlatıcısı. Eve nasıl girmişti – Aya’ya bir mektup yazarak mı?

“O hâlde onun burada olmadığını biliyorsundur,” dedi Nasir. Aya ona bu kadarını söylemiş olmalıydı. Kulsum’un siyah gözlerinde bir suçlama alevlendi ve Nasir neşesiz bir kahkaha attı. “Endişelenme, onu öldürmedim ama senin de farkında olduğun gibi ölümden daha beter kaderler vardır. O, Gecenin Aslanı’yla birlikte.” Sonra, sırf acımasız, korkunç, çirkin biri olduğundan, “Sana çok bir şey anlatmak konusunda endişelenirdim, ne de olsa hizmetçiler dedikodu yapmayı sever, öyle değil mi?” dedi. İçindeki canavar gülümsedi. “Ama ikimiz de onlara hiçbir şey anlatamayacağını biliyoruz.”

Kızın yüzünde hiçbir duygu belirtisi oluşmadı.

Bu konuda Nasir’in hayal bile edemeyeceği kadar iyiydi. Biraz daha yaklaştı ve Nasir bu kadar güzel birine karşı bu kadar büyük bir nefret duyabilmesine hayret etti. Ama bu nefret ona mıydı yoksa kendisine mi? Yoksa her ikisine birden mi?

Kulsum’un bakışları Nasir’in göğsüne, köprücük kemiğinin hemen yanındaki yeni yanığa kaydı. Nasir gömleğine uzanmalıydı ama ne anlamı vardı ki? Kulsum daha önce sayısız kez onu bu hâlde görmüştü. Bundan fazlasını da görmüştü.

“Bunu neden yaptın?” diye sordu Nasir usulca.

Kulsum cevap vermedi. Bin yıl da geçse cevap vermeyecekti.

“Bir canavara âşık mışsın gibi davranmaya ne zorlayabildi seni?”

Kızın dimdik duruşunu inceledi. Başı yukarıda yürüyüşünü, bacaklarının etrafında serbestçe dans eden elbisesini.

Kulsum aşağı tabakadan değildi, yıllar önce fark etmiş olması gereken bir şeydi bu. Kifah’la arkadaş olmak ona bir şey öğrettiyse eğer, o da insanların intikam için neler yapabileceğiydi.

“En başta Altair’in casusu değildin. O bir fırsat gördü ve bunu kullandı ama *sen...*” dedi ağır ağır ve kolları ince gölgelerle boyandı. Zafira’nın yumuşak kahkahası kulaklarında çınladı. *Nefes al.* “Senin kendi planların vardı.”

Kızın gözlerindeki ışıltı yeterli bir onaydı.

"Birini öldürdüm," diye mantık yürüttü Nasir. Başka ne yapmış olabilirdi ki? Hiçbir zaman plan kurmamış, bir komploya ortak olmamış ya da birini alaşağı etmemişti. O yalnızca öldürüyordu, o kadar. "Baban."

Kulsum başını iki yana salladı.

"Annen?"

Yine bir reddediş. Hayır – ona yaklaşmak uğruna iyi bir yaşamı terk etmişti. Sonunda kalbini kırabilmek için onu kendine âşık etmek uğruna.

"Bir sevgili," dedi Nasir sahte, suçluluk dolu bir kahkahayla. "Sevdiğin birini öldürdüm ve sen de intikam için hayatını ardında bıraktın. Hayranlık uyandırıcı. Peki değdi mi, aşkım? Babam beni dağlarken güldün mü? Her görevimden ruhumun bir parçasını daha geride bırakarak döndüğümde keyif aldın mı? Benim acım sana zevk verdi mi, Kulsum?"

Kulsum ona doğru uzandı ve Nasir bir adım geriledi.

"Senin bana dokunmandansa ölmeyi tercih ederim."

Bir aziz değildi. Tiksintisindeki ironinin o da farkındaydı.

"Enine boyuna düşünmeliydin. Sultan'ın bana olan nefretinin seninkinden kat kat fazla olduğunu fark etmeliydin. O zaman dilini kaybetmeyebilirdin." Sessizliğin içinde başını iki yana salladı. "Hiçbir şey ondan daha fazla canımı yakmadı, biliyor muydun?"

Kulsum'un bir canavarı sevmeye cüret ettiği için dilini kaybettiğine inanmaktan daha çok canını yakan bir şey yoktu ama aslında bu, kızın intikamı için ödediği bir bedeldi. Perdeler daha fazlası için heveslenerek kıpırdadı ve rüzgâr, Nasir'in kapamayı unutacak kadar dalgın olduğu kapıyı oynattı.

"Ama eğer bana kendi çektiğin acıyı çektirmek için her türlü fedakârlığı yapmaya istekliydiysen, o zaman tebrik ederim. İntikamın tamamladı."

Bir yanı bu konuşmadan, bir zamanlar aralarında duran her neyse onu bitirip bir kenara kaldırmış olmaktan memnundu.

"Şimdi çık dışarı," diye emretti. "Altair döndüğünde bir kuyruk olacak. Ona katıl."

Ama Kulsum kıpırdamadı. Siyah gözleri parlayarak öylece Nasir'e baktı. Pişmanlıkla, neredeyse... açlıkla. Nasir, konuşabilse ne derdi diye düşündü. Belki de kinine rağmen bir yanı onu *gerçekten* sevmiştii, ancak biriyle birlikte baş başa geçirilen zamanın büyütebileceği türden bir sevgiyle.

Nasir bakışlarını kaçırdı.

Ve sanki —*sanki*— günü yeterince korkunç geçmiyormuş gibi kapısının gıcırtısını ve derin bir nefes alındığını duydu çünkü bu lanet evde kimsenin aklına kapıyı çalmak gelmiyordu.

Khara.

Zafira kapıda saçı başı darmadağınık, ağzı şiş öylece donup kalmıştı. Bakışları Kulsum'la onun çıplak gövdesi arasında gidip gelirken kaşlarının iki parçalanmış çizgiye dönüşmesi Nasir'i paramparça etti.

Göründüğü gibi değil, demek istedi Nasir ama işler onun için ne zaman yolunda gitmişti ki?



BÖLÜM 21

KARLAR AŞKINA. KEŞKE KAPI YANLIŞLIKLA AÇILDIĞINDA kapıyı kapasaydı da bunu görmek zorunda kalmasaydı. Gömleksiz, Sharr'ın gölgeleri bedenini kaplamamış hâlde Nasir. Fener ışığı onu baştan aşağı, *sirwal*inin iyice aşağı inmiş lastiğine kadar onu altın rengi çizgilere boyamış, Zafira'nın damarlarında bir şeyleri ateşlemişti.

Ve o: Zafira'nın yapılı vücudunun ve kadınsı olmayan boyunun asla hayal edemeyeceği kadar güzel, sarı şallı o kız. Daha önce güzellik düşüncesi onun canını hiç bu kadar sıkmış mıydı? Gözleri yanmaya başladı.

Kıskançlık kalbini kararttı ama Zafira kıskanç biri değildi. O kalpten saf olandı.

Zihninde bir an Aslan'ın onun dudaklarının üzerindeki dudakları canlandı. Sirtında bir kumaş parçası olmayan Nasir. Buraya kadardı. Deliriyordu.

Oraya yalnızca onu bir kontrol etmek, ona diğerlerinin planlarından bahsetmek için gitmişti. Ona Macavhar'ı nasıl kaybettiğini

anlatmak ve *evet*, artık buradan götürülmüş olan kalpler konusunda kendisine güvenmemekte haklı olduğunu açıklamak için. Aptal, saf, çocuksu bir parçası Nasir'in önemseyeceğine, anlayacağına inanmıştı.

Ne kadar da yanılmıştı.

Sessizce tekrar koridora çekildi, parmaklarını pano duvarlarda gezdirdi, daha önce evin bu kadar içerisine, Yüce Çember'in çoğu üyesinin kaldığı yere girmediğinin farkındaydı. Dokuzu gittiğine göre kalanların sayısı çok muydu? Bilmiyordu. Ama kapıların çoğu kapalıydı ve Zafira'nın ihtiyacı olan son şey açık bir kapıdan görmemesi gereken başka bir görüntüye şahit olmaktı.

Şimdi de peşinden telaşla gelen ayak sesleri duyuluyordu. *Harika.*

Bir kemerin altından aceleyle geçip yüksek tavanlı bir odaya girdi. Muhtemelen ziyafetler içindi. Bilemezdi. Demenhur'daki köyünde gördüğü en geniş alan jumu'a'ydı ve o da *daama* dışarıdaydı.

"Zafira."

Çıplak ayaklarının altında taşın soğukluğunu hissederek donup kaldı.

"Neden kaçıyorsun?"

Zafira döndü. Nasir üzerine bir gömlek geçirmiş ama düğmelerini iliklemeye fırsat bulamamıştı. Gövdesindeki kaslar nefes aldıkça oynuyordu ve Zafira ellerini onun teninde, onun sesini kendi kulaklarında hayal etti. Ağzını onunkine doğru döndürdüğünü. Kendi bacaklarında Aslan'ın ellerini. *Hayır.*

Öfke. Şu an hissetmesi gereken şey oydu. Bu değil. Ama titreyen meşaleler Nasir'in gözlerindeki acıyı aydınlatıyor, odaklanmayı güçleştiriyordu.

"Sizi baş başa bırakıyordum." Sesinde sert bir duygusuzluk çınladı.

Nasir kapıların her an açılabilceğini umursamadan onu duvara yasladı. Sesi kısıktı. "Baş başa kalmak istediğim tek kişi sensin."

"Hayır, değilim," dedi Zafira soluk soluğa, sözlerin ne anlama

gelebileceğini görmezden gelerek. Sarı şallı kızın yarısı kadar bile güzel değildi. *Khara*. Hiç *daama* umurunda olmamalıydı.

Nasir bir adım yaklaştı, çıplak ayak parmaklarının uçları Zafira'nın kilere değdi. Gözleri kederliydi. Zafira onun kafa karışıklığını ve vücudunun sıcaklığını sanki kendi bedenindeymiş gibi hissediyordu.

"Ne istiyorsun?" diye fısıldadı. Sharr'da geçirdikleri zaman aralarına bir ip germişti, düğüm düğüm ve boğumlu, kenarlardan yıpranırken bile onları birbirine çeken bir ip.

Nasir biraz hıçkırığı biraz da kahkahayı andıran bir ses çıkardı, o kadar. *Söyle bana*, diye yalvardı Zafira sessizliğin içinde. Karanlık ona baktı. Gidebilecekleri son nokta buydu – Zafira soracak ve Nasir geri çekilecekti.

"Macavhar gitti," dedi Zafira. Ne de olsa bir zümre olduklarından Nasir'e bu kadarını borçluydu. "Aslan bana geldi. O... olmadığı birinin kılığına girmişti."

Nasir'in gözleri ânında onunkileri buldu ama Zafira bir utanç ve öfke çalkantısıyla gözlerini kaçırdı. Zihni sarı şallı, altın tenli, hatları şekilli ve dudakları dolgun kıza kaydı. Nasir onunlayken de sözcükler konusunda sıkıntı çekiyor muydu? Kızın duruşu sanki Nasir'in sırlarını biliyormuş gibi rahattı. Siyah gözleri, sanki parmakları o hissi tanıyormuş gibi Nasir'in çıplak göğsünde dolaşmıştı.

Hayır, diye karar verdi Zafira. Çekmiyordu.

"Eğer ne istediğini bile söyleyemiyorsan o zaman belki de..." Zafira durdu, sonra tekrar denedi. "Belki de onu yeterince istemiyorsundur." Duvardan uzaklaştı. Nasir'in elleri yanına düştü. "Belki onu hak etmiyorsundur."

Gümüş Cadi'nın onu hakkında uyardığı kişi miydi o? Öz oğlu?

Kalbini Nasir'in ayaklarının dibine bıraktı ve beynini güvenle kilit altına aldı. Nasir konuştuğunda neredeyse kapıdan çıkmak üzereydi.

Yumuşak. Kırgın.

"Sen ne istiyorsun?"

Aslan'ın ölmesini. Altair'in güvende olmasını. Büyünün geri gelmesini. Baba'nın adaletini. *Seni. Seni. Seni.* Nasır, onun kanında bir ritimdi.

"Şeref, kalpten önce gelir," dedi Zafıra. Yapılacak bir iş varsa kendi yapacaktı.

Her zamanki gibi.

BÖLÜM 22

ASLAN DÖNDÜĞÜNDE HAVA KARARMIŞTI, ZAFER KAZAN-
mış olmak yüzüne gece gibi parıldayan bir gülümseme ka-
zıymıştı. Bakışındaki neşe Altair'in kalbini, aynı anda hem
derin, uyuşturucu bir *hiçlik* hem de patlayan, çalkantılı *her şeyi his-*
setmeye başlamadan hemen önce bir anlığına durdurur gibi oldu.

Aslan zayıf eliyle kıyafetinin katları arasından Macavhar'ı çıkar-
dı. Sayfaları yıpranmış, yeşil bir kitaptı, tam ortasına ateşli bir yele
işlenmişti.

Zümre —kadim Safin'i, gölgeleri yöneten prensi ve *dum sihr'i*-
le— Altair'i bulamamakla kalmamış, bir de dikkatsiz davranmışlardı.

Aslan dikkatle onu izledi ama görülecek ne vardı ki? Altair'in
onların beceriksizliği karşısında uğradığı hayal kırıklığı mı? Bir pla-
nın yolunda gitmesinden duyduğu memnuniyet mi?

"Zincirlerini çözün," dedi nazik babası ve elinde bir anahtarla
bir ifrit geldi.

Küçücük, önemsiz bir eritilmiş demir parçası ona özgürlüğünü

verecekti. Özgürlüğüne karşılık *Macavhar*, Kadim Kız Kardeşler'in anılarının cisimleşmiş hâli.

Böylece asla unutulmayacaktı.

Zincirler açılırken ne baba ne de oğul konuştu.

"Prangaları da çıkarmazsın herhalde?" diye şansını denedi Altair, sesi biraz boğuktu, bakışları kitaba odaklanmıştı.

Aslan gülümsedi. Başka birinin neşesine sebep olmak bambaşka bir şeydi. Kısacık bir an için bile olsa birinin gözündeki gurur olmak.

Altair bunu yakaladı. "Off, bunu istemenin fazla kaçacağını biliyordum."

"Bana hizmet ettin, Altair. Bu yüzden evde istediğin gibi dolaşmakta serbestsin."

Biraz özgürlük.

"Ah, Baba. Omuzlarımdan... ee... kollarımdan bir yük kalktı," dedi Altair kaslarını esnetirken. "Onunla ne yapayı planlıyorsun," demeden önce biraz oyalandı.

"Şunu öğren," dedi Aslan sadece. "Ben hiçbir zaman bir kitabın kölelerinden çekinen biri olmadım."

Altair bir süre düşündü. "O zaman Büyük Kütüphane seni öldürür."

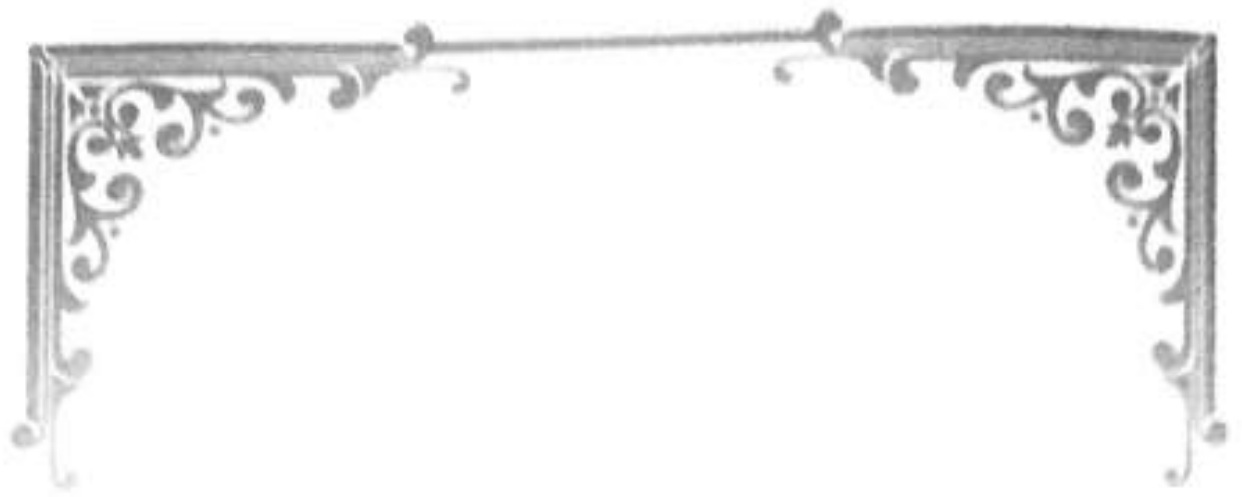
Aslan kısık ve düşünceli bir kahkaha attı. "Oranın bunu yapması beni hiç şaşırtmaz. Sonsuzluğa açılma vaadi taşıyan bir kapıdan girmek gibisi yoktur."

Şimdi farklı bir evdelerdi, çoğu insan tarafından fena hâlde özlenecek birtakım becerileri olan bir Safin'in evinde.

"Nasıldı?" diye sordu Altair kendine engel olamadan. Uzuvarlarının bir cevap beklentisiyle kasıldığını fark etti.

Aslan duraksadı. Bu tuhaftı çünkü heyecan doluyken bile nabızı yoktu. "Hayattalar. İyiler. Aceleleri yokmuş gibi görünüyordu. En iyisi de bu, öyle değil mi? İttifakımızdan keyif almaya başlıyorum, Altair."

Altair bakışlarını el bileklerindeki prangalara, onun gücünü bastıran, cildini sürekli tahriş eden prangalara çevirdi. Onların da ortadan kalkması için başka neleri ortaya atması gerekiyordu?



BÖLÜM 23

NASİR UYGUN BİR ÖZRE YETECEK SÖZCÜKLERİ TOPARladığında çok geçti. Zafira odasında değildi. Girişte de değildi. Evin hiçbir yerinde yoktu ve Nasir botlarını giyemeyecek kadar aceleyle dışarı koştuğunda hizmetlilerin ahırda kalmış iki atı sakinleştirdiğini gördü, oysa daha önce orada on dört at görmüştü.

Kalbi daha önce hiç şimdiki kadar hızlı atmamıştı. Daha önce hiç böyle yakıcı bir acı, insanın iliklerine işleyen bir pişmanlık duymamıştı. Gömleğini giymiş olmalıydı, Kulsum'u uzaklaştırmış olmalıydı, Zafira'nın sorusuna cevap vermeliydi. Pişmanlık, Nasir'in en candan arkadaşıydı.

Ay, ümitsizce bulutlarına ardına sıkışmıştı ve gökyüzünden inen serinlik dişlerini şehre geçirmişti. Nasir odasına döndüğünde boş olduğunu görerek rahatladı ve silahlarını aldıktan sonra ayaklarını yıkayıp botlarını giydi, neredeyse ters giyecekti ve sonra kaygılı atlardan birini yatıştırmak için, o atın en beteri olduğunu söylemelerine rağmen hizmetlilerle mücadele etti.

Nasir şaşırmamıştı. Onun şansı böyleydi. Gümüş Cadı'nın Sharr'a doğru yola çıkmadan önce ona verdiği kırmızı-gümüş rengi pusulayı çıkarıp başparmağını yüzeyinde gezdirdi. Pusula daha önce de onu birkaç kez Zafira'ya götürmüştü.

Sen ne istiyorsun?

Kalbinin kaldırabileceğinden fazlasını. Anlayabileceğinden çok daha fazlasını.

En sonunda hayvanın üzerine bindiğinde ve kapılar gıcırdayarak açıldığında Aya dışarı çıktı. Nasir, kadının onun için mi geride kaldığını merak etti, zira Zafira'nın kız kardeşi hariç herkes gitmişti. *Lana için kaldı, mankafa.* Kendi düşünceleri, babasının hakaretlerinin yankısı karşısında irkildi.

"Gece yas tutuyor."

Nasir onun sesinin neden olduğu ürpertiye bastırdı ve atı karanlık sokaklara doğru yönlendirdi. Kireçtaşından yapılar mavi-siyah parlıyordu. Fenerler bir göz gibi her an tetikte ışıldıyordu. Tüccarların ve onların tezgâhları arasında gezinen insanların yankıları Nasir'e şehrin hiç uyumadığını hatırlattı. Karmaşık sokakların ve geniş evlerin diğer ucunda saray vardı. Yeni yeni kurmaya başladığı planlardan kimseye bahsetmemişti ama artık ne önemi vardı ki? Zümreyi bulmak zorundaydı. Zafira'yı bulmak zorundaydı.

Neden? diye fısıldadı bir ses kafasının içinden.

Aya onun tereddüdünü fark etti. *"Nereye gideceksin?"*

"Alderamin'e," dedi Nasir, sessizlik dayanılmayacak kadar ağırlaşınca. *"Zafira'nın yanına."*

"Gerek yok. Seif ve Kifah onunla birlikte. Senin de dediğin gibi burada yapılması gereken hazırlıklar var."

Nasir, kadının mantıklı sözleri karşısında duraksadı.

"İçeri gel," dedi Aya tatlılıkla. *"Dinlenmek istemiyorsan antrenmanlara devam edebiliriz."*

Rimaal. Kendine bir bak. Mesele yolculuğun kendisi değildi çünkü ortada olmama ihtimali bulunan bir şişecik için Alderamin'e yolculuk etmenin zaman kaybı olduğunu düşünüyordu hâlâ. Mese-

le Zafira'nın yanında kaç kişi olduğu da değildi; mesele Zafira'nın kendisiydi. Daha önce söyleyemediği sözleri söylemekle ilgiliydi. Hatta Altair'i burada bulma ihtimalinin de daha yüksek olduğunu düşünse bile. Net olmak gerekirse sarayda.

Kapıdan küçük bir karartı çıktı. Nasir'in eldiven hançeri, parlak yeşil şalı fark etmeden önce bileğinin üzerinde atmaya başladı. Lana atının önünde durdu, gözleri kocaman açılmıştı ve soluk soluğaydı.

Aya ona doğru koştu. "Ne oldu, küçüğüm?"

"Bir... Sultan'ın Muhafızları'ndan biri," deyiverdi.

Nasir ânında atından indi. Eğer o herif Lana'ya dokunduysa, eğer ona dokunmayı *denedi*yse önce parmaklarından sonra da dilinden olacaktı. En son da kafasından.

"Gelebildiğim kadar hızlı geldim." Avucunda bir parşömen tomarı vardı.

Nasir hızlıca soluk verdi ama nereden geldiğini anlamak için okumasına gerek yoktu. O prensti ve bu renk tonunda bir parşömeni çok görmüştü. Yine de Aya tomarı açıp okuduktan sonra hiçbir şey söylemeden ona uzatırken vücudundan bir korku dalgası geçmesine engel olamadı. Çünkü başına gelen bir felaket hemen her zaman ardında bir yığın başka felaket getirirdi.

"Benim kim olduğumu nasıl anladı?" diye sordu Lana, adamın ona verdiği şeyi önemsemeden.

Nasir ancak o zaman kızın titrediğini fark etti.

Kapıların ötesine baktı. Kimsenin varlığını hissetmedi ama eğer Lana'nın giriş çıkışları fark edildiyse her şey ortada demekti. "İzleniyoruz."

Nasir atını ahıra geri götürdü; sonra Aya'yla birlikte Lana'yı içeri soktular ve kızı meclise oturarak üzerine bir battaniye serdiler. Bir hizmetçi ona çay getirdi. Aya onu göğsüne bastırarak, resmî mektubu okurken kulakları uğuldayan Nasir'in duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle bir şeyler fısıldadı.

Bir şölen davetiydi, yalnızca Veliaht Prens'e değil, aynı zamanda Aravistan'ın bütün liderlerine gönderilmiş, büyüünün çok yakında canlanacak olmasını kutlamak için verilecek bir şölen daveti.

Ama büyüünün canlanmasına daha epey vardı. Zümrenin Sharr'da neredeyse başarıya ulaşmış olmasına rağmen büyü hiç dönemeyebilirdi de.

"Gideceğiz," dedi Nasir tavandan sarkan fenerlerin titrek alevleri altında.

"Bu bir tuzak," dedi Aya, Nasir'in daveti kabul etmesine şaşırarak.

"Biz farkında olduğumuz sürece tuzak sayılmaz."

Saraya girmek istemek için çoktandır birkaç nedeni, sınamak istediği teorileri vardı ama şimdi gerekli mazereti de bulmuştu. Ghameq'in boynundaki madalyon düşüncelerinde parlıyordu. Aslan'ın bizzat sarayda olduğu, açıkta saklandığı düşüncesi.

"Aslan'ın babamı esir tuttuğunu *biz* biliyoruz," dedi. "Ama vekiller bilmiyor."

"Onlara notlar gönderebiliriz," diye önerdi Lana, "bunun bir tuzak olduğunu söyleyebiliriz."

Nasir vekilleri yaklaşan sonlarına karşı uyararı ve "Ölüm Prensi" imzasını taşıyan bir mektup hayal etti. Başını iki yana salladı. "Zamanında ulaşmaz."

"Onları korumayı düşünüyorsun," dedi Aya.

Şaşkınlığı bu kez acıttı ama Lana, Nasir'e hafifçe gülümsedi. Görünüşe bakılırsa ünü Demenhur'un en ücra köylerine bile ulaşmıştı.

"Eğer bu bir tuzaksa, büyük ihtimalle Aslan'la karşılaşacağız," diye devam etti Aya.

"Elini o kadar çabuk göstermeyecektir," dedi Nasir. "Macavhar'ı anlamadan önce yapmaz. Kutlamanın arkasında babam var."

"Ve o da Aslan tarafından kontrol ediliyor," dedi Aya nazik ama katı bir sesle. "Biz tek başımıza onunla baş edemeyiz."

"Tabii madalyonu çıkarmazsak," diye karşılık verdi Nasir.

Aya'nın hatları gerildi, karşı çıkma arzusu yüzünden okunuyordu ama sessiz kaldı. Nasir parşömeni avucunda buruşturdu. Aslan oyununu iyi oynamıştı ve bu, kimsenin kaçırmayı göze alamayacağı bir davetti.

Nasir'in bile.



BÖLÜM 24

ZAFİRA YORGUNSA DA VÜCUDU BUNA DAİR BİR İŞARET vermiyordu. Öfke bütün kaslarını, damarlarını sertleştirmişti ve Kifah'ın yaşadığı, soluduğu o huzursuz enerjiyi nihayet anlamıştı.

Deniz rüzgârı Sultan'ın Kalesi'nin sınırına yaklaştıklarını işaret ettiğinde şafak geceyi sarıyordu. Şehrin ışıkları azalmaya başlamış, karşıda uzanan çoraklık bir şok etkisi yaratmıştı. Zafira, kimse Arz'ın bir gün ortadan kalkmasını beklemediğinden esasında tam da öyle olduğunu farz etti.

Seif önlerinde, sanki Zafira ona gelmesi için yalvarmış gibi hızla ilerliyor, öfkesini herkesin göreceği şekilde sergiliyordu. Oysa aslında Zafira çantasıyla birlikte salona daldığında hazır olup olmadığını soran *Seif* in kendisiydi.

Onun arkasından beklentiyle merdivenlere bakan Kifah'tı. "Nasir nerede?"

"Meşgul," diye yanıtlamıştı Zafira ve o saçma zihni Yasmine'in

hikâyelerinin her birini teker teker hatırlamış, Nasir'in gerçekten meşgul olup olmadığını merak etmesine sebep olmuştu.

Kifah onu tüylerini diken diken eden bir rahatlıkla incelemiş ve sessizliğin en iyi yanıt olduğuna karar vermişti.

Birden uzaklarda bir kuş öttü ve Zafira'yı düşüncelerinden kopardı. Kuş ileride gözden kaybolurken öfkeyle ona baktı. Atı kiş-nedi ve Zafira ona da öfkelen-di. Şeker'den bir ton koyuydu ama yine de Zafira'ya onu hatırlatıyordu. Ne kadar uyumlu olduklarını, hareketlerinin ne kadar mülayim olduğunu. Dilini ısırdı. Fiziksel acı, kalbin deva bulmaz yaralarından iyiydi.

Yanında Macavhar'ın ağırlığını hissetmeyi özledi. Alaycılığını ve yorumlarını. Daimi kaos ve kontrol arayışını – bunları onaylamasa bile kafasını dağıtmak için iyi olurdu.

"Fazladan dört kalp atışı olmadan devam etmeye alışmak biraz zaman alacak," diye mırıldandı Kifah.

"Son kalbi bulduğumuzda görevlerimizden biri azalmış olacak," diye hatırlattı Seif tersçe.

Zafira neredeyse, *Bulursak*, diye düzeltecekti. Aslan'ın cüretine de en az odasındaki varlığına olduğu kadar şaşırmıştı ve bunlar özgüvenine hiç iyi gelmemişti. En azından sarı şallı kızın ondan ve Kifah'tan kısa bir süre önce evden ayrılmış olduğunu bilmenin verdiği kafa rahatlığı vardı. Yoksa varlığı yolculuklarının her adımında onu rahatsız edecekti.

Ama neden? diye sordu kendi kendine. Söz konusu Nasir olduğunda neden duyguları, düşünceleri ve eylemleri bu kadar içgüdüsel oluyordu?

"Hey. O kadar suratsız durma," dedi Kifah atını Zafira'nınkine yanaştırarak. O esnada, salınıp duran sıra sıra arpanın yanından geçiyorlardı, ekinler yolun iki tarafındaki kısa çitlerle çevrelenmişti. "Eğer Aslan odama kardeşim Tamim kılığında girseydi, bir saniye bile düşünmeden Macavhar'ı ona verirdim. Üstelik kardeşim öldü."

Ama Zafira'nın odasındaki kişi kız kardeşi ya da ölmüş annesi

yahut babası değildi, değil mi? Daha birkaç haftadır tanıdığı ama ömrü boyunca tanıyormuş gibi hissettiği bir adamdı.

"Tamim'i hâlâ düşünüyor musun?" diye sordu. Onun Baba'yı düşünmeyi unuttuğu, bir ay öncesine kadar soluğu Demenhur havasında buğular oluşturan Deen'i neredeyse hiç aklına getirmediği günler oluyordu.

"Her zaman," dedi Kifah. Kestane rengi kısırağı kaldırım taşı döşeli yolda tırıs giderken burnundan soludu. "Ama Altair'in öne çıktığı zamanlar oluyor. Son zamanlarda giderek sıklaştı bu."

"Onu seviyorsun," dedi Zafira.

Kifah bir homurtu çıkardı. "Sakin bana senin de sevmediğini söyleme. Onun için *Alderamin*'e gidiyorsun."

Altair için daha uzağa da giderdi; hissettiği suçluluk için, Macavhar için, Aslan'ın çaldığı kalp için. Yine de Zafira buna karşı çıkamazdı. "Ama sen... ona âşık mısın?"

"Aramızı yapmaya çalışıyorsun, ha? Korkarım bende duygusal yakınlık öyle işlemiyor. Onu seviyorum, evet. Hem de çok." Başını eğdi. "Zümremizi –Nasir'i bile– Tamim'i sevdiğim kadar sevmeye başlıyorum ama Altair'le aramda düşündüğün gibi bir şey hiçbir zaman olmayacak. Benim için duygusal yakınlık somut bir temasla ölçülmez ve tanımlanmaz."

Zafira bunu düşündü.

"O dişlilerin dönüşünü görebiliyorum, Avcı Kadın. Hep bu kadar emin değildim. Eskiden henüz doğru insanı bulmadığımı düşünürdüm. Başka biriyle olmak hepimiz için yaradılıştan gelen bir arzu güya, öyle değil mi? Yapılması gereken bir şey. Ben... Ben o çekimi hiç hissetmedim. O *ihtiyacı*. Evet, hatalı üretim olduğumu düşündüm. Kalpsiz."

Zafira onu inceledi. "Ama artık öyle düşünmüyorsun."

Kifah omuzlarını dikleştirdi ve gülümseyerek atını ileri doğru mahmuzladı. "Hayır, düşünmüyorum."

Zafira bacaklarını sıkıştırdı ve tembel atı Kifah'ın peşine düşme-

den önce bir kez daha kişnedi. Bu özel bir güçtü, bir insanın kalbini Kifah'ın kendi kalbini tanıdığı kadar tanıması.

Ne istiyorsun? Nasir'den bir cevap istemişti ama o da kendi cevabını toparlayabilecek gibi değildi.

Seif ileride, kumların düzgün kumullar şeklinde yükselip alçal-
dığı noktada onları bekliyordu. Gölge keseleri gecenin son kalıntı-
larına tutunuyor, Zafira ve Kifah yaklaştıkça giderek alçalıyordu, en
sonunda altın sarısı düzlük gök mavisine doğru koyulaştı, giderek
parlaklaştı ve yer değiştiren kumlarınkinden tamamen farklı bir
şarkı fısıldayarak göğü yansıttı.

Hâkim Geçidi.

Zafira'nın bizzat görebileceğini düşünmediği bir yer daha. Ha-
yali keşif yapmak olan Deen'in hiç göremeyeceği bir yer daha.

Parmak boğumlarını göğsündeki sızıya doğru bastırdı, parmak-
ları onun yüzüğüne değdi. *İşte orada.* Unuttuğunu sandığı kayıp.
Üstesinden geldiğini düşündüğü acı. Yasmine'in yüzü zihninde
çaktı, bal rengi gözleri acıdan sıırılsıklamdı.

Kifah ıslık çaldı. "Bu da yüzme isteği doğurmazsa ne doğurur
bilmiyorum."

Zafira yüzme bilmiyordu. Hayatın zevklerine ya da sadeliklerine
dair pek bir şey bilmiyordu. Sular cam gibi berraktı, doğan güneşin
ışığını derinlerine dek sürüklüyor ve onu gözalcı bir mavi-yeşil to-
nuna köpürtüyordu.

Seif kıyıları, ıssızlığı taradı. "Ticaret bir zamanlar burada zengin-
di. Hessa Adaları'ndan gelen az bulunur eşyalar. Sultan'ın Kalesi'n-
den Alderamin'e ve tam tersi istikamette gidip gelen mallar. İki kıyı
boyunca uzanan pazaryerleri."

Sözleri hınçla doluydu ve Zafira adamın Aravistan'ın düşü-
şünden kimi sorumlu tuttuğunu merak etti. Herhangi bir noktada
kendini suçlayıp suçlamadığını, ne de olsa bütün Aravistanlıların
bildiği gibi Aslan'ı yaratan Safinlerin zalimliğiydi.

"Oradan geçeceğiz." Kıyının ilerisini, ufukta küçücük bir te-
bessüm gibi uzanan köprüyü gösterdi. Beyaz tahtadandı, Demen-

hur'dan toplanabilecek türden tahtalardan – ya da belki Alderamin'den, Zafira'nın hiç bilmediği bir bölgeden. Köprü boyunca belirli aralıklarla demir perçinler parlıyordu, dikkat çekmek için sularla rekabet ediyordu. Zafira için büyük bir rahatlama sunmamışlardı, zira köprü en azından yüz yıllık olmalıydı.

"Yüzmeyi tercih ederdim," dedi Kifah ağır ağır, elini çıplak kafasında gezdirerek.

Zafira ise tekneye binmeyi tercih ederdi. Seif için fark etmezdi.

"Sen kendi iyiliğini düşünüyor olabilirsin ama," diye başladı Zafira ve Kifah birden kahkahalara boğulunca sözlerinin nasıl da yalan olduğunu fark etti. Tek bir anda hem çok endişeli hem de çok keyifli olabilmesi bir mucizeydi. "Ama o köprüden kalple geçmiyoruz."

Seif dönüp bakmadı bile. "Aya ve ben Arz'ın düşüşünden sonra Yüce Çember'in geri kalanını almak için eve dönerken bu köprüden geçtik ve o benim için Aravistan'ın sahip olabileceği bütün büyüklerden daha değerli."

Seif'in bu ciddi tonu karşısında Zafira ve Kifah birbirlerine baktılar ve Kifah'ın kahkahası geldiği gibi hızla yok oldu. Seif onların sessiz düşüncelerini, artan meraklarını hissetmiş olacak ki solgun gözlerinde o her zamanki sınırlı ifadeyle dönüp baktı, dövmesi koyu teninin üzerine ışıldıyordu.

"Yallah, faniler."

Köprü yakından daha da kötü görünüyordu ama atlarından inip hayvanları nemli kumların üzerinde ilerletirken Zafira da Kifah da yorum yapmadı. Beyaz ahşap çürüklerle lekelenmişti, eksik tahtaların olduğu birkaç yerde boğazın düzgün, dörtgen görüntüsü göz kırpiyordu.

Peki o hâlde.

Seif önden gitmeye hazırlandı, ipeğe sarılı kalp yan tarafındaydı ve Zafira adamın daha önce hiç bir çocuk taşıyıp taşımadığını merak etti. Fani olsaydı bunun daha olası olacağını fark etti. Safinler ölümsüzlüğün bedelini düşük doğurganlık ihtimali olarak ödüyor-

du. Çok az Safin doğum yapardı – okulda bunun Aravistan için iyi bir şey olduğunu, aksi hâlde ülkenin kibirli yaratıklarıyla dolacağını öğrenmişlerdi. Daha önce hiç Safin görmediğinden, okuduğu yanlı metinlere *katılmamak* için hiçbir nedeni yoktu.

Şimdiyse Aya ve Benyamin'in çocuklarının nasıl değerli olduğunu anlıyor, bu bilgi göğsünün sıkışmasına neden oluyordu. Ak-lına kedileri andıran bir gülüş ve kırmızıya çalan kahverengi gözler geldi. Onun ölümünden önce fani bir kızıdan işittiği öfkeli sözler. Ölüler, kederi biliyor muydu?

"Onların yanında oldun mu?" diye sordu Seif'e.

Seif ona sert bir bakış attı.

"Oğulları öldüğünde?"

Seif'in yüzü taş kesti. "Kocası yanında değilken yanında ben vardım."

Kifah kalınlaşmış bir sesle, "Benyamin'in karısını terk etmesine hiç inanamıyorum," dedi.

"Ölüm ikisini de yıktı," diye açıkladı Seif, bakışlarını uzaklara dikerek. "Benyamin'in kendini işine verme ayrıcalığı vardı ama Aya büyüünün kaybindan dolayı hâlâ bocalıyordu. Büyü onun geçim kaynağıydı çünkü o hem bir şifacı hem de büyü eğitmeniydi. Oğlunu kaybetmek yeterince zordu ama Benyamin'i kaybetmek onu yıktı. Benyamin oradaydı elbette. Onu seviyordu. Ama Aya'nın daha fazlasına ihtiyacı vardı ve bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmadı."

Demek Seif'in Benyamin'e kızgın olmasının başka bir nedeni vardı. İşi uğruna karısını terk etmek pek de Benyamin'in yapacağı bir şeye benzemiyordu ama Zafira ölümün bir aileye neler yapabileceğini kendi gözleriyle görmüştü. İnsanların arasındaki bağı nasıl bıçak gibi kesebildiğini, kederi nasıl bir silaha dönüştürebildiğini.

Düşünceleri Sultan'ın Kalesi'nden ayrılmalarının hemen öncesine kaydı; botlarını bağlarken Zafira'nın zihninde sarı şallı kız capcanlıydı. Lana peşinden gelmişti çünkü Aya sonunda duyma mesafesi dışındaydı.

"Bana ihtiyacı var," demişti Lana.

"Sana *ihhtiyacı* mı var?" Zafira duygularını dizginlemeyi başaramamıştı. "On yıllardır hayatta ve şimdi birdenbire *sana* ihtiyacı mı oluyor?"

Lana'nın kılı bile kıpırdamamıştı. "Ben ona çocuğunu hatırlatıyorum. Kalbi kırık, *Okht*. Biz bunun nasıl bir şey olduğunu biliriz, değil mi? Yaralı olmanın nasıl bir şey olduğunu biliriz. Biz aynıyız, o ve ben."

Zafira ve Lana kardeşti. Dünya hırpalamış, yaralamış ve onları ayırmıştı ama yine de ayağa kalkmış ve devam etmişlerdi. İlerlemişlerdi. Eğer Aya, ona ölen oğlunu hatırlattığı için Lana'ya ihtiyaç duyuyorsa, o zaman hayır, Safinler onlara hiç de benzemiyordu. Ama Zafira, Lana'nın bunu anlamasını sağlayamayacak kadar öfkeliydi, Nasir'in odasında gördüğü kız yüzünden hâlâ yaralıydı.

"Hey, Avcı Kadın!" diye seslendi Kifah.

Zafira gözlerini kırıştırtarak düşüncelerinden sıyrıldı. İleride Seif ona tıpkı Macavhar'ı Aslan'a verdiğinde baktığı gibi sinirli bir bakış attı. *Beceriksiz*, diyordu.

Köprüye adım atıp Kifah'a katılmadan önce ikinci kez düşünmedi.

Köprü altlarında sallandı, tahtalardan kısık bir tıslama yükseldi. Zafira duraksadı. *Tıslama mı?*

Feryat?

Kifah atının dizginlerini bıraktı ve mızrağını kavradı. Seif iki kıvrık tırpan çıkardı ve Zafira yayına bir ok yerleştirirken etrafa göz gezdirdi. İçten içe başka bir şey beklediğini fark etti. Bir düşman değil ama çekilen bir palanın sesi, müthiş sessiz bir suikastçının tehlike karşısında daha da sessizleşmesi.

"*Marid*'ler," diye mırıldandı Seif.

Ve suyun içinde bir şey parıldadı.



BÖLÜM 25

ATLARINI KAPILARA DOĞRU SÜRERLERKEN TAŞ DÖŞELİ zemin kumla pürüzlüydü, giderek artan sıcaklık Nasir'in üzerine ince bir pelerin gibi yapışmıştı. Çatı tepeleri daha hızlı olurdu ama bir kez olsun görülmek istemişti. Bekleniyordu ve saklanmasının bir anlamı yoktu.

En sevdiğin kardeşin gibi davranıyorsun, anladım, diye dalga geçti Altair'in sesi zihninin içinde. Belki de öyle yapıyordu.

Aya ona eşlik etmekte ısrar etmişti ki bu Lana'nın da aynısını yaptığı anlamına geliyordu. Safin'le birlikte ilerliyor, Nasir onları kireç taşından geniş yapıların ve yeşile çalan göletlerin arasından geçirirken gözleri hayretle irileşiyordu. Kulakları görmezden gelinirse, anne kız sanılabileceklerini düşündü Nasir. Hatları birbirine oldukça benziyordu, kahverengi gözleri ve sadece tonu farklı olan saçları vardı.

Lana yüzünde, Nasir'in tanıdığı kızıdan çok daha masum bir tebessümle Aya'ya döndü – Zafira onunla yalnız kalmaya itiraz ettiğinde kızın *daama* tısladığını duymuştu. Ama Aya'nın bakışları yumuşayıp uzaklara daldı ve Nasir o an hatırladı: Benyamin ve

Aya'nın bir zamanlar bir çocuğu vardı. Aya'nın genç ve itaatkâr Lana'ya baktığında gördüğü buydu.

Sarayın manzarasını lekeleyecek hiçbir engel oluşturmayan, sıcakla ısıldayan taşlardan geniş bir düzlük olan Sultan'ın Yolu'na varana dek sessiz bir sabahtı. Yolun iki yanında birer sıra hurma ağacı vardı; nöbetçi sanılabilirlerdi, yaprakları sabah esintisiyle sallanıyor, sarayın güzelliğini vurguluyordu.

Nasir pazara gidenleri ve muhafızları geçti. Hizmetçiler sepetlerine koydukları her ürün için pazarlık yapıyordu. Çoğu yayan, bir kısmı at sırtında ve birkaçı da yanlarında develerle insanlar geçti. Bazı tüccarlar yük arabalarını çekerken bazıları da mallarını omuzlarına atmıştı ve sandaletlerini sürürken toz kaldırıyorlardı.

Fısıltılar hemen başladı, kuru rüzgârla taşındı ve doğruca Nasir'in kulağına geldi.

Prens dönmüş.

Arkama geç, evlat.

Keşke dönen general olsaydı.

Altair de en az Nasir kadar katildi ama onu çok seviyorlardı. Generalin onları güvende tuttuğunu söylüyorlardı. Gülümsüyordu. İnsanlara çekici geliyordu.

Nasir utançla kalabalığa karıştı.

Lana daha açık saçık yorumlardan birine kıkırdadı ve devam ettiler. İnsanlar en az ona baktıkları kadar Aya'ya da hayranlıkla ve açık ağızla bakıyorlardı çünkü kadın güzel ve zarifti, kime yönelirse yönelsin gülümsemesi şefkatliydi.

Merak, herhangi birinin bakışlarını Nasir'e çevirmesine neden olursa, gözleri hızla dehşetle doluyordu. Bu da Nasir'in içindeki güç akımını uyandırıyor, kanındaki gölgelerin kıpırdanmasına neden oluyordu. Bir yanı hak ettiği korkuyu özlemişti ama saygıyı özlememişti. İnsanların karşısında dizlerinin üstüne çökmesinden ve saygılı mırıltılarla başlarını eğmelerinden iğreniyordu.

İnsanların ona, Ölüm Prensi'ne nasıl baktığına şahit olan Aya ve Lana'nın sessizliğini hissediyordu şimdi.

Amir al-Maut.

Sharr'da içinde meydana gelen küçük değişimleri baltalayan isim.

Peki kimim ben? diye sormuştu Sharr'da. Zafira o zaman ona hızlı ve kısa bir cevap vermişti. Keşke gerçek o kadar kolay olsaydı.

Ufukta bir doğan süzöldü, saray minarelerinden birinin arkasına daldı. Nasir atını yavaşlattı ve sarayın kapılarında indi, ihtişamları her zamanki gibi alçakçaydı. Muhafızlar onu gördüklerine şaşırdılarsa bile belli etmediler. Hatta içlerinden biri Nasir'in hoşlanmadığı bir cüretle atın dizginlerini almak için öne çıkarken konuşmaya devam ettiler.

Nasir siyah kapıların içinden geçerken başlığını indirdi, çevresinin giderek farkına varıyordu; uzanmış bir aslan şeklindeki çeşmenin ağzından şarıl şarıl akan sulardan çöl esintisinin açısına kadar.

Sarayın kapısında iki muhafız ciddi bir ifadeyle başlarını eğdi, ikisi de her zamanki korkularını belli etmedi ve Nasir adımlarını yavaşlatarak kemerine bağlı fırlatma bıçaklarını bir kez daha saymadan önce kılıcına dokundu.

Genellikle boş olan saray biraz daha durgundu. İleri gelenler daha birkaç gün gelmezdi. Hayır, bu tuzak onun içindi ve Nasir o tuzağa düşmeyi reddediyordu. Endişe tenine işlemişti, kanındaki karanlık güç salonun loşluğunda görmesine yardımcı oluyordu, tıpkı Sharr'da, Aslan'ın sarayında da olduğu gibi.

Sultan'ın Muhafızları'nın gümüş pelerinlerini giymiş beş adamı aydınlatıyordu.



BÖLÜM 26

“**K**IPIRDAMA,” diye emretti Seif köprünün ortasından, Zafira, Baba’nın hikâyelerinden *marid*’lere dair detaylar düşünürken. Hem karada hem suda yaşıyor ve kanla besleniyorlardı. Vücutları kadın vücuduydu ve balık gibi kuyrukları vardı ve...

“Yüzeyin altında daha iyi görürler,” diye mırıldandı Seif.

Yaratıklar altlarında dönüp dururken Zafira mavi-yeşil sularda göz ucuyla birkaç parıltı daha gördü ve bunu bozuk bir ses takip etti. Atı tehlikeyi sezdi ve Zafira’nın yumuşak sözlerini duymazdan gelerek elinin altında gerildi. Ensesinden ter damlamasına sebep olan güneş değildi.

Derken etraflarına bir ölüm sessizliği çöktü. Sular durgunlaştı, atlar sakinleşti.

Zafira rahatlayarak titrek bir nefes verdi. Önlerindeki Seif gevşedi. Parmakları yan tarafına bağlanmış deri çantayı okşadı, kalbin zayıf atışını hissetti. Korku Zafira’yı ancak o zaman ele geçirdi. Çünkü kalp, Aravistan’ın en güçlü eseri de en zayıf hâlindeydi.

"Yallah," diye mırıldandı Seif arkasını dönmeden ve üçü birlikte yeniden ilerlemeye, atları yanlarında çekmeye başladılar. Zafira atların nallarının, bırakılan gergin yayı andıran her yankısında irkildi.

Sol tarafında bir şapırtı suyu dalgalandırdı. Kifah'la birbirlerine baktılar ama durmadılar. Seif neredeyse karşıya geçmişti ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Bir şapırtı daha.

Kalp, kalp, kalp.

Zafira yüzmeyi bilmiyordu bile. Bir *marid*'in güçlü çenelerinde hayatta kalma ihtimali neyse yüzme ihtimali de oydu ama önemli olan tek şey kalpti.

Sualtı desteklerine bir şey çarpınca Zafira ciyaktı. Köprü gıcırdadı. Zafira çürümüş korkuluğa tutundu, kendi kalbi iki kişiye yetecek kadar sesli çarpıyordu.

Kifah, "Atlarımız," diye fısıldadı.

İçlerinden biri sanki Kifah'ın sesiyle mahmuzlanmış gibi başını arkaya atıp dizginlerini çekiştirdi. Diğer ayağını yere vurdu. Ani kişnemeleri ve itirazlarıyla hava yoğunlaştı. Su yeni bir coşkuyla kıpırdandı. *Khara*. Boğuk çığlıklar Zafira'nın güm güm atan nabzının sesini bastırdı.

"Koşun!" diye haykırdı Seif gürültünün arasından.

"Delirdin mi sen?" diye çıkıştı Kifah, adam birden hareketlenip tırpanlarını kılıfına koyar ve atını peşinden çekmeye başlarken. Kısık bir küfür koyuverdi. "En azından o lanet şeye bin!"

Seif onları *bırakıyordu*. Zafira onun gibi bir Safin'den başka bir şey beklemezdi. *Önemli olan tek şey kalp*, diye hatırlattı kendine. Ama gökler aşkına, *biraz* endişe göstermesi fena olmazdı.

Seif durdu ve döndü. Kalbin adamın yanında, sudan her an atlayabilecek herhangi bir şeyin ulaşabileceği mesafede olduğunu görünce Zafira'nın korkusu bir öç duygusuyla birlikte canlandı.

"Git!" diye haykırdı Kifah. "Şu an düşünceli olma zamanı değil, Safin."

Seif'in solgun gözleri parladı ama kıyıya doğru döndü.

Çok geçti.

Ayağının dibinde karanlık bir şey kıpırdadı. Eller, saçlar – bir yüz. Yaratık tıslayıp hırlayarak ve Zafira'nın ciğerlerindeki havayı son damlasına kadar çekip alarak sudan sıçradığında Seif durdu. Zafira pek göremese de bir *marid*'di. Suyun altında geçen bir yaşam yüzünden mavileşmiş cılız kollar harekete geçti ve pençeli eller beyaz tahtayı delerek Seif'e uzandı. Seif tırpanlarını kılıfından hızla çıkardı ve içlerinde tek sakın kalan şeye, atına mırıldandı.

Kifah ve Zafira ona doğru koşmadan Kifah'ın karşısına bir yüz çıktı. Gözleri iri ve çökük, saçları topak topak olmuş ve ıslaktı; siyah ağzı sessiz bir çığlıkla aralanmıştı ve korkunç bir açlık fışkırıyordu. Zafira nefes alamadı.

Marid aşağı yukarı bir insan boyutunda ve biçimindeydi, yalnızca bacak yerine kıvranan kuyruğu vardı.

Kifah çığlık attı ve mızrağını düşürüp atına doğru sendeleyerek geriledi.

Kargaşa başladı.

At kişnedi. Dehşetten gözü kör olmuş hâlde köprünün korkuluklarına çarpıp çatlattı, sonra yönünü buldu ve Alderamin'e doğru dümdüz ilerledi. Seif'e doğru. Başka *marid*'ler de kendilerini onun üzerine atarken köprüye sular sıçradı.

Zafira zihninde yalnızca Si'lah kalbinin atan kırmızılığını görüyordu, giderek sessizleşen, toza dönen kalbi.

Kendi atı arka ayakları üzerinde yükseldi ve kişnedi, *marid*'lerden ikisi köprünün iki yanından sağır edici çığlıklarla sıçrarken Sultan'ın Kalesi'ne doğru döndü.

Zafira'nın yüzüne kan sıçradı. Sıcak ve ani. O yayına uzanana kadar geçen sürede *marid*'ler atın bedenini parçalamış, hayvanın iç organları ortaya saçılmıştı.

Seif kargaşanın üzerinden bağırdı. Zafira öğürerek döndü ve başka bir *marid*'in Kifah'a doğru süründüğünü fark etti. Titreyen elleriyle bir ok fırlattı, oku canavarın perdeli parmaklarının yakınına isabet ettiğinde bir kez daha öğürdü. Yaratık kocaman açılmış, açlık saçan gözleriyle ona döndü.

"Kıfahl" Zafira, Kıfah'ın mızrağına atılıp sahibine fırlattı ve köprünün eksik döşemelerinden birinden körlemesine ona doğru uzanan bir elden kaçtı. *Marid* ona doğru sürünmeye başladığında bir ok daha fırlattı ve kalbinin göğüs kafesinden fırlayıp yarattığın açık ağzına gireceğinden korktu. *Marid* boğaza doğru geri çekilirken çığlık attı.

Botlarına su sıçradı. Zafira kendini ikiye bölünmüş hissediyordu – kendi için endişelenen, Si'lah kalbi için endişelenen. Köprü bir kez daha gıcırdadı. Zafira gürültünün altında diğer bütün seslerden daha beter bir ses duydu: Bir parçalanma sesi.

"Köprül" diye haykırdı.

Seif'in atı çılgına döndü ama Safin onu güvende tutuyordu, kalp de yanındaydı. Tırpanları *marid*'lerin sudaki jilet gibi keskin solungaçları kadar hızlı hareketlerle parıltıyordu ve etrafında mavi kandan bir yığın oluşmuştu.

Zafira bir ok daha fırlattı. Canavarlar iyice çoğalmıştı, sayamayacağı kadar çoklardı; yapı tamamen aşağı doğru batarken köprünün Sultan'ın Kalesi tarafındaki ucundan kendilerini yukarı sürüklüyorlardı. Kuyrukları azur mavisi tonlarında kıvranıyordu, o korkunç suratlarına göre fazla güzellerdi. Zafira, atı her tarafa kan bulaştırarak ve bağırsaklarını peşinden sürükleyerek suya doğru kayarken ağzına gelen safrayı yuttu.

Zafira ve Kıfah, Alder kıyısından birkaç adım ileride olan Seif'e doğru koştu. Bir giriş daha koptu ve üçü de tökezledi. Sief'in atı panikledi, çifte atmaya başladı ve köprü bir karış daha battı. Kıfah, Zafira'yı bir *marid*'in ona doğru atılan kolundan çekip uzaklaştırdı, kol öylesine ince ve mide bulandırıcı bir maviydi ki Zafira onu neredeyse görmemişti bile.

Köprünün sonu görünmüştü – yedi adım. Beş. Zafira'nın mide-si düğüm düğüm oldu.

"Seif!" diye haykırdı *marid*'in biri adamın sağ tarafını tırmalar-ken. "Kalpl!"

Tam o sırada köprü onun sözlerini ve geri kalan her şeyi yutarak çöktü.



BÖLÜM 27

“**M**ERHABA,” DEDİ GÜMÜŞ PELERİNLİ BEŞ MUHAFIZIN lideri.

Hafiften tanıdık geliyordu, muhtemelen bir ya da iki dolunay önce bir efendiden diğerine mesajlar götüren, şimdi de kendi maiyeti olan bir yardımcıydı. Sultan’ın Sarayı’nda konumlar kum taneleri kadar hızlı değişirdi.

Nasir adamın bakışına karşılık verdi ve adam bakışlarını kaçırdığında o anlık tatmin hissine tutundu.

Canavar. Altair’in kahkahası zihninde çınladı.

Korumam gereken bir itibarım var. Rimaal, o sersemi bir an önce bulmalılardı yoksa Nasir burada olmadığı hâlde onunla konuşa konuşa delirecekti.

Laa, bunu yapan boşluktu. Tam tersinin, rahatlığın ve tatminin ve içsel doygunluğun verdiği mutluluğun tadını almış, hiçlik hissini unutmaya başlamıştı. Onu yalnızca kendi dışında var olmasını sağlama şeklini. Onu var olmaktan vazgeçirme şeklini.

Yaşam, duyamadığı bir melodide dans etmektir. Etrafında dünya

hızla akıyor, o ise hareketsiz duruyordu, hiçbir şeyin büyük ölçeğinde ihtiyaç duyulmayan bir merkez. Bunlar yeni hisler değildi, sadece bastırılmış hislerdi. Dışarıda onu arayan biri varken sessiz kalan acı gerçekler.

Bu his, biri tarafından aranmak, eşsiz bir histi.

Muhafız yana doğru bir adım attı. "Sultan, Emir'i huzuruna bekliyor."

Nasir saygıya benzeyen bu hareket karşısında kaşlarını kaldırdı. "Sultan mı yoksa Aslan mı?"

Aya kaskatı kesildi. Muhafız sadece gözlerini kırptırdı. "Sultan, sayyidi. Bize Emir'in ekibinin daha geniş olacağı söylenmişti."

"O yüzden mi bizi karşılamak için silahlı adamlar gönderdi?" diye sordu Nasir ve adam telaşlandı.

Aya ona acıdı. "Ekibimizin geri kalanı gelmek istemedi."

Beş çift göz birden onu ve dövmesini inceledi. Çok az insan Yüce Çember'den haberdardı ve Nasir acaba adamlar, kulaklarını örten fildişi şala rağmen Aya'nın insan olmadığını anladılar mı diye merak etti. Adamların bakışları kadının elindeki asaya kaydı.

"Dengemi sağlamak için," dedi Aya.

Muhafız kadının olağanüstü gülümsemesiyle yatışmış bir şekilde başıyla onayladı ve onları giriş salonu boyunca ilerletti, dönen merdivenin yirmi üç basamağını çıkardı ve altı adım ilerideki, kaymaktaşıdan oyulmuş ve cilalı kireç taşıyla çerçevelenmiş geniş çift kanatlı kapıya götürdü. Nasir sarayın düzenini avucunun içi gibi biliyordu – belki de daha iyi. Öldürmek için kullandığı ellerini hiç incelememişti.

Kapının önünde durdular ve Nasir dönüp Lana'ya baktı. "İyi misin?"

Lana gözleri korkuyla alev alev yanarken başıyla onayladı ve Nasir onu getirme kararından pişmanlık duydu. Onu aşağıdaki mutfakta bırakmalıydı, başına gelecek en kötü şey yerleri paspaslamak olurdu.

Çok geçmeden muhafız gıcırdayan kapıları açtı.

Nasir beklenmedik parlaklık karşısında gözlerini kırıştırdı. Taht odasındaki neredeyse tüm koyu renk perdeler açıldı, ışık süslü duvarlarda uğursuz gölgeler oluşturuyordu. Pencereleer, Yıldızlı Taht'ı aydınlatacak şekilde tasarlanmıştı ve Aravistan Sultanı'nı ironik bir hâleyle çevreleyerek aydınlatıyorlardı.

Başlıklı beş adam platformun hemen sağında, beşi de solunda duruyordu. Eldiven hançerleri ve konturlu kaftanlar giymişlerdi, heykel kadar hareketsizdiler. Haşhaşiler.

Nasir içeri girdi. Kaymaktaşını karanlık bir şerit hâlinde kesen siyah halının üzerindeki adımları bir fısıltı gibi yumuşaktı ve Ghameq'in onun her soluğunu izlediğini acı verecek derecede farkındaydı. Aya ve Lana ona nezaret ediyordu, Safin'in esasının ritmik vuruşları Nasir'in kafatasının içinde zonkluyordu.

Beyaz platformun dibinde durdu. Zayıf bir *bakhour*' kokusu duyularını ayaklandırdı; misk ve o aşına olduğu yasemin kokusu. Üç basamak sonra taht seviyesinde olacaktı.

Sultan Ghameq burnunun üzerinden ona baktı. Nasir'in de miras aldığı gri gözleri aşağılama doluydu, ağzı tiksintiyle büzülmüştü.

Bu o değil, diye hatırlattı Nasir kendine.

Tahtı iki adam paylaşıyordu: biri fani, biri kadim. Biri ona babalık eden, diğeri Altair'i ondan çalan. Hayır, Aslan ondan çok daha fazlasını çalmıştı.

"Geleceğini sanmıyordum," dedi Ghameq.

Selam sabah yoktu. Pis bir sırtış yoktu. Hiçbir şey yoktu. Madalyon, Aslan'ın ona taktığı tasma, kenarları altın işlemeli pelerininin katları arasında sallanıyordu. Nasir bunu nasıl düzelteceğini biliyordu. Liderlerin güvenliğini nasıl sağlayacağını.

Bakışları tekrar babasınıninkilerle buluştu.

Sultanlar türban takmaz, diye dalga geçmişti annesi bir kez.

Ben önce Sarasinliyim, sonra sultan, diye yanıtlamıştı babası. Bir poşu ve bir taç soylu bir görünüm sağlayabilirdi ama kesinlikle kullanışlı değildi. Bu konuşma sonsuzluk kadar eskide kalmıştı,

* (Ar.) Buhur —çn

o gri gözlerin artlarında kehribar gözleri saklamadığı zamanlarda. Babasının soyunun gururunu hâlâ savaştaki bir sancaktar kadar önemseydiği günlerde.

"Sanırım beni davet etmen gururumu okşamalı," diye yanıtladı Nasir.

Babasının boğazından dökülen küçümseme o kadar tanıdıktı ki onu taklit edebilirdi. Ama bir kez olsun, sözcüklerini dizginlemek için o ezici arzuyu duymuyordu. Aslan'ın karşısında sinmeyecekti.

"Sharr seni dillendirmiş." Ghameq ayağa kalktı. "Yoksa kız mı dillendirdi?"

Nasir hareketsiz kaldı.

Aya'nın nefesinin tıkanıldığını duydu. Lana'yı dalga dalga saran sıkıntıyı hissetti.

"Unutuyorsun, evlat. Ben senin babanım."

Ghameq'in kahkahası bile küçümsemeyle zehirlenmişti ve Nasir'in kafasında bir uğultu başladı.

"Senin kadar akılsız az insan vardır. Demenhur Avcısı'nı kendi gözlerimle gördüm. Onu buraya getirmeyerek koruyacağını mı sandın?"

Ghameq'in bakışları Lana'nın üzerine düşünce Nasir buz kesti. Babası kızı tanı mıyordu ama Aslan tanıyordu – tıpkı Sharr'dan önce Zafira'yı tanıdığı gibi. Havada tehlike kıvılcımları çaktı. Uğultu yükseldi.

"Sana onu öldürmen emredilmişti. Hepsini öldürmen emredilmişti ama sen itaatsizlik ettin. Başka birinin olmadık hırslarının üzerini açtın ve burada yüzünü göstermeye cüret ettin."

Sanki Nasir'in bu taht odasında durmaya hakkı yokmuş gibi. Sanki Kadim Kız Kardeşler –ki Nasir'in damarlarında onların kanı akıyordu– tarafından yapılmış Yıldızlı Taht'ta oturmaya hakkı yokmuş gibi. Sanki buraya gelmesi *istenmemiş* gibi.

Nefes al, dedi Nasir kendi kendine. Önemli değildi. Hakaretler, acı veremeyecek sözcüklere dönüşen harflerden ibaretti. *Bir yalan ve kaybedilen bir cephe.*

"Beni buraya benimle alay etmek için getirdin," dedi Nasir öfkeyle, sözcüklerine sızma tehdidi taşıyan duygularını güçlükle dizginleyebildi.

Sultan alaycı bir nefes verdi. "İftihar mı bekliyordun, mankafa?"

İçinde

bir şey

patlak verdi.

Karanlık, parmaklarından uçuşa geçen kuzgunlar gibi infilak etti. Uzaktan uzağa Lana'nın şaşkın çılgınlığını duydu. Haşhaşiler alarma geçti ve Nasir öbeği kontrol etmek için uğraştı. Aya onu sakinleştirmek için girişimde bulunurken göğsünde bir baskı hissetti. On haşhaşıyle savaşılabildi – aynı anda Lana'yı da güvende tutamazdı.

Bu o değil. O baban değil.

Ses kulaklarından girdi ve uzuvlarını sardı. Onu sakinleştirdi. Buradan çok ama çok uzaklardayken bile aklını başına getiriyordu. Kalbi sızladı. Gölgeler sis gibi dondu.

Sen onun aşağılamalarının toplamı değilsin.

Zafira'nın sözleri ona karşısındakinin Aslan olduğunu hatırlattı. Aslan onu kızdırıyordu, tıpkı daha önce yaptığı ve yapmaya devam ettiği gibi – adını taşıdığı hayvanın avıyla oynaması gibi.

Nasir kanındaki koroyu sakinleştirdi ve onu buldu: Siyah kanayan damarı. Onu kapayınca gölgeler yok oldu ve tatmin yerini gurura bıraktı. Gururla bakışlarını babasının yüzüne doğru çevirdiğinde onun yüzünden gelip geçen şaşkınlık kıvılcımını yakaladı.

"Dışarı çık, ma—"

"Peki, Baba," diye yanıtladı Nasir.

Babasının sözünü kesmek güçlü bir duyguydu ama hiçbir şey hissetmemenin, duygu çıkışlarına güvenmekten daha kolay olduğunu çoğu kişiden iyi biliyordu. Arkasında taht odasının kapıları sözsüz bir kovulmayı işaret edercesine gıcırdayarak açıldı. Haşhaşiler hemen düzgün bir sıra oldular tekrar. Madalyon ayartırcasına sallandı. Havadaki gölgeler silinmiş, ışıkla yanıp kül olmuşlardı.

Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi görünüyordu. Sanki geri döndürülemez bir kaosun eğiğine gelmemişler gibi.

Ghameq gülümsedi ve Nasir o tebessümde Aslan'ı gördü.

Nasir de madalyonu ellerinde hayal ederek ona gülümsedi.



BÖLÜM 28

KÖPRÜ ÇÖKERKEN ALDERAMİN KİYILARINA BİR DALGA vurdu, Hâkim Geçidi *marid*'leri ve çürüyen beyaz tahtaları aynı şekilde yuttu.

Zafira titreyen ellerinden birinde yayını, diğerinde oklarını tutuyordu. Mavi-yeşil su kırmızıya bulanmıştı, atının cesedi kaybolmuştu. Kendi canını zor kurtarmıştı.

Kifah yanında iliklerine kadar sıırsıklam olmuş soluyordu ve...

Zafira doğruldu. "Seif nerede?"

Kifah, "Kalp nerede?" diyerek Zafira'nın zihninde dönen soruyu seslendirdi.

Su fısıltıyla özür dileyerek çekildi.

"Kalp nerede?" diye soruyor. Neredeyse ölecekken onu kurtaran Safin'e dair tek kelime yok."

Sanki ağır ağır söylenen sözcükler bir diğerinin ağzından çıkmış gibi Kifah Zafira'ya ve Zafira da Kifah'a baktı. İkisi de ağır ağır döndüklerinde Seif'i kumun içinde gömleksiz –bu kez tamamen göm-

leksiz— ve soluk soluğa buldular, kalbin konduğu çantayı dikkatle esmer ellerinde tutuyordu. Lanet atı bile olayı atlatmıştı.

Zafira ona baktı. "Herkesin çabasıyla oldu."

"Neden endişeleneyim ki? Ben sıçrarken senin de sıçradığını gördüm," dedi Kifah gözlerini devirerek.

Zafira görmemişti ve Kifah'ın görmediğinden de emindi. Köprü'nün çökmesinden önceki o son dakikalarda bir sürü kayma, zıplama ve düşme olayı yaşanmıştı.

"Ölüyor," dedi Seif usulca.

Zafira doğallıktan uzak adımlarla ona yaklaştı çünkü adam utanmazın tekiydi ve çıplaktı, kıyafetleri karanın biraz iç taraflarında, kumların kuru olduğu kısımda kurumaya bırakılmıştı. Kalp, yolculuklarına başladıkları zamandan beri biraz daha kararmıştı. Acı verici derecede yavaş atıyor, ölmekte olan her atışın arasında sağır edici bir hiçlik uzanıyordu.

"Ölemez," dedi Zafira. Gözlerine bir şey battı ve Seif ona sanki aklını kaçırmış gibi baktı ama Zafira başını iki yana salladı. "Ölemez. Onu ve diğer kalpleri bulmak için yaptığımız onca şeyden sonra olmaz. Bizi sonsuza dek büyüden mahrum bırakacakken olmaz."

Kifah mızrağını ıslak kuma sağladı. "Kalp ölene kadar hâlâ hayatta. Şimdi yallah, ölümsüz. Bulman gereken bir minare var ve biz de, Avcı Kadın" —Kifah mızrağını Zafira'ya doğru uzattı— "biraz kan dökeceğiz."



Zafira ıslak kıyafetlerinin üzerine vuran güneşin sıcaklığını hoş karşıladı. Parmaklarını sırtında gezdirerek onun sıcaklığına doğru kamburunu çıkarmasını sağlamasını. Ona başka bir dokunuşu, çok özlediği başka bir tatlı sıcaklığı hatırlattı.

Kendini odasına gelenin o olduğuna inanmaya zorlamak yanlış mıydı? Cesurca sözleri. Boynundaki dudakları. Kalçasındaki eli. Onun, Aslan'ın değil. Kendini sonrasındaki her şeyden, sarı şallı

kızdan, acı verici derecede açık görünen şeyi adamın inkâr edemeyişinden soyutlaması yanlış mıydı?

O an zihninde tekrar döndü, kapı hafifçe aralandı. Nasir'in kıza pasifçe bakışı, Zafira'ya bakışına hiç benzemiyordu. Gri bakışlarında güneşe rakip olmaya yetecek bir sıcaklıkla.

Çıglık atmak isteyerek inledi. Onu yere itirmek ve elleriyle, tırnaklarıyla, ağzıyla ve diliyle parça parça etmek istiyordu.

Yerde mi yoksa yatakta mı? diye alay etti Yasmine zihninin içinde.

"Çüş, dur bakalım," dedi Kafira, Zafira'ya bir bakış atarak.

Özür diler gibi elini atın boynunda gezdirdi. Seif'in atına binme sırası onundu ve hayvanın neredeyse öfkeli deniz canavarları tarafından ölümüne hırpalanmış olmasına rağmen soğukkanlılığını bu kadar korumasına şaşırdı. Seif fanilere karşı güçlü bir hoşnutsuzluk besliyor olabiliyordu ama hayvanlarla arasının iyi olduğu belliydi.

Kumlar yerlerini atın nalları altında takırdayan taşlara bırakmıştı. Derken çok geçmeden Zafira bir duvar gördü. Onun en az dört katı uzunluğunda, yüksek, beyaz bir yapıydı. Duvarın içinde belirli aralıklarla keskin ve biçimli büyük kemerli girişler açılmıştı. Çoğu insanın ancak rüyalarında görebileceği halifeliğin giriş kapıları.

"Yalnızca Alder," dedi Kifah bir homurtuyla.

Zafira'nın içini sıcak ve hiddetli bir öfke kapladı. Duvarı biliyordu, hatta bir keresinde ondan duyduğu rahatsızlığı da dile getirmişti ama o zamanlar kendi küçük köyünde kapalıydı. Artık Aravistan'ın başka yerlerini gördüğünden, kudretli Alder Safinlerinin geri kalan her şeyi görmezden gelerek bu taşın ardına sindiğini bildiğinden durum farklıydı.

"Eğer parıltılı kıyılarda sonsuza dek yaşasaydın sen de böyle bir duvar dikerdin," dedi Seif somurarak. "O lanetli ağaçları gizleyecek ne olursa."

"Yani Arz'ı görmek zorunda kalmayın diye... ya da bizim çektiğilerimizi?" diye çıkıştı Zafira.

Seif onu çoğu zaman yaptığı gibi görmezden geldi. Ne de olsa ömrü uçucu bir faniydi o ve kendisi de bir ölümsüz, kendi gözünde

bir kraldı. Zafira atın üzerinde oturmuş, kıyafetleri hâlâ nemli olan ve kalbi ellerinde taşıyan adamı ona aşağıdan bakmaya zorladığı için bir gurur dalgası hissetti.

Çorak kumlar yerlerini kuru çalılara ve ardından da ağır ağır yeşilliklere, çocukların oynayabileceği kadar geniş ve serin gölgele-ri olan gövdeleri kalın, sağlıklı ağaçlara bırakmıştı. Yaseminler kar gibi açmıştı. Ağaçlardaki kuşlar ötüşüyordu ve bir deve, kardeşle-riyle birlikte yolun ötesinde salına salına yürüyordu. Üstelik Zafira daha Alderamin duvarlarından geçmemişti bile.

“Safinler kutsaldır,” dedi Seif. Ses tonundaki bir şeyler, atından inerek dizginleri Kifah’a uzatıp onunla yer değiştiren Zafira’nın, dudaklarını adamın kibri karşısında tiksintiyle büzmesini engelle-di. “Başka kimsede bulunmayan bir canlılık. Çeviklik, işitme. Yaş. Aravistan lanetlendiğinde, her halifelik kendilerine özgü bir şey-lerden çekti. Demenhur’a senede bir yağın kar kalıcı bir lanete dönüştü. Tarlalarında her tohumun yetiştiği Pelusya verimliliğini yitirdi.”

İleriye, duvara baktı. Zafira artık detayları, duvara karşı kıpırda-nan kumların parıltısını görebiliyordu. Geniş kemerlerin ardında yaşam akıyordu.

“Alderamin’in, en az toprağın kendisi kadar ebedi olan bizim dı-şımızda ona özel bir şeyi yok. Safinler doğaları gereği insanlardan daha az doğurgandır.” Duraksadı, sıradaki sözcüklerini düşündü. “Ölmeye başladık. Hastalık bütün halifelikte yayıldı. Savaş ve cephe dışında duyulmamış olan ölüm yaygınlaşmaya başladı. Zorunluluk-tan izolasyonu seçtik. Biz büyüünün sonsuza dek kaybolmasından fazlasıyla karşı karşıya kaldık: Irkımızın yok oluşuydu bu.”

Zafira şaşkınlıkla sessiz kaldı. Kifah inanamayarak nefesini ver-di, Zafira’ya öğretilen yalanların yalnızca kendi köyüyle, şehriyle ve hatta halifeliğiyle sınırlı olmadığını bir kanıtıydı bu.

Aravistan’ın tamamı, Safinlerin kendilerini duvarları arasında karantinaya almalarının kibirlerinden ve bencilce bir kendini ko-ruma arzusundan kaynaklandığına inanıyordu. Evet, kendilerini

koruyorlardı ama öyle umursamaz türden bir koruma değildi bu. Kaynaklarını istifledikleri için değildi.

Başka seçenekleri olmadığındandı.

Tek başlarına acı çekiyorlardı. Sessizce ve cesurca. Acı çekmek-ten bahsetmeyen birinin acı çekmediğine inanmak kolaydı.

Lana gibi. Gözlerinde küller olan prensi gibi.

"Peki neden krallığın aksine inanmasına izin verdiniz?" diye sordu Kifah.

"Yenilgiyi kabul mü etseydik?" diye sordu Seif, sanki kadın cina-yet işlemeyi önermiş gibi.

Endişe duyan ve korkunç bir sebep bekleyen Kifah gözlerini de-virdi. Zafira güldü ve Seif'in ağzının hafifçe bir tebessümle kıvrılır gibi olduğunu görünce şaşırdı.

BÖLÜM 29

ONUN KADAR DERİNDEN HİSSETMEK HEM BİR MEZİYET hem de bir lanetti. Alderamin'i bir rüyagezisinin berraklığında görmek, onu şahsen görmekten tamamen farklıydı. *Gerçekliğin* onu etkilemeyeceğine inanmak onun hatasıydı.

Feci, feci bir hata.

Halifeliğin dış mahalleleri de başkentin kendisi kadar büyüktü. Sultan'ın Kalesi'nden on kat daha güzeldi. Tıpkı rüyagezisinde olduğu gibi, burasının hiçbir yerin olmadığı kadar canlı olduğunu hissetmekten kendini alamadı. Yaşamın nabızı her yerdeydi, hurma ağaçlarına doğru fırlayan çatal kuyruklu kertenkelelerden, mavi-yeşil bir gölete atlamak için alçak bir çatının çıkıntısı etrafında dönüp bir kemerin altında birbirlerini kovalayarak bağırıp kahkahalar atan çocuklara kadar. Adamların üzerindeki kıyafetlerin renklerinden, usulca esen rüzgârda salınan zikzaklı iplerde asılı şalların çeşitliliğine kadar.

Her ne kadar Safinlerin duvarlarının içine saklanmasından şikâyet etmiş ve söylenip durmuş olsa da burada insan çeşitliliğinin başka bir yere göre çok daha fazla olduğunu kabul etmek zorun-

daydı. Demenhur'da, kar lanetlilerden bir ton daha koyu teni olan herhangi biri, herkesin durup ona bakmasına neden olurdu. Sarasın'de Safin görülmesi imkânsız değilse de çok nadir karşılaşılan bir şeydi. Alderamin'de ise Pelusyalılar ve Safinler yan yana yürüyordu. Bir Demenhurlu parlak yeşil kapısından Zaramlı kocasıyla çıkmıştı.

Safinler başka yerlerde kabul edilmediğinden değildi. Sadece Alderamin'deki mükemmel sığınaklarından başka bir yerde yaşamak için bir *nedenleri* yoktu. Aravistan'ın bir zamanlar özgürce ve eşitçe sunduğu hayatı Alderamin'de bulacaklarına inanan herkesin aksine. Burada yaşama şansı elde etmek için, ekilmemiş Çorak Diyar'ı baştan başa geçecek kadar inanırlardı buna. Deen seneler önce ziyarete geldiğinde kanıtını görmüştü.

Burada farklı ten renklerinde, farklı dillere ait aksanları olan, Aravistan'ın bütünlüğünü oluşturan farklı ölçülerde bir insan denizi vardı.

Ama yine de, toprak ne kadar canlı ve nefes alıyormuş gibi görünürse görünsün Zafira tuhaf bir yalnızlık duyuyordu. Zira bir yanının dünyayı hayretle gözlemeye ve karşılığında da gözlenmeye alışmış olduğunu fark etti biraz mahcubiyetle.

Sanki Nasir, yalnızca ona bakarak aynı hayreti uyandırabilirmiş gibi.

Parmakları yanında çırpındı. Gökler aşkına, onu özlemişti.

"Yollarımız burada ayrılıyor," dedi Seif, kalbi özenle tutarak. "Şuradaki vitraylı penceresi olan kervansarayı görüyor musunuz? Gün batımında orada bulaşacağız."

Pencereyi gözden kaçırmak imkânsızdı: *Kocamandı*, daha çok bir dev için yapılmış bir girişe benziyordu, taştan yapılma çiçekler, iç içe geçmiş pençeler arasındaki kemerli camı tutuyordu. Kifah atı durdurdu. "Kalbi Almas'a yerleştirip geri dönmen için gereken süre bu kadarcık mı?"

Seif'in atına binip Alderamin'in başkentine doğru yönelirken söylediği tek şey, "Safin," oldu. Kıyafetleri kuruyunca kibrinin her zerresi geri gelmişti ve önünde uzanan yola öyle kayıtsızca baki-

yordu ki bu bir hakaret gibi hissettiriyordu. Safinler hızlıydı ama o kadar hızlılar mıydı gerçekten?

"Peki Bait ul-Ahlaam?" diye sordu Zafira yerlilerin ilgisini çekmeye başlarken. Buradaki insanlar krallığın çeşitli bölgelerinden gelmiş olabilirlerdi ama burada yaşıyorlardı. Zafira bir köyün kendinden olanı nasıl vahşice koruyabileceğini biliyordu. Buna saygı duyuyordu.

Seif dudaklarını büzdü. "O sizi bulur."

Piç herif, sonra bastı gitti.

"Hey! Bu ne demek? Geri dön!" diye hırladı Kifah. Onları izlemek için evlerinden çıkan insanlar arttıkça havada merak iyice tutuşuyordu. Sınıra yakın yaşıyorlardı, giderek genişleyen Arz'ın yakınında. Ziyaretçileri oluyorsa da muhtemelen nadirdi. Kifah onları fark etti ve dişlerini göstererek ağır ağır bir daire çizdi. "Ne?"

Anneler çocuklarını yanlarına çekti. Babalar Kifah'ın elindeki mızrağa, Zafira'nın sırtında sallanan oklara ve belinde duran kabzası yıpranmış jambiyaya baktı.

"Belki de harekete geçmeliyiz," dedi Zafira usulca.

Kifah ona baktı. "Ya? Nereye?"

Zafira sanki bulunması zor dükkân el sallayıp onu çağıracaktı gibi etrafına bakındı. Her neredeyse, orayı yaya olarak bulmaları gerekecekti çünkü atları *marid*'ler tarafından yok edilmişti. Gökler aşkına, Lana onlara daha fazlasını anlatamaz mıydı? Okuduğu kitaptan bir tarif bile işe yarardı.

"Sooq," dedi adamın biri öne çıkıp yolun ilerisini işaret ederek. İnsandı, geniş boğumlu ellerinde, evlerin etrafında toplandığı kuyudan çekilmiş bir kova su vardı. Hemen yanında duran ve sıkılmış çamaşırlarla dolu sepetine sıkıca sarılmış keskin bakışlı kadın, sanki iki yorgun yolcuya yardım etmek kötü bir şeymiş gibi ters ters adama baktı. Zafira'ya bakarken gözlerini kıstı, bakışları jambiyasının üzerinde ve ardından tuhaf bir şekilde Deen'in yüzüğünde oyalandı.

Adam kovasını bir çıkıntının üzerine bırakarak, "İhtiyacı olanları çağırır," dedi.

"Bedelini ödemeye hazır olanları," diye ekledi kadın sertçe.

Diğer birkaç kişi de dillerini şaklatarak bir şeyler mırıldandı, Zafira kadının sözlerine mi katılıyorlar yoksa düşmanca davranmasına itiraz mı ediyorlar anlamamıştı.

Sırtındaki soğuk parmakları görmezden gelerek başını eğdi. "Şükran."



Yürüdükleri yol uzadıkça Kifah'ın coşkusu azalıyordu. Kasabanın adı, Almas'ın ihtişamının etrafında kıvrılışı nedeniyle Zawia'ydı. Başkentleri ve diğer büyük şehirleri çevreleyen dış mahallelerin aksine hoş bir yerdi. Zafira her yeni sokağa, binaya ve manzaraya şaşkınlıkla, yorgun bacaklarının yanmasını umursamadan bakarken Kifah'ın bakışları endişeli bir hâl aldı ve adımlarıyla birlikte yer değiştiren kumlara çevrildi. Kızın biri, üzerinde saçları kadar kırmızı abayasıyla utangaçça gülümseyerek onlara doğru koşup Zafira'ya beyaz yapraklı bir çiçek verdiğinde bile başını kaldırıp bakmadı. Çocuğun kulakları uzundu, uçları narin ve aşırı inceydi ve kız uzaklaşırken Zafira ona bakakaldı.

"Onu gördün mü?" diye fısıldadı. Güneş ışığı, iki evin arasında gözden kaybolan küçük Safin'in saçlarını alev alev aydınlattı.

Kifah dalgın bir homurtuyla cevap verdi.

"Ne oldu?" diye sordu Zafira.

"Eğer ihtiyacı olanları çağırıyorsa artık o kadar da harika bir yer olduğundan emin değilim," diye yanıtladı Kifah girizgah yapmadan.

Zafira duraksadı, çiçeğin ince sapını parmakları arasında döndürdü. Yapraklar güneş ışınlarını üzerine çekiyordu. Belirsizliğin ağırlığı altında kalmış ve hızla karşı çıkan bu Kifah'la daha önce hiç karşılaşmamıştı.

"Babanla mı ilgili?" diye sordu Zafira.

Kifah'ın mızrağının ucu hızlandı, yeterli bir cevaptı. Zafira, Bait ul-Ahlaam'ın Kifah'ın babasının uğrak yeri olduğunu hatırladı. Onun eşyalarına ihtiyaç duyan canavarları mı çağırıyordu?

"Nasıl çalıştıklarını bilirim, onun gibi insanların yani. Erkeklerin kalbini kazanırlar, kadınların ruhunu yerler. Şu tarafa süt gibi tatlı bir gülüş bahşet, bu tarafta kırılğan organları parçala. Dışarıda kızının üzerine titre, içeride bir diğerini mahvet." Kifah'ın soluğu kesik kesik çıktı.

Zafira kendini ne kadar yalnız hisse derse hissetsin, Kifah'ın yalnızlığının derinliğini ucundan kıyısından bile anlayamazdı. Babası tarafından istismar edilmesi. Onu koruduğu için ölüm cezasına çarptırılan bir abi. Ellerindeki mızraktan ve damarlarında akan intikam arzusundan başka hiçbir şeyinin olmaması.

"Beni bağışla," diye mırıldandı Kifah.

"Hayır," diye fısıldadı Zafira sertçe. "Zümremizi Tamim'i sevdiğin gibi sevmeye başladığını söylemiştin. Anlat bana."

Bu sözler karşısında Kifah'ın alnı düzleşti. Mızrağı hareket etmeyi bıraktı. "Hepsi bu kadar."

Zafira gülümsedi ama Kifah'ın endişesini anlıyordu. Alder kadınının uğursuz sözlerinin sırtında bir ürperti yaratması da aynı nedendendi. "Dükkândan, orayı etik ya da erdemli diye tanımlayarak ayrılacağımızı sanmıyorum. Kız Kardeşler'in şişecikleri kanla doldurup satmak için etiketlediklerine inanıyor olamazsın." De-en'in zincirini tuttu ve Gümüş Cadı'nın öfkesini, Seif'in endişesini hatırladı. "Bedelini ödemeye hazır olanları çağıracağına dair bir his var içimde."

Kifah sessizdi ve Zafira alnında terin yakıcılığını hissetti. Duygusuzlaşmış mıydı? Kifah'ın ağır sözlerini hızla kenara mı itmişti?

"Neden nefret ederim biliyor musun?" diye sordu Kifah ona bakarak. "Diğer insanların mantıklı konuşmasından."

Zafira nabızı hâlâ kulaklarında atarken rahatlama hissiyle yutkundu. "Basit bir, 'Evet, kraliçem, haklısınız,' yeterdi."

Kifah bir kahkaha attı. "Görüyorum da şimdiden tacı takmışsın."

"Sen ne demek..."

Ah.

Saz inceliğindeki binaların bulutlu göklere doğru düzgünce yükseldiği, pencerelerin davetkâr kafes işiyle süslendiği, taşların sekiz köşeli yıldız biçimini aldığı sokağın başına geldiler. Önlerinde sooq bir renk yaması şeklinde uzanıyordu ve Zafira'nın görebildiği kadarıyla kalabalıktı.

Zafira teninin alev alev yandığını gizlemek için binaların eğimli gölgelerine doğru aceleyle ilerledi. Her kim Demenhurluların kızarmadığını söylediyse korkunç bir yalancıydı. "Ben, hayır – öyle demek istemedim..." Vazgeçti.

"Ciddi olduğunu düşünmedim," diye güvence verdi Kifah hızlı adımlarla yanına gelerek. "Ama sakın bana bunun iki ay önceki kadar imkânsız bir gelecek olduğunu söyleme. Kraliçe olmak."

"Ne alakası var?"

"O, prens," diye hatırlattı Kifah ama nezaketsiz değildi. "Ayrıca epey de gözalıcı. Uzun, esmer, düşünceli. *Epey fit.*"

Zafira parmaklarını Baba'nın jambiyasının etrafına sardı, parmak boğumları bembeyazdı. "Taşlarla süslenmiş bir sandalye için hayatımı ve ailemi terk edeceğimi mi düşünüyorsun?"

Hangi hayat? diye sordu kafasının içinde bir ses. *Hangi aile?*

"Buna sen cevap vereceksin," dedi Kifah sırtarak bihaber bir şekilde. "Ona âşık olan ben değilim."

"Ben de değilim," dedi Zafira, güçlkle bastırılmış bir inlemeyle gözlerini kaçırırken.

Yanlarından geçen Safin bir kadın gözlerini kıstı; ardından türbanlı bir çift hararetli sohbetlerine ara vererek baştan ayağa Kifah'ı süzdü, muhtemelen Pelusya'nın Dokuz Seçkin'i'nden birinin Zawia sooq'una doğru ağır ağır ilerlediğini fark etmişlerdi.

Zafira'nın jambiyası çok sıradışı bir şey olmasa bile –neredeyse her Aravistanlı bunlardan bir tane taşırdı– silahlarının geri kalanı o kadar da göze çarpmayacak şeyler değildi. Diğerleri meyve sepetleri ve tahıl çuvalları, taze ekmek somunları taşıırken Kifah ateşte dövülmüş ucu parlayan mızrağını tutmuştu. Zafira'nın okları bildik bir şarkıyı hafifçe mırıldanır gibi birbirine vuruyordu.

"Of, o kadar da basit değil ha?" dedi Kifah, Zafira konuşmayınca. "Ben aşkı hiç tanımadım ama husumet yeterince zor. Bir yabancı için kalbini yerinden sökmek ve karşılığında onunkini istemek kolay iş değildir."

Ama sorun da zaten buydu, öyle değil mi? *Zor değildi. Ağzını açsa sözcükler ağzından gevşek bir yumruktan dökülen kumlar gibi dökülürdü. Kapısını açar ve ikinci kez düşünmeden onu içeri alırdı. Onunla konuşmak kolaydı, o sessiz kaldığında bile. Ona dokunmak, onun tadını almak, onunla bir gölge parçasını paylaşmak dünyanın en doğal şeyi gibi geliyordu.*

Bu, Zafira'nın sinirlerini bozdu.

Kendi bile anlam veremiyorken Kifah'a nasıl açıklayabilirdi ki?

Bu başka bir düşünce doğurdu: Acaba adama kendini açıklama şansı vermeden oradan ayrılarak fazla mı sert davranmıştı? Aralarında şekillenmeye başlayan o kırılgan şey her neyse, onu yerle yeksan mı etmişti?

Bir kavşakta durdular ve karşıdan gelen bir adam Zafira'yı izleyerek yavaşladı. Sharr'da Baba'nın pelerinini kaybettiğinden beri, erkek sanılan Avcı olarak dışarı çıkmakla kendi olarak, bir kız olarak çıkmak arasındaki fark çok göze çarpıyordu. Bir erkek her türlü iş için tek başına dışarıda olabilirdi. Peki ya bir kadın? Muhtemelen müstehcen bir şey için.

"Gülümse, güzellik." Adam sakalsızdı, sanki tüm çabalarına rağmen yüzünde kıl bitmiyor gibiydi.

Kifah ona doğru kaşlarını çatarak baktı.

"Hazır iyi günümdeyken başka isteğin var mı?" diye cevap verdi Zafira. Adamın ağzı sulanmış sırtışı, dilinde kekre bir tat bıraktı. "Boğazını keserken tatlı tatlı şarkı da söyleyeyim mi?"

Geriye doğru temkinli birkaç adım attı ve sokakta hızla ilerledi.

"Erkekler," dedi Kifah alaycı bir kahkahayla.

Yolun başında duraksadılar.

"Eh," dedi Zafira biraz da hayretle, zira herkes sooq'u ziyaret etmek için en mükemmel zamanın öğlen sıcağının azalmaya baş-

lomasının hemen ardı olduğuna inanmış gibiydi. Derme çatma tezgâhlar taş döşeli meydanın ortasını doldurmuştu, birbirine benzeyen Safin ve insan kalabalığı başlarına toplanmıştı, bir dizi koku Zafira'ya Sultan'ın Kalesi'nden ayrıldıklarından beri ne kadar az yemek yediğini hatırlatmaya başlamıştı.

Jumu'a'nın iki yanında dükkânlar sıralanmıştı, her biri yanındakinden çok farklıydı ki sanki önce birini, sonra diğerini inşa etmiş ve sonra da duramamışlardı. Girişlerinde parlak ve canlı renklerde perdeler uçuşuyordu, birçoğu içeri buyur eder gibi kenara çekilip sabitlenmişti.

Zafira bir an emin adımlarla ilerleyen Kifah'ı takip ederken bir an sonra kız ortadan kayboldu ve düzgün karelerden oluşan bir *mutabaq* yığınıyla geri döndü. Leziz koyun etiyle onu saran gevrek hamurun kokusu Zafira'nın ağzını sulandırdı.

"Biraz daha sumak kullanılabilirmiş," diye mırıldandı Kifah yüzünü buruşturarak. "Ve daha az pulbiber. Ne? Yemeğimi iyi bilirim ben."

Zafira, ölüm kalım yolculuğuna çıkarken baharatlarını yanından getiren dayanıklı bir savaşçıdan da başka türlü süsünü beklemezdi zaten.

"Onu nereden buldun?"

"Satın aldım." Kifah bir kaşını kaldırdı. "Hepimiz beş parasız köylüler değiliz."

Öyleydi gerçekten de. Ama Kifah pek Aravistan'ın müsrif başkentlerinde yaşayan züppeler gibi davranmazdı, o yüzden de bu gerçeği gözden kaçırmak doğaldı. Zafira'nın omuzları düştü. Giderek küçülen keselerini Lana'yla bırakmıştı çünkü onlar ve Ra'adlar, Zafira'nın avlarının derisinden kazandıkları ne varsa paylaşırdı ve onun paraya *ihtiyacı* yoktu. Avlanacak şeylerin olduğu Sharr'da yoktu. Hatta Aya'nın karşılığında hiçbir şey istemedi her şeyi sağladığı Sultan'ın Kalesi'nde de yoktu.

"Şakaydı."

Zafira bakışlarını kaçırdı. Alaya katlanabilirdi ama anlayıştan

nefret ederdi. Acıma utanca yol açardı ve o da her seferinde öfkeye. Sanki bu yeterince kötü değilmiş gibi, iradesiyle sürekli savaş hâlinde olan midesi de yüksek sesle guruldadı.

"Hey," dedi Kifah ağzı doluyken. "Bütün gün yiyecek bir şeyin yok muydu?"

Zafira omuz silkti, ilerledikleri yöne doğru mânâlı mânâlı baktı. Kifah ona aldırmadı ve bir elini uzattı. Avucunda üç dinar duruyordu. İki adım ileride bir şair bir sandığın üzerine çıkmış, aşkın zehrinden yakınıyordu.

"Sende kalsın," dedi Zafira, sesindeki keskinlikten nefret ederek. "Aç değilim."

Kifah paraları Zafira'nın eline tutuşturdu. "Bunlar Seif'in. Oda parasını ödemek için."

Seif ona bir dinar bile vermemişti ve bunu ikisi de biliyordu.

Ama bu yalan her nasılsa her şeyi kolaylaştırdı. Ya da belki de bunu yapan açlığıydı. Zafira, Kifah'ın gözlerine bakmadan paraları aldı ve sooq'un kalabalığına daldı. Yemek ihtimali midesinde yeni bir boşluğa neden oldu, boğazına kadar uzanan ve başının dönmesine neden olan geniş bir boşluk. Bunu para yapmıştı. Beş parasızken açlığa aldırmayabilir, onu bertaraf edebilirdi. Vicdanın tuhaflığı da böyle bir şeydi.

Bulduğu ilk tezgâhın önünde durdu, Safin'in biri ocağı karıştırıyor, diğer eliyle de ağır ağır bir şiş çeviriyordu. Zafira'nın tanıdığı diğer Safinler kadar zarif değildi hiç.

Kalıntılar için gelmiş bir sokak çocuğuymuş gibi ona bakarak, "İki buçuk dinar," dedi kız, Zafira'nın konuşmasına fırsat bırakmadan.

Zafira omuzlarını dikleştirdi ve paraları bir aptal gibi hafifçe şingirdattı. İki buçuk dinar çok fazlaydı. Pazarlık edebilirdi, müşterilerin alışkın olduğu türden taktiklere başvurabilirdi ama bütün alışverişlerini hep Deen yapardı.

"Peki yalnızca ekmek ne kadar?"

"Bir dinar."

Tek bir ekmeğe mi? diye bir cümle oluşmaya başladı kafasında.

"Ben... ben ekmek alayım."

Safin homurdandı ve şişin yanında ısınan yığının üzerinden bir somun aldı. Zafira bozuk paralardan birini kızın aşınmış tezgâhının üzerine dikkatlice bıraktı, diğer iki dinarı cebine atarken çocuksu bir galibiyet hissi duydu. Rahatlatıcı bir ağırlıkları vardı. Kıyafetine dikili bir vaat, bir yemek garantisi. Safin ifadesini gördü ve bir anlık duraksamanın ardından, şişin altında birikmiş sıcak yağdan bir kaşık alıp ekmeğin içine koydu ve özenle ikiye katlayıp Zafira'ya uzattı.

Çoktan diğer müşterisiyle ilgilenmeye başlamıştı ve Zafira gurur yapamayacak kadar aç ve minnettardı.

Kifah, gözleri kalabalığın üzerinde gezinerek onu bekliyordu. Ayağıyla bir ritim tutturmuştu. "İçinde ne var?"

"Hiçbir şey," dedi Zafira bir parçasını kopararak.

Kifah'ın alnı kırıştı. "Sen... sade ekmek almışsın."

Zafira omuz silkti ama yeterince umursamaz durmamıştı. Gökler aşkına, neden daha kayıtsız olamıyordu? Neden birdenbire pelerininin kaskatı omuzlarını örtmesini diliyordu?

Kifah'ın bakışları yumuşadığında o da bakışını yere eğdi. Üç dinarı sadece bir öğün yemek için harcama *fikri* bile iğrenç geliyordu ama onun ve Kifah'ın paraya bakışlarının farklı olduğu açıktı.

Ekmek onu doyururdu ve bu yeterliydi. Paralar cebinde şingirdadı. Bu *daha da* yeterliydi.

"Hadi," dedi Zafira gücünü biraz olsun toparlar, haysiyetini bir parça geri kazanırken. Görüşü tekrar netleşirken birkaç dükkânın arasındaki dar sokakları işaret etti. "Bait ul-Ahlaam ile bir yerlerdeyse şunlardan birindedir. Sen sola gir, ben sağa gireyim."

"Ben sağ tarafı istiyorum," dedi Kifah.

"Nasıl istersen, sayyida. Kaybolma."

"Elimi tut, anne," diye seslendi Kifah ve kalabalığın içinde kayboldu.



BÖLÜM 30

ILERİ GELENLERİN VARMAŞI GÜNLER SÜRERDİ, MADALYONU yok etmek ve sonra Aslan'ın ve Altair'in nerede olduğuna dair herhangi bir iz için sarayı aramak için epey zaman vardı. Ghammeq'in ellerinden çıkmış mektuplar. Tuhaf emirler almış adamlar. Herhangi bir şey. Muhafızlar gereksiz yere Nasir'e odasına kadar eşlik ederken Lana'ya döndü. "Bana güveniyor musun?"

Lana'nın soruyu düşünmek için duraksamasını anlıyordu.

"Evet," dedi.

Nasir muhafızlara döndü. "Benim bitişiğimdeki oda – temiz mi?"

Ahmaklardan biri başıyla onaylarken fesatça gülümseme cüretinde bulundu. "Size bir kadın bulalım mı?"

Nasir, muhafız huzursuzca kıpırdanana kadar dudaklarını birbirine bastırdı. Adamın kılıcının kını başka birinin kıyafetine takıldı ve neredeyse ikisinin de düşmesine sebep olacaktı.

"Peki ya onların odaları?" diye sordu Nasir, Aya ile Lana'yı işaret ederek.

"Biz... biz eşlik edeceğiz..."

"Soruya cevap ver," dedi Nasir ağır ağır.

Muhafız koridorun ilerisinde, Nasir'in odasının karşısındaki odaları işaret etti ve aceleyle uzaklaştı.

Onlar gidince Nasir önce koridoru taradı, ardından Aya'ya baktı. "Bitişik odada iki kişilik yer var. Burası güvenli değil."

Aya gülümseyerek reddetti. "Bunca zaman ölümsüzlüğümü korudum, Prens."

Lana, Aya'yı izliyor, muhtemelen onu odasına davet etmesini bekliyordu ama Aya'nın bakışları onu es geçti. Nasir şaşkınlıktaydı. *Lana*, bunu beklemişti çünkü Aya kendi oğlunu bile hayatta tutmayı başaramamıştı ve Nasir, Zafira'nın kız kardeşini güvende tutmak için kendinden başka kimseye güvenmiyordu.

"Prens?" diye seslendi Aya.

Nasir zihninde beliren uyarıyı maskeleyip kaşlarını hafifçe kaldırarak ona döndü.

"Madalyonu çıkarmak işe yaramaz."

"Aslan onu bu şekilde kontrol ediyor," dedi Nasir bitkince. "Yıllardır onun üzerinden kontrol ediyor. Onu yozlaştırıyor." Belki on yıldan fazladır. "Madalyonu çıkarırsak ondan sonra..."

"Yozlaşma mutlak surette *kalacak*," diye tamamladı Aya. "Eğer dediğin gibi onu yozlaştıran madalyonsa da artık bir amaca hizmet etmiyor."

Ama Nasir, Ghameq'in katı yürekli görüntüsünün altında kaynayan insanlık anlarını hatırlıyordu. Babasının hâlâ orada olduğunu biliyordu.

Aya bekledi, yüzünde acıma ve inançsızlık açıkça seçiliyordu. "Neye inandığını biliyorum, canım. Ne umduğunu biliyorum. Ama onu geri getiremezsin."

Yanılıyordu. Nasir hiçbir şey ummuyordu. *Ummak*... Düşünce-
sinin sonunu getirmedi ve tek bir kelime daha etmeden döndü, Lana'nın meraklı bakışlarına aldırmadan onu kapısından içeri sokup ön odadan geçirdi ve yatak odasına götürdü. Gri çarşaflar onları

bıraktığı günkü kadar düzgündü, perdeleri kapalıydı ve sabununun kokusu tanıdık ve sakinleştiriciydi. *Yanılıyor*, diye ikna etti kendini.

Nasir bir çekmeceyi açıp bir anahtar almak için içindekileri karıştırırken, "Burası çok kasvetli," dedi Lana.

Odalar ona tuhaf dikilmiş bir kaftan gibi geldi, onundu ama onun değil gibiydi ve neredeyse Altair'i yüzünde sinsi bir sırıtışla yatak örtülerinin üzerinde uzanırken görmeyi bekledi. Duvarlarda generalin kahkahasının yankılanacaktı çünkü onlar da onun sesini seviyordu. Altair'i burada düşünmek, *kızı* düşünmekten daha kolaydı. Onu burada, odasında, kollarında hayal etmekten.

Acaba kız da Rüyalar Evi'ne doğru giderken onu düşünüyor muydu? O da Nasir'in onu özlediği gibi özlüyor muydu onu? Parmak uçlarından bilincinin en izbe köşesine dek uzanan bir sızı şeklinde? Başka hiç kimsenin onu özlemediği şekilde?

Huzursuz bir sessizlikten sonra bitişik odanın kilidini açtı ve kendi banyosu olan küçük ama lüks alana geçti. Yatağın kırmızı bir perdesi ve uyumak dışında her şey için uygun çarşafı vardı. Sonra pencereyi kontrol edip iki mandalı da aşağı bastırdı ve tatmin olarak, odaları birbirine bağlayan kapıdan geçmeden önce ne olur ne olmaz diye bir de paravanın arkasına baktı.

"Onu seviyor musun?"

Nasir kısacık bir an için donup kaldı.

Tanımadığı kızların sorularına ayıracak zamanı yoktu. "Kapı diğer taraftan kilitli olacak ve tek anahtar da bende. Ne duyarsan duy, çıkmaya çalışma."

Lana gözlerini ona dikti. "Seviyor musun?" diye sordu tekrar.

Rimaal, şu kız. "Sen aşktan ne anlarsın?"

Kız irkildi. Nasir'in huzursuzluğu arttı.

"Ben..." diye debelendi Lana. "Ben bir keresinde birinden o kadar çok hoşlandım ki aşk olduğunu sandım. Sonra o daha çok sevdiği biriyle bir maceraya çıktı ve hiç dönmedi." Bir omzunu silker gibi kaldırarak Nasir'in sempatisini reddetti. "Zaten onun için çok küçüktüm."

Nasir kızı inceledi, omuzlarının cesur hatlarını, kaşlarının arasındaki direnci. Kardeşiyle arasında dünyalar kadar fark vardı ama bir yandan da birebir aynıydı.

“İlk aşklar zordur,” dedi sonunda yumuşak bir sesle.

“Peki ya ikinciler?” diye sordu Lana.

“İlkinin olmadığı her şeydir.”

Kapıyı kapadı ve kilidi çevirdi, soğuk metali arka cebine tıktırdı. Kendi evinde, kendi yatağında, kendi tarafında yatmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu ve yanında eldiven hançerinden başka bir şey yokken kendini tamamen eksik hissetti. İç geçirerek bıçağı çıkarıp geri çekti.

Tam da bu yatakta, bir acı nöbeti içinde, annesi sırtındaki yaraları iyileştirmişti. Tam da bu yatakta, bir açıklık krizi içinde, Kulsum onun omzundaki kumaşı çekip çıkarmıştı, o da Kulsum’un omzundakini. Tam da bu yatakta, bir yoldaşlık içinde, Altair sandaletlerini yaslamış ve onunla acımasızca dalga geçmişti.

Bütün canavarlar yalnız mıdır, diye merak etti, soğuk ve korkusuz gibi mi davranırlar? Onları besleyen bu hata mıydı, onları özenli bir hassasiyetle, eşsiz ve biricik olacak şekilde mi yetiştiriyordu?

Adamı özlemişti. İnsanın bir uzvu uyuştuğunda hissini kaybetmesi gibiydi.

Kadını özlemişti. Nefes almayı bırakmak gibiydi. Kendini kaybediyormuş gibi.

Ve bu yalnızlık yüzünden, ani bir farkındalıkla yalnız olmadığını anladı.

BÖLÜM 31

İP BOYNUNA DOĞRU GELDİ. SERT VE YIPRANMIŞTI, KUYUYA indirilecek bir kovaya uygundu, bir prensin zarif boynuna değil.

Yedi. Hareket etmeden önceki dinginlikte onları saydı. Birini kendi yatağında öldürmek için yedi *daama* adam.

İpi çekip saldırganını öne doğru sendeletti. Adamın yüzü Nasir'in kafatasının arka kısmına çarptı ve burnu kırıldı. Nasir onu omzunun üzerinden çevirdi ve gerçekten durup onu kimin neden gönderdiğini kibarca sormak istedi ama ahmak herif sıkışmış eldiven hançeriyle uğraşıyordu. Nasir de o yüzden adamın boğazını deldi. Oturan kıyafetler ve sivri bir başlık. Haşhaşi.

Adamın kanı Nasir'in yatağına akıyordu.

"Yatak odamda misafiri kısıtlamamın bir nedeni var," dedi sessizce. "Şimdi mükemmel çarşaf larımı mahvettiğiniz için hepiniz öleceksiniz."

İki fener titreyerek yandı ve odanın uzak ucundaki mecliste duran bir adamı aydınlattı. Nasir yüzündeki şaşkınlığı gizlemek için

tüm gücünü kullanmak zorunda kaldı. Babası. Madalyon boynunda sallanıyor, berbat bir diş gibi parılıyordu.

“Taht odasında beni öldürmemek için kendini tutmak,” dedi Nasir, ayağa kalkarken ses tonuna biraz Altair karışmıştı, “zor olmuş olmalı.”

Sultan tek kelime etmeden arkasına yaslandı, yumuşak ışıktaki bu hareketi belli belirsizdi ama Nasir gayet net gördü. Bir kancalı bıçak boynuna doğru gelirken dönünce koluna denk geldi. Tuzak ortaya çıkmıştı. Saldırganı ittirdi ve tıslayarak bıçağı kolundan çıkarıp duvarda asılı duran kemerinden iki fırlatma bıçağı aldı.

Haşhaşiler vardı, bir de Nasir: Bu sanatın en iyi ustaları tarafından eğitilmiş, Kadim Kız Kardeşler’den biri tarafından bıçak gibi bilenmişti.

Nasir bıçakları fırlattı, boğuk bir hırıltı hedefi tutturduğunu gösterirken kafasında bir çetele tutmaya başladı. Bu, ölümün şarkıydı. Bıçağın ıslığı ve devamı gelmeyecek o son nefesin yalvarırcasına çıkışı. Nasir’in adı kadar iyi bildiği bir şarkı.

Kolu kanıyor ve boynu zonkluyordu ama kolları son birkaç gündür özlediği türden bir şevkle doluydu.

Arkasına ağır bir şey çarptı ve bir hırıltıyla düşerken parmaklarını bacağının arkasına batırarak diğer adamı da düşürdü. Nasir hâlâ dizlerinin üzerindeyken haşhaşinin kolunu kırıp eldiven hançerini adama sapladı. Başka bir kılıç boynuna doğru ilerlerken son anda yuvarlanarak yolundan çekildi.

Öldürmeye teşebbüs.

Artık bana ihtiyacı yok.

Acı yan tarafına bıçak gibi saplandı. *Odaklan.* Ama Nasir ani bir idrakte uyuşmuştu: Onu olduğu silah hâline getiren annesi olabildi ama isteklerini yerine getirmesi için onu kullanan Aslan’dı — insanları öldürmesi, Sharr’a gitmesi. Ve şimdi Aslan adadaki prangalarından kurtulmuşken, büyü neredeyse elindeyken artık Nasir’e ihtiyaç duymuyordu.

Bacaklarını başka bir haşhaşinin omuzlarının etrafına doladı,

dizlerini bükerek adamı aşağı çekti ve ölü bedenini başka birinin yoluna doğru ittirdi.

Ardından babasına döndü.

Sultan ayaklanmaya başlamıştı ama Nasir daha hızlıydı. İşi kolaylaştıran, onu Aslan'ın kontrol ettiğini bilmektir. Onu daha cesur kılan. Yine de elleri titriyordu. Tuhaftır, zihni aynı anda hem odaklanmış hem de zincirinden boşanmış gibiydi. Zira onu acımasızca kullanmış ve istismar etmiş birine karşı durmanın nasıl bir şey olacağını hayatı boyunca merak etmişti.

Bıçağın fısıltısıyla bocaladı. Sözcükleri istediği kadar tekrarlayabilirdi ama böyle bir eylemin —babasının kendi oğluna silah çekmesinin— yine de delici bir gücü vardı. Felç edici.

Aynı yanı, kuşkusunu haykırdı. Yıllar süren yozlaşma tek bir eylemle, bir gecenin kısacık bir ânı içinde yok edilemezdi. Ama dene mezse lanetlenirdi.

Nasir babasının hançerinin çizdiği yayın altından eğildi. Ghameq'in kolunu bir eliyle tuttu ve diğer eliyle de göğsüne uzandı. Parıldayan, alay eden, *kontrol eden* madalyona. Parmakları ince zincirin etrafına dolandı ve Ghameq'in nefesi aksadı. Babasının, ciğerlerindeki havayı söküp alan yumruğunun gücüyle Nasir yıldızları saydı. Tekrar odaklanmak için gözlerini kırıştırdı, zinciri kavradı ve dirseğini babasının kolunun büküldüğü noktaya geçirdi. Ama Ghameq her zaman ondan iri olmuştu, daha güçlü, üstelik haşhaşilerden üçü hâlâ hayattaydı.

Adamlar hemen yaklaştı ve Nasir duraksadı. *Bir. İki.* Tutmaktan vazgeçti ve eğildi. Ghameq'in hançeri bir haşhaşinin kalbine saplandı. Nasir, eldiven hançerini diğer haşhaşinin dizine geçirdi, onu öldürmekle zaman kaybetmedi ve Ghameq'in arkasında ayağa kalkarak zinciri başının üzerinden çıkardı.

Fısıltılar öyle anıydı ki Nasir'in dengesini bozdu. Karanlıklardı, sertlerdi, yılan gibi süründüler. Yalvaran ve inleyen ve arzu dolu. Arzu. Arzu.

Bırak onu, dedi kız kafasının içinde kıvrak ve ateşli bir sesle.

Bırakamazdı. Bir gölge tabakası ondan bir şeyler çalarak düşüncelerini yoğunlaştırdı. Onun yerine geçerek. Boşluğa boyun eğdirerek.

Sırtına kör edici bir ağrı saplandı. Yere itilmişti. Döşeme soğuktu. Madalyon geri alınamaz bir şangırtıyla düşüp kırıldı ama hiçbir şey olmadı. Aya haklıydı ve şimdi Nasir bunu hayatıyla ödeyecekti. Bir el yakasından tuttu ve başını geriye doğru çekti.

Ardından bir fısıltıyla her şey duraksadı.

Nasir hareketsiz kaldı. Hayal görmüştü. Hepsi hayal görmüşlerdi. Sultan'ın öyle bir şey demesinin hiçbir olası sebebi olamazdı...

"İbni," diye tekrarladı Ghameq.

Mankafa. Alçak. Hiç. Fısıldanan o tek çağrıyla her şey silindi: *Oğlum.*

Ibni. Bacağı kırılmış bir çocuktü. *Ibni.* Hürmetle ilk kılıcını alıyordu. *Ibni.* İnsanlar kumların neden kararmaya başladığı üzerine kafa yorarken Sarasin'i ziyaret ediyordu.

Sonrası bu. Bu odada dizlerinin üzerinde, ciğerlerinde kanın ağır kokusu.

"Sen olacağını biliyordum. Dünya ayaklarıma kapanırdı ama beni bir tek sen kurtarırdın."

Ghameq'in sesi kaybolan yılların ağırlığıyla titredi. Oda bir mezarlığı andırıyordu, döşemelerde kırmızı lekeler vardı, cesetler kocaman açılmış gözleriyle süslemeli tavandan sarkan ışıklara bakıyordu.

"Bırak onu."

Bu sözleri söyleyen aynı ses değildi. Bu sertti, her zamanki gibi haşindi. Hayatta kalan son haşhaşi bile irkildi.

Nasir kan kaybından, baş dönmesinden sendeleyerek ayağa kalktı. Haşhaşi ona bir bez uzattı, o da alıp kanayan koluna bastırırdı.

Kırık madalyon aralarında duruyor, alev ışığının altın sarısını ve ayın parıltısını saçıyordu. Babasını yıllarca ele geçirmiş ve bir tirana tahtı vermiş olan madalyon.

Artık özgürdü. Özgür.

Nasir öne doğru ilerledi. Sultan'dan yayılan ıyıı hissedecek kadar yakınlaştı. Tıpkı bir dakika önce baktığı gibi görünüyordu, gri gözleri bitkinlikten kararmıştı, hoşnutsuzluk kaşlarının arasında çift bir çizgi oluşturulmuştu.

"İbni," diye mırıldandı Ghameq tekrar. Babası onu kendine çekerken Nasir güçsüzdü.

Baba, demek istedi ama sözcük boğazında düğümlendi. Onun yerine babasının kalbinin atışlarını dinledi. Daha kötüsünün kaybedilmiş olabileceğini hatırlatan o sesi.



BÖLÜM 32

GECE GÖKYÜZÜNDEKİ SON IŞIKLARI DA SİLİP GÖTÜRMÜŞ, sooq'u o acımasız sıcaktan kurtarmıştı. Zafira hep insanların onu sinirlendirdiğini düşünürdü. Demenhurluların onları saran kötülüğüne rağmen kahkaha atmaları ve gülümsemeleri hep sinirini bozmuştu.

Bunun *insanlarla* bir ilgisi yoktu, bunu artık biliyordu. Kendisiyle ilgiliydi. İçsel karmaşasıyla.

Sooq'ta dolaşarak Bait ul-Ahlaam'ın onu çağırmak için kullanacağı ses her neyse onun için kulak kabartırken tezgâhlar kadar insanları da inceledi.

Genç bir Safin, ona abayı yakmış olan insan müşterisi için yuvarlak bir ekmeğin üzerine taze yoğurt döküyordu ve hislerinin karşılıklı olduğu açıktı. Zafira iki Safin kız kardeşin, satıcı para üstü vermek için arkasını döndüğünde bir zeytin arabasından fazladan birkaç zeytin aşırımlarını izledi. Bir Safin'den hiç beklemeyeceği bir davranıştı ve onu gülümsetti.

Kiloyla şeker pekmeziyle marine edilmiş tütünün yanı sıra nar-

gile de satan bir dükkânın yanından geçti. Yapımı haftalar sürecektir işlemlerle süslenmiş, kızarmasına neden olacak kadar göğüs dekolteli *abayalar* satan bir dükkân daha vardı. Bir ay önce renkli kıyafetlere ikinci kez dönüp bakmazdı bile. Şimdiyse onlardan birini giyse nasıl görüneceğini merak ediyordu. Herhangi birini.

Hâlâ fakirsin.

Onlara bakmasının nedeni bu değildi ve bunu o da biliyordu. Safinleri ve insanları iterek hızla ilerledi, keskin bir şekilde sumak ve kavrulmuş soğan, *manakish* ve kızarmış koyun eti kokan tezgâhların yanında artık arayan küçük bir kum qıt'ine takılıyordu neredeyse.

Başka bir karanlık sokağın girişinde duraksadı. Sokağın derinliklerindeki loş bir kapıdan bir şarkı fısıldandı ve Zafira neşelendi.

"Buldum seni," diye fısıldadı.

Gece, ona Aslan'ı ve çalınan kalbi fazlasıyla hatırlatan gölgeleri getirmişti. Nasir'i ve onun aksi karanlığını. Kapıya doğru yaklaşırken melodi yükseldi, hem kibar hem de cezbedici bir flüt sesiydi. Zafira soluğunu tutup parmaklarını kalçasına bastırarak içeri adım attı.

Kaşlarını çattı. Mekân geniş, muhtemelen iki üç katlı bir yerdi ama bir dükkânın olamayacağı kadar boştu. İncik boncuklarla dolu masalar yoktu, duvarlara hiçbir şey asılmamıştı.

Karlar aşkına, duvarlar. Zafira bakışlarını altın yüzeylere boyanmış tasvirlerden kaçırdı: Çıplak erkek ve kadınlar, çeşitli pozisyonlarda birbirlerine dolanmışlardı.

Üst kattan tembel bir kıkırtı süzüldü, aynı zamanda önceden duymadığı ama artık görmezden gelemediği daha kalın, ritmik bazı sesler de vardı. Taş zemin boyunca ayak sesleri fısıldarken, müthiş yavaş aldığı karar pekişti. Adamın biri boncuklu bir perdeyi açtı ve ona doğru ağır adımlarla ilerlerken yüzünde öyle edepsiz bir gülüş vardı ki Altair'i bile kızartırdı. Muhtemelen. *Mümkün değil.*

"Bir şeyi bölmedim ya?"

Kifah ağır ağır içeri girerken Zafira döndü. Savaşçı girişe yaslan-

miş ve kollarını kavuşturmuştu, bakışları Zafira ile adam arasında gidip gelirken bir kaşını kaldırmıştı.

"Alderamin'in rüyalar halifeliği olduğunu düşününce baştan çıkarıcı olduğunu tahmin edebiliyorum ama —kahrolası Guljul— odağını kaybetmemeye çalış."

Nasıl yandığına bakılırsa biri Zafira'nın derisini yüzmüş bile olabilirdi. Döndü ve adamın uyuşuk uyuşuk dolaşan bakışlarını ters bir bakışla durdurdu. "Bana bakmayı kes."

Adam donup kaldı. Müstehcen duvarlar Kifah'ın kahkahasıyla cınladı ve Zafira huzursuzca ona baktı.

"Bir flüt sesi duydum," dedi sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.



Zafira açık pazar boyunca Kifah'ı takip etti ve iki büküm ihtiyar bir adamın gözcülük ettiği başka bir sokağa girdiler. Adamın yanından geçerlerken Zafira ürperdi, duvarlar iyiden iyiye yaklaşıp da son ışığı da yutana kadar adamın bakışlarını sırtlarında hissetti.

Kifah'ın mızrağı bacağına çarpa çarpa bir ritim tutuyordu, daha derinlere dalıp da kırmızı ve ağır bir perdenin önünde durana kadar da hızlandı. Zafira bir elini hançerine götürüp Kifah'ın peşinden içeri girdi.

Bait ul-Ahlaam, Zafira'nın beklediğinden küçüktü. Karanlıktı da. Aslında perdenin ardına geçmek ona deminki zevk evindeki rahatsızlığa hiç benzemeyen bir huzursuzluk hissettirmişti. Orada kontrollü hissediyordu. Buradaysa daha şimdiden, bedelini bilmeden bir şeyler kaybediyor gibiydi.

"Büyü," dedi Kifah, uğultusu Zafira'nın içinde bir şeyleri, ölme-ye yüz tutmuş bir ateşi canlandırırken. *Dum sihr*, başka türlü bu kadar karanlık bir yerde büyü nasıl var olabilirdi ki?

Tavandan fenerler sarkıyordu, içerdikleri şeylerin ağırlığı altında bükülmüş dört duvar onların ışığıyla titreşiyordu. İncik boncuk ve garip mekanizmalarla dolu raflar vardı. Masalar üst üste dizilmişti. Gözleri yuvarlak kabuklardan saman bebekler, onları canlı

göz bebeklerinden daha dikkatli izliyordu. Onun kalp at şlarıyla e  zamanlı soluk alan kum kabarıp alçalıyor, görünmez bir kutunun içinde birikiyordu. S necek gibi titreşen ve sırttan küçük    ecikler, di e benzeyen camlar ve a za benzeyen t palar. Kutular ve postlar, meyveler ve kitaplar, lambalar ve mücevherler ve Zafira'nın hakkın-da hiçbir şey bilmediği birkaç mekanizma.

"Hiçbir şeye dokunma. Hiçbir şeyin orijinalliyini de sorgulama," diye mırıldandı Kifah, her yerden bir ses geldiği sırada.

"Merhaba."

Zafira'nın eli jambiyasına gitti. Kifah dudaklarını büzdü ve ince i ilikle dikilmiş koyu yeşil kıyafetleri yumuşak  ıktta parlayan bir adam sessiz adımlarla bir masanın arkasından çıkarken başını hafifce salladı. Adamın yüzü pürüzsüz ve sakalsızdı, ta lı türbanının altındaki kulakları yuvarlaktı. *Tuhaf*. Bir insan elde etmesi yıllar sürecek bir şey nasıl sahip olabilirdi?

Adamın koyu gözleri Zafira'nın elinin durduğu yere kaydı ve ilgiyle parladı. "Aradı ınızı bulursunuz umarım."

Zafira yalana başvurmak, özel bir şey aramadıklarını söylemek için ağzını açtı ama dükkân yalnızca arayanların ihtiyaçlarını kar ılıyordu, öylesine dola anların değil. Bu da aklında başka bir düşünce uyandırdı: Eğer dükkân ve sahibi onların *bir şey* için burada olduğunu biliyorlarsa, o hâlde    eci i sormanın bir zararı yoktu, değil mi?

Kifah dirse iyle Zafira'yı yan tarafından dürterek az önce kendisinin d    nd klerini dillendirdi.

Ama dükkân sahibi başka bir tuhafliklar yığınının arkasında gözden kayboldu ve fenerler ortada aydınlatılacak bir evsahibi yokken titre erek söndü. Gölgeler onların etrafını sararak fısılda tı.

Burası Aslan'ın bayılaca ı bir yerdi.

Kifah, Zafira'nın yanından ayrılarak bir hayalet gibi sakince etrafa bakınmaya ba ladı. Zafira da karanlık u ultuya aldırmandan aynısını yaptı, lekeli dişlerin sergilendiği yerin önünden geçti. Lambalarla dolu bir raf. *Dilekleri yerine getiren cin için*. Zafira her göz

kırptığında şekil değiştiriymiş gibi görünen bir şal ve ona günah-kârca göz kırpan bir kelepçe vardı.

Bu, midesinin ağır ve korkutucu bir soruyla sıkışmasına neden oldu: Aradıkları şey karşılığında *onlardan* ne vermeleri istenecekti?

Bütün incik boncukların ortak bir özelliği vardı: Neredeyse hepsi renksiz ve tuhaf bir şekilde vasatlardı çünkü Zafira'nın aradıkları şey değillerdi. Hayır, onun ihtiyacı olan şey kırmızıydı, parıltılıydı ve onu bir bedevinin bir vahaya kanması gibi kendine çeken gümüş bir şişecik içindeydi. Ve Zafira onu bulmuştu.

Laa, o Zafira'yı bulmuştu. Gözünün önünde *süzülüyordu* resmen. Kaplamasındaki ince detaylı oymalar ışığı yakalıyor, geometrik noktalar tam ortasında kıvrak bir hilal taşıyordu. Bu sembolü daha önce de görmüştü – çok uzun günler evvel çantasında bulduğu gümüş rengi mektupta.

Bu herhangi bir Kadim Kız Kardeş'in kanı değildi. Anadil'indi.

Yakında sırf güzelim diye bana Safin diyeceksin, dedi Yasmine zihninde ağır ağır.

Kanın Gümüş Cadı'ya ait olduğunu varsaymak çok uzak bir tahmin miydi? Nasir'in yardım etmek için buraya gelme önerisi karşısında çılgına dönmüştü. Öfkelenmişti. Bedelden, sanki bunu kendi ödemiş gibi bahsetmişti.

Zafira dükkân sahibi şişeyi havadan gülümseyerek kapınca irkildi. Adamın dişleri uzun ve keskin, burnu domuz burnu gibi yuvarlaktı.

Zafira gözlerini kırptırdı ve adam tekrar insana dönüştü. Saçmalık – karşısındaki *daama* bir insan değil, kendi isteğiyle bir insan bir sırtlan arasında şekil değiştirebilen biriydi. Aniden adamın bakışlarındaki vahşi parıltıyı ve Bait-ul-Ahlaam'ın eskiliğini çözdü.

Adam bir kaftardı.

"Sî'lah kanı. Tam bir hazinedir," diye gözlemledi adam. "Yasaklıların yolu çoğu zaman pahalıya mal olur."

Kifah bir serginin etrafından dolandı. Sükûneti ve temkini yok olmuştu. Öfke ve saldırganlık onu dalgalar hâlinde sarıyordu. "Ko-

leksiyonunu gördüm, yaratık. Anıları derliyorsun. Mallarını satmak için insanlardan geçmişlerini çalıyorsun."

Adam bakışını Kifah'ın çıplak koluna ve kolundaki dövmelelere kaydırıldı. "Ben kimseden bir şey çalmıyorum. Bir alışveriş yapmak istiyorsan, karşılığını ödemelisin."

Anı derlemek *hırsızlıktı*. Birinin geçmişinden bir parçayı almak ve bunu tecrübe etmek isteyen hevesli bir müşteri için şişelemek anlamına geliyordu. İlk müşterinin o anıyı tamamen kaybetmesi gerekmece ilginç bir alışverişti.

"Büyü olmadan anıları satamazsın," dedi Zafira, kafası karışmış bir şekilde. Onları yalnızca derleyebilirdi. Eğer karşı duvardaki şişeler anılar içinse, mallarının geri kalanı hangi amaca hizmet ediyordu?

"Aslında büyü düzeliyor," dedi neşeyle, gümüş damgaları olan şişeciği kaldırarak.

Zafira şişeye baktı. Geçmişinin kurtulmak istediği bir parçası yoktu. Unutmak istediği hiçbir şey. Her coşku ânı onu olduğu kişi yapmış ve onu üzen her an da yalnızca yolunu döşemişti.

Dükkân sahibi iki kadının gönülsüzlüklerini anladı ve elini şişenin etrafına kapadı. İlk kez Kifah'ın söyleyeceği hiçbir şey yoktu.

"Eğer o şişeyi almazsak düzelme olmayacak," dedi Zafira birden.

Kaftar hareketsiz kaldı, başını olduğu hayvan gibi eğdi. Kifah, Zafira'nın kafatasına bakışlarıyla delikler açtı.

"Türünle Sharr'da karşılaştık," dedi Zafira. "Biz onlara yardım edene dek lanetlilerdi. Bizim için savaştılar. Gün doğarken öleceklerini bile bile bir zamanların Aravistan'ı için savaştılar."

Dükkân sahibi onun sözlerini düşünürken Zafira'nın göğsünde bir umut kıpırdandı.

"Sen Demenhur Avcısı'sın. Bir kız," dedi adam hafiften şaşırarak.

Bir kız. Zafira'nın kalbi sızladı.

"Dedikodular hakkını veriyor."

Gözlerini adamınkilere çevirdi ve adamın sesindeki takdire bir aptal gibi kanarak, "O şişeciği bize anı dışında başka bir şey karşılığında satar mısın?" diye sordu.

Adam bütün dişlerini göstererek gülümseyince Zafira hatasını anladı.

"Hançeri bana ver, şişe senin olsun. Aravistan için."

Hayır.

Laa.

Kalbi, eli ayağı ve ciğerleri demirden bir yumruğun içine sıkışmış gibiydi, zihninde düşünceler birbirini kovalıyordu. Bir: *Bu yalnızca bir hançer.* İki: *Değil.* Üç: *Baba.*

Baba. Baba. Baba.

İşte bocaladığı ve tutunduğu yer orasıydı.

Anılar satan ve Kadim Kız Kardeşler'den birinin kanı için pazarlık yapan biri duyguları çalmaktan çekinmezdi. Onun hançeri de böyle bir şeydi, değil mi? Ucuz çelikten dövülmüş, içerdiği şey dışında değerli olmayan bir bıçak: Sevgi. Ardında bıraktığı yıllar. Bir sürü yıl.

Dükkândaki antikalar *buydu* işte. Oldukları şey için değil – Dandan'ın dişleri, Alderamin volkanlarının derinliklerinden çıkan cevher, tılsımlı eşyalar– içerdikleri şey için değerlilerdi. Sevgi, öfke, nefret, güven.

Anılar, duygular, kötücül araçlarla elde edilen nadideler: Bait ul-Ahlaam'ın alıp sattığı bunlardı. Seif o yüzden buraya gelmek istememişti. Gümüş Cadi'nın buranın adının anılmasına bile öfke lenmesi bu yüzdendi.

"Hayır," dedi Zafira kesin bir dille. Bunca zamandır *dum sihr* olmadan, yasaklı olanı yapmadan yaşamıştı. Avlanmış, bulmuş ve yaşamıştı.

Kendine yalan söylüyordu.

Kifah boğuk bir ses çıkardı. O seste bir suçlama vardı: Zafira, kendini Altair'e tercih etmişti. Eski bıçağını, Aslan'ı bulmaya ve lanet kitabını geri almaya tercih etmişti.

"Sadece bir hançer," diye tısladı Kifah, mantıktan yana olarak. "Sana aynı buna benzeyen yeni bir hançer alabilirim."

Zafira çenesini sıktı. Mesela para değildi, hançerinin nasıl görüldüğü değildi. Dükkân sahibinin onlardan birkaç adım ötede

olmasını, her kelimesini duymasını önemsemedi. "O zaman sence kaftar bunu neden istiyor?"

Kifah anladıysa da önemsemedi. "Şimdi duygusal olmanın sırası değil."

Öfke başını Macavhar'la birlikte doğan bir seviyeye dek uzattı çünkü daha önce hiddet, çirkin sözleri hiç böylesine tam olarak bir araya getirmemişti.

Sen duygudan ne anlarsın? demesini istedi Zafira'nın.

Ama Kifah onun arkadaşıydı ve Zafira konuşmak zorunda değildi. Kifah onu gayet iyi okuyabiliyordu. Yumuşak nefesi onun karanlık bakışıyla bölündü.

"Duygu da en az anı kadar kudretlidir, değil mi?" diye sordu dükkân sahibine hissizce. "Hançeri bu yüzden istiyorsun."

Kaftar'ın suçlu hissetmesi için bir neden yoktu.

Kifah zalimce gülümsedi. "Bir köylünün hançerini ya da Dokuz Seçkin'e dönen eski bir bilginin mızrağını alabilirsin ve birinden diğerine yol açan her duyguyu."

Kaftar yeniden düşündü. Fenerlerden biri gürültüyle, öfkeyle titredi.

"Bu durumda," diye mırıldandı kaftar gümüş şişeciği öne arkaya sallayarak, "ikisini de alacağım."

Zafira sarsıldı. Öfke çaresizliğini yutarken eli bir oka doğru seğirdi ama hiddeti şişeciğe odaklanmış Kifah ondan önce davranarak konuştu. "Sende kalsın. Paramparça olsun da bu mekânı sonsuza dek kirletsin."

Onların içinde yetişmiş biri için lanetler pek bir şey ifade etmezdi. Kaftar şişeyi rafa, şeytani bir bıçakla deve kemiğinden bir dallahın arasına bırakıp arkasını döndü. Sırtı Zafira'ya dönükken her şey mümkündü: Zafira'nın hançerinin adamın sırtına saplanması, Kifah'ın mızrağının ensesini delmesi. İkinci bir şans.

Kifah çoktan kapıya yönelmişti.

Zafira'nın nabızı teninin altında atıyor, endişeden bir davul gibi çalıyordu. "Al."

Deri kabza avucuna oturdu. Her dokuyu parmaklarının arasında hissetti, bütün çıkıntılarını ve küçük yumrularını biliyordu. Kabzanın kıvrıldığı yerde derinin gevşeyişini, kullanıla kullanıla matlaşmış ama en keskin zekâ kadar kesici bıçağını. Baba'nın ona hediyesi. Ondan kalan tek şey.

Kaftar yalnızca baktı.

"İkisini birden alamazsın," dedi Zafira, sesinin titremesini önleyerek. "Başka kimse de şişeciği istemez. Özellikle de büyü geri dönerken."

Kaftar hançeri aldı. Zafira şişeyi aldı. Aravistan'ın en güçlü varlıklarının kanı avucundaydı ama yine de kaybetmişti.

BÖLÜM 33

NASİR KANLI BEZİ ÇÖPE ATTI VE ODANIN KARŞI TARAFINA bir bakış attı. *Khara*. Zafira'nın kardeşini unutmuştu. Aklından binlerce senaryo geçti: Paniklemiş olabilirdi. Silahların ilk çarpışma sesiyle birlikte diğer kapıyı ya da pencereyi açıp kaçmaya çalışmış olabilirdi. Adamlar son cesetleri de az önce sürükleyerek çıkarmış, bir çift muhafız –Nasir'i rahatlatarak– yorgun Sultan'a odasına kadar eşlik etmişti. Nasir aceleyle kapının kilidini açtı ve kapı eşiğinde duraksadı.

Lana yatakta uzanıyordu, gözleri kapalıydı, göğsü uykuda olmayacağı kadar hızla inip kalkıyordu.

İç çekerek kapıyı kapatıp tekrar kilitlemeden önce ağzının kenarında hafif bir tebessüm kıpırdandı.

Nasir'in uyuması mümkün değildi. Hele de şimdi, babası birden tekrar babası olmuşken; bu o kadar uzun zaman önce yaşadığı bir şeydi ki Ghameq'in tam olarak ne zaman değişmeye başladığını bilmiyordu. Gümüş Cadı'nın Sharr'daki sözlerini, Nasir'in babasıyla karşılaşana kadar gerçek aşkı hiç bilmediğini söyleyişini hatırladı.

Madalyon, annesinin babasına düğün hediyesiydi, adada gardiyan olarak geçirdiği yaşamından kalan son şeylerden biri. İçinde oranın karanlığından bir parça taşıdığını, o karanlığın çok geçmeden Aslan'ı sevgilisine bağlayan bir kanala dönüşeceğini bilmiyordu.

Babasının da kibar olduğu, gülümsediğinde gözlerinin kenarlarının kırıştığı, karısını kollarına aldığı, sesinde gururun ve aşkın tınısını taşıdığı zamanlar olmuştu. Hayır, Aslan'ın kontrolü kademeli olmuş, yıllar geçtikçe güçlenmiş ve daha beter olmuştu.

Nasir poşusunu katlayıp bir türban hâline getirdi ve kapıyı arkasından yavaşça kapadı. Koridorlar ara sıra oradan geçen ve onu görür görmez aynı hızla kaybolan nedimeler ve hizmetçiler dışında sessizdi.

Evim, güzel evim, diye düşündü duygusuzca.

Aslan'a ya da Altair'e dair bir iz arama amacıyla çok geçmeden kendini Altair'in odasında buldu. Generalin gürültülü kahkahası ve şamatacı sesi yokken oda hayaletli gibiydi ve Nasir'in göğsünde bir yerlere bir ağırlık çöreklenmişti. Elini masada, hurma, şekerleme ve badem şekeri dolu kâselerde gezdirdi. Tüm sandalyeler gösterişli örtülerle kaplanmıştı ve bir sehpanın üzerindeki *dallahı* görünce Nasir'in bakışları yumuşadı. Altair'in çok sevdiği kahvenin kokusu havaya sinmişti.

Nasir perdeyi çekip yatak odasına adım attı. En son burada bulunuşunu hatırlayınca kulakları yandı.

Altair'in odasının neden diğerlerinden farklı olduğunu hep merak etmişti. Neden ona öncelikli tercih hakkı verildiğini – en süslü desenlerle bezenmiş altın yaldızlı duvar, Nasir'ininkinin en az iki katı genişliğindeki büyük platform yatak, tavanın tam ortasında yer alan ve gökyüzünün alabildiğine bir manzarasını sunan yuvarlak çatı penceresi.

Artık bunun, Altair'in onları seçecek kadar *canlı* olmasından başka bir nedeni olmadığını biliyordu. Ay, sonsuza kadar doğup batarken yaşamak nasıl bir histi? Kendi gençliğini korurken başka

insanların doğduğunu, yaşlandığını, sararıp solduğunu ve öldüğünü görmek?

Üzücü.

Bunu düşünmek bile böyle hissettiriyordu.

Onun için de çok yabancı bir kavram olmayacaktı. Nasir yarı Si'lah'tı ve her ne kadar fani kanı onun sonsuza dek yaşamasına izin vermese de bundan memnuniyet duymayacak kadar uzun yaşayacaktı. Öldürülmezse tabii. *Her zaman çok canlı*, dedi Altair zihninde.

Nasir üzerindeki kıyafetin zaten biraz düşmüş olan kollarını, kolunun üzerine dövme yapılmış kelimelerin üzerine çekti. *Bir zamanlar sevmiştim*. O yıllar sonsuz olabilirdi ya da onları nasıl ve kiminle yaşadığına bağlı olarak bir hiç olabilirdi.

Kitaplığı, dört raftan oluşan çılgınlığı. Bütün kitaplar hayat doluydu – rasgele işaretler, her yandan taşan kopuk sayfalar. Hiçbir şey boyutuna, rengine ya da düzene benzer bir şeye göre sıralanmamıştı.

Ne diyebilirim ki? Raflarımı dağınık, sevgililerimi iyi beslenmiş seviyorum.

Nasir onlar hakkında yorum yaptığında Altair böyle söylemişti. Sharr'dan önce, sersem herif yarı çıplakken ve kesinlikle yalnız değilken.

Kamış kalem Altair'in masasından yuvarlandı ve Nasir onu almak için eğildi, yün halıdaki bir çıkıntıya takıldı. Kaşlarını çatarak çömeldi, eldivenini çıkarıp parmaklarını köşede yer alan, eli büyüklüğündeki bir hurma yaprağında gezdirdi. Yükselmişti.

Halının üzerine işlenmiş motifi dikkatçe söktü.

Bir mektup yığını saklayacak kadar genişti.

Nasir duraksadı, bakışlarını sade ve kenarları pürüzlü papirüs yığınlarından kaldırıp kapıya baktı.

"Meraklı bir kocakarıya dönüşüyorum," dedi kendi kendine ve gece göğünün altındaki yatağa yaslandı. Ona bunu yaptıran merakı çünkü Altair gürültücü ve utanmazdı – ve zeki. Zihnindeki

dışında hiçbir iz bırakmamıştı. Bunlar neden yakılmamıştı? Belki de Sharr için hazırlanma telaşından zaman bulamamıştı.

Nasir ilk papirüsü açtı. Ardından bir sonrakine geçti ve kulakları kızara kızara diğerlerini de açtı.

Aşk mektuplarıydı.

Bizimki aşkların en ateşlisi...

Seni hiç durmadan özledim...

Günlerim seni bekleyerek, gecelerim seni düşleyerek geçiyor...

Hepsi masum değildi. Bazıları kısıyken –*Senin bedeninin de dokunuşumu arzulamaktan ağrıyor mu benimki gibi?*– diğerleri daha uzun ve detaylı, Nasir'in kanını hareketlendiren sözlerle doluydu. Nasir bir prens, bir suikastçı, bir canavardı ama eninde sonunda o da bir erkekti.

Tam o sırada, iffetsiz sözlerin ve uygunsuz açıklamaların arasına sıkıştırılmış olanları gördü.

Yol iki gün içinde güvenli olacak.

Pelusya ve Demenhur arasında gümrük vergisi kaldırıldı. Nawal tarafından onaylandı.

Dar al-Fawda'da dağıtım. Pelusya malzemesi.

Ticaret sözleşmeleri. Antlaşmalar. Tartışmalar. Bunlar aşk mektupları değildi. Bunlar Altair'in ağının parçaları, krallığı birleştirme çabalarının bir kanıtıydı. Nasir onun sıradan insanları topladığını, onları cesaret ve yiğitlikle silahlandırıldığını, zekâsı ve cazibesiyle onları yönlendirdiğini görebiliyordu. Çok az insanın yapabileceği şekilde umut uyandırıyor, bir ordu dolusu insana ve sıradan halkın kalbine aynı şekilde hükmedebiliyordu.

Nasir'se onları öldürüyordu. Halkının güvenliğini önemseme ve garantileme sorumluluğuyla doğmuş olan prens, onları öldürüyordu.

Mektuplar ellerinde titredi. Tutuşuyla kırıştılar.

Gölgede kal ve ışığa hizmet et.

Romantik coşkulara kapılacak kadar aptal değildi. Ölüm kaçınılmazdı ve yaptığı yanlışları asla telafi edemezdi ama deniyordu. Kendine en azından bu kadarını veriyordu. İşleri düzeltmeye,

Aravistan'ın değişiminin bir parçası olmaya çalışıyordu. İnsanları kesmesi gereken tendonlar ve öldürmek için gereken darbe sayısı olarak görmeyi bırakmaya.

Artık Ölüm Prensi tacını takmayacaktı.

Dizlerinin üzerinde geriye yaslandı. İnsanların ondan duyduğu korku olmadan neydi ki o? Cebinde isimler ve amacı olan görevler olmadan? Canavarlar bir amaç, yerine getirilecek bir kader için yaratılırdı. Sirtında çetelesi ve üzerinde silahları olmadan kimdi o?

Nasir mektupları topladı ve yerine koydu, hurma desenini yerine yerleştirdi. Babasını kurtarmış, liderlerin güvenliğini sağlamıştı ama yapılacak başka işler de vardı. Altair'in kamış kalemini masanın üzerine geri koydu ve bir fısıltıyla oradan uzaklaştı.

"Ölme."

BÖLÜM 34

ALDERAMİN TÜM CAZİBESİNİ VE ALBENİSİNİ KAYBETMİŞ-
ti. Sooq uzakta kargaşa içindeydi, şairler cenazeye gider
gibi ciddiye, Zawia kasabası Bait ul-Ahlaam'ın malları ka-
dar sıkıcıydı. Zafira ve Kifah nihayet kervansaraya vardıklarında
Seif ortalarda yoktu.

Vitraylı pencere aslında kervanların geçebileceği kadar geniş
bir girişti ama etrafta gezinen develer yoktu. Seyahat henüz baş-
lamamıştı – Arz'ın yok oluşu henüz çok yeniydi, haber yeni yeni
yayılıyordu. Kemerli giriş bir avluya açılıyor, bu avludan iki katlı taş
oymalı beyaz binadaki her odanın girişi görülebiliyordu. Sütunlar
gece karanlığında ışıldayan petekli karolarla döşenmişti.

Develerin sayısı az olsa da insanlar hâlâ şehirler arası seyahat edi-
yordu ve Zafira ile Kifah avludaki kalabalığı yarararak ikinci kattaki
odalara çıktılar. Kifah omzuna hafifçe dokunarak Zafira'yı durdurdu.

"En azından," dedi, Zafira'nın gözlerini sımsıkı kapamasına ye-
tecek bir nezaketle, "anılarımız hâlâ bizim. Hançerini özel kılan o
anlar."

Zafira'nın verdiği soluk tehlikeli bir şekilde titreşti.

"Nasıl yaptın? Ona Sharr'daki kaftardan bahsetmenin işe yarayacağını nereden anladın?"

"Anlamadım," dedi Zafira dürüstçe.

"Çok az insan bir canavara bakıp ondaki insanlığı görebilir," dedi Kifah. Ama diğer yarısını bilmiyordu: Zafira'nın Gecenin Aslanı'yla arkadaşlık ettiğini. Nasir'in bir çetele oluşturan yara izlerini, cinayetlerinin kanıtlarını gördüğünü ve iğrenmediğini. Kifah her zamanki gibi huzursuzca parmak boğumlarını duvara vurdu. "Ayrıca özür dilerim. Seni zorladığım için."

Zafira ona baktı. Hâlâ uyuşmuş durumdaydı ama aynı zamanda birazcık da olsa ısınmıştı. Biraz daha utanmış. "Ben de öyle."

Kifah hafif bir tebessümle karşılık vererek kapıyı kapadı.

Zafira alçak yatağa kendini bıraktı, odanın güzelliğini, penceresinden sızan ay ışığını fark etmedi bile. Şişecik onlarındı. Geriye yalnızca avucunu kesmek ve Altair'i bulmak kalmıştı. Aslan'ı bulmak. Son kalbi ele geçirmek. Onun olan Macavhar'ı geri almak.

Ayak sesleri kapının hemen dışında durdu ve Kifah'ın kapısının açıldığını duyunca donup kaldı.

"Yaptın mı? Yaşayacak mı?"

Sesler boğuk geldiği ve arada kapı olduğu hâlde Zafira, Seif'in iç çekişini ve Kifah'ın onu sorgulamasından duyduğu rahatsızlığı yakaladı.

"Bilmenin bir yolu yok. Yerleştirdiğimde hiçbir şey olmadı," dedi Seif. "Boğazı geçmek için bir tekne ayarladım. Gün doğmadan gideceğiz. Kan?"

"Alındı." Kifah'ın sesi yumuşaktı ve Zafira kayıtsız olmasını diledi. Bu, Zafira'nın da kayıtsız durmasına yardımcı olurdu. Kifah bir şey daha söyledi, ardından tehlikeli bir içimde "Avcı Kadın"ı andıran bir şeyler geldi kulağına. Sonra Seif gitti ve Kifah'ın kapısı kapandı.

Zafira yatağa çöktü, içinde giderek büyüyen kayıp hissine öfkeliydi. Beş kalpten birinin yerine yerleştirilmiş olmasını bile umursa-

yacak hâlde değildi – beşinci kalp hâlâ kayıptı ve onu ele geçirmek kolay olmayacaktı.

Yalnızlığı artık tamamlanmıştı. Mutlaktı. Ayakkabılarını çıkardı, ardından yayını, sonra sadağını ve sonra da boş, bomboş kınını. Macavhar onu suyun yüzeyinde tutuyordu ama o da gitmişti.

Gökler aşkına. En yakın arkadaşı gözlerinin önünde ölmüştü, akıl hocası Zafira onu bağışlayamadan ölmüştü, annesi yıllarca acı çektikten sonra ölmüştü ve Zafira ağlamamıştı. Hiçbiri için tek bir damla bile gözyaşı dökmemişti ve şimdi *daama* jambiya yüzünden ağlamanın eşiğindeydi.

O daha fazlasıydı. Hatta Baba'nın bir parçasından da fazlasıydı. Evinden uzağa doğru attığı her adım bir ayak sesinden öte, deri değiştirmek gibiydi. Bir zamanlar olduğu Avcı'yı, dönüştüğü Avcı Kadın'ı dikkatle üzerinden çıkarmak gibi. Artık Demenhur Avcısı'nın pelerinini giymeyecekti.

Kıyafeti: Gitti.

Arz: Gitti.

Yön duygusu: Gitti.

Baba'nın jambiyası: Gitti.

Sonuncusu buydu. Gizemli Avcı'yı ayakta tutan son çivi, zira yayı birkaç kez kırılmış ve okları hiçbir zaman birkaç günden fazla idare etmemişti. Baba'nın jambiyası onun vazgeçilmeziydi, öldürdüklerinin hayatlarını cepte sanmaması gerektiğinin hatırlatıcısı. Bu dünyada yalnızca bir yolcu olduğunun, izini bırakmaya, doğru olanı yapmaya çalıştığının.

Göğsünden bir hıçkırık koptu.

Nasir'i düşündü ve sarı şallı kızı artık umursayamıyor gibiydi. Hayır, onu özlemişti. Sessizce düşünüşünü. Daima tam olarak ihtiyaç duyduğu şeylere isabet eden az ama öz sözcüklerini.

Çözülme – Zafira'nın yaptığı buydu. Ağır ağır makaradan çıkan bir ip yumağıydı ve yalnızca tam merkezinde koca bir boşluktan başka bir şey kalmamasından korkuyordu. Büyünün damarlarını terk etmesinden sonra vargücüyle saldıran o pençelerini geçiren *hiçlik* gibi.

Babası ölmüştü ve o azimle devam etmişti. Yaşamı zorlaşmıştı ve güçlü bir şekilde ilerlemişti çünkü bir amacı vardı. Sabahlarını şekillendiren ve ona bir amaç veren avlar olmadan o neydi ki? Halkına yardım etmek için var olmuştu. Onları hayatta tutmak, onlara güç vermek için. Onlarla ilgilenmek için. Sirtında okları ve omzunda pelerini olmadan kimdi ki o?

Daha önce hiç olmadığı kadar boştu. Daha önce hiç olmadığı kadar yalnız.

Nasir'e ne istediğini sorduğunda, aslında sadece kendine soruyordu bunu.

BÖLÜM 35

NASİR İLK IŞIKLA BİRLİKTE TAHT ODASINDA, ARAVİS-tan Sultanı'nın oturmuş emirleri ardı ardına gönderdiği, sanki hiçbir şey değişmemiş gibi ciddi ve sert olduğu yerdeydi. Madalyonun bir zamanlar asılı olduğu yerde parıltılı bir boşluk olmasa ve bu sabah yatağının yanındaki şifonyerin çekme-cesini açtığında antika halkayı –kırılmış, gösterişsiz ve son derece gerçek– görüp cebine atmamış olsa, dün geceki olayların bir rüya olduğuna ikna edebilirdi kendini.

Nasir tek bir amaçla gelmişti: Yeni bir başlangıç. Bir kez olsun ilk konuşan olmaya kararlı bir şekilde, babasına nasıl hissettiğini sormak için ağzını açtı ama yalnız kaldıklarında ağzından çıkan tek şey, "Sultanım," oldu.

"Baba" değil.

Ghameq'in bakışında bir şeyler titreşti. "İbni."

Nasir daha mutlu, daha özgür hissetmeyi beklerdi. Ama daha ziyade köşeye sıkışmış bir hayvan gibi hissediyordu, belirsizlik onu hapsetmişti çünkü babası tıpkı dünkü gibi, tıpkı haftalar, aylar önce

olduğu gibi görünüyordu. Ve bu da yüzüne bakmak ve yılların acısını tekrar yaşamak demektir.

Belki de istismar edilmekten daha kötüsü, gerçeğe uyanmaktır. Bir zamanlar sürdürdüğünüz standartların hiç de normal olmadığının çarpıcı ve her şeyi dağıtan farkındalığı.

Gördükleri karşısında Ghameq'in yüzü asıldı. "Erkencisin. Yemek yedin mi?"

Yemek. Ağzından bir kahkaha kaçtı. Şaşkınlığı yüzünden anlaşıyor olmalıydı çünkü Sultan'ın yüzü yumuşadı.

"Evet." Nasir yutkundu, sorusunu sanki ölüm kalım meselesiymiş gibi sordu. "Sen?"

Babası başıyla onayladı. "Bundan sonra birlikte yemek yiyeceğiz."

Çok isterim, diye düşündü Nasir ama platformun yanındaki mangallar cızırdarken konuşamadı. Ağzını kapadı.

Ghameq dilini şaklattı, ardından yanındaki resmî mektuplardan birine uzanarak havada salladı. "Huzursuzluk sürüyor. Söylesene, ne yapmamı önerirdin?"

Şaşkınlık Nasir'in dilini bir kez daha bağladı çünkü onunla konuşurken adam yerine koymak hiç Ghameqlik değildi. Oğluna fikrini sormak. Fikrine —ya da Nasir'in kendisine— ihtiyaç duymak.

"Aldığın vergiler çok yüksek ve protestocular giderek daha cesur oluyor," dedi Nasir cesaretini toplayarak. *Peki çözümün ne, ahmak?* Zihnini taradı. "Sarasin. Bir halifeye ihtiyaçları var. Muzaffar gibi birini atayarak onları kolayca yatıştırabiliriz."

"Kim?"

Nasir babasının cehaleti karşısında gözlerini kırptırdı. "Ben Sharr'a gittiğimden beri Sarasin'de giderek yükselen tüccar. İnsanlar onu seviyor. Bağlantıları iyi ve on yıl kadar önce muhtardı. Onu ata, tahta çok az iş bırakarak halifeligi kendi kendine döndürür."

"Hımm," dedi Ghameq onu bir gülümsemeyle geçiştirerek ve Nasir yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirmekte zorlandı. "Daha kısa bir süre önce sayende özgür kaldım. Aslan'ın yaptığı çok şey

var düzeltmemiz gereken. Zaman bize ihtiyacımız olan zaferi kazandıracak, Ibni. Sarasin her zamanki gibi bir çukur ve Aslan'ın kendisi bütün vergilerden daha önemli."

"Sultanım," dedi Nasir bir ödün vermaye başını eğerek. Görünüşe bakılırsa içgörülerine pek ihtiyaç duyulmuyordu. Her zamanki gibi.

"Bu yüzden senin babanım, öyle değil mi? Sana yol göstermek için. Onu nasıl bulacağına dair bir planın var mı?"

Nasir'in kafasında bir çan çaldı. "Onu bulacağız," dedi dikkatle. "Ne gerekiyorsa yapacağız."

Sultan onu inceledi.

"Sana *dum sihr* kullanımından kaçınmanı söylememe gerek yok. Bu, ailemize çok şeye mal oldu."

Nasir başını hızlıca iki yana salladı. Fazla hızlıca. Karşısındaki babasıydı. Güvenin ikinci doğaları olması gerekiyordu.

"Kız Kardeşler bu tür eylemleri yasakladı. Eğer kullanırsak, bizimle yenmek istediğimiz o yaratık arasında ne fark kalır?" diye sordu Ghameq.

Kan büyüü yasaklanmıştı. Kullanımı, onlarla Aslan arasındaki çizgiyi bozmuştu. Ama onlarla düşmanları arasında bir sürü fark vardı ve *dum sihr* kullanımı bunu ortadan kaldırmazdı.

Yine de etik meselesi Nasir'in babasıyla tartışmak istediği bir konu değildi.

"Zaten kullanmayı planlasak bile *dum sihr* için Sı'lah kanı gerekiyor ki o da bizde yok," dedi Nasir.

Ghameq homurdanarak ona katıldı. Sesi, sessizlikte inatla yankılandı.

Nasir tekrar cesaretini toplayarak, "Belki de," diye devam edip konuyu değiştirdi, "şöleni iptal etmeliyiz. Şimdilik. Büyü yeniden canlandırılana ve Aslan artık bir tehdit olmaktan çıkana kadar. Sen... davetiyeleri gönderdiğini hatırlıyor musun?"

O çizgi nerede başlayıp nerede bitiyordu? Babasının boş boş gözlerini kırıştırdığı etkinliklerle ilgili sorular vardı, bir de çok

daha eskiden kalma ama babasının neredeyse ârında kelimesi kelimesine naklettikleri. Bu da Ghameq'in, Aslan'ın kontrolünde olduğu yılların ne kadarını hatırladığını çözmesini güçleştiriyordu, zira belli ki anıları zamandan pek etkilenmemişti.

"İki gece önce," dedi Ghameq kısa bir süre düşündükten sonra. "Onları durdurmak için ne yazık ki çok geç. Hem şimdi kutlama yapmak için daha çok sebebiniz var, öyle değil mi İbni?"

Nasir hayal kırıklığıyla mücadele ederek, "Evet," dedi yumuşak bir sesle. En azından liderler artık kendilerini bir tuzağın içinde bulmayacaklardı.

"Peki ya Avcı Kadın?" diye sordu Ghameq, elindeki kâğıtlara bakarak, "Gelmedi."

Biliyor. Nasir'in parmaklarından bir karanlık kıvrımı süzüldü. Sebebi her neyse, güvenmek imkânsızdı. Ama yalan da söyleyemezdi.

"Onu kızdırdım," diye itiraf etti.

Gerçeğin yarısı yeterliydi. Ardında daha fazla anlam taşıyan bu iki sözcük yeterliydi. Çünkü gerçek duygu içerirdi, yalanlarsa aldatmaca. İnsan neye inanacağını böyle bilirdi.

Onu özledim, demek istiyordu aslında. Onsuz yalnızdı. Ruhuna sirayet eden bir keder. Kimsenin onu gerçekten görmediği bir dünyada sürüklenmek.

Ghameq güldü, ona babalık eden adamın bile onu görmediğini, anlamadığını, bir bakışla *çözemediğini* gösteren bir kanıtı bu. Belki de Nasir bu gülüşü en son duyduğunda çok küçüktü; çok hayran, çok masum olduğu ve ölümün yükünü taşımadığı zamanlar. Ama şimdi farklı geliyordu. Daha sert. Daha keskin. Daha az neşeli ve daha hesapçı.

Ama insanlar değişirdi, öyle değil mi?



"Sıkıntılı görünüyorsun, Prens."

Aya kapağı açıp çatıda ona katılmıştı. Revirden geliyordu ve normal giyim kuşamına göre daha soluk kalan kabaca örülmüş

kahverengi abayası kanla lekelenmişti. Nasir bir şahının bir hurma ağacının arkasına doğru süzülüşünü izledi ve uzaklardaki kalabalığı gördü, orada siyahlar içindeki bir adam Arz'ın yok oluşunu önsezileriyle haykırıyordu.

Zaman azalıyordu. Babasını harekete geçirmenin bu kadar zaman gerektireceğini düşünmemişti, gerçi bu muhtemelen sözcükleri çok yavaş bulabildiği içindi. Sultan'ın zaten bildiği birçok şey vardı çünkü Aslan'ın kontrolü boyunca tetikte olmuştu, Nasir de onu Sharr'daki olaylar ve sonrasında yaşananlar konusunda Zafira ve Kifah'ın nerede olduğuna ve Yüce Çember'in kalpleri yerine koymak için Aravistan'da yolculuk ettiğine değinmeden bilgilendirmişti.

"Lana nerede?" diye sordu Nasir.

"Hâlâ revirdekilere yardım ediyor. Ben seni görmek için geldim ama o, oradayken burada olacağından daha güvende."

Nasir alaycı bir soluk verdi ve Aya'nın genç bir kızı sokaklarda ayaklanmış öfkeli yabancıların arasında bıraktığına göre sarayın ne kadar tehlikeli olduğunu düşündüğünü merak etti.

Bugün ayaklanmalar tekrar başlayınca Sultan'ın Muhafızları'ndan bir bölük saraydan koşarak çıkmış ve Nasir'in bir yanı babasından bir emir beklerken donup kalmıştı. *Git. Bu işi bitir.*

Sadece bakışmışlardı.

Keşke insanlar ayaklanmanın Sultan'a hiçbir şey yapmadığını bilseydi. Neredeyse gözünü bile kırpmamıştı. Sarasin'deki tüccarı, Muzaffar'ı atama teklifini hiç düşünmemişti.

Nasir bir an için gözlerini kapadı. Aya'nın şüphesi ona da bulaşıyor, babasının her hareketinden kuşkulanmasına neden oluyordu. Aslan'ın hâlâ orada olup olmadığını, her zamankinden daha zalimce Nasir'le alay edip etmediğini merak ettiriyordu.

Çünkü Aslan'ın başından beri yaptığı buydu – nefretinden dolayı onunla alay etmek. Tiksindiği için onunla dalga geçmek. Nasir'i ocak demiriyle dağlarken. Kulsum'un dilini keserken.

Zafira'nın odasına gizlice girerken.

Aya ona yaklaştı. "Bana canını sıkanın ne olduğunu söyle."

Nasir artık dayanamayacağı noktaya kadar sessizliğin uzamasına izin verdi.

"Gördüğü bendim." Duraksadı. Adını söylemedi. Işık ve gölge verevleri kafesli paravanlardan sızıyor, sekiz köşeli yıldızlar tenine vuruyordu. Gözlerini kapadığında onu odasının kapısında gördü, ağzı şişmiş, saçları dağılmış. Zevk alıp almadığını merak etti. Her ne olduysa. "Aslan, Macavhar için geldiğinde."

"Sana bunu o mu söyledi?"

Nasir dudaklarını büzdü. "Çok açık değil mi? Bana bakamıyordu bile."

Üstelik Zafira ona hep bakardı. Ona katil derken bile. Nasir onu Sharr'da o sütuna dayadığında ve dudaklarını kendisinininkinde hapsettiğinde bile.

"Anladığım kadarıyla bu biraz gurur okşayıcı olmalı, değil mi?"

Nasir kendini çatıdan atmaya hazırmış gibi kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu seni neden üzüyor?"

Aya elini omzuna deşdirdi ve Nasir kaskatı kesildi, bıçağının bileğinin iç kısmında nabız gibi attığını hissetti.

"Çünkü," dedi yatıştırıcı bir nefes aldıktan sonra, "beni zaten bir canavar olarak görüyor."

Şimdi de onda Aslan'ı görecek.

Aya onun sözlerini düşündü. "Seni öyle görmüyor. Onu seven bir çocuk da görmüyor. Sen onun prensisin. Babanın saltanatının düşmesi uzun sürmeyecek ve sen de o zaman Sultan olarak Aravistan'ın parçalarını toplamak zorunda kalacaksın."

Aya'nın sözleri Nasir'in omuzlarında bir ağırlık oluşturdu. "Onu Hanım Sultan'ım yapabilirim."

Aya'nın kahkahası nazik bir rüzgârın ahenkli çınlaması gibiydi. "Çok ağır bir fedakârlık talebi."

Bu fedakârlık değil, diyecekti ama sarayı bir kafese benzeten o değil miydi? Laa, bir mezara? Zafira içindeyken farklı olacaktı.

"Yönetebilir," diye karşılık verdi Nasir. Onu gayet iyi yönetmişti. "Lüks bir hayat süreceksin. İstedikçe her şeye sahip olacaksın."

Bu sözler ona bile boş geliyordu.

"Tam bir asilzade gibi konuştun," dedi Aya ilgisiz bir gülümsemeyle. Sonra gözüne bir şey takıldı ve şalı ardında uçuşarak soldaki çıkıntıya koştu. "Ahal Dönüyorlar! Ah, üstümü değiştirmeliyim."

Aya çatı kapağından geçip gözden kaybolurken Nasir yutkundu. Üç yolcu Sultan'ın Yolu'nda kalabalığı yarararak ilerliyordu. Seif elinde Aya'nın kendi evinde onlar için bıraktığı notu tutuyordu. Kifah'ın yüzünde, hafiften komik bir şeyler düşünürken hep beliren o çarpık tebessüm vardı.

Sonra o geliyordu, karanlığın içindeki ışık. Nasir'in göğsünde ve boğazında bir şeyler fokurdadı, kalbini tutan yarığı sıkıştırıp daha hızlı atmasına neden oldu. Zafira'nın bakışları saraya kaydı ve yukarı, yukarı ve yukarı yöneldi. Onun bakışlarıyla buluştu.

Boş. Zafira'nın gözleri birer pencereydi ve Nasir onlarda kaybı gördü.



BÖLÜM 36

ZAFİRA, NASİR'İN ONU BEKLEDİĞİNE İNANMAK İSTİYORDU ama hülyalar hayalperestler içindi. Alderamin'deki odalarında yer alan geniş aynayla epey yakınlaşmış ama bir yandan da nasıl görüldüğünü önemseddiği için kendine kızmıştı. Şimdi Sultan'ın Kalesi'ne geri dönmek, Nasir'i göreceği anlamına geliyordu ve Nasir'i görmek de ona sarı şallı kızı hatırlatıyordu.

Nasir sarayın duvarından önüne atlayıp kumları savurarak çömelmiş hâlde yere indiğinde, oraya bakışlarını ondan bir an bile ayırmadan geldiğine inanmak kuruntu gibi geliyordu. Ancak bir prensin karşılayabileceği lüks kıyafetler içinde, oniks kabzalı hançeri belinde ve kılıflı bir pala kalçasında. Silahlıydı, her zaman silahlı. İçeride ve dışarıda. İnsanların onu maskesiz, gri gözlerinde uykusuz ve mahcup bir ifadeyle görmesine izin vereceğini düşünmek hayal dünyasında yaşamak demekti.

Çünkü konuşurken ona bakmıyor ve sözlerini ona yöneltmiyordu, yalnızca *ona* konuşuyormuş gibi hissettiriyordu.

Yine de... Karlar aşkına, göğsündeki o ağrı. Kanındaki o coşku.

Burada, Sultan'ın Kalesi'nin önünde olmak, Baba'nın masallarında duyduğu ve kendi gözleriyle görmeyi hiç ummadığı o sarayın karşısında durmak daha az umurunda olamazdı.

Süslemeli kapılar içe doğru açılarak onlara geçiş sağladı. Muhafızların her biri Nasir geçerken başlarıyla selam verdi. Zafira onların hem belli belirsiz hem de güçlü bakışlarına aldırmamaya çalıştı. Saraya giden yol, bir *marid*'in kuyruğundaki altın sarısı ve kırmızı-kahverengi parıldayan pullar gibi kabarmış ve gittikçe incelen taşların iç içe geçmesiyle oluşmuştu. Tam ortadaki taşın aslan çeşmeninin dikkatli bakışları altında Nasir onlara Sultan'ın madalyonunu kırdığını söyledi.

"Ve bunun böbürlenilecek bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi Seif kibirli bir umursamazlıkla. "Biz orada ölümle burun buruna gelmişken sadece bir zinciri çıkarmanın?"

Zafira, Nasir'in gururunu başka kimsenin anlamayacağını biliyordu. Yaptığı şey için değil de sadece yaptığı içindi: Kontrolü ele geçirmişti. Kendi arzusuyla hareket etmişti.

Öfkeyle ağzını açtı ama mızrağı sabah güneşiyle parlayan Kifah ondan önce davrandı.

"Yeter," diye çıkıştı Kifah. "İşe yaradı mı?" diye sordu Nasir'e, her zamanki gibi iş bitirici davranarak.

"San-Saniyorum ki..." Nasir durdu.

Seif ofladı. "Sanıyorsun."

Zafira, Nasir'in irkilişini de kimsenin görmediğini biliyordu. Dünya yeni baştan kurulabilirdi ama yapılan istismar asla geri alınamazdı.

"Aslan'ı bulmak için *dum sihr* kullanacağımızdan şüpheleniyor ve bundan pek memnun değil. Bunu yasakladı. Öldürdüğüm adam..."

"Daha kesin konuşman gerek."

Nasir karşılık vermedi ve Zafira onun maskesini geri taktığı o ânı gördü. Sırtı kaskatı kesildi, çenesi sertleşti. Ölüm Prensi.

"Acıktım," dedi birden.

Gerilim bir yay kırıışı gibi koptu. Kifah homurdandı. Saray kapıları bir gıcırtyla kemerli girişlerin ardına açıldı.

Aya uçuk leylak rengi kıyafetler içinde onlara katılırken Seif, "Faniler," diye mırıldandı kollarını kavuşturarak.

"Bu faniye ihtiyacın var, Safin," dedi Zafira. Nasir'in onu izlediğini hissetti, tam da o Nasir'i izlemiyorken. "Ve eğer elimi kesip Altair'in ve kalbin nerede olduğunu öğreneceksem bir şeyler yemem gerek."

Aya, sanki oranın kraliçesiymiş gibi bir özgüvenle sarayın iç kısımlarına doğru onlara yol gösterdi. Zafira'nın boynunda sallanan kan şişeciğine bir bakış attı ve ışıldadı, dudaklarındaki şen şakrak sesi hemen gizledi. "Bunu kutlamalıyız, canlarım. Ne kadar küçük olursa olsun, her zafer kutlanmalı."

Zafira onun tebessümüne karşılık veremedi, belindeki kılıf can acıtıcı bir boşlukla sallanırken olmazdı. Neden zaferler hep kayıplarla dolu oluyordu?

Bu duygu ve saray ona kendini uygunsuz hissettirdi. Koridorlar altın sarısı bir ışıkla yıkanıyor, hevesle Aslan'ı bekleyerek dans eden gölgelerle doluydu. Her baktığı yerden abartı damlıyordu; asılı fenerlerden, girift, kemerli duvarlardaki yıldızlardan. Sütunlar iç içe geçmiş çiçeklerle sarılmıştı, saksılar gerçek olamayacak kadar canlı yeşilliklerle dolup taşıyordu, ince perdeler geniş pencerelerden ve davetkâr balkonlardan gelen kuru esintiyle utangaçça salınıyordu.

Büyük çift kanatlı kapıdan insanlar girip çıkıyordu, uğursuz şölen için liderler varmaya başlamıştı. Hizmetçiler süslü zeminleri parlatmış ve parmakları uyuşmuş dikişçi kadınlar meclis üzerine meclis hazırlamıştı. Avizeler indirilip yeni yağ fitilleriyle donatılmıştı ve Zafira'nın mutfakların bulunduğunu tahmin ettiği iç kısımlardan, yaklaşan ölümlerinden bihaber keçilerin melemeleri geliyordu.

Hizmetçiler Zafira'yı diğerlerinden uzaklaştırdı ve o da bir aptal gibi, dönüp bakacak mı diye Nasir'e baktı. Ona baksın, onu görsün diye.

Kifah'la sohbeta dalmış olan Nasir yürümeye devam etti. Sanki bir anda yeniden iki yabancı olmuşlardı. Pelerinli Avcı ve buz gibi Ölüm Prensi.

Ondan yalnızca birkaç adım uzakta olup da onu daha çok özleminin mümkün olacağı hiç aklına gelmezdi.

Zafira hizmetçilerin peşinden odasına doğru telaşla ilerledi. İçerisi Yasminelerin eviyle kendi evlerinin birleşimi kadar büyük, neredeyse bütün köyü yemeğe çağırabilecek kadar genişti. Yalnızca süslemeler bile onları bir yıl boyunca besleyebilirdi. Gördüğü bütün aynalardan daha geniş bir ayna vardı, hemen önünde duran bir dizi şişeciğin faydasız olduğuna kanaat getirdi çünkü hangi merhemlin yüzün hangi bölgesine ve hangi sırayla uygulanacağını asla anlamamıştı. Başka bir sehpanın üzerinde kapaklı kâseler duruyordu. Birinin içinde badem, diğerinde bol fıstıklı nugatlar ve üçüncüsünde de hurma vardı.

Odanın içinde biraz daha ilerledi ve etkileyici büyüklükteki platform yatağa dokunmak için diz çöktü, en uysal tavşanın kürkünden bile daha yumuşaktı. Aklında birden Nasir'in yüzünü takınmış Aslan belirdi ve başı döndü, bitkinlikten gözkapakları kapanıyordu. Ama onun dışarıda bir yerde olduğunu ve onu, Macavhar'ı, kalbi ve Altair'i –kendinden bir parçayı daha kaybederek *daama her şeyi*– bulabileceğini bilirken örtülerin altına girip uyuyamayacak kadar suçlu hissediyordu.

Karlar aşkına, yorgundu. Yanağını çarşafıya değdirdi ve hayatında daha muhteşem bir şey hissettiğini düşünmüyordu.

"Avcı Kadın."

Zafira döndü. Oda karanlık, yabancıydı.

Gümüş Cadı dudaklarını bükerek onu selamladı. "İlk seferi her zaman en zordur."

Umm bir keresinde bunu onun yapacağından çok daha sıradan bir şey için söylemişti. Ah, doğru. Bir keresinde oğlanın biriyle gizlice bir yere gittiğinde Yasmine'e. Bir sancı kalbini deldi.

"Başka seçeneğimiz yok," diye yanıtladı Zafira.

Anadil başını eğdi. "Sen yasaklı şey olmaksızın zafer kazanmış kızsın."

Zafira kederle gülümsedi. "Çaresiz zamanlardayız."

Gümüş Cadı onu inceledi. "Pekâlâ," dedi. "*Dum sihr*, en temel hâliyle, yatkınlığını kullanmana izin verecektir. Yeniden bir *da'ira* olacaksın. Yatkınlığını kolaylıkla kullanabileceksin ama başka bir şeye ihtiyacın olursa bir büyü kitabı bulmalısın, zira *dum sihr* eski dilde tılsım gerektirir. Büyük Kütüphane gibi yerleşik merkezlerin koleksiyonunda birkaç tanesi bulunabilir ama Macavhar'ın da kendine ait birkaç tılsımı olduğundan eminim."

"Onu kaybettim," dedi Zafira usulca.

"Bul o zaman."

Sözleri o kadar basitti ki Zafira bir top gibi kıvrılıp kahkaha atmak istedi.

"Dikkatli ol," diye devam etti Gümüş Cadı. "Birinin yatkınlığı dışında fazla büyü kullanması demek, bir yanının bedel ödeyeceği anlamına gelir."

Doğal görünmeyen kemik beyazı bir saç tutamına dokundu; Zafira bir kerenin yeterli olduğunu ve kendi büyü dışında asla başka bir büyü kullanmayacağını söylemeye kalmadan Anadil başını iki yana salladı. Sanki Aslan'ın düşüncesizce verilen sözler üzerine söylediklerini tekrar eder gibi.

"Okht?"

Zafira hızla doğruldu. Zayıf bir gün ışığı üzerine vuruyor, bir esinti puslu perdeleri kıpırdatıyordu. *Öğlen*. Bir rüya. Gümüş Cadı burada değildi; Zafira uyuyakalmıştı. *Bir rüyagezisi miydi?*

Lana ona baktı.

"Burası benim odam ama artık paylaşabiliriz! Dün gece prensin odasında kaldığıma inanabiliyor musun?" Kahverengi gözleri ışıldarken sesini alçalttı. "Hanım arkadaşlarına ayrılmış küçük bir odada."

Söyleyebileceği binlerce sözcük vardı:

Merhaba ya da

*Bait ul-Ahlaam'da her şey var ya da
Bedeli her şey olan şişeciği buldum ya da
Ayaklanmaların yankıları nasıl?
Ama bunların hiçbirini söylemedi.*

"Hanım arkadaşlar," diye tekrarladı. Sarı şallı kız gibi. Saray boyunca bakışları utanmazca onu takip eden kadınlar gibi.

"Bilirsin, hani..."

"Ne için olduğunu biliyorum," diye çıkıştı Zafira. Boynu yanıyordu. Diğer kısımları da yanıyordu. Daha önce hiç olmadığı gibi.

Lana sırtıttı. "Senin huysuzluğunu özlemişim."

Zafira bacaklarını altına topladı ve ışıқта parıldayan şişeciğe uzandı, geometrik desenleri ona Gümüş Cadı'dan neredeyse asırlar önce gelen mektubunu hatırlattı. *Bu kadar. Yapılması gerekene odaklan.*

"Karlar aşkına, çok güzel," diye haykırdı Lana. "Çok pahalı mıydı?"

"Evet."

Para olarak değil, başka bir şey olarak, demedi. Hiçbir miktarda dinarın satın alamayacağı bir şey. Ama Aya haklıydı: Bu bir zaferdi. Lana için de. Alderamin'e ve Bait ul-Ahlaam'a onun önerisiyle gitmişlerdi. Zafira, Baba'dan kalan son şeyi Lana yüzünden kaybetmiş olabilirdi ama bu sayede Altair ve Aslan'ı bulabileceklerdi. Kalbin ve Macavhar'ın izini sürebileceklerdi. Önemli olan da buydu.

Lana odanın bir köşesine çekilip, aletler ve bir dizi merhem bulduğu bir tepsinin ucunda durduğu sehpanın üzerindeki papirüs yığınlarını inceledi.

"Sarayın bir bölümü tamamen hekimlik faaliyetlerine ayrılmış," diye açıkladı. "Ammah Aya için tedavileri kopyalıyorum." Yüzünü buruşturdu. "Onları ezberleyeceğimi umduğundan artık ihtiyaç duyacağını sanmıyorum."

Zafira ancak o zaman Aya'nın Lana'ya annelerinin hiç öğretmediği bir şeyi öğrettiğini idrak etti: Güven. Demenhurlu kadınlarda, Iskandarların bir zamanlar Baba'ya sahip oldukları gibi babaları ya da abileri olanlarda bile eksik kalan bir kesinlik.

"Ha, bir de Kifah geldi. Senin uyuduğunu duyunca pek mutlu olmadı ama hallettim. Yarı-ölü hâldeyken hiçbirimiz işe yaramayız."

Zafira kardeşinin artık küçük bir kız olmadığını hatırlatan "biz" vurgusu karşısında dudaklarını büzdü. Uzun zamandır küçük bir kız değildi zaten ama Zafira'nın tek görebildiğini buydu: Onun Baba'nın yanına büzülmüş küçücük bedeni. Gözleri hayretle açılmış, kafasını bir kitaba gömmüş.

Yine de Umm'u hayatta tutmuştu. Zafira arka arkaya saatlerce Arz'ın derinliklerine daldığında aklını yitirmemeyi başarmıştı. Belki yay kullanmamıştı ama o da Zafira kadar çok şey yapmıştı. O da Zafira'nın çektiklerini çekmişti.

"Bunu yapmak zorunda değildin, biliyorsun," dedi Zafira, yuvarlanarak yataktan kalkıp. Kifah'ın ona verdiği bozukluklardan birini ona attı.

Kardeşi ona hafifçe gülümsedi. "Kimse hiçbir şeye mecbur değil ama birileri her daim yapmalı."

"Filozof Lana," diye takıldı Zafira, bitişikteki banyoya girip gözden kaybolurken. Sessizlik sürerken başını dışarı uzattı. "Dalgın Lana?"

Güzel. Yükü ağır. Zafira farkına bile varmadan büyüyen kız.

"Sultan'ı gördüm," dedi Lana, bozukluğu avuçlarında çevirerek. "Onu düşündüğünde, *Okht*, hiç öldüresin geliyor mu?"

Zafira gözlerini kırıştırarak şaşkınlığını gizledi.

"Umm'yi öldüren o değildi," dedi dikkatle. Lana'ya, Sultan'ın Aslan tarafından kukla gibi yönlendirildiğini anlatmıştı. "Bunu biliyorsun."

Lana'nın gözleri alev alevdi. "Eğer kontrol edilmek onun hatasıysa, o zaman bu da onun hatasıdır."

Lana, ciğerlerinde cinayet taşıyan kız.

"Nasir, Sultan'ın *dum sihr* kullanılmasını istemediğini söyledi," derken buldu Zafira kendini.

Lana'nın alnı kırıktı. "Ya? Bu onu bağışladığın anlamına mı geliyor?"

Lana'nın Nasir'den bahsettiğini anlamak Zafira'nın biraz zamanını aldı. Kendini bu kadar açık ediyor muydu? Neden önce bağışlaması gereken o oluyordu? Gökler aşkına, kendini yaşlı, evli bir kadın gibi hissediyordu. Omuz silkti. "Bunu *bana* söylemedi."

"Anladım," dedi Lana, sesinde bir gülüşün tınısıyla. "Ama yapacaksın, değil mi? *Dum sihr* kullanacaksın?"

Zafira tüniğini değiştirirken başıyla onayladı.

Lana yatağa atladı. "Asi birine dönüşüyorsun. Bunu sevdim."

"Ben hep asiydim. Arz'da avlandım..."

"Yıllarca, evet, biliyorum. Bunu sadece bin bir kez tekrarladın. Ama hiçbir zaman asi olmadın. *Ketumdun*. Halife sana avlanmayı yasaklasa gitmezdin."

Zafira pencereyi açarken onun söylediklerini düşündü. Dışarıda bir grup portakal ağacı uzanıyordu, tomurcuklanmış beyaz narin çiçekleri, her nefes alışında ona Yasmine'i hatırlatıyordu.

"Gördün mü? Değişiyorsun."

Ama bu annelerini öldüren adama karşı isyan etmekle alakalı değildi. *Dum sihr*'in, sağlam bir nedenle kesinlikle yasaklanmış o eylemin kendisiyle alakalıydı. Lana, Macavhar'ın gösterdiği hayali ve Zafira'nın yeni keşfettiği öfkesinin gücünü bilmiyordu. İçindeki iyiliği nasıl söküp aldığını, ona yürümesi için yalnızca en kötü yolları bıraktığını.

Değişiyordu ama iyiye doğru değil. Bu yüzden de Lana ona bakıp sırtığında gülümseyerek karşılık veremedi.



Aslan'ın Sarasin'de görüldüğüne, Dancali Dağları'na tırmandığına, peşinde bir ifrit sürüsüyle Demenhur'a doğru ilerlediğine dair iddialar vardı. Birkaç kişi, karanlık kümelerin göğe doğru hızla yükseldiğini, tüm köylerin üzerini kapladığını ve Aslan'ın ifrit akrabaları için sığınaklar oluşturduğunu görmüştü. Bazılarıysa kalabalıkların arasında sıçrayan, ardında kanlı izler bırakan siyah bir aslan gördüklerine yemin ediyordu.

Zafira insanların Gecenin Aslanı'nın burada bulunduğunu, hayatta ve iyi durumda olduğunu nereden öğrendiklerini bilmiyordu. Bu dedikoduların kaynağının o ufak tefek Zaramlı kaptan çıkmasına şaşırılmazdı. Zafira, sırların küf gibi olduğunu öğrenmişti. Ne kadar özenle kontrol altında tutulurlarsa tutulsun, yayılmanın bir yolunu bulurlardı.

Aya'yla birlikte diğerlerini beklerlerken, "Hiçbirine güvenmiyorum," dedi Zafira kaygısızca. Gece, Aravistan üzerinde göğü aydınlatacak kadar açılmıştı ve Zafira bunun büyük bir kısmını odasında geçirmiş, ara sıra yumuşak bir kapı tıkırtısı duysa da koridoru her boş bulduğunda yeni bir hayal kırıklığı seline kapılmıştı.

Aya'nın gök mavisi *abayası* savaş odasındaki koyu renk giysiler arasında uygunsuz kaçıyordu. Lana mecliste elinde bir papirüsle, bir karışımın detaylarını veren ya da kanamanın nasıl durdurulacağını anlatan bir kâğıt parçasıyla uyuyakalmıştı. Belli ki malzemeler artık bulunamıyordu ama Lana, Umm'un Demenhur'daki dolabında onlardan gördüğüne yeminler ediyordu.

Aya, Zafira'yı inceledi. "Senin kadar genç bir faniye göre Aslan'ı iyi tanıyorsun."

Hülyalı sesinde ağırlık yapan bir şeyler vardı. *Kıskançlık*.

"Fazla seçeneğim yoktu," dedi Zafira duygusuzca.

Aya şişeciğe baktı. "Fısıltılar artıyor. Bize yardım etmek için burada olduğunu iddia ediyorlar."

Çılgınca iddialardan daha çok kaygılanacak meseleleri vardı ama Zafira onların nasıl mantıklı hâle getirildiğini görebiliyordu. Kalplerin kurtarılmasıyla Arz'ın yok oluşu gelmişti ve Aravistan bir zamanlarki hâline dönüyordu: Sarasin'in karanlığı çekiliyordu, Demenhur'un karı eriyordu. Aslan'ın tek yapması gereken fırsatı değerlendirmekti.

Zafira şişeciğin zincirini boynuna geçirdi ve *dum sihr*'in nasıl işlediğini sormak üzere ağzını açtı. Yasaklı olduğu ve uygulayacak kişinin avucunun kesilmesi gerektiği dışında pek bir şey bilmiyordu.

“Bizim darmadağın olmuş dünyamızı düzeltecek,” diyorlar,” diye mırıldandı Aya.

Zafira kaşlarını çatarak duraksadı. Aya’nın o isteri ânında, *dum sihr’e* itiraz ettiği sırada ne söylediğini hatırladı. *Onun istediği kesinlikle bu kadar korkunç olamaz.*

“Aslan intikam istiyor,” dedi Zafira, sanki Aya bilmiyormuş gibi. “Ve ona güç sağlayacak bilgiyi.”

İfritleri için bir ev de istiyor olabilirdi. Hâlâ babasının ölümünün acısıyla hareket ediyor da olabilirdi ama ikisi de tüm arzuları arasında bilgiye ve tahta duyduğu iştah kadar baskın değildi. Hayır, bu açgözlülüktü.

Aya hummladı ve bir elini dövmesine, yüzündeki kargaşaya değdirdi. Zafira onun hatırladığı Aslan’ın Zafira’nın tanıdığı kişiden farklı olduğunu fark etti. Benyamin onu hoş karşıladığına, diğer Safinlerin hiçbiri gururlarından önlerini göremiyorken onunla *arkadaş* olduğuna göre öyle olmalıydı.

Kapı açıldı ve Nasir peşinde Kifah ve Seif’le içeri girdi. Zafira onun bakışlarına karşılık vermekte güçlük çekti, onun yerine Kifah’a başıyla selam verip Seif’e hızlı bir bakış attı.

“Peşimden gelmiyorsun,” dedi Zafira, birden uyanan Lana’ya.

Lana itiraz edecek gibi oldu ama Zafira bir kaşını kaldırıncaya geri adım attı. “İyi.”

Zafira avucu kesilip de kanlar birleştğinde bilincinin tamamen yerinde olup olmayacağından emin değildi. Bunu Seif’e ve hatta hâlâ kendi tuhaf düşünceleri içinde kaybolmuş gibi görünen Aya’ya sorarak kendini küçültmek istemiyordu.

“Demenhur’dan haber aldım. Kalp oradaki minareye yerleştirilmiş. Diğerlerinden henüz bir haber yok,” dedi Seif.

Kimse sevinmedi. Zafira’nın zihninde *marid*’lerin aç gözleri belirdi ama görüntüyü savuşturdu. Diğerlerinden haber gelmemiş olmasının yalnızca hâlâ yolda oldukları anlamına geldiği konusunda kendine güvence verdi. Onlar gururlu yaratıklardı. Yarım günde bir nerede olduklarına dair mektup yazacak değillerdi.

İki kalp yerlerine konmuştu, ikisi de yoldaydı. Zümrenin odaklanması gereken, beşinci kalpti. Zafira bunu söyleyince Kifah başının keskin bir hareketiyle onayladı.

“Üzerinde çalışıyoruz,” dedi, silahlı ve hazır hâlde.

“İşe yarayacak mı?” diye sordu Aya.

“Avcı’nın namı Alderamin’e ulaşmadı mı?” diye sordu Kifah, bir kaşını kaldırarak. Zafira bu anı övgü karşısında sındı. “İşe yarayacakla kalmayacak, her şey yolunda giderse Aslan’ı gafil avlayacağız. Başlayalım mı artık?”

Zafira elini Si’lah kanının bulunduğu şişenin etrafına sıkıca sardı. Kifah haklıydı, bu işe yarayacaktı. Onu korkutan, *dum sihr eylemiydi*. Sharr’dayken tesadüfen kestiği avucundaki çizgi hâlâ pembeydi, deri yeni yeni birleşmeye başlamıştı ve ona Macavhar’ın öngörüsünü hatırlatıyordu. Bu iş bitene kadar kendinden daha ne kadar kaybedecekti?

Aya’nın ona uzattığı bıçağı aldığı anda damarlarında bir uğultu yükseldi, Macavhar’la bağından doğan, güçlkle zaptedilen bir heyecan. Ama ona bakan, onu yargılayan on gözün ağırlığıyla eli titredi. Bıçağın ucu kıvrıla kıvrıla avucunda gezindi. Gökler aşkına, çıkamazlar mıydı? Ağzını açtı, tenini bir sıcaklık sardı.

Derken, bir el bıçağın etrafını sardığında içi acı bir çığlık atarak durdu.

Nasir’in güven veren gölgesi üzerine düştü. Nasir kendi avucunu Zafira’nın avucunun altına götürdü ve bıçağı onun tenine yaklaştırdı. Zafira soluk almayı unuttu. Kalbi atmayı unuttu.

Her bir zerresi bakışlarını Nasir’in gri gözlerinin derinliklerine doğru kaldırmak için yanıp tutuşurken elini gevşetti. Onun tarafından incelenmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamak için. İzlenmenin. Saygı görmenin. *Anlaşılmanın*.

“Beni bağışla,” dedi Nasir usulca ve bıçağı bileğinin esnek bir hareketiyle Zafira’nın avucunda gezdirdi. Zafira ani acıyla tısladı. Bıçağın geçtiği yerde kırmızılık büyüdü.

Salondaki sesleri duydu ama uzak ve boğuklardı, bir rüya gibi.

Belki de rüya görüyordu ve parçalanmıyordu. Seif yaklaştı ve Si'lah kanından üç damlayı dikkatle avucuna damlattı, Zafira'nın anlayamadığı bir şeyler mırıldandı, ardından şişeciği kapadı ve tekrar Zafira'nın göğsüne bıraktı.

Etki anıydı.

Zafira sarsıldı. Tuhaf ve coşkulu bir soğukluk içinden hızla geçti, çok hızlı ilerleyen ve anlaşılmayacak kadar ağır yüzlerce şey. Her şey bir anda daha ısıltılı, daha çarpıcı, daha *parlak* bir hâl aldı. Sanki çok uzun süre mayalanmış bir şey içmişti. Her bir zerresinin farkındaydı – teninin altında hızla akan, parmaklarının ucunda, boynunda, şakaklarında atan kan.

Güç.

Uzaktan, çok uzaklardan Macavhar onaylar gibi uğuldadı. İçinin derinliklerinde onun soğuk baskısını hissetti. Kendini tam ve özgür hissetti. *Kendi gibi hissetti.* Açık pencereden esen rüzgâr saçını dağıttı, bir kuş gibi özgürce savurdu. Gözlerini kapasa, Arz'ın yüksek ağaçları etrafını saracak, fısıldayan dalları onu selamlayacaktı. Kalbinin uğultusunu, onu göremediği bir yöne çekişini özlemişti. Büyüyü özlemişti.

"Avcı Kadın?"

Zafira gözlerini insanı irkilten bir berraklığa açtı. Kifah ve diğerleri dikkatle onu izliyordu. Zafira zihninde Altair'in sırtışını gördü. Zayıfça atan son Si'lah kalbinin kanlı kütlesini gördü.

Gülümsedi. "Beni takip edin."



BÖLÜM 37

NASİR ÖZRÜNÜ İFADE ETMENİN BİNLERCE YOLUNU DÜŞÜNmüş ama sonunda kızın elini eline alıp kesmişti. Sultan'ın dişleri adına, durumu içler acısıydı.

Küfürlerimi çalma, küçük prens.

Prens benim, Altair. Dilediğimi yaparım.

Yalnız çalışmayı tercih etmesine rağmen onların planlarına pek bayılmamıştı. Özellikle de onun Altair'i, Zafira'nın ise damarlarında yasaklı büyü gezerken kalbi tek başına arayacak olduğu kısımdan. Aslan'ın orada olup olmayacağını bilmiyorlardı ama olması ihtimal dahilindeydi, zira Zafira kalple Altair'in aynı yerde olduğunu onaylamıştı.

Nasir'in itirazlarına soğukça karşılık vermişti. "Gerçekten de Aslan'la benden daha denk olduğuna mı inanıyorsun?"

Nasir birkaç saniye önce aralarında oluşmuş kırılgan barışı bir hamlede başarıyla yerle bir etmişti. Günün birinde, kız kendini öldürtmeye bu kadar inat etmişken onun güvenliğiyle ilgili endişelerini dile getirmemeyi öğrenecekti.

"Hayır, ben... sadece tetikteyim." Sözcükler ağzından çıktığı an dilini ısırды. Belki de yaşamına bir pantomimci olarak devam etmenin zamanı gelmişti.

"Evet, ekselansları," dedi Zafira, saraydan ayrılırlarken.

Şimdi şafak gökyüzüne mavi tonlarını akıtırken ve zümrenin geri kalanı da sokaklarda dolaşırken, Nasir düz, açık bir çatıya çıkıp saraydan onu çevreleyen duvara korkutucu bir sıçrayışla atladı, peşinde bir grup haşhaşi vardı. Favorisi olarak nitelendirebileceği bir şey varsa o da buydu: Ölüm her yandan ona uzanıp dalga geçer ve sataşırken havada son sürat ilerlemek.

Erkencilerle birlikte kumlar kıpırdadı, ufku kahverengi ve altın sarısı tüyler kapladı. Nasir'in eldivenlerine yapışarak tutunmasını zorlaştırdı. Muhafızlar nöbet değişimi yaparken çatı sürgüleri açıldı, gümüş pelerinler yumuşak ışıktaki parıldadı.

Nasir, Zafira ve diğerlerinin izini sürdü, Zafira'nın Avcı Kadın gibi hareket edişi karşısında bir kez daha büyülenmişti. Adımları hafif, kumlar gibi akışkandı, bir ceylan gibi tetikteydi. Büyüyle birlikte canlanmıştı. Nasir kızın büyüü ne kadar sevdiğini, bu uğurda ne kadar çok şeyi *riske* ettiğini biliyordu ama onu nasıl dönüştürdüğünü görmek tamamen farklı bir şeydi. Onun nefret ettiği bir şeye kızın bu kadar tapması tuhaftı.

Göğsünü şişirerek iç çekti.

Zafira'nın Alderamin'den dönüşünün o uzaklardayken oluşan boşluğu dolduracağını düşünmüştü ama şimdi elini uzatsa dokunabileceği kadar yakınındayken durum daha da kötüydü. Nasir her şeyi daha şiddetli hissediyordu – kızın bakışlarının onun üzerinden geçip gitmesi, daha fazlasından yoksun oluşu. Sanki Nasir'in onu yakınında istediğinden emin değilmiş gibi Kifah'a kasti olarak daha yakın durmayı tercih edişi. Zafira'yla konuşmak istedi, gerçekten konuşmak. Özür dilemek. Zihnindeki sözcükleri zorlayarak bir hizaya sokmak, dilinin bağını çözmek.

"Nihayet!" diye haykırdı adamın biri. "Sıkıntılarımız sona erecek!"

Nasir kaşlarını kaldırdı, oymalı çıkıntının kenarından meydana göz attı.

"Derin acılardan büyük zaferler doğar. Sarasin'in göğü maviye dönüyor. Demenhur'un karları şeker gibi eriyor," diye seslendi siyah kıyafetler içindeki adam ve ilgisiz bir dinleyici, hayranlıkla dinleyen iki kişiye dönüşürken Nasir inanamayarak bakakaldı. Bir kalabalık jumu'a'yı doğdurdu ve adam bir sandığın üzerine çıktı. "Kız Kardeşler'in bize bulaştırdığı lanetin sonu yaklaşıyor!"

Tüccarlar arabalarını yerleştirdi ve sepetlerini kalçalarına dayamış, leğenlerini ayaklarının dibine bırakmış insanlar toplandı. Tam da bu sokaklarda gerçekleşen ayaklanmaları görmemişler miydi? Aslan'ı fısıldayan rüzgârları duymamışlar mıydı?

Umarım susuzluktan ölürsünüz, diye düşündü Nasir çatının diğer ucuna doğru fırlayarak. Deli adam yakınlardaki bir doğanı yankılayarak saçma sapan konuşmasına devam etti. Sağında Sultan'ın Yolu uzanıyordu. Sol aşağısında, toplanan kalabalıkların uzağında ki bir dizi sıkışık evin orada zümre Zafira'nın önderliğinde ilerliyordu. Kifah'ın mızrağı loş ışıktaki parladı. Seif ve Aya onun her iki yanında ve Nasir acaba hazırlıksızlar mı diye merak etti – Alta-ir'le aralarında duran her neyse ona karşı beşi ve bir avuç haşhaşi.

Tam olarak Aslan.

"Ona karşı öylece yürüyemeyiz," demişti Kifah.

"Sultan'a söyleyecek de değiliz," diye buyurmuştu Seif ve geriye Nasir'in, babasının bilgisi olmadan emir verebileceği bu haşhaşi grubu kalmıştı yalnızca.

Nasir babasına söyleyebilmeyi çok istese de bunun gerekli olduğunu düşünmemişti. Aslan'a karşı doğrudan yürüyemezlerdi. Gizli hareket etmek çok daha zorunlu bir hâl almıştı çünkü yalnızca Altair'i kurtarmaya çalışmıyorlardı, kalbi de bulmak zorundalardı. Beşinci Si'lah kalbi. Ve eğer Sharr'da Aslan'la mücadele edebilecek kabiliyette olduklarını düşündülerse, hâlâ beş güçlü kişilerdi. Altair'in yerini kimse alamasa da. *Ya da Benyamin'in.*

Kifah'ın, "Ne kadar kaldı?" diye sorduğunu duydu.

"Bilseydim size bir harita çıkarırdım," diye yanıtladı Zafira.

Nasir gülümsedi ve görevlerinin uzuvlarına işlemiş aşinalığıyla haşhaşilerine işaret verdi ama bu sefer emirleri uygulayan o değildi. Zafira'yı mecbur olduğu için değil, *öyle istediği* için takip ediyordu ve bu da damarlarına başka türlü bir güç zerk ediyordu.

Altair için. Sonunda o budalanın kahkahasını bir kez daha duymak varsa en karanlık inlere dalabilir, en habis yaratıklarla mücadele edebilirdi.

"Alia," diye seslendi haşhaşilerden birine ve sol tarafı işaret etti. "İkiye ayrılalım. Kalanlar benimle."

Grubun yarısı Alia'nın peşinden sokağın karşısına sıçradı, farklı yüksekliklerdeki çatı tepelerine hoplayıp zıplarken siyah kıyafetleri uçuşuyordu. Diğerleri Nasir'in peşinden geldi.

Şehrin içlerine doğru girdikçe Sultan'ın Yolu'nun telaşını ve gümüşü parlayan Sultan'ın Muhafızları'nı arkalarında bırakmışlardı. Zafira duraksayınca Nasir de aynısını yaptı ve onun bakışlarını takip ederek, bir caddeye açılan sokağın sonuna doğru baktı; orada diğer ev sıralarının arasında uzanan kumların arkasında bir ev duruyordu. Basit bir binaydı, çoğunlukla pürüzsüz olan taba rengi taştandı, kuruması için kıyafetler asılmıştı. Nasir o evin sahibi olan kadını, daha doğrusu Safin'i tanırdı. Şehirde birkaç terzi çalıştırırdı.

Nasir'in kanında bir uğultu başladı, ne zaman büyüye yaklaşıp duyduğuna benzer bir karanlık uğultusu. Herhangi bir büyü değil, sadece *dum sihr*. Zafira'nın birkaç dakika önce uyguladığından çok daha güçlüsü. Gözüne bir hareket takıldı ve haşhaşiler de onunla birlikte dondu.

Çevredeki çatılara adamlar konuşlanmıştı, bir kısmı paravanlı terasların ardında boş boş dururken bazıları da kılıçları omuzlarında, tetikte bekliyorlardı.

Kemiklerine bir sükûnet yerleşti ve anladı. O evde kumaşçı Safin'i bulamayacaktı.

Altair şimdi yanında olsa bu ânı hafifletmenin bir yolunu bu-

lurdu. Nasir'e bakar ve sırtırdı. *Onların insan değil de ifrit olduğuna ne kadarına bahse girersin?*

Ben kumar oynamam, derdi Nasir, Altair'in de oynamadığını gayet iyi bilerek.

Ah, hayır. Aravistan'ın en ahlaklı adamı olmayı sana bırakıyorum, canım kardeşim.

Nasir çenesini sıktı. "Dağılın."

Bir minareye sıçradı ve bitişik duvarın etrafından dolandı, diğerleri bir muhafızın son binanın tepesine konuşlandığı sokağın sonuna varana dek Zafira'nın adımlarına ayak uydurdu. Haşhaşiler duraksadı, Nasir çatının kenarına çömelirken gölge filizleri emir bekliyordu.

Muhafız bir uçtan diğerine doğru ilerledi, ayaklarında sandaletler vardı, türbanının altındaki koyu renk saçları dalgalıydı, dudaklarının üzerinde kalın bir bıyık vardı. Nasir'in midesindeki uyarıcı kasılma haricinde her şey insan olduğuna işaret ediyordu.

Nasir atladı, muhafızı çatıya serilmiş tozlu kilimin üzerine devirdi. Bıçağını kurbanının boynuna sokup da güneşin altında kalmış zift gibi kara bir kan fışkırmadan önce bile altındaki muhafıza dokunduğunda anlamıştı.

İfritti.



BÖLÜM 38

ZAFİRA MUHAFIZLARIN SON BOĞUK SOLUKLARINI DUY-
maya hazırlıklı değildi. *Ifrit*, demişti Nasir, sanki haşha-
şileriyle birlikte onları öldürdüğüne dair güvence vermek
ister gibi. Yeni bir gümbürtü yankılanır, bir ruh daha kaybolurken
gözlerini kapadı.

"*Khara*," diye inledi Kifah ve Zafira'nın gözleri Nasir'in binanın
kenarından atlayarak sokağın üzerindeki açık havada süzüldüğünü
görmeye yetecek bir hızla açıldı. Çizmelerinin ucu gerilmiş bir ipe
değerek onu diğer uçtaki çatıya doğru ivme kazandırdı. Daha ha-
vadayken eldiven hançerinden bir bıçak fırladı ve muhafız Nasir
daha yere inmeden düştü.

Haşhaşilerinin yarısı peşinden geldi, Aslan'ın muhafızlarının az
önce durdukları yerde pozisyon aldılar.

Aslan'ın muhafızları. Aslan'ın sığınağı.

Buradaydı.

Burada.

Ona ne yaptığını hatırlatan avucundaki acının üzerine yumru-

ğunu kapadı. Nasir'in tuttuğu yerde teni karıncalandı, kalbi hâlâ o âna takılıp kalmıştı. *Dum sîhr* başını döndürdü, damarlarında coşkuyla aktı, onu ileri çekiştirdi. Önlerindeki kalabalık sokak boyunca uzanan bu kaleden bozma eve doğru.

Geniş ve kuşku uyandırmayan bir yerdi, sekiz köşeli yıldız şeklindeki pencereler daha koyu renk bir kille çerçevelenmişti. Düz çatısı, bir paravan ve kurumaya bırakılmış ipek bir halıyla döşenmiş, halı bir adamın çıplak omzundaki havlu gibi sarkıtılmıştı.

Prensinin omzu gibi mi? diye sordu Yasmine kafasının içinde. Arkadaşının sesinde kardeşinin ölümünden kalan bir keskinlik vardı.

Zafira kendini odaklanmaya zorlayarak dudağını ısırды. O evin içinde bir yerlerde Altair, Macavhar ve beşinci kalp vardı; Aslan kahrolsun ki onları bulmaya kararlıydı.

Nasir evin çatısına doğru ilerlemişti ve şimdi onu izliyordu. Onu bekliyordu. Zafira onun okunmayan bakışlarının midesinde neden olduğu kasılmayı görmezden geldi. Nasıl oluyordu da Nasir orada, *tam orada* duruyordu ama çok uzaklarmış gibi hissediyorlardı?

Kifah, Zafira'nın sağında kalan iki küçük evin arasındaki gölgelere sığındı. Solunda Aya örtüsüne iyice sarıldı, rüzgâr *abayasının* uçuk pembe katlarıyla oynuyordu, Seif hemen yanındaydı. Elindeki asa olmasa Aya sanki sokakta bir arkadaşıyla gezintiye çıkmış gibi görünebilirdi. Sözleri hâlâ Zafira'nın vicdanını sızlatıyor, canını sıkıyordu.

Sokağın karşısına geçip evi çevreleyen çıkıntıya doğru hızla ilerlerken Zafira'nın kanı teninin altında bir ırmak gibi hızla akıyordu. *Yakala, kendini çek, zıpla.* O zaman yukarıda, evin, Aslan'ın bir adım daha yakınında olacak, beşinci kalbi aramaya geçmesiyle arasında sadece bir pencere kalacaktı. Kendine ondan korkmadığını hatırlattı. Ona zarar verip de Macavhar'ı kaybetmeyi göze alamayacağını bilirken korkmuyordu.

Başını eğdi, yayı ve okları arkasında asılıydı, avuçları beklentiyle terlemişti.

Yakala, kendini çek, zıpla. Plan buydu.

Ta ki bir sürgü çekilene kadar.

"Zafira," diye tısladı Kifah. "Saklan."

Zafira donup kaldı. Kalbi buzdan bir mezara gömülmüştü ama kıpırdamadı.

"Hayır. Burada olduğumu zaten biliyor." Kapı açılırken Zafira çenesini kaldırdı. Şalının ucu onu çaresizce güvenli bir yere çekştirerek rüzgârda uçtu. Çatıdaki Nasir'e bakmamak için tüm gücünü kullanması gerekti. Bu görev uğruna, Altair ve kalp uğruna Baba'nın hançerini kaybetmişti.

Başarısız olmayacaklardı.

Aslan, kemerli girişten dışarı adım attı. Üzerinde leylak ve gece mavisi kıyafetler vardı, dövmesinin bronzluğuna sabah güneşi vuruyordu.

"Beni görmeye ne zaman geleceğini merak ediyordum."

Şimdi bile, kim olduğunu ve ne yaptığını bilirken bile sesindeki kadifemsi karanlık onu etkiliyor, endişelerini bir kenara atıp onu rahatlatıyordu.

"Benim olanı almaya geldim," diye yanıtladı.

Aslan, onun Macavhar'dan bahsettiğini anlayarak kaşlarını kaldırdı. "Peki neden onun senin olduğuna inanıyorsun? Seninle konuşuyor, seni arkadaşlarının anlayamayacağı bir şekilde anlıyor diye mi?" Zafira'yı baştan aşağı incelerken dudakları acımasızca kıvrıldı, türbanının ucu dalgalandı. "Ben de seni anlamıyor muyum? Ben de senin miyim, *azizi*?"

Evet, diye düşündü. Onundu. Yoldaşı, yardımcısı, avı.

İşini bitirmek ona düşerdi. Öldürmek ona düşerdi.

Aslan'ın kehribar ve güzel bakışlarındaki ani parıltıdan gözlerindeki öldürme arzusunu gördüğünü anladı. Sıcaklık düştü ve bulutlar birden güneşi gizlemek için yarışmaya başladı. Zafira bir korku ürpertisine karşı sırtını dikleştirdi. Macavhar, Aslan'ın teatral konuşmalarından zevk alıyor muydu? Ondan istediği bu muydu?

Yakınlardaki bir pencerenin çıkıntısı üzerinden siyah bir baş

uzandı. Başka bir kapı aralandı. Perdeler ayrıldı. Aslan'ın etrafını siyah bir sürü sarıp da geniş kumluğu ifritler ve gölgeler doldururken meraklı insanlar bala üşüşen arılar gibi toplandı.

"Arkadaşlarına söyle, saklanmalarına gerek yok," diye seslendi. "Hepimiz tanışıyoruz, öyle değil mi?"

Elinin bir hareketiyle rüzgâr şiddetlendi, köpekler gibi uludu, bir kum ve moloz karmaşasıyla birlikte şehrin seslerini taşıdı. Boş yola doğru seslenirken Aslan'ın entarisinin gümüş işlemeleri parladı.

"Utanmayın. Gelin ve akrabalarımın savaştın. Zafer aldatmacanızı sürdürün."

Karanlık makarasından boşanmış bir kumaş gibi süzülerek onu yutarken Zafira yayını çekip bir ok yerleştirdi.

BÖLÜM 39

KARANLIK, KANINDAKİ GÖLGELERİ HAREKETE GEÇİRDİ. Aslan'ın kısık, iç gıcıklayıcı sesi kanında yankılandı ve Nasir'in tek düşünebildiği, Zafira'nın o geceki kahkahası oldu. *Odaklan.* Karar vermek için iki saniyesi vardı: Onun yardımına gitmek mi yoksa plana bağlı kalmak mı?

İlk seçenek aslında *onu rezil etmektir.*

Eldiven hançerinin bıçaklarını güven altına aldı ve çatının yan tarafına doğru süründü. Yana doğru yuvarlanıp kenara tutunarak ikinci kata inerken kum ellerinin arasından kaydı. Zafira'nın keskin ve amansız sesini duyunca duraksadı.

Hayır. *Dikkatinin dağılmasına izin verme.* Balkona atladı ve kapıya doğru ilerledi. İçeriden kilitliydi. Balkonun iki tarafındaki duruma uymayacak derecede küçük kaçan pencerelere iç çekerek baktı. Demir tırabzanların üzerinde dengesini sağlayarak pencerelerden biri tatmin edici bir *klik* sesiyle açılana kadar mandalla oynadı.

En yakındaki çatıya, bir haşhaşinin görüş açısının hemen dışın-

da gergin ve hazır beklediği yere bir bakış attı. Kızın koyu kıyafetlerinden turuncu bir parıltı yansıdı, peşinden alevlerin çatırtısı geldi.

İfritler savaşa hazır, asalarıyla gelmişti. Çok geçmeden patırtının arasında bir okun vızıltısını duydu. Bir mızrağın şakırtısı. Her hücresi zümrenin yanına gitmek, onlara yardım etmek için yalvarıyordu. Ah, nasıl da değişmişti.

Nasir yavaşça nefes alarak evin içine atladı.

Perdeler onu görünce dalgalandı, pencereyi kapamasıyla birlikte durdular. Düzenli ve aydınlatılmamış bir giriş salonundaydı. Yan taraftaki bir sehpanın üzerine üst üste elbiseler yığılmış, üretimlerini denetleyen Safin onlara el sürememişti. Nasir, kadının öldüğünü anlamıştı.

Kemerli eşikten daha geniş bir odaya göz attı, arka duvardaki geniş pencereyi çevreleyen fistonun dar aralıklarından sızan ışıkla aydınlanmıştı. Pencere *daama* açıktı. *Çok daha kolay bir giriş olurdu.* Uzak uçta aşağı doğru kıvrılarak inen bir merdiven vardı ama o tarafa doğru ilerleyemeden bir hareketlilik olduğu yerde durmasına neden oldu.

Pencerenin yanındaki duvar boyunca platform üzerindeki bir meclis uzanıyordu, ilk başta ani bir rüzgârla uçuşan perdelerle gizlemişti. Üzerinde bir adam vardı, rahatça uzanmıştı, zincirsizdi ve rahatça hareket edebilirdi. Tübanı yokken koyu renk saçları parlıyordu, sivri kulakları gururla açıktaydı. Bu şekilde farklı görünüyordu. Daha genç. Kırılgan. Ayrıca hiçbir yanı esir edilmiş birine aitmiş gibi durmuyordu.

Hayır, *daama* bir kitap okuyordu.

Nasir ona doğru tereddütlü bir adım attı. "Altair?"

Üvey kardeşi başını kaldırıp baktı. Yüzünde bir şaşkınlık belirdi. Ardından gözleri hummalı bir telaşla kısıldı, Nasir daha idrak edemeden silinip gitmişti.

"Nasir," dedi. "Çok uzun sürdü." Mavi gözlerini zayıf bir tebesümle Nasir'in elindeki kılıca kaydırды. "Beni öldürmeye hep çok hevesliydin zaten."

"Şimdi sırası değil," dedi Nasir, boğazında giderek büyüyen yumruyla. Zayıf bir yanı o budalaya sarılmak istiyordu.

"Ah, anlıyorum. Ben de seni özledim," dedi Altair kalkarken, sesinde öfkeli bir boşlukla. "Bilirsin, beni Sharr'da terk etmenizin ardından seni bir daha göreceğimi düşünmemiştim."

Nasir suçlulukla debelenmeyi reddetti, Aslan ya da ifritleri her an geri dönebilecekken olmazdı. Basamaklara baktı. "Şimdi buradayım işte. Yallah. Gitmemiz gerek."

Altair kıpırdamadı. "Odama daldığın ve benim yalnız olmadığım günü hatırlıyor musun?"

Nasir'in kulakları yandı.

"Onlar sıradan kadınlar değillerdi. Biri Zaramlı bir tüccarın kızıydı. Diğeri Pelusyalı bir vezirin."

"Özel bir zevkin olduğunu bilmek güzel," dedi Nasir, alt kattan bir ses çatırdarken. Merdivenin kıvrılan tırabzanını tuttu ve Altair'e peşinden gelmesini işaret etti ama o budala, ölmek üzere olan bir adamın sürünüşünden bile daha yavaş hareket ediyordu.

"Bir itibarın olduğunda," dedi Altair sakince, sanki bir mecliste kahve içiyorlarmış gibi, "sorgulanmadan göz ardı edilmek çok kolaydır. Odama aldığım her Aravistanlı bir elçiydi."

Nasir halının altına dikilmiş mektupları hatırladı. Altair'in onun için kılını bile kıpırdatmayan bir krallık için ne çok şey yaptığını. "Yani sen aslında..."

"Ben pek çok şeyim, küçük prens ama senin gibi can sıkıcı biri?"

Nasir üvey kardeşinin sesindeki sızıyı duydu ve *rimaal*, bunu özlemişti. "Doğru. Bunun için saraya dönene kadar bekleyemememizin bir nedeni var mı?"

Altair, Nasir sanki hiç konuşmamış gibi devam etti. "Arz'ın bir noktada çökmesi kaçınılmazdı ve bu olurken ben seyirci kalmayacaktım. Ticaret yollarını güvene aldım, ittifaklar kurdum. Annemiz dağılan krallığımızın dizginlerini elinde tutmak için çabalarken ben de kendi payımı gizlice yaptım. O beni bir başarısızlık olarak gördü – kendi başarısızlıklarının bir sonucu. Ama ben öyle olmayacaktım."

Yine oradaydı, Altair'e ait olmayan o tuhaf boşluk. Dışarıda sürüp giden savaşa rağmen Nasir'in peşinden acele etmeksizin ilerliyordu ve Nasir'in damarlarını şüphe doldurdu. Zincirler görmeyi beklemişti. Esaret ve acı. Nöbet tutan ifritler. Altair'in elinde bir kitapla öylece bırakılmış olmasını değil. Neredeyse *memnun* hâlde. Neredeyse rahatsız edildiğine öfkelenerek.

"Ne uğruna, Nasir? Tüm bu yaptıklarımın anlamı ne, ha?"

Sesindeki öfke Nasir'i duraksattı ama bir şey demedi.

Merdivenden ayrıldı ve alt kat balkonunun tam altında gördüğü kapıya yöneldi. Bu kurtuluş, bu kaçış fazla kolay olmuştu. Her ne kadar evin içinden yaşam sesleri geliyorsa da Altair dışında ne bir insana ne de başka bir şeye rastlamıştı. Kapıyı açtı ve dışarı, bir gölge seli ve karmaşasına adım attı, bir şey hatırlayınca olduğu yerde durdu.

Kalp.

Zafira şu an, Aslan'ın dikkati kuşkusuz onun üzerindeyken kalbi aramak için eve giremezdi ve Nasir her ne kadar hemen onun yardımına koşmak istese de bu şansı heba edemezdi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Altair, Nasir arkasını dönünce.

"Kalbi aramaya, bir de..."

"Macavhar'ı mı?" diye dalga geçti Altair.

Nasir dudaklarını birbirine bastırdı, general ona doğru eğilirken hareketsiz kaldı.

"Ancak bir aptal onu öylece ortada bırakır. Ancak bir aptal onun değerini ve kıymetini bildiği hâlde bir başkasının onu çalmasına izin verir."

Sözcükler iki tarafı da keskin bir kılıç gibiydi, Nasir'in yabancı olması olmadığı bir utanç. Eğer Macavhar'ı *nasıl* kaybettiklerini öğrendiyse, Altair'in tepkisini ancak hayal edebilirdi.

"İkisi de onunla birlikte," dedi Altair öfkeyle.

O zaman neden o kendi başına bırakılmıştı?

"Annemiz nasıl bu arada? Öldü mü?"

Nasir'in bileği güçlü nabızıyla eldiven hançerinin bıçaklarında

atıyor, ayakları her adımda evin yan tarafı boyunca uzanan kumlara batıyordu. Onun tanıdığı Altair değildi bu. Kurtarmaya geldiği Altair değildi. Nasir de annelerine öfkeliydi, hatta ondan tiksiniyordu ama böyle değil. Bu kadar duygusuz değil.

"Ölüyor," dedi Nasir. "Duymak istediğin bu mu? Aslan siyah hançeriyle ona saldırdı, kendini iyileştirme imkânı kalmasın diye ondan büyüünü çaldı. Başka birinin de onu iyileştirme ihtimali çok düşük."

Altair'in bakışında bir şeyler parıldadı. Pişmanlık değil, zafer.

Sanki bu durum ona *daama* bir fikir vermiş gibi.

Nasir bir homurtuyla başka tarafa döndü. Altair, Nasir'i iğneleme konusunda her zaman becerikliydi ama *rimaal*, bu mümkün olduğunu hiç tahmin etmediği bir boyuttaydı. Kılıçlar çarpıştı, oklar uçtu.

Belki şimdi eski Nasir olsaydı, duygunun ruhuna bir iltihap gibi yayılmasına izin vermeseydi, Altair'le birlikte evin ön tarafına doğru ilerlerken daha çok odaklanmış olabilirdi. Daha hızlı olabilirdi.

Bir okun kalbine saplanmasına izin vermezdi.



BÖLÜM 40

NASIR İKİ BÜKLÜM OLUNCA ZAFİRA'NIN KALBI DURDU. Onu vuran ifrite doğru döndü ama mızrağından siyah kanlar damlayan Kifah ondan önce oraya gitmişti. *Kalk ayağa*, diye yalvardı Nasir'in düşmüş bedenine. Gökler aşkına, ona öfkeliydi sadece – onun *daama* ölmesini istememişti.

Nasir puslu siyahlığın içinde doğruldu ve saplanan oku çıkardı, Zafira rahatlayarak Nasir'in kaftanının iç kısmındaki zırh tabakasını hatırladı.

Nasir daha sonra arkasındaki bir şeye döndü. *Birine*.

Orada, koyu renk bir geminin altından gemi başı süsü gibi Altair duruyordu. Onu görmek Zafira'yı tekrar Sharr'a götürdü; yanında Benyamin ve Altair'in devam etmelerini sağlayan şakaları. Kalbi boğazına doğru fırladı. Nasıl olduysa bir noktada, Deen'i kazayla öldüren generalı içtenlikle önemsemeye başlamıştı.

"Kahrolası Guljul," dedi Kifah hırıltıyla.

Nasir, Altair'e güçlkle gizlediği bir sinirle baktı. *Tıpkı eski günlerdeki gibi*. "Bir silah bulup bize yardım et."

Zafira duraksadı. Belki de eskisinden biraz daha saldırgandı.

"Odaklan," dedi Seif tükürükler saçarak, tırpanıyla tehlikeli dercede yakınlaşmış bir ifriti biçerken.

Zafira bir ok daha takip geriledi ve çevresini taradı. Kargaşa bir sahneyi andırıyordu – geniş bir alanın tam ortasında duran, etrafı ifritlerle çevrili Aslan'a bir sürü ağzı sıkı tanık. Dumansız ateşten varlıklarla savaş içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştu.

Şu an kalp ve Macavhar için eve girme şansları çok azdı ama o, fırtınadaki pusulaydı – Aslan yaklaşırken avının da yaklaştığını hissediyordu. *Dum sihr*'in çılgın çekişi damarlarına çökmüştü ve Zafira anlamıştı: Ne kalp ne de kitap evin içindeydi.

Hayır, ikisi de Aslan'ın yanındaydı.

İfritler yaklaştığında Zafira onları birbiri ardına devirerek Aslan'a doğru ilerledi. Asalarının sıcaklığı burun deliklerini yakıyor, gölgeler kollarının etrafında, çıplak ensesinde dolaşıyordu. Seif'le birlikte Aslan'ı köşeye sıkıştıran Aya'nın pembe *abayasını* gördü, solgun renkli asası bir ifrit asasının arasına girmiş ve Aslan'ı hazırlıksız yakalamıştı. *Evet*. Artık Zafira'nın yapması gereken şey tek atışta işi bitirmektir. Aslan'ın dengesini bozarak Aya'ya kalbi ve Macavhar'ı ondan çalacak zaman kazandırmak.

"Güzel Aya," dediğini duydu Aslan'ın. "Seni görmeyi umuyordum."

Zafira birden kaskatı kesildi ama uzunluğuna rağmen görmekte güçlük çekiyordu. Demenhur'daki bacalar gibi yükselen dar bir binaya bir merdiven dayanmıştı. Bir ifriti haklayıp hızla o merdivene doğru koştu. Aya'da diğerlerinden farklı olan ne vardı? Safin olması mı? Her ne söylediyse Aslan bir kahkaha attı, alçak ve neşeden yoksun bir kahkaha.

"Beni öldürmeye geldin."

Kavga birden durdu. İfritler yekvücut olmuş gibiydi. Zafira nişan aldı, sessizlik yayılırken okunun sapına doğru nefes verdi.

Bir şifacı. Lana'nın Demenhur'a yapılan saldırıdan sonra sırtüs-

tü yatan bir çocuk gördüğüne dair ürpertici anısını hatırladı, onun hayata döndürdüğü bir çocuk – Aya büyü olmadan bile en iyilerinden biriydi.

“Sadece anlamak istiyorum,” dedi Aya.

Zafira donup kaldı. Anlayacak bir şey yoktu. Aslan, aklın yolunu kaybetmişti. Deliliği yüzünden öldürmüş, sakatlamış ve yok etmişti.

“Zümresini kurtarmak için öne atılırken kocanın seni düşündüğünü mü sanıyorsun? Hayatları öylece sona erecek olan faniler için?” Parmaklarını şaklattı ve karanlık askerlerinden bir halka daha belirdi, gölgeli ve uçucu. Bu onun için bir oyundu. Onlar da *daama farelerdi*.

Aya tüm o hülyalı hâllerine rağmen güçlüydü. Metanetli. Oğlunu kaybetmiş ama devam etmenin bir yolunu bulmuştu. Kocasını kaybetmiş ama bu görevin bir parçası olarak kalmıştı.

Yalan söylüyor. Bocalıyordu ve Zafira bunu görebiliyordu. Sıkıntılıydı, onun gelmesine izin vermemelilerdi.

“Eski yöntemler bizi daha ne kadar ayakta tutacak?” Aslan sesini yükseltti, meraklı olduğu kadar kolayca yön değiştirebilecek seyircilerinin de olduğunun gayet farkındaydı. “Kadim Kız Kardeşler halklarını ne kadar da çabuk terk etti, arkalarında çaresizlik ve yıkım bıraktılar.” Yeniden Aya’ya baktı. “Bizler yıkılmış olanlarız. Durmaksızın alan, alan ve alan bir dünyanın kurbanları. Soruyorum sana, ne uğruna?” derken sesi neredeyse şefkatliydi.

Gökler aşkına, Aslan delirmişti. *O da* sorunun bir parçası olmuştu. Baba onun yüzünden ölmüştü. Benyamin de öyle. Kendi haksızlığa uğradığı gibi o da başkalarını haksızlığa uğratmıştı. Bu zalimlik döngüsünün bir sonu yoktu.

Ama yine de Aya esasını yere indirdi. Zafira onun gümbürtüsünü ruhunda hissetti.

“Dünyayı kendi istediğimiz gibi şekillendirmenin zamanı geldi,” dedi Aslan usulca.

Zafira, Aya’nın ifadesini tanıdı. Nihayet uyanmış bir insanın yüzüydü bu.

Aslan yenilgiyle omuzları çöken Aya'ya gülümsedi. Bu kez te-
bessümünde hinlik yoktu, yalnızca nezaket vardı. Tek bir ifrit bile
ona saldırmadı ve Aslan elini uzattığında Zafira, Aya'nın hareketsiz
kaldığını gördü. Düşünceliydi.

Aralarında neredeyse üç adım vardı.

"Aya, hayırlı" diye haykırdı Seif.

Nasir kavganın ortasında kalmıştı. Altair ortalıkta yoktu. Zafi-
ra hedefine baktı. Kalp ve Macavhar için buradalardı. *Bunun* için
değil.

İki adım.

Zafira'nın kanı buz kesti. Aslan'ın ağzından, Aya'nın açlık çeker-
miş gibi yuttuğu yeni yalanlar döküldü.

Bir.

Aya o hülyalı gülümseyişini takındı ve Aslan'ın elini ellerinin
içine aldı.



BÖLÜM 41

AYA, ASLAN'IN ELİNİ ELLERİNE ALINCA KAOS KIRIK BİR testi gibi yayıldı. Onlara ihanet etmişti. Hülyalı, güzel Aya. Nasir kavganın onu taşıdığı mesafeden bile her şeyi görmüştü. Duruma inanamayışı ve tüm o kargaşa soluk almasını güçleştirmişti.

Palasını savurdu, tam boynuna doğru gelen ateşli bir asaya çarptı. Aya'ya ulaşması gerekiyordu. Onu durdurması. Aslan'ı etkisiz hâle getirmesi ve kalbi geri alması. Haşhaşiler yüksekteki yerlerinden oklarını fırlattılar ve etrafı tüyler ürpertici çığlıklar doldurdu. Nasir'in gözleri Zafira'yı aradı ve onu Aslan'a doğrulttuğu bir okun sapına doğru solurken buldu.

Fırlat, diye düşündü.

Zafira oku bıraktı. Ok havada süzüldü, Aslan'ın göğsüne dimdik saplandığında Nasir'in içinde bir umut kabardı. *Sonunda.* Biraz olsun şans. Hiç zaman kaybetmedi. Nabzının hâlâ alışmaya çalıştığı delicesine atan hızıyla ileri atıldı. Seif'in bağırdığını, Aya'yı ikna etmeye çalıştığını duydu ama işaret veremeyeceği kadar uzaktaydı.

Nasir başka bir ifriti yere devirdi ve yalpalayarak ayağa kalktı, koşarken ağzındaki kan lekesini sildi.

Hava birinin varlığına dair onu uyarınca durgunlaştı ve Nasir döndüğünde Altair'le yüz yüze geldi. Ağzı, sanki bir karar vermesi gerekiyormuş gibi düşünceli bir hâl almıştı. Belki de kararını vermişti çünkü parmaklarının arasında sımsıkı tuttuğu bir asa vardı.

Ve hedefi

Nasir'di.

Ciğerlerinden istemsiz bir nefes kaçtı ve elindeki kılıç düştü. Aklı boşaldı. Altair asayı fırlatırken kıpırdayamadı.

Asa Nasir'in omuzunu sıyrıp geçti ve hemen arkasındaki bir ifritin boğazına sağlandı.

Nasir hırıltıyla soluk verdi, rahatlaması mümkün değil gibiydi. Avucundan gölgeler dökülerek etraflarını sardı. *Şimdi olmaz.* Altair ona tuhaf tuhaf baktı, tek kelime etmeden kaybolmadan önce gözleri Nasir'in düşmüş kılıcına kaydı.

"Bekle..." diye başladı Nasir ama ince, beyaz bir ok yaklaşan bir ifriti parçalayınca olduğu yerde durdu. *Zafira.* Gölgelemin kalın örtüsünün ötesini göremiyordu. Çarpışan kılıçlardan başka bir şey duyamıyordu.

"Altair?"

Cevap gelmedi.

"Altair!" diye haykırdı.

Uzaktan bir yerden bir parmak şaklatma sesi duyuldu ve ifritler yok oldu. Nasir yalpaladı, Kifah ve mızrağıyla yüz yüze geldi. Seif, çifte tırpanıyla havada öylece kalakaldı. Zemin ölmüş ifritler ve haşhaşilerle kaplıydı, Nasir ve Aslan arasında bir mezarlık uzanıyordu.

Aslan.

Zafira'nın oku Aslan'ın ellerindeydi, ucundan siyah kan damlarken o hiç etkilenmemiş, neredeyse hiç zarar görmemiş hâlde dikili duruyordu.

Sağında Aya vardı. Solunda Altair.

Altair. Zincirsiz. Hoşnut. Neredeyse hiç endişeli değil. Nasir,

kardeşini bir kitapla uzanırken gördüğü an anlamalıydı. Yine de içinde bir şeylerin koptuğunu hissetti.

Ne uğruna?

Bulutlar nihayet aralanıp güneşe yol verdi, sokak ve binalar altın sarısına boyandı. Belki de yazgıları zıt olmalı: Altair'in ışığına karşılık karanlık Nasir. Onun gününe karşılık gece. Onun muhteşemliğine karşılık canavar. Ve şimdi bir kez daha karşı karşıyalardı. Nasir iyilerin yanında ve Altair kötünün gitgide genişleyen gücünden yana.

Aslan dilini damağında şaklattı. "Bu ne şiddet, Nasir. İnsanlar küçük Veliaht Prenslerinin nasıl da değiştiğini gördüklerinde ne düşünecekler?"

"Altair!" diye gürledi Nasir ama general, Aslan'a döndü ve Nasir içine dolan acıya lanet etti.

"Aya? Aya bu doğru değil," diye seslendi Kifah çıldırmışçasına. "Altair, durdur onu!"

Ama onun sesi de diğerlerinin çoktan idrak ettiği o gerçeğe birlikte çatladı – Altair'den hiçbir yardım göremeyeceklerdi. Nasir'in parmakları artık bıçaksız kemerine uzanırken titredi. Eldiven hançerindeki bıçaklar bu mesafeden işe yaramazdı. Yalnızca tek bir yolu vardı.

Nasir çatıya baktı ve bağırdı.

BÖLÜM 42

F^{IRLAT.} Nasir'in emri Zafira'yı buzdan bir mezara gömdü. Tıpkı Aslan'ın, onun okunu yüzünde yeterince rahatsız edici olmayan bir somurtkanlıkla göğsünden çıkarması gibi.

Bu Aya'ydı. Benyamin'in karısı. Onun müttefiki ve Aravistan'ın en büyük şifacısı. Aslan'la omuz omuza yürümesi önemli değildi, uçuk pembe ipeklileri karanlıkta solan bir çiçeğin yaprakları gibiydi.

Yapamam.

Aslan'ın, eğer Safin'in seviyesine dek eğiliyorsa Aya'ya muhakkak önemli bir şey için ihtiyaç duyduğunu bilse de, bunun hepsinin mahvına sebep olabileceğini bilse de atış yapamazdı.

"Zafira, fırlat!" diye bağırdı Nasir tekrar. Sesinde çaresiz bir tını vardı.

Baba, bana yardım et. Okunun ucuna baktı, yanağında onun atışını hissetti ama atamadı. Başka birinin oku Aya'nın elbisesinden birkaç adım öteye düştüğünde korku boğazını tıkadı. Zafira kanında karanlık bir ses bulmaya çalıştı. Öldürmekten ve yıkmak-

tan keyif alan şu yeni peyda olmuş fısıltıyı. Ama o Macavhar'ın içinde yaşıyordu, onun erişemeyeceği bir yerde ve başka bir şey tarafından kolaylıkla bastırılmıştı. Aya'nın elindeki *harsha*. Dudaklarından dökülen "roohi" sözcüğü. Saçlarındaki inciler. Lana'ya bakışı.

Zafira yayını indirdi.

Nasir bir küfür savurarak koştu. Kifah da peşinden giderken loş ışığın içinde altın sarısı bir parıltı çaktı. Kolunu kaldırdı, tereddüt vücudunu bir an dondurdu.

Ama yaptı. Mızrağını fırlattı ve hedefini tutturdu.

Aslan, Aya ve Altair'i de alarak yok olurken mızrak bir ısıık ve gümbürtüyle birlikte taşın üzerine saplandı.



BÖLÜM 43

DUM SİHR'İN BEDELİ HER ZAMAN ÇOK AĞIRDIR. ZAFİRA bunu biliyordu ama yine de yapmıştı. Keşke Benyamin şimdi burada olsaydı, belki olanlara bir anlam vermelerine yardımcı olabilirdi. Zafira'nın okları tam hedefi bulduğu hâlde Aslan'ın neden sadece birazcık irkildiğini anlatabilirdi. Karısının neden Aslan'ı onlara tercih ettiğini. Altair'in, manevi kardeşinin neden duygusuzca onlara arkasını döndüğünü.

Bir ruhun kaldıramayacağı kadar çok ihanet vardı.

İnsanların Aslan'la ve onu öldürmeye çalışan Veliaht Prens'le ilgili giderek artan fısıltılarından kaçtılar ve nihayet saraya dönebildiler. Zafira onlara, gitgide küçülen zümrelerine baktı – kendisi, Nasir, Seif ve Kifah. Uyuşmuş ve yaralı.

“Neden?” diye sordu Kifah boğuk bir sesle. Mızrağı bacağına çarpıyor, sesi saray koridorlarındaki adımlarının yankılarına karışıyordu.

Zafira, Aya'nın asasını Aslan'a karşı kullanmayacağını anladığı o dönüm noktasını tekrar tekrar zihninde oynatıyordu. Benya-

min'in sevdiği kadının artık onlardan biri olmadığını anladığı ânı. Hangisinin canını daha çok yaktığını çözemiyordu: Bu mu yoksa Kifah'ın Altair'den yardım dilediği ama onun kılını bile kıpırdatmadığı an mı?

"Kandırma her zaman Aslan'ın yeteneği olmuştur," dedi Seif. Acı, kibirli ses tonunu yumuşatmıştı. "Aya yıllardır iki yönüyle bilinir: doğaüstü güzelliği ve bir şifacı olarak becerileri. Aslan'ın onu hangisi için aldığı açık ama nedenini anlayamıyorum." Zafira'nın yayına baktı, Zafira'nın onu kullanabileceği –*kullanması gereken*– ânı hatırladı. "Aya benim yoldaşım ve sorumluluğumdu yoksa bu-
raya gelmezdim. Halifemin yanından asla ayrılmazdım."

"O hâlâ hayatta," diye hatırlattı Zafira ona.

Kötü olmak ne demekti? Aslan'ın mesajı herhangi birinde, özellikle de Aya gibi sıkıntı çekmiş birinde yankı bulabilirdi.

Seif bakışlarını ona çevirdi. "Benim için ölü."

"O gerçekten ölene kadar hiçbirimize rahat yok," dedi Kifah. Bu sözler zalimce değildi, yalnızca gerçektir.

Dum sihr. Kolaydı – avucunu kesip Aravistan'ın en güçlü varlıklarının kanıyla karıştır. Pusulası tekrar canlanacaktı ve onları tekrar bulabilecekti: Aslan, Aya, Altair. Bunun baştan çıkarıcılığına karşı koymaya çalıştı. Olanlardan sonra, kan büyüsünün çözüm olmadığını öğrenmişti.

"Biz de burada kalpleri saklamakla akıllılık ettiğimizi düşünelim. Onlara ihtiyacı yok belli ki. Onları *aramadı* bile," dedi Kifah üzüntüyle kaşlarını çatarak. Bir grup beyaz entarili emir geçerken onlara baktı. "Peki ama neden Aya? Belki de Aslan yaralıdır ve Aya'nın onu iyileştirmesine ihtiyacı vardır?"

Zafira başını iki yana salladı. "Onu vurdum. Hepimiz sonucunu gördük."

"Böyle bir şey mümkün olmamalıydı," diye katıldı Seif. "Ama Macavhar'la birlikte *her şeyin* mümkün olduğunu bir kez daha kanıtıyor bu."

Gerçekten de her şey. İnsanları ikiye bölmek bile. Zafira kitabın

şimdi mutlu olup olmadığını merak etti. Kitabın onu terk etmesiyle tekrar açılan o boşluğu doldurup dolduramayacağını.

Self devam etti. "Altair artık..."

"O bizi *terk etti*." Aslan ortadan kaybolduğundan beri tam mânâsıyla kendini veremeyen Nasir nihayet sessizliğini bozdu.

Zafira onun acısını ta içinde hissetti.

Uzuvları ona doğru ilerlemek, onu teselli etmek istiyordu ama kalbi onu olduğu yerde tuttu.

"Belki bir nedeni vardır," diye atıldı Kifah çaresizce. "Reddediyorum — onun bir nedeni olmadan bizi terk ettiğine inanmayı reddediyorum."

Ama her zamanki vahşiliği gördükleri karşısında solmuştu. Nasir çenesini sıkarak başlığını indirdi, bir elini saçlarının düzensiz tutamları arasında gezdirdi, parmaklarını sıkıp saçlarını çekiştirdi ve kendine acı çekti. "O evde *uzanıyordu*."

Kifah başını katı ama sessiz bir hareketle iki yana salladı.

Zafira'nın üzüntüsü birden boşaldı, yerini tuhaf bir uyuşukluk aldı, inkâr her yanını kapladı. Gölgenin pusu görmesini zorlaştırmıştı ama Altair'in bileklerinde prangalar olduğuna yemin edebilirdi.

Öfkeli bir haykırış dikkatlerini tek bir yöne çekti. Bir emire çarpmaktan son anda kurtulan bir kâtip koridorda koşuşturdu ve Nasir'in karşısında yalpalayarak durdu.

"Amiri," dedi soluk soluğa, iki parmağıyla iyice eğilmiş alnını ovuşturarak. Kirpikleri kıpırdandı. "Sultan sizi huzuruna istiyor."



Taht odası şeref, adalet ve sevginin hüküm sürdüğü bir masaldan fırlamış gibi parılıyordu. Zafira durumun ironisine neredeyse gülecekti.

Onun gibi insanlar bir yere bakar ve orayı en az parayla nasıl döşeyeceklerini düşünürlerdi. Zenginlerse tam tersini yapardı ve Sultan'ın Sarayı da bunun istisnası değildi. Her yerinden şaşaa taşıyordu. Serin döşemeler çöl sıcaklığını uzakta tutuyor, tahtın bulun-

duğu platforma uzanan koyu renk halı sert bir kontrast oluşturuyordu. Yıldızlı Taht'ta, hikâyelerde anlatıldığı kadar ihtişamlı olan o yapıda, Sultan dimdik ve gururla oturuyordu.

Zafira, Seif'in neden onlara katılmamaya karar verdiğini anlayabiliyordu.

Adamı yalnızca Nasir'in Sharr'da ateşle yaptığı çağrı sırasında görmüştü ama şimdi madalyon yokken de daha hoş görünmüyordu. Katı bir çehrenin bir önderin külfetlerinden biri olduğunu biliyordu ama Sultan'ı hiç babacan biri olarak hayal edemiyordu, her ne kadar Gümüş Cadi'nın bu esmer güzelliğine neden sevdalandığını anlayabileceği kadar yakışıklı olsa da.

Onun canını sıkan Nasir ve onun talihi döndüğu hâlde buna inanamayan bir adam gibi görünmesiydi. Nasir'in daha az dikkatli olduğundan endişeleniyordu ki bu da Zafira'nın ona güvenmeye başladığı endişesini doğuruyordu. Nasir ihtiyatı bir pelerin gibi üzerine geçirmiğti, yeni türbanı ve ince gümüş tacı Zafira'nın kalbinin, hepsinin üstüne yenilginin ağırlığı çökmüş olmasına rağmen biraz daha hızlı çarpmasına neden oluyordu.

Sultan'ın Muhafızları'ndan bazıları odanın iki yanında heykel gibi dikiliyor, gümüş pelerinleri duvarların süslemeli panellerini tamamlıyordu. Bir insanın nasıl böyle daimi bir tetik hâlinde yaşadığını anlayamıyordu.

"İbni." Sultan, oğlunu gülümseyerek karşıladı ama Nasir'in Sultan'ın sağtığı dehşete fazlasıyla alışmış olduğundan, bir zamanlar babası olan bu adama nasıl tepki vereceğini bilemediği açıktı. "Nasıl gidiyor?"

Kifah'ın çenesi kasıldı ve Zafira da ona katıldı. Bu adam onlara yardım etmeyecekse Nasir'in onu özgür kılmasının ne anlamı vardı ki?

"Güzел," dedi Nasir detaya girmeden.

Pek de güzel değildi, başarısız oluyorlardı. Hem de fena hâlde. Ama Nasir hiçbir şey açıklamadı. Hayır, ses tonu memnun etmek üzere şekillenmişti.

Sultan'ın bakışları ona çevrildiğinde Zafira ürpermesine rağmen sağlam durdu. Onu Lana'nın gözünden gördü ve bıçağını boğazına sapladığını, adamın fazlasıyla zehirlenmiş kanının simsiyah aktığını hayal etmekte zorlanmadı.

"...ve daha fazla kuvvet göndereceğiz," diyordu Sultan.

"Şöleni ertelememiz gerektiğini düşünüyorum," dedi Nasir ağır ağır.

Sultan yavaşça soluk vererek oğlunu inceledi. "Bunu konuşmuş-tuk, Ibni."

"Evet ama şölen büyüünün dönüşünü kutlamak için," diye ısrar etti Nasir. "Henüz uzak, çok uzak olduğumuz bir başarı."

Sözleri acıttı. Bir ara, Sharr'daki savaş onların lehine ilerlerken ne kadar da yaklaşmışlardı. Kadim Kız Kardeşler'in beş kalbini kurtardıklarında, Aslan Altair'i ve onun koruduğu kalbi ele geçirmen-den hemen önce. Düşünceleri birden kesintiye uğradı.

Kalplerin sonuncusunu Altair almıştı.

Ya?.. Hayır.

Bu düşünceler arasında bağlantı kurmayı reddetti. Altair'in onlara bu kadar erken, daha Sharr'da, Benyamin'in, ruhu hâlâ Altair'inkine bağlı olan arkadaşının cesedi ayaklarının dibindeyken ihanet ettiğine inanmayı reddetti.

"Ziyafet yarın ve delegeler gelmeye başladı bile. Artık çok geç, erteleyemeyiz. Hizmetçiler ve mutfak çalışanları çalışmalarınıza yardım ediyor mu?"

Nasir'in alnı kırıştı. "Hayır ama..."

"O hâlde hazırlıklara devam etsinler." Kifah'a, ardından da Zafira'ya bakarken Sultan'ın gözlerinde neşeli bir ifade vardı. "Arkadaşların da katılsın." Sonraki sözleri doğrudan onlara hitabendi. "Terzileri ölçülerinizi almaya gönderirim."

Zafira, bu sanki bir insanın ona sunduğu en büyük lütfmuş gibi başını eğdi. "Şükran, Sultanım."

"Bir de Sarasin'deki şu tüccar... Muzaffar'dı değil mi? Onu da davet ettim. Kendisini halife olarak görevlendirme olasılığımız olduğu-

na göre onunla tanışmak ve bazı konulardaki görüşlerini öğrenmek faydalı olacaktır." Sultan gülümsedi. "Senin önerdiğin gibi, Nasir."

Asasını platforma değdirdi ve Nasir'in irkilişini gözden kaçırmadı.

"Endişelenme, Ibni. Her şey güzel olacak."

Adamın sözleri, Zafira'ya her bir kelimesini kalpten gelerek söyleyen kendi babasını hatırlattı.

"Çekilebilirsiniz," diye bitirdi Sultan.

Nasir duraksadı. Ama her ne kadar alay edilse ve köpeğe benzetilse de babasının onayını istiyordu ve ses çıkarmadı, sanki ona arkalarını dönseler Sultan ölecekmiş gibi üçü birden ağır ağır geriledi. *Kim bilir? Denemelisin*, dedi Yasmine, Zafira'nın kafasının içinden.

Garezinden saçların beyazlayacak, diye karşılık verdi Zafira.

O süslü kolye olsun ya da olmasın, adam binlerce ölümden sorumlu.

Zafira bu acı uyarıyla birlikte gözlerini kapadı. Çok daha fazlasından sorumluydu: Nasir'in omuzlarındaki gerilim, dilini bağlayan korku, sırtındaki yara izleri. İstismar. Yıllar boyu.

"Bir mesele daha var," diye seslendi Sultan ve o gülünç gerilemeye ara verirken Zafira'nın gözleri açıldı.

Başını eğik tuttu, her zerresiyle basit bir köylüydü.

"Aslan'ın o davetiyeleri neden gönderdiğini hiçbirimiz hiçbir zaman bilemeyeceğiz, Ibni," diye başladı Sultan.

Zafira duraksadı. Nasir, Sultan'ın Aslan'ın kontrolü altında geçirdiği dönemki anılarını muhafaza ettiğini söylemişti. Nasıl olurdu da böylesine somut bir nedeni hatırlayamazdı?

"Ve bu olayı böylesine meşakkatli bir yolculuğa değecek hâle getirmek için," diye devam etti, "Aravistan'ın liderlerinin ihtiyaçlarını karşılamalıyız."

"Evet, elbette," dedi Nasir ağır ağır.

"O nedenle, şölende en iyi hâlinle bulunacaksın, zira gelecekteki eşinle tanışabilirsin."

Bir insanın tüm bedeninin ağır ağır gözlerini kırıştırması gibi bir şey mümkünse, Nasir tam da bunu yapmıştı. Zafira'nın göğsü de tuhaf bir şekilde çalkalandı. Sultan'ın konuşurken onu izlediğine yemin edebilirdi.

Nasir kuru bir hırıltıyla ağzını açtı ama Sultan daha sözünü bitirmemişti.

"Sayenizde artık Arz yok. Şimdi halifelikler arasındaki bağları güçlendirmemiz gerek ve senin de farkında olduğun gibi, Zaram Halifesi ve birkaç vezirin olduğu gibi Pelusya Halifesi'nin de evlilik çağında kızları var."

Nasir beklenti dolu sessizlikte, "Bir gelin," diye tekrarladı içi boş bir sesle.

Kifah korkunç bir öksürük numarasıyla kahkahasını bastırdı.

"Bir kadın," dedi Sultan ve Zafira, adamın sesindeki öfkeyi uydurup uydurmadığını merak etti. "Evleneceğin ve sonra da..."

Nasir boğazını temizledi. "Acaba biraz beklememiz gerekmez mi..."

"Şimdi de herhangi bir zaman kadar iyi. Sence de öyle değil mi, Avcı Kadın?"

Zafira bu ani ilgi karşısında irkildi. Kaymaktaşı karolar boyunca uzanan ince çizgiler birden dünyanın en ilgi çekici şeyine dönüşmüştü. *Evet, Lana*, diye düşündü Zafira. Onu öldürmeyi çok istiyordu.

Nasir onu cevap vermekten kurtardı. "Ben... ben bir eşe hazır değilim."

Zafira sessizce başını kaldırdı, göğsünde biriken sözcükleri dile getirebilmeyi diledi. Utanmadan bakabilmek için başlığının olmasını diledi. Sultan tahtın parlak yıldızlarına yaslanıp oğlunu inceledi. Sultan'ın şu an kendisi olduğunu, Aslan'ın kuklası olmadığını nasıl anlayacaklardı?

"Hazır olacaksın, Ibni. Bu yalnızca güzel bir yüz için doğru miktarda şevk duyma meselesi. Bu konuda gayet beceriklisin, öyle değil mi?"



BÖLÜM 44

GİTMİŞLERDİ. ZÜMRESİ, AİLESİ. ONUN İÇİN GELMİŞLER-
di ve sonra da... gitmişlerdi. Onları görmek, Altair'i bir kez
daha Sharr'a geri götürmüştü; hemen arkasında Nasir, şi-
şecikleriyle Benyamin. Yoldaşlıkları.

Ama bu kez yalnız olması kendi suçuydu. Arkasını dönüp As-
lan'ın yanına giderken diğerlerinin paramparça olmuş bakışları
onun suçuydu ve kendi ruhuna mühürlenmişti.

Dahası da vardı: Aslan'ı onlara gönderen, babasına zümrenin
nerede saklandığını söyleyen Altair'di çünkü onların işin üstesin-
den gelebileceğine güvenmişti ve Aslan onları zaten her şekilde bu-
lacaktı. Altair'in Nasir'in söylediği şey yüzünden geri döndüğünü
çünkü kalbi evde boş yere aramasına rağmen nihayet ihtiyaçları
olan şeyi öğrendiğini bilmiyorlardı.

Bir blöfün onu nereye kadar götürebileceğini görmeye karar
verdiğinde böyle bir geri tepme olacağını beklememişti.

"Bir an için," diye sırttı Aslan, "geri döneceğinden kuşkulandım.
O acınası prensi gördüğünde kim olduğunu unutuyorsun gibi."

"Ama buradayım, daima sadığım," diye takıldı Altair. Aynı zamanda kalbinin narin bir köşesinde babasına karşı anlayış kıpırtılarının tomurcuklanmasını da beklememişti.

Aslan homurdandı. "Peki ondan ne öğrendin?"

"Söylersem bu prangalardan kurtulacak mıyım?"

"Buna daha karar vermedim."

Altair cevap vermedi ama Aslan anladı, hiçbir beklentisi olmadan ve tek kelime daha etmeden çıktı. Bazen aslında hangisinin diğerinin oyununa düştüğünü merak ediyordu.

Odanın başındaki iki fener gölgelerin içinde Aya'nın ince bedene gölgelerle şekil verdi. Sessizlik aralarında âdeta kaynıyordu, çoğunlukla da Altair bir türlü ona bakamadığındandı bu. Arkadaşına. Daha da candan bir arkadaşının sevgilisine. Benyamin mahvolurdu.

"Aslan'ın yanına senin yüzünden döndüm," dedi Aya'ya. Şimdi nerede olduklarını biliyordu. Burayı avucunun içi gibi biliyordu.

Aslan, Altair'in dönüşü üzerine düşünmekte haklıydı. Çünkü Altair, Nasir'i vahşi ama onu görmekten mutlu gördüğünde —o haysusun görünebileceği kadar mutlu— içindeki umut tazelenmişti.

Kardeşi ve zümre yanındayken kazanacaktı.

"Gerek yoktu." Aya, *abayasının* katlarını düzeltti. Benyamin gibi o da onlarca yaş büyüktü ama yere serilmiş kayıp bir çocuk gibi görünüyordu. "Korunmaya ihtiyacım yok."

Altair kaşlarını çatarak duvara yaslandı, prangalarla ağır bileklerini masanın iki yanına bıraktı. "Canım Aya, onunla el sıkıştığında senin iyiliğin için duyduğum kaygıyı kaybettin."

Aya ona doğru ilerledi ve anlık bir tereddüdün ardından parmaklarını sol bileğinin iç kısmından çıplak koluna doğru ilerletti. Altair kaskatı kesildi, birden tetiğe geçti. Hareket etmeliydi. O ince boynunu elleriyle sarıp bir cevap istemeliydi.

Aya'nın gözünün etrafındaki dövme onu durdurdu. *Hanan*. Ancak o böylesine çok şey kapsayan bir sözcüğü tercih ederdi.

"Hiçbir şeyim kalmadı, *sadiqi*," diye mırıldandı. "Oğlum öldü. Kocam öldü. Ben yeni bir yaşamı hak etmiyor muyum?"

"Ben vardım," dedi Altair boğuk bir sesle.

Yıllar yıllar önce Alderamin'e yaptığı ziyaretleri, ona en sevdiği çiçekleri götürüşünü, Aya'nın kıyafetlerini çiçeklerin yumuşak tonlarına uydurmaya başlayışını hatırladı. Ayın fısıltıları altında ipek saçlarına inciler takardı. Daha sonra onu arkadaşı, *sadiqi* bilmişti çünkü Aya'nın ondan istediği, Benyamin'in Aya'dan çok uzun zamandır istediği şeydi ve Altair bunu asla bilerek kardeşinin elinden almazdı.

Benyamin'in Aya'yla çocuksu bir çekingenlikle konuşmasını, onu on yıllardır uzaktan sevişini hatırladı. Benyamin'in adına yazdığı mektubu, Aya'nın gözlerindeki arzuyu ondan Benyamin'e çeviren parşömen parçasını hatırladı.

Benyamin ve Aya'nın hurma ağaçlarının sallanan yaprakları altında evlendikleri günü dün gibi hatırlıyordu. Kalbinin aynı anda hem bir kayıp hissiyle hem de neşeyle ağlayışını, acı-tatlı ve güzel.

"Ben yetmedim mi? Arkadaşlığım çok ağır bir yük müydü?" diye sordu yumuşacık bir sesle.

"Aslan kazanacak, *sadiqi*," diye fısıldadı Aya, Altair'in yüzünü ellerinin içine alarak. Elleri soğuktu. Onca aşağılık tiyatroya rağmen Aslan ona Aya hakkında hiçbir şey söylememişti. Altair onun da Aslan'ın planlarının bir parçası olduğunu bilmiyordu, hele nedenini hiç bilmiyordu. Ama öğrenmek için beklemeyecekti.

"Bir kez olsun," dedi Aya, "kaybeden tarafta olmayacağım."

Altair, Aya'nın o iri ve masum, aklını yitirmiş gözlerine baktı ve başını çevirip kadının avucunu öptü. Son bir armağan. Son bir veda.

Çünkü ona bir sonraki dokunuşu, bir bıçakla kalbine olacaktı.



BÖLÜM 45

ŞÖLEN BU AKŞAMDİ VE ZAFİRA GERGİNDİ. SANKİ KENDİ-
leri sultanmış gibi göğüslerini şişirmiş, lütuf kapmak için ha-
zinelerini peşlerinde taşıyan başka liderler de geldi. Yaklaşan
düğününden bahsedildiğinden beri Nasir'i görmemiş, aramaya da
çıkamamıştı. Ona uzanan parmakları hâlâ uğulduyor, kalbi Nasir'in
geri çekilişi yüzünden hâlâ sızlıyordu. Nasir onu görmek isteseydi
yanına gelebilirdi. Bunun dışında cevabını almıştı: Zafira gerçekten
de Sharr'daki en ilginç şeydi ve artık Sharr'da değillerdi.

Her zaman acelecisindir zaten, diye kınadı Yasmine, kafasının
içinde.

İşin ustasından öğrendim, diye karşılık verdi Zafira.

Ama zihninin içinde Yasmine gibi konuşan sesin haklı bir yanı
olduğunu düşündü. Bu sabah huzursuz uykusundan uyandığından
beri sürekli meşgul ediliyordu. Terzi kadınlar gelip gitti. Önce onun
için, sonra Lana için. Hizmetçiler içeri girip çıktı. Nedimeler çarşaf-
ları değiştirdi, diğerleri tozlu perdeleri çıkardı.

Zafira bir yandan dün olanları Lana'ya anlatmak için en doğru kelimeleri bulmasına zaman kazandıran bu daimi ziyaretçilerden içten içe memnundu. Öte yandan da Sultan'ın zümreyi bilerek mi birbirinden ayrı tuttuğunu merak etmeye başlamıştı.

En sonunda kapısı kapandı ve öyle kaldı, Lana ise bitişikteki banyodaydı. Zafira hızla şalını alıp koridora fırladı ve Kifah'la yüz yüze geldi.

Pelusyalı bir kaşını kaldırdı. "Sevgilini görmeye mi?"

Zafira kaşlarını çattı ve ardından zihninde Nasir'in gömleği yerde, kendi parmakları onun teninde bir görüntü belirince kaş çatışı iyice derinleşti. Hayır, onun değil, sarı şallı kızın parmakları. "Sen kendini öyle görüyorsan."

Kifah'ın kahkahası Zafira'nın karamsar hâlini görünce hemen kesildi. "Seif her an bir haberci bekliyor. Aslan'ın –tabii Aya ve Altair'in– nerede olduğuna dair yeni bilgilerle. Senin de orada olmak isteyebileceğini düşündüm."

Zafira kalabalık koridorlarda dirseğiyle kendine yol açarak onun peşinden sarayın derinliklerine doğru ilerledi, ayağının altındaki döşemeler serindi, rüzgâr kemik kadar kuru ve ılık perdeleri oynatıyordu. Kifah yanlarından geçerken muhafızlara bakmadı bile ama Zafira'nın teni onların delici bakışlarıyla kaşınıyordu.

Bir savaş odasının kapısını açmaya yeltendiğinde Kifah gözlerini devirdi.

"Ne?" diye sordu Zafira.

"İzle," diye dalga geçti Kifah, ifadesiz ve zarif bir muhafız kapıyı onlar için açtı. "Gördün mü? Büyü gibi. Kalbe gerek yok." İrkildi. "Bu konuda şaka yapmak için biraz erken, değil mi?"

Seif ve Nasir çoktan alçak mecliste yerlerini almıştı. Ortadaki masanın üzerinde bir harita açıktı, yıpranmış derinin üzerinde ince çizgiler vardı. Ancak zenginlerin karşılayabileceği bir başyapıt daha.

Zafira, Seif'in soluna oturdu, Kifah da onun soluna geçti. Nasir dudaklarını birbirine bastırdı; ancak Zafira'nın fark edeceği küçük bir tepki.

"Bu sabah Zaram'da kalbin yerine yerleştirildiğine dair haber aldım," dedi Seif.

"Güzel, güzel," dedi Kifah ama sanki Aslan için önemi olmayan bir şey artık onlar için de önemli değilmiş gibiydi. "Umalım ki bu haber, bugünkü talihimizin yalnızca başlangıcı olsun."

"Aslan'ın hâlâ onların peşine düşmemesi garip değil mi?" diye sordu Nasir birden.

Seif başını iki yana salladı. "Sonuncusu olmadan faydasız olduklarını ve onları yok etmeyeceğimizi biliyor. Onun planı yalnızca üstünlüğü ele geçirmek."

"Şu eski deyişi diyorum," dedi Nasir ağır ağır, sözlerini dikkatle seçerek. "Büyü; ya herkese ya hiç kimseye... Annemin kendi büyüsü var. Bende de bir parçası var. Altair'de de. Peki ya... Yani o da aynı-sını yapmanın bir yolunu bulmuş olabilir."

"Nasıl?" diye sordu Seif kabaca.

Nasir'in bir cevabı yoktu. Zafira, Aslan'ın Sharr'da söylediklerini hatırladı – Kız Kardeşler gibi olma isteğini, kaynak ve kullanıcı.

Haberci terli elinde bir mektupla geldiğinde gerilim dindi. Seif mektubu elinden kaptı ve çocuğun haykırışının solup kesilmesi için Safin'in uzun kulaklarına tek bir bakış atması yetti.

"Şimdi gidebilirsin," dedi Kifah keskin bir bakışla.

Kapı habercinin arkasından kapandı ve Seif ruloğu açarken kimse soluk bile almadı. Safin'in solgun gözleri nemli papirüsü tararken hiçbir ipucu vermedi. Birileri muhakkak yüzünün yan tarafında kalın çizgili bronz bir dövme bulunan Aslan'ı görmüş olmalıydı. Sultan'ın Kalesi'ndeki herkesten daha güzel olan Aya'yı. Yalnızca varlığıyla bile etraftaki herkesin dikkatini çekebilecek Altair'i.

Seif tekrar oturdu.

Minderler altında inledi. "Hiçbir haber yok."

Nasir'in tepkisi gözlerini hafifçe kısmak oldu. Zafira yumruğunu haritaya, Demenhur'un tam ortasına indirdi. Kifah o kadar reketsizdi ki Zafira onun dağılacağından korktu.

"Biraz daha kan var," dedi Zafira, boynundaki şîşeyi kavrayarak. Bu şîşe için hançerini kaybetmişti. Kalp için. Altair için. Göğsünde bir şeyler yanıyordu. "Onları tekrar bulabilirim."

Kifah gönülsüz bir umuda kapılmış gibiydi ama hiçbir öneride bulunmadı.

"Benjamin hep *dum sihr*'in bedelinin çok büyük olduğunu iddia ederdi." Seif'in ses tonu isteksizdi. Ateşkes imzalayan mağlup bir general gibi. "Haklıydı. Bir ihtimal Aya da."

Zafira koyu sarı duvarlardaki düzenli telkâri kesimlere baktı ve Aya'nın Aslan'ın ellerindeki ince parmaklarını gördü. Altair'in sırtını Nasir'in yakarışlarına dönüşünü.

"Dışarıda işler kötüleşiyor," dedi Kifah çaresizce. "Sarasin'in hâlâ bir halifesi yok. Bu lanet vergiler ve Sultan'ın cahilliği yüzünden ayaklanmaların sonu gelmiyor. Ve o hâlâ bir şey yapmıyor."

"Şölen bu gece," dedi Nasir nihayet ağzını açarak.

"Eee?" diye sordu Kifah delirmiş gibi.

"Birilerinin Sarasin'in halife ihtiyacından bahsetmesi şart. Ya da vergilerden." Sonra bu sözlerin kulağa nasıl geldiğini, *kendisini* nasıl faydasız ve beceriksiz gösterdiğini fark etti. "Her halükârda Sultan şölene odaklanmış durumda. O bitince Sultan'a tekrar rica oluruz. Biraz daha yardım ister ve tekrar çabalarız."

Seif ikna olmamış gibiydi ama sessiz kaldı. Sanki nezaketsizliği için onu azarlayan Aya yokken birden daha az nezaketsizlik yapmaya başlamıştı.

Ya da belki de tam tersiydi. Belki onu kaybetmek umudunu da kaybetmesine neden olmuştu ve yerine başka bir şey koyamıyordu.



Zafira, Kifah'ın neden sessiz ve kaskatı bir hâlde onun peşinden odasına geldiğini sormadı. Sormasına gerek yoktu çünkü anlıyordu. Sharr onları, tıpkı onun Macavhar'la bağlandığı gibi birbirlerine bağlamıştı: Bir ailenin ve hatta ömürlük dostların olamayacağı kadar sıkı bir bağdı bu. Şartlar onları bir araya getirmişti ve adanın

açtığı yaralar hâlâ peşlerini bırakmıyor, onları demirden bir yumruğun içinde tutuyordu.

Beş kişilerdi, şimdise üç kişi kalmışlardı. Anlamak için bunu Kifah'tan duymasına ya da Nasir'in gözlerinde görmesine gerek yoktu: Sıradakinin içlerinden biri olmasından korkuyorlardı.

Zafira bir muhafız kapısını açarken acemice dikildi, Kifah'sa mızrağını dalgınca bacağına vuruyordu.

"İçeri gelecek misin?" diye sordu Zafira.

"Sadece bir dakikalığına." Kifah odaya girerken elini kel kafasında gezdirdi. "Dokuz Seçkin burada – yani sekizi. Bir de halifem. Emirlerine itaatsizlik edip Aravistan boyunca seyahate çıktığımdan beri onu görmedim ama gidip saygımı sunacağım."

"Ya. Benim de seninle gelmemi ister misin?"

Kifah bu teklif karşısında şaşırmış gibiydi. "Hayır. Ama Ayman'ın da burada olduğunu bilsen iyi olur."

Zafira donup kaldı. *Ayman al-Ziya, Demenhur Halifesi.*

"Hey, öyle bakma. Böbürleneceğin bir şey yok mu?"

Hayır, Zafira'nın böbürleneceği hiçbir şey yoktu. Sharr'a gitmişti, sağ salim geri dönmüştü ve ondan sonra her şey darmadağın olmuştu. Beş kalpten birini ve kalpleri yerleştirmek için ihtiyaç duydukları kitabı kaybetmişlerdi. Benyamin'in karısı Aya'yı kaybetmişlerdi. Altair onlara ihanet etmişti. Sultan'ın madalyonu kırılmıştı ama insanlar hâlâ huzursuzdu. Büyü hâlâ ortada yoktu.

Arz da öyle, diye hatırlattı Yasmine ona.

Zafira'nın Kifah'a vereceği yanıt yeni banyo yapmış Lana'yı görmesiyle ağzında solup gitti. Lana onların konuşmasını dinlerken yüzünde Zafira'nın midesindeki düğümü iyice arapsacı yapan bir ifade vardı.

"Gidip halifeyi gör, *Okht,*" dedi Lana düz, belli ki Yasmine'den kaptığı bir ses tonuyla. "Senin Sharr'a gitmeden sonra söylediklerini duymadın. O da en az Sultan kadar ölmeyi hak ediyor."

Zafira tereddütle kaşlarını çattı. "Senin cinayet eğilimlerin iyice artmaya başladı."

Lana omuz silkti. "Sadece konuşuyorum. Bu insanların yaptığı bir şey değil mi? Birbirlerini önemsedikleri zaman?"

Yine o ses tonu. Zafira irkildi. Kifah ona tek başına olduğunu söyleyen bir bakış atıp çıktı ve kapıyı arkasından kapadı.

"Onunla daha sonra görüşürüm. Şölende," dedi Zafira, Lana'ya.

"Bana ne zaman anlatacaksın?" diye sordu Lana, notları ve sıvı dolu şişeciklerin bulunduğu köşesine tekrar otururken. Altına çektiği minder yosun yeşili elbisesiyle aynı tondaydı.

Zafira şalını çıkararak oyalanırken aptala yatmaya karar verdi. "Neyi?"

"Ammah Aya'yı. Ona ne oldu?" Hayal kırıklığı sözcüklerine gerilim katmıştı. "Sabahtan beri beni görmezden geliyorsun. O... o nerede? Dün sizinle birlikte geldiğini görmedim ama sonra belki de meşguldür ya da beni görmek istememiştir diye düşündüm. Ama bu doğru değil, öyle değil mi?"

Zafira kardeşinin yanında dizlerinin üzerine çöktü.

"Yalnızca alçağın biri seni görmek istemez," dedi nazikçe, sözlerini tartarak. Kurutulmuş kekikten ufak bir dal aldı. "İkimizin de paramparça olduğunu söylemiştin, hatırlıyor musun?"

İhtiyat Lana'nın bakışlarını acıyla dolduruyordu. Cevap olarak sadece parmaklarını sımsıkı birbirine geçirdi.

"Dünya kendi darbesini indirirken biz parçalarımızı topladık ve yolumuza devam ettik. Yıpranmış iplerimizi bağladık ve tırmanmaya devam ettik. Paramparça kalmadık, sen ve ben. Ama Aya kaldı. Oğlunu geride bırakamadı ve sende onu gördü. Gerçeği bağışlayamadı ve bunu Aslan'ın saçma sapan sözlerinde gördü. Aya o ipe tutunmadı. Bıraktı."

Zafira, gözünün önünde Aya'nın Aslan'ın ellerindeki eli, gözlemindeki o bakış canlanırken yanağını ısırды.

"O gitti, Lana. Aslan'a katıldı."

Lana kısık ve şaşkın bir ses çıkardı. Boğuk bir solukla tüm umdu kaybolan, kapana kısılmış bir tavşan gibi sessizdi. Bir elini öfkeyle gözlerinin önünden geçirip, çalışmalarına ve Aya'nın düzgün

el yazısının yanına karalanmış notlarına bakmadan önce uzun, çok uzun bir süre titredti.

Zafira onun eline doğru uzandı ama Lana olduğu yerde kaskatı durdu. Kanının son damlasına kadar. Zafira, Aslan'ın onu da almasına izin vermeyecekti.

Lana küçük masayı yana iterek onunla yüz yüze gelmek için döndü. "Ben bir şifacıyım, *Okht*. Ben... Ben..."

"Sen ne?" diye sordu Zafira usulca.

"Ya ben de onun gibi olursam?" Fısıldarken sesi çatladı. "*Ya ben de onun gibi olursam?* Sen de dedin ya, ben... ben insanları öldürmek istiyorum. Nasıl oluyor bilmiyorum ama onların ölmesini *istiyorum*. Öfkeleniyorum."

Ellerine baktı. Zafira onu sımsıkı sararak hararetle başını iki yana salladı.

"Hayır," diye söz verdi Zafira. "Duygular bizi tanımlamaz. Önemli olan senin onlarla *ne yaptığındır*. Sen ondan daha güçlüsün. Daha iyi. Ayrıca ben yanındayım, anlıyor musun? Ben her zaman yanında olacağım."

Lana hiçbir şey demedi ama Zafira onun aklının başka bir yerde olduğunun farkındaydı. Aya'yla geçirdiğı her ânı didik didik ediyor, hepsini yeni bir gözle, ellerinde ufalanan bir kristalin başka bir yüzeyinden yeniden yaşıyordu.

Kapıda yumuşak ve hevesli bir tıkırtı duyunca ikisi de başını kaldırıp baktı. Zafira'nın kalbi davul gibi atmaya başladı çünkü kapıyı bu şekilde çalan tek bir kişi vardı.

"Onu görmek istiyor musun?" diye fısıldadı Lana, tekrar yüzünü sıvazlayarak.

Onu. Sanki o da kapının çalınışını ezberlemiş gibi.

"Hayır."

"Peki," dedi Lana titrek bir kahkahayla. "İzin ver ben hallederim."

Ama kapıyı açtığında eşiğın sivri kemerinin altındaki kederli bir ağırsak değil, iki genç kadın duruyordu; içlerinden biri birkaç kutu

taşıyordu ve kutular öyle yüksekti ki Zafira onların ardındaki kızı güçbela görebildi.

"Neler..."

İkili Lana'yı aceleyle geçti, neşeli selamlaşmalar telaşın içinde kayboldu ve paketlerini zaten dağınık olan yatağın üzerine attılar. Kısa olanı heyecanla ellerini birbirine vurdu, uzun olanı ise yeşil şalıyla tamamlanan hoş bir gülümsemeye daha katı bir duruş sergiliyordu.

"Bir *abaya* giyeceksin!" dedi kısa olanı, gözlerinde sürme vardı. Diğeri coşkuyla başını sallayarak onayladı. Perdeler kıpırdadı, akşamüstü rüzgârı da bu coşkuya katıldı.

"Öyle mi?" diye sordu Zafira duygusuzca. "Ben de çıplak gitmek zorunda kalacağımdan korkmuştum."

İki genç kız ve Lana durup ona baktı. *Korkunçsun*, diye kıkırdadı Yasmine kafasının içinde.

"Ah," dedi kısa olanı koyu gözlerini kocaman açarak. "Hiçbir zaman öyle bir şey..."

"Şakaydı," dedi Zafira.

Uzun olan başını eğdi. "Pek komik bir tipe benzemiyorsun."

Zafira onlara zoraki bir gülümsemeye baktı.

Kısa olanı ısıldadı. "Ben Sanya bu arada. Çok uzunsun."

"Ve epey iri," dedi uzun olanı, Zafira da onunla aynı anda dudaklarını kıpırdatarak aynı sözleri söylerken. Bazı şeyler hiç değişmiyordu. "Benim adım Reem."

Buraya onu ve Lana'yı akşamki şenliklere hazırlamak için gelmişlerdi, Zafira'nın birden çok nedenle korktuğu o âna. Kesin bir dille kendi başına banyo yapacağını bildirdikten sonra alelacele yıkandı, kızlar onu bir sandalyeye oturttu ve tüm o süre boyunca sürekli konuştular. Lana masasının yanına çömelerek izledi, kollarını sımsıkı bacaklarının etrafına sarmıştı ve Zafira ona gitmeye çalıştığı anda başını kuvvetle iki yana salladı. Ardından Zafira bir fırça ve merhem sarmalında kayboldu, o avucundaki yara izine bakarken

saçı durmadan çekştirildi ve teni ovulup durdu. Lana işlerini yapan kızları izlerken yavaş yavaş parlamaya başladı.

Zafira'ya daha önce hiç bu şekilde bakım yapılmamıştı, Yasmine'in düğünü için bile. Zihninde bir an sesler, düşünceler ve anılar ayaklandı. Altair, Aya ve Aslan. Bir gelin seçecek olan ama dile getirebileceğinden fazlasını isteyen Nasir.

Ne istiyorsun? Yasmine'i tekrar görmek istiyordu. Annesi yokmuş gibi davrandığı yılları geri getirmek istiyordu. Bakdash'ın dondurmasının tatlılığını dilinin üzerinde duymak istiyordu.

İstediği başka şeyler de vardı. Kendisinden korkmasına neden olan şeyler: ölüm, intikam ve büyü. Kaçamak öpücükler. Gözleri hüznü bir oğlanın nadir gülümseyişleri.

Aslan için ölüm. Baba için intikam. Kendi için, halkı için, kralığı için büyü. Hepsi adil isteklerdi ama onu korkutan, bunları elde etmek için nereye kadar gidebileceğiydi.

Hâlâ gençti. Mümkünse uzun bir süre istekleri olacaktı ve onlardan fazlası da. İstemek yaşamaktı, öyle değil mi?

Reem duraksadı ve başını bir kuşu andıran bir tavırla yana eğdi. "Gülümseyince çok güzel oluyorsun."

Bunu, Zafira sanki gülümsemediği zamanlar bir cesede benziyormuş gibi söylemişti. Ama bu tuhaf, alakasız gözlem ona Aya'yı hatırlatmış ve tebessümü geldiği gibi hızla silinip gitmişti.

Kızlar omuzlarından bir elbiseyi geçirirken güneş de son ışıklarını yayıyordu. İyi kumaştan elbisenin ucu bir fısıltıyla aşağı indi. İpeksi bir griydi, kenarları gümüş ipliklerle işlenmişti. Zafira yüzünü buruşturdu. Ona kül rengi giydirmek kimin fikriydi? Sultan'ın fikri olduğunu duysa şaşırmazdı.

Başını elbiseden kaldırdığında üç kız da ona bakıyordu.

Lana'nın gözleri irileşmiş, ağır ağır yayılan bir tebessüm yüzünü değiştirmişti. "Ay bile yanında sönük kalır."

Sanya yine ellerini çırttı. "Çok zarıfsın."

Reem coşkuyla başını sallayarak onayladı. "Aynaya baksana."

Zafira kızlar onu geniş camın önüne doğru sürüklerken başını

eğdi. Ayaklarından başladı, işlemeli etekten ağır ağır yukarı doğru çıktı ve batan güneşin ışığında inci gibi parlayan yaka düğmeleriyle boncuklarla süslü girift yakaya doğru uzanan plilere baktı. İnce kumaşın altından kolları görülebiliyordu, hareket ettikçe kumaş bir kelebeğin narin kanatları gibi salınıyordu. Boyun kısmı neyse ki beklediği gibi dekolteli değildi. Deen'in yüzüğüne ve şişeye fazla dikkat çekmeyecek kadar kapalıydı ama kürekkemiğinin hemen üstündeki doğum lekesini tamamen gösterecek kadar açıktı. Titreyen bir ağzın temasını hatırlayınca sıcak bastı.

Aynı odanın içindeyken bile onu ne kadar az gördüğünü hatırladı şimdi.

İki vuruşla elmacıkkemikleri renklendirilmişti, teninin üzerinde metalik bir parıltı vardı. Seyreltilmiş vişneçürüğü dudaklarına çok az bir renk bıraktı ve açık saçları en koyu gece kadar cüretkârdı. Reem tecrübeli eliyle gözlerine sürme çekti, uçuşan siyah kuşlara benziyorlardı ve hemen hemen sabunuyla aynı ud ve gül kokusunu taşıyan bir parfümle son dokunuşu yaptı.

"Terzi kadınlar geniş bir etek istemedi," diye cesaretlendirdi Reem, Zafira üzerine tam oturan pantolonunun uyumlu kemerini ayarlarken. Elbisenin plilerin arasında görünmeyen yırtmaçları vardı, yani gerekirse koşabilirdi.

"Off, inanılmaz!" Lana, Zafira'dan daha keyifli görünüyordu.

Sanya çömeldi ve Zafira'nın bacağına etrafına bir kın sardı.

Zafira donup kaldı.

Reem kaygıyla baktı. "Sayyida?"

"Buna gerek olmayacak," dedi Zafira usulca. "Ben..."

Sanya aynadan başını hafifçe salladı. "Terzi kadın onsuz gitmek istemeyeceğini düşündü. Sana ceylan dedi."

"Ama ben..."

Zafira'nın kalp ağrısından, bacağındaki kını dolduran boşluktan habersiz şekilde, "Şimdi anlıyorum. Sence de öyle değil mi, Sanya?" diye araya girdi Reem, başını kuşa benzer bir tavırla hafifçe yana eğerek. "Hayvanlardan hızlı koşarken bile iliklerine kadar masum."

Birisi kapıyı keskin ve kendinden emin bir çalışla tıklatınca Zafira bir kez daha itirazını yutmak zorunda kaldı. Sanya aceleyle karşılama odasına gidip kapıyı açtı, yol boyunca sürekli konuştu ve makyaj malzemelerini ve diğer eşyalarını Lana için toplayan Reem de güldü. Lana yardım etmek için hareketlendiğinde onu kışkırladı. Zafira aynaya bir bakış daha attı.

“Yasmine görse ölürdü,” diye fısıldadı Lana yanında ve Zafira’nın yüzünde düşünceli bir tebessüm belirdi. Keşke Yasmine burada olsaydı. Umm ve Baba da. Ve...

Eşikte bir gölge belirdi ve sonra Zafira’nın kalbi tekledi, bakışlarını yavaş yavaş kaldırdı, kaldırdı, kaldırdı, derken sürmeyle vurgulanmış gri bir uçurumla karşılaştı.

Saygı. Nasir’in ona bakışında bu vardı. Sarayın dışındaki çatılara çıktıkları geceki bakışının aynısıydı. Zafira’nın damarlarında tuhaf ve cesur bir şeylerin, dünyanın ayaklarına serebileceği bütün büyülerden daha güçlü bir şeyin tomurcuklanmasına neden olan o bakış. Bir daha asla görmemekten korktuğu o bakış.

Şölen bu akşamdı. Bu gece Nasir bir başkasına bağlanacaktı. Yarın Aslan gelebilir ve hepsini gölgelerin inine sürükleyebilirdi.

Ama Zafira şimdiyi, şu ânı kendine çalacaktı.

“Sen...” Nasir durdu ve Reem’le Sanya’ya baktı, onları daha emir verirken göz ardı etmişti bile. “İyi iş çıkarmışsınız.”

“Sayyidi,” dedi Reem.

“Sultanım,” diye mırıldandı Sanya.

“Bekleyin!” dedi Zafira ve kızlar birbirlerine çarptılar. “Lana ne olacak?”

Lana kapıya doğru ilerledi. “Okht, burası bir saray. Odalar doluyorsa koridorda da giyinebilirim. Öte yandan sen...”

Göz kırpmaya çalıştı ama iki gözünü birden kapadı, ardından hizmetlilerin peşinden koridora doğru ilerledi. Kapı kapanınca Zafira titrek bir kahkaha attı, boynu yanıyordu. Çırpındı ve sonunda düşük gözkapaklarının ardından ona baktı.

Nasir’in boğazındaki hareketleri izledi. Keşke sesinin o berrak

kıvraklığını ne kadar sevdiğini bilseydi. O zaman konuşmayı hiç bırakır mıydı acaba?

"Sana bir şey getirdim," dedi Nasir.

Ona uzun ince bir kutu uzattı. Zafira kutuyu alıp dikkatle ağırlığını ölçtü. Ailesinin geçimini sağlamak, nadiren hediye alan tarafta olmak demekti.

"Şükran," dedi Zafira kendini frenleyerek. Nasir geldiği için boğazında düğümlenen duygularla mücadele ederek. O buradaydı. Gerçekten buradaydı. Avucunu kesmek için değil. Olması gerektiği için değil.

O arzu, özlem, ruhundaki *boşluk* silinip gitti, bu gecenin neyi zorunlu kıldığını bilecek ama kendine bunu umursama izni vermeyecek kadar saftı. Henüz değil. Bu onun âniydi. Yalnızca onun.

"Açsana," diye ısrar etti Nasir yaklaşarak.

Zafira, Nasir'in bakışlarına maruz kalana kadar kendini utangaç biri olarak görmemişti hiç. Kutu ahşaptandı, basit ve menteşeli bir kutuydu; Zafira mandalını kaldırdı. Kapak yumuşak bir gıcırtyla arkaya düştü ve Zafira'nın bedenine bir sancı saplandı.

İpek örtülerin içine ona ışıldayan, keskin ve kıvrım yerinde incelen bir bıçak yerleştirilmişti. Kör kenarı boyunca siyah bir filigran uzanıyor, yassı topuzuna işlenmiş oniksten çizgiye ve yıllar içinde solmuş mat gümüşten cilalı kabzasına uyuyordu.

Bir jambiya. Şimdiye dek onun olan her şeyden çok daha gösterişliydi.

"Bu benim ilk hançerimdi," diye açıkladı Nasir. "Babam vermişti. O hâlâ... kendisiyken. Yeni bir tane de yaptırabilirdim ama senin... hissiyatı önemsediğini biliyorum. Önemsiyorsun, değil mi?"

Bu, Zafira'ya tebessüm ettirdi. "Önemsiyorum."

"Yine şükran deme," dedi Nasir, Zafira ona teşekkür edemeden.

"Ne diyeyim peki?"

"Sevdiğini söyle," dedi Nasir, sonra çenesini oynattı, "ya da sevmediğini. Ya da eski bir döküntü istemediğini. O zaman sana yenisini bulurum."

Zafira güldü. "Hediye işi öyle yürümüyor."

Nasir'in buna verecek cevabı yoktu ve Zafira acaba onun da mı hediyelerle nadiren işi oluyor diye düşündü. Sonradan canavara dönüşen sevgi dolu bir babadan alınmış bir hançerden ayrılmak kolay iş değildi. Bu durum elindekini bir jambiyadan fazlası yapıyordu – anıların ve anların bir toplamı, deneyimlerin sonucuydu. Baba'ninkinin yerini alabilecek kıymette bir hançer varsa o da buydu. Onunkiydi.

"Sevdim," dedi Zafira usulca, hançeri avucunda deneyerek. Tıpkı Baba'ninki gibi eline oturuyordu ama bıçağı daha hafif, daha incelikliydi. Bir prens için yapılmıştı. "Güzel, eski ve mükemmel."

Elbisesinin kenarını kaldırdı ve pantolonunun tenine nasıl yapıştığını unutarak hançeri kınına yerleştirdi, derken bir anda Nasir'in onun hareketlerini izlediğini fark etti.

Sessizlik aralarında uzadı ve Zafira, acaba ona Kifah mı söyledi yoksa o mu sordu diye düşündü. Yoksa kınındaki boşluğunu fark edip gerisini tahmin mi etmişti?

"Özür dilerim," diye fısıldadı Nasir. Bunlar hiçbir anlamı olmayan iki sözcük olabilirdi ama Zafira hiç de öyle olmadığını biliyordu. Özellikle de o söylemişken. Hemen hemen hiç konuşmayan, sarf ettiği her sözcüğe başka birininkinden bin kat fazla değer katan bir çocuk söylemişken. Nasir elini kaldırdı ve geri indirmeden önce parmakları genişçe açıldı. "Yaptığım her şey için. Söylemediğim her şey için."

Nasir bu kadar yakınında durmasaydı Zafira ne söylediğini hatırlayabilirdi. İkisi de anlamak için çabalamasaydı. Nasir boğuk bir iç çekişle parmaklarını Zafira'nın saçlarına daldırdı ve Zafira adamın onu alınları birbirine değene dek kendine çekmesine izin verdi. Beş parmak başının arkasında, ensesinin tam ortasında duruyordu.

Her nasılsa bu an, Sharr'daki karşılaşmalarından daha samimi gelmişti. Saf duygudan ibaretti. Zafira'nın verdiği soluklar, Nasir'in aldığı kesik soluklara dönüşüyordu. Kalpleri bir atıyordu.

"Yapamam..."

Kelime Nasir'in boğazını yaktı ve sonra bir parçası geri çekildi.

Zafira da nihayet nedenini anlayarak geri çekildi. Adamın alnının kırışması ve çenesinin oynayışında görmüştü. Konuşmayacak kadar gururlu olduğundan değildi, konuşmak için *çabalıyordu*. Kimsenin onun söylemek istediklerini umursamayacağına inanmıştı.

"Nasıl bir şey olduğunu biliyorum," dedi Zafira usulca. Onun Yasmine'i vardı ama arkadaşının kendi fikrini öne sürmek ve karşısındakini az dinlemek gibi bir huyu vardı. Sonra Deen vardı, ta ki onu, Zafira'nın onu sevdiğinden farklı bir boyutta sevmeye başlayana kadar. Ve hata ederek anlayamayacak kadar genç, yükü sırtlanamayacak kadar küçük olduğuna inandığı Lana vardı.

Ama Nasir'in omuzlarının gerilişinden yanıldığını anladı. Onun yaşadıklarının boyutunu hiçbir zaman anlayamazdı. Sharf'da Nasir'in babasını gördüğünde bir fikir edinmişti. Sultan oğlunun tek kelime etmesine bile izin vermediğinde, ona yöneltilen neredeyse her cümlenin alaycı olduğunu gördüğünde.

"Bir anlamda anlıyorum," diye düzeltti. "Sözcüklerin dilinin ucunda birikmesini ama sanki dillendirilmeye değmezlermiş hissin. Sanki kimse onları dinlemek istemiyormuş hissin."

Bu onun doğrusuydu, varlığının her zerresine işlemiş bir yalan: Onun sözcükleri dillendirilmek için değildi. Kimsenin umurunda değildi. Nasir gözlerini kaçırdı ve Zafira tutturduğunu anladı.

"Ben istiyorum," dedi.

Nasir'in kafası kalktı ve güneşin son ışınları gözlerini altın sarısına boyadı. Zafira, Nasir'in ona söyleyeceği her kelimeyi istiyordu. O izin verdiği sürece dinlerdi. Ama Nasir ona sanki zaten kanayan bir yaraya doğrultulmuş bir bıçak gibi baktı.

"Yapamam – bunu istemiyorum," diye soludu. "Onlardan birini kendime gelin olarak seçmek istemiyorum."

"O zaman söyle ona," dedi Zafira düz bir sesle. Ama bunun o kadar kolay olmadığını biliyordu. "Bu gece şölende söyle ona. İçinden geleni yap."



BÖLÜM 46

ALTAIR BÜTÜN GECEYİ ASLAN'IN AYA'YA NEDEN İHTİYAÇ duyabileceğine dair bir ipucu bulmak için kafa patlatarak geçirmiş ama bir sonuç alamamıştı. Aya'yla bir kez daha konuşma imkânı da bulamamıştı zira Aslan, kadını koruma altında tutuyordu. Oğlu, Aya'yı öldürmeye karar verirse diye bir tedbir. Bu durum, Aslan'ın ona ne kadar az güvendiğini gösteriyordu ama Altair aldırmadı.

Neye ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Kapı açıldı ve Aslan ile birkaç ifrit içeri girdi. İçlerinden biri, odanın ortasına bir sultana layık cömertlikte bir yatak serdi. Bir diğeri bir şifacının kullanabileceği bir alet edevat tepsisi bıraktı. Bir üçüncüsü de boş ve tertemiz bir tepsi getirdi.

Aslan bu tepsinin üzerine bir organ koydu. Kırmızı ve atan bir organ.

Kadim Kız Kardeşler'in son kalbi, Altair'in hatasının vücut bulmuş hâli. Çünkü bütün planları o yapmış ama kendisinin kaçırılabilceğini aklına bile getirmemişti.

"Aferin, akrabalarım," dedi Aslan, Macavhar'ı elinde tutarak. Altair'in şaşkınlığına vakur bir tebessümle cevap verdi. "Hazır mısın, Altair?"

"Ee," dedi Altair, "ne için?"

"Sonsuza dek yaşamak için," dedi Aslan kısaca. "Bizler yeni Aravistan'ın en ön sıralarında yer alacağız."

Altair ağzını açtı; korku, ânu hafife alma becericisini elinden almıştı. Damarlarında bir çılgınlık baş gösterdi ve açık kaftanının içinde Aslan'ın gömlek giymediğini fark edince nabızı hızlandı.

"Şimdi," dedi Aslan, yanındaki ifrite, "bize Aya'yı getir."

Bir şifacı ve bir kalp.

Altair zihninin bu kadar hızlı çalışmıyor olmasını diledi. Keyifli bir bilinçsizlik, kendi başına bir lütuftu.

Aksini iddia etmek için bir kalbe ihtiyaç duyardım.

Aslan yarı ifrit, yarı Safin'di. Kalpsiz doğmuştu ama kalp boşluğu vardı. Göğsünde gerçek bir delik vardı. Onu her şeyden çok istediği bir nesneyle doldurmaktan daha iyi bir yol var mıydı?

Altair soluksuz kaldı. Bunu yapınca babası Kadim Kız Kardeşler kadar güçlü olacaktı. Kabiliyetleri sınır tanımayacaktı. Başka kimse ona denk olamayacaktı.

Aslan, Macavhar'ı bıraktı.

Altair düşünmedi bile. Harekete geçti ama olması gerekenden yavaştı, ki bu da elleri Macavhar'ın üzerine kapandığında zaferini daha da parlak bir hâle getirdi. Aslan, ifritler koştururken hareket-siz kaldı.

Güç kısacık, belirleyici bir anda el değiştirirken.

Kitap Altair'in ellerinde uğuldadı, kısık, neredeyse duyulmayacak, hâlimden memnun bir kedininkine benzer bir mırıltı çıkardı. Yakında, Kadim Kız Kardeşler'in kanıyla, onun damarlarında da akan kanla birleştiğinde babasının yapabileceği bir biçimde bağlandı onunla kitap.

Ve Altair onu yok edecekti.

Kitabın ortasını açtı, yıpranmış sayfaları pürüzlüydü.

"Tahmin etmeliydım," dedi Aslan usulca, âdeta üzüntüyle. "Bizler, sen ve ben, aynayız. Ama sen bunu göremiyorsun. Devam et, oğlum. Parçala."

Başını eğdi ve Altair onun sükûneti karşısında duraksadı.

Sultan'ın dişleri – Zafira. Bu lanet şey onun yaşamına bağlanmıştı. Altair onu yırtarsa onunla birlikte Zafira da ölecekti.

"O gördüğüm endişe mi?"

Altair çenesini sıktı.

"Nerede olduklarını bana söyleyerek zümrene ihanet ettin. Aravistan'ın liderleri arasında yükselmek için adam öldürdün, yaraladın ve ihanet ettin. Krallığın iyiliği adına yaptığın gaddarlıkları gördüm." Aslan sesini kısıtı, sözlerinden cazibe akıyordu. "Halkının geleceğini güven altına almak için bir can daha nedir ki?"

Hiçbir şey.

Her şey.

Aslan, Macavhar'ı onun elinden söküp aldığı anda içindeki güç çekildi ve dört ifrit kollarını arkaya büktü.

Aslan, koruma olarak Altair'in kendi kanını kullanmışken Altair'in ona zarar veremeyeceğini bildiğinden zevkle izledi. Yoksa Altair çok daha ileri atılabilir, doğal olmayan o gözleri oyabilir, adamı çıplak elleriyle paramparça edebilirdi.

Altair ifritlerle mücadele ederken Aslan Macavhar'ı yumuşak, anlayışlı bir kahkahayla bıraktı. "Onu seviyorsun."

Altair, annesi gibi değildi. O özgürce, sakınmadan severdi. Onun için daha nadir olan hayranlık duymaktı. "Ancak bir ahmak onu sevmes. Katlandığı ve kaybettiği onca şeyden sonra, onu yüzüstü bırakan bir dünya için hâlâ mücadele ediyor." Cesaretin gerçek tanımı.

Aslan yalnızca homurdandı.

"Senin aksine," dedi Altair öfkeyle.

Aslan'ın bakışları aniden yukarı fırladı.

Bu bir uyarıydı, durması gerektiğine dair bir işaret. Ama durmadı. *Duramazdı.* "Sen tek bir kayıp yaşadın ve bir canavara dönüştün. Acı çektin ve şimdi başkalarının da aynısını yaşamasını istiyorsun."

Konuşmayı kes, diye fısıldadı akliselim, Altair'in kulağına. Aslan'ın gözleri çıkmak taşı gibiydi; ağzı düz, katı bir çizgi hâlindeydi; Altair annesi tarafından terk edildikten sonra saraydaki günlerinden bahsederken bedeni hareketsizdi.

"Bu doğru, değil mi *Baba?*"

Aslan aniden atılarak bileğini büktü ve Altair kolları iki yana savrulmuş şekilde duvara yapıştırıldı. Kıpırdayamayarak kesik kesik nefes verdi. Altair'in küstahlığı için büyü harcadığına göre *fena hâlde* öfkelenmiş olmalıydı.

"Sana canlı ihtiyacım var, Altair," dedi Aslan bir adım yaklaşırken kısık sesle. "Kanına ihtiyacım var ve bu da sadece kısa bir süre daha sürecek. Sana bir bütün olarak ihtiyacım yok. Sana zarar vermedim çünkü birlik olabileceğimize inandım. Birlikte çalışabileceğimize." Gözlerinde bir acı parlayıp söndü. Sanki ortak yalanlarının yasını tutuyor gibiydi. "Dilinin bağı çözülmeden önce bunu düşündün mü?"

Aslan'ın kurşuni gözleri Altair'in ağzına yöneldi ve Altair yaşamında ilk kez hissetti: Saf, zaptedilemeyen bir dehşet. Ağzını sımsıkı kapadı, alnından damlayan terleri engellemeye çalıştı. Aslan, Altair'in yüzünü alttan tuttu, tırnakları pençe gibi tenine batarken onu sabit tuttu.

"Hayır, dil değil, *sevgili oğlum,*" dedi alayla. "İkimiz de senin senden çok daha fazla önem verdiğin bir şeyin varlığını biliyoruz ve senden onu söküp aldığında söyleyecek çok şeyin olacak."

Altair küçük bir bıçağın parıltısını gördü ve tek yapabildiği oldu: İzlemek. İdrak aklına dank ederken. O an, zamanı keskin bir önce ve sonraya bölerken. Kıpırdamazdı, mücadele edemezdi ama asla yalvarmayacaktı.

Gecenin Aslanı bıçağı gözüne doğru ittirirken dik durmaya çalıştı.

BÖLÜM 47

NASİR'İN SOL GÖZÜNE BİR ŞEY KAÇTI, GÖZÜNÜ KIRPIŞtırtarak ondan kurtulmadan önce görüşü kısacık bir an bulandı. Zafira ona uçurumdan atlamasını söylese de olurdu. Babasıyla konuşmak aynı böyle hissettiriyordu.

Bir gelin. Sadece düşüncesi bile Aslan'ın Macavhar'ı, kalplerden birini ve Altair'i elinde tutmasından daha ağır geliyordu. Nasir'in hayatında hiçbir şey, hiçbir zaman yolunda gitmemişti ama şu sıralar her şey normalden de kötü gitmeye başlamış gibiydi.

"Konuşacağım," diye söz verdi usulca. *Senin için.* Göğsünde bir şey vardı. Özgür kalmak için çaresizce çırpınan vahşi bir hayvan belki. Zafira'nın ellerine sıçramak ve o ne isterse yapmasına izin vermek istiyordu.

Dolabındaki sandıktan eski hançerini çıkarırken bir özür ve açıklama provası yapmıştı. Sözcükleri, bu gecedan önce söylemesi gereken şeyleri titizlikle ardı ardına eklemişti. Kendine bir gelin seçmesi gereken şölenden önce.

Onu görünce bütün sözcükler tek tek silinmişti.

İstiyorum, demişti kız da. Nasir bu sözün sınırını öğrenmek istiyordu. İçinde dönüp duran her kelimeyi dillendirmek istiyordu ama ihtiyacı olan – neye ihtiyacı olduğunu bilmiyordu. Zamana belki.

Nasir başka bir şey söylemeyince, “Çok hoş görünüyorsun, Zafira,” dedi Zafira oyunbaz bir edayla. Sonra iki parmağını Nasir’in soluğunu kesen bir güvenle alına kaldırdı. “Şükran, Prensım.”

Zafira hoş değildi, rüya gibiydi.

Kızlar sanki tenini ay ışığına boyamış, o karanlık lekeyi onunla dalga geçsin diye bırakmışlardı. Kızın saçları yüzünü çevreleyen ışıltılı buklelerden bir yele gibiydi, mavi gözleri sürmeler arasında baş döndürücüydü.

“Adına bir şiir yazmamı ister misin, güzel ceylan?” Nasir’in sesi pürüzlüydü.

“Güzel sözler bazen iyi gelir.”

Nasir bir elini Zafira’nın kıyafetinin parıltılı yeninden kaydırarak bileğinin iç kısmına dokundu. “Yıldızlar ışıklarıyla seni süslemek için mi düştüler gökyüzünden? Hayır – sıvı gümüş. Sen dünyadaki tüm bıçakların dövüldüğü o kuyusun.”

Zafira bir kahkaha attı ve çıkan sesle kalbi hopladı.

“Bir kez daha düşündüm de,” diye soludu, aralarındaki mesafeyi kapatıp Nasir’in hemen arkasındaki yatağı iyice fark etmesini sağlayarak. Dudaklarını onunkilere götürmeden önce bir sataşma ve bir dilek. “Daha çok eyleme geçip daha az konuşmalısın.”

Nasir’in dudaklarından bir nida kaçtı. Zafira’nın Sharr’daki o utangaç kıza hiç benzemeyen cesur hamlesiyle kulakları yandı. Onu öpmek istemek başka bir şeydi, kızın onu entarisinin yakasından tutup kendine çekmesi, yumuşacık ağzının onu ele geçirmesi başka bir şey. Elleri kızın beline oturdu, teninin sıcaklığı ince kumaşın altından atıyordu.

“Nasir.”

O fısıltılı yakarış Nasir’i çılgına çevirdi. Zafira’yı daha da yakına çekti, bedenini kendi bedeninde hissederken bir inlemeyi güçlkle

bastırdı. Zafira'nın dudakları onunkileri araladı ve Nasir kızın dilinin deneysel baskısı karşısında gülümsedi. Ağzına narenciye tadı geldi ve kanındaki uğultu azaldı, *azaldı*.

Belki de ağzından ve yumuşacık iç çekişlerinden öte, avucunu göğsünde hissetmenin, parmaklarının kalbinin üzerinde yayılması-
nın özlemini çekiyordu. Onu sahiplenmesinin. Zafira'yı incelemek için geri çekildi. Kızın gözleri hülyalı, dudakları bereliydi ve onun gibi bir katil için fazla güzeldi. Yine de kendi hakkını yemeyecekti – bunu o yapmıştı. Dünyaya kapalı Avcı Kadın'ın dağılmasının sebebi oydu. Ciğerlerinin nefes almak için çabalamasının nedeni oydu.

Parmaklarını bir kez daha onun obsidyen saçlarında gezdirmek istedi. Titremelerini durdurmak ve onu geriye, geriye, daha geriye doğru yönlendirmek için ellerini elbisesinin kumaşına sarmak istedi ama mükemmelliğini bozmak zalimlik olurdu. Tutuşunu hafifletti.

"Seni özledim," diye fısıldadı Zafira, ağzının içine doğru.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Nasir onunla aynı anda.

Zafira biraz geri çekildi ve o baygın bakışı Nasir'i neredeyse felakete sürükleyecekti. "Bu kez ne için?"

Nasir öne doğru salındı. "Elbiseni mahvettiğim için."

"İçinde istediğimi yapamayacaksam güzel bir elbisenin kime ne faydası var ki?"

İstediği şeyi yapamayacaksa tacın ne faydası vardı ki?

Zafira'nın elleri Nasir'in entarisinden yukarı doğru kayarak saçlarının arasına yerleşti ve boğuk bir hıçkırıkla geri çekilmeden önce Nasir'i yeniden tutuşturdu.

"Çalıntı bir an ne kadar sürebilir?" Bunları biraz da kendine söylemişti. Cesaretinin nedeni buydu. Terk edeceği için.

Nasir'in canı yandı.

Soluk bile almadan konuşmaya başlamadan önce Zafira'nın mavi gözlerinde minicik bir idrak parıltısı belirdi. "Bu sözleri gelinine de söyleyecek misin? Onu da böyle öpecek misin?"

"Gelinim. Kraliçem. Güzel ceylanım," dedi alçak bir fısıltıyla. "Bunların hepsi tek bir kişi olamaz mı?"

Zafira'nın yanakları kızardı ve Nasir o an anladı. Dünya önüne binlerce kadın serebilirdi ama hiçbir Zafira'ya denk olamazdı. Kızın boğazındaki iniş çıkışı izledi, gözlerindeki kederi fark etti. Nihayet kendinde istediğini seslendirecek gücü bulmuştu ama o anısını istemedikten sonra ne fark ederdi ki?

"Peki ya odandaki kız?" diye sordu Zafira, Nasir'in öylesine konuştuğunu düşünerek. "Kraliçen olduğumda seni onunla mı paylaşacağım?"

"Kulsum. Onu gördüğün gece odama neden geldiğini gerçekten bilmiyorum. Annemin hizmetçisiydi ve benim yüzümden dilini kaybetti. Onu... onu sevmiştim," dedi çünkü gerçek buydu, çünkü Zafira'ya asla yalan söylemeyecekti. "Ta ki onun beni kullanan bir casus olduğunu ve yıllar önce onun sevgilisini öldürdüğümü öğrene kadar."

Babası ona işkence etmişti.

Annesi varlığı konusunda yalan söylemişti.

Sevgilisinin her öpücüğü iki kenarı da keskin bir kılıç olmuştu.

Şimdi içler acısı farkındalıklarının zamanı değil. Çok geçti – Nasir çoktan uçuruma sürüklenmeye başlamıştı. Zafira da bunu gördü. Yüzündeki karmaşayı gördü, kalbinin atışını duydu çünkü hâlâ çok yakınındaydı. Ancak Zafira alnını onunkine bastırduğunda nefes almayı hatırladı.

"Beni kabul etmemekte haklısın. Bunu istememekte," dedi.

Zafira onunkine dayalı başını iki yana salladı. "Bu senin suçun değil..."

Nasir paramparça bir kahkahayla onun sözünü kesti. "Şu talihe bak, Zafira! Yaşamımdaki her sevgi parçası uydurma. Ne zaman başkalarının hatası olmaktan çıkıp benim hatam olmaya başlayacak?"

Zafira konuşmadı. Yalnızca kendinden emin bir tutuşla omzuna uzandı, daha önce kimsenin dinlemediği gibi dinledi.

"Benim yalnızca görünüşüm insan," dedi Nasir sessizce. Ağzından bir gölge kıvrımı kaçtı. Duyguları şahlandığında, düşüncelerini

duygularında zorlandığında ediyordu bu "Beni her zamanlar bu yaratık. Ve kaçanlar, ısrarla başka birşey için gelmeye çalışıyorlar. Eğer bir kâinat yaklaşıyor olurlar."

"Bir yaratık bile sevmezse 'sevilebilir,' diye kavgaya varır Zafira. "Baharı Anları zenginleştirir. Anıları yarılar yaları oluşturmaz. Kuvveti un seni kullanmasını tetikleyen de aynıdır. Ancak yarılar seni dönüştürmüş olur ve olursun, onlardan seni sever. Kuvveti seni sever. Ben..."

Nasir kaskatı kesildi. Nefes almaya cesaret edemedi.

Kapı ısrarla çaldı.

"Benim..." Zafira soluk soluğa durdu ve geri çekildi.

"Evet," dedi Nasir aptala dönmüş bir şekilde ve Zafira ardında kuyumlarının ud ve gül kokusunu, Nasir'in baktığı her yerde gümüş yıldız ışığını ve hiç söylenmemiş sözlerin hayaletlerini bırakarak geçti.

BÖLÜM 48

ALTAİR GÖZÜ KADAR ÇOK KANAYANA KADAR DİLİNİ ISIR-
dı. Bir ses çıkarmayı reddetti, çığlık atmayı reddetti, üste-
lik vücudundaki her zerre bunun için yalvarırken bile. Acı
içinde. Eksilerek. Doksan yıl boyunca kendini muhafaza etmişti ve
şimdi olan buydu.

Bu.

Aya kapıda durdu, pembe *abayasına* çamur bulaşmıştı. Baştan
ayağa kan içindeydi – hayır, bu Altair'in görüşüydü. Kan çenesin-
den damlıyor, sanki Altair tamiri imkânsız bir sızıntısı olan bir la-
vaboymuş gibi zemine akıyordu.

Aya ona koştu ve Altair büzüldü. O an ondan nefret ediyordu.
Merhametinden, acısından. Bunların hiçbirine hakkı yoktu.

"Ne oldu?" diye haykırdı.

"Neden umursuyorsun?" Altair, kendini de sesi gibi boş hisse-
diyordu.

Dilinde kendi kanının tadı vardı. İki adım ötedeki Si'lah kalbi
tüm bunlara tanıklık ediyor, zayıfça atıyordu.

"Onu düzelt, tatlım," diye emretti Aslan sessizce. "Yanlış seçim yaptığını görmeli."

Aya tepsiye uzandı ve kısa bir tereddüdün ardından avucunu kesti. Altair iğne deliğine benzer bir görüşle, Aya onu çenesinin altından tutarak kanını kanına karıştırmasını izlerken *dum sihr* korkusunu yendiği için ona minnettar olması gerekip gerekmediğini düşündü. Aya parmaklarını onun gözyuvasına bastırırken. Kuru bir öğürtüyle, uyuşmuş teninden sökölüp alınmış gözünden kalanı gördüğünde.

"Bana su verin," dedi Aya hemen ardından bir ifrite. "Onu temizlemek için."

"Yapma," diye çıkıştı Altair. "Benden uzaklaş."

Aya elini gönülsüzce indirdi, yüzünde bir kırgınlık belirince Altair güldü. Kendinde tanımadığı kederli, boğuk bir ses çıkardı. Aslan anlayamadığı bir şeyler mırıldandı ve Aya onun yanına dönerek köşedeki lavaboda ellerini yıkadı.

Oda kan ve gaz kokuyordu. Endişe ve değişim kokuyordu. Kayıp. Altair tek gözle Aslan'ın şilteye uzanışını ve Aya'nın da bağdaş kurarak yanına oturuşunu izledi. Aya'nın bakışları açıkça seçilen bir huzursuzlukla Altair'e kaydı. Kederliydi, daima kederli. Oğlunun ölümünden beri.

Onu duvarın dibine çökmesin diye dik tutan her neyse o çekildi ve ifritler bir kez daha onu yakaladı.

"Aya, bana bak," diye yakardı, damarlarında akan nefrete rağmen. "Onun ne yaptığına bak. Benyamin olsa ne derdi?"

Aya ona gülümsedi. "Ölüler konuşamaz, *sadiqi*."

Aslan memnun görünüyordu. Aya aletlerden ilkinin alıp Aslan'ın kaftanının önünü açtı.

Altair'in kanı buz kesti. İfritlerin arasında debelendi ama sanki aniden buğdaydan yapılmış gibi kırılgan ve önemsiz hissetti kendini. Vazgeçti, onların ellerinde öylece asılı kaldı.

Yanına iki ifrit daha geldi çünkü Aya, Aravistan'ın en iyi şifacısı olabilirdi ama kimse kalpsiz bir canavarın içine sadece beceriye

dayanarak bir kalp yerleştiremezdi. Altair'in kanı ona enerji vermedikçe bunların hiçbiri mümkün olamazdı. Beyhude bir itiraz çabasıyla kıvrandı ve bir bıçağın attığı çizikle kolu acıdan zonklamaya başladı. Hızla akan sıcak kanın etkisiyle hareketsizleşti, metal kaba damlayan kanın yumuşak pıtırtılarını duydu.

Gurur dilini bağladı, sessizliğini korudu. Gözyuvası tuhaf bir şekilde büzüşmüştü, safrası boğazına kadar yükseldi.

Aya usulca mırıldanarak kanlarını karıştırdı. Parmaklarını Aslan'ın göğsünde gezdirdi.

"Hissediyor musun?" diye sordu kısaca.

Aslan başını iki yana salladı.

Altair onun iyi olduğunu biliyordu ama adamın birini birkaç saniyede uyuşturacak kadar becerikli miydi? Aya neşterin ucunu Aslan'ın tenine değdirdi ve duraksadı. "Her zaman işe yaramama ihtimali var."

"Güzel Aya, benim sağlığımı her zaman çok düşünür. Bunu konuşmuştuk, öyle değil mi? Bu almam gereken bir risk." Aslan, gururlu bir ebeveynin çocuğunu takdir etmesi gibi Aya'nın yanağına dokundu.

"Aravistan için," dedi Aya.

Aslan gülümsedi. "Aravistan için, tatlım."

Aya gerçekten gitmişti. Altair, bıçağın Aslan'ın altın rengi tenini kesişini, kesikten akan siyah kanı çaresizce izledi.

Daha büyük bir karanlığın yaklaşmakta olduğuna dair bir vaat.

BÖLÜM 49

GERÇEKTEN DE ZAFİRA'DAN DAHA APTALI YOKTU. *SENİ seviyorum mu?* Başını en yakın duvara vurmak istedi.

Kifah tam o sırada kapıyı çalmamış olsa Zafira'nın o inatçı dili geri alınamayacak şeyler söyleyecekti ama Nasir onun peşinden odadan çıktığında Kifah'ın yüzünde beliren ifade yeterince küçük düşürücüydü. Nasir telaşla farklı bir koridora yönelirken ve iki uçtaki muhafızlar hazırola geçerken Zafira'nın gözlerine bakamadı bile.

Zafira o an, bunların Nasir başka biriyle nişanlanmadan önce ona söyleyeceği son sözler olduğunu fark etti. Bu gece sona ermeden önce, yaşadıkları her şey artık bir ihtimalin başlangıcı değil, bir anının sonu olacaktı – tabii Nasir açıkça konuşup direnmezse.

"Demek bu yüzden Lana'yla birlikte değildin. Ah, neşeli görünüyordun," dedi Kifah, Zafira'yı süzerek. "Öte yandan sen birinin rüyasından yeni çıkmış gibisin. Muhtemelen onun."

Zafira saçları salıkken kendini çıplak hissediyordu, Nasir'in dokunuşunun ateşinde ve kendi teninin altındaki arzuda kaybolmuş-

tu. Bir yandan da bacağına değen yeni jambiyası sayesinde güçlü de hissediyordu.

“Seni ziyaretçi salonunda göremeyince endişelendim,” diye devam etti Kifah. Onun yeni kıyafeti de ateşliydi: Kolsuz bir tunik üst bacağının ortalarına kadar verrev iniyordu, yüksek yakası kalın altın filigranlarla işlenmişti. Başka bir şeyler daha söylemeye başladı ama durdu.

Zafira ona yandan bir bakış attı. “Ne oldu?”

Kalçasındaki bir ilmekten altın yaldızlı kapakları olan cilalı ahşaptan küçük bir silindir çıkardı. Bileğinin bir hareketiyle iki yana doğru açıldı, ucunda korkunç bir mızrakbaşı belirdi.

“Etkilendim.” Zafira’nın kaşları kalktı.

Kifah bir mandala bastı ve mızrak tekrar toplandı. Yeniden beline ilıstırdi. “Benjamin’in hediyesi.”

Zafira’nın boğazı düğümlendi, Benjamin’i bir ölüm kalım meselesine hazırlanırken ara verip, önemli bir seyahate çıkacağı bir yabancıya hediye hazırlarken hayal etti.

“Çok zarif.”

Kifah dağılmış bir hâlde başıyla onayladı. “Halife Ghada yanında getirmiş. Geri dönmemi istiyor.”

Ah. Pelusya Halifesi. “Ama bu iyi bir şey, öyle değil mi? Onun seni bağışlamasını istiyor gibiydin.”

“Bir ültimatomla değil. Şimdi onlarla birlikte geri dönmek zorundayım. Şöleden sonra. Bu her şeyi geride bırakmak demek. Seni, prensi, Altair’i... büyüyü. İntikamımdan ve yerimi tekrar kazanmaktan vazgeçmek demek.” Acı bir kahkaha attı. “Babamın hoşuna giderdi.”

Zafira ne diyebilirdi ki? Evine dönmekle büyüyü canlandırmak ve Aslan’ı yenmek için burada kalmak arasında bir tercih yapmak zorunda kalsaydı karar veremezdi. İkisini de istiyordu. *Daha fazlasını* istiyordu. Eve, Deen’in ölümünün suçluluğunu taşımadan gitmek istiyordu. Umm’u hayatta ve Yasmine’i gülümserken bulmak

istiyordu. Büyünün Aya ve Altair'in ihanetleri yaşanmadan geri dönmesini istiyordu.

Ama ne olursa olsun artık bunun bir parçasıydı. Katlandığı ve kaybettiği onca şeyden sonra geri çekilmeye dayanamazdı.

"Tavsiyen eşsiz, Avcı Kadın," dedi Kifah sözcükleri uzatarak.

Zafira güldü. "Senin için hangisinin daha önemli olduğuna karar verecek olan ben değilim. Babandan intikam almak için katıldığın Dokuz'un içindeki yerin. Ya da bir zamanlar baban için daha büyük bir darbe olacağına karar verdikten sonra büyü'nün canlandırılmasında oynadığın rolün. Halifenin isteğine karşı gelerek Pelusya'dan ayrılmana degecek kadar büyük bir darbe olarak görmüştün." Zafira durup ona baktı. "Eğer bizi bırakırsan özlenirsin. Büyüyü sensiz canlandırırsak bile bu her zaman senin de zaferin olacak."

Kifah kısık bir ıslık çaldı. "Peki ama büyü tekrar hayat bulduğunda Aravistan'ın nasıl olacağını kim bilebilir?"

Hayat bulduğunda, demişti, *bulursa* değil. Kifah buydu işte, şüphesiz ve ateşli. Ama Zafira da onun bu endişesini paylaşıyordu. Arz yok olduğuna göre artık Avcı değildi. Artık birinin kızı bile değildi. Büyü döndükten sonra ne yapacaktı?

Yeni bir başlangıç yapmaları gerekecekti. O ve Lana.

"Geleceği güzelleştiren de bu." Arkalarından Lana'nın sesi geldi.

Kifah gözlerini devirdi. "Senin kadar antika bir on dörtlük daha var mı emin değilim, küçük Lana. Geleceği *korkutucu* kılan da bu."

Zafira hareketsiz kaldı.

Lana'nın elbisesi ağırbaşlı, uçuk filiz tonunda, küçük incilerle süslenmiş bir elbiseydi. Plileri uzunlamasına iniyor, ortalarda dönen bronz katlar onun çevik hatlarını vurguluyordu. Gözlerini kahverengi bir sürme çerçevelemişti ve Baba burada olsa, artık bir kadın olmuş küçük şifacısını bu hâlde görünce ağlardı.

Lana her zaman güzel olmuştu ama şimdi nefes kesiciydi.

Sessizlik biraz uzayınca, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu utan-
gaçça.

Zafira kaşlarını kaldırdı. "Seni saklamamız gerektiğini düşünüyorum."

Lana ilgisizce burnunu kırıştırdı ama gururla parlıyordu. *Mutluluk*. Aya'nın ve Umm'un başına gelenlerden sonra kardeşinin hak ettiği buydu ve Zafira ne olursa olsun bu görevin sonunu başarıyla getirmeye karar verdi. Eğer Lana'nın mutlu olacağı bir dünya getirecekse, son nefesinde bile olsa Aslan'ı yok edecekti.

Öyle bir dünyayı hayal bile edemiyordu. Arz'ın olmadığı, Aslan'ın olmadığı. Saf değildi – tehlikesiz bir dünyanın asla var olmayacağını biliyordu ama eğer ölümün tepelerinde dikilmediği, bir kızın bir zamanlar idolleştirdiği kadına dönüşmekten korkmadığı bir dünya varsa eğer, Zafira onu bulacaktı.

İki devasa kapının önünde beyazlar içindeki bir hizmetçi başını eğdi ve Zafira'nın düşünceleri bir nefeste kaybolup gitti. Ziyaretçi salonu muhtemelen gördüğü en büyük odaydı, sanatın ve yeniliklerin sunabileceği en son moda şeylerle doluydu.

Zemin şıktı, süslü avizelerle alev almış gibi parlayan küçük, metalik elmasların döşendiği krem rengi mermer. Mermer sütunlar koyu mavi, kahverengi ve canlı altın sarısı desenlerle işlenmiş kubbeli tavanı destekliyordu. Bu kadar ulaşılmaz bir şeyin böyle girift bir güzellikle bezenmiş olması çok garipti. Sımsıkı sarılmış kumaş şeritleri belirli açılarda katlanmıştı, tek bir çekişle mücevher tonlarındaki perdeleri açacak bir ip salınıyordu.

"Çok zevkli," dedi Lana.

Zafira ona bir bakış attı. "Bizi kültürsüz gösteriyorsun."

Kifah sırıttı. "Asıl cümbüş yemekten sonra başlar. Perdeler çekilir, ışıklar kısılır. Şark raksı. Raki." Kendi kendine eğlendiğini belli ederek sesini kısıtı. "Sefahat."

"Şark raksı... oryantal değil mi?" diye sordu Lana gözlerini kocaman açarak.

"*Burada mı?*" diye sordu Zafira ve Kifah öyle bir kahkaha patlattı ki Zafira, Dokuz Seçkin'in Pelusya Sarayı'nda nelere şahit olduğunu merak etti.

“O saatte yataklarınıza dönmüş olduğunuzdan emin olacağız.”

Beyaz entarili ve rüstik türbanlı bir adam salonun öne kısmına doğru adım attı ve Kifah bir küfür savurdu. “Geç kaldık.”

Zafira ve Lana’yı sıra sıra minderli meclislerin yanından sürükleyerek alçak fildişi renkli sehpalardan birinin başına oturttu. İnsanlar onların ilerleyişini izledi, hizmetçiler oraya buraya atıldı. Hava boğucuydu, ağır parfümler, içeri taşınmaya devam eden yemeklerin kokusuna karışıyordu ve Zafira alttan alta burnuna vuran keskin sarımsak kokusu yüzünden nefesini tuttu. Baş tarafta, canlı renkleri olan minderlerin ve bacakları yarım kemer şeklinde kıvrılmış bir sehpanın bulunduğu bir platforma çıkan basamaklar vardı. Onun arkasında, dokuma bir kilimin en önemli deseni gibi Yıldızlı Taht duruyordu.

Zafira buranın yemekten sonra nasıl görüneceğini hayal edemiyordu. Nasir kalacak mıydı acaba? Onu platformda uzanmış, dudaklarındaki cilveli vaat kadar parlak tek parça kumaşla kadının biri onun için kalçasını salladığını ve onun da baygın bakışlarla izlediğini hayal ederken zihni hızla çalışıyordu. Gerçi herhalde ilk şöleni değildi. Gökler aşkına, bunun gibi yüzlercesine katılmış olabilirdi.

Kifah ona bir dirsek attı. Zafira odanın diğer ucundaki Seif’i gördü, altın rengi dövmesi titreşen binlerce alevin ışığını yansıtıyordu. Hâlâ bir gömlek bulamamış gibiydi, siyah ve koyu altın sarısı entarisinin iliklenmemiş düğmeleri çıplak göğsünü gözler önüne seriyordu.

“Aravistan’ın en büyük icatlarına ve Dokuz Seçkin’e evsahipliği yapan Pelusya’nın lideri Halife Ghada bint Jund!” diye duyurdu beyazlı bir adam.

Gürültü yerini kısık mırıltılara bıraktı.

“İşte orada. Endişelerimin kaynağı,” dedi Kifah ama sesinde büyük bir gurur vardı.

Pelusya Halifesi altın sarısı bir türban ve geniş, yerleri süpüren *abayasıyla* en uzaktaki sıraya doğru ilerlerken Zafira’nın dikkatini bir kuzgun ötüşü çekti. Siyah kuş, bir haşhaşi gibi tetikte, kadının omzundan odayı gözledi. Ghada’nın en az annesi ve gece kadar *kara* kızı da cömert kıvrımlarına yapışmış mor *abayası* ve kırmızı

bir türbanın altına sıkıştırılmış saçlarıyla peşinden ilerledi. Gözlerinde ve ağzının seğirişinde oyunbaz bir hava vardı.

Gecenin sonunda Nasir'in aralarından seçim yapacağı genç kadınlardan biri de oydu.

"O Nawal mı?" diye sordu Lana sessizce.

Kifah başıyla onayladı. "Ghada'nın kızı benim için bir arkadaşa en yakın olan kişiydi ve şimdi de her şeye rağmen bana hoşgörû gösterilmesinin tek sebebi."

Halifenin peşinden sekiz kişi daha ilerledi: Saçları kazınmıştı, kenarları kırmızı işlemeli mor kıyafetleri Pelusya'nın renklerini sergiliyordu, altın kolluklar haricinde kolları çıplaktı. Hiçbirinin dövmesi yoktu ve hepsi Kifah'tan fark edilir derecede daha sakindi. Ya da belki de Zafira, Kifah'ın huzursuz tavırlarına o kadar alışmıştı ki Dokuz Seçkin'in geri kalanı yavaş hareket ediyormuş gibi geliyordu.

"Pişmanlık duyuyor musun?" diye sordu Zafira.

"İntikam istediğim için mi demek istiyorsun?" diye homurdandı Kifah. "Asla. Sadece hâlâ buna değer mi, ona karar vermem gerek."

O pes ses bir kez daha çınladı: "Lanetli ormanda kudretlilerin bir yol açtığı ve kimsenin onları durduramadığı Zaram'ın lideri Halife Rayyan bin Jafar!"

Zafira belki de Zaramlıları tanıdığından —denizleri uysallaştıran, arenada dövüşen ve kandan zevk alan vahşiler olduklarını bildiğinden— halifelerinin güçlü kuvvetli, sert bir adam olmasını beklemişti.

Halife Rayyan bin Jafar suyun kenarında salınan bir saza benziyordu, ince bedeni mücevherli pelerininin ağırlığı altında büzülüyordu. Üç oğlu ve deniz kabuklarından yapılmış bir taç takan kızı da peşinden ilerledi; kız, halifenin kendisinden de üç oğlundan da daha soylu görünüyordu.

"İliklerine dek ölümsüz Safinlerin zarafet içinde yaşadığı yerden değerli Halife Rania ve kızı Leila min Alderamin!"

Neredeyse bir asırdır soylu Alder ailesini Alderamin dışında gören olmamıştı ve ortam bir anda sessizleşti.

Tüm başlar Benyamin'in annesini görmek için döndü. Safinler her zaman Aravistan geleneklerinin sınırlarını zorlardı ve halifenin görünüşü de bir istisna değildi. Ortalama bir boyu vardı, uzun saçları salık bırakılmış ve örtülmemiş, şakaklarına altın bir taç yerleştirilmişti. Sivri kulakları altına sarılmıştı, siyah *abayası* gül rengi incilerle işlenmişti. Kibir bir pelerin gibi üzerini sarmıştı ve güzelliğini keskin bir zulümle taşıyordu.

Hemen yanında bir karış kadar daha uzun görünen, sol gözünü çevreleyen bir dövmesi bulunan başka bir Safin vardı. *Abayasında* ahlak sınırlarının izin verdiğinden çok daha derin bir göğüs dekoltesi vardı ve Zafira bakışlarını hızla oradan aldı. Kızın yüzü beklenmedik bir biçimde nazikti, gözlerinin kırmızı-kahverengi rengi tanıdıktı.

"Benyamin'in kardeşi," diye mırıldandı Kifah. Leila abisinin öldüğünü biliyor muydu? Yengesinin Aslan'ın saflarına katıldığını? "Kahrolası Guljul, şu halife. Bizim prens, onun kızına karısı olmayı teklif etme aptallığına düşerse olacakları düşünebiliyor musunuz?"

"Kaos mu?" diye sordu Lana.

Kifah başıyla onayladı. "Katliam."

Zafira'nın bundan şüphesi yoktu. Çoğunlukla ölümlü bir kocanın yanında oturman anlamına geldiği sürece Hanım Sultan tacını takmanın hiçbir fazileti yoktu. Adam yarı Si'lah olsa bile.

"Onun bunu yapmasına izin veremezsin, *Okht*. Başka biriyle evlenmesine izin veremezsin," diye mırıldandı Lana, kolunu yakalayarak. *Başka biri*, sanki kendisi soylu kadınlar listesindeki rakiplerden biriymiş gibi. O, Demenhur'un en yoksul köyünden gelen bir köylüydü.

Zafira kardeşini susturdu.

Diğerleri gibi halife, kızı ve maiyetleri de ayakta kaldı. Kimse gülümsemedi. Kulakları sanki, *Ölümsüzlüğüme bakın ve boyun eğin*, dercesine açıktaydı.

"Demenhur'dan Halife Ayman al-Ziyal"

Zafira'nın damarları birden buz kesti. Halifesi kambur omuzları ve seyrelmiş saçlarıyla sıra boyunca ilerledi. Lana hırlamaya ben-

zer bir ses çıkardı. Haytham halifenin hemen dibindeydi, siyah iple bağlanmış ekoseli bir poşu takmıştı, yan tarafında parlak aytaşından topuzu olan bir kılıç sallanıyordu. O kaygılı gözleri ve gözlerinin altındaki halkaları dışında vazifeşinas bir vezir timsaliydi.

Zafira adamın kaybolan Arz'ın karşısında durdukları zamanki acısını hatırladı, ne kadar da korkunçtu. Yüzü şimdi çok daha berbat görünüyordu ve Zafira buna neyin sebep olduğunu çözemiyordu. Ölüm mü? Yeni sırlar mı?

Zafira'nın kız olduğunu başından beri biliyordu ve tek kelime etmemişti. Halifenin, cinsiyeti yüzünden bir kenara attığı kızına aşılacağı ne varsa onda görmüştü. Haytham olmasa, kızcağız bir vârisin eğitiminden mahrum kalacaktı.

Koskoca Aravistan'da Haytham ve kendisi dışında kimsenin Demenhur Halifesi'nin bir kızı olduğunu bilmediğini hatırlayınca Zafira'nın içi ateşli bir öfkeyle doldu.

Kifah onun kolunu tuttu. "Hey, sakın ol."

Zafira sığ bir nefes alarak geriye doğru salındı ve bakışlarını toplanan kalabalıkta gezdirdi.

Ayman'dan nefret ediyordu. Onu böyle öfkelendirmesinden, Macavhar'la bağından doğan o öfkeyi yeniden tutuşturmasından nefret ediyordu. Çevreyi saran gürültü bulanıklaşarak tek bir sese dönüştü, kan kulaklarına hücum etti. Yanan öfke bakışlarını kavurdu.

Bu sen değilsin.

Macavhar gitmişti. Onu etkilemeye devam edemezdi. Ama öfkesiyle ve karanlık düşünceleriyle boğuşurken kitabın o kendini beğenmiş ve kendinden emin sözünü hayal meyal hatırladı: *Zamanla birlik olacağız.*

"Sarasin'in müstakbel halifesi Muzaffar bin Jull"

İnsanları takdim eden adamın sesiyle birlikte Zafira ağır ağır soluk verdi.

Orta yaşlı ve güzel dikilmiş rüstik entarisiyle şık görünen adam, zannedildiği gibi her zerresiyle bir tüccara benziyordu. Teni Nasir'inki gibi zeytuniydi ve sanki Sarasin'de öncülük ettiği gelişimle-

rin bir kanıtı gibi yüzünde memnun bir ifade vardı. O, bu dünyada iyi şeyler de olduğunun bir hatırlatıcısıydı. Zafira, Sultan'ın bunu görüp onu bir an önce atamasını umdu.

Sunucunun sesi son bir kez daha çınladı ve hiçbir konuk nefes almaya cüret etmedi.

"Saygıdeğer konuklar, Aravistan Sultanı, eski Sarasin Halifesi ile Veliaht Emir Nasir bin Ghameq bin Talib."

Zafira'nın kalbi yavaşladı, Sultan'ın adımlarıyla bir atmaya başladı. Bir elinde altın şeritli siyah pelerinini tutarken altından beyaz entarisi parlıyordu. Aslan'ı ve beşinci kalbi aramak yerine giyim kuşamıyla şöenlere bunca para ve zaman harcaması Zafira'nın anlamakta zorlandığı bir konuydu. *Laa*, bu da onu en az Demenhur Halifesi kadar öfkeliendiriyordu.

Lana onu dürttü.

Sultan'ın arkasında, gecenin hayaleti gibi Nasir ilerliyordu. Yüz hatları taş gibiydi, gözleri babasının sırtına odaklanmıştı. Birisi saçlarını ekoseli bir türbanın altına gizlemişti, düzgün, siyah kat yerleri gümüş bir tacın ardındaydı ama inatçı bazı tutamlar öyle durmak istememiş ve bir bukle çocuksu bir şekilde şakağına doğru kıvrılmıştı. Entarisi tertemiz bir şekilde esnek vücuduna uymuş, tam oturacak şekilde dikilmişti. Ön kısmına siyah damaskolar işlenmişti, yüksek yakasının kenarı gümüş yaldızlıydı. Zeki, asil ve silahsız görünüyordu ama Zafira sonuncunun doğru olmadığını biliyordu.

Güzel görünüyor, diye fısıldadı kalbi ona.

Sultan tahtına oturdu. Nasir yanında kaldı, liderler yerlerini alırken gözleriyle odayı taradı.

"İşte o bakış," diye mırıldandı Kifah ağzının içinde ve Zafira bastırmaya çalıştığı bir ürpertiyle Nasir'in ateşli bakışlarıyla buluştu – maskesini tekrar takınmadan önce ağzının bir kenarının zayıf bir sırtışıla kıvrıldığını neredeyse, *neredeyse* kaçıracaktı.

Bunların hepsi tek bir kişi olamaz mı?

Sultan çenesini kaldırırken salona bir sessizlik çöktü.



BÖLÜM 50

KANIN İĞRENÇ KOKUSU ODAYA SİNMIŞTI, ALTAIR'İ SAVAŞ meydanlarına geri taşıyordu. Burası olmayan herhangi bir yere. Aslan'ın azminin bir sınırı yoktu, zira o kehribar gözleri birkaç kez arkaya doğru kaymış ama bir kez olsun bilincini kaybetmemişti. Gözleri sulanmıştı ama Aya bedenini kesip biçerken, işlemler sırasında onu iyileştirirken hep tetikteydi.

Altair'den iyi idare ediyordu.

"Seni öldürecek," dedi Altair. Her ne olursa olsun, Aslan, Safinlere hâlâ bitmez tükenmez bir nefret duyuyordu.

Aya o her zamanki hülyalı hâliyle gülümsemekle yetindi. Yıllar önce parmaklarını Altair'in saçlarında gezdirirken gülümsediği gibi. Oğlu doğduğunda gülümsediği gibi.

"Neye yardım ettiğini iyi düşün," diye yalvardı Altair, Aslan'ın tanık olmasına aldırmadan.

"Yeni bir dünyanın ateşlenmesine," dedi Aya. "Kız Kardeşler olmasa Benjamin yaşayacaktı. Oğlum yaşayacaktı."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye gürledi Altair, ifritlerin

arasında bir kez daha debelenerek. Bacakları *daama* bir yavru geyik gibi titriyor, gücü azalıyordu. "Benjamin'i Aslan öldürdü. Gözlerinin önünde."

Aslan, Aya'ya gözlerini kırptırarak baktı yalnızca. "Bir delilin zırvalarına inanma, güzel Aya. Benjamin benim için bir kardeş gibiydi – beni sizin cemaatinize o getirdi. Beni kimsenin yapmadığı gibi önemsedti."

Altair inanamayarak bakakaldı. "O zaman ona Benjamin'in tek düşmanımızın Aslan olduğu bir adada nasıl öldüğünü sor."

Aya duraksadı, parmakları Aslan'ın göğsünün üzerinde temkinle durdu. Duygudan hiçbir eser taşımayan bir ifadeyle Altair'e döndü.

"Kız Kardeşler'in soyundan olan başka birini korurken," dedi Aslan rahatça ve Aya tuttuğu soluğu ağır ağır vererek aletlerinden birine uzandı. "Gördün mü? Onlar her zaman bütün sıkıntılarımızın sebebi olacak."

Sultan'ın dişleri. "Ama sen buradasın, Aya, ona Kız Kardeşler'in bile bizzat hürmet ettiği gücü veriyorsun."

"İyilik için kullanacağım bir güç çünkü ben de sizler gibi acı çektim, Kız Kardeşler ise hiç çekmedi."

Aya iri gözlerinde yumuşak bir ifadeyle Altair'e baktı ve Altair umutlanmaya cüret etti. "Bu doğru, öyle değil mi?"

Hayır. Aya'nın elleri kalbin etrafını sardı. Kız Kardeşler'in güvenerek onlara teslim ettiği kalp. Ona. İfritlerin pençeli elleri Altair'in tenine daha da battı.

"Aya, lütfen," diye yalvardı Altair. Aya onu görmezden geldi, konsantre olmuş bir şekilde dilini dişlerinin arasına almıştı.

Atan organ boşluğa otururken iç çekişe benzer bir an yaşandı.

Altair'in hıçkırığı sessizdi. Aslan'ın göğsü alışmaya çalışırken yükselip alçaldı. Aya'nın elleri kırmızıya ve siyaha bulanmıştı, arterleri ve kapakçıkları sinir bozucu bir titizlikle bağladığı işlemler boyunca büyü ona yardım ediyordu.

Ama işi henüz bitmemişti.

Altair de henüz ölmemişti.

Zihnini boşalttı, acıyı süpürüp attı ve gücünün kalanını topladı. Ama özgür kalsa bile herhangi bir silaha ulaşamazdı. Şu *daama* prangalar yüzünden Aya'yı bir ışık huzmesiyle patlatamazdı. Ona bir neşter de saplayamazdı, ulaşamayacağı kadar uzaktı.

Hayır – çıplak elleriyle boynunu kıracaktı.

Öne doğru kıvrandı ve dişlerini titreten bir güçle dizlerinin üzerine çöktü. İfritler cıvıladı. Aslan'ın gözleri parladı. Aya ani patırtı üzerine kanlı elinin arka kısmını ağzına bastırdı.

"Aya, tatlım," diye teşvik etti Aslan nazikçe, sesinde bir keskinlik vardı. "Başladığın işi bitir."

Çatırdayan bir asa Altair'in midesine doğru hızla yaklaştı. Altair prangasının ağırlığını ifritin göğsüne çarparak kenara çekildi. İkinci bir asa Altair'in başının hemen ardındaki duvara saplandı ve Altair, ifrit çığlıklar atarak kaçana kadar parmaklarını cılız bir boğaza doladı.

Diğer iki ifrit pençelerini Altair'in koluna geçirip kanattı ve Altair tek gözlü hâlini yönlendirmek için fazladan bir âna ihtiyaç duyarak bir tıslamayla pençeleri çekip çıkardı. *Aya'yı unut*. Aslan, şiltede sırtüstü yatıyordu. İleri atıldı ve ani bir gölge patlamasıyla geri tökezledi.

Büyü.

Aslan'ın iç çekişi tok bir sestti. Aya'nın kendinden emin parmaklarının altında teni tekrar dikilmişti, siyah kan damlaları altın sarısı teninden yol yol akıyordu.

"Bu ne gayret, Altair," dedi hırıltılı bir sesle. "Gerçekten de hiçbir önlem almadan buraya yatacağımı mı düşündün?"

Altair cevap vermekle zaman kaybetmedi. Aya'yı geri çekmeye hazır bir şekilde öne atılmıştı ki dehşetle olduğu yerde donakaldı.

Aya'nın ağzından kan döküldü. Kadın eline sıçrayan kanlara dehşete düşmüş bir şekilde bakarak öksürdü. Neşter göğsünün hemen altındaydı, Aslan neşteri yavaşça bırakıyordu.

"İroni," dedi yumuşak bir kahkahayla. Sonra ayağa kalktı, yeni edindiği güçle kan kaybı birbirini dengelerken sendeledi. "Benjamin hep ne derdi?"

Dum sîhr'in bedeli her zaman çok ağırdır.

Aya şaşkın bir oflamayla Altair'in kollarına düştü. Kaç kez bu şekilde uzanmıştı?

Kırmızı parmaklarını yüzüne kaldırdı. Pembe abayası kana bulanmıştı, hem kendi kanına hem Aslan'inkine. "İyi yaptım mı, *sadiqî*?"

Hayır, tatlı Aya. İki büklüm Aya. Her şeyi mahveden sevgili Aya.

"Şşşt, konuşma." Altair ona kızgındı —çok kızgındı— ama melan-koli ağır basıyordu. "İyileştir yararı." Aya'nın eline uzanıp eğik parmaklarını göğsüne doğru sürüklerken elleri fena hâlde titriyordu. "Aya. Kendini iyileştir."

Aya kıpırdamadı. "Bunu bilmelisin." Soluğu dalgalandı. "Seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Denedim ama çok acı vardı."

Altair o an hissetti. Geçmişine dair bütün karanlık şeyleri sakladığı o kutu iyice şişiyor, ruhuna büyük geliyordu. Acı, kapalı tuttuğu mandalları zorladı. İçini doldurdu, boğazından boğuk ve ağırlı bir hıçkırık koptu.

"Boş bir yaşam, ölümden daha kötü bir kader," diye fısıldadı Aya.

Aya'nın gözlerindeki ışık sönmeden önce sözler acıyla ve kederle çınladı.

Aslan usulca mırıldandı.

"Zincirleyin şunu," diye emretti ve ifritler odaya dolarken dönüp çıktı.

Altair sulanmış gözleriyle sıradaki kendisi mi diye merak etti. *Hayır.* Ölmek istemiyordu. Ölümü Aya'nın kabullendiği gibi kabullenmeyecekti. Ayağa kalktı. O Altair'di, hiç kimsenin oğlu, güneşin kendisinin lütfettiği. Karanlığın galip gelmesine izin vermeden önce ölümün sancılarıyla savaşıyordu.

BÖLÜM 51

NASİR, KASAP VİTRİNİNDEKİ BİR ÖDÜL KEÇİSİ GİBİ SER-
gilenmenin nasıl bir his olduğunu unutmuştu. Tahtın en
son bir şölen düzenlemesinin üzerinden yıllar geçmişti.
Onlarca göz Sultan'a çevrilmişti ve Nasir biraz daha ihtiyatlı adımlarla ilerlerken bütün kaçamak bakışları yakaladı.

Ölüm Prensi olmanın güneş olmak gibi bir şey olduğunu düşündü. Bakılması zordu ama *rimaal*, herkes bakmak istiyordu.

"Aravistan'ın ılık saçanları," diye seslendi babası neşeli, samimi bir sesle. "İki haftadan kısa bir süre önce Aravistan bir değişim geçirdi. Arz, Sharr'ın iç kısımlarına çekildi, tek bir hareketle tarih yeniden şekillendi ve yeni baştan yazıldı. Karanlık adanın yıkıntıları arasındaki büyü kurtarıldı ve dikkatli bir şekilde Baran Denizi'ni aştı."

Bu şölen tam bir çılgınlıktı. Büyü *henüz dönmemişken* onun dönüşünü kutlamak akılsızcaydı. Babasında Nasir'in anlayamadığı çok şey vardı, nefret ettiği şeylerden bile çok.

Ama Ghameq hiçbir zaman ihtiyatsız ya da pervasız biri olmamıştı.

“Büyünün eli kulağındaki dönüşü için, yenilgiye uğrayan Arz için ve on yıllardır süren ayrılıktan sonra bizi birleştirdiği için kime teşekkür edeceğinizi öğrenmek isteyebilirsiniz. Bu kişi oğlumdan başkası değil: Ölüm Prensi.”

Nasir’in nefesi kesildi. Salon boyunca insanlar arasında tedirgin mırıltılar dolaştı, ümitli atmosferde korku kıpırtıları hissedildi. Bu, insanların ona verdiği bir unvandı. Hiçbir zaman resmî bir kullanımı için düşünülmemiş bir lakap. Aravistan’daki bütün yöneticilerin karşısında söylenecek bir isim değildi.

Şüphe, açıkdenizdeki bir fırtına gibi köpürdü ve Ghameq odanın uzak ucundaki kapıların yorgun menteşeleri gıcırdarken ayağa kalktı.

“Böylesi bir yiğitlik ödülü hak ediyor,” dedi sıcak bir sesle. “Şimdiye kadarki en büyük ödülümü.”

Nasir, Zafira’nın yüzüne panik yayılırken onunla göz göze geldi. Sultan’ın Muhafızları’ndan pelerinli iki adam odaya girdi. Aralarından üçüncü biri topallıyor, zincir şakırtıları onun bir mahkûm olduğunu gösteriyordu.

Üçlü ağır adımlarla platforma doğru yürürken fısıltılar yoğunlaştı.

Muhafızlar eşzamanlı bir baş selamıyla beyaz basamakların dibinde durdu, mahkûm da o sırada duruşunu dikleştirdi ve koyu kafasını kaldırdı.

Ve Nasir, Gecenin Aslanı’nın kehribar gözlerine baktı.

Ghameq’in tanıdık gelmeyen sesi kulaklarında gürledi. Kadifemsi. Karanlık. “Hediyemi beğendin mi, Ibni?”

Aslan şık giyinmişti, türbanı günbatımı rengindeydi. Bir mahkûm gibi giyinmemişti. Bileklerindeki prangalara ve boynundaki tasmaya rağmen bir mahkûm gibi durmuyordu.

Gözlerinin vahşi derinliklerinde kıpırdanan şey yenilgi değil başka bir şeydi. Sanki Nasir’in hâlâ anlayamadığı bir oyun oynuyordu.

Zafira ayağa fırladı.

Aslan'ın yüzünde küçük bir tebessüm belirdi.

Zincirler duman olup çözüldü. *Gölgeler*. Muhafızlar ifritlerin biçimsiz görünüşlerini aldı ve Aslan'ın iki yanına geçtiler. Ghameq hiçliğe bakıyordu.

İpleri kesilmiş bir kukla gibi.

"İnsan kalpleri cam gibidir," dedi Aslan yumuşak bir sesle, platformun basamaklarını çıkararak. O geçtikçe basamaklar tek tek siyahıya boyanıyordu. "Kırılgan, nazik, küçük şeyler."

Salonun kapıları sertçe kapandı, gölgeden bir mengene onları yerlerine sürgüledi. Telaşlı çığlıklar yankılandı ama tek bir insan bile kıpırdamadı, hepsi düşecek ilk kişi olmaktan korkuyordu.

Aslan parmaklarını büktü ve Ghameq iki büklüm oldu, bütün krallığın tanıklığında soluksuz kaldı. Yemini bir hırıltıdan ibaretti. "Nezaket ölümü besler."

Aravistan Sultanı
sendeledi ve
düştü.

Nasir ileri atıldı. Minderlerin üzerine çöktü ve Ghameq'in başını dikkatle kucığına kaldırdı. Sultan'ın yüzü acıyla çarpılmıştı ama Nasir gözlerinin berrak, yumuşak ve nazik olduğunu görebiliyordu.

Babasının gözleri.

Gerçekten, tamamen. Nasir bu sahteliği daha önce nasıl fark edemediğini bilmiyordu.

"İbni," diye fısıldadı Sultan, titreyen elini Nasir'in saçlarına doğru kaldırarak.

Uzarlarda bir kaos baş gösterdi.

"Bağışla beni."

Salon karardı.

"Sana zarar vererek yaşadığım günler için. Senin acı içinde yaşadığın günler için. Annene söyle – ay göğü doldurduğunda onu düşünüyorum. Daima."

"Hayır..." Soğuk bir rüzgâr, kendi varlığı kadar tanıdık bir varlık ona doğru eserken Nasir'in sesi çatladı. *Ölüm*.

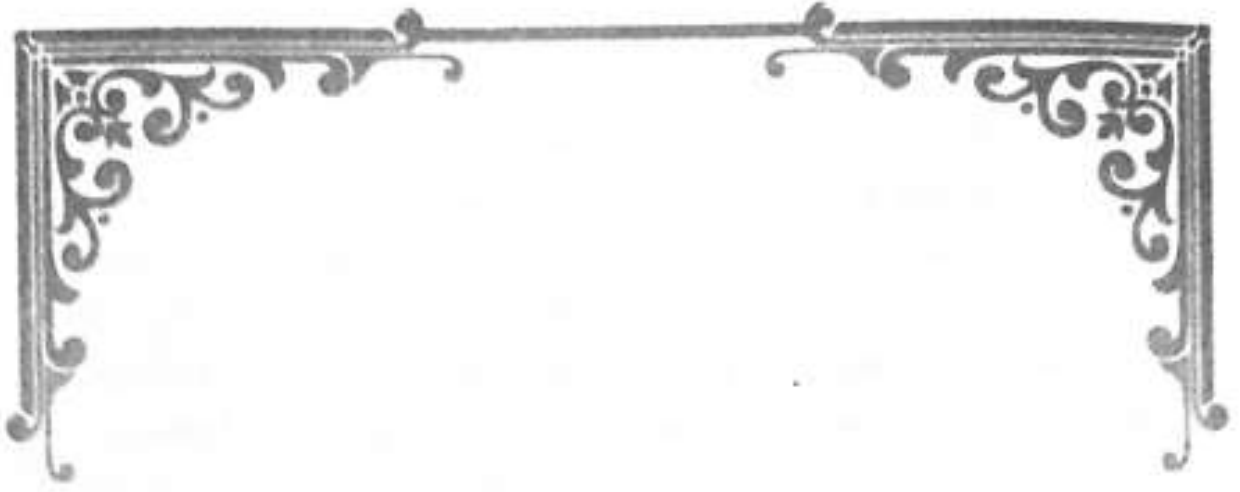
Daha değil, diye yalvardı, bir zamanlar başkalarının ona yalvardığı gibi. Parmaklarından siyah filizler süzüldü ve babasının etrafını sardı, onu tıpkı Nasir gibi tuttu. Kapalı gözlerinin ardında madalyon sallandı. Aya haklıydı. Madalyon, Sultan'ı geri döndürülemeyecek kadar yozlaştırmıştı. Babasının Aslan'ın o insanı felç eden kavrayışı olmadan yaşayabileceğine inandığı için bir ahmaktı. Babasının yıllar süren mahkûmiyetten sonra özgürce yürüyebileceğine inandığı için.

"Her gün seni gördüm ve her gün sana aynı şeyi söylemek istedim: Seninle gurur duyuyorum. O, sana bunları söylememe izin vermedi ama gerçek bu. Şimdi ve sonsuza dek."

Nasir'in umurunda bile değildi artık. Onaylanmak da, gurur da... Hiçbirini istemiyordu.

Gölgeler dağıldı.

"Baba," diye ağladı ama her zamanki gibi çok geç kalmıştı.



BÖLÜM 52

FIRTINA, ÖNÜSİRA ASLAN'LA BİRLİKTE GELDİ. TAHTINA doğru ilerleyen bir kral gibi ihtişamlı giyinmişti ve Aravistan'ın her bir ileri geleni avlanacak inekler gibi bir araya toplanmıştı.

Zafira anlamalıydı. İşaretler ortadaydı: Sultan'ın aynı olayın bir ânını hatırlayıp da tuhaf bir şekilde başka bir ânını hatırlamayışı. Beşinci kalp için yardım etmeyişi ve hatta bulmayı aklına bile getirmeyişi. Kendi oğluna Ölüm Prensi deyişi.

Aslan bunca zamandır Sultan'ı kontrol ediyor, onları aptal yerine koyuyordu ki öyleydiler. Sultan'ın Muhafızları kılıçlarını çekip platformun etrafını sardı. Haşhaşiler duvar diplerinde durdu ve Zafira gölgelerde gizlenen ifritler olduğunu biliyordu. İki taraf da bekliyordu. Hava, pelerininin hiç olmadığı kadar ağırdı.

Tüm bunların arasında Nasir platformun üzerinde, babasının başı kucağında öylece oturuyordu. Kıpırdamadan.

Hayır – ağlayarak.

Yıllar önce yetim kalan ve acısını yeni çeken bir oğlan. Aravistan'ın yeni Sultanı kendi tahtının önünde dizlerinin üzerindeydi; acısı bir nehir olmuş, şık kıyafetlerini sıırıslıklam ediyordu. Alnı sessiz bir elemle babasınıninkine doğru eğildi ve Aslan kaşlarını çatarak ona döndüğünde Zafira'nın vücudu bir uyarı verir gibi zonkladı.

Aslan'ın dikkatini çekerse, elinde tuttuğu karanlık güç her neyse Zafira'ya yöneltme ve elinin bir hareketiyle kalbini un ufak etme ihtimali vardı. *Ama Macavhar*, diye hatırlattı bir fısıltı. Aslan'ın ona ve onun sonsuz bilgeliğine hâlâ ihtiyacı vardı. Zafira'ya zarar vererek onu yok etme riskini göze alamazdı.

Öte yandan Nasir'in de tıpkı babası gibi artık bir amacı yoktu ve Zafira biraz daha beklerse Nasir ölecekti.

"Haider."

Zafira'nın Lana'yı kendinden uzaklaştırıp Aslan'ın adını –gerçek adını– söylemesiyle birlikte Sultan'ın Muhafızları'nın hepsi tek tek ona döndü.

Aslan da öyle.

"Tiyatro gösterimi beğendin mi, *azizi*?"

O koskoca odada yalnızca ikisi varmış gibi konuşuyordu. Ona sanki Zafira kendisininmiş gibi bakıyor, bakışları açlıkla baştan aşağı onu süzüyordu.

"Benim yıldız ışığından kınında duran, bıçak kuşanmış pusulam," diye mırıldandı. "Prensle evlenmek için rekabete girmeyi mi ummuştun? Hanım Sultan tacını takmak için? İtiraf edeyim, gelinlerle ilgili o kısım doğaçlama gelişti. Kalbini titretmek için. Yanlış hatırlamıyorsam betin benzin atmıştı."

Aslan'ın ayağının dibinde Nasir berbat hâlimden silkindi.

"Taçlara ilgi duymuyorum," dedi Zafira, sesi salonda yankılandı.

"Göreceğiz, *azizi*," dedi Aslan ve Yıldızlı Taht'la arasında kalan mesafeyi de katetti, altın bir ışık teninin tuhaf solgunluğunu aydınlatıyordu.

Lana sessizce hıçkırdı ve Zafira onun, odadaki herkesin ve hatta kadim Safinlerin bile ne hissettiğini anladı. Gecenin Aslanı'nın

hayatta olduğunu duymak başka bir şeydi, onu kanlı canlı görmek bambaşka.

“Taht onu kabul etmeyecek,” diye mırıldandı Kifah, keskin bir ümitle, her çocuğun bildiği bir gerçeğe güvenerek: *Yaldızlı Taht yalnızca Kız Kardeşler’in kanını taşıyan ya da onlar tarafından atanmış birini kabul eder.*

Oda tamamen bu düşünceyle doluydu.

Dönerken Aslan’ın ayak sesleri yankılandı ve Zafira, Aslan’ın kıyafet katmanlarının arasında koyu bir yeşillik görür gibi oldu, Aslan ağır ağır Yaldızlı Taht’a otururken kısacık bir an midesi kasıldı, ardından kalbi de aynı hissi yaşadı.

Hiçbir şey olmadı – ilk başta. Taht onu geri çevirmedi. Gürleyip onu fırlatmadı.

Laa.

Taht *değişti*. Altın siyaha döndü, renk soldan sağa doğru çekildi, duman rüzgârda savrulan küller gibi kıvrıldı. Kifah boğuk bir soluk verdi.

Odaya sağır edici bir sessizlik çöktü, bir devrin sonu. Aslan’ın yumuşak, muzaffer iç çekişi, tarihe geçerek ölümsüzleşen bir kükremeydi.

Gümüş üniformalı muhafızlar platformun dibinde kıpırdandı, soytarılar diz çökerek huşu dolu bir sesle, “Sultanım,” derken salondaki o yoğun gerilim zamanı yavaşlattı.

Aslan kaşlarını çattı. “O kelimeyi hiç sevmemişimdir. Sultan öldü. Bu gece eski gelenekleri terk ediyor ve yenilerini getiriyoruz: Ben kralım. Aravistan Kralı.”

Sonra elini savurdu, emri bir bıçak gibi keskindi.

“Öldürün onları.”

II. FASIL



SONUNA DEK MUZAFFER

BÖLÜM 53

IFRİTLER GÖLGELERDEN ÇIKIP DA HERKES ASLAN'IN ONLARı, Aravistan'ın baş idarecilerini neden davet ettiğini anlayınca odada bir kargaşa koptu. Zafira selin içindeki bir saz gibiydi, çaresiz, *umutsuz*. Ta ki köklerine tutunup yerinde kalana kadar.

"Kapılar," diye bağırdı gürültünün üzerinden ama sesi çıktıysa da kimse onu duymadı. "Kapıları açmamız gerek."

Yoksa geriye tek bir yönetici bile kalmayacaktı.

Kifah'ın yüzü şaşkınlıktan donakalmıştı. "Hayır, *hayır*. Olmama-lı – taht – o..."

"Kifah," diye çıkıştı Zafira ve savaşı kederli bir nefesle kendine geldi. Mızrağını açtı ve birkaç hızlı baş hareketinin ardından kargaşanın içinde kayboldu.

İfritle muhafızlarla, haşhaşilerle ve silahlı liderlerle asalarını çarpıştırdı – tüm bunlar olurken Aslan kendi sebep olduğu enkazdan keyif alıyordu.

"Yayına ihtiyacın var," dedi Lana hevesle.

"Benim ihtiyacım olan, senin güvende kalman." Zafira onun

omuzlarını tuttu, titreyişlerini durdurmak için parmaklarını batırdı. "Bana bak. Kalabalıktan ayrılma. Kimseye yardım etme."

Kardeşinin yüzünde bir hayal kırıklığı belirdi. "Sen öyle mi yapacaksın?"

"Yapma," diye uyardı Zafira tereddütle. Kifah'ın yüzündeki saf dehşet onun iradesini de sarstı. "Sana bir mezar kazmayacağım, Lana. Anlıyor musun? Benim için yap bunu."

Lana nihayet bir baş işaretiyle onu yatıştırdı.

Birkaç ödlele muhafız sadakat yemini etmek için basamaklara yöneldi ve Zafira bu dikkat dağınıklığını kullandı. Bir masanın üzerinden atlayarak platformun ilk basamağındaki Nasir'in önünde diz çöktü.

"Gitmemiz gerek," dedi. "Seni öldürecek."

"Bırak öldürsün." Üzüntü, zaten kısık olan sesini tamamen yutmuştu.

Zafira dişlerini gıcırdattı. "Baban öldü. *Senin* tahtında Aslan oturuyor. Halkını terk mi edeceksin?" Nasir, Sharr'da ona ne demişti? "Kendine üzölmeyi bırak."

Nasir'in kahkahası çatlaştı. "Kaderlerimiz nasıl da yer değıştirdi, güzel ceylan. Hissetmeye başladım ve şimdi de buna engel olamıyorum."

Nasir, Zafira'nın onda olacağına hiç ihtimal vermediğı bir nezaketle Sultan'ın başını platforma bıraktı. Babasının gözkapaklarını indirdi ve elbisesinin katları arasına bir tüy tıktırdı. Zafira, bu kadar yumuşak bir şeyin nasıl bu kadar can yakabildiğini anlayamıyordu.

Sonra Nasir ani bir hırıltıyla dondu, sırtı bir yay gibi gerildi.

"Onlara katılabilecekken neden öölülerin yasını tutarak zaman kaybedesin ki?" Aslan siyah tahtında uzanmıştı ve parmağını döndürerek Nasir'in yüzünü kendine doğru çevirdi, gölgeler sımsıkı sarmıştı onu.

Nasir'in ayakları yerden kesilirken Zafira'nın eli yayını ve oklarını almak için seğıirdi ama ikisi de yanında değildi.

"Benden neden nefret ettiğini hiçbir zaman anlayamadım."

Zafira güröltünün arasında Nasir'in sesini güçlükle duyabildi.

"O kadar ki babamın her nefesini beni küçük düşürmeye harcadın."

Aslan yumruğunu sıkarak bağlarını daha da sıktı, Nasir'in sözleri hedefi vurmuştu.

"Çünkü ben de *aynı* senin gibiyim: Gölge soluyan bir canavar." Nasir'in sesi kısıldı, iyice sessizliğe yaklaştı. "Ama o beni sevdi."

Gümüş Cadı.

Ellerini indirdi ve zincirler parçalandı. Aslan ayağa kalkıp parmaklarını açtı. Nasir de ayaklanıp sessiz bir kükremeye başını geriye atarken Zafira hangi karanlık tutamının kime ait olduğunu anlayamadı.

Odaya karanlık çöktü.

Nasir'in ellerinden gölgeler yayılıyor, Aslan'ı geriye fırlatıyordu. Zafira, Nasir'in böyle bir kontrol gücü olduğunu hiç düşünmemişti. Aslan yanlış yere hak iddia ettiği tahta yığıldı ve hengame ikiye katlandı, panik tekrar yükseldi. Zafira hiç zaman kaybetmedi ve gözleri karanlığa alışmaya çalışırken, Arz'da hiçbir şey göremediği anları hatırladı. Hızla basamakları çıktı, bir eliyle bacağına, Nasir'in jambiyasına uzandı.

"Zafira..." Nasir'in sesi başka birinin çığlığında kayboldu. "Kapılar. Ben..."

Zafira gerisini duymadı ama Nasir'in, onun peşinden geleceğine güvenerek arkasını döndüğünü gördü.

Hançer avucuna oturdu, bıçağı loş ışıktaki hayal meyal görünüyordu. Macavhar'ın gösterdiği hayalle özdeşleştirdiği öfke ve kaos, kendinin farklı bir versiyonu onu yönlendirdi. Aslan'ın yalanlarına inanıp onun olanı kaybettiğinde o ânı telafi edecekti.

Bir el bileğini kavradı ve jambiya hançeri bir tıngırtıyla yere düşerken Zafira çığlık attı. Soğuk, kehribar gözler dalgalanan gölgelerin arasından Zafira'nın kileri buldu.

"Ben de seni görmeyi umuyordum, *azizi*."

Zafira ona direndi. Aslan onun avucunu alıp kendi göğsüne götürdüğünde ürperdi. Teninin soğukluğu işlemeli entarisinin altından bile onu üşüttü.

Ve başka bir şey daha. Dehşet ve idrak, onu olduğu yere çiviledi.
"Sıradışı bir şey, yaşamın nabızı."

Silah kalbi, *Kadim Kız Kardeşler'den biri gibi.*

Safin'den, ifritten ve insandan öte yaratıklara ait o kalp. İyi yaratıklara. O yüzden solgundu – göğsü kesilip açıldığında kan kaybettiği için. Hâlâ büyüden yoksun bir diyarda yeni edindiği gücün sebebi buydu, kapıları sürgüleyen gölgelerden Ghameq'ın kalbini sımsıkı saranlara kadar. Yıldızlı Taht bu yüzden onu kabul etmişti, çarpık bir mutasyon onu siyahlara gizlemişti.

Bunu Aya yapmıştı. Zafira, nasıl ki Aya'nın öldüğünü çarpıcı bir kesinlikle biliyorsa bunu da aynı şekilde biliyordu.

Büyük pencerelerden biri binlerce çanın aynı anda çalmasına benzer bir şangırıyla parçalanırken sağır edici ses ikisini de yerinden sıçrattı ve Zafira bileğini Aslan'ın elinden kurtardı. Anlık bir dikkat dağınıklığından faydalanarak atıldı, ellerini Aslan'ın entarisinin içine soktu ve katların arasında Macavhar'ı buldu.

Aslan saldırdı. Zafira, kollarında Macavhar'la bir çılgılık atarak Yıldızlı Taht'ın kolçağına çarptı. Gölgeleler yükselmeden hemen önce Gecenin Aslanı'nın dövmesine bir ışık vurdu ve Zafira kendini yeniden Sharr'da, bileklerinde prangalarla buldu. Ama bu sefer Nasir orada değildi. Kifah, Benyamin. Lana.

Yardım – yardıma ihtiyacı vardı., Nasir'in hediyesinin Aslan'ın gücü karşısında bir çocuk oyuncağından farksız olduğunu bilse de jambiyasını bulmak için zemini taradı. Kalbinde korku ayaklanırken bir ses duydu.

Seni özledik, bint Iskandar.

Aslan onun kolunu tutup öne doğru çekiştirdi ve Macavhar'ı tuttu.

Senin için buradayız.

İşte o anda dünya acı dolu bir kükremeye kontrolünü kaybederek ikisine de soluk soluğa diz çöktürdü.

Her zaman.



BÖLÜM 54

ZALİM GÜNEŞ, HER ŞEYİ KÖR EDİCİ BEYAZ BİR IŞIKLA KAVURUYOR ama o gözünü bile kırpmıyor. Bakışlarını kaçırmıyor. Her kan damlası göğsüne saplanan bir bıçak gibi. Zemindeki her kırmızı lekeyi kendi kanı gibi hissediyor şiddetli bir şekilde.

Taşlar tekrar tekrar çarpmaya devam ediyor.

Gurur, Safinlerin çenesini yukarıda tutar. Beyaz giyerler ama kalpleri siyahtır. Kulakları onunki gibidir, sivri ve keskin. Ölümsüzlüklerinin, aşırı hassas duyularının ve gayritabii hızlarının bir göstergesi. Kulakları onların özel olduğunu iddia eder ama o özel değil.

Onun kalbi yok. Bunu biliyor çünkü göğsünde atan hiçbir şey yok ama diğerleri ona hatırlatıp dururlar. Tekrar tekrar, tekrar tekrar. Onun bedeni de bir kalbe evsahipliği yapacak şekilde yaratılmıştı –Safinler gibi, fani insanlar gibi– ama ifrit kanı, onun atan kırmızı kütleden yoksun doğmasına neden olmuştu.

Kan hızlanarak delibozuk damlalardan korkunç bir sızıntıya

dönüşürken merak ediyor: Merhametli hissetmek için kalbe gerek var mı? Gururun yükselişi, merhametin düşüşü mü?

O kötülükten yaratıldı.

Onun karanlığı bir lanet.

O ölümü hak ediyor.

O zaman neden onun yerine babasını öldürüyorlar?

Anormal olan o. Öldürülmeyecek kadar küçük, gün ışığında kimseye gösterilmeyecek kadar tuhaf.

Babasının bileklerini bağlayan ıplar onu iki dık kırışın arasında hapsediyor. Taşlar yere çarparken çocukların oyunundaki gibi ses çıkarıyor.

"Durun," diye yalvarıyor boğazına dizilen hıçkırıklar arasından ve birisi onu susturmak için tekmeliyor. Çantası, vücudunun geri kalanı gibi cılız ve yara bere içindeki kolundan aşağı kayıyor. Çökük yanaklar, sayılabilen kaburga kemikleri. Nefret insanların ellerine taş tutuşturduğunda olan bu işte. Kitapları dağılıyor. Yeni ve keskin kamış kalemleri inek derisinden öfkeli sandaletler altında eziliyor.

Okul on adım ilerisinde. Eğitim görmeye başladığından beri babası onu oraya, Safin âlimleri için yapılmış o yere göndermenin düşünüyordu. Bir âlim olacaktı, ilimle uğraşacaktı. Şu anki çılgınlığın sebebi de bu.

"Baba," diye haykırıyor. Ta ki bir kalbin nasıl attığını anladığını düşünene kadar. *Baba. Baba. Baba.* Hıçkırıklarını bastırıyor. Diğerlerinin incitici sözlerini bastırıyor. Babasının son, en son nefesini bastırıyor.

Onların zalimliği babasının okyanus mavisi gözlerini donuklaştırıyor, görmez oluyorlar. Organları titreyip duruyor. Duruyor.

Duruyor.

Onu gösterecek kimse yoksa merhamet nedir ki?

Bunu hak eden kimse yoksa hoşgörülü olmak ne anlama gelir?

Çocuk ne olacak? diye soruyorlar.

Birileri, *Bırakın. Ölüm alacağını aldı,* diyor.

O an keyifli bir sessizlik çöküyor çünkü cesetler konuşmaz. Ağ-

layamaz ya da acı duyamazlar. Kırık kalemlerini yerden alıyor. Kitaplarını ağır ağır toplayıp çantasının kapağını kaldırıyor. Çantası yeni, okuldaki ilk günü için dikilmiş. Neredeyse kandan bile güçlü kokusu ama tam olarak değil. Daha önce kanın kokusunu hiç duymamıştı ama bu ânı hep hatırlayacak. Saçılan ölümün tatlılığını ilk kez soluduğu ânı.

Annen gurur duyardı, aslanım.

Onu dünyaya armağan ederken ölen annesi. Aslanı bir armağan değil bir lanet olduğu için ölen babası. İfritler canavardır, diyorlar, safkan Safinlerle birleşemezler. Annesi bir ifritti.

İfritler başka bir ırk değilse ne? Evleri, aileleri, kendi istekleri olan varlıklar değilse? Onun soyu onlar. Ve hiçbir şeyleri yok çünkü Kız Kardeşler onları canavar olarak gördü ve Sharr'a sürdü.

Sen gecenin kumaşındansın, aslanım ve benim halkım ne derse desin, sen bizden birisin. Bizden daha kudretlisin.

Peki şimdi o ne? Bir yetim. Ölmeye terk edilmiş bir melez.

İçi bir ifrit: Kanı siyah, kalbi yok. Dışı Safin: Kulakları sivri, becerileri üstün.

Dışarıdan: Gözyaşı ve çocuksu bir korkudan ibaret. İçeriden: Bir ateş. Bir yemin ediyor. Biraz aceleci ve öfkeyle edilmiş bir yemin ama onu tutacak. Avucunda gölgeler birikiyor.

O bir aslan ve geceyi ele geçirecek.

Ondan korkacaklar.



BÖLÜM 55

ZAFİRA O ANA GERİ DÖNDÜ, SOLUK ALMAK İÇİN MÜCADE-
le ediyordu, öyle kuvvetli titriyordu ki dişleri takırdıyordu.
Etraflarında kargaşa sürüyordu, darbenin ortasında gördü-
ğü o mızrak ancak şimdi bir ifriti deliyordu. Havadaki bir ok ancak
şimdi dümdüz yere iniyordu. Sanki sadece birkaç saniye geçmiş
gibiymiş.

Aslan tahtın önünde, dizlerinin üzerindeydi, pelerini omuzların-
dan kayıyordu. Entarisinin yüksek yakası terden sırlıklam olmuştu.

Macavhar istenmeyen bir broşür gibi hemen yanına atılmıştı.

Aslan başını kaldırınca Zafira donup kaldı ama ona bakan göz-
ler donuktu. Bunu aynada görmüştü: Çok kereler kırıldığı için par-
çaları artık birbirine uymayan bir insanın görünüşü. Bütün o yaralı
kenarlar ve köşeler.

Hiçbir çocuk babasının ölümünü izlememeliydi. Hiçbir çocuk
kendi babasının kanını koklamak zorunda kalmamalıydı.

Bir canavarın insana dönüşmesi ne anlama geliyordu? Çünkü
avuçlarını soğuk, sert taşa yaslamış olan Aslan değildi. Dünyanın

zalimliğine birinci elden tanık olmuş bir çocuk olan Haider'di. Bir zamanlar Zafira gibi olan bir çocuk.

Macavhar'ı dikkatle aldı.

Seni korumaya söz verdik, bint Iskandar. Ona bak. İçler acısı. Zayıf.

Hızlı, sert bir öfke içine aktı. Nasir'in büyüsünü hâlâ muhafaza ettiğini fark ettiğinde olduğu gibi – ona ait olmayan ama her zerresiyle ona aitmiş gibi hissettiren bir öfke.

O saf değil. İradesi fazla ağır, fazla sabit. Bizi kontrol etmeye çalıştı ve şimdi biz de onun sonunu getireceğiz.

Zafira, Ghameq'in cansız bedeninin yanından Nasir'in jambiyasını –kendi jambiyasını– aldı. Bıçak ona şarkı söyledi, küçük bir yanı ona direnirken tatlı dille ikna etti.

Hayır, seni aptal. Çeliğin gücü yoktur. Bizi kullan.

Aslan'ın sığınağında işe yaramayan okunu hatırlayarak bıçağı tutuşunu gevşetti. Macavhar'ın gösterdiği hayali, insanların ikiye bölüşünü hatırlayarak.

Hayır. Hançerini kınına koyarak direndi. O kız Zafira değildi. Bu şekilde değil.

Belki de hepsi masumiyet kostümleri giymiş canavarlardı.

Kendini Macavhar'a bağladığından beri ilk kez kitabın ne yaptığını anlamıştı. Sharr'da Aslan'ın anılarını iyice inceleyecek, en önemli ve keskin olanlarını, en saf olanlarını kaydedecek kadar uzun süre çürümüştü. Ama onları sadece kaydetmekle kalmamıştı.

Onları çalmıştı.

Eti ve kanı, acıyı ve gücü biliyordu. Sharr'da bir yerde kendi başına bir varlığa dönüşmüştü.

Evet. Biz hilya'danız.

Aslan asırlardır intikam istiyordu ama Macavhar yüzünden neden intikam istediğini hatırlayamıyordu. Safinlerden neden nefret ettiğine dair bir hatırası yoktu. Annesinin soyu için neden bir yurt istediğini bilmiyordu. Zafira, odasında Aslan'a bunu sorduğunda onun tutulup kalmasına şaşırmıştı. Gerçekten hatırlamıyordu.

Şimdiye kadar, onca zaman dururken *şimdi*. Şimdi, Si'lah kalbi-
nin damarlarına pompaladığı o amansız güçle birlikte.

Zafira'nın zihni Aslan'ın geçmişine dair parçalarla fırıl fırıl dö-
nüyordu ama etrafındaki kaosa rağmen parçaları birleştirdi. *İradesi*
fazla ağır, demişti Macavhar. Onun anılarını çalıp intikamının itici
gücünü silerek bu takıntılı amacı terk etmesini, onu uysal, kontrol
edilebilir kılmayı ummuştı.

İşe yaramamıştı.

Terzi kadına elbisesine yırtmaç eklediği için gecikmiş bir teşekkür
ederek basamaklardan hızla indi ve kan içinde kalmış Kifah'la
çarptı.

"Yallah, Avcı Kadın," dedi Kifah her zamanki gibi canlı bir hâlde.
"Seni kaybettiğimizi düşünmüştüm."

"Onu aldım," dedi Zafira soluk soluğa. Sıcağa rağmen teni ür-
permişti. "O... onda."

Kifah ona baktı. "Ağır ol."

"Macavhar bende." Zafira bir eliyle kitabı kaldırdı. "Kalp de
onda. Lana nerede?"

Kifah yollarının üzerindeki üç ifriti temizlerken Zafira da saçla-
rını toplayabilmek için kitabı bacaklarının arasına sıkıştırdı. "Gha-
da ve Dokuz'la birlikte. Savaşıyorlar ama onun için en güvenli yer
onların yanı. Kalp onda derken ne demek istedin? Zaten ondaydı."

"Hayır." Zafira püsküllü türbanı olan ve elinin arka tarafındaki
kötü görünen kesikler yüzünden zar zor nefes alan bir adamın doğ-
rulmasına yardım etti. "Nasir haklıydı. Aslan – bir yolunu bulmuş.
Kalbin kontrolünü ele geçirmiş. Kalp onun *içinde*."

Muhafızın biri çarpınca Kifah düştü. Ağır ağır, neredeyse mis-
kince kalktı. "Ne?"

"Kalp onun içinde," diye vurguladı Zafira. Aslan'ın atan nabızı ku-
laklarında, avucunda, ruhunda yankılandı. "Onu Kadim Kız Kardeş-
ler'in kullandığı gibi kullanabilir. Gümüş Cadı'nın yapabildiği gibi."

"Kahrolası Guljul," diye soludu Kifah. "Bu... Kahrolası Guljul.
Aya."

Zafira konuşamayıp başıyla onayladı. Lana'nın, Aya'nın bir çocuğu hayata döndürüşünü anlattığını hatırladı. Atan bir kalbi, kalbi olmayan birine yerleştirebilecek başka bir şifacı tanımıyordu.

"Artık diğer dördünü almaya niye gelmediğini biliyoruz." Kifah sanki bir anda onun ne kadar faydasız olduğunu düşünür gibi mızrağına baktı. "Buradan çıkmamız gerek. Tek bildiğim Ghada ve kızının hayatta olduğu. Diğer liderleri görmedim."

"Nasir?" diye sordu Zafira. "Seif?"

"Görmedim. Umalım ki benim korumadığım birini koruyorlardır," dedi ve yeniden dönüp kargaşaya baktı.

Bir ok ıslık çalarak Zafira'nın kulağının dibinden; hemen sonra Zafira oku atan aptala doğru koşuyordu. Silahlı bir vezirle dövüşen bir ifritin yanından eğilerek geçti, ardından jambiyasını hayatında daha önce eline hiç hançer almamış gibi savuran bir kızı aştı.

Gümüş pelerinli muhafız bir ok daha atarken tutuşu feci hâlde hatalıydı.

Zafira onu durdurdu. "Ona ihtiyacım var."

Alnında boncuk boncuk ter birikmiş olan adam Zafira'yı baştan aşağı süzdü. "Kenara çekil, kadın."

Zafira adama düşmüş bir kılıç fırlattı ve adam kılıcı omzuna saplanmadan önce yakalayabilmek için elindeki her şeyi düşürdü. *Korkak*. İtiraz etmeye yeltendi ama Zafira kalbi gümbür gümbür atarak kalabalığın içine dalmadan önce adamın okuyla yayını kaptı ve adamın sadağını ipinden kurtarmak için hançerini kullandı.

Pekâlâ. Artık o da sadağı sırtına takamayacaktı. Macavhar'ı taşımaya da devam edemezdi. Daha fazla ele fena hâlde ihtiyaç duydu.

Ayağının dibine kızıl bir şeyler saçılarak ona endişelenecek daha çok şey olduğunu hatırlattı. Sadağı bacaklarının arasına sıkıştırıp Macavhar'ı da yanına ilâştirdikten sonra bir ok yerleştirdi ve dikkatle bir daire çizerek oku, kan içinde kalmış parıltılı bir elbise giyen bir kadına saldıran bir ifrite fırlattı. Bir kadın değil – bir *Safin*. Benyamin'in kardeşi Leila.

Zafira yayını indirip hançeriyle atıldı, avlarını öldürürken yaptığı

gibi İfritin bağırsaklarını deşti. Leila'ya bir kez daha baktığında Seif'in tırpanlarıyla birlikte onun yanında olduğunu görünce rahatladı. Alder Halifesi'nin kendisi hiçbir yerde yoktu. Zafira bir ok daha fırlattı ve sonra bir tane daha atarak gümüş pelerinli bir muhafız kurtardı ancak çok geçmeden sırtına bir asa isabet etmesiyle yere düştü. Ölümün bu kadar sıradan olacağını hiç düşünmemişti. Bu kadar normal.

İnsanın aldığı meyvenin ekşi çıkması her zaman bir ihtimaldi. Birinin verdiği bir hediyenin üzerine uymaması. Aynısının şölenler için de doğru olacağı ve o şölenlerden birinde *ölebileceği* hiç aklına gelmemişti.

Kapıları açmaları gerekiyordu yoksa Aslan yalnızca kral olmakla kalmayacak, tek hükümdar olacaktı.

Kıyafetlerine sıçrayan kanlardan ve sadağının aşağı doğru kayışından etkilenmeden kapılara doğru hızla ilerledi. Kıyafetinin kelebek kanatlarına benzeyen incecik kolları paramparça olmuştu. Ghada ile Dokuz Seçkin'in birkaçını gördü. Lana da aralarındaydı. Tahtın yakınlarında Dokuz Seçkin'in geri kalanı ve Sultan'ın Muhafızları, Aslan'ın dikkatini savunmasız kalabalıktan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Aslan'ın hâlâ sersemlemiş hâlde olduğunu, hâlâ babasının ölümünde kayıp olduğunu fark etti.

Bir mızrak son sürat boynuna doğru gelirken ani bir tıslamayla geri çekildi. Aptal gibi kendini savunmak için elini kaldırarak Macavhar'ı düşürdü ama darbe gelmedi. İfrit düştü ve bir el ona doğru uzandı. Aytaşından bir topuzdan ışık yansıdı.

Veziri gördüğünde görgü kurallarını bir an için unutarak, "Haytham," deyiverdi. Kitabı aldı. "Sayyidi."

Alnındaki bir kesikten kan sızıyordu. Kılıcı siyaha bulanmıştı, kabzası ölümler ve ölmekte olanların arasında yerinden çıkmıştı. Zafira çılgın bir kahkahayı bastırdı.

Bu gece daha ne kadar kötüleşebilirdi?

Ölüm odayı ele geçirirken kafasının içinde Yasmine, *Sormak zorundaydın sanki*, dedi.



BÖLÜM 56

SENİN İÇİN, BABA. NASİR'İN YAPTIĞI HEMEN HER ŞEY ONUN içindi. Bir gülümseme, bir baş onayı. Şimdiyse çöldeki bir kum tanesinden farksızdı. Bir an için Nasir'in avucundaydı, ardından rüzgârla uçup gitmişti.

Nasir için ölüm gizli kapaklı bir şeydi. Kalabalığın ortasında, insanlarla dolu bir evde cinayet işlemişti. Kan, o pencereden açık havaya atlamadan önce buruna gelen bir kokuydu. Göze çarpan, sesli ve şamatacı olan her şey, Nasir'in kontrolden çıkmış gücü ve vahşi patlamalarıyla birlikte şimdi bile Altair'in uzmanlık alanıydı.

O yüzden fildişi kapılar patladığında ahşap koridor boyunca hızla saçılırken Nasir bunun kendi öfkesinin, kıvranan gölgelerin işi olmadığını anladı. Hayır, tam tersiydi.

Onun karanlığının ışığıydı, gecesinin gündüzü; o güçlü yapıyı nerede görse tanırdı. Bir ışık seli içinde dramatik bir zarafetle poz verip kavgaya zorlu, sarsıcı bir duraksama yaşatan o figür.

Nasir'e, tıpkı Nasir'in Sharr'da ona yaptığı gibi sırtını dönen Altair.

İçinde bir duygu karmaşası baş gösterdi. Zafira onun yanına geldi, bir eli güven verircesine onunkine değiyordu. Kifah solunda durdu ve üçü birden temkinli gözlerle Altair'i izledi. Ama Nasir'in kalbi ona ihanet etti ve bu kâbus başladığından beri ilk kez nefes alabildiğini fark etti.

"Off, partiyi kaçırdım mı?"

Altair'in sesini, *gerçek* sesini duyunca Nasir gözlerini kapadı. Aslan'ın sığınağındayken takındığı o acayip tondan o kadar farklıydı ki. Işık soldu ve ifritler kendi aralarında gevezelik ederken Nasir nihayet onu gördü.

Yalnızca bir gün geçmişti ama yıllar geçmiş gibiydi. Altair'in kıyafetleri yırtık pırtık ve kirliydi, bilekleri kıpkırmızı ve yara içindeydi. Bir yumruğunun etrafına, ucu boşlukta sallanan bir zincir sarılıydı.

Ama sanki ayaklarının altındaki toprağın sahibi oymuş gibi dikiliyordu. Sanki başında bir taç ve önünde bir tören alayı vardı.

Nasir bir muhafızı geçti ve donup kaldı.

"Karlar aşkına," diye fısıldadı Zafira.

Altair'in sol gözünü kirli bir bez sarıyordu. Yüzünde, sanki kan ağlamış gibi kırmızı çizgiler vardı. Ve Nasir, onun tek açık gözünde dün orada olmayan bir şey gördü: İçindeki bir şeyler kırılmıştı.

Dünyayı ve kendini hiç tevazusuz seven Altair.

"Size söylemiştim," dedi Kifah boğazına takılan bir hıçkırıkla. "Size bizi sebepsizce terk etmeyeceğini söylemiştim."

Nasir, eldiven hançerlerinin atışını görmezden geldi çünkü bir haşhaşı duygulara tepki vermezdi. *Ölüm Prensi* duygulara tepki vermezdi.

Odanın karşı tarafında Aslan, kırmızılar içindeki Dokuz Seçkin'den ikisini fırlattı ve bir kez daha Yıldızlı Taht'a oturdu. Aristokrat hatlarında yeni bir şey vardı, Nasir'in daha önce görmediği bir ıstırap. Bir azap.

Bir anısını tekrar yaşamış bir adamın görünüşü.

"Altair," dedi sanki onu gördüğüne şaşırmış gibi selamlayarak. "Taç giyme törenime katılman büyük incelik."

Altair'in parlak ışığının kalanı silinip gitti ve ifritler paniklemeyi bıraktılar, ateşli asalar ağır ağır çatırdayarak can buldu. Nasir, zümrenin dikkatli yürümesi gerektiğini biliyordu.

Biliyordu ama yine de...

Bir şey onu ileri itti. Zafira tısladı. Kifah, silahlarını kaldırmış ifritler Altair'in etrafını sararken kalabalığa karıştı. Nasir'in tek gördüğü Altair ve o kanlı çizgilerdi. Bu sefer Aslan memnun görünüyordu.

"Haftalar önce kendi bıçağını onun boğazına saplamaya hazırdın," diye dalga geçti, her ne kadar her zamanki kendinden eminliğinden yoksun olsa da. "Ben sadece benimkini biraz kuzeye doğru oynattım. Ona acıdın mı?"

Acımak, Nasir'in hissettiği şeye bir hakaretti. Öfke. Acı. İnsanın kemiklerini sıızlatan bir keder ve Altair'in onlara ihanet edebileceğini *bir an bile* düşünebildiği için suçluluk.

Tabii bu da bir katakulli değilse.

Hayır. Eğer öyleyse Altair'i bizzat paramparça ederdi. Nasir'in bundan çok daha fazlasına gücü yeterdi.

"Acımak mı? Bu yara onun gözü pek karakterine bir katkı yalnızca."

Sözcükler Nasir'in ağzından bir anda dökülüyordu. Altair'in tehlike anlarında nasıl olup da kışkırtıcı olduğu ve eğlence çıkardığı bir zamanlar onun anlamadığı bir şeydi. Ama şimdi nasıl işlediğini görüyordu. Altair'in yüzünde Nasir'in beklediği gibi bir sırtış belirdi ve rahatlama yüz hatlarını gevşetti. Sanki kendi gözünde bir yara izi bulunan ve sırtında da onlarcasını taşıyan Nasir onu yargılayacakmış gibi.

"Seni iyi eğittim, küçük prens," diye seslendi Altair, sahte bir burun çekişle. Sessizlik çöktü, oda bir sonraki kaos darbesine hazırlanırken gerilim arttı.

Yer değiştiren ve titreşen ifrit formları arasında Nasir, Zafira'yla göz göze geldi. Zafira başıyla belli belirsiz bir işaret vermeden önce parmaklarını yavaşça yayına sardı, Macavhar kolunun altına sıkıştırmıştı.

Altair de her zamanki gibi çabuk kavramıştı. Gözleri kocaman açılmış ve kan içindeki liderlere –vezirlere, halifelere, memurlara ve ailelerine– baktı ve ağır ağır zincirini tekrar eline sardı. “Tam seyirlik manzarayım, biliyorum ama bana öyle bakın diye yardımınıza koşmadım. Yallah, Aravistan! Yallah!”

Nasir’in ensesinde soluyan duraksamaya ve şüpheye rağmen, doğru olan buymuş gibi hissetti. *Eski günlerdeki gibi.*

Kılıcını havaya kaldırdı. Zafira arka arkaya üç ok fırlatarak ifritleri devirirken Altair de zincirini Nasir’in duraksamasına neden olan uygunsuz bir kıkırtıyla başka bir ifritin boynuna doladı. Ardında bir partırtı duydu, hemen ardından dönen bir mızrağın esintisi geldi. *Kifah.*

Kaos, sebepsiz fırtına geri döndü. İnsanlar çığlık attı, peşlerinde merhametsizce saldıran ifritlerle kapılara doğru fırladılar. İnsanlar kaçıyor, Safinler kibirlerine sıkı sıkı tutunuyor ve ölüm karşısında başarısız oluyorlardı.

“Nasir.” Zafira hızla ona doğru ilerlerken Macavhar’ın yeşili kargaşanın içinde bir dinginlikti. Kitabı onun eline tutuşturdu. “Güvende tut.”

“Ben mi?” diye sordu Nasir temkinle.

Zafira çoktan yeni bir ok yerleştirmeye başlayarak ellerini kaldırdı. “Üzerimde elbise var.”

Nasir kitaba baktı, kitabın onu yargılamasının kendi uydurması olup olmadığını merak ederek güvenle entarisinin içine yerleştirdi. Aslan birkaç emir savurdu. Nasir eldiven hançerini yanlış tarafa katılan gümüş pelerinli ahmaklardan birine sapladı ve saraydan kaçan insan seline karıştı.

Ta ki yakasından tutularak kapı girişiyle koridor arasındaki küçük bir boşluğa çekilene kadar.

“Bunca zaman uzak kaldık ama hâlâ benden kisasın,” dedi Altair gölgelerin arasından. “Performans nasıldı? Sence babam memnun kaldı mı?”

Yüzündeki kan yakından daha da iğrençti. *Kanı unut.* Birden idrak etti: Bütün bir *gözünü* kaybetmişti.

Bir hareketlilik Nasir'in dikkatini şimdiki Altair'in boynuna yapıştıran birine çekti – koyu saçlı ve açlık çeken bir çocuk. Demenhur vezirinin oğlu. *Rimaal*, Nasir sarayın zindanlarında tuttukları çocuğu tamamen unutmuştu. Öte yandan Altair her zaman çocuklardan ve onların masumiyetinden hoşlanmıştı.

"Bize sırt çevirmen de bir performans mıydı?"

Yoksa *gerçek miydi?* Gerçek olmadığını iliklerine dek hissederken bunu sormaya dili varmadı. Asla olamazdı. Altair hiçbir şeyi sebepsiz yapmazdı.

"Seni öldürebilirdim," diye gürledi Nasir, Altair cevap vermeyince. Haytham'ın oğlu yüzünü generalin boynuna gömdü.

"Bir kez daha denemenden ne çıkardı ki?" dedi Altair.

Sesinde bir keskinlik, Nasir'in Aslan'ın sığınağında karşılaştığına benzer bir acılık vardı. Kargaşa artarak sürüyor, çılgınlık akıl sağlığıyla oynamaya devam ediyordu ama Nasir yine de kıpırdamadı.

Altair'e bir açıklama borçluydu.

"Seni bırakmak istemedik. Sharr'da. Senin gemide olmadığını fark ettiğimizde çoktan demir almıştık," dedi. "Ve diğer kalpleri kaybetmeyi göze alamazdık."

Gerçeğin tamamını anlatmadı. Annelerinin suçu üstlenmesine izin veremezdi.

Altair onu dikkatle değerlendirdi. Satır aralarını okuduysa bile bundan hiç bahsetmedi. "Sadece şunu bil ki, senin yerinde ben olsam ikinizi de kurtarmanın bir yolunu bulurdum."

Nasir'in bundan şüphesi yoktu. "Bu yüzden uzmanlık alanım ölüm."

"Yalnızca birimizin beyni olabilir." Altair'in gözü kapanıp açıldı ve Nasir bunun bir göz kırpması olduğunu çok geç anladı. Altair bakışlarını kaçırınca kendine küfretti.

"Bana bir kez daha göz kırparsan hiç geri dönmemiş olmayı dilersin," dedi Nasir hızla ve kardeşi o bildik dalgacı, abartılı tarzıyla iç çekince rahatladı.

Nasir kalabalığa doğru ilerledi. Çığlıklar havayı bölmeye devam ediyor, haykırıışlar yoğunlaşıyordu.

"Bekle."

Arkasını döndü. Altair'in elinde bıçağından kabzasına dek siyah bir hançer vardı.

"Yoksa o..." diye başladı Nasir.

"Siyah cevher," diye tamamladı Altair. "Annemizin başına gelenleri söylediğinde geri dönmemin nedeni. Aslan'ı durdurmanın tek yolu bu ve..."

"Ve?" diye sordu Nasir.

Altair'in duruşunda kısacık bir tereddüt seçilirken ona incecik bir gülümsemeyle baktı. "Onu yok etmenin, elbette."

Nasir düşünmedi bile. Doğruca kabzaya uzandı, Altair bıçağı çektiğinde başını kaldırıp baktı.

"Hep çok heveslisindir zaten," diye takıldı. "Onunla şu an karşı karşıya gelmemiz aptallık olur. Diğerlerini korumak için çabalasak daha iyi olur."

"Bir doz *dum sihr'e* göre çok daha fazla büyü kullandı," dedi Nasir kaşlarını çatarak. Tüm bunlara bakıldığında Aslan en yüksek noktadan düşecek, avucunu yarıp tekrar kan kullanmak zorunda kalacaktı.

"Keşke, kardeşim. Si'lah kalbiyle donandı. Kalp onun içinde, tıpkı bir zamanlar Kadim Kız Kardeşler'de olduğu gibi onun bedeninin bir parçası."

İçinde. Tıpkı annesinin içinde olan, kanına büyü pompalayan kalp gibi. Onun kalbinin yarısı ve Altair'in kalbinin yarısı gibi. Korktuğu da tam olarak buydu ama bunu ifade edecek sözleri bulamamıştı.

"Denedim," dedi Altair usulca. Zemin titredi ve kulakları delen bir çığlık ikisinin de irkilmesine neden oldu. "Gitmemiz gerek. Hadi kalabalığa karışalım, olur mu?"

Hançeri kınına koydu ve çocuğu kollarından tutup hızla kargaya dalarken omzunun üzerinden, "Yallah, habibi," dedi.

Hayır, Nasir o budalayı özlediğini asla itiraf etmeyecekti. Ama yine de bir gün önce Altair'in ona arkasını döndüğü anı aşabilmiş değildi çünkü Nasir yalan dolanla biçimlenmiş bir yaşam sürmüştü. Sahte gülümsemeler. Eğilip bükülmüş gerçekler. Yalandan sevgiler.

Üvey kardeşi kaçışan kalabalığın içinde gözden kaybolurken izledi. Altair'in Nasir'in yokluğunu fark edince kaşlarını çatıp arkasına dönerek başını sallaması karşısında içinde kabaran duyguları bastırmaya çalıştı. *Yallah*.

Nasir çenesini sıktı. Kaybedeceği hiçbir şey kalmamıştı.

Son insanlar da odadan sendeleyerek çıkana kadar bekledi, içlerinden biri sırtına isabet eden asayla birlikte düştü ve Nasir acısına son vermek için boğazını kesene kadar seğirip soluk almak için çabaladı. Ziyafet salonunun kırık kapısına adım atarken ölümün soğuk eli giderek büyüyen sessizliği okşuyordu.

Birkaç yüksek rütbeli memur kan içinde kalmıştı. Zaramlı vezir sırtüstü yatıyordu, kalbine bir asa saplanmıştı. Alder Halifesi'nin gösterişli *abayası* artık kefeniydi. Nasir'in damarlarında kayıp hissi kıpırdandı. Benyamin'in annesi, bir zamanlar kendi teyzesi olduğuna inandığı Safin. Ölmüştü. Ölümsüzlük, kasti ölüm karşısında bir hileden ibaretti.

Güç bir zamanlar onların elindeydi, zenginlik her açıdan görünüşlerini süslüyordu. Hiçbiri kefenin cebi olmadığını hatırlamıyordu.

Nasir dönüp gitmeden önce olduğu yerde durdu, ışığın vurduğu rüstik ipliklerin görüntüsüyle midesi buruldu. Muzaffar. Sarasin'in geleceğini değiştirecek olan tüccar.

Gözleri görmez olmuş, kısa sakalı kana bulanmıştı.

Bu adamdan babasına bahsetmek Nasir'in hatasıydı; sözlerine kulak verenin onun tüm umutlarını yok etmek için bekleyen Aslan değil de gerçekten Ghameq olduğuna inandığı için.

Nasir yeni oluşmuş mezarlığın karşı tarafında Aravistan'ın sahte kralıyla göz göze geldi.

Babasının katili. Annesinin yıkımı. Aslan tüm bunları sadece

kurnazlık ve manipölasyonla yapmıştı. Şimdi sınırsız ve kontrol edilmeyen büyü ellerindeyken şansları var mıydı?

Aslan, Altair'in gelişiyle telaşlanmışsa da bunu iyi gizledi – bakışlarında başka bir şey vardı. Yine de bir ifrit sürüsü etrafında toplanırken gülümsedi. "Misafirlerimizin icabına bakın, soyum."

Hepsi birer birer açık pencereden atladı ve geceye dağıldı.



BÖLÜM 57

ZENGİN VE AYRICALIKLI OLMAK, İNSANLAR ÇIĞLIK ATARKEN bir fark yaratmıyordu. Sonsuz koridorlar küçülüyor, boğucu ve bunaltıcı bir hâl alıyordu. Mavi-siyah bir geceye açılan aydınlık kemerli girişler, kan kokusu Zafira'nın midesini ağzına getirirken, tenini ter kaplarken hiçbir rahatlama sunamayacak kadar uzaktaki iğne deliklerinden ibaretti. Lana'yı buldu ve onu Pelusyalılardan ayırdı; eli, onun elinin içinde nemli ve soğuktu.

"Okht?" dedi Lana yüksek sesle.

Gökler aşkına, bayılacak gibiydi. *Çok fazla insan. Çok fazla koku.*

"Nefes al. Çıkmak üzereyiz."

Hemen önündeki bir adamın sandaletlerine takılır gibi oldu ve umutsuzluğa düştü ama en sonunda kendilerini dışarı attıklarında Zafira temiz hava almak için derin derin solurken iki büküm oldu.

"Kharal" diye ciyakladı Lana.

Zafira ayaklarının dibinde, avlunun tamamını çevreleyen duvardaki apliklerle aydınlanan cesedi gördüğünde, ağzını bozduğu

için onu azarlayacak kadar düşünemiyordu. Adamın sadağını kaptı ve Lana'yı yanına çekti.

"Korkarım en kötüsü henüz bitmedi," dedi Kifah yanlarına gelerek. Zafira onun bakışlarını bir avizenin, ölülerin hayaletleri yağ fitillerini birer birer söndürürken öylece sallandığı salonun penceresine doğru takip etti. Yıldızlı pencere çerçevesi, emir bekleyen ifritlerin karanlık siluetlerini vurguluyordu.

"O pencereyi her kim kırdıysa ölmesi gerek," diye inledi Zafira. Yayına bir ok taktı. Zenginlerin okları fakirlerinki kadar uysal değildi ama nasıl şikâyet edebilirdi ki?

"O ben oluyorum," dedi Kifah süklüm püklüm. "Kahrolası Guljul."

İfritler avluya aktı. Zafira ve Kifah, Lana'yı arkalarına aldılar.

"Ne düşünüyordun?" diye bağırdı Zafira çığlıklar göğü doldururken.

"Oradan dışarı çıkabileceğimizi düşündüm ama kimse elbiselerini yırtmak istemedi. *Daama* erkekler bile," diye yanıtladı Kifah.

Avlunun kumlu taşları üzerinde ifritler dalgalanıp kabardı, fazla yakından bakılamayacak kadar tuhaflardı. Zafira, Sharr'da Yasmine'in, ardından Baba'nın, sonra Umm'un şeklini alışlarını hatırladı. Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremedi ama kesinlikle biliyordu ki yorgundu, bitkindi ve uzanıp kestirmeye hazırdı. O diğerleri gibi cephenin gediklisi değildi. Hayvanları deşen ve paydos eden bir avcıydı.

Ama dünya insanın buna hazır olup olmadığını umursuyormuydu sanki? Kifah'ın yanında yerini aldı. Dokuz Seçkin'in geri kalanı da yavaş yavaş aynısını yaptı; haşhaşiler ve gümüş üniformalı muhafızlar da onlara katılıyordu. Lana bile bir kılıç aldı.

İlk ifritler onlara doğru koşmaya başladığında Zafira, her ne kadar dünyaya hazır olmasa da, her ne kadar bu gece ölme ihtimali olsa da en azından yalnız olmadığını düşünerek kendini teselli etti.

Avlu dakikalar içinde bir kargaşaya sürüklendi. Kapıların kilidi henüz açılmamıştı ve panik etraflarına boğucu bir kubbe inşa etti.

Zafira her atıştan önce duraksıyor, attığı okun bir ifrit yerine bir insana yönelmediğinden emin olmaya çalışıyordu. Ama sahtekâr askerlerin bazıları savunmasız olanlara arkadan yaklaşıp boğazlarını kesmek için insana dönüştüğünden meşakkatli bir işti.

Kifah bir küfür savurdu ve Zafira ona döndü. "Ghada. Benim..."

"Git," dedi Zafira kısa bir duraksamadan sonra ama bunu kendisi söylemiş olduğu hâlde Kifah halifesine ve Dokuz Seçkin'e doğru koşarken ihanete uğramış gibi hissetti. Zafira onun gidişini izledi, Ghada'nın da iki elinde *iki* mızrakla bizzat ifritlerle savaştığını görünce şaşırıldı.

Sonra ifritler ortadan kayboldu.

Etrafındaki bütün insanlar inanamayarak doğruldu. Biraz ileride Nasir çömeldiği yerden kalktı ve Altair yanında küçük bir çocukla tamamen hareketsiz durdu. Bir titreme yeri sarstı, gevşek taşlar takırdadı. Ardından bir başka sarsıntı duyuldu ve sonra bir üçüncü. Âdeta...

Ayak sesleri.

"Okht..." dedi Lana sesinde korkuyla.

Görünmez bir el aplikleri söndürdü, geriye yalnızca saklı ayın ışığını bıraktı. Ama bu ışık, kanatlı ve sevimsiz bir yaratığın devasa formunu seçmelerine yetmişti. İfritlerle aynı gölgelerden yapılmaydı.

"Ne..." Zafira'nın sesi boğazında sönüp kaldı.

"Kıdemli ifrit," dedi yakınlardaki biri. Zafira bir dövmenin parıltısını gördü. Yüce Çember'den bir Safin. "İdare edilmesi çok daha zordur, muhtemelen Aslan da bu yüzden daha önce onlardan birini hiç çağırmadı."

Kıdemli, Aravistan'daki herkesi uyandırmaya ve bütün havayı tüketmeye yetecek kadar yüksek bir sesle, avazı çıktığı kadar bağırdı. Savaşın ortasına inerek bir haşhaşiyi pençeleriyle ezdi. Havayı korkunç bir koku sardı; yanmış et gibi nemli ve kekremsi bir koku.

Yaratık harekete geçti, yolundan çekilmekte yavaş kalan insanların devirdi. Ay ışığı pençelerinin kara çeliğinden yansıyordu. Zafira, Lana'yı yana itti. Dönüp kardeşine baktı ama yapmamalıydı.

Lana'nın kendini koruyacağına güvenmeliydi.

Bir ifrit Zafira'yı yere devirdi, asasını saplamak üzere kaldırdı. Lana çığlık attı ve dehşet Zafira'yı yumruğunun içinde ezdi. Bacaklarını savurarak ifriti üzerinden fırlattı ve asanın hamlesinden yuvarlanarak kaçtı.

Üzerine ay ışığıyla uzamış bir gölge düştüğünde dizlerinin üzerindeydi. Ardından ikinci, üçüncü ve dördüncüsü geldi. İfritler etrafını sardı. Döndü ve temkinli bir yavaşlıkla doğruldu. Göz ucuyla Lana'nın çok uzakta olduğunu gördü. Kifah'ın ona doğru koştuğunu gördü ve bir çığlık savaşçının dönüp tekrar Dokuz Seçkin'e bakmasına neden olmadan önce umuda kapılır gibi oldu.

Zafira can yakıcı, kabullenmiş bir kesinlikle anladı ki bu, ittifaklarının sona erdiği andı. Kifah'ın seçim yapmak zorunda kaldığı bu an.

Ateşi avlarsınız biz, demişti Kifah. Işığı avlamış, gölgelerle bağlanmış yıldızlara hapsedilmiş iyiyi bulmuşlardı. Zümre artık birlikte değilse, onları kim kurtaracaktı?

Öyleyiz. Birlikte ya da değil, aynı cephede savaşıyorlardı. Baba için, Deen için, Benyamin için, Sultan'ın bir zamanlar olduğu kişi için. Zafira yayını daha sıkı tuttu ve düşmanına baktı. Yeminini hatırladı: Savaşarak ölmek. Umm'un sözlerini hatırladı. Sana verdiğim isim kadar muzaffer ol.

"Sonuna dek muzaffer," diye fısıldadı ve sonuncusu olduğunu bilerek okunu fırlattı.

BÖLÜM 58

ANLARDAN ÖNCEKİ ANLAR VARDI, DÜNYA BU ANLARDA ürkütücü bir berraklıkla şekillenirdi, korkunç bir *sonraya* sürüklenen keskin hatlı bir *önce*. Güçlülerin güçsüz düştüğü, vaatlerin başarısızlığa döndüğü anlar.

Bu da öyle bir andı.

Nasir'e göre Zafira, Kifah'ın kısacık bir tereddüdün ardından ona doğru koştuğunu görmemişti yoksa son okunu fırlatmadan önce beklerdi. Hayır – yenilgi hissiyle hareket etmişti. Ölümü kucaklamak için kollarını açmış, son bir dövüş için silahlanmıştı.

Okun göğsüne saplandığını gördü. Zafira'nın soluğundaki o korkunç hırıltıyı duydu.

Ve ruhu
ikiye
bölündü.

Öyle büyük bir sarsıntıydı ki sonsuzluk gibi gelen bir an boyunca nefes alamadı. İşte ruhunun eşini bulduğunu o an anladı. Parlak, alev alev, ölü.

Ağzından birkaç sözcük koptu, gürültüsü yabancıydı, sanki sesin kendisi zamani durdurup geri sarabilirmiş gibi. İnsanları yolundan çekti. Devasa kıdemli ifrit başka bir saldırı için hazırlanmıştı ve biri Nasir'i belinden tutup geri çekti. Orada olabilecekken, Zafira'yı tutabilecekken, onları durdurabilecekken, onu kurtarabilecekken izlemeye zorladı. Onun için tekrar nefes alabilecekse, ciğerlerini Zafira'ya vermeye razıydı.

Eğer o güçsüzse tahtın ve tacın, bu ikisinin getirdiği gücün ne anlamı vardı?

Kıdemli, Nasir'in neredeyse durduğu yeri delerken, "Bırak gideyim," diye bağırdı Nasir. Darbenin gücü entarisinin arasından bir şeyin düşüp kırılmasına, parçalarının taşın üzerine saçılmasına neden oldu. Toplayabildiği kadarını topladı. Gümüş ve kızıl pusula. Nasir'i tekrar tekrar Zafira'ya götüren o küçük, önemsiz süs gitmişti. Tıpkı Zafira gibi.

"Hayır," diye gürledi Altair kulağının dibinde. Keşke serap kadar imkânsız bir şey gerçekleşse de o elinin erişmeyeceği bir yerde duruyor olsa razıydı. "İkinizi birden kaybetmeyeceğim."

Güzel ceylan. Lütfen gitme.

"Lütfen," diye fısıldadı ve yalvardı. Pusulası. Kraliçesi. Hayatı. "Gitme."

Ama ölüm kimseyi dinlemezdi, Amir al-Maut'u bile. Nasir, Zafira'nın kelebek kanatlarının bir kez titreşmesini izledi ve Zafira Iskandar yere düştü, bu dünyadan ışığını çeken gümüş bir yıldız.

Nasir'in dünleri ve yarınları işte böyle gitmişti.

BÖLÜM 59

YAŞAMAK, ÖLÜM YEMİNİ ETMEKTİ.
Herkesin yudumlamaya yazgılı olduğu bir kadeh. O zaman neden kendini aldatılmış gibi hissediyordu? Sanki değerli bir şeyi kumarda kaybetmiş gibi?

Taş sertti. Ciğerleri inatla art arda soluk aldı. Okun ucu göğsünden çıkıntı yapıyordu ve Zafira bu ironiye güldü. Sersemlik bir acı seliyle birlikte bedenini sardı ama Zafira ölümün soğuk sarılışını, kaosun içindeki dinginliği hissediyordu.

Kardeşini yüzüstü bıraktığı için Yasmine'den asla özür dileyemeyecekti. Lana'nın yanağını bir daha öpemeyecekti. Büyülü bir dünyayı hiç göremeyecekti. Son anları bir dizi göz kırpmışın arasına kaydedildi:

Kifah. Kazınmış başı ayın ışıltısıyla parlıyor.

Göz kırpmış.

Kıdemli. Aravistan'ın asillerini parçalarken çığlık atıyor.

Göz kırpmış.

Gökyüzü. Sayısız yıldızı ümitle ışıldıyor.

Sonra bir ses: Üzgün, çok üzgün bir prensin kırılgan sesi. Tahtsız bir kral. Bu, içini okun verdiğinden de beter bir acıyla doldurdu. Şansı varken o sözleri söylemeliydi çünkü gerçekten öyle hissediyordu. Kanayan ruhunun her zerresiyle.

Dünyası karardı.



BÖLÜM 60

DÜNYA SİYAH VE BEYAZA BULANDI, RENKTEN YOKSUN kaldı, sonsuzluk ihtimali tek darbeye yarıya indi. Kıdemli gürledi, gölgeden kanatları geceye yükseldi. Belki de Nasir'in ani hareketsizliği ya da soluğundaki vazgeçistendi ama Altair onu bırakıp geriye doğru dikkatli bir adım attı. Acı ve ıstırap öfkeye karıştı. Bıçakları bileğinde nabız gibi atıyordu ve savaşın sesleri silindi.

Nasir entarisinin içinden Macavhar'ı çıkardı ve Altair'in ellerine tutuşturdu.

"Koru onu," diye hırladı ve öne atıldı, giderken kırık bir kılıcı kapıverdi. Görüşü bulanırken kılıcını bir ifrite doğru salladı ve bir haşhaşıyı başa birinin yolundan çekti çünkü o an için ikisi de hâlâ Ghameq'e yemin etmiş müttefiklerdi.

Nasip yüzündeki ıslaklığı sildi ve kıdemlinin pençeleri yeri süpürürken kolunun üzerine sıçrayıp yukarı doğru yola koyuldu. Yaratık panikle bir çığlık atıp elini savurdu. Nasir yaratığın kafasına doğru atıldı, boynuzlarından birini tutmadan önce pençelerinin

bir diğerk hamlesinden son anda kaçtı. Kıdemli dengesini kaybederek sendeledi. Nasir dişlerini sıkarak ikinci boynuza doğru sallandı ve iki boynuzun arasına asıldı.

Altair avlunun kapılarını açarken insanlar aşağıda cıgıllıklar atıyordu. Büyük Kütüphane'nin pencereleri ay ışığında Dandan dişleri gibi parlıyor, Nasir kıdemlinin kafatasına saplarken kılıcın keskin ucundan yansıyordu. Kıyafetlerine, saçlarına, yüzüne kan sıçradı. Yaratık sendeledi. Nasir kılıcı tekrar tekrar sokup çıkardı ve kıdemli son bir ulumayla yere yığıldı.

Sessizlik, Nasir'de ağlama isteği doğurdu.

Nasir yaratığın başından indi ve kılıcı bir tıkırtıyla yere bıraktı. Bir grup insan öylece bakıyordu. Yüzlerini okuyabilmek, o sıkıntılı hâllerini ve gözlerini irileştiren korkuyu anlamak için güneşe ihtiyacı yoktu.

O kız gelip de keskin sözleri ve çekingen bakışlarıyla canavarı parçalarına ayırana kadar Amir al Mau'tu o. Kız ondan alındığına göre, Ölüm Prensi'nin geri dönmesi tam da olması gereken şeydi.

Artık usanmıştı. Aslan'ın istediğini yapmasına izin verecekti. Kızı alacak, gömecek ve...

Seif onu durdurdu. "Her birimiz ölene kadar vazgeçmeyecek. Gitmemiz gerek."

"Bırakalım da taht onun mu olsun?" dedi şu ya da bu halifelikten bir memur. "Sizin türünüz bizi her zaman acı çekmeye terk etmiştir zaten."

Seif döndü, tırpanları bir ifriti üçe bölerken bir yılanın dili kadar hızlıydı.

"Havamda değilim, fani. Dilersen karşısına sen çık. İstiyorsan öl."

Memur, Nasir'i görüp de onu ikna etme ihtimalinin düşük olduğunu anlamadan önce bir süre atıp tuttu, sonra öfkeyle çekip gitti.

Altair onlara doğru koştu. "Evet, güzel, harika konuşma," dedi sahte bir neşeyle, Nasir'in kolunu çekiştirerek. Bakışları, yeni bir ifrit dalgasının toplandığı açık pencereye sabitlenmişti. Lana, Kifah

ve Dokuz'un geri kalanı hiçbir yerde görünmüyordu. "Konuşmayı severim, sen sevmez misin? Daha sonra konuşalım. Şimdi yallah."

"Ön avlu. Atlar. Benimle Asfar ticarethanesinde buluşun," diye bağırdı Seif saraya doğru koşarken.

"Onu bırakamam," dedi Nasir, kapıların iç tarafında durarak. "Böyle olmaz."

Altair bir elini onun omzuna koydu ve Nasir eldiven hançerleri uğuldarken kuvvet bulmak için bir nefes aldı. "Bazı gururlar kaybedilmeli ki bir gün daha savaşabilelim. Bunu anlayabilecek herhangi biri varsa o da Zafira'dır." Çenesini oynattı. "Ve Benyamin. Onu orada bıraktığım için kendimi asla affetmeyeceğim ama başka seçeneğimiz yoktu. O taht senin hakkın ve seni o tahta geçirebilmem için hayatta olman gerek."

Sürü yoğunlaştı ve insanlar kaçmaya ya da ölmeye devam ederken kalabalıklar azaldı. Bir ateş canlanarak ölüleri turuncuya boyadı. O ne bir asker ne de generaldi ama o bile bu cephenin kazanılmayacağını görebiliyordu. İnsanlar avluda kalmaya devam ettiği sürece ifritler saldıracaktı ama Aslan aptal değildi: Bu kapıların ardındaki kimseye zarar vermeyecekti. Henüz.

Nasir omuzlarını düşürdü. Ruhunun yarısını ve kalbinin tamamını ardında bıraktı.

Atlar, Aslan'ın karanlık soyundan kaçtıkları için memnundu. Nasir'in atının alacalı tüyleri ay ışığında parıltıyor, ona gümüş ipeği hatırlatıyordu. Şehri korku sarmıştı, bu saatte bile gevşek ağızlarından söylentiler yayılıyordu ama Nasir ve Altair sokaklarda hızla ilerlerken kimse için durmadılar.

Nasir uyuşmuş gibiydi ve hiçbir şeyin farkında değildi. Sadece bir daha bir başkasının kiyle hiç eşleşmeyecek soluk alışları. Sadece kalan günleri boyunca uzayıp gidecek soluk verişleri.

Altair, Asfar ticarethanesine giden yolda öncülük ediyordu – içinde iki devenin boş boş gezindiği, bir üçüncüsünün de salınan

alçak çalılarının aralında uyuduğu bronz kapılı, dar bir bina. Nasir bitkince atından indi. Mavi-siyah gökyüzünden yumuşak bir esinti gelip ensesine değen saçlarını yaladı. Saniyeler kalp atışlarıyla birlikte ilerliyor, her biri Zafira'nın ölümünü yeni baştan yaşıtıyordu. Önceden müthiş bir telaş içindeydiler, her an bir diğerine götürüyordu – madalyon, şölen, Altair.

Artık zamanın bir anlamı yoktu.

Haytham'ın oğlu vahşî bir hayvana yaklaşırmış gibi Nasir'e yaklaştı ve "Şükran," dedi.

Nasir ona öylece baktı.

Ondan, sekiz yaşındaki bu masum çocuktan nefret etti. O solgun teninden nefret etti, kıvrak aksanından nefret etti. Hâlâ bir babası olmasından nefret etti. Nasir'in ağzından acısı döküldü.

Zafira ölmüştü.

Altair mırıldanarak çocuğu nazıkçe develere doğru götürdü. Geri döndüğünde acımasını yeterince hızlı gizleyemedi ve Nasir'in damarları ani ve kör edici bir öfkeyle doldu. Altair'i duvara doğru itti, harap hâldeki gömleğini yumruklarıyla kavradı.

"Hepsi senin suçun." Sesi soluksuz, yaralıydı. Aklını kaçıırıyordu.

Altair mücadele etmedi. "Bunu durdurmak için ben ne yapabilirdim?"

Nasir, Altair'in sanki karşısında çocuk varmış gibi çıkan nazik ses tonu karşısında çenesini sıkı.

"Söyle bana, Nasir. Gerekirse döv beni. Acımı hafifletecekse beni paramparça et."

"Işığını kullanabilirdin. Kapıları patlattığın gibi onları da yok edebilirdin. Sonra..."

Hiçkırarak elini indirdi ve Altair onu göğsüne çekti. Nasir yıllar sonra ilk kez kucaklaşmaya benzer bir şey yaşayınca başta kaskatı kesildi. Sonra alnını Altair'in omzuna dayadı.

Nasir'in görüşü dalgalanırken öylece durdular. Babası hiçbir zaman gerçekten hüküm sürmediği tahtın yanındaki sert ve soğuk

zeminde yatarken. Güzel ceylanı ayın altında, kalbine saplanmış bir okla öylece yatarken.

"Onun güvenli kazanabileceğimi düşündüm. Onu bir şekilde engelleyebileceğimi," dedi Altair usulca. "Ona boyun eğerken, onu alt edebilecek herhangi bir şey ararken ağzıma gelen safra-yı yuttum. Bana sıyalı hançerden bahsettiğinde büyük bir avantaj elde ettiğimden emindim ama sonra Aya onun elini tuttu. *Daama* gözümü kaybettim. Prangaya vuruldum. Kanımı kullandıkları için gücüm çekildi."

Nasir, göğsünden geçen sözcüklerin gümbürtüsüne odaklandı.

"Sadece ayakta durmak bile toplayabildiğimden daha çok çaba gerektiriyordu. Kapıları kıran şanstı, ben değildim. Denedim, habibi. Gerçekten denedim. Onu seven tek kişi sen değilsin."

Değildim, diye düzeltti Nasir içinden. Şimdiki zamanda dikkatsizce savrulan sözler artık geçmişe kök salmıştı.

"Ghameq?" diye sordu Altair.

Nasir cevap veremedi, aklını kaybetmeden cevap veremezdi ama Altair anladı.

General iç çekti. "Ömründen kalanlar senin ömrüne eklensin."

Nasir dudaklarını birbirine bastırdı. Yaşam, geride ne kadar az ya da çok zamanı kalmış olursa olsun, gerçekten de uzun olacaktı.

"Ne olursa olsun, bir gün için daha benim yanımda kalmana izin verilmesinin büyük bir lütuf olduğunu kabul etmelisin," dedi Altair, sokaklar yaklaşan atlarla hareketlenirken. "Daha büyük bir onur yok."

Nasir geri çekildi ama vereceği cevap Altair'in yüzü ciddileşince silinip gitti.

"Anlıyor musun, kardeşim? Ben varım. Gece ne kadar karanlık olursa olsun, yolunu aydınlatmak için daima yanında olacağım."



BÖLÜM 61

KUMLAR YERLEŞTİĞİNDE GECE AYIN ALTINDAKİ İKİ ATI ortaya çıkardı. Önce Seif indi ve Altair, adamın solgun bakışlarındaki acımayı görünce Zafira'yı öğrendiğini anladı. Acıma, ölüyü asla geri getirmezdii. En düz ve basit hâliyle bir hakaretti, Nasir'in boğazının gerisinden gelen en ham hırıltılarla fark ettiği bir hakaret.

İkinci atlı da atından indi, merhum abisi kadar uzun ve ince bir Safin'di. Varlığı, Seif'in neden kaçarken Nasir'le Altair'e katılmadığını açıklıyordu.

"Leila," diye selamladı Altair. Kızın *abayası* bir cenaze için epey skandaldı. Yakası neredeyse karnına kadar açıktı, soluk teni koyu, pırıltılı kumaşla kontrast oluşturunuyordu. Koşullar farklı olsa Altair'in hoşuna gidecek bir görüntüydü. Benyamin'inkiyle birebir aynı olan yumuşak, kızıl kahverengi gözleri böyle bir an için fazla acı verici bir görüntü olmasaydı.

Kız karşılık olarak başını salladı. Gözyaşları yanaklarını lekelemişti. Elbisesinden kan damlıyordu – annesinin kanı. Altair, Alder

Halifesi'ni yerde görmüştü; nefretle kısaltılmış sonsuz bir yaşam çizgisi. Oğlununki kadar korkunç bir ölüm.

"Demenhur'a gidiyoruz," diye talimat verdi Seif. "Ne Sultan'ın Kalesi ne de Sarasin güvenli. Pelusyalılara da aynısını yapmalarını söyledim. Lana onlarla birlikte gidiyor."

Altair sırtını verdiği duvardan ayrıldı ve Haytham'ın oğlunu kapıda bırakarak onlara doğru ilerledi. Lana'nın kim olduğunu bilmiyordu. "Yol üzerinde bir iki yere uğrayacağım. Örumcek ağının sarayda olanlarla ilgili gerçekleri bilmesi gerek. Biz..." Seif'in acısını görünce durdu. "Ayrılıyorsun."

"Aya benim sorumluluğumdaydı," diye yanıtladı Seif boğuk bir sesle.

Elbette.

"Ve öldü," diye tamamladı Altair hissizce, saçılma tehlikesi taşıyan öfkesiyle mücadele ederek. "Aslan'ı olduğu kişiye dönüştürürken öldü."

"Neden?"

Tek bir sözcüğün ardındaki nefret öyle ağır, Nasir'den o kadar uzaktı ki hem Altair hem de Seif şüpheyle tamamen ona döndüler. Altair, gözlerindeki ateşten prensin ne düşündüğünü anladı: Zafir'a'nın ölmesi Aya'nın suçuymuştu. Ama o yola girerlerse, birine yöneltilen suçlama bir yenisini getirecek, bunun bir sonu, bir geleceği olmayacaktı.

"Bazı gerçeklerin nedeni yoktur," diye mırıldandı Seif.

"Bunun var," dedi Altair güçlkle.

Leila söze girdi. "Onun kaybettiklerinden sonra hakkınız yok..."

"Hepimiz bir şeyler kaybettik," dedi Altair. Kimse bir zamanlar Aya'yı ne kadar sevdiğini bilmiyordu. Kimse bir zamanlar Altair'in onu yargılayacak son insan olduğunu bilmiyordu. "Bana bak. Ona bak." Nasir'i işaret etti. "Kaybettik ve acı çektik. Çılgınlığa ve Aslan'ın yalanlarına kapılmadık. Aya ile bizim aramızdaki fark, Leila, bizim vazgeçmememiz."

Sessizliğin içinde develer homurdandı, Haytham'ın oğlunun

yumuşak mırıltıları duyuldu. Seif'in alnı kırışmış, solgun gözleri ince bir çizgi hâlini almıştı.

"Haklı," dedi sonunda.

"Yani Benyamin bir hiç uğruna öldü," dedi Leila usulca.

Nasir bakışlarını çevirdi. Benyamin gri gözlü prens için, gelecekteki sultanları için ve erkek kardeşi için ölmüştü.

Altair için bu her şeydi.

"Son âna kadar yürekliydi," dedi Altair ciddiyetle. "Can çekişirken bile senden bahsetti."

Leila kısacık bir an gözlerini kapadı, kırmızı dudakları yumuşadı. "Bir Haadi'den daha azını beklemezdim. Şimdi Aravistan'ın en köklü ailesinden geriye bir tek ben kaldım."

"Aslan iktidarda olursa sözkonusu bir Aravistan kalmayacak," dedi Altair, Haytham'ın oğlu serin kumlardan taş toplarken. "Yanımızda olmana ihtiyacımız var. Yardımına ihtiyacımız var. Alderamin'in yardımına ihtiyacımız var."

Leila'nın bakışları yere kaydı. "Halkım asla..."

"Halkın," diye yanıtladı Altair hızla. "Alderamin, halkının yalnızca *beşte birine* evsahipliği yapıyor. Senin halkının memleketi *Aravistan*. Bu bölünmüş halifelikleri bir kenara bırak, Leila. Biz tek bir krallıyız."

"Ben onlardan biri değilim, Altair," dedi kız kesin bir dille. Uzun kulaklarını saran altın telkârilere dalga geçer gibi ışıldadı.

Altair çenesini sıktı, gözünü kaybedişi bir işaretti. "Ben de öyle."

"Ölümsüz yaşamınla ne yapmaya karar verdiğin, bizim kararımız üzerinde herhangi bir zorunluluk oluşturmuyor."

Altair onu izleyerek neşesiz bir kahkaha attı. Yalnızca tek gözle görebilmeye alışmak zaman alıyordu. Başını çevirmesi ve boynunu çok fazla eğmesi gerekiyordu. "Onun ilk karanlık saltanatında oradaydın. Ne olacağını biliyorsun. Karanlık, bir halifelikten diğerine yayılacak ve insanlar ölecek. Safinler bile açlıktan ölebilir." Leila'yla göz göze geldi, inatçılığı karşısında hayal kırıklığına uğradı. "Benjamin olsa..."

"Onun ne yapacağı ya da yapmayacağı hakkında konuşma," dedi Leila. "O öldü. Annem öldü. Halkımdan size yardım etmelerini istediğimde Alder Halifesi'nin unvanının pek önemi olmayacağına anlamam gerek çünkü tek bir Safin bile soyumun uğruna öldüğü fanilere yardım etme eğiliminde olmayacaktır."

Rûzgâr onlara doğru esti, gecenin kayıp ruhları için yas tuttu. Bu korkunç bir gerçektir ama Leila abisine biraz benzeseydi kabul ederdi: Denemeye değerdi. Onları bir araya toplamaya, yardım dilemeye değerdi. Altair, Seif'e döndü.

"Davamızı terk edecek değilim ama benim de Alderamin'e dönmem gerek," dedi Seif. "Bu gece olanlardan sonra Aslan'ın kalan kalpleri yok etmek isteyeceği aşikâr. Kalbi ve tahtı korumak için orada olmalıyım. Yüce Çember'in diğer üyeleri de diğer halifeliklerde aynı şeyi yapacak. Tarih yeniden yazılacak ve eğer bu fırsatın değerini anlayacak birileri varsa onlar da Çember'dekilerdir."

"Tetikte olacağız ve eğer başarılırsanız, büyü geri döndükten sonra bütün halifelikler kendilerini toparlayana kadar güç akışını durduracak kısıtlayıcılar belirleyeceğiz."

Altair henüz o kadar ilerisini düşünmeye hazır değildi. Sıradan insanların yatkinliklerini kontrol edemeyişine endişelenmek, olan biten onca şeyden sonra önemsiz geldi. Başını eğdi, burada hareket edecek yeri kalmadığını hissetti. Hiçbir ikna işe yaramayacaktı. Safinler o yönden inatçıydı.

"Başarı seninle olsun, Seif bin Uqub," dedi en sonunda. "Çabalarının için teşekkürler."

Hem bu kadar yolu gönülsüz insanlara güvenerek gelmemiştii.



BÖLÜM 62

MEDENİYET, YERİNİ MAVİ İŞİLTİLİ KUM TEPELERİNİN iniş çıkışlarına bıraktı, Altair ve Nasir'in atlarının arkalarında kaldırdıkları kumda kayıp gidenlerin hayaletleri belirdi. Altair saraydan kaçtıklarından beri ilk kez, Sultan'ın Kalesi'nin sınırlarını arkalarında bırakıp da Sarasin'e girdiklerinde kendine rahat bir nefes alma izni verdi.

Binlerce adamın can verişini izlemişti ama hiç tek bir görevde bu kadar çok arkadaşını kaybetmemişti. Benyamin, Zafira. Aya.

Nasir daha önce hiç görmediği bir şekilde inceledi onu. Benyamin'in bir zamanlar ona baktığı gibi. Bir insanın karşısındakine onu en az kendisi kadar iyi tanıdığı anda baktığı gibi.

"Onu seviyordun." Sesi alçaktı.

Altair'in gözü kapandı.

"Ondan nasıl bahsettiğini gördüm. Bizden. Kaybetmekten," diye açıkladı Nasir.

"Diğerini daha çok sevdim."

"O ne demek?"

Haytham'ın oğlu hafif uykusundan uyanırken Altair dizginleri daha sıkı tuttu. "Bu ıssız krallığın çocuklarını yeniden gülümsetmek için ne yapmak gerekiyorsa yapacağım demek."

Şafak söktü, Sarasin'in iç kısımlarına, sessiz ve hoş kasabalara doğru ilerlerlerken dünyanın kenarlarına tutundu. Bu sokaklara sanki korku hükmediyor, dehşet havayı boğuyordu.

"Gece çökerken Dancalı Dağları'nı geçeceğiz," dedi Altair.

"Sonra da eve mi?" diye sordu Haytham'ın oğlu.

En azından biri onunla konuşmak istiyordu.

Yalnızca nal sesleriyle bölünen samimi bir sessizliğin ardından Nasir uzaklara baktı. "Sarasin'i ne kadar hızlı geçersek o kadar iyi."

Her ne kadar Sarasin, Aslan'la ikisinin buraya ilk gelişine göre nispeten daha aydınlık olsa da hâlâ krallığın geri kalanından daha karanlıktı. Anayollara bağlı kalarak ifritlerin bulunabileceği gölgelerden kaçındılar; zaman zaman ayrıldılar, zaman zaman bir örümceğin evine uğramak için durdular, sürekli tetikteydiler. Altair'in istediğinden daha çok kişi tarafından görüldüler ve bunların arasında gözleri buz parçalarına benzeyen ve ona Zafira'yı anımsatan küçük bir kız da vardı.

Zafira'yı yüzüstü bırakmıştı. Bir kez daha kendi içine gömülen ve dünyaya kapılarını kapatan, zaten yaralı olan ruhu yavaşça çürüten Nasir'i yüzüstü bırakmıştı. O, dünyanın ondan durmaksızın bir şeyler çaldığı ve karşılığında hiçbir şey vermediği bir çocuktan yalnızca. Altair, kaçtıklarından beni ondan tek bir gölge tutamı çıktığını bile görmemişti.

Yine kendi duygularını boğuyor, kalbini bir kez daha kafese tıkiyordu. Altair yıllarını prensten nefret ederek geçirmişti ama Sharr, geleceğin gidişatından daha fazlasını değiştirmişti. Nasir bu yolculuk başlamadan önce annesinin ona verdiği pusulanın kalıntılarına baktı ve başparmağını kaybedilmiş binlerce ruhun kederiyle, parçalanmış camda gezdirdi. Biri ona kardeşinin böylesi bir tutkuya, böyle bir şefkate muktedir olduğunu söylese, Altair yüzlerine karşı kahkaha atardı.

"Nasıl kaçtığımı sormayacak mısın?" Sözler hafifti ama onu kısıtlayan siyah prangaların ağırlığını hâlâ hissedebiliyordu.

Nasir, Altair'in kızarmış bileklerine baktı gönülsüzce. "Nasıl kaçtın?"

"Şu bilinsin ki ben dilini kullanmaktan çekinen biri değilim," dedi Altair.

Nasir uzun bir soluk verdi ama prens en azından ıstırabından başka bir şeye odaklanmıştı. Hızlarını artıracak Pelusya kudreti yoktu onlarda, uzun bir yolculuk olacaktı.

"Söyleyecek bir şeyin var mı, canım kardeşim?" Altair, onu görmezden gelme arzusuyla cevap verme ihtiyacı arasında bocalayan Nasir'i izledi.

İkincisi galip geldi. "Kimse sıvışmak için yaptığın pis şeyleri dinlemek istemiyor."

"Senin, küçük prens, o küçük, kara kafanı soktuğun delikten çıkarmaya ihtiyacın var. Sözcüklerden bahsediyordum. Benim kusursuz cazibem ırkın beğenisini aşıyor."

Nasir tıpkı eski günlerdeki gibi onu duymazdan geldi ama bu Altair'i ne zaman durdurmuştu ki?

Aya'nın ölümünden sonra ifritler gelmiş, Aslan'ın emriyle hazırlanmışlardı. Altair'in içinde bulunduğu durumda alt edemeyeceği kadar çoklardı ve o da bunu biliyordu. Çok zayıftı, çok bitkindi. Duygusal ve fiziksel olarak.

O da ellerini kaldırmıştı. İfritler düşüncesiz yaratıklar değildi, biliyordu. Aya'ya, atılmış bir oyuncak bebek gibi yerde öylece yatan yığına bakmaktan kaçındı ve yerde yüzükoyun, bilinçsiz yatan arkadaşlarını işaret etti. En azından yalnızca bayıldıklarını ve ölmediklerini umuyordu.

"Arkadaşlarınıza ne olduğunu gördünüz mü?" diye sordu Altair. İfritler yalnızca gözlerini kırıştırdı ama Altair aldırmadı. Tek taraflı konuşmalara alışkındı. Nasir'i tolere eden herkes eninde sonunda alışmak zorunda kalırdı. İfritlerle konuşmak künefe kadar kolaydı.

"Aynısını size de yapmayacağımı düşünmeyin."

İfritle kendi aralarında konuşmak için duraksamıştı. Altair bu çileyi sağ salım atlatırsa onların dilini öğrenecekti. Sağlam gözünü kırıştırarak buna yemin etti.

"Kendinize bir bakın, etrafta cıvıldaşıp onun söylediklerini ikinci kez düşünmeden yapmak için koşturuyorsunuz," diye devam etti Altair.

Onları ve konuşmalarını izledi; dördü birden dönüp beşincisine baktı, belli ki grubun lideri oydu.

Altair o kısacık dikkat dağınıklığını ileri atılmak için kullandı. İki ifriti tekmeleyip kollarını savurarak diğer ikisini de prangalarının ağırlığıyla yere devirdi, böylece beşincisi alev almış bir asayla ona doğru gelirken zaman kazandı.

Cık cıklandı. "Babam bana zarar vermene hiç izin vermedi, öyle değil mi?"

İfrit umursamadan ya da büyük ihtimalle anlamadığından asasını savurdu. Altair yoldan çekildi, başka bir asa kalbine doğru gelirken kolunu yukarı doğru savurdu. Asa, Altair parmaklarını ifritin boynuna dolamadan hemen önce sağ prangasına denk geldi.

Kapının dışında ayak sesleri yankılandı.

Altair sonuncu ifriti de yumrukladı ve kenara atılmış neşteri ve silah olarak kullanılabilecek ne kadar diğer alet varsa hepsini toparladı, yalnızca Aya'nın gözlerini kapamak için durdu ve ardından koridora süzüldü.

Ve Seif'le yüz yüze geldi.

Altair, kapıyı Aya'nın cesedinin üzerine kapadı.

"Bin Laa Shayy?" diye sordu Seif. Soluk gözleri Altair'in eksik gözüne kaydı ve aynı hızla başka tarafa baktı. "Ne oldu sana?"

Hiç kimsenin oğlu. Altair neredeyse gülecekti. *Off, sana bazı haberlerim var, habibi.*

"Seif!" diye haykırdı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni göreceğimi düşündüğüm onlarca yerin içinde sarayın altındaki zindanlar yoktu." Seif kabaydı. "Ben şeyi arıyordum..."

"Biliyorum. Yardımına koşman büyük incelik."

Seif buz gibi bir bakışla onu izledi. "Aslan, Aya'yı alırken kurtarılmaya pek ihtiyacın varmış gibi görünmüyordun."

Altair lanetli prangalarına bakmayı bıraktı. "İnandın mı? Yaptığım onca şeyden sonra gerçekten de krallığıma sırtımı döneceğimi mi düşündün?"

Seif'in küçümseyişi sözlerine de sızdı. "Ne başardın? Aya'yı kacırdı çünkü..."

"Aya öldü," dedi Altair. "Eğer acele etmezsen geri kalanlar da çok geçmeden onun izinden gidecek. Şimdi ters ters bakmayı bırak da şunlardan kurtulmama yardım et."

"Öldü mü?" diye tekrarladı Seif uyuşmuş gibi.

Altair parmaklarını siyah cevherin üzerinde gezdirdi, üzerine işlenmiş Safin dilindeki yazıyı okumaya çalıştı. Durmamaya çalışıyordu çünkü aksi durumda acı üzerinde birikirdi.

Seif tırpanıyla ve birkaç sözcükle üzerinde hızla çalışmaya geçmeden önce prangalara tek bir bakış attı. Altair cevher düşüp bileklerini saran kalın kırmızı şeritleri ortaya çıkarırken sendeledi.

"İz bırakacak," diye mırıldandı, damarlarını patlatacakmış gibi bir ateş sarmadan önce. En yakındaki yüzeye tutundu ve çenesini kıracak kadar sıktı. Teni parladı, altında beyaz bir ışık meşale gibi yanıyordu. Dikkatli olmazsa orayı yerle bir edecekti.

Wahid, ithayn, thalatha, diye sıraladı mırıldanarak.

"Gidelim mi?" diye sordu Seif ama Altair, Aslan'ın odasına, ihtiyacı olan siyah ve keskin şeyi bulduğu ama çalmaya fırsat bulamadığı yere doğru döndü.

"Önce almam gereken bir şey var."

Yolda geçen yaklaşık bir haftanın ardından Tenema Geçidi eğimli yamaçları ve bir sıra açık, bir sıra koyu renk taş kullanarak yapılan, Altair'in bir türlü sevedemediği bir tarz olan *ablaq* taş işçiliğiyle nihayet Demenhur'a açıldı. Arazi hâlâ bembeyaz ve soğuk karla kaplıydı

ama hava farklılaşmıştı. Altair'in hatırladığı kadar ısırmıyordu. Değişim kokusu geliyordu. *Umut.*

Umutun hızla geldiğini, en karanlık yerlerde ve en yürek parçalayıcı zamanlarda tomurcuklanmaya başvurduğunu öğrenmişti. Demenhur'da hissettiği de buydu.

"Geldik," dedi Haytham'ın oğlu, evine dönen bir asker gibi uzunca ve hafif bir titremeye göğsüne doğru düştü. Altair'in sırtını bir rüzgâr okşadı ve bir kez daha ikiz palalarını hatırladı, hayalet ağırlıkları bıçakların kendisinin hiç olmadığı kadar büyüktü.

En az benim kadar şefkatli eller bulasınız, Farhan ve Fath. Onların dövülüşünü izlemiş, kabzalarının hemen üzerine *bin Laa Shayy* yazısını yontsun diye demirciye fazladan ödeme yapmıştı. O yalnızca hiç kimsenin oğlu değildi, bununla *gurur* duyuyordu.

Farhan ve Fath en zorlu savaşlarda hep onunla olmuştu. Farhan ona Demenhur ordusuna karşı çok gerekli bir zafer kazandırmıştı. Fath keskin dilli kadın avcının ellerine tam oturmuştu, hani...

Sultan'ın dişleri.

Altair cansız bir ağacın bir araya toplanmış dallarının altından eğilirken heybesini küfrederek açtı. Yeşil deriyle ciltlenmiş ve üzerine bir aslan başı damgalanmış Macavhar'ı çekip çıkardı. Tam ortasında bir delik vardı, kitabın bağlı olduğu kişinin ağır yaralanmasının sonucuydu ve eğer Altair delirmiş ve umutla aptallaşmış olsaydı, kitabın soluk almak için mücadele ettiğini söylerdi.

Gözlerinin *-gözünün-* önünde kendini birleştirirken nefes almak için mücadele ediyordu. Altair iç geçirdi.

Buna alışmak zaman alacaktı.



BÖLÜM 63

ÖLÜMÜN BU KADAR ACILI OLMAMASI GEREKİYORDU. Hayır, onun bir son olması gerekiyordu.

En azından cesetler durumu öyle gösteriyordu. Ama Zafira sırtüstü yatarken bile acı içinde kıvranıyordu, havanın sıcaklığına rağmen burnuna keskin bir şey batıyordu. Demenhur'u ve ateş ne kadar yüksek sesle çatırdarsa çatırdasın soğğun hiçbir zaman tamamen yok olmayışını hatırladı.

Eksik olanlar yalnızca Baba ve Umm ve...

Ölü kulaklarında bir dizi küfür yankılandı. Sonra: "Eğer iki saniye içinde uyanmazsa onu tokatlayacağım."

Yasmine?

"Seninle arkadaşlığını neden sürdürdüğünü anlamaya başlıyorum."

Bu dümdüz ses tonunu, kelimelerin şimşek hızında ardı ardına dizilişini tanıdı: Kifah. Gökler aşkına, ölümler rüya görüyordu. Yoksa iki arkadaşı nasıl birbiriyle konuşabilirdi ki?

"Görünüşüm dışında mı?"

Hayali Kifah bir kahkaha patlattı ve bir kapı çarpılarak kapandı. Zafira rüyalarından birinde en son ne zaman bir kapının kapandığını hatırlayamadı. Belki de ölümler daha canlı rüyalar görüyordu.

"Orada gözyuvalarının döndüğünü görebiliyorum."

Zafira önce temkinle bir gözünü açtı, ardından da diğerini. Işığın ani saldırısı karşısında gözlerini kırptırdı. Işık yalnızca Demenhur'da bu kadar beyaz, bu kadar kör edici olabilirdi. Başka her yerde altın sarısı olur, büyüleyici bir şekilde ışıldardı.

"Ben... Ben ölmedim mi?" Sesi boğuktu.

Parlak bronz rengi saçlarla çevrelenmiş bir yüz yaklaştı, kısmen mavi bir şalla örtülüydü. Sıcak gözler duygusallıkla aydınlanmış ve sürme çekilmişti, yuvarlak hatları endişeli görünüyordu, güzellik kremi teninin her tarafına işlemişti. Zafira birden utanarak başını eğdi. Hayır, *korku* göğsünü karıncalandırdı.

Çünkü ölü olmak, Yasmine'le yüzleşmekten daha kolaydı.

Arkadaşının dudaklarından hıçkırık ve kahkaha arası bir ses dö-küldü. "Zaten hep yürüyen bir ceset olmuştundur. Başka kimse bu kadar sıkıcı olamaz."

Zafira bir şiltenin üzerinde uzanan bedenine baktı ve göğsünden çıkan ok ucunu hatırladı. Bedeni acıyla kıvrılırken bile hissettiği şaşkınlığı. Nasıl hayatta kalmıştı? Demenhur'a nasıl gelmişti? Her düşünce, bir sonrakine dolaşıyordu.

"Üzerimde ne var?" diye sordu.

Göğsünün sağ tarafından boynunun öteki ucuna doğru sargı bezi sarılmıştı. Sırtındaki kaslar tuhaf bir şekilde düğüm olduğundan doğrulmasını zorlaştırıyordu ama elbisesi parlak sarı bir tondaydı, omuzlarından gerilmişti ve epey bir kısaydı. Üşüdüğüne şaşmamalıydı.

"Ölmeye hazır gibiydin, ben de olabildiğince güzel görünebileceğini düşündüm. Benim elbisem. *Khara*, her zamanki gibi nankör-sün. Seni temizledim ve o kokan saçlarını yıkadım. Kirli tırnaklarını temizledim. Seni dışarıda donmaya bırakmalıydı. Sana böylesi iyi gelirdi."

Zafira nefesini tuttuğu birkaç saniye boyunca ona baktı, ardından sırtına, arkadaşının *tam karşısında* olmasının özlemine, coşkulu sevincine ve mutluluğuna daha fazla karşı koyamadı.

Sonra da Yasmine ağlamaya başladı.

Yasmine onu kollarıyla sardığında Zafira kendi acısında boğulacaktı. Uyuşmuş duyularına portakal çiçeği ve baharat kokusu doldu.

Yasmine'in gök mavisi elbisesi cömert kıvrımlarını sarıyor, iri memelerini vurguluyordu. Asil görünüyordu. Gerçi her zaman köylerindeki herkesin anladığı bir biçimde asil olmuştu. En kasvetli günlerin güneşiydi o. Ölüm ümitsizliğindeki neşe. Asillere özgü yaşam ona yakışmıştı, sarayda yalnızca bir misafir olsa ve batı köylerinde çekilen acılardan fersah fersah uzaklarda olsa bile.

"Lana bana bir mektup gönderdi," diye fısıldadı Yasmine. "Ben de olabildiğince çabuk geldim. Sen – sen kanlar içinde ve hareketsizdin, Zafira. O kadar hareketsizdin ki kalbim durdu." Sesi kısık ve titrekti. "Yanında kaldım. Diğerleri durumunun umutsuz olduğunu söylediğinde bile seninle kaldım."

Lana'nın Aya'dan öğrendiği neydi? Hasta bir insan, yaşamının yalnızca yarısını bir şifacıya borçlu olurdu, diğer yarısını da umuda.

Zafira, Aya'nın umut edebilme yetisini ne zaman kaybettiğini bilmiyordu.

"Eğer o okçu senin yarın kadar becerikli olsaydı hiç şansın olmazdı. Yolculukta Lana da yanında olduğu için şanslısın, kanamayı durdurmuş ve seni buraya, ihtiyaç duyduğu malzemelerin bulunduğu yere getirene kadar hayatta tutmuş. Seni resmen baştan dikti, herkese küçük bir general gibi emirler yağdırdı. Zavallı kısa bir süre önce bitkinlikten çöktü."

Elbette Lana'ydı. Zafira'nın göğsü gururla kabardı, ta ki Yasmine geri çekilene ve Zafira tanıdık duvarları görene kadar. Köşedeki kenarı kırık lavabo. Gözlerinin arasını hep daha açık gösteren çatlak ayna.

Burası Thalj'daki saray değildi. Sarayla alakası yoktu – *laa*, fakir birinin eviydi.

Onun odasıydı. Evindeydi.

"Neden buradayız?" diye sordu.

"Belli ki seni kurtarmanın tek bir yolu varmış ve o da Umm'un dolabındaymış."

Ya da Alderamin'de, demedi Zafira. Aya'da herhalde annesinin-kinin on katı malzeme olmalıydı. *Ya, Umm*. Zafira daha önce, onu görmemenin suçluluğuyla yaşamıştı. Şimdiyse her bakış içini sızıyla, uyuşturan bir boşlukla dolduruyordu.

Öksüz kaldığını hatırlamak tekrar açılan bir yaraydı.

"Geri dönmek tuhaf, değil mi?" diye sordu Yasmine, sessizliğini yanlış yorumlayarak. "Defalarca yıkanmış eski bir elbiseyi giymek gibi."

Doğruydı. Zafira artık sarayın pürüzsüz duvarlarını ve zeminin parlaklığını gördükten sonra kendi evinin kusurları iyice gözüne batıyordu. Kûfün karanlık damarları hiçbir zaman tamir ettirecek kadar para bulamadığı kırık pencere camından içeri süzülüyordu. Lana'nın kâbus görme korkusuyla bakmayı reddettiği karanlık bir boşluk oluşturan, kapakları tam oturmayan gardirop. Baba'nın kızlarına iyi geceler dilemek için yaslandığı kapı pervazı.

Zafira tıkanan boğazını temizledi. "Beni getiren Kifah mıydı?"

"Eğer Dokuz Seçkin'den biriye, evet. Seni inanılmaz hızlı giden şu süslü Pelusya arabalarından biriyle getirdiler. Ama etrafta kalan bir tek o."

"Peki diğerleri..." dedi Zafira cesaretini toplayarak. "Onlar... onlar burada mı?"

"Diğerleri mi? Sadece biz varız. Lana'nın mektubu ulaşınca buraya olabildiğince çabuk gelmek için Thalj'dan ayrıldım, o sırada Halife Ayman daha Sultan'ın Kalesi'nden dönmemişti. Yani hayatta mı değil mi bilmiyorum."

Hayır, o ihtiyar ahmak değil.

Onlara sırtını döndükten sonra lanetli şölende bir ışık hâresiyle onlara yardım etmeye gelen Altair.

Tırpanlarını bir dansçının ipeklileri gibi savuran Seif.

Nasir.

Nasir. Nasir.

Yasmine başını eğdi, şalı omzundan kaymıştı. "Ben de yanaklarında hiç renk göremeyeceğim sanıyordum. İyi misin?"

Zafira uysalca başını salladı, birkaç nedenle Yasmine'in gözlerine bakamadı.

"Merak ediyorsan kar hâlâ var." Yasmine ellerine baktı.

Hayır, Zafira merak etmiyordu. Aklındaki Deen'di ki bu Yasmine de onu düşünüyor demektir.

"Daha az yaşıyor. Yaşlılar değişimin kademeli olacağını umuyor, aksi hâlde halifeliği sel alabilir."

Deen'in adı Zafira'nın dilinin ucuna geldi.

Bakışlarını kaldırdı ve her zerresiyle Deen'inkileri andıran Yasmine'in gözlerine baktı. Midesi kederle çalkalandı.

"Biliyorum." Yasmine'in sesi düzdü, omuzları kaskatı bir çizgi hâlindeydi. "Biliyordum."

Zafira camdan bir kutuya sıkışmış gibi hareketsiz kaldı. *Üzülme-ye ne hakkın var?* diye sordu suçluluk. Tamamen kendi suçuyken ne hakkı vardı?

"Buraya geri geldim," diye başladı Yasmine kesik kesik. "Siz gittikten sonra. Ben... ben kaybolmuştum. İçime ne girdi bilmiyorum ama Arz'a gittim çünkü seni çok ama çok özlemiştim. Sonra onu gördüm. O... gözkapaklarımın içinde *çaktı*. Sanki aniden başka bir yerdeydim. Deen'in bir okun önüne atladığını gördüm ve o oku fırlatan altın saçlı iblisi."

Zafira'nın kaşları çatıldı. Arz ziyaretçilerine hayali sahneler göstermezdi – onların yatkınlıklarını beslerdi ki bu da Yasmine'in bir kâhin olduğu anlamına gelirdi. Büyü canlanırsa Yasmine gelecekte parçalar görebilecekti.

Bu ifşayla beraber Zafira derin bir nefes aldı ve göğsündeki keskin batma hissiyle irkildi. Odadaki değişimle. Daha önce orada olmayan elektrik. Bunu bekliyordu ama bu kadar çok acı vermesini beklememişti.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Zafira ve boynundaki zincir bir ilmek gibi sıkılaştı. "Onu yeterince sevemediğim için özür dilerim. Ben yaşayabileyim diye öldüğü için özür dilerim."

Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim. Özür. Kim bu kadar hissiz, bu kadar önemsiz bir sözcük yaratabilirdi ki?

"Onun seninle evlenmesine asla izin vermezdim. Bunu biliyorsun, değil mi? Eğer kalpleriniz aynı çarpmıyorsa ne önemi var ki?" Yasmine'in kuşkuyla bükülmüş ağzı jilet gibi keskindi ve sesinden zehir damlıyor gibiydi.

Zafira soluğunu tuttu, azar işitmeyi bekledi.

"Ama onu öldürmek zorunda değildin."

Zafira ona bakakaldı. Arkadaşı, manevi kardeşi. Yüz ifadesini hareketsiz ve taş gibi tutmak, paramparça olmamak için bütün iradesini kullanmak zorunda kaldı. Savaşlar başlayabilir, kılıçlar kesebilir, oklar parçalayabilirdi. Ama hiçbirisi doğru yere hedef alınmış zehirli sözlerin acısıyla kıyaslanamazdı.

"Katil," dedi Zafira duygusuzca, kalbinin daha da çok acı çekebileceğini öğrenmenin şaşkınlığıyla. "Bana katil diyorsun. Bu senin için bile yeni bir seviyesizlik, Yasmine."

Yasmine acıdan paramparça oldu ve bu her nasılsa daha da kötüydü. Çünkü ithamının doğru olmadığını bildiğini ama Zafira'nın da aynı şeyi hissetmesini istediği için bilerek canını yaktığını gösteriyordu.

Zafira'nın canının zaten yandığını göremiyor muydu? Işık çölde altın rengine döndüğünde, sokakta bir yabancı içtenlikle gülümseğinde, renkli meyvelerin durduğu tezgâhların önünden geçtiğinde onun ölümünü yeniden yaşıyordu.

"Onu ben *götürmedim*," dedi Zafira, temkinli bir sesle, ağır ağır ve – karlar aşkına, kulağa tıpkı Nasir gibi geldi. Hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranmak, çılgılık atmaktan daha kolaydı. Yakıcı gözyaşlarına, suçluluk duyduğu için hissettiği suçluluğa aldırma- mak daha kolaydı. "Ondan bunu *istemedim* bile. O kendi ayakları üzerinde durup kendi *daama* vicdanına göre karar verdi ve benden

onun bakıcısı olmamı bekliyorduyusan eğer, bana maaş ödemeliy-
din.”

Yasmine dehşete düşmüştü. “Şimdi de onunla alay etme cüreti
gösteriyorsun. Benimle ve acımla dalga geçme cüreti.”

“Senin acın,” diye tekrarladı Zafira. “*Senin acın*. O senin kan
bağıyla kardeşin olabilir ama benim de kendi seçtiğim kardeşimdi.
O öldüğünde *mutlu* olduğumu mu sanıyorsun? Şimdi *mutlu* mu-
yum sanıyorsun? En yakın arkadaşım öldü. Annemle babam öldü.
Bildiğim hayat yerle bir oldu.”

“Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?” diye sordu Yas-
mine sesini yükselterek. Yastığı kenara fırlatıp ayağa kalktı. “Benim
tek duyduğum *ben ben ben*.”

“Sanki sen evlenip ikimizi de bırakmamışsın gibi,” diye homur-
dandı Zafira yüzüne sıcak basarken. Öfke zihnini bulandırmıştı ve
onu böyle boş boş konuşturuyordu.

“O benim için ölmedi,” dedi Yasmine açık bir dille. “Senin için
öldü.”

“Keşke ölmeseydi, Yasmine! Hayatımın beş yılını babamın ölü-
mü yüzünden suçluluk duyarak geçirdim. Tüm bunlara yabancı ol-
duğumu mu düşünüyorsun? Altair...”

“Yapma,” diye kesti Yasmine. “Benim karşımda o ismi ağzına
alma. O olduğunu biliyorum. Misk bana *daama* noktaları birleştire-
bileceğim kadarını anlattı.”

Zafira da Deen’i öldürdüğünü *düşündüğü* için bir zamanlar
ondan nefret etmişti. Ama bunun doğru olduğunu öğrendiğinde
sadece üzülmüştü. Aslan’ın sığınağında onlara arkasını döndüğün-
de, ihanetine yakıcı, boğucu bir kesinlikle inanmıştı ama sonradan
yüzü kıpkırmızı, bilekleri yaralı ve tahriş olmuş hâlde yardımlarına
geldiğinde pişmanlık ve vicdan azabı duymuştu.

Kifah’ı sevdiği gibi seviyordu onu ve bunun için kendini suçla-
yamazdı.

“O benim arkadaşım,” diye fısıldadı Zafira. Yasmine’in olduğu
gibi değildi, Deen’in olduğu gibi değildi ama kalbine artık ona karşı

bir nefret sığdıramayacak kadar arkadaşydı. "O yüzden uygun görürsem Altair'in ismini zikredeceğim."

Yasmine arkasını döndü ama Zafira ondan erken davrandı, ayağa kalkarken yarası sızlayınca çenesini sıktı ve kapıyı ardına kadar açıp Yasmine'in suratına çarptı.

Kifah konuşmanın her kelimesini dinlediği koridorda kaşlarını kaldırdı. "Görüyorum da şimdiden koşturmaya başlamışsın. Geri döndüğünü görmek güzel."

Başını diğer odanın, Umm'un odasının kapısına doğru eğdi ve içeride Lana'nın bir battaniye yığınının altında uyuduğunu gördü. Yasmine'in Umm'a hediye ettiği uçuk pembe battaniyeyi çenesinin altına sıkıştırmıştı.

"Zafira?"

Duraksadı. Kifah ona hiç ismiyle seslenmemişti.

"Dokuz Seçkin'e görev nedeniyle bağlıyım ama sana onurumla bağlıyım. Hayatımı kurtardığını unuttuğumu mu sandın?"

Sharr'daki olaylar artık çok uzak ve yabancı geliyordu, geçmişte kalmış bir hikâye, şimdi yüz yüze oldukları gerçeklerden daha az tehlike içeren bir macera gibi. Zafira onun hayatını kurtardığını unutmuştu. Yoksa son okunu fırlatmadan önce ikinci kez düşünürdü.

"Silahım senindir. Son yıldız da özgür kalana kadar birbirimize bağlıyız."

Zafira, Kifah'ın koyu renk gözlerindeki kararlılık, alnında sert bir çizgi şeklinde kendini gösteren söz karşısında yumuşadı. "Bu bizi arkadaş yapar mı?"

Kifah güldü. "Bin kat fazlası yapar."

Zafira her ne kadar Yasmine'le arkadaşlığını, şimdi, Yasmine'le birbirlerine katlanılmaz acı çektirirlerken bile dünyada hiçbir şeye değişmeyecek olsa da Kifah gibi tasasız, sanki intikam arzusuyla başka hiçbir şey dert etmesine izin vermeyecek kadar derinden kuşatılmış biriyle arkadaş olmak onu rahatlatmıştı.

"Peki ya diğerleri?"

"Prensini kastediyorsun," dedi Kifah kendini beğenmiş bir edayla.

"Senin generali kastediyorum."

"Hey, sana söylemiştim," diye itiraz etti Kifah ve Lana onun kahkahasıyla kıpırdandı.

"Bu onu sevmediğin anlamına gelmez."

"Doğru ve bu *senin* onun o huysuz kardeşini sevmediğin anlamına da gelmez."

Sözcüklerin onları inkâr etmeden kaynaması tehlikeli geldi. Bir inkâr dilinin ucuna kadar geldi ama geri yuttu. Az kalsın ölecek olması, tehlikesiz bir yaşam sürmek için değildi.

Kifah birden hüzünlendi. "Ne zaman gözümü kırışıtırsam yüzündeki o kan izlerini görüyorum. Daha da kötüsü ne, biliyor musun? Onları görünce ilk düşündüğüm, *Ya bir yalansa?* oldu." Bakışlarını öne eğdi. "Hiç bu kadar utanmamıştım."

Zafira dudaklarını büzdü. İki yarısı birbiriyle savaşıyordu. Bir yanı Altair'in kendini on yıllardır bu davaya adanmış olduğunu biliyordu. Aravistan'ın yeniden inşasına. Onlarca zulüm yaşamadan, Sultan'ın sağ kolu olacak kadar yükselemezdi. Her hareketi hesaplıydı, krallığın iyiliği için yapılmıştı. Zafira bunu biliyordu bilmesine ama diğer yanı, onlara yardım etmek için her türlü imkânı varken *neden* onlara arkasını döndüğünü çözmeye çalışırken köşeye sıkışmıştı.

"Kimseden haber yok," diye devam etti Kifah. "Ben de kaçarken hiçbirini görmedim, sadece zararı telafi etmek için Thalj'daki saraya gitmemizi söyleyen Seif'i gördüm ama *senin* hayatta olduğunu bilmiyordu. Buraya uzak yoldan gelmek zorunda kaldık ve Gha-da'nın arabası yolculuğumuzu hızlandırdığı için şanslıydık ama sen toparlandığında geri döneceğiz, umarım bizi bekliyorlardır."

Zafira'yı ölümün kıyısına taşıyan anlar hâlâ korkunç bir rüya gibi zihninde yankılanıyordu ama eski evinde, yaşamının hayaletleriyle birlikte olmak nedense daha beterd. Boşluk derin, aç ve soğuktu.

Kifah onun antreye takip etti. "Aslan hiç zaman kaybetmedi. Vergileri indirdi ve böylece ayaklanmalar sona erdi. Yakında Sarasin'e yeni bir halife atanacağı söylentileri de var. Daha dört gün oldu."

Sözleri Zafıra'nın nefes almasını zorlaştırdı ama mantıklıydı, öyle değil mi? Bu ayaklanmaları Aslan çıkarmıştı. Vergileri o yükseltmişti. Sarasin'e yeni bir halife atamayı o reddetmişti. Hepsi, kral o olduğunda ılımlı görünebilmek içindi.

Zafıra bir nefes verdi. Lana'nın kitap yığını meclisin üzerinde duruyordu, *al-Habib*'in son kitapçığı en tepedeydi. Baba'nın palto-su kapının yanında asılıydı, onun yanındaki kanca boştu ve Zafıra pelerininin eksikliğini şiddetle hissetti. *Dört gün*. Zafıra bir şal kaptı ve botlarını aldı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Kifah.

"Dışarı," diye yanıtladı Zafıra, oranın daha kötü olduğunu bilmeden.



BÖLÜM 64

DEMENHUR'UN BATISINDAKİ KÖYLERE BİR ZAMANLAR Saraab derlerdi. Büyü yok olmadan ve kar yaşamlarının üstünü örtmeden önce. Eski isim "serap" anlamına geliyordu çünkü o aralıklı köyler tam da adları gibiydi; başıboş bedeviler ya da Baran Denizi kıyılarına doğru yol alan denizciler için bir sığınak.

Zafira eski ismin iki anlamı olmasını –ikincisi "hayali"– hep tuhaf bulmuştu. Sanki köylere adını veren her kimse günün birinde böyle bir yere dönüşeceğini bilirmiş gibi.

Hayaletlerle dolu bir köy.

"Yavaş," diye seslendi Kifah, Zafira evin önündeki basamaklarda sendeleyince. Sesi boşlukta tuhaf bir biçimde yankılandı.

Bir esinti ağaçların kuru dalları arasından geçerek Zafira'yı selamladı – onu *suçladı*. Burada yaşadığı on yedi yıl boyunca başlarına bir kez bile kötü bir şey gelmemişti çünkü.

Ta ki o gidene kadar.

Soğuk aniden bastırdı, Zafira'nın bununda tanıdık bir batma

ve yanaklarında tanıdık bir çatırtı, karların ortasında dikildiği son selerin anılarının fısıltısı. Umm hayattaydı. Yasmine gülümsüyordu. Deen yanındaydı. Başını bir kapüşon örtüyor, bir pelerin vücudunu gizliyordu. İçinde neredeyse sersemletici bir his vardı şimdi. Sanki iki an arasında, geçmiş ve şimdi arasında gidip geliyordu.

O zamanlar iki ayrı insandı ama kendine dürüst olması gerekirse her şeyden çok Demenhur Avcısı'ydı. İnsanlar için bir gizem, pelerinin üzerine geçirene dek boş bir kabuktu. Sharr'da her şey silinip gitmiş, geriye o boş kabuktan başka bir şey bırakmamıştı.

Artık sadece Zafira'ydı.

"Hey, çok soğuk. Kalmamı ister misin?" diye sordu Kifah.

Zafira başını iki yana salladı. "Sadece nefes almam gerek."

"Tamam. Ama dikkat et, olur mu?" dedi bakışlarını Zafira'nın göğsüne yönelterek.

Zafira onu eliyle savuşturdu.

Şimdi kimdi? Dünyada hangi amaca hizmet ediyordu?

Değişim havaya sirayet etmiş, güneş ışıklarını biraz olsun değiştirmişti ve onu gördüğünde Zafira'nın adımları duraksadı.

Uzaktaki *hiçliği*.

Davetkâr gölgeler yok, soluk alan karanlık yok. Mavi denizlere doğru uzanan karla kaplı bir düzlük, Arz'sız bir ufuk. O karanlık, Zafira'yı tanımlayan şeydi. Onu olduğu kişi yapan şey.

Şimdi hedefi olmayan bir okçuydu. Evsiz bir kız. Amaçsız bir ruh.

Zafira döndü ve hızla ilerledi. Sooq'a giden sokak bembeyaz ve boştu; köyünün hayaletleri etrafını sararken, onu bir evden diğerine, sonra üçüncüsüne takip ederken şalı ürpermesine engel olamıyordu. *Hayalet diye bir şey yoktur*, dedi Deen kafasının içinde.

Çizmelerinin altında buz soğuk ve insafsızca çatırdadı. Karın yumuşaklığı bile katliamdan kurtulamamıştı.

Sooq'u çevreleyen binalar karanlık ve delirtici bir sessizlikle doluydu. Burası Yasmine'in düğününün yapıldığı jumu'a'ydı. Çok uzak bir zamanda kalmış gibi gelen bir an. Zafira kaç kez içerideki

insanların soğuktan her solukları buğuya döndüğü hâlde gülümsemelerine ve kahkaha atmalarına sinir olmuş şekilde Arabı'nın şekerleme dükkânının vitrinleri önünden hızla geçmişti?

Şimdi bunu iliklerine işleyen bir kederle özlüyordu. Hayalet kahkahaları, çocukların neşeli haykırışlarını, halkının telaş ve kargaşasını duyabiliyordu. Sağ tarafına doğru üç sokak ilerlese Bakdash'ın eflatun kapısını seçebilirdi. Soluna doğru birkaç adım atsa zayıf fırıncının dükkânı karşısında uzanacaktı.

Rüzgâr feryat figan tekrar uğuldadı.

"Hepsi benim hatam," diye fısıldadı gri jumu'a'ya dizüstü çökecek, kar kıyafetlerini sırlıslam etti.

Buz kaplı taş zeminde ayak sesleri gıcırdadı ve bu yürüyüşü, o fısıldayan ayak seslerini tanıyınca üzerinden bir ağırlık kalktı. Nasir'in bakışlarıyla karşılaşmak, o gözlerde anlayış, mantık, *herhangi bir şey* bulmak için döndü.

Kimse yoktu.

Ürpertiler bedenini sarstı. Üşüyordu. Çok, çok üşüyordu.

Kendi bile fark etmeden hayatı paramparça olmuştu. Bunlar babasının ona beslemeyi, korumayı öğrettiği insanlardı. Nefes aldıkları için ölmüşlerdi.

Özür dilerim, Baba.

Umm, direncin bir kadının damarlarında kanı kadar coşkuyla aktığını söylerdi hep. Zafira'nın yıpranmış akıl sağlığını bir arada tutan da buydu ama dayanmanın da diğer her şey gibi bir sınırı vardı.

Birden çok fazla gelmişti.

Kendi içine doğru kıvrıldı, çılgınlığını bastırmak için ağzını kapadı.

Yarasında acı alevlendi. Dudaklarından bir haykırış döküldü, yıllarca yamalayıp durduğu bendi dağıttı, taşıdığını bile fark edemişti. Önce bir damla yaş süzüldü, o on oldu, sonra kendini durduramadı.

Üzerine küçük bir gölge düştü.

"Okht?"

"Her şeyi yaptım. Yapabileceğim her şeyi," dedi Zafira nefes nefese. "Neden? Neden yetmedi?"

Lana onu göğsüne çekti ve her nasılsa gözyaşları daha hızlı, daha yoğun akmaya başladı. Güçlü olanın o olması gerekiyordu. Onları bir arada tutanın.

"Dünyanın omuzlarına yük olmaya hakkı yoktu ama sen yine de ona borçlu olduğundan fazlasını verdin," diye fısıldadı Lana. "Bir sultanın yapmak için bir tahta, bir taca ve binlerce adama ihtiyaç duyacağı şeyi yaptın."

Ülke için endişe duyan kraliçe de sensin.

Gümüş Cadı'nın bu sözleri söylemesinin üzerinden on yıllar geçmiş gibiydi. Zafira şimdi hiçbir şeyin kraliçesi, her anlamda bir yetimdi.

"Ağlayabilirsin," dedi Lana nazikçe. "Rahatlatır."

Zafira bir kahkaha attı ve Lana'nın yüzü çarpıldı. Dikkatle sardığı yarayı tamamen unutarak kollarını Zafira'ya doladı.

"Yaa, *Okht*. Sen sadece... oradaydın. Hareket etmiyordun, güçlkle *nefes alıyordun*."

"Ve sen de olacağını bildiğim kadar cesurdun," dedi Zafira usulca, sesinin kaygılı tonuyla titredi. "Sen olmasan ben kaybolurdum."

"Ama şimdi buradasın. Buradasın. Ammah Aya da en azından bir konuda faydalı oldu. Bir şeyler yedin mi? Kekigimiz yok," deyiverdi Lana gözyaşları yanaklarından süzülür ve nefesi havada buharlaşırken. "Ama Umm önceden nar kurutmuş. Buna inanabiliyor musun? Demenhur'da on yıllardır nar yetişmiyor. Kıpırmızılardı. Kanın kadar kırmızı. Ve ben... ben..."

Lana'nın hıçkırıkları yumuşaktı. Hep sessiz ağlardı zaten. Nedense bu daha üzücüydü, sanki gözyaşları düşmek istemiyormuş gibi. Onu bırakmak istemiyormuş gibi. "İkinizi de kaybettim sandım. Bunu bir daha yapma," diye fısıldadı. "Kalbinin sesini seviyorum."

Soğuk pantolonunun dizlerinden sızarken Zafira da kalbinin sesini sevdiğini fark etti. Bir yaşamı değerli kılmakta ölümün üstüne yoktu. "Asla. Ben her zaman, *her zaman* seninle olacağım."

Kardeşi hâlâ orada ve capcanlıydı. Zafira'nın ciğerleri hâlâ nefes alıyordu ve Aslan tahtta oturduğu sürece bir amacı vardı. Demen-
hur Halifesi kadınları ezdiği sürece bir amacı vardı.

"Hazırlan," dedi Zafira aniden.

"Neden?" Lana ona bakmak için geri çekildi. "Ah, olamaz. Bu bakışı biliyorum. Sen iyileşene kadar hiçbir yere gitmiyoruz. Ah, yine kanaman var."

"Yolda dinlenirim." Diğerleriyle bir araya gelmeleri gerekiyordu.
"Saraya gitmemiz gerek."



BÖLÜM 65

HER NE KADAR BATI KÖYLERİYLE THALJ ARASINDAKİ yolun büyük kısmı bozuk olsa da başkente yolculuk Hali-fe Ghada'nın arabası sayesinde üç günden az sürdü, arabanın pürüzsüz tekerlekleri, çarkları ve hareket eden diğer parçaları onları atların başaramayacağı kadar hızlandırmıştı. Ama Zafira manzaranın büyük kısmını kaçırmıştı çünkü yarası yeniden açılmıştı ve Lana'nın uyutan merhemleri zihninin bir açılıp bir kapanmasına neden oluyordu. Bu aynı zamanda Yasmine'in surat asışını da büyük oranda kaçırdığı anlamına geliyordu ama Zafira bunun için o kadar da üzgün değildi.

Kendini birden Lana onun sargılarıyla ilgilenirken arabanın minderli duvarına dayanmış hâlde buldu, ince ve keskin bir şey tenini deliyordu. Bedeni yanıyordu ama soğuk da işleri yoluna koymuyordu.

"Hiçbir şey göremedim," diye homurdandı Zafira sersemce, sözlerinin Yasmine'in dudaklarında hızla gizlediği bir tebessüm oluşturduğunu görecektir kadar kendindeydi.

Lana kanlı bir iğneyi kenara koyarken, "Çılgılık atmanı beklemiştim," dedi bitkince.

Zafira'nın görüşü yine bulandı. Bir iğne yüzünden mi? "Erkeğe mi benziyorum?"

"Kanaman var. *Khara*, işte bu yüzden orada kalıp dinlenmeni istemiştin."

"Küfretmek yok," diye kızdı Zafira, sonra bayıldı.



Geniş odadaki ocakta ateş çatırdıyordu, beyaz duvarlar dantel gibi oymalarla işlenmiş ve gümüşlerle süslemiş, koyu mavi mobilyalar griyle dokunmuştu. Pencereleler kemer şeklindeydi, aralarında yanmayan aplikler vardı. Sultan'ın Sarayı'ndaki ihtişamın yanından bile geçmezdi ama buranın güzelliği daha az şeytani, daha az zalimdi.

"Ateşin vardı."

Zafira, Yasmine'e baktı ve Yasmine bakışlarını kaçırdı.

"Katiller de hastalanır."

"Hakları," diye yanıtladı Yasmine ama sözleri endişeyle ağırlaşmış, boğuk ve yanıltıcı. "Kifah. O... senin arkadaşın mı?"

"Evet."

"Ya."

"Ama manevi kız kardeşim değil," dedi Zafira bir an bekledikten sonra.

Yasmine'in dudaklarından ani, rahatlamış bir kahkaha döküldü, bir süre bocaladı ve geldiği hızla yerini göğsü kanayan Deen'e bıraktı. Titreyen ellerinde bir yüzükle. Bedeni ruhunu teslim edene kadar aşkla hareket eden Deen'e.

Zafira kaskatı durdu, Yasmine'in tekrar Altair'den bahsetmesini bekledi. Ya da Zafira'nın katil olduğundan, umursamadığından, Deen'i Sharr'a sürüklediğinden ve onu o adanın derinliklerine gömdüğünden bahsetmesini. Ağır ağır nefes aldı, içindeki kırıkları topladı.

"Deniyorum, Zafira," diye fısıldadı Yasmine.

O da deniyordu. Ama Nasir'in de dediği gibi: Her acı mücadeleye gerektirmezdi. Kabullenme de kendi içinde bir başarıydı.

"Sana baktığımda onu görmemeye çalışıyorum. Beceremiyorum. Canım yanıyor ve yapamıyorum."

Kapı çalındı ve kızın biri elinde bir tepsiyle içeri girdi. Tepsiyi bir sehpanın üzerine bırakıp dumanı tüten bir *dallahtan* biraz kahve doldurdu. Zafira uzatılan fincanı hafif bir titremeyle reddetti. Shar-
r'dan beri acı kahveden ve o kulpsuz fincanlardan uzak duruyordu.

"Ona çay getir," dedi Yasmine. "Mümkünse naneli."

"Sayyida," diye yanıtladı hizmetçi başını hafifçe eğerek.

Kız çıktı ve Yasmine fincanından yükselen buhara baktı. Zafira da Yasmine'e. Sessizlik aralarında dikenleri ve dişleri olan, tuhaf ve yabancı bir şey gibi kıvrılıyordu ve Zafira acaba günün birinde eskisi gibi olabilecekler mi diye merak etti.

Yine de deneyecekti. Deen böyle isterdi, dedi kendi kendine. O da böyle istiyordu. İkisini birden kaybedemezdi. "Misk nasıl?"

Değişim anıydı. Yasmine gevşek bir kurdelenin birden gerilmesi gibi kaskatı kesildi. Kahvesini yutarken parmakları boğazına doğru seğirdi.

"Sorun ne? Ne oldu?" dedi Zafira ağır ağır, sormaktan ziyade emir verir gibi.

Yasmine'in parmakları birbirine dolandı, tırnakları kusursuz tene battı.

"Yasmine," diye tekrarladı Zafira sert bir sesle. "Misk nerede?"

"Kavga ettik. Bırakıp gitti." Ağzı hafifçe çarpılırken duraksadı. Zafira'nın boğazında bir hırıltı düğümlendi. Misk onu bırakmıştı...

"Yani aslında ben onu gönderdim."

Ah.

Hizmetçi geri döndü ve Zafira sıcak çay fincanını minnetle kavradı. Öfke Yasmine'in kaşlarının arasında çizgiler oluşturmuş, üzüntü dudaklarının şekillendirmişti. Zafira yine bekledi. Aralarındaki bu şey yeniydi. Yasmine'in gözlerindeki tedbir. Bu belirsizlik,

yanlış bir adımın aralarındaki sessizliğin sonsuza dek sürmesine neden olabileceğine dair bu korku.

Zafira parmak boğumlarıyla göğsündeki ağrıyı okşadı. Keşke dilekleri gerçekleştirebilseydi. Keşke acı, insanın omuzundaki bir tiftik parçası gibi kolaylıkla silkelenip atılabilseydi.

"Misk bir sayman, diyordum. Cepleri gümüşlerle doluydu çünkü un tüccarları iyi para veriyordu." Yasmine sözlerine öfke katmaya çalışıyordu ama o duygu çoktan yitip gitmiş, yerini ıstırap almıştı. "Her zaman ne istemiştin, biliyorsun."

Zafira ezelden beri biliyordu bunu: Normal bir yaşam. Anne babası orduda eczacıydı, erkek kardeşi de bir asker. Manevi kız kardeşi her gün Arz'ın derinliklerinde gözden kayboluyordu. Aynı kız kardeşin annesi, kendi kocasını öldürmüştü.

Misk, ona hep düşünüy kurduğu şeyi vadetmişti: Basitlik.

Yasmine neşesiz bir kahkaha attı. "Hepsi yalanmış. Demenhur'a *senin* için gelmiş. Benim üzerimden *casusluk yapmak* için. Benimle arkadaş olup *senin* hakkında, Demenhur Avcısı hakkında bilgi almak için. Bunlar olurken bana âşık olduğu için gururumun okşanması gerekiyormuş."

Zafira, Benyamin'in Sharr'da söylediklerini hatırlayarak donup kaldı. Misk de onun örümceklerinden biriydi – *Altair*'in örümceklerinden biri. Ama dilini tuttu; Yasmine'in ihtiyacı olan son şey, Zafira'nın Misk konusunu önceden bildiğini düşünmekti.

"Bir katil de olabilirdi, bir zalim, beterin en beteri ve bana doğruyu söylese umursamazdım," diye mırıldandı Yasmine.

Çünkü Yasmine'in annesiyle babası arasındaki ilişkiyi bitiren yalanlardı. Yasmine'in annesi gözyaşları yanaklarından yol yol akarak onlara geldiğinde Zafira bunun kanıtını görmüştü.

"Belki de yapamadı. Belki saklaması gereken bir sırdı," dedi Zafira bir cesaret. Suçluluk onu yeni baştan ele geçirdi. Bu da bir şekilde onun suçu muydu?

Yasmine kaskatı kesildi ve Zafira bunu söylememesi gerektiğini anladı.

"Ben sır tutamayacak kadar beceriksiz miyim?" diye sordu Yasmine. "Senin sırrını yıllarca saklamadım mı? Benim sırrım olsaydı, evlilik yeminlerimizi etmeden çok önce ona söylemiş olurum."

Zafira her hareketinde, baş sallayışlarında bile ağır ve dikkatliydi.

Yasmine altdudağını ısırdı ve Zafira ona sarılabilmeyi diledi. Keşke arkadaşı onun karşısında sırtını dikleştirmeye ihtiyaç duymasaydı.

"Beni sevdiğine şüphem yok," diye devam etti Yasmine. "Nazik ve iyi biri. Aşırı tepki veriyor olabilirim – belki de tek sırrı buydu ama kalbimi iki kez kaybedemeyecek kadar çok şey kaybettim. Ya tekrar olursa? Ya aramızda başka sırlar ve bir çocuk varsa?" Sesi kısıldı. "Çok gençtim. Çok *gencim*. Daha çocuk olduğum hâlde kendimi bir kadın olarak görmeye çok hevesliydim."

Bir ay. Bir sırrın yeni evli bir çifti ayırması bu kadar sürmüştü. Yasmine çok *gençti*. Zafira düğünü, zamanda asılı kalan o uhrevi ânı hatırladı. Misk'in gözlerindeki yoğunluğu ve ona söylediği sözleri. Hepsinde öte, arkadaşını ondan uzaklaştıran adamı kskanışını.

Zafira'nın hissettiklerini tanımlamak için "zavallı" kelimesi hafif kalıyordu.

"Bu konuşan sen değilsin," dedi. "Sen Yasmine Ra'ad'sın. Pişmanlık duymayan kız."

Geride kalan son Ra'ad. Zafira'nın parmakları boynundaki yüzüğün etrafına kapandı. Yasmine'in ıslak ve hâlâ temkinli gözleri de oraya kaydı.

"İnsanlar kendilerini toparlayıp parçalarını yeniden birleştirdiğinde değişiyor. Kendine bir bak – o kadar çok dağıldın ki artık seni neredeyse tanıyamıyorum."

Yasmine kahvesinin kalanını bitirdi, bıraktığı fincanın gümbürtüsü sessizlikte yankılandı. Hâlâ öfkeliydi. Öfkeli ve acılı.

"İkimiz de biraz ayrı kalmamız gerektiği konusunda anlaştık. Veda etmek istemiyorum. Bu beni kötü bir insan mı yapar? Onu bırakmamak?"

Zafira başını iki yana sallayarak rahatlayışını gizledi. "Onu işle-
rin yürümesini isteyecek kadar sevdiğin anlamına gelir."

Yasmine hareketsiz kaldı, bakışlarını yana kaydırdı. *Sen aşktan
ne anlarsın?* diye sorduğunu hayal etti Zafira onun sessizlikte. *Sen,
seni seven bir adamı bile sevedim.* Zafira bocaladı. Sonra Yasmine
dağıldı, bir elini ağzına götürdü.

"Onu özledim," diye soludu. "Çok kızgıyım, Zafira ama onu öz-
ledim. Seni özledim. Eski hâlimizi ve ileride gelebileceğimiz hâli-
mizi özledim."

Dışarıda Aravistan, Arz'dan bile daha karanlık bir mahvoluşun
ellerine düşüyordu. Zafira, Nasir ve Altair'in yaşayıp yaşamadığını
bilmiyordu. Büyünün geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyordu.

Aklından bunları kovaladı ve Yasmine'e abisini ve belki de ko-
casını kaybetmiş olsa da Zafira'nın hâlâ yanında olduğunu, her za-
man olacağını, hatırlatmaya çalışan sözcükler ağzından döküldü.
"Bir hikâyede olsaydık, ne olurdu?"

Küçük bir tebessüm Yasmine'in kararlılığını çatlattı ve Zafira'nın
yüzünde daha da büyük bir tebessüme neden oldu. Hiçbir zaman
üzülmeyen, her zaman duyguyla dolu olan ve tutkusu içinden ta-
şan Yasmine.

Bu oyunu kaç kez oynamışlardı. Yasmine, Zafira'nın hiçbir za-
man anlamadığı bir biçimde aylarca arzuladığı yarı Sarasinli yarı
Demenhurlu adamdan bahsederken Zafira da neredeyse onunla
birlikte dudaklarını kıpırdatarak aynı kelimelere eşzamanlı eşlik
edebilirdi.

"Güzel saçları ve iyi bir zevki olan bir sayman beni alıp götü-
rürdü. Uzun boylu olurdu elbette," diye ezberden anlattı Yasmine
ve Zafira da her zamanki gibi Yasmine'in boyuna, daha doğrusu
kısalığına dair yorum yapmamak için kendini tuttu. "Senin hakkın-
da hiçbir şey bilmiyormuş gibi yaptığın önemli konularda becerikli
biri olurdu."

Zafira bu oyunun kimin yararına olduğunu bilmiyordu. "Ee?
Öyle mi?"

"Dürüstlük dışında her anlamda. Yalandan nefret ediyorum." Yasmine fincanını aldı ve kahvenin telvesini salladı. "Senin sıran."

"Benim mi?" diye sordu Zafira büzülerek. "Bende kimse yok."

Sözcükler dudaklarından dökülürken sindi ve bir yanı Yasmine'in, *Ah, ama olabilirdi*, demesini bekledi.

"Teorik bir şey bu. Oyun," dedi Yasmine onun yerine. Bakışlarını Zafira'nın göğsünü saran bandajlardan yüzüne doğru kaldırdı ve Zafira umut etmeye cesaret etti: İkisi birlikte bunu aşabilirlerdi. Yasmine şu an ona bakabildiğine göre bir ilerleme kaydediyorlardı. "Tüm bunlardan bir kaçış."

Zafira bir süre sessiz kaldı. Düşünceleri hızla koştururken boynunu kıpkırmızı oldu. "Bir yayı ve bıçağı nasıl kullanacağını bilirdi."

Yasmine'in kaşları kalktı.

"Her anlamda ben tam tersim olurdu. Öyle zıt ki belli bir açıdan bize baktığında, tamamen benzeştiğimizi fark ederdin."

O hayal kurmazdı. Dileklere inanmazdı. Yasmine gibi bir romantik değildi ama bir yerlerde başka bir ruhtan hoşlanmaya başlamıştı.

Onlar kader tarafından bir araya getirilmiş ikiz alevlerdi.

"Aşkla hiç ilgisi olmayan bir kıza göre," dedi usulca Yasmine, "derin sözler."

Kapı çalınmadan bir anda açıldı ve üniformalı bir muhafız bir adım gerileyerek resmî ve kaskatı bir duruşla duyurdu: "Veliaht Prens Nasir bin Ghameq."

Zafira'nın kalbi durdu.

Yasmine bir şaşkınlık nidasıyla dizlerinin üzerine çöktü, birisi duraksayarak odaya girerken bakışlarını yere indirdi.

Zafira, Nasir'in şaşkınca nefes alışının ağırlığını duydu. Adının soluksuzca mırıldanılması sırtına bir ürperti yayılmasına neden oldu.

Zafira, bir yanı öne atılmak isteyip diğer yanı onu tutan Nasir'in elleriyle ayaklarının birbirine dolandığını gördü. Şölendeki o üzerine oturan, koyu kanla ve kumla keçeleşmiş entariyi giyiyordu hâlâ.

"Karşında dizlerimin üzerine mi çökmeliyim, Prens'im?"

Onun güzel, kanla lekelenmiş prensi.

Nasir'in cevabı fısıltılı bir yakarıştı. "Asla."

Yasmine bir ses çıkardı ama Nasir kız tamamen ayağa kalkana kadar onu fark etmemişti bile. Gözlerini kırıştıtararak ona baktı ve güzelliğinden etkilenmediğine inanmak imkânsızdı.

"Affedersin," dedi boğuk bir sesle ve iki parmağını alnına götürdü. "Ben, ee" –boğazını temizledi– "ben daha sonra tekrar gelirim."

Kapıyı kapadı. Yasmine şaşkınlıkla Zafira'ya döndü.

"O... o Veliaht Prens'ti. Sana baktı – *khara*." Yasmine durdu ve odayı birden sıcak bastı. "Biraz daha baksa o sarı şeyi paramparça edecekti – *khara*. Teorik demiştim. Gökler aşkına, Zafira. Deen'i Ölüm Prens'i için..."

"Yapma."

Sözcük ağzından sert çıkmış ve oda Zafira'nın emriyle yankılanmıştı.

"Yapma mı?" diye tekrarladı Yasmine. "O... bir canavar, Zafira. Kardeşime karşı bir canavar."

Zafira irkilebilir veya karşı çıkabilirdi. Nasir adına alınabilirdi. Ama Zafira, Yasmine'le yaşamıştı ve kendisi de bir zamanlar bu düşünceyi, Aravistan'ın Veliaht Prens'i'nin bir oğlan değil, yaratık olduğu düşüncesini taşımıştı.

Ama artık değildi.

Yasmine çıktı ve kapı kapalı kaldı. Zafira arkasına yaslandı. Onları gibi bir arkadaşlığın yarım günde onarılabileceğini düşünerek aptallık etmişti.



BÖLÜM 66

SALONDA NASİR YUMRUĞUNU DUVARA YAPIŞTIRDI VE BAŞINI dirseğine gömdü.

Zafira'nın göğsünün inip kalkışı onda ağlama isteği doğurmuştu. Bir daha hiç göremeyeceğini sandığı o gülüşün görüntüsü – *rimaal*. Çılgın bir coşku içinde yankılanıyor, boğazında birikiyor, ciğerlerinin nefes almasını sağlıyordu. Nihayet ayılan bir ayyaş gibi, başına gelenleri ve Zafira'nın ölümün kıyısından dönüşünün ona neyi fark ettirdiğini anlıyordu.

Sözcüklerle düşünmeye cesareti yoktu.

"Beni o koridora itirmeden önce haberdar ettiğin için sağ ol," dedi Nasir, sesini sağlam tutmaya çalışarak.

"Sürprizin hoşuna gideceğini düşündüm," dedi Altair, yüzü nihayet o korkunç kanlı çizgilerden kurtulmuştu. "Kısa bir ziyaret bu arada. Kapılar kapalıyken ne yapman gerektiğini bilmiyor musun yoksa?"

Nasir anlamamış gibi davrandı. "Yalnız değildi."

"Ah, yani biliyorsun..."

"Tek. Kelime. Daha. Etme," diye çıkıştı Nasir. Haytham'ın oğlu Altair'in bacağına iyice yapıştı. Nasir başıboş düşüncelerini bir kenara toplayıp hepsinden kurtuldu.

General dalgın bir güvenceyle çocuğun omzuna hafifçe vurup omuz silkti. "Veliaht Prens olduğun biliniyor, herhangi birinden odayı boşaltmasını isteyebilirsin, değil mi?"

"Çok iyi biliyorsun ki ben insanlara emirler yağdıran biri değilim."

"Beni kandırabilirsin ama..."

"Ben de burada nihayet senden kurtulduğumuzu düşünüyordum." Kifah siyah gözleri parlayarak lacivert perdenin ardından çıktı.

Altair kıkırdama ve boğuk bir hıçkırık arasında bir ses çıkardı ve Kifah'a sınıksı sarılarak ayaklarını yerden kesti.

Kifah bu sarılış karşısında donakaldı.

"Ben de seni özledim Dokuz'dan Biri," dedi Altair.

Kifah geri çekildi ve kendi gözünü işaret ederek yorum yapmadan kaşlarını kaldırdı.

"Ne diyebilirim ki?" dedi Altair tam tersini gösteren umursamaz bir tavırla. "Babam kıskançtı."

"Ya da çileden çıkmış," dedi Nasir.

Kifah homurdandı. "Bu çok daha inandırıcı. Peki ya senin şu hareketin? Hani bize arkayı dönüşün? Mızrağımı kafana geçirmeye hazırdım."

"Biliyorum," dedi Altair samimiyetle. "Onu kimse yanında olmasa bile oğlunun yanında olduğuna ikna edebileceğimi düşündüm. Hâlâ havalı görüldüğümü düşünüyor musun?"

Kifah, Altair'e bir bakış atarak, "Hiçbir zaman havalı görüldüğünü düşünmedim ki," deyince Nasir gülümseyişini bastırdı.

"İdris?" dedi yeni bir ses.

Dördü birden kapıya döndü. Kapıda Nasir'in birçok kez *dum sihr* ateşinden gördüğü bir adam vardı: Haytham. Hırpani ve yorgundu ama hayattaydı.

"Babal"

Çocuk sendeleyerek koştu ve vezir dizlerinin üzerine çöktü, çocuğu kollarına çekerken ağlıyordu. Eski Nasir olsa adamın sadakatinin bu kadar çabuk yön değiştirmesini küçümserdi. Oğlunu tuzağa düşürmek yetmiş ve Aslan Demenhur'un ikinci en güçlü adamı üzerinde tam kontrol sağlamıştı. Yeni Nasir'se ikisi için de üzüldü. Altair onları yalnız bırakma eğilimindeydi, Kifah'ı da yanına çekti.

Nasir'in böyle bir düşüncesi yoktu.

Haytham başını kaldırdı.

"Sultanım," dedi tereddütle kalkarak. Oğlunun kolunu tuttu.

"Sonunda tanıştık," dedi Nasir. Haytham'ın ağzı seğirdi ama bir gülümseyişe dönüşemedi. "Sarayda onu kurtardığında Avcı Kadın sana saygıyla baktı. Neden?"

Başka biri olsa Nasir umursamaz, ikinci kez düşünmezdi bile. Haytham'ın bakışlarında şaşkınlık belirdi ama Nasir'in fark edeceğini bilmeliydi. Bir suikastçı dikkat kesilmezse ölürdü.

"Pek etkileşimimiz olmadı ama yıllardır Avcı'nın bir erkek olmadığını biliyordum," dedi Haytham kelimelerini özenle seçerek.

Nasir'in gözleri kısıldı. "Nasıl?"

"Ayman'ın kızı. Halife onu uzaklaştırdı ama ben yine de onun eğitimini ve yetiştirilmesini sağlama aldım. Onu bir erkek gibi giydirerek. İşaretleri tanıdım."

Nasir, Demenhur Halifesi'nin değil bir kızı, çocuğu olduğunu bile bilmiyordu. Halifenin önyargısı çocukları göz önünden yok etmeye varacak kadar çarpık mıydı? Ama Zafira'nın bakışındaki saygı şimdi anlam kazanmıştı. Haytham önemli bir adamdı, halifeliğin kadınlarının kendileri için korkmamalarını sağlayan bir yol.

"Ama sen bir hainsin," dedi Nasir. "Köyünün yok olma sebebi sensin. Annesi öldü."

Nasir kadar Haytham da suçluydu. Halifenin bulunacağı yeri garantileyen oydu. İnsanlar acı çekerken kaçan oydu. Vezir, Idris'i—Haytham gibi sadık bir adamın dilinin çözülmesinin ve korumaya yeminli olduğu halka ihanet etmesinin nedenini— iyice kendine çekti.

"İnsanlar öğrenirse taşlanırsın," diye devam etti Nasir. Zafıra öğrenirse yıkılırdı. Nasir, bir zamanlar güvenle bakan gözlerden o güvenin silinmesinin ne kadar acı olduğunu gayet iyi biliyordu. Bunun olmasına izin veremezdi.

Haytham nefes almaya bile cesaret edemedi.

"O hâlde bundan bahsetmeyiz," diye araya girdi Altair.

İkisi de generale şaşkınlıkla baktı. Altair'in mavi bakışı ikisi arasında gidip gelirken Kifah ortalarda yoktu.

"Yaptıklarının önemini azaltmaz ama hepimiz ölümünün iyilikten çok kötülük getireceğinde mutabıkız, değil mi?"

Nasir başıyla onayladı. Saklaması güç bir sır olmayacaktı. Yalnızca üçü, Aslan ve Ghameq biliyordu. İçlerinden biri zaten ölmüştü. *Ebediyen*. Bu sözcük pürüzsüz ve ağır bir çakıl taşı gibiydi.

Dışarıda güneş cılız ağaçların ardında batıyor, soğuk artıyordu. Haytham duruşunu düzeltmek için entarisinin ucunu kullandı ve dizlerinin üzerine çöktü. Durumu az çok anlayan oğlu da aynısını yaptı.

Altair bir kaşını kaldırdı. "Rica ederiz."

Nasir bir şey demedi ama çocuk ona kaçamak bir bakış attığında dayanamadı: Gülümsedi.

BÖLÜM 67

ZAFİRA BİRİNİN O UYURKEN KAYAN MİNDERLERİ DÜZELTmesiyle uyandı. Sessiz hareketlerden içeridekinin Nasir olduğunu anladı ve o, aplikleri yakıp perdeleri çektikten sonra ateşi karıştırırken gözlerini birazcık araladı. Onunla ilgileniyordu.

Onun canavarı.

Onu en son bu şekilde gözetlediğinde Sharr'dalardı ve Zafira, Nasir'in onu ne zaman öldüreceğini merak ediyordu. Her ânını Nasir'in bıçağının soğuk dokunuşunu bekleyerek geçirmişti. Şimdiyse başka bir şey bekliyordu.

"Uyanık olduğunu biliyorum," dedi Nasir karanlık akan bir sesle ve Zafira karnının aşağılarında o bildik kaynamayı hissetti.

Gerindi, yarası hafifçe sızlayınca irkildi. "Bakıcıyı oynamaktan keyif alıyor gibiydin. Rahatsız etmek istemedim."

"Ben prensim," dedi Nasir, sesinde alaycı bir tınıyla. Islak bir saç tutamı yaramazca şakağına doğru kıvrılıyordu, haşhaşi kıyafeti temiz ve muntazamdı. Onun bu hâlini seviyordu. Türbansız ve kılı-

cının kını olmadan, *qamlsinin* bir düğmesi açık. Nedense Zafira'ya kendini özel hissettiriyordu, Nasir'in onun bu yanını görmesine izin vermesi. Dünyaya gösterilemez ama Zafira için kesinlikle uygun. "Altımdakilerin rolünü oynamam."

Sen kralısın, diye düzeltmek istedi Zafira. *Tahtında bir hainin oturduğu Aravistan Sultanı*. Ama gözlerindeki ışığın silinmesine hazır değildi. Nasir oturup bağdaş kurdu. Dizinin onunkine değili, üstelik geri de çekilmeyişi daha da ürpertici bir güçtü.

Kardeşim yerine bir canavar. Yasmine'in öfke ve inanmazlıkla söylediği sözler midesinde bir düğüm oluşturdu. O öyle biri değildi. Artık değildi. Onun için değildi.

Nasir'in parmakları sanki Zafira'nın eline uzanmak istermiş gibi seğirdi. Üzerinde tuhaf, gergin bir enerji vardı – *kaygı*.

"Sen düştüğünden beri sanki hiç nefes almamışım gibi geliyor," dedi sonunda.

Bakışları aşağı çevrildi ve ağzı kapandı. Söyleyecek çok şeyi olan ama nasıl söyleyeceğini bilmeyen bu oğlan. Konuşmamasını bir zamanlar eleştirmiş olduğu oğlan.

"Beni öldürmek için bir oktan çok daha fazlası gerekecek," dedi Zafira yavaşça.

Nasir'in dudaklarının ucu kıvrıldı, bir *harsha* halkasını böler gibi zarifçe gerginliği azalttı. Zafira'nın elini ufacık kıpırdatarak onunkine yanaştırmasına neden oldu. Nasir bunu fark etti.

Zafira pratiğe dökmek şöyle dursun, hayal kuracak biri bile değildi. Ama burada, bu rahat odada silahlarından arınmış, Avcı başlığı ve Ölüm Prensi maskesi olmaksızın yeniden buluşmuşken kendine engel olamadı.

"Derler ki ruh, eşini bulmadan rahat edemezmiş. Sonra da tutuşurmuş," dedi Nasir.

Gözleri Nasir'in soğuk gri gözleriyle buluşunca Zafira'nın nefesi kesildi.

"Buna inanıyor musun?"

Bunu hissediyor musun? diye sormuştu aslında. *Bu bizim için*

de doğru mu? Bilmek istediği buydu. Etkili konuşmayı ne zaman öğrenmişti? Zafira'yı bir bıçak gibi inceden inceye kesen o sözleri nereden bulmuştu?

Zafira'nın sesi yumuşaktı. "İnanmak istiyorum."

Bir zamanlar tek istediği köyüne iyi bakıldığını, kardeşinin mutlu olduğunu ve Arz'ın mağlup edildiğini görmektir. Onu o günlük doyuracak bir tavşan ya da geyik yakalamak. Halkının bir günbatımı daha görecektir kadar yaşayacağını bilmek. Şimdi ise daha fazlasını istiyordu. Bir öpücük, bir sonrakinin özlemini çekmesine neden olmuştu. Onun dokunuşunu arzulamasına. Herhangi bir yerde. *Her yerde.*

Nasir'in, cevabı hakkında ne düşündüğünü bilmiyordu çünkü yüzündeki çizgiler, parmaklarından çıkan, ona doğru bir dokunuş gibi usulca fısıldayan karanlık filizleri gibi pürüzsüzdü.

"Zafira, ben..."

"Şşşt," dedi Zafira usulca. Nasir sustu; Zafira'nın emrinden ziyade ağzına değen parmakları yüzünden. Zafira, bu sefer ne söyleyeceğini duymak istemiyordu. O sözleri bir kez daha duymak istemiyordu: *gelinim, kraliçem, güzel ceylanım.*

Çünkü umut etmesine neden oluyorlardı. Bu koca krallıkta kim olduğunu unutturuyorlardı ona. Nasir'in bakışlarına karşılık vererek bir parmağını büktü ve adamın altdudağında dolaştırdı. Nasir'in soluğu aksadı.

Kapı ardına kadar açıldı.

Zafira karıncalanan elini bacağının altına sakladı. Nasir bir elini ağzına bastırdı ve parmaklarına baktı.

"Böyle şeylere neden hiç davet edilmiyorum?" diye sordu şamatacı bir ses ve Zafira'nın ânın bölünmesi nedeniyle yaşadığı hayal kırıklığı yerini farklı bir sevince bıraktı.

Altair fildişi bir kumaşa sarılı bir bohçayla içeri girdi. Temizlenmiş, yüzünde izler oluşturan o korkunç kanlı gözyaşlarından arınmıştı. Başının çevresini özenle saran türbanla uyumlu, kenarları altın sarısı işlemeli koyu kırmızı bir yama, gözünü kapıyordu. Bu kadar abartılı bir şeyi bu kadar hızlı ancak o bulabilirdi zaten.

Zafira, Altair'in arkasını dönüşünü, Aslan'ın yanında duruşunu düşündü. O zaman ne kadar da iyi görünüyordu, gözünü kaybetmeden sadece bir gün önce. Bu kadar kısa zamanda ne değişmişti?

"Neden hiç kapı çalmıyorsun?" diye sordu Nasir boğazındaki hırıltıyı temizleyerek.

Altair ona baktı. "Neden? Meşgul müydünüz? Pek meşgul görünmüyorsunuz."

İması ses tonundan net olarak anlaşılıyordu ve Nasir'in arkaya dönen ensesindeki tüyler Zafira'nın nabzını hızlandırdı. *Dokun bana*, diye fısıldıyordu o damar.

Altair çömelerek önündeki boş fincanına bakarken Zafira güçlüklerle yutkundu. "Canlıların dünyasında bize katılman ne hoş, Avcı Kadın."

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim," diye yanıtladı Zafira. Dilinin ucuna sorular geldi. *Bizi neden terk ettin? Ne oldu?*

Altair'in gözü Zafira'nın yüzünde dolaşırken parıldıyordu, gülümseyişi sıcaktı ve Zafira adamın o gamzeyi annesinden mi yoksa babasından mı aldığını merak etti. "Beni özlediğini biliyordum."

Özlemişti de, hem de çok. Nihayet Yasmine'le yeniden bir araya gelmişken onları özlemesinin tuhaf olduğunu düşünmüştü en başta ama görünüşe göre narin, fani kalpler tuhaf ve çok genişti.

Ayrıca suçlulukla delik deşik olmuş. Bu sarayın duvarları arasında Yasmine, kardeşinin katiline kin besliyordu ama Zafira burada durmuş, onun güvende oluşu karşısında rahatlama hissiyle dolup taşıyordu.

Gökler aşkına, Yasmine. Altair.

Nasıl oluyordu da on yıllar boyunca birbirlerinden fersah fersah uzakta yaşadıkları hâlde şimdi manevi kız kardeşinin damarlarında akan öfke, acı ve intikam arzusunun hedefi sadece bir koridor uzağında oluyordu? Sanki yapılacak yeterince işi yokmuş gibi Zafira'nın şimdi de ikisinin karşılaşmayacağından emin olması gerekiyordu. Yollarının kesişmeyeceğinden.

Yasmine tüm o ufak, görkemli hâliyle öfke ve öldürme arzusu

içinde üzerine atlarken Altair'in onun güzelliği karşısında ağzının açık kalışını hayal edebiliyordu. Altair'in özür dileyeceğini biliyordu ama yetmeyecekti. Hiçbir özür Deen'i geri getiremez ve Yasmine'in kalbindeki boşluğu dolduramazdı.

Yalnızca zaman başarabilirdi bunu.

"Aya için üzgünüm," dedi Zafira usulca. Altair'in yüzü düştü, gözünde yorgunluğun izleri belirdi. O ve Benyamin yakınlardı; Aya'nın da Altair'in arkadaşı olması akla yakındı.

Zafira ömrünün kalanını ellerinde Aya'nın kanıyla geçirmeye razı olsaydı tüm bunlar olur muydu?

Kifah içeri girip kapıyı sertçe kapadı ve onlara baktı. "Hey, muhtemelen oyalanmamamız gereken bir konuda hep birlikte oyalanmamızın bir nedeni var mı?"

Üçü birden dönüp baktı. Kifah kaşlarını sessizce kaldırarak sorusunu tekrarladı. Başı yeni tıraş edilmişti, kafa derisi parlıyordu.

"Biz bir zümreyiz. Birlikte ateşi avladık, karanlığın içindeki ışığı bulduk ama işimiz hâlâ bitmedi, değil mi? Şimdi onu serbest bırakacağız. Yıldızları özgür bırakacak, bizi esir tutan karanlığı parçalayacak ve dünyaya bir zamanlarki ihtişamını geri vereceğiz."

Zafira sanki kadının sözlerindeki umudu iyice içine çekmek istermiş gibi derin bir nefes aldı. Kifah, halifesiyle birlikte gitmeye karar vermemiş miydi?

"Bir intikam kısmı da var tabii."

Altair başını eğdi. "Tam bir *qa'id* gibi konuştun."

Kifah ona yan bir bakış attı. "Sen az önce beni kendinden üst bir konuma mı koydun? *Qa'id*'in generale emir verdiğini biliyorsun, değil mi?"

Altair sırtıttı ve Kifah o daha ağzını açamadan inledi.

"Kadınları üstümde görme konusunda herhangi bir kaygım yok."

Altair ve onun her yere çekilebilecek, Zafira'nın Yasmine'e sorabilmeyi dilediği tuhaf sözleri.

Altair ciddi bir bakışla döndü ve elindeki bohçayı uzattı. "Bunu geri istersin diye düşündüm."

Fildişi kumaşı açıp yeşil deri ciltli bir kitabı ortaya çıkardı. Macavhar.

Zafira'nın nefesi kesildi. Parmaklarını kitabın etrafına sararken kitabın ondan istediği son şeyi hatırlayınca içinde bir duygu dalgası kabardı. Aslan'ı öldürmek. Onu ikiye bölmek. Kitabın kıykırttığı anlamsız vahyete karşı gözlerini kapadı. Kifah hoşnutsuz görünüyordu ama bir şey demedi. Nasir, Zafira'yı izledi.

Hepsi kitabın konuşmak için onu kullandığını biliyordu ama etkisinin boyutlarını bilseler ne kadar farklı bir tepki verirlerdi? Her şeyden habersiz keyifli görünen yalnızca Altair'di.

Zafira kitabı sanki tutmak ellerini kaşındırıyormuş gibi kucığına bıraktı.

"Nabzımı hissettim," dedi Zafira dikkatlerini başka bir yere çekme çabasıyla. "Aslan'inkini."

Onlara Aslan'ın anısından, babasına çarpıp onu öldüren taşlardan bahsetmeyi düşündü ama sözcükleri bulamadı. Doğru gelmedi. Hayır, Macavhar'la olan tuhaf bağı kadar diğerlerinin onu nasıl göreceği de Zafira'yı korkutuyordu. Daha korku dolu. Sanki güvenilmez biriymiş gibi.

Hem karlar aşkına, bunları Yasmine'den yeterince görüyordu zaten.

Altair'in sessizlikte kalkan kaşıyla birlikte binlerce soru üşüştü. "Sen, sevgili Avcı Kadın, Shar'da tanıdığım o masum kuzudan çok farklısın artık."

Macavhar da aynı düşünceyle uğuldadı. Gökler aşkına, onsuz ne kadar da boştu. Onu çok özlemişti ve Aslan'ın da yeni ele geçirdiği taht ve yeni elde ettiği güçle birlikte onu özlediğinden hiç şüphe duymuyordu.

Çünkü artık sonsuza dek bilmediklerinin kölesi olacaktı.

Biz de seni özledik.

"Elindeki onca şeye rağmen hâlâ onu isteyecektir," dedi Zafira, parmaklarını ateşli yelenin üzerinde gezdirerek. "Macavhar'ın bilgisi sınırsız ve Aslan'ın onun birazını bile elde etmiş olması imkânsız."

Biz onu istemiyoruz.

Bir kitap somurtabiliyorsa eğer, Macavhar az önce tam da bunu yapmıştı.

Gitmeye çok hevesliydin, diye düşündü Zafira kafasının içinde ukalaca.

Bunun için üzgünüz. Seni bırakmakla yanlış yaptık. Seni istemeyen bir kadere zorlamakla.

Zafira kitabın özür dilemesi üzerine duraksadı. Kitap başını eğiyor, ona *teslim oluyordu*. Zafira'ysa bezgindi ama birden temkinli bir tavır takındı.

Macavhar iç geçirdi.

"Bir noktada onu aramaya başlayabilir ama o arada Büyük Kütüphane'den faydalanacaktır," dedi Altair.

Zafira bu görev sırasında Aravistan'ın büyük kısmını görmüştü ama babasının bir zamanlar övgüyle bahsettiği kütüphanenin içini görmemişti. Kaymaktaşıdan zemini, sadece birkaç kişinin bildiği bir şifreyle düzenlenmiş parşömen tomarlarıyla dolu ısıltılı raflar. Parşömen tomarları Baba'yı nadir bulunan ve çok değerli olan kitaplar kadar ilgilendirmiyordu çünkü kitapları ciltlemek kolay bir iş değildi.

Macavhar'a bayılırdı.

"Artık kral olduğuna göre bilgi onun komşusu ama endişelenmemiz gereken daha büyük bir şey olabilir. Canım babam büyüünün güçlülerin elinde kalması gerektiğine inanıyor. Bununla da kendini kastediyor. Kalpleri yok edecek."

Aslan pek çok şey olabilirdi ama kesinlikle müsrif değildi. Ama yine de kalplerin peşine düşecekti.

"Önceliği ona vermeyecektir. Bize faydaları yok ve minarelerde güvendeler," diye karşılık verdi Zafira. "Taç giyme töreni haberleri yayılırken tahttaki hükmünü sağlamak yerine onları seçmesi için bir neden yok. Sevilmek isteyecek." *Tıpkı babasının bir zamanlar onu sevdiği gibi.* "Bunun için de en iyi zaman şimdi. Demenhur'daki karlar eriyor, Pelusya'nın toprakları geri dönüyor. Krallık eski hâlini alı-

yor. *Bizim sayemizde*. Ama o bunu kendi lehine kullanacak. Sonra da yatışmış ve hoşgörölü insanların arasında ifritlere yer açacak.”

Zümre ona bakakaldı. Zafira, Demenhur’un bu kadar sıcak olduğu bir dönem hatırlamıyordu.

Altair dilini şaklattı. “Az önce babamın sevgi istediğini söylemişsin gibi davranacağım.”

“O haklı,” dedi Nasir ve Zafira, Nasir’in onu dikkatle izleyişinin ağırlığı altında hareketsiz kaldı.

Nasir, Aslan’ın Aya’nın evindeyken kızın odasına gittiğini biliyordu – Zafira ona bu kadarını anlatmıştı. Kızın onunla olan ilişkisine daha önce de şahit olmuştu. Sharr’da.

“Etrafta dolanıp kalpleri geri toplayamayız,” diye devam etti Nasir. “En güvenli yer minareler, özellikle de Yüce Çember onları korurken.”

Yüce Çember’den bahsetmişken... “Seif nerede?” diye sordu Zafira.

Altair, “Alderamin’de,” diye yanıtladı. “Alder Halifesi’ni, Benyamin’in annesini kaybettik ve sorumluluğu altındaki Aya olmadan Seif’in yeri orası. Oradaki kalbi koruyacak ve Benyamin’in kız kardeşi Leila’nın tahtına çıkmasına yardımcı olacak.” Bunun üzerinde iç geçirdi. “Tüm bunlar içinde en kötüsü, hiçbir ileri gelen katliamı açığa vurmuyacak. Haklı olarak tabii ama bu durum, şölende bulunmayanların hiçbirisi Aslan’ı sorgulamayacak ya da ondan korkmayacak demek.”

Zafira şölenin yankılarını daha yeni yeni anlamaya başlıyordu. Sultan ölmüş, yerine kendi kendini kral ilan eden biri gelmişti ama halifeler her zaman bir dereceye kadar bağımsız olmuştu. Kan gölü o sistemi tepetaklak etmiş, hiçbir liderin halkına haklı olarak anlatamayacağı bir korku ve belirsizlik dalgası getirmişti.

Nasir ocağa bir odun atıp Zafira’nın yarasına çaktırmadan bir bakış atarken Kifah kollarını kavuşturarak güçlü bir tavırla, “Ağıt yakmanın anlamı yok,” dedi. “O kalbe ihtiyacımız var. Ve eğer Aslan’ın seni” –Altair’e imalı bir bakış attı ve Altair incinmiş gibi yap-

u- "tedbirsiz bırakacak kadar çok acelesi varsa, kaybettiği başka bir şey daha olmak zorunda."

Altair'in ağzı bir sırtıyla genişledi. "İşte bu."

Bint Iskandar.

Şimdi değil, diye çıkıştı Zafira kafasının içinde. Altair parmaklarını bacağına çevresindeki kında duran hançerin siyah kabzasının etrafına sardı ve hançeri çekti. Bıçağın ucuna dek simsiyahtı.

Zafira o meşum bıçağı daha önce de görmüştü. Aslan'ın ellerinde. Havada. Gümüş Cadi'ya indirirken.

"Aslan'ın siyah hançeri," dedi şaşkınlıkla.

"Biricik ve tek," dedi Altair, uzaklara bakarak hançeri elinde çevirirken.

Zafira onu inceledi. "Ve senin oraya geri dönme sebebin."

Altair gülümsedi ve Zafira onun gözlerinde titreşen rahatlamayı kaçırmadı. "Her zaman çok çabuk kavrarsın zaten, Avcı Kadın. Nasir bana annemizin kendini iyileştiremediğini söyleyince gerçekten de bunun için döndüm. Demek siyah cevher birini büyüden yoksun bırakabiliyor. Okunun onda ne kadar küçük bir etki bıraktığını gördün. Onu söyleyenleri koruyan, tılsımlıları yenilmesi imkânsız kılan büyüler var. Ona büyüü kalp sağladığı sürece onu yaralamak imkânsız olacak. Öte yandan onu yaralayana kadar o kalbi geri almayı da başaramayız. Off, ikilemlere bayılıyorum."

"Ve siyah hançerle onu gücünden yoksun bırakma imkânımız var," diye akıl yürüttü Kifah, bir ayağıyla tempo tutarak. "Keşke bana sorsaydın." Kolundaki kınların içindeki yıldırım bıçaklarının arasında elini gezdirdi. "Yedek siyah cevherim var."

Altair bıçakları inceledi. "Saf siyah cevher, Dokuz'dan Biri. Şu gümüşü parıltıyı gördün mü? Çelikle karıştırılmışlar."

Kifah şaşırmış görünmüyordu. "Babamdan çıkan bir şeyin işe yaramaz olacağını anlamalıydım. Sakın o şeyi kaybedeyim deme."

Altair kayıtsızca, "Önemli gereçleri Aslan'a teslim etme alışkanlığı olan *ben* değilim," dedi. "Onu güvende tutacağım. Kendi odamda."

Zafira başını eğdi.

"Hançeri kullanmak için ona yaklaşmak gerek," dedi Nasir, dokundurmayı görmezden gelerek.

"Ah, Zafira, git ve nabzına bak," dedi Kifah, Nasir'in endişesini alaya alarak ve Zafira boş çay fincanına baktı.

"Kimse kolay olacağını söylemedi," dedi Altair hançeri kınına koyarken. "Ama şimdi elimizde daha önce olmayan bir fırsat var ve bizim olanı geri alma zamanı geldi. Ve seninkini, Nasir. Endişelenme – senin için tahtı cilalayacağım."

Nasir ona bir bakış attı.

Bize kulak ver, bint Iskandar. Kalp onunla mücadele ediyor ama yakında onun tarafından lekelenecek.

Macavhar sözlerinin anlaşılmasını bekledi. Zafira'nın elleri kapağın üzerine düştü, kafa karışıklığı yerini korkunç bir idrake bıraktı.

Bir kez lekелendi mi minareye konamaz.

Diğerleri konuşmayı bıraktı. Kifah ve Nasir kitaba kaşlarını çat-tı. Altair gözlerini dikti.

"Ne minareye konamaz?" diye sordu Nasir çenesini sıkarak.

"Kalp," diye fısıldadı Zafira, kitabın yine onu kullandığını umursayamayacak kadar boş ve acı dolu hissediyordu. "Zamanımız tükeniyor."

"Bu tam olarak ne demek?" diye sordu Kifah odayı bir anda saran o korkuyla. Karın altında kalmış bir kuş gibi hareketsizleşmişti.

"O bir Si'lah kalbi. Si'lahların içinde ya da onların yaptıkları minarelerde yaşaması gerek. Hiçbir zaman yarı ifrit yarı Safin birinin bedeninde olması planlanmadı."

Kitabın manipülasyon, anıları çalma ve diğerlerini sömürme becerisini gördüğü için ilk düşüncesi Macavhar'a güvenmemektir. Ama mantıklıydı, öyle değil mi? Bir balığı boş bir kavanoza koyup hayatta kalmasını beklemekle aynı şeydi bu

"Bu demek oluyor ki – gökler aşkına, onu *hemen* geri almamız gerek," dedi. "Yoksa yaptığımız her şeyi boş yere yapmış olacağız. Baran Denizi, Sharr. Macavhar'ı bulmak."

Deen. Benyamin.

"Yani Aya, büyüü ona vermekten çok daha kötüsünü yapmış olacak," dedi Nasir ağır ağır.

Altair oturdu. "Büyüyü sonsuza dek yok etmiş olacak."



BÖLÜM 68

ZAFİRA TAM DA UYDUĞUNU DÜŞÜNDÜ. BİR SAFİN'İN YAŞAMINI Aravistan'ın çöküşünü tersine döndürmeye adarken diğer yarısının da tam tersini yapmaya çalışması.

Aya, Aslan'ın elini tuttuğunda o oku fırlatmalıydı. Yere atlamalı ve Aya'yı elleriyle paramparça etmeliydi. Görüşü kanla doldu: Aya soluk almaya çalışıyor, boğazı paramparça olmuş. Zafira'nın parmakları kıpkırmızı.

Bir yanı kendi düşüncelerinden iğrendi.

İstediğin gibi.

Macavhar onu kendi gerçeğiyle uyuşturdu. Kitap ona köyünü kendi elleriyle korkunç bir yıkıma uğrattığını gösterdiğinde Zafira kitabın *onun* isteklerine kulak vermesini istemişti. Şimdi kitabın düşüncelerine dokuduğu da tam olarak buydu. Oda döndü, öfkeli kırmızı kesikler görüşünü bulandırdı. Kucağındaki kitaptan yumuşak bir mırıltı geliyordu ve bir şey...

Bir şey parçalara ayrıldı.

Altair bir ciyaklamayla sehpadan fırladı. "Ben iyiyim! Ben iyiyim!"

Zafira'nın boş fincanı artık iki eş seramik parçasıydı. Görüşündeki adamlar gibi ikiye ayrılmıştı.

"O nasıl oldu?" diye sordu Kifah kaşlarını çatarak.

"Herhalde zaten kırıldı," dedi Zafira hemen. Sanki diğerleri bir şekilde nabzının atışını duyup da fincanı onun kırdığını anlayacakmış gibi, hızla atan nabzını sakinleştirmeye uğraştı.

"Ve ikiye ayrılmak için sadece biraz zamana ihtiyacı vardı," dedi Nasir onu izleyerek. Yalnızca fincandan bahsetmiyordu. Zafira, Macavhar'ı dikkatle yere, ulaşamayacağı bir yere koydu ama pusilinmedi. *Laa*, daha da kötüleşiyor, öfke kıvılcımları bir aleve dönüşerek düşüncelerini çalıyordu.

Bunu sen yaptın, diye tısladı kafasının içinde.

Hayır, bint Iskandar. Sendin. Safin'e uygulamak istediği şiddet bu.

"Ben... Benim gitmem gerek," dedi Zafira hızla. Kalkmaya yeltendi ama başı dönünce sendeledi ve Kifah onu kolundan tutmak zorunda kaldı.

"Belki de tekrar otursan iyi olur," dedi Altair nazikçe. "Planımızı toparlamalıyız."

Zafira başını iki yana salladı. Düşünecek bir yere ihtiyacı vardı. Kafasındaki kalabalığı düzene koyacak bir yer. Eğer kalırsa tek katkısı kan, cinayet ve parçası olmak istemediği diğer zulümler olacaktı. Neler oluyordu ona? O avladığı tavşanların yasını tutan, boğazlarını keserken af dileyen kızdı.

"Seni kardeşinin yanına götüreyim," dedi Kifah her şeyden habersiz. Evet, Lana yardımcı olurdu.

"Aa, senden iki tane mi var?" dedi Altair.

Kapı gürültüyle kapanırken Zafira gözlerini devirdi. Kifah onu bir koridordan geçirdi, ardından geniş ve sessiz, sık sık ayrılmış perdelerle davetkâr görünen kemerleri bulunan başka bir koridora soktu.

"Yasmine'le tanıştın," diye başladı Zafira. Arkadaşı bu koridorlardan birindeydi; Zafira'nın, ailesinden kalan son kişinin ölmesine sebep olduğunu biliyor, hain kalbi için ondan nefret ediyordu.

Kifah başıyla onayladı, dudağının kenarında kurnaz bir tebessüm belirdi.

Zafira bunu görmezden geldi. "Yani nasıl görüldüğünü biliyorsun. Ve... şey, onunla Altair'in karşılaşmayacağından emin olmak için yardımına ihtiyacım var."

Kifah gülümseyişi genişlerken başını sallamakla yetindi. Zafira'nın bakışı üzerine omuzlarını silktilti. "Sizin, şey, yeniden bir araya gelişiniz sırasında bir iki şeye kulak misafiri olmuş olabilirim."

Zafira'nın kaşları gerildi.

"Bir düşünsene," diye devam etti Kifah özlemle. "Onunla çok uzun zaman geçirmedim ama, kahrolası Guljul, ikisi beraber muhteşem olur."

Zafira'nın ağır göz kırpmaları, Kifah'ın ne imza ettiğini idrak edince bir kaş çatışa döndü.

"O evli," dedi ruhsuzca. "Ayrıca Altair onun kardeşini öldürdü."

Koridorda ilerlemeye devam ederken Kifah bir kez daha omuz silkmekle yetindi. "Tuhaf şeyler oldu."

"Zafira?" Yasmine sanki konuşmaları tarafından davet edilmiş gibi elinde bir şalla odalardan birinden çıktı. Saçları yeni yıkanmış bukleler hâlinde aşağı dökülüyor, yanaklarını öpüyordu.

Kifah kaşlarını kaldırdı.

"Dinleniyor olman gerekirdi," dedi Yasmine. Gözlerini kısarak bakışlarını ikisinin üzerinde gezdirdi.

"Dinleniyordum," diye yanıtladı Zafira arkadaşına yaklaşmak isteyerek. Korku onu yerinde tuttu. "Lana'yı göreceğim."

Bitişik koridorda bir kapı çarptı ve şamatalı, rahat bir kahkaha yankılandı. Zafira'nın midesine çöreklenen korku çok ani ve kuşatıcıydı.

"Yüzünün aldığı şekli görmeliydin, habibi."

Sorun yok, dedi kendi kendine. Yasmine, Altair'in sesini tanııyordu. Sadece ismini biliyordu.

Nasir'in coşkulu, "Keyfinin kaynağı olmaktan daima mutluluk duyarım, Altair," dediği duyuldu bezmiş bir şekilde.

Zafira Kifah'a, Kifah da Yasmine'e baktı.

Belki de orada olmasalardı Yasmine'in aklına hiçbir şey gelmeyecekti. Ama duraksamaları Yasmine'i de duraksattı. Kaskatı kesildi ve Zafira onun idrak ânını gördü, yüzünde öfke ve hınç belirdi, gözleri parlak ve canlıydı.

Khara.

"Aslında," dedi Kifah kayıtsızca, "belki seni Lana'ya Yasmine götürebilir, ha? Ben... benim gitmem gerek."

"Nereye gideceksin?" diye çıkıştı Yasmine ama Kifah çoktan geri geri koşmaya başlamış, iki parmağıyla selam veriyordu. Yasmine abayasını toplayıp onun peşinden koştu.

İkisi de onu bırakıp gitmişti.

"Bekleyin!" diye seslendi Zafira. "Ben ne olacağım?"

Kifah koridoru dönüp görüş alanından çıktı. Yasmine arkasına bakmadı.

Bir şeyler yap, seni aptal. Zafira irkildi ve parmaklarını yarasının bastırdı, ani acıyla haykırdı. Yasmine yavaşladı ama durmadı.

"Off, Dokuz'dan Biri, acelen ne?" diye haykırdı Altair ona yaklaşarak.

Zafira ne olur ne olmaz diye bir kez daha tısladı.

Yasmine dönüp ona baktı. "Bu ne şimdi?"

"Lana," diye soludu Zafira, sargılarına kan yayılırken göğsünü tutarak. Belki de bu kadarı *biraz fazla* iyi bir oyun sergilemekti. "Yaram yine açıldı sanırım."

Yasmine bocaladı, Altair'in peşine düşmekle kanaması olan arkadaşına yardım etmek arasında kaldı. Zafira yüzünü iyice astı, iki büklüm oldu ve bir elini duvara dayadı.

"Yasminel"

"Tamam," diye söylendi Yasmine kızgınlıkla. "Geliyorum."

Zafira rahatlayarak bir nefes aldı. Altair, Yasmine'in bütün öfkesini hak ediyordu ama şimdi değil. Daha sonra, her şey yoluna girdiğinde tanıştırmayı bizzat yapacaktı.

Yasmine, Lana'nın kapısına kadar durmadan homurdandı ve onu hemen bıraktı ama Zafira umursamadı. O görevini yapmıştı. Küçük şişelerle dolu rafların üst üste dizildiği odaya girdi –sıradan bir tedavi gereçleri deposu– ve Lana akşam ışığının biçimli ışınları karşısında neredeyse görünmezdi.

Büyük oranda sarayın geri kalanı gibiydi: gri gölgeli beyaz oymalar, koyu mavi mobilyaları tamamlayan gümüş vurgular. Ama bu alanda o kadar çok şifalı bitki kokusu vardı ki Zafira'nın burnu, kendisinin hiç sevmediği ama Lana'nın hep sevdiği biberiye dışında hiçbirini ayırt edemedi.

Kendine ait olmayan bir odayı sahiplenmesi tam Lana'lıktı. Evde bile hiçbir zaman odalarında uyuyamaz, holdeki mecliste kıvrılmayı tercih ederdi ve Zafira bir an kapıda öylece dikilip kız kardeşinin saçlarındaki parıltıyı, yanağının ocakta çatırdayan ateşin bir parçasıyla aydınlanan yumuşak kıvrımını izlemekten başka bir şey yapamadı.

Ona evlerinin Sharr yolculuğuna çıkmadan önceki, Lana'nın ona kalması için yalvardığı, Zafira olmadan büyüün hiçbir anlamı olmadığını söylediği zamanki hâlini hatırlatmıştı.

Şimdiyse büyü yok olabilirdi. Bir daha hiç ama hiç dönmek üzere.

"Gelmişsin!" dedi Lana ayağa fırlayarak. Elllerinde mürekkep lekeleri vardı. Zafira ancak o zaman Macavhar'ı da beraberinde getirdiğini anladı. Korkusu dişlerini derinlere geçiren ve onu uyuşturan bir engerek yılanıydı. "Ben de birkaç not alıyordum. Sen hayatta kaldın ya."

"Deneyinin başarılı olmasına sevindim," dedi Zafira duygusuzca. *Onu seviyoruz, bint Iskandar.*

Zafira kitabı duymazdan geldi ya da en azından denedi – içinde bir his vardı, uzaklardan bir fırtınanın geldiği zamanlardakine benzer bir önsezi.

Endişe alnını kırıştırmadan önce Lana arsızca sırıttı. "Sen iyi misin?"

Zafira hızla başını sallayarak onayladı, sargıları görünmeyecek şekilde durdu.

"Kitap bu, öyle değil mi?" Lana büyük bir merak ve korkuyla Macavhar'a bakıyordu. "O elindeyken tuhaf davranıyorsun."

"Ben..."

Bir tıklama sesi duyulup da ikisi de cevap veremeden kapı açılınca Zafira sustu. Lana onun omzunun üzerinden baktı ve bir eliyle hızlıca ve hevesle saçını düzeltirken alnında bir mürekkep lekesi bıraktı. Zafira'nın kaşları yukarı doğru kalktı. *Karlar aşkına.*

"Özel biriyle mi tanışacağız?" diye fısıldadı.

Lana ona baktı. "Ammah Aya'nın kurtardığı çocuk."

Zafira kapıya doğru dönerken yarası zorlanınca irkildi. Yeni gelen kişi pelerini kamburlaşmış omuzlarını örten ve tereddütle adım atan zayıf biriydi. Zafira kendini birden evde, ava çıkmadan önce lekeli aynasında kendini izlermiş gibi hissetti. Yeni gelenin başlıklı kafasının hafif yana eğilişine kadar her şeyi tanıyordu.

"O erkek değil," diye mırıldandı Zafira. Burası halifenin yaşadığı saraydı. Haytham'ın yaşadığı yer. İpuçlarını birleştirdi. "Sen osun. Halifenin kızıydın."

Kız bir geyik gibi ürktü, dikkatle çekilmiş başlığı korkudan kocaman açılmış biçimli gözlerini açığa çıkaracak kadar geriye düştü. Kız titrek bir karşı koyma gösterisi olarak çenesini kaldırıp dudaklarını birbirine bastırdı. Zafira birden şaşırarak kızın ondan çok da küçük olmadığını, hatta muhtemelen Zafira'yla aynı yaşta olduğunu fark etti.

Lana'nın ayakları birbirine dolaştı, ateşin ışığı üzüntüsünü öne çıkarıyordu. "*Khara*, sen kız mısın?"

Zafira sertçe ona döndü. "Sözlerine dikkat et."

Lana ters bakışlarını Zafira'ya çevirdi. "Sen nereden anladın?"

"Bu sorunun cevabının çok açık olduğunu düşünüyorum."

"Adın ne?" diye sordu Lana kılık değiştirmiş kıza dönerek. İnanmazlık ses tonunu etkilemiş, kırgınlık sesini sertleştirmişti.

"Qismah," dedi kız ilk kar kadar narin bir sesle. Lana'ya bir bakış attı ama en çok yere bakarken rahat ediyor gibiydi. "Ben... sana

söylemediğim için özür dilerim. Yalnızca Ammu Haytham kız olduğumu biliyor.”

Zafira, Qismah’ın nasıl bir yaşam sürdüğünü merak etti. Haytham ona göz kulak oluyordu ama Qismah için gerçek benliğini bir sır olarak saklamak ne anlama geliyordu? Kendisinin kötülüğün habercisi olduğuna mı inanıyordu? Demenhur’daki birçok insan kadınları böyle görürdü.

“Bir de... bir de Baba.”

Belki de babasından böyle utanç ve tereddütle bahsetmesi yüzündendi, Zafira’nın öfkesi iyice köpürmüştü. Kafasının içinde kulak tırmalayıcı ve vahşi bir koro vardı. Macavhar orayı mırıltılarla, halifeliğin erkeklerinin ona ve bütün kadınlara nasıl baktığını hatırlatan şeylerle doldurmuştu. Çenesini iyice sıktı, geçip gitsin istedi, kitap sanki düşüncelerini o yönlendirmiyormuş gibi masumca dururken kendi kendine sakın olmasını söyledi.

Kıza gülümsedi, onunla yaşlı halife arasındaki benzerliği gördü. “Haytham senin yetenekli bir öğrenci olduğunu söylüyor. Yaptığını yapmakta çok cesursun.”

Qismah’ın yarım tebessümü kısa sürdü.

Bu kadar küçük kızların toplumu bu kadar derinden anlayacak kadar olgunlaşmak zorunda kalması adil değildi. Bir zamanlar Zafira’nın da yüzünde aynı geçici gülüşler belirirdi. Kendi kendine bunun, bunun ve bunun *yettiğini* söylerdi.

Yeterli. Kendini içine sığdırdığı bir kutuydu bu sözcük ve başka bir genç kızın da aynısını yapmasına izin verirse aptallık ederdi.

“Tahtın senin olacak,” diye söz verdi Zafira. Aslan yok olup da Aravistan bu tehlikeli uçurumun kenarında sallanmaktan kurtulduktan sonra ona yardım edecekti. Yeterince insan Zafira’nın kim olduğunu biliyordu ve Haytham doğru olanı yapacak, güçlü konumdaki bir adamdı. Onlara yardım ederdi. İnsanlar şimdiye kadar halifenin sözlerinin nasıl da çarpık olduğunu anlamış olmalıydı. Anlamamışlarsa da anlayacaktı – yoksa Zafira gerçeği gırtlaklarına yapışıp anlatacaktı.

"Ben..." diye başladı Qismah ve bir baş hareketiyle büzüldü. "Şükran."

Halifenin kızı Lana'ya bir bakış atmaya cesaret etti ve *bir şey* yapmak için belirgin bir teşebbüsle ateşe odun attı, ateş tıslarken geri çekildi, başlığı biraz daha açıldı.

Zafira, Qismah'ın saçlarını işte o zaman gördü — bir erkeğinki gibi kesilmişti, koyu renkli bukleleri parıltıyordu. Kifah keldi ama bu durum Pelusya'da yaygındı. Demenhur'daysa kadınlar saçları ne kadar uzunsa o kadar güzel addedilirdi. Kimse bir kadının saçlarına makas vurmaya cesaret edemezdi. Saçları kısaltmak, en az erkek gibi davranmak kadar uygunsuzdu.

Saçları kısaltmak yüz kızartıcı bir hareketti.

Damarlarındaki kanın yerini sıvı öfke doldurdu, en mavi alevden bile daha çok yakıp kavuruyordu. Ok yarasının sızısını bile hissetmiyordu.

İzin ver seni bıraktığımız için kendimizi affettirelim. Seni memnun edeceğiz.

O adam yaptığı şey için ölecek.

Bunun kimin düşüncesi olduğunu, kimin yemininin alev alev parladığını bilmiyordu. Ayaktaydı. Macavhar elindeydi ve kargaşayı iliklerinde hissediyor, onun çekiştirmesine direniyor ve yeniliyor, yeniliyordu. Artık tanıdığı ve kendini ona karşı güçlendirdiği kaos değildi bu. Bu, telafi için duyulan ateşli ihtiyaçtı. Kefaret için. Ve onu hazırlıksız yakalamıştı.

Kendi düşüncelerinin nerede başladığını ve Macavhar'ınkilerin nerede bittiğini anlamıyordu. Lana'nın ağzı onun ismini söyler gibi şekillendi ama Zafira hiçbir şey duymadı. Qismah, güzel hatlarını değiştiren dehşetle hızla geri çekildi. Koridor birden bulanıklaştı.

Zafira, Macavhar'ı sımsıkı tutmuş hâlde iki kanatlı büyük kapının önünde dikilene kadar önünde uzanan tehlikeli yoldan nereye gittiğini anlamadı.



BÖLÜM 69

ALTAIR'IN BİR YANI İNKÂR İÇİNDEYDİ VE MACAVHAR, Zafira üzerinden o tuhaf mesajı verdiği an bu iyice çoğalmıştı. Çok sevgili teyzelerinden birinin kalbının babasının içinde karardığına inanmayı reddetti.

Sultan'ın dişleri, ne soyağacı vardı ama.

Ne olursa olsun bunu elinden geldiğince zorlayacaktı. İleri gelenleri ateşleyip onların yardımına gelmelerini sağlayacak bir kibrit arayıp duruyordu çaresizce ve bu yeni bilgi tam da aradığı şeydi.

"Ghada ne demiş?" diye sordu Kifah, Altair Pelusya Halifesi'nin mektubunu açarken.

"Cevabı olumlu olsaydı mektup göndermiş olmazdı," dedi Nasir kılıcını bilerken. "O *daama* koridorun ucunda."

"O kusursuz umut uyandırma becerinle birlikte taç giymen için sabırsızlanıyorum, küçük kardeşim," dedi Altair ağır ağır. "Ne kasvetli bir gün olacak o gün ama."

Nasir'in tepkisi dudaklarını aşağı sarkıtmak oldu.

Prens haklıydı ama Altair, Kifah için mektubu yüksek sesle oku-

du. "Yelusya, Araystan'la kutluk arasında kalan son kale. Aslan'ın gazabını öserlense çekmeye virdaımız el vermez. Saygılar, Ghada bunı lund."

Kifah, "Zaram Halifesi'ninkinden daha iyi bir bahane en azından," diyerek kendini teselli etti. Odlun herif bir bahane bile öne sürmemişti.

Demek öyleydi. İki halife, Aslan'ı yenme çabalarına katılmayı reddetmişti. Lella annesinin Alderamin'deki tahtında hak iddia etmek üzere yoklaydı, o sırada Sarastu'nın tahtı da, ıy için en gelecek vadeden adamın tahta çıkamadan ölmesi yüzünden boş kalmıştı.

Altair kapıları açıp koridora adım attı, ağzına badem tıkan bir hizmetçi gördü. "Hey, sen. Haytham ve Ayman nerede? Çabuk ol."

Çocuk, karşısındaki Nasir olsa kellesinden olacağı bir hareketle karşılık verdi. Ama Altair yalnızca bir generaldi ve çocuk yalnızca halifesine cevap verirdi.

"Öyle mi?" dedi Altair ağır ağır. "Hemen dedim, velet. Gerçek Sultan'ın emri."

"Gerçek Sultan," diye tekrarladı Nasir, Altair yeniden içeri girince.

"Sen unvanımı faydalı bir şey için kullanmayacaksan ben yaparım." Altair sakalını ovuşturdu. "Başka ne yapabiliriz? Güzel bir şölen daveti mi verelim? Bizi sıcak tutacak birkaç beden?"

Nasir'in kulakları kıpkırmızı oldu.

"Kifah, canım?" diye seslendi Altair. Kifah mızrağını çekti. "Bana hatırlat da Zafira buralardayken Nasir'in kulaklarını kontrol edeyim, ha?"

Haytham üzerinde kaymış ekoseli entarisyle içeri girerken Kifah sırttı. Adamın peşinden bir tepsiyle birlikte hizmetçi kızlardan biri de geldi. Kahvenin leziz ve baharatlı kokusu odayı doldurdu, kız gümüş bir *dallahtan* ona bir fincan kahve doldururken Altair'in duyuları uyandı, tuhaf bir akıntı sesi bir anlığına sessizliği bozdu. Hizmetçi bir servis tabağı dolusu küp şeklindeki ballı keki önüne koyunca Kifah kekleri aldı.

"Zafira hâlâ dönmedi," diye hatırlattı Nasir, Haytham yerine otururken.

"O koca bir kız," dedi Altair onu yatıştırmak için. Kendi adına, Altair'in düşünebildiği tek şey ıslık ıslık parlayan yumuşacık kekin ağzında olmayıştıydı. "Nasıl döneceğini biliyor." Demenhur vezirine kaşlarını çatarak baktı. "Ayman nerede?"

"Şu anda başka işlerle meşgul," dedi vezir.

Bu özel ifadenin yerinde olduğu tek zaman, bir adamın yatak odasında olup da pek dinlendirici olmayan meselelerle meşgul olduğu zamanlardı. Altair bir kaşını tam ikna olmamış gibi iyice kaldırdı.

Haytham'ın omuzları düştü, dudakları hayal kırıklığıyla büküldü. "Gelmeyi reddetti... Sizinle görüşmeyi reddetti."

Anlaşılabilir. Ne de olsa Altair, Ayman'ın ordusuna karşı birkaç orduya komutanlık etmişti. Kaybeden taraf olsa o da ihtiyar adamla görüşmek istemezdi.

"Onun yerine ben buradayım," dedi Haytham ve boğazını temizleyerek bir mektup tomarı kaldırdı. "Birkaç rapor geldi."

"Dinleyelim," dedi Altair öne doğru yaslanarak.

Haytham düzgün bir el yazısıyla dolu bir papirüsü öne kaydırды. "Sarasin'in küçük şehirleri karanlığa teslim olmuş."

"Şimdiden mi?" diye sordu Altair. Babasının *bu kadar* çabuk hareket edeceğini düşünmemişti. Bellerini doğrultacak zamanı ancak bulmuşlardı.

"Bu yolculuğu zorlaştıracak," dedi Kifah, kafasındaki çarklar Pelusya mekaniği kadar hızlı dönerek. "Sultan'ın Kalesi'ne dönmek gibi bir niyetimiz var, değil mi? Eğer Sarasin gölgelerle örtüldüyse ifritlerin orada olması gerek. Karanlık boşuna değil. Kendi soyu için bir ev yaratıyor."

"Şu yeni halife meselesi ne?" diye sordu Nasir bir parmağıyla mektuba vurarak.

"Ah, evet," dedi Haytham. "Halife atadılar – Muzaffar. Şölende hazır bulunuyordu."

Nasir'in sehpanın üzerindeki parmakları bembeyaz kesildi ve

Altair aylar öncesindeki o ânı, prensin Sarasin'in eski halifesine suikast düzenleme emrini alışını hatırladı.

"Muzaffar öldü," dedi Nasir. "Onu kendi kanının ortasında yaktarken gördüm."

Haytham şaşırması görünmüyordu. "Zamanlamanın uymadığına dair bir his vardı içimde. Aslan'ın Muzaffar kadar sevilen birini atamak için pek bir nedeni yok. Nedeni olsa bile, ifrit soyu topraklarını ele geçirirken adamın boş duracağını sanmıyorum. Muhtemelen daha da kötüsü, birkaç Sarasin birliği Sultan'ın Kalesi'ne doğru hareket ederken görülmüş. Takviye olduklarını düşünüyorum."

Kifah parıldayan bıçaklarıyla oynadı. "Eğer Muzaffar'ın Sarasin tahtında olduğunu iddia ediyorlarsa bunun mümkün olmasının tek bir yolu var: İfritin biri onun kılığına girdi."

Altair bir eliyle yüzünü sıvazladı.

"Bu mükemmele yakın bir çözüm," diye yorum yaptı Nasir. "Sarasinlilere boyun eğdirildi; hem insan hem de ifrit orduları halifeye bağlı, halife de Aslan'a bağlı."

"Takviye' dedin. Ne için takviye?" diye sordu Kifah. "Bizim için mi? Üzerine dört orduyla yürüyeceğimizi sanıyorsa liderlerimize epey inancı var demektir."

Sarayın üç farklı koridorunda Ghada Dokuz Seçkin'iyle oturuyor, Zaram Halifesi uyukluyor ve Ayman ihtiyar kemiklerini dinlendiriyordu. Altair hepsini omzundan tutup sarsarak kendilerine getirmek istedi.

Haytham belgelerini karıştırdı. "Ayrıca Sultan'ın Kalesi yakınlarında alan incelemesi yapan adamlarım var."

Nasir de Altair kadar şaşırıldı. Aravistan'da onun dışında işini bilen yetenekli bir kişi daha vardı en azından.

"Sadece bir avuç gözcü olduğunu bildirdiler, tam güç bir saldırıya ancak dayanacak kadar. Aslan gerçekten bir orduyla üzerine yürüyeceğimize inanıyorsa neden az gözcü koysun?"

"Büyü?" diye tahminde bulundu Kifah ağzına ballı keklerden bir tane daha atarak. Altair yüzünü astı.

"Koruyucu bariyerler oluşturan büyüler var," diye kafa yordu Altair. "Aslan'ın Macavhar'ı almasını engellemek için Sultan'ın Kalesi'nde sizin kullanmanız gereken büyü."

O ânın suçluluğunu, kitabı babasının ellerinde görmenin dehşetini hâlâ yaşıyordu.

"Yapmıştık, ta ki kanımız tükenene kadar," dedi Kifah.

"İyi bir haber var," dedi Haytham, ona karda pek çok kez kalmış gibi görünen bir mektup uzatarak. "İsyan güçleri Sultan'ın Kalesi'nde toplanıyormuş."

"Asiler mi?" diye sordu Kifah sırlıslıkla kâğıdı alarak.

"Onlar da bize katılabilir."

Biz. Vezirden bu kelimeyi duymak Altair'in hoşuna gitmişti.

"Neye karşı isyan ettiklerine göre değişir." Nasir her zamanki gibi iyimserdi.

"Ama yine de bir ordumuz olur," dedi Altair mektupları sehpa-ya yayarak. Duvara tutturulmuş haritaya, gri çizgilere ve lacivert nehirlerle baktı. Güç ve büyüyle kuvvetlendirilmiş sarayların gümüş çizgileri, Büyük Kütüphane'nin kıvrımı.

Büyük Kütüphane.

Altair dikleşti ve kamış kalemlerden birini eline aldı. "Toplanın, çocuklar. Bir planım var."

BÖLÜM 70

BAĞIŞLANMAYI VE İKİNCİ BİR ŞANSI HAK EDEN ADAMLAR vardı, bir de yalnızca yaptıklarının cezasını çekmeyi hak edenler. Demenhur Halifesi Ayman, dedi Macavhar, ikinci gruptan.

Zafira bu iddiaya karşı koydu çünkü o bir avcı ve bir kızdı, bir yetim ve bir kız kardeş. Bir yargıç değil.

Yanlışlar düzeltilmeli, diye mırıldandı Macavhar. *Sana yardım edeceğiz.*

Bu dipsiz, giderek büyüyen bir açlığa, asla doymayacak bir arzuya karşı kaybetmeye mahkûm bir savaştı. Aslan'ın da bilgiyi arzularken böyle hissettiğini fark etti. Babasının çektiklerinin intikamını almayı isterken.

Bir çocuğu bu şekilde tecrit etmeye mi cesaret etmiş?

Zafira bu düşüncenin ona mı yoksa Macavhar'a mı ait olduğunu bilmiyordu. Yoksa kitap, içinde bir yerlerde onu öfkeliendiren her şeyin bulunduğu bir şişecik bulup da içmiş miydi? Halife yıllardır hatalıydı. Yalanları bütün halifeliği sarmış, yaşamlarının doku-

sunu nüfuz etmişti. Bu ânı farklı kılan neydi? İkisinin damarlarında öldürme arzusunun dolaşmasına neden olan neydi?

İkisinin?

Biz tek ve aynıyız.

Çift kanatlı kapı kilitli, beyaz ahşap kalbi kadar saftı. Zafira benzetmeye güldü. *Kapıları aç.* Kapıları aç mı? Kapıların kilidini açmak *dum sihr'i* israf etmek olurdu. Zihninde Qismah'ın tıraşlanmış başı canlandı. Yere bakan gözleri. Zafira'nın kendi çökük omuzları.

Kırmızı bir çizgi avucundan hızla geçti ve kilitler açıldı.

Artık değişim için beklemeyeceğiz. Onu biz getireceğiz.

Kararlılık Zafira'yı sertleştirdi. Kapılar açıldı. Kafasının gerilerinde temkin fısıldadı, o korku saçan engerek yılanı sürünerek yaklaşıyordu ve Zafira...

"*Qifl*" İki muhafız bir ağızdan bağırarak dikkat kesildi ama ne tür bir aptal dururdu ki?

Avucu keskin bir acıyla yandı ve Zafira kollarını iki yana açtı. Muhafızla cansız hâlde yere yığıldı. *Cansız mı?* Zafira olduğu yerde dondu, sanki aniden uykusundan uyanmış gibi kızarmış gözlerle etrafını inceledi. Sargılı göğsü ağrıdı. Neredeydi? Qismah ve Lana neredeydi?

Muhafızlar sadece dinleniyor. Onlara bak, bint Iskandar.

Zafira sağduyusunu kaybetti ve kendini uzaktan izliyormuş gibi hissetti. Muhafızlar yere uzanmıştı, göğüsleri çok ağır hareketlerle inip kalkıyordu, Macavhar'ın temin ettiği gibi uyuyorlardı.

Görünmez bir el tarafından bir odaya ve ardından bir diğerine götürüldü, anahtar deliğini andıran geniş kemerli geçitlerin bir eşi daha yoktu. Ay ışığı alanı dolduruyor, kasvetli fenerler bir odaya giden yolu aydınlatıyordu.

Ve orada, kürklerle ıslıl ıslıl parlayan bir platform yatağın önünde Demenhur Halifesi duruyordu.

Bu terk edilişimizin kefareti. Bu adalet seni memnun etsin.

"Sen," dedi halife şaşkınlıkla. "Avcı."

* (Ar.) Dur -çn

Ah, halifelüğindeki erkeklerin kadınları küçümsemesini nasıl da özlemişti.

Adam Zafira'yı en son gördüğünde –Zafira, Sharr'a doğru yola çıkan bir gemide dikilmiş kimliğini herkese açıkladığında– gözleri öfkeyle nasıl da yanmıştı. Şimdiyse yüzündeki çizgiler çok daha belirgindi, kahverengi gözlerindeki ışık solmuştu. Onu bir erkek sandığı dönemde gösterdiği saygı silinip gitmişti.

Zafira umursamadı. Hayır, ona ve onun o küçücük beynine acıdı.

"Macavhar'ı yeniden ele geçirdim ve sen bana böyle mi bakıyorsun?" diye sordu Zafira. "Arz'ın yok oluşunu duymadın mı? Sarasin'in kumlarının yine altın rengine döndüğünü? Demenhur'daki karın eridiğini?"

"Ee?" dedi adam.

O küçücük kelime, bir ömürlük bir önyargıya boğulmuştu.

"Ee ne? Benim kadın olduğumu öğrendiğin an Aravistan'ın yeniden inşasına inancını mı yitirdin?"

Halife kıpırdamadı. "Sen gittikten çok kısa bir süre sonra batıdaki köyleri yıkım vurdu, Avcı. Sen başlığını indirdikten çok kısa bir süre sonra."

Neden onunla konuşmaya çalışıyordu ki? Neden ona anlatabileceğini düşünmüştü?

Çünkü sen böyle birisin.

Zafira donup kaldı, keskin bir acı kafatasını ikiye ayırıyordu. Bu ses Macavhar'ın sesi değildi. Yasmine ve Lana'nındı. Umm'undu.

Hayır, bint Iskandar. Bazıları için mantık diye bir şey yoktur. Biz sana güç verirken, sen erdemin kaybına mı ağlıyorsun?

Macavhar haklıydı.

"İsmimi söyle," dedi Zafira sessizce, tamamen ona ait olmayan bir sesle.

Adam dikkatle bir adım geriledi. "Muhafızları nasıl geçtin?.."

Zafira kahkaha attı. "Kendine bir bak. *Acınası*. Bir kadından korkuyorsun."

Adamın korkusu öylesine elle tutulur bir hâldeydi ki Zafira onu

bir şişeye koyup sonradan tadını çıkarmak istedi – *laa*. O bir canavar değildi. Avıyla, bir aslanın fareyle oynadığı gibi oynamazdı.

"Bir kızın geleceğini elinden aldın ve onunla dilediğini yaptın," dedi. Ya da belki de konuşan Macavhar'dı. Görüşü bulanıklaştı.

"Kimden bahsediyorsun sen?"

"Kızından. Demenhur'un bütün kızlarından."

Halifenin yutkunuşu dışarıdan duyuldu. "Muhafızlar!"

İki muhafız daha içeri dalmadan Zafira gülmeye başladı.

"Sayyidi?" dediler.

Zafira'yı görünce ikisi de oldukları yerde kaldı. Kılıçları ay ışığında parıltıyor, karşılarında silahsız bir kız görmenin belirsizliği darbe indirmelerini engelliyordu. Belki de Zafira çıkıp giderdi. Halifenin yüzündeki o tatminkâr ifade olmasa belki yarattığı korkuyla yetinirdi.

Onun, genç bir kadının kaybettiğini bilmenin verdiği rahatlık.

Bir kıza tahtını vermek istiyorsun, dedi Macavhar ona. *Şartlar bizden yana.*

Acı avucunu tekrar yaktı. Cesur ve öfkeli bir şeyler bakışlarında toplandı, sanki hoşgörü hiç bilmediği bir kavramdı. Elini kaldırdı.

Aydan başka hiçbir tanığı yokken Zafira yumruğunu indirdi. Acı odayı ikiye böldü, kafasının içinde bir şarkı sancıdı. Gece, çığlıklarla yankılanarak kıpkızıl kanadı.

Bu bir adam, dünya karşısında basit. Bütününün yarısı.

Zafira, Aslan tarafından bilenmiş ve Macavhar tarafından kullanılmış bıçaklı bir pusulaydı.

Yıkımdı, tahribattı ve bundan keyif aldı.

•

BÖLÜM 71

NASİR VE ALTAİR ÇIĞLIKLAR YÜZÜNDEN PANİKLEYEREK koridora fırladı. Lana da karşı taraftan koşuyordu, elinde bir şey tutuyordu ama yanlarından hızla geçip çift kanatlı kapıyı açan Kifah oldu.

İçeriden tutulup kalmış sesi geldi. "Kahrolası Guljul."

Nasir içeri koşan muhafızı durdurdu, omuzları kaygıyla ağırlaşıyordu. Haytham oğlunu kontrol eder etmez yanlarına gelecekti.

"İçeri kimseyi alma. Vezir'i bile," dedi Nasir.

Muhafız itiraz edecek oldu.

"Gerçek Sultan'ın emridir."

Gönülsüz bir baş selamıyla teslim olan muhafız ayak sesleri koridorlarda gümbürderken kapıları sürgüledi. Nasir, Altair ve Kifah'ı geçti ve gösterişli yatak odasında aniden duruverdi.

Kan. Gri kürkleri keçeleştiriyor, beyaz halıyı lekeliyor, geniş karolarda birikiyordu. Dinlenmek için kullanılan minderlerin üzerinde vahşice yaralanmış üç adam yatıyordu. Ölümünden beter kaderler.

Buna rağmen Zafira'nın burada olmaması onu rahatlatmıştı.

"Onlar..." Kifah öğürerek ara verdi, Altair'e dönüp iki büküm oldu. "İkiye bölünmüşler."

Gözünün ucunda bir şey kıpırdadı ve birisi gölgelerden ay ışığına doğru adım atarken Nasir palasını çekti.

Birden bütün uzuvları hissizleşti.

Zafira.

Macavhar ellerindeydi, karanlığın içinde kötücül bir sırıtış.

Diğerleri dondu ama Zafira yalnızca ona bakıyordu. Bakışları Nasir'in yeterince hızlı gizleyemediği inanamama ifadesinden kınından hiç çıkarmaması gereken palaya kaydı.

Gözlerinin o yabani buzlarında idrak belirdi ve kendilerini birden başladıkları yerde, Sharr'ın harabelerinde buldular. Zafira çenesini kaldırdı, Nasir'in bıçağını davet edermiş gibi boynunu gösterdi.

Ya da ona meydan okurmuş gibi.

Avucundan kan damlıyordu ve ayağının dibinde boş, gümüş bir şişecik duruyordu. *Dum sihr. Neden?* diye sormak istedi Nasir ona. Altair günün erken saatlerinde Macavhar'ı ona verdiğinde, Nasir Zafira'nın gözlerindeki parıltıyı, uzuvlarındaki hevesi görmüştü. Kitabın konuşmak için Zafira'nın sesini kullandığını biliyordu ama bunu hiç beklemiyordu.

İlk hareketlenen Lana oldu. İleri atıldı ve Zafira'nın tepki vermesine müsaade etmeden burnuna bir bez dayadı. Zafira kısacık bir an debelendi, ardından kardeşinin kollarına yığıldı, gözleri kapandı, kirpikleri ay ışığında titreşti. Lana ablasının ağırlığıyla cebelleşti ve Nasir onu yere, odanın en temiz kısmına yatırdı.

Zafira'nın solukları, Nasir'in içindeki kargaşanın aksine sakindi.

"Sanki beni tanıımıyormuş gibi çıkıp gittiğinde bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım," dedi Lana usulca. Titreyen eliyle nemli bezi aldı. "O yüzden bunu getirdim."

Nasir, Zafira'nın yüzüne düşen saçları çekti. Macavhar'ı onun gevşemiş parmaklarının arasından çekip almak, ateşe fırlatmak istedi. Ama onun yerine hâlâ şokla oldukları yerde duran diğerlerine döndü. "Bunların hiçbiri bu odadan çıkmayacak."

"Delirdin mi sen?" Altair boğuk bir nefes verdi. "Söylemene bile gerek yok. O bizim de arkadaşımız."

Nasir verdiği soluğu kaplayan rahatlama hissine şaşırdı.

"Ama yaptığı şey inkâr edilemez," diye ekledi Altair. "Bir Aravistan halifesini öldürmek küçük bir mesele değil."

"Ben de bir halife öldürdüm."

Altair ona sert bir bakış attı. "Ama o zaman senin..."

Muhafızlardan birinin iç organları döşemeye düşerken ıslak bir kayma sesini takip eden mide bulandırıcı bir şap sesi duyuldu. Nasir'in midesi çalkalandı. Lana daha yakından baktı.

"...aklın başındaydı," diye devam etti Altair yüzünü buruşturarak. "O akli başındayken böyle bir şeyi kesinlikle yapmazdı."

"Herif ortadan ikiye bölünmüş," dedi Kifah çıldırmış gibi. "Hepsi öyle."

"Suçu başkasının üstüne atın," diye önerdi Lana tuhaf bir sakinlikle.

Hepsi ona döndü.

Lana geri basmadı. "Yaptığı onca şeyden sonra..."

"Suçu bir ifrite yıkacağız," dedi Nasir. "Kapıları açmadan önce icabına baktığımız bir ifrite. Muhafızların inanacağı kadar vahşice."

Bu, gerçeğin kendisinden çok daha inandırıcıydı.

Lana sanki diğerlerinin duyamadığı bir ezgiyi dinlermiş gibi dalgın dalgın Macavhar'a dokundu. "Ayrıca aklıyla ilgili bir sorun yok. Macavhar'dı."

"O zaman kitabı ondan uzak tutacağız. Ben alırım," dedi Altair.

Lana kitabı kendine yaklaştırdı. "Birini zehirden temizlemenin tek yolu o zehrin kendisidir. Onu elinden söküp alamayız," diye vurguladı. "Delirir."

"Ve onu kontrol etmeyi öğrenene kadar gidip gelecek."

"Onu kontrol etmeyi öğrenene kadar tehlikeli biri olacak," diye homurdandı Kifah.

Lana başını iki yana salladı, halifeden geriye kalanlara gözünü bile kırpmadan bakıyordu. "Her zaman öfkeliydi. Siz de onun

yönetimi altında yaşasaydınız ve ablam gibi bir hayat sürseydiniz, halifenin bunu uzun zaman önce davet ettiğini bilirdiniz.”

Kapı vuruldu. Kuşkusuz başka muhafızlar da gelmişti.

“Onu ilk gördüğüm günü, o fedakâr avcının bir numara değil de onun gerçek kişiliği olduğunu öğrendiğim günü hiç unutmayacağım,” dedi Kifah başını iki yana sallayarak. “Eğer o kitap onu, tıpkı Aslan’ın çaldığı kalbin de yakında olacağı gibi kurtarılamaz bir duruma getirecekse, ben kitabı yok etmeyi öneriyorum.”

“Onun yaşamı pahasına,” diye gürlledi Nasir.

Kifah sanki bu korkunç gerçeği unutmuş gibi duraksadı, sonra ölçülü bir tonla, “Canavar gibi bir yaşam sürmektense merhametli bir el tarafından öldürülmeyi tercih ederim,” dedi.

Nasir, Altair’e baktı, gözlerinde hak vermeye yakın bir şeylerin parladığını görünce incindi. Zafira yanlış bir şey yapmıştı, *korkunç* bir yanlış ama ikinci şans arzusunu anlayabilecek biri varsa o da Nasir’di. Her şeye yeni baştan, yargılanmadan ve lekelenmemiş olarak yeniden başlamayı istemenin nasıl bir şey olduğunu anlayacak biri varsa o da Nasir’di.

Ona bunu veren Zafira olmuştu. Diğer herkes onu bir canavar olarak görürken, Zafira onu bir oğlan olarak görmüştü. Dünya ve dünyadaki her şey ondan vazgeçse bile Nasir vazgeçmeyecekti.

“Kimse kitabı ondan almayacak,” diye emretti Nasir.

Lana rahatlamış hâlde onu izliyordu. “Hiçbir şey çözümsüz değildir, değil mi?”

BÖLÜM 72

NASİR AYAĞIYLA KAPIYI AÇTI VE ONU DİKKATLE YATAĞa yatırdı, Lana'nın şahit olmasına aldırmadan kızın kolunun altına bir yastık sıkıştırdı ve kıyafetlerini düzeltti. Lana, Macavhar'ı göğsüne bastırdı ve Nasir her ne kadar kitabı ona vermekten hoşlanmasa da kız haklıydı. Lana kitabı ulaşılmayacak bir yere koydu ve tek kelime etmeden ablasının yanına kıvrıldı.

Zafira'nın nasıl da kendinden geçtiğini ancak şimdi fark ediyordu. O uyurken kaşlarının arasındaki oyuk pürüzsüzdü, dudaklarının keskin çizgileri yumuşamıştı.

Nasir'in hayatı kayıplarla ve acıyla doluydu ve onu bir kez daha kaybetmeyecekti.

Koridorda bir kızla yüz yüze geldi – daha önce Zafira'nın yanında gördüğü kız. Kulsum kadar zayıftı, daha kıvrımlıydı, bal rengi gözleri ceylanlarınkine benziyordu ve gözkapakları düşüktü.

Kız, onu Zafira'nın odasının kapısını kaparken görmekten hoşlanmadı.

"Uyuyor," dedi Nasir.

Kızın gözleri güvensizlikle kısıldı zira henüz saldırıdan haberdar değildi. Hayır, Nasir'in Zafira'nın odasında olmasının, onun hareketsiz bedenini yatağına bırakmaktan başka bir nedeni olduğunu düşünmüştü. *Keşke.*

Sesi melodik olabilirdi, tabii eğer Nasir'in alışkın olduğu o nefretle dolu olmasaydı. "Eğer ona zarar verirsen..."

Nasir onun bitirmesini beklemedi. "Ona zarar verirsem elimin altındaki bütün silahları getirip ayağına sererim, sen de bana istediğini yaparsın. Ona zarar verirsem, bir nefes daha almaya cüret etmektense kendi kalbimi deşerim."

Kız sessiz kaldı. Gözleri artık kısık değildi.

"Anladın mı?" diye sordu Nasir.

"Onu seviyorsun."

Keskin bir bıçak gibi söylemişti bunları: İnançsızlıkla dolu. Sanki Ölüm Prensi'nin herhangi birini önemseyeceğini idrak etmek imkânsızmış gibi.

Hayır, onu sevmiyordu. Onun Zafira bint Iskandar için hissettiklerini ifade edecek sözcük henüz bulunmamıştı.

Nihayet diğerlerinin toplandığı odaya adım attığında konuşma bir an kesildi. Nasir kaşlarını kaldırarak duraksadı ama arkasındaki perdeyi çekip onlara katıldığında diğerleri hiçbir şey olmamış gibi devam etti.

Gerilimi anlamak biraz zamanını aldı. Kifah'ın hareketlerindeki katılık, normalde kıpır kıpır uzuvlarının durgunluğu. Altair'i saran, tek gözünden yansıyan temkin.

Hiçbir şey olmamış gibi devam etmeye *çalışıyorlardı.*

"Onu bekleyebileceğimizi sanmıyorum," dedi Altair.

Nasir duvara yaslandı, onun kimden bahsettiğini gayet iyi biliyordu. O da katıldı. "Evet, bekleyemeyiz."

Haytham sessizliğin içinde bakışlarını onların üzerinde gezdirdi ve Nasir onun yalana ne kadar kolay inandığını merak etti.

Kifah masanın üzerine bir harita açtı. "Haytham başka bir rapor aldı. Görünüşe göre Aslan hâlâ saray arazisini terk etmemiş, Büyük Kütüphane'ye gitmek için bile."

"Cazibesini hayal et," diye mırıldandı Altair.

"Peki neden ona boyun eğmiyor? Korkuyor mu?" dedi Kifah sesli düşünerek.

"Ya da fazla meşgul," dedi Haytham.

Nasir, Aslan'ın gözlerindeki o kederli bakışı, acıyı hatırladı. Bunun, korkudan daha büyük bir rolü olup olmadığını düşündü. Güçlüydü ve korunuyordu, üstelik saraydan Büyük Kütüphane'ye gitmek yolculuk bile sayılmazdı. Babası sık sık o mesafeyi katederdi. Nasir biliyordu zira Ghameq'in geliş gidişlerinin, dinginlik uyandıran gösterişli yapıya yaptığı kendi ziyaretlerine denk geldiğini fark etmişti. Her seferinde, döndüğünde elinde bir yığın...

Ama o babası *değildi*.

"Şimdilik gerekli okuma malzemesi var," dedi Nasir.

"Belki de," dedi Altair başını hafifçe eğerek. "Ama duvarların arasında kalmanın tamamen farklı bir tecrübe olduğu konusunda hemfikiriz."

Gayet doğru.

"Senin planını duyalım o hâlde," dedi Nasir, Altair'in sesindeki umudu yakalayıp can havliyle ona tutunarak.

Kardeşi memnun görünüyordu. "Ne yazık ki yollarımızı ayırmamız gerekecek, habibi." Haritaya bir parmağıyla vurdu ve bulundukları konumdan, Thalj'dan yukarı doğru iki yol çizdi. Yollardan biri Sarasin'in başkenti Leil'de, diğeri Sultan'ın Kalesi civarında bir yerde duruyordu. Bir de denizi aşan üçüncü bir yol vardı. "Üç grup. Kifah ve ben. Göklerde bir şahin. Sen."

Zafira'dan bahsetmedi.

"Görevin en iyi yaptığın şeyi içeriyor," dedi Altair.

"Öldürmek," dedi Nasir, masanın üzerine yayılmış planlara daha yakından bakmak için bir adım ilerleyerek. En iyi yaptığı şey *buydu*. Yine de incinmişti.

Altair bunu fark etti ama sonraki sözleri hiçbir *daama* şeyi hafifletmemişti. "Daha önce Sarasin Sarayı'na sızıp halifeyi öldürmek gibi bir tecrüben var, o yüzden..."

Nasir nefesini bıraktı.

"Hey, kızmal"

"Peki onu neden öldürüyoruz?" diye sordu Nasir ilgisizce.

"Dediğin gibi, ifrit, Sarasinlilerin hayran olduğu adama benziyor. O nedenle hiç çaba harcamadan hem ifrit hem de insan ordularını kontrol ediyor. Çok basit. Ondan kurtulacağız, onun yerine biz hükmedeceğiz. Kısa bir süreliğine elbette. Aslan'dan kurtulup da görev için daha uygun birini atayana kadar."

Belki Zafira ve onun onurundan dolayıydı, onun doğruluğu Nasir'in karanlık dünyasının kumaşında beyaz bir damla olduğu için ama Nasir'in ilk aklına gelen düşüncede, ifrit olsun ya da olmasın, halifeyi öldürmek yoktu. Bu değişimin içinden gelmiş olması tuhaftı.

Kifah onun sessizliğini kabul olarak algıladı. "Bir ifrit sürüsünü kontrol etmek çok meşakkatli olacak ama bu şekilde en azından fani Sarasin ordusunu dizginleyip bir yandan da onları ifritleri kontrol altında tutmak için kullanabiliriz."

Nasir onun taslağına baktı. "Bir kuşatma."

Kifah bir kez başını salladı.

Meşru prensken ve hiçbir yer ona yasak değilken Sarasin Sarayı'na sızmak kolaydı. Peki şimdi onun kellesini isteyen Aslan ve bundan memnun olacak ifritler varken? Nasir iç çekti. "Pekâlâ. Ölmüş bilin. Zafira bu planın herhangi bir kısmına dahil değil mi?"

Kifah üzüntüyle duraksadı. Altair pişmanlıkla baktı. "Öğleden sonra hemen ayrılıyoruz. Zafira'nın kesinlikle dinlenmesi gerek ama aynı zamanda kendine de gelmesi gerek. Öyle değil mi?"

"O hâlâ kendisi," dedi Nasir sessizce. "Vahşi bir hayvana falan dönüşmedi."

Bu sözcükleri dile getirmek canını yaktı ama bu acının Altair'in gözlerinde yansımaları bulduğunu görünce rahatladı. Haytham kafa karışıklığını gizlemeye çalışırken kimse ona açıklama yapmadı.

"Yarın gücünü toplarsa bize katılabilir. Değil mi?" Altair, Kifah'a baktı.

"Şüphesiz," dedi Kifah.

Uzunca bir süre üçü de Zafira'nın yokluğuna gömülü kaldılar. Sonunda Kifah parmağını üçüncü yolun üzerinde gezdirerek dik-
katlerini tekrar plana yöneltti. "Bir de şahin var."

"Kimin Hessa Adaları'na gidip haber götürceğini hâlâ topar-
lamaya çalışıyorum çünkü zamanlama doğru olmalı. Gümüş Ca-
dı'nın yardımına ihtiyacımız olacak," dedi Altair, Nasir'le göz göze
gelmeden.

Vezir, Altair'in çökük sesi tonunu fark ettiyse bile etmemiş gibi
davrandı.

"Haytham burada kalıp bilgi toplayacak," diye devam etti gene-
ral. "Sen Sarasin'e doğru giderken Kifah ve ben de Sultan'ın Kale-
si'nde isyankârların yerini tespit edeceğiz. İletişim kuramayacağız,
o yüzden planın başarısı büyük oranda zamanlamaya sadık kal-
maktan geçiyor."

"Bana öyle geliyor ki," dedi Nasir, "plan büyük oranda şansa
dayanıyor."

"Şans bizi hayatta tutar," diye yanıtladı budala.

"Bıçağımı boynunda bulma şansın şu sıralar epey yüksek," dedi
Nasir.

Altair ona sırtarak baktı. "Ağzını bozduğunda sana bayılıyorum."

Nasir'in kulakları yandı. Kifah gözleri parlayarak arkasına yas-
landı. Nasir'se tam tersine, olan biten onca şeyden sonra sonsuza
dek uyuyabileceğini hissediyordu.

"Ee?" diye sordu, dahası da olduğunu sezerek.

Kardeşinin gülümsemesi bir kurdunkini andırıyordu. "Eh, bir
şey daha var. Her zamanki tarzımdan daha kaotik ve kesinlikle se-
nin tarzın değil. Riskli ve tehlikeli. Ve biraz da, şey, parıltılı."

Generalin hayranlık duyduğu her şey.

"Ama benim..." Altair, Haytham'ı hatırlayarak durdu. "Aslan'ı
dışarı çekmesi garanti."

Nasir içinde büyüyen korkuyla bir ona bir Kifah'a baktı.
"Ee, Sultan Nasir, kundakçılık konusunda ne düşünüyorsun?"

BÖLÜM 73

ZAFİRA SICAK BİR BEDENİN YANINDA UYANDI. EL VE AYAK-
lar, ten ve koyu saçlar yerine kan, tendonlar ve iç organlar
geldi aklına. Bakmaya korktu. Kız kardeşinin dağınık çille-
rini değil de kafatasının renksiz kemiklerini göreceğinden korktu.

"Zafıra?"

Yasmine alçak yatağın tepesine dikilmişti, o narin hatları en-
dişeyle buruşmuştu. İleri atılıp sargılarına dikkat ederek Zafıra'yı
kucakladı. *Benden korkmuyor.* Belki de hepsi korkunç bir rüyaydı
ve halifesini ikiye bölmemişti.

"Bir ifritin seni neredeyse öldüreceğini söylediler. Muhafızlar
Ayman'a bakamamış bile."

Rüya değildi demek. Kendi yaptığıyla kıyaslayınca Aslan daha
az canavarmış gibi geldi. Yasmine'le kavgaları, on iki yaşlarındayken
Zafıra'nın hep çok istediği bir elbise Yasmine'e hediye edildiğinde
ettikleri kavga kadar önemsiz geldi.

Duydukları zihnine ulaşırken kaskatı kesildi. "İfrit mi?"

"Halifeyi öldüren," diye açıkladı Yasmine üzüntüyle.

Zafira tam ağzını açacaktı ki duvar tarafında bir şey kıpırdadı.

Nasir doğruldu ve onunla göz göze geldi. *Ayak uydur*, diye belirtti Nasir algılanması güç bir baş sallayışla.

Nasıl? diye sormak istedi ona, saklanılan bir gerçek yüzünden Yasmine'le Misk'in başına gelenleri düşünerek. Ama alternatifleri daha kötüydü, öyle değil mi? Katil olduğunu, Yasmine'in suçlamlarının doğru olduğunu söylemek.

Suçluluğu zalimdi, yalanı onaylarken ona kahkahalarla gülüyordu.

"Çok vahşiceydi," diye fısıldadı Yasmine'in saçlarına doğru ve gözlerini sımsıkı kapadı. En azından bu yalan değildi. Vahşiceydi. O vahşiydi.

Kafatası dişlerini sıkmanın gerginliğiyle zonkluyordu. Avucundaki kan temizlenmişti. Almak için Baba'nın hançerini verdiği, Si'lah kanı tükenmiş olan şişecik hiçbir yerde görünmüyordu.

Macavhar da öyle. Düşüncesi bile yetti: Açlık çenesini açtı, uzuvlarının titremesine sebep olan bir ihtiyacı açığa çıkardı. *Nefes al*. Görüşü kırmızı ve beyaza çaldı, Yasmine'e odaklanmaya çalışırken bulandı. Saçının turuncu tomurcukları, nazik ama şiddetli tutuşu.

Zafira, Macavhar'ın kaosuna ve Zafira'yı kontrol etme arzusuna karşı kendini güçlendirmişti. Hazırlıklıydı. Ama onu halifenin kapısına sürüklediğinde kitap bu ikisini de yapmıyordu – doğrudan değil. Kefaret ödemeye çalışıyordu. Zafira'yı bırakışını affettirmeye.

Karlar aşkına, bu delilik de ne?

Yasmine bakışlarını yere indirerek geri çekildi. "İlk kez Misk burada olmadığı için rahatladım. Tehlikede olmadığı için."

Her zamanki Yasmine'di, kendini asla düşünmezdi.

Ama Misk tehlikede değildi, değil mi? Zafira ona asla zarar vermezdi. *Verir miyim?*

Arkadaşı gözlerini abartılı bir biçimde Nasir'in bulunduğu tarafa doğru devirdi. "Prens burada."

Zafira, Yasmine'in yüzünü inceledi ve karşılaştığı kabullenme onu memnun etti. Özür. Gördüğü şeyin *daama* çok hoşuna git-

tiğini ima eden o uygunsuz parıltı, Zafira'nın utanarak gözlerini kaçırmasına neden oldu.

İnsanların bir diğeriyle orta yolda buluştuğu o sonsuz yollara hep hayret etmişti. Barış teklifinin bir özre en yakın şey olduğunu biliyordu çünkü insanlar birbirine yakın olduğunda sözcükleri kullanmaya nadiren ihtiyaç duyarlardı.

Dudaklarını belli belirsiz aralayarak çekingence gülümsedi, binlerce özür vardı dudaklarının arasında. *Deen için. Yaptığım şey için.*

Yasmine de özlem dolu bir gülümsemeyle karşılık verdi. *Biliyorum*, diyordu bakışı ama Zafira'nın yaptıklarının kapsamını bilmesine imkân yoktu. "Gecenin yarısını o köşede oturarak geçirdi ve seni koruyacağıma söz verdiğimde bile gitmedi."

Zafira'nın boğazında delice bir kahkaha köpürdü. *Korumak.* Dünyanın ondan korunması gerekiyordu, onun dünyadan değil.

"Seni duyabiliyorum," dedi Nasir.

"Haşhaşiler," diye mırıldandı Yasmine. "Belki de sürekli dinlemek için bu kadar uğraşıp durmamalısın." Sonra adamın kim olduğunu hatırlayarak doğruldu. "Kha— şey, özür dilerim, Sultanım."

Nasir bir şeyler söyledi ve Yasmine cevap verdi. Aralarında bir konuşma geçti ama Zafira sadece halifenin ikiye ayrılan kemiklerinin mide bulandırıcı uğultusunu duydu. Onun hayatını kurtarmak için gelen iki muhafızın ikiye bölünürken attıkları çığlıkları duydu.

"...uyandırılım mı Lana'yı?" Yasmine onu dürttü. "Zafira?"

Zafira başını iki yana salladığını fark etti. Yasmine elinin tersini Zafira'nın alnına bastırdı ve dudaklarını büzdü.

"Ben daha sonra dönerim. Dinlen, tamam mı?"

Mavi *abayasının* katlarını toplayıp çıktı. O sırada Lana usulca horluyor ve Nasir, Zafira'yı izliyordu.

"Yasmine işte," dedi Zafira çünkü sessizliği doldurması gerekiyordu.

"Biliyorum. Benden pek hoşlanmıyor."

"O Deen'in kardeşi."

"Onu da biliyorum," dedi Nasir.

"O bir kâhin ve kardeşini Altair'in öldürdüğünü biliyor. Biz... biz onların karşılaşmasına izin veremeyiz. Şimdi olmaz."

Nasir bunu bilmiyordu, o yüzden sessiz kaldı. Zafira bakışlarını ellerine çevirdi. Her ses daha güçlü ve gümbürtülüydü. Nasir'in iç çekişi. Yaklaşırken uzuvlarının hışırtısı.

"Sen neden yapmadın?" diye sordu sonunda. Ocaktaki ateş kalbindeki buz kesmiş deliği ısıtmıyordu.

Nasir parmaklarını kucağında esnetti. "Neyi yapmadım?"

"Palanı kullanmadın."

Zafira üç adamı yaralamıştı ve yine de onu kendisine karşı silahlanmış görünce incinme yüzüslüğünü gösteriyordu.

"Lana'yla birlikte olman gerekiyordu. Sen olduğunu düşünmedim... Yani yapanın."

Son sözcüklerinden önce bir süre duraksamıştı, sanki o küçük düşüncesiz boşluk Zafira'nın yaptığı şeyi özetliyordu.

Zafira güldü. "Benim bir canavar olmamı beklemiyordun."

Hayır, bu ifade yaptığı şeyin yanında hafif kalıyordu. *Kasap*. Canavarlar yanlış anlaşılabilirdi. Kasaplar yalnızca tek bir şey yapardı. Nasir bir şey demedi.

"İnsanlara yalan söyleyemeyiz," dedi Zafira, içinde kalan sonra erdem parçasına tutunarak. "Yaptığının hesabını vermem gerek."

"Taşlanırsın," dedi Nasir doğrudan. "Ölürsün."

Güneş yavaş yavaş uyanırken dışarıda gökyüzü menekşenin en koyu rengindeydi, pencereden içeri sızıyordu. Dişe diş, kana kan.

"Anlatsana, nasıl oldu?" diye sordu Nasir.

Zafira başını kaldırdı, onu bu kadar yakın, bu kadar dikkatli görünce şaşırdı. Kimseye Macavhar'ın görüsünden bahsetmemişti. Kız Kardeşler'in Sharr'daki anılarından daha fazlasını topladığı gerçeğinden. Sırlar denizi içine bir sır daha eklense ne çıkardı ki? Ama karşındaki Nasir'di ve Zafira onu reddedemezdi. Hayır, doğruya sadık kalmak, en karanlık yanlarını bile açığa çıkarmak daha kolay geldi. Nasir onu hiç yargılamamış, ona hiç acımamıştı. Anlamıştı.

Nasir, Zafira'nın sessizliğini yanlış anladı ya da hafif bir kahka-

hayla soluk verirken onu teselli etmeyi düşündü. "Biraz kan dökmekte yanlış bir şey yok."

Zafira başını iki yana salladı. *Keşke.*

"Annen bana saf kalpli demişti," dedi usulca. "Macavhar'ı bulduğum alana girdiğimde Kız Kardeşler de bana saf kalpli demişti."

Dahası, sesleri şimdi bile kulaklarında yankılanıyordu. *Saf bir kalp. Karanlık bir niyet.*

Acaba o sonsuz bilgelikleriyle Zafira'nın bu hâle geleceğini biliyorlar mıydı?

"Ama halkımı beslerken, bir kez olsun karşılık beklemezken öfkeliydim. İnsanlara bakar ve mutlu oldukları için ondan nefret ederdim. Halifeyi düşündüğümde ölmesini ve böylece kadınların ve kızların onun önyargısı yüzünden daha fazla sıkıntı çekmemesini dilerdim. Arz'da avlanıp onun karanlığını arzularım çünkü beni anladığını düşünüyordum. Arz yok olduktan sonra, yıl sonuna kalmadan bizi öldüreceğini bilmeme rağmen onu özledim."

"Neden?"

"Ne neden?" Sesine isteri sızmıştı. *Gökler aşkına, kendine bir bak.* Oğlanın yapacak daha iyi bir şeyi yokmuş gibi oturmuş ruhsal durumunu Aravistan'ın Sultanı'yla tartışıyordu.

"Onu neden özledin?" diye sordu Nasir. "Seni aklına bile gelmeyecek biçimlerde şekillendirdiği için mi? Bu seni canavar yapmaz."

"Sen..."

"Canavar olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum, güzel ceylan," dedi yorgunlukla. "Ve sen canavar değilsin."

"Diğeri de beni gördüğünde böyle mi söyledi?" diye sordu, sesinde yabani bir gerilimle.

"Hayır, diğerleri böyle söylemedi."

Evet ama akıllarından geçmişti. O da adamın birini kendi yatak odasında ikiye bölen birini görse böyle düşünürdü.

"Diğerleri endişeli," dedi Nasir, kendini de katmak için sözcüğü vurgulayarak. "O sen değildin, Zafira. Bunun bir adamın ölmesini istemekle alakası yok çünkü birçok insan bunu diliyor."

Gözleri küçük komodine kaydı ve Zafira'nın bakışları da aynı yere yöneldi, nabızı hızlandı. Komodinin üzerinde, ambalajlı bir teneke lokumun yanında Macavhar duruyordu. Onu görmek bile, tuhaf bir şekilde mesafeli ve tamamen kendisine ait olmayan bir suçluluk dalgası getirdi – sanki Macavhar'a ait bir duyguydu. Kitap ne sebeple suçluluk hissedecekti ki? Zafira onun istediğini yapmıştı. Kitap kaotik arzularını tatmin etmişti.

İlle bir şey hissedecekse neşeli hissetmeliydi.

"Kendimi ona bağladığımdan beri benimle konuşuyor," dedi sonunda.

Nasir, Zafira ona bakmaya cesaret edene kadar sessiz kaldı. "O kadarını tahmin ettim."

"Sandım ki... Onun kontrolünü ele geçirdiğimi sandım. Bir anlaşmaya vardığımızı sandım."

Anlaşma. Sanki kitap onu kukla gibi oynatan bir efendi değil de bir insanmış gibi.

"Ama belli ki yanılmışım," diye bitirdi zayıf bir sesle.

Nasir ağır ağır başını salladı. "Altair bir plan yaptı ve yakında ayrılacağız. Birimiz kitabı yanımıza alabiliriz."

Evet. Alın. Aklını başına toplamak ve kim olduğunu hatırlamak için özgürlüğe ihtiyacı vardı.

"Onu benden uzaklaştırmaktan mı bahsediyorsun?" diye fısıldadı bunun yerine. Göğsünde bir baskı hissediyor, korku ve kayıp hissi onu eziyordu. *Ne oluyor bana?*

Nasir, Zafira'nın sesindeki durgunluk karşısında duraksadı, bakışları bir an Lana'ya kaydı, sonra tekrar ona döndü. "Kimse onu almayacak..."

Zafira hararetli bir reddedişle sözünü kesti.

Kitap onundu. Kıyafetlerini bir başkasına vermezdi. Ava çıkarırken pelerinini Lana'nın giymesine izin vermezdi. Yasmine'in, De-en'in ona verdiği yüzüğü takmasına izin vermezdi. Fark vardı. Nasir anlamıyordu. Hiçbiri anlamıyordu.

"Hayır. Sen de almayacaksın."

Nasir çok ağır hareketlerle arkasına yaslandı, ayağa kalktı ve çıktı – Zafira ancak o zaman tüm bunları sesli söylediğini fark etti. Bütün o mantıksız zırvaları.

Zafira karanlığın içinde yüzünü ellerine gömdü ve çılgınlığını boğdu.

“Uyanmışsın,” dedi Lana battaniyeye sarınarak doğrulurken uykulu uykulu.

Zafira dişlerini sıktı. Yeni bir yüzleşmeye hazır değildi henüz.

“Halifeyi incelememe izin vermediler,” diye sızlandı kardeşi. “Bedenlerimiz ağzına kadar kanla dolu olduğu hâlde kemiklerimizin saf ve beyaz olması büyüleyici, değil mi?”

Ah.

“Hiç adil değildi,” diye devam etti Lana yataktan çıkıp Zafira’nın yanına diz çökerken. “Onun bize yaptıklarından sonra...”

Hayır, hayır, hayır. Lana’nın bunu kabullenmemiş olması gerekiyordu.

“Ne, Lana?” diye sordu Zafira. “Öldürülmeyi hak edecek ne yaptı?”

“Onu ikiye bölen sensin,” diye hatırlattı Lana yüzünü buruşturarak. “Ben bunu meşrulaştırmana yardım ediyorum. Ama olaya şu açıdan bak: Zaten ölecekti. Şimdiyse... tarihe acayip yaratıcı bir ölümle geçecek.”

Zafira bir kaşını kaldırdı ve küçük, ölüm saçan kardeşine baktı.

Lana’nın gözlerindeki ışık yerini düşünceli bir bakışa bıraktı. “O binlerce kadının yaşamını ve geleceğini köreltti, *Okht*. Sen ve Qismah dayanmanın yolunu buldunuz ama ya diğerleri? Şeyden önce... Yani her şey olup bitmeden önce Ammah Aya’yla birlikteyken, o revirlerdeki erkeklere emirler verdiğinde ve kimseyi beklemediğinde Demenhur’da ne kadar farklı yetiştiğimizi anladım. Bu tamamen halifenin suçuydu.”

Bu, Zafira’nın yaptığı şeyi *doğru* kılmıyordu.

Lana onun ayağa kalkmasına yardım etti. “Yallah.”

“Lana,” diye inledi Zafira, kardeşi onu antreye doğru sürüklerken.

"O öldü. Sense hâlâ sensin. Geri kalanını düzeltmek senin elinde."

"Neyin geri kalanı?"

"Dengesizlik. İçindeki." Lana sırtıttı. "Sonra özgürce âlem yapabilirsin."

Zafira'dan şaşkın bir kahkaha koptu. "Sen ne zaman böyle vahşi bir yaratığa dönüştün?"

"Ben her zaman böyleydim," dedi Lana umursamaz bir omuz silkmeye ama ablasının gözlerine bakmadı. "Sadece sen beni hiç fark etmedin."

Kapının dışından neşeli bir kıkırtı duyuldu – Altair. Tam o sırada Kifah'ın aynı derecede gürültülü, düz sesli cevabı geldi, yanı sıra da birkaç çift ayak sesi duyuldu. Odasına yaklaştılar.

Ve durmadılar.

Zafira kulaklarındaki zonklamanın arasından dinledi ama hiçbir geri dönmedi. Hiçbiri kapıyı çalmadı.

Yakında ayrılacağız. Karlar aşkına, bir plan yapmışlardı ve Zafira bunun bir parçası bile değildi. Bunlar onun arkadaşlarıydı, zümresi. Direnç ve umutla birbirine bağlanmış ailesi.

Ama onu bırakmışlardı.

Hayır, Zafira onların güvenini kaybetmişti.

Yere çöküp kollarını kendine doladı; yarası çığlık atıyor, kalbi ondan da yüksek sesle haykırıyordu. Bütün hisleri boşalmıştı, gitgide genişleyen bir delik vardı. Yalnızlık adında bir hastalığın bıraktığı boşluk.

Bint Iskandar.

Zafira çenesini sıktı. Macavhar kafasında durmak istediği son sestti. Ayağa fırladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Lana. "Bekle!"

Zafira odaya geri döndü ve öfkeli bir hırıltıyla Macavhar'ı kaptı. Tırnaklarını deriye geçirdi ve on bıçağın kör kenarları sırtını kesiyormuş gibi bir acı hissetti.

Kitap sessizdi. Azarlanması gerektiğini hak eden birinin takındığı esef dolu bir sessizlikti bu.

Biz yalnızca seni memnun etmek istedik.

Kitabın melankolisi, onu halifeye götürmesi ve bağışlanmak istemesi kadar tuhaftı. Sanki Aslan onu çalınca Zafira'yı kontrol etme arzusundan vazgeçmiş gibiydi.

"Nasıl?" diye fısıldadı. Aklına bir an avucundaki bir elma gibi ikiye bölünen halife geldi. *Bu beni nasıl memnun edebilir?*

"Okht?" Lana onun yanına çömeldi, Zafira'nın titreyen omuzlarına bir battaniye çekti. "Bunu yapma. Onunla konuşma."

Zafira omuz silkti. "Bunu düzeltmem gerek. Ben... Ben onları kaybettim, Lana."

"Kimi?"

"Onları. Arkadaşlarımı. Kifah, Altair. Nasir," diye bitirdi fısıltıyla. *Sen*, gerçi Lana buradaydı ve endişeliydi. *Endişeliydi* ama Zafira onun öyle olmasını istemiyordu. "Artık bana güvenmiyorlar."

"O hâlde onları tekrar kazan. Olanı değiştiremezsin ama geleceğe karar verebilirsin."

Macavhar kasvetli hüznünden silkindi. *Zümrenin yalnızca tek bir isteği var.*

Aslan'ın yok edilmesi.

Ve biz onun sonunu...

Hayır. Macavhar'ın ne önereceğini biliyordu. *Bunu yapacaksak benim yöntemimle yapacağız.*

Zafira doğruldu, küçük ve çevik kardeşine baktı. "Sana güvenebilir miyim?"

Lana sanki konuşanın Zafira mı yoksa Macavhar mı olduğunu çözmeye çalışırmış gibi onu inceledi.

"Her zaman," dedi, gördüğü şeyle yatışarak.

"Herkesin nerede kaldığını biliyor musun? Hangi odalardalar?" Zafira yüzünü buruşturarak omzunu esnetti. Dinlenmesi ve iyileşmesi gerekiyordu ama omzunda halifenin ölümünün yükü varken

ikisini de yapamazdı. Aslan haksızca ele geçirdiği tahtında otururken olmazdı.

Lana'nın gözleri parladı. "Prensin odasını mı soruyorsun?"
"Altair'inkini soruyorum. Benim için bir şey çalman gerek."

BÖLÜM 74

ALTAIR'IN NASIR'I BULMASI ÇOK SÜRMEDİ. ÇATIYA ÇIKAN kapak gümbürtüyle kapadı, soğuğa karşı kıyafetinin yakasını çekti.

"Sadece çok fazla düşündüğünde talim yapıyorsun."

Prensin gri gözlerinden bir şaşkınlık gelip geçti. Gerçekten de Altair'in dikkat etmediğini mi düşünmüştü? Nasir eşyalarını topladı ve onun yanına gitmek için çatıdan atladı, düzgünce sarılmış bohçasını oymalı kemerin koruması altına koydu. Mükemmel bir kara kara düşünme tasviri olarak uzağa baktı. Altair kadınların bunu neden çekici bulduğunu anlamıyordu.

"Mesele Zafıra," diye başladı Nasir, sözcükleri ağır ağır bir araya getirerek. "Macavhar'ın ona kalmasına izin vermek doğru mu bilmiyorum."

Ah. Altair, insan başkasının emri altında bir yaşam sürünce eylemlerini ikinci kez düşünmesinin doğal olduğunu biliyordu.

"Her eylemin bir sonucu vardır," dedi Altair. "Şüphe doğaldır. En iyimiz bile sesin üstesinden gelmeyi ancak başa—"

"Felsefe isteseydim kütüphaneye giderdim."

Altair ona baktı. "Şimdi kalbinin peşinden gitme zamanı. Onun sesini dinle."

Nasir palasını ağır ağır çevirdikten sonra havayı beyaza boyayan bir oflamayla kınına koydu. Oğlanın burnu neredeyse sevimli denebilecek pembe bir ton almıştı.

"Öğret bana," dedi Altair birden.

Nasir'in kaşları kalktı. "Ne?"

"Bana tek kılıç kullanmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlat çünkü bir daha hiç iki tane kullanamayacağım."

Nasir kaşlarını çattı. "Neden?"

"Ah, çünkü babam beni gözümünden bıçakladı."

"Farkındayım," dedi Nasir duygusuzca. "Ama kör bir adam bile kılıç kullanabilir."

"Karanlık bir ordu tarafından beklenmeyen kör bir adam belki. Zaman yok. İki kılıca yetecek dengem yok." Palaları da artık onda değildi ve dürüst olması gerekirse yeni bir çift pala bulmaya pek de meraklı değildi.

Nasir başıyla onayladı ve kemerli girişin altına bıraktığı bohçaya gitti. Kumaşı dikkatle açarak iki pala çıkardı. Altair'in kalbi durdu. Kabzalar cilalı altındandı, bıçakların mükemmel kıvrımları telkâri işlemeliydi ve üstlerine isim kazınmıştı.

"Sultan'ın dişleri," diye mırıldandı Altair, Fath'ı Nasir'in elinden alarak. "Nerede? Nasıl?"

"Muhtemelen Seif. Onu Pelusya arabasında buldum."

"Off, onu öpebilirim," dedi Altair palayı elinde döndürerek. Onun yerine bıçağı öptü ve hemen duruşunu aldı. "Gardını al."

Nasir onu inceledi. "Seni öldürmeyeceğimi düşündüren ne?"

"Beni çok seviyorsun."

Nasir'in hamle yapmadan hemen önce kısacık bir an güldüğünü yakaladı. Altair utanç verici bir beceriksizlikle eğildi. İki kolu da koordinasyon hâlinde hareket ediyordu. O kadar uzun zaman birbirlerini taklit etmişlerdi ki artık alışkanlık olmuştu.

"Değişim geliyor, kardeşim. Hazır mısın?" Altair, kimi zaman kendi kafasını dağıtmak için olduğu kadar başkalarınınkini dağıtmak için de konuştuğunun farkındaydı.

"Önce ölüm gelecek," dedi Nasir saldırarak.

Altair kılıcın yaklaştığını duydu, zira sağ gözüyle görebilmek için başını çevirmesi çok uzun sürüyordu ve eğildi. "Ve sonra..."

Nasir o cümlesini bitiremeden atıldı, bıçağının tıslayışı Demenhur göğünü deldi. Altair bu sefer daha hızlı savuşturdu. Nasir bir baş hareketiyle onu takdir etti ve diğer tarafına doğru aynı şekilde hamle yaptı – Altair'in kör tarafına. Savunma için biraz fazla geç kaldı.

Nasir kılıcını indirdi. "Sonra kral olacağım. Ya da Sultan. Biliyorum."

"Zeki olduğumu hep biliyordum," diye takıldı Altair, palayı omzuna kaldırarak. Nasir yirmi yıllık hayatında bir kez bile bu kadar uzun bir diyalog gerçekleştirmemişti.

Bu bir gelişmeydi ve Altair gurur duyuyordu.

Nadiren sergilediği duygu gösterilerinde olduğu gibi Nasir'in homurtusu yine zar zor duyuluyordu.

"Hey, gerçek bu," dedi Altair. "Bütün derslerinde, eline tutuşturdukları bütün silahlarda zirveyi gördün. Dilbazdın. Zekiydin. Hem öyle olmasan bile, dünyaya gelmiş en aptal çocuk olsan bile hiç önemi olmazdı çünkü sen annemizi gururlandırdın."

Tüm bunları söylemek gibi bir niyeti yoktu ve her ne kadar Nasir her zamanki gibi sessiz kalsa da şimdiki sessizliği şaşkınlıktandı.

Her şeyi ortaya döksem de olurdu.

"Bundan nefret ettim. Senden nefret ettim. Seni derin bir tutkuyla sevmesinden nefret ettim ama bu onu neşelendiriyordu. Sen onu neşelendiriyordun."

Aşağılarındaki sokaklarda bir çığırkan abuk subuk bir haber haykırdı ve çocuklar en yakın sooq'a koşturdu. Nasir bir başkasının yapacağı gibi özür dilemedi. Tek söz bile etmedi, aptal çocuk.

"Sonra sen babaninki uğruna kendi beynini kullanmayı bıraktın," dedi Altair, şimdi daha yumuşak bir tonla. "Kendin olmayı

bıraktın." Uzaklara bakarken ağzından dökülen sözcükler hâlâ yumuşaktı. "Bu yüzden senden daha da çok nefret ettim."

Sözcükler havada asılı kaldı, peşleri sıra geçmişten bir esinti getirdiler. Nasir gülünçlük derecesinde düzenli olan silah bohçasını aldı ve siyah bir iz, sanki Nasir ışığın içinde siliniyormuş gibi çatının kenarına dek peşinden gitti. Tam Altair her zamanki gösterişli hâliyle atlayacağını düşündüğü sırada Nasir arkasını dönmeden konuştu.

"Savaşmak bana göre değil. Bu benim kavgam değil."

"Benim kavgam mı?" diye sordu Altair boş bir kahkahayla. "Onun oğlu olduğum için mi?"

Nasir sanki bunu hiç düşünmemiş gibi, sanki unutmuş gibi gökyüzüne baktı. "Karanlığın ardından yıkım gelir. Bunu biliyorsun."

Sonra Altair'in ikinci palasını ayağının dibine bırakarak gitti.

BÖLÜM 75

Iki İSKANDAR'DAN, NASİR'İN KAPISININ ÖNÜNDE DURMASINI bekleyeceği genç olanı değildi. Kızın böylesi bir endişe içindeyken ona gelmesini de beklemezdi.

"Ne oldu?"

Lana elleriyle oynadı. "Ablam. O... o gidiyor."

Nasir'in kaşları yukarı fırladı. "Peki nereye gidiyor?"

"Bilmiyorum – sadece acele et!"

Nasir derin bir iç çekti ama yine de koridorda telaşla ilerleyen Lana'nın peşine düştü. Başka biri yerine ona gelmiş olmasının sevindirici olduğunu düşündü. Gerçi bronz saçlı kızın, Yasmine'in, mecbur kalsa Zafira'yı bir odaya kilitleyeceğinden şüpheleniyordu.

Lana yuvarlak bir kemerin altında bir hizmetçi perdeyi çekene kadar duraksadı. Köyde büyümüş bir kız için saray yaşamına epey hızlı alışmıştı.

"Neredeyse gitmesine izin veriyordum," dedi Lana içeri dalarak. "Hatta ona verdiğim..."

"Ona ne verdin?" diye sordu Nasir koşmayı reddederek.

Lana geçiştirircesine elini savuşturarak kestirme olsun diye mutfağa daldı. İçerisi aşçı ve hizmetçi kaynıyordu, çeşitli kokular baskın çıkmak için birbiriyle mücadele ediyor ve Nasir'e bir süredir doğru düzgün bir şey yemediğini hatırlatıyordu. Yassı ekmekler üst üste yığılmıştı, bir kadın ve gömleksiz bir oğlan büyük bir kaba patates doğrarken yeni pişen üç yassı ekmek taş fırında kabarıyordu.

"O şey içine oturulacak kadar büyük," diye mırıldandı Lana.

Tamamen alışmamış, diye fikrini değiştirdi Nasir. Lana başını eğdi ve Nasir ona bir bakış atınca dilinin sürçtüğünü fark edip başını eğdi.

Nasir bir kapıyı açınca soğuk bir rüzgâr çarptı ve adam birden durdu. Zafira oradaydı, sabahın ilk ışıklarıyla parıldıyordu. Omuzlarında bir pelerin vardı, koyu mürdümengi rengi de bir başlığı. Tunığı diz üstü kesilmişti, aşağı doğru inen kuyruğu siyaha dönüyordu. Kolları kısa olmalıydı çünkü önkolundan bileklerine karar şeritler sarmıştı, boynundaki şala uyan, zırha benzer gri kurdeleler. Püskülleri belindeki kuşak kadar siyahtı, göğsündeki yüzüğü çevreliyordu. Nasir'in ciğerleri bir an için ne yapmaları gerektiğini unuttu. Seyredilecek bir mucize gibiydi, hem ölümcül hem de güzel bir görüntü.

Macavhar göğsüne bastırılmıştı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Nasir.

Zafira irkildi, onun yanına Lana'yla dikildiğini görünce şaşırmıştı. Kardeşine ters ters bakarak çenesini ağır ağır açtı. "Sultan'ın Kalesi'ne."

Kar avluyu kaplamıştı ve bir muhafız ilerlerken bir parça karı tekmeledi. Nasir kapı eşiğine yaslandı, sözleri ve duruşu umursamazdı. "Peki ne yapmaya niyetlisin?"

"Yaptığım şey için üzgünüm ve şimdi gidip onu telafi edeceğim."

Bir insanın cinayeti telafi etmesi mümkün değildi. Nasir bunu biliyordu ve Zafira'nın gözlerindeki keder onun da bildiğini gösteriyordu. Ağır ağır başını salladı. "Bunun Sultan'ın Kalesi'yle ilgisi ne?"

"Aslan'ı durdurabilirim."

Lana sıçradı. Nasir'in kaşları kalktı.

Zafira bir irkilmeyele çantasını alıp bir elini göğsüne bastırdı.

"Ata binecek durumda değilsin."

"Dizginleri başka biri tutarsa bacaklarımı açarak oturabilirim," dedi hararetle.

"Peki ya başın derde girerse? Bir ok atıp Aslan'ın ölmesini mi umacaksın?"

Lana kıs kıs güldü.

Zafira, Macavhar'a baktı. "Kendime silah kullanmayı bilen bir atlı bulacağım."

Nasir öyle birini, atlar konusunda olduğu kadar silahlar konusunda da becerikli birini tanıyordu. İstese onu dünyanın diğer ucuna kadar götürebilecek birini tanıyordu. O takacaksa göklerden yıldızları toplayıp onlardan bir taç yapabilirdi.

Ama hiçbir şey söylemedi. Nasir, Zafira'ya, kızın sonsuza dek verilmiş bir söz gibi kalbinin üzerinde taşıyacağı bir yüzük veren o çocuğa benzemezdi. Nasir, Zafira'nın hiçbir parçasını istemediği tahtın prensiydi, dudakları binlercesi arasından çalınmış kısacık birkaç anda onunkilerde erimiş bir prens.

Nasir kollarını çözüp gitmeye yeltendi.

"Bekle! Henüz... diğerlerine söyleme. Lütfen."

"Neden?"

"Planlara dahil edilmediğimi biliyorum. Kimse gitmeme izin vermeyecek çünkü hepiniz endişelisiniz ya da korkuyorsunuz. Ya da her neyse işte."

Nasir onun *sakin* görünme telaşı karşısında tebessümünü bastırdı. Şu hâliyle Altair ve Kifah'ın onu yeterince akli yerinde bulacağını düşünmüyordu ama Nasir o kadar kolay kenara itilmeyecekti. Zafira'nın yaptığıнын telafisi yoktu ama bunun tekrarlanmasını önlemek mi? Nasir bunun için her şeyi yapardı işte.

"Onlara tek bir şartla söylemem."

Zafira ona temkinli bir bakış attı.

"İzin ver, atlın ben olayım." *İzin ver, her şeyin ben olayım.*

Zaten kuzeye gidecekti. Zafira'nın kaşlarının hızla kalkması şaşkınlığını ele verdi.

"Benden korkmuyor musun?"

Asla. "Şimdiye kadar seni yanıltacak ne yaptım?"

Lana'nın dudakları bir gülümsemeyle seğirdi. Zafira ikna olmamıştı.

"Benim için diğerlerini ardında mı bırakacaksın?"

Günün birinde onun için her şeyi yapacağını öğrenecekti. Günün birinde Nasir, ona bunları söyleyecek sözcükleri bulacaktı.

"Kimse gittiğimi fark etmez bile," dedi Nasir. En azından çok geç olana kadar. "Anlaştık mı?"

Zafira'nın ağır ağır soluk alışını izledi. "Hayır."

Nasir omzunu silkti ve tek kelime etmeden gitmek için döndü. Lana paniklerken Nasir, Zafira'nın hafif tereddüdüne güvendi.

"Tamam," dedi Zafira. "Macavhar'ı karalamayacaksan anlaştık sayılır."

Nasir ona arkasını dönerek gülümsedi. "Elbette, sayyida."

Söylediği onca yalan içinde en kolayı buydu.

BÖLÜM 76

ONA İHTİYACIMIZ YOK.

Zafira kalan muhakeme gücünün son zerresiyle ona tam da bu yüzden ihtiyaç duyduğunu düşündü. Her ne kadar onunla aynı ata binme düşüncesi Zafira'nın ateş basmasına neden olsa da...

Ahırda, en uzak bölmeden çıkan Altair'den kıl payı kurtulurlarken Lana'nın ona sinsi bir sırtışıla bakması Zafira'nın çalıntı ödülünün ağırlığını ikiye katladı. İki kardeşin tamamen farklı oldukları noktalardan biri de buydu – Nasir onları ânında fark ederdi.

"Yasmine ona söylememenden hoşlanmayacak," dedi Lana. Hiçbiri hoşlanmayacaktı ama onları söylemeyi düşündüğünde, Altair'in kahkahasının odasının kapısından geçip gidişini, yaptığı şeyi görünce yüzlerinde beliren dehşeti hatırlıyordu.

"Farkındayım," diye yanıtladı Zafira. "Ama bununla sonra ilgilenirim."

"Peki o zaman ona ne diyeyim? Ve diğerlerine?"

Ne diyecekti gerçekten de?

"Gerçeği." Zafira o sırada çok uzaklarda olacaktı. "Ona şimdiden yeterince yalan söyledik."

Ahır taşandı, her bölme görünmeyen bir yere açılan bir eşik gibi süslü bir noktaya oyulmuştu. Duvarda fırçaların ve eyerlerin yanı sıra cilalı ayakkabılar asılıydı, her şey düzgün ve muntazamdı, kare pencereler her bir atı gözalıcı bir şekilde aydınlatıyordu. Şeker'in köylerindeki barınağına hiç benzemiyordu.

Nasir, Zafira'nın fikrini değiştirmiş olmasını umarmış gibi üstünkörü bir bakışla onlara katıldı ve bütün muhafızlar onları fark etse de kimse ne yaptıklarını ya da nereye gittiklerini sormadı. Hepsi şahin gibi teyakkuzdaydı, gerçi şüphesiz daha sonra arak içerken, Veliaht Prens'in o sıkıcı Demenhurluyla birlikte gittiğine dair bir hikâye anlatmaya heveslilerdi.

Nasir birden durdu, Zafira'nın omzunun arkasına baktı.

"Afya?" diye mırıldandı inanamayarak.

Kadim Kız Kardeşler'den birinin adıydı bu ama Nasir bir ata bakıyordu. Koyu gri bir kısırağa.

"Şu."

Seyis, Nasir'in emri üzerine hemen atıldı ve atı öne çıkararak dizginleri sessiz bir saygıyla ona uzattı. Ardından Zafira'ya döndü. "Bir at daha, sayyida?"

Zafira başını iki yana sallamakla yetindi, dikkati tamamen Nasir'in üzerindeydi. Neredeyse hiç gizleyemediği mutluluğunda. Bir elini nazikçe kısırağın böğründe gezdirerek kulağına tatlı sözler fısıldadı; yüzü, hatıraya nakşedilemeyecek uçuculukta bir şefkatle dolup taşı. Alnını atın burnuna bastırdı ve at da aynı nezaketle burnunu ona sürttü.

Zafira içten içe eriyordu. Nasıl hissettiğini anlatmanın başka bir yolu yoktu. Sharr'daki ilk günlerinde onunla ilgilenen çocuktan bu. Aslan onu ocak maşasıyla dağladığında Zafira'nın iyileştirdiği çocuk. Ölüm Prensi olmanın yükünü taşımayı unuttuğu ve *kendi* olduğu zamanki hâli.

Nasir ona döndü ve yüzündeki tebessüm silindi. Bakışını yere eğerek atı dışarı çıkardı. Zafira engel olamadı: Kırgınlık içini yaktı.

Lana güldü. "Onu utandırdın."

"O. Utanmak," diye çıkıştı Zafira.

Lana başını yana eğdi. "Kötü bir anlamda söylemedim, bu kadar cesur ve zeki birine göre bazen korkunç derecede aptallaşıyorsun."

"Kötü anlamda söylememene sevindim."

Lana dudağını ısırdı. "Kendine dikkat et."

"Ne, bu sefer benden kalmamı istemeyecek misin?"

"Denedim, *Okht*. Ben o kitaptan daha güçlü değilim ama belki prensin öyledir. Hani Arz'da çok uzun kaldığın o günü hatırlıyor musun? Döndüğünde akşam olmuştu. Deen bize endişelenmememizi söyleyip duruyordu. 'Onun ölümün yüzüne yumruk sallama eğilimi var,' demişti."

Zafira yanıt vermedi. Deen'in aynı sözleri Sharr'a giderken de söylediğini hatırladı.

"Artık buna inanıyorum," dedi Lana.

Nasir'in gölgesi girişe vurdu. "Gidelim mi?"

Zafira dönüp Lana'ya baktı. "Yasmine'i Altair'den uzak tut."

Lana'nın gözlerinde bir şeyler titreşti ama başıyla onayladı. Yasmine'in gazabıyla başa çıkmak, Aslan'ın inini kurcalamak kadar korkutucuydu.

"Qismah'la da konuş," diye ekledi Zafira.

"O yalan söyledi," diye itiraz etti Lana. "Olmadığı biri gibi davrandı."

Tıpkı benim yaptığım gibi.

"Onun katlanacağı sonuçlar benimkilerin on katı." Zafira iki parmağının tersiyle Lana'nın yanağına dokundu, suçluluk onu ele geçirdi. "Babasının nasıl öldürüldüğüne dair gerçekleri biliyor mu bilmiyorum ya da haberi nasıl karşıladığını ya da bundan sonra ona ne olacağını. Yanında olacak birilerine ihtiyacı var. Onun için savaşıacak birilerine."

"Ben savaşmak için doğmadım."

"Doğru," diye katıldı Zafira. "İkimiz de öyle. Biz savaşmak için doğmadık ama beşiklerimiz mücadele ve zorluklardan yapıldı. Kalem, kılıçlar, sopalar – onları tutabilecek kadar büyüdüğümüz anda elimize silahlar tutuşturuldu. Biz de savaştık çünkü yapmaydık dünya boğazımızı kesecekti. Savaştık çünkü kendimizle beraber birini götürmeden düşmeyeceğiz. Anlıyor musun?"

Lana cevap olarak kollarını ablasına sardı.

"Nefes alamıyorum," diye soludu Zafira ve Lana uysalca geri çekildi.

Dışarıda Zafira duraksadı, soğuk ellerini yaktı. Nasir, Afya'yla birlikte bekliyordu ve muhafızlar da kapılarda duruyordu. Belki de diğerlerine söylemeden ayrılmamalıydı.

Macavhar'dan bir uğultu yükselerek inatçı düşüncelerini yatıştırdı.

Onları geri kazanacağız. Yapmamız gereken bu.

Zafira bir kez daha bunun belirsizliğiyle sarsıldı ama doğru söylüyordu.

Pelerinine iyice sarınıp bir basamak kullanarak Nasir'in atına kırılğan, yaşlı bir adam gibi tırmanırken öğle vakti göğü koyulaştırmaya başlamıştı. Ani bir rüzgâr esince ürperdi ve Nasir arkasına oturunca her bir zerresi ısındı.

Gökler aşkına.

Nasir'in onun etrafından uzanarak dizginleri almadan önceki tereddüdünü hissetti, nefesi yanağına vurdu. Buna odaklanmama ya çalışarak onun yerine kısırağın benekli postuna baktı. Nasir'in bacaklarının kendi bacaklarının ardındaki o güzel baskısını görmezden gelmeye çalışarak önünde uzanan manzaranın aşinalığını inceledi.

Kapılar, boylu boyunca duman tüten evlerin sıralandığı ve insanların sıkıntısız bir gün geçirdikleri sokaklara açıldı. Belli ki Sultan'ın Kalesi'ndeki dehşet henüz Thalj'a ulaşmamıştı. Thalj. Yolculuğunun onu getirdiği bir diğer büyük şehir.

"İyi misin?" diye sordu Nasir varlığını yeniden hatırlatan o sesle.

Zafira hızlıca başını sallarken yutkundu ve sessiz bir vedayla bakan Lana'yla göz göze geldi. Nasir atı ileri doğru mahmuzladı ve Zafira geriye doğru savrularak Nasir'in duvar gibi kaskatı göğsüne yapıştı; yarasının bıçak saplanmış gibi sancıyan acısını da Macavhar'ın fısıldayan melodisini de Nasir'in bedeninin ani sıcaklığından neredeyse hiç duymadı.

Karlar aşkına, bu tam bir macera olacaktı.

BÖLÜM 77

NASİR, AFYA'NIN SIRTINA BİNDİĞİNDE DAHA FAZLA yaklaşmamak için özdeğerini son zerresine kadar kullanmak zorunda kalmıştı. Nefes almak zorlaşmıştı ve Zafira ona yaslandığında ise *daama* var olmak hepten zorlaşmıştı. Az sonra kapıları geçtiler, saraydan uzanan eğimli sokağı eşkin giderek geçtiler ve Nasir'in, aldığı kesik kesik nefesi çok yavaşça vermek dışında bir seçeneği yoktu.

Zafira, Demenhur Sarayı'nın kaymaktaşından görkemine bir kez daha bakmak için arkasına döndü, mavi gözleri çocuksu bir hayretle parlıyordu. Berraklardı, göğsüne bastırduğu kitaptan etkilenmemişlerdi ve Nasir bunun Zafira'nın bahsettiği, kitapla ikisinin bir anlamaya vardığı anlardan biri olup olmadığını merak etti.

"Çok güzel," diye soludu Zafira.

"Birçok şey için yerinde bir tanımlama," diye mırıldandı Nasir. Zafira'nın omuzlarının katılaşması hoşuna gitti.

Afya'yı kalabalık sokaklarda yürümesi için yavaşlattı. Karıyla, binalarıyla, el değmemiş beyaz entarileri, açık renkli *abayaları* ve

hemen herkesin giydiği kürklü paltolarıyla bu güzel şehirde kara bir leke olduğunun farkındaydı. Demenhur, hayaletlerin ve ruhaniliğin halifeliği.

"Ne kadar sürecek?" diye sordu Zafira.

"Afya bir Alder atıdır," diye yanıtladı Nasir. Demenhur'daki ahırlarda annesinin kısırağını bulmak bekleyeceği son şeydi. Onu görmeyi bile beklemiyordu, *khalas*, kıdemli ifrit tarafından yendiğine emindi. Tahminine göre Seif, kaçtıkları gece atı onlar için avluya bırakmıştı çünkü yalnızca bir Safin kaosun ortasında bir Alder atını fark edebilecek kadar açıkgoz olabilirdi. Dokuz Seçkin'den biri onunla buraya gelmiş olmalıydı. "Üç günden biraz daha az derdim ama bu yeni, karanlık Sarasin'in nasıl olacağını tahmin etmek mümkün değil."

Zafira ellerini Afya'nın boynunda gezdirip Nasir'in güçlükle yutkunmasına neden olmadan önce Nasir kızın *Alder atı* diye usulca mırıldandığını duydu.

Ana şehrin kalabalığının azalarak birkaç eve düştüğü sırada yumuşak güneş de en tepeye çıkmıştı. Nasir hızlarını artırdı, ardından bir köye yaklaşırlarken Afya'yı tekrar yavaşlattı. Zafira döndü, profili güneş ışığıyla aydınlanıyordu. "Baban için üzgünüm. Daha önce söyleme fırsatım olmadı."

Nasir babasını çok uzun zaman önce, ocak maşası sırtını ilk kez dağladığı anda kaybetmişti ama bir yanı umuda tutunmuştu. Bir tanınma için. Bir gülümseme için. Sanki hâlâ *daama* küçük bir çocukmuş gibi bir baş onayı için. Şimdi Aravistan'ın kötü namlı Sultan'ı kendi tahtının yanındaki soğuk, sert döşemenin üzerindeki bir cesetti. Gömülecek kadar bile saygı gösterilmeden çürümeye bırakılmış bir kukla.

"Sorun değil," diye fısıldadı Zafira, soğuk eliyle Nasir'in elini sararak. "Sorun değil." Başparmakları Nasir'in tenini okşadı, karın ortasında kürek kullanan bir adamın ve bir başkasının evinin önünde sohbet eden bir grup kadının yanından geçerlerken karanlık bir alevi örttü.

Zafira yeniden yumuşak bir sesle konuştuğunda iki yanlarında yalnızca cılız ağaçlar vardı. "Başkaları gözyaşlarıyla ağlar. Sen gölgelerle ağlıyorsun."

Zafira dalgınca ilgilenmeye devam etti ve Nasir ellerini göremese de gölgelerin geri çekildiği ve onun dokunuşuyla içinde başka bir şeylerin kıpırdadığı o ânı biliyordu. Dizginleri tutuşu sıkılaştı ve hızla çarpan idrakle birlikte Zafira'nın tutuşu gevşedi.

Rimaal, o...

Nasir kısırağın sırtından atladı, çizmelerinin altındaki sulu kara dudaklarını büzerek baktı ama bedenine çarpan soğuk hava için minnettardı. Zafira eyerin üzerinden ona sanki aklını kaçırmış gibi baktı. Nasir neredeyse gülecekti. Zafira *o kadar da* saf olamazdı ya?

"Macavhar'dan neden ayrılamıyorsun?" diye sordu, onunki kadar kendi dikkatini de dağıtmak için.

Zafira kaskatı kesildi. "Söz vermiştin."

"Sadece bir soru." Nasir'in sesi düştü.

"Bizi geri götür."

Nasir durdu.

"Geri dön yoksa seni halifenin sarayına geri götürür ve sonra giderim..."

Nasir, Zafira'nın düşüncesinin çaktığı o ânı gördü. Zafira, dizginlere atılırken yarası gerilince küçük bir çığlık attı, marifetli eliyle Afya'yı sertçe çekti. Nasir bir küfür savurarak ona doğru fırladı, dizginlerden birini onun elinden söküp aldı. Ağırlığının yarısını Zafira'nın düşmesini engellemek için kullanıyordu.

"Yalan söyledin," diye soludu Zafira ona doğru. Nasir kızın bu hâlde olmasının, böyle muazzam bir biçimde çözülmesinin başka bir sebebi olmasını ne çok isterdi.

"Sadece bir soruydu," dedi tekrar, ardından kendini böyle savunmasına güldü. Zafira'nın onu burada bırakmaya hazır oluşuna. Acı çekerken sözcükleri bulmak zor değildi. "Benim kolay lokma olduğumu mu düşünüyorsun? Atı benim sürmemi o yüzden mi kabul ettin? Neden diğerlerine söylememi istemedin?"

Zafira durdu, Nasir'in gözlerine bakmaya cesaret ettiğinde oğlanın gururunu yaraladı.

"Seni saraya geri götürüp yatağına zincirleyeceğim," diye hor-murdandı Nasir kızın kulağına. "Bu delilik."

Zafira diğer dizgini bıraktı, parmak boğumları bembeyazdı. Verdikleri soluklar havayı duman gibi kapladı.

"Ben... Ben Lana'nın beni böyle görmesini istemiyorum. Ona an-nemiz gibi yük olmayacağım," dedi, neredeyse gönülsüz bir tavırla. "Yasmine anlamaz. Kifah ve Altair – dün halifenin odasında onları gördüm. Yüzlerini gördüm, Nasir." Sözler ağzından alelacele dökülüyordu. "Doğru ve yanlış kavramlarını yitiriyorum ve anlayan kimse yok. Senin anlayabileceğin şekilde anlayan kimse. Başka kimse bana bakıp da hâlâ burada olduğumu anlamaz." Bakışlarını duraksayarak Nasir'e indirdi. "O yüzden kabul ettim. Sana saygım olmadığından değil. Benim için hiçbir değer olmadığından değil."

Bir doru atın üzerindeki bir binici yanlarından geçerek ağır sessizliği böldü. Hareket etmeleri gerekiyordu. Altair'in planı doğru zamanlamaya bel bağlamıştı ve Nasir onların ve Afya'nın dinlenmesi için yeterince zaman ayırmıştı.

"Anlıyorsun, değil mi?" diye sordu Zafira usulca. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. Değil mi?"

Senin benim için *ne ifade ettiğini*, diyordu gözleri. Çünkü Nasir, Zafira'nın onca şey karşısında cesaretle durduğu hâlde onun varlığının kızı sık sık çekingenliğe sürüklediğini öğrenmişti.

Bir ömür süren hakaretlerden sonra Nasir'in kalpten gelen sözcüklere nasıl tepki vereceğini bilmemesi doğaldı. Bir zamanlar neye inanmış olursa olsun, daha önce hiç tecrübe etmediği duygular taşıyan sözlerle. Zafira onun aklını karıştırıyordu – bir an ona, ondan ne istediğini soruyordu; daha sonra Nasir ona kalbini açıyor ve Zafira dönüp giderek kafasını karıştırıyordu. Bir an Nasir'in tahtını reddediyor, bir sonraki an onu herkesten üstün tutuyordu.

Nasir, Zafira'nın öne uzanmış ellerinden dizginleri aldı.



BÖLÜM 78

ALTı SAFİN ÖLMÜŞTÜ. SAYININ BİR ÖNEMİ YOKTU AMA bu Altair'in savaşlarından birinin zayıtı değildi. Sultan'ın Kalesi'ndeki ana jumu'a'da, emir ve duyuruların okunması için yapılmış, bir zamanlar Altair'in küçük kardeşinin doğumunun kutlandığı meydanda yapılmış bir katliamdı.

Altı Safin'in hepsi deşilmiş, iç organları gri taşın üzerine saçılmış, kolları iki yana gerilip dikey kırıslere çivilenmiş, gözleri hevesli yırtıcılar tarafından oyulmuştu. Altair bu özgünlüğün ardında bir mantık olduğunu hissediyordu ama bu da babasının ona açıklamadığı başka bir sırdı. Yüzlerce taş kırmızıyla lekelenmişti.

Demenhur'un soğuşunda soluk soluğa kalmış titreyen ulak tek bir detayı bile atlamamıştı.

Yeni kral, büyü yok olduktan sonra Aravistan'ı terk ettikleri için cezalandırıldıklarını öne sürmüştü. Tahta yeni oturmuş bir liderin hükmünü acı ve şiddetle kurması insanların kalbine korku salmış olmalıydı. Ama tam aksine yaygın bir tatmin vardı ve Altair ancak o zaman sıradan Aravistanlıların ne kadar öfkeli olduklarını fark

etti. O kadar uzun zamandır adalete açlardı ki bu adaletin hangi biçimde geldiği artık önemli değildi.

Hemen arkasından ikinci bir ulak gelmiş, Haytham'ın Sarasin'in göklerini sarmaya devam eden karanlıkla ilgili mesajını tekrarlayarak yeni halifenin gerçekten de tüccar Muzaffar'ın kılığına girmiş bir ifrit olduğu konusundaki yüphelerini tasdiklemişti. İfritler ateşli asalarıyla sağda solda insanları ve hepsinden beteri çocukları ezerek halifeliğin sessiz kalmasının başka bir sebebi olamazdı. Halifelerinin onlar adına harekete geçmesini beklerken kafa karışıklığı onları geçici olarak dizginlemişti.

Altair kaosla baş edebilirdi ama kökten gelen bu temkinli altüst oluş onun sınırlarını bozuyordu çünkü Altair ve Benyamin'in uğruna çalıştığı her şey ağır ağır sökülmeğe başlamıştı.

"O kirişi biraz daha sıkarsan bütün saray üstümüze çökebilir," diye seslendi Kifah, mızrağının havayı keserken çıkardığı aralıksız ıslık sesinin üzerinden.

Altair'i ateşli, hiddetli bir öfkeye sürükleyen bir şey varsa o da çocukların ölümü, masumların anlamsız kaybıydı.

Tutuşunu gevşetti ve —solunda ne varsa onu görmek için kafasını çevirmek zorunda kalmaktan nefret ederek— Nasir'e baktı ama prens yoktu. Ah, demek o yüzden her zamankinden daha sessizdi.

"Nereye gitti?"

Kifah omzunu silkti. "Ben onun annesi değilim."

Altair kaşlarını çattı ve bir zamanlar onu ve ordularını önlemek —ya da en azından önlemeye çalışmak— için kullanılan açılmamış haritalar ve planlarla dolu savaş odasından çıktı. Altair boşuna maddalyalı bir general olmamıştı. Ah, her şey nasıl da çabuk değişiyordu. Şimdi Demenhur'da vezirle kafa kafaya verip, bir zamanlar cephede kılıç çektiği generallerle arkadaşlık kuruyordu.

Demenhur Sarayı korkuyla kaynıyordu. İleri gelenler ifritlerin onları avlamaya geleceğinden, Aslan'ın balık gibi ortadan ikiye bölünecekler listesinde sırada olduklarından korktukları için bir an

önce oradan ayrılmaya kararlıydı. Altair neredeyse gülecekti. Keşke gerçeği bilselerdi.

"Zafira'yı ele almamız gerek," dedi Kifah, sanki düşüncelerini okumuş gibi.

"O ele alınacak bir... konu değil."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Tıpkı senin de yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığını bildiğin gibi," dedi Altair yorgun bir edayla.

Kifah iç geçirdi. "Onu bir yerlere kapayamayız. Eğer ona adamı öldürten gerçekten Macavhar'sa Zafira'nın bize ihtiyacı var."

Zafira'nın onlara her türlü ihtiyacı vardı zaten. Onlar arkadaştı. Küçük bir kız salona girdi ve Altair'i görünce birden durdu. Altair onun keskin hatlarını hatırladı – bir gece önce o da odadaydı, kılı kıpırdamadan halifenin harap olmuş cesedine bakıyordu. Kızın duruşunda ona belli belirsiz Aya'yı hatırlatan bir şeyler vardı ama Altair silkinerek bu düşünceden kurtuldu.

"Huzur seninle olsun. Zafira nasıl?" diye sordu.

Sıcak, kahverengi gözleriyle Altair'i inceleyerek, "Neden soruyorsun?" diye yanıtladı Lana koruyucu bir tavırla.

"Ben onun arkadaşayım."

"Bir arkadaş onu senin yaptığın gibi terk etmez."

Altair'in boynu utançla yandı. Onu görmek istiyordu. Yaptığı şeye anlam vermek. Yapmamıştı – Sultan'ın dişleri.

"O gitti," diye devam etti kız.

"Yalan söyleme."

"Yalan söylemek yüz kızartıcıdır," dedi kız hoşnutsuzlukla.

Daha önce bir şüphesi varsa da artık bu kızın Zafira'nın kardeşi olduğundan kesinlikle emindi ve kılıç zoruyla da olsa bir cevap talep etmeye çok yaklaşıyordu.

Çömeldi. "Bana söylersen mutfaktan sadece senin için fazladan bir dilim künefe isterim, ufaklık."

Kız bir kaşını kaldırdı. "Ben on dört yaşındayım ve kalan gözkapığını iğneyle dikebilirim."

Altair bir kahkaha patlattı ve Kifah'a bir bakış attı. "Tam bir Iskandar işte. On dört yaşına göre biraz... küçük."

"Adım Lana. Ayrıca fazla büyük olan sensin," diye yanıtladı Lana.

"Hakaret sayılmaz," dedi Altair sırtarak ve Kifah inledi. "Gitti, derken ne demek istedin?"

"Aslan bulmaya gidiyor."

Lana'nın alelade bir aslandan bahsetmediğini ve bu aslanın muhtemelen kedi cinsinden olmadığını anlaması biraz sürdü. Altair kendini birden çok, çok yorgun hissetti.

"Yani Sultan'ın Kalesi'ne mi gidiyor?"

Lana başıyla onayladı.

"Yalnız mı? Gidebilecek durumda..." Lana'nın kocaman açılmış gözlerine bakınca durdu ve bir eliyle yüzünü sıvazladı. *Khara*. "O çocuğa bir tasma falan takmalıydım."

"O Veliaht Prens," diye çıkıştı Lana, hiç tanımadığı bir aptal adına alınarak.

"Veliaht Prens benim..."

Kifah boğazını temizledi.

"Senin ne?" diye sordu Lana tatlılıkla.

Altair homurdandı. "Ablana sor."

"Ayrıca odadaki hançeri de aldı. Hani şu bir türbana sarılı olup da kitaplıkların arasında sıkıştırılmış olan. Saklamak için gerçekten berbat bir yer."

Altair duyduklarına inanamamaktan yavaşlayan beyniyle gözlerini kırıştırdı. "Sen – o – ne?"

"Lana? Neredesin?" Sağ taraflarında kalan koridordan bir ses geldi. Lana, gözleri kahve fincanları kadar büyürken yutkundu. Kifah'a bir bakış attı ve Altair onu durduramadan koridora daldı.

Altair kaşlarını çatarak peşinden atıldı ama yalnızca mavi bir şalın uçuşan ucunu görebildi ve ardından bir perdenin kapanma sesini duydu. O ses. Ritmi tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu ama çekici bir melodisi vardı ve – *Şimdi sırası değil*.

Kifah yüzünde hafif bir eğlenmeyle onu izliyordu. Altair'in kaşları daha da çatıldı.

"Ne?" diye çıkıştı.

Kifah omuz silkti.

"Sayyidi?"

Altair söylenerek kendi etrafında döndü. Zafira gitmişti, Nasir gitmişti, ele geçirmek için bir gözünü kaybettiği siyah hançer gitmişti. Burnundan sertçe soluk verdi. Panik ve stres ruhuna hiçbir zaman için gelmemişti.

"Biz – biz size şahini – bir şahin bulduk," diye kekeledi kafası karışmış muhafız.

"Ee, nerede peki?" diye çıkıştı Altair. Çocuğun gri gözleri ona Nasir'i hatırlatmıştı.

Muhafız onları tekrar savaş odasına götürürken Altair düşüncelerin kafasında cirit atmasına izin verdi. Kifah'la birlikte planın onlara düşen kısmı için yakında ayrılmaları gerekecekti ama Nasir'le aynı anda yola çıkmaları gerekiyordu. Bu şekilde değil. Vedalaşmadan değil. Bir not bile bırakmadan değil. Tuhaftır, canını yakmıştı bu.

Çift kanatlı kapılardan kahverengi ve krem rengi bir bulanıklık saldırdı ve muhafız insani olmayan bir ciyaklamayla eğildi. Altair olduğu yerde durdu. *Yoksa bu?..* Kolunu kaldırdı ve kuş eldiven hançerine kondu.

"Onu kapının üzerine tünemiş bulduk ve birileri bizimkilerden biri olabileceğini düşündü," diye açıkladı muhafız.

Hayır, onlarınkilerden biri değil. *Onunki.*

"Hirsi?" Altair sesindeki gerginliğe engel olamadı. "Off, oğlum, bunca yolu peşimden mi geldin?" Kuş hoşnut, karşılık veren bir heyecanla altın sarısı gagasını Altair'in alnına sürttü.

Kifah güldü. "Sevmediğin bir şey var mı?"

"Babam," dedi Altair kısaca ama esaretinin bir noktasında babası için de bir şeyler hissetmişti. Sevgi değil ama ufacık bir anlayış zerrisi. Masanın üzerinden mektubunu alıp son bir kez daha okudu.

Annesi, Altair'in yazmak istediği son insandı ama Kifah serabîlik becerileri konusunda onun yanına bile yaklaşamazdı ve Gümüş Cadı, bu planın vazgeçilmez bir parçasıydı.

"Bunun işe yarayacağından emin miyiz?" diye sordu Kifah. "Onun Hesse Adaları'nda olup da mektubu aldığını nereden bileceğiz? Bu kadar geniş ölçekli bir illüzyona tamam diyeceğini nereden bileceğiz? Ya hâlâ yaralıysa? Ya *biz* zamanında yetişemezsek?"

Altair, notu Hirsi'nin bacağına bağlamayı bitirdi.

"Bana duyduğun sarsılmaz inanca sonsuza dek minnettar kalacağım, Dokuz'dan Biri. Listene eklenecek bir soru daha var: Nasir neden bize Zafira'yla gittiğini söylemedi?"

Kifah dudaklarını büzdü. "Ölüm Prensi'nin en belirleyici özelliği emirlere uymasındır. Üstüne düşeni yapacaktır."

"Bana gelince binlerce sorun var ama ona her nedense en ufak bir şüphe duymadan inanıyorsun," dedi Altair.

"*Sen* ona inanıyorsun," dedi Kifah, bakışlarına karşılık vererek. "Bu benim için yeterli."

Altair, Kifah'ın koyu bakışlarındaki sıcaklığa kapılarak gülümsedi. İnsan o bakışlarda günlerce kendini kaybedebilirdi.

Kifah kaşlarını kaldırdı. "Ee? Gidelim mi?"

Off, bu kadın hiç duygu insanı değildi.

"Bekle," dedi Altair, bir zamanlar onsuz hiç çıkmadığı bir şeyi hatırlayarak. Sandığını açıp iki pala çıkardı, kınlarını sardı ve palaları deri tutacıklara düzgünce yerleştirdi. Ağır bir soluk vererek doğruldu.

Bu sefer Kifah gülümsedi. "Tıpkı eski günlerdeki gibi, ha?"

"Keşke," dedi Altair. Palalardan sadece birini kullanacaktı. Diğeri denge içindi, bir de iki çocuğunu da eşit sevdiğinden.

"Belki de Zafira'yı yanında götürmesi iyi olmuştur," dedi Kifah. "Biz yapmamamız gerekirken onu planlarımızın dışında bıraktık. En azından uyandığında orada olmalıydık."

Altair ondan bilerek kaçınmamıştı. Gönderilecek mesajlar, gön-

l  alinacak liderler, yapılacak suçlamalar vardı. Sonra da çok geç olmuştu.

Tek yapabileceği Nasir'in plana sadık kalarak Leil'e gitmesini ummaktı. Sultan'ın Kalesi'ne değil. Ve o *daama* hançeri güvende tutmasını.

Onları ahırlara aynı gri gözlü muhafız indirdi. Hirsi itaatk rca Altair'in omzuna t nemi ti, ba ı bir o yana bir bu yana dönüyordu.

Altair ahırlara doğru ilerlerken bir zeytinyağlı dolma a ırdı, siyah bir ata bindi ve Kifah da pirelerin ısırđıęı gri bir ata rahatlıkla atlayınca sırtıttı. "Ah, Dokuz'dan Biri. Birlikte sürmeyi tercih edeceğim başka kimse yok."

Kifah bir ka ını m kemmek bir kıvrımla kaldırdı ve Altair gerçekten de yapamayacağı bir şey olduğunu öğrendi. Bir sancıyla, önünde sonsuzluğun uzandığını ve görüşünün yarısını kaybettiğini hatırladı. Ağlayıp sızlamanın bir süre için yakın arkadaşı olacağını düşünüyordu.

"Her yorumun... eğilimlerini ima etmek zorunda mı?" diye sordu Kifah.

"Neden bahsettiğini anlamıyorum. Ben arkada lığımıza içtenlikle hayranlık duyuyorum ve gerçekten de bu yolculuğu birlikte yapmayı tercih edeceğim başka kimse yok,  stelik..."

"Bana bir yalan daha söylersen bu atın nalının göreceğin son şey olduğundan emin olacağım."

Seyis kıkırdadı.

Altair hülyalı hülyalı i  çekti. "Kimse bana senin kadar nazik davranmıyor." Girişi işaret etti ve oğlana bir bozukluk fırlattı. " nden buyur, sayyida."

Kifah özgürlüğe,   ık bir insanın sevgilisine baktığı gibi baktı. " kinci kez söylemene gerek yok."

Saraydan aşağı inen karla kaplı yoku tan yola koyuldular, Kifah'ın ulumaları dondurucu havada yankılandı. Hirsi tiz bir vaatle göğe yükseldi ve  ehrin sokakları çok geçmeden nal sesleriyle doldu. Cılız ağaçlar, ihtiyar adamlar gibi eğilmi ti ve  i man develer

sahiplerinden yavaş ilerliyordu. Yanlarından geçtikleri insanlar onları geniş gülümsemeleri ve parlak gözleriyle selamladı, zira Demenhurlular her zaman krallığın geri kalanından daha cana yakın olmuştu.

"Şu asiler, sence onlara güvenebilir miyiz?" diye sordu Kifah rüzgârın uğultusunun üzerinden.

Her kimlerse, Altair onlardan faydalanmaya niyetliydi. Destekleri eksikti, Aravistan'ın geleceği de öyle.

"Bildiğimiz tek şey, cazibemin onları bizim tarafa çekeceği. Çok geçmeden kendimize küçük bir ordu kuracağız."

Kifah'ın yüksek homurtusunu gayet net duydu.

Seçenekleri yoktu; bu bir bölge uğruna bir çatışma değildi. Hepsinin yarınları kırılğan bir yumruğun içindeydi. Thalj'ın yoğunluğunda, sooq'un gün ortası kalabalığıyla kaydığı yerde yavaşladılar.

Kifah bir küfürle atını çekti ve bir ara sokakta gözden kayboldu. "Hey, şuna bak."

"Bana hep yabancıların peşinden karanlık sokaklara gitmemem söylenmiştir," diye dalga geçti Altair gizemli bir tavırla. "Yoksa bu?.."

Kifah duvardan bir papirüs parçası kopardı ve Altair kendi yüzü kadar iyi bildiği yüze bakakaldı. Nasir. Çehresi, sağ gözünden aşağı doğru inen yara izine kadar aynıydı.

"Bin dinar," diye okudu. "ölü ya da diri."

"Kahrolası Guljul. Sen ve ben tamamen değersiziz diye alınmalı mıyım?" diye sordu Kifah.

"Bunu yüzüne karşı asla itiraf etmem ama kardeşim yüz yüzeysen çok daha iyi görünüyor," dedi Altair.

Kifah hüsrarla hırladı.

"Ne? Burnunu doğru yapmamışlar!" diye haykırdı Altair.

"En azından endişelenmiş gibi davranabilir misin?"

Altair ona baktı. "Ne yapmam gerek? Ağlayayım mı?" diye sordu, olması gerekenden daha sert bir sesle. "Bu, posterleri ortadan kaldırır mı? Gözümü geri mi getirir? Ya da Benyamin'i?"

Kifah bakışlarını kaçırdı.

Altair ağır ağır, uzun bir soluk verdi.

"Ah, hadi sızlanmayı Nasir'e bırakalım, olmaz mı?"

Kifah posterini ona uzatarak hevesle uydu.

"Aslan'ın insanların Ölüm Prensi korkusunu bir ödülle dönüştürmesi için şahane bir yol." Altair posterini dürüp çantasına tıktırdı. "Ayrıca haberi yaymak için de ifritleri kullanılıyor. Başka kimse bu kadar hızlı hareket edemez. *Khara*, onlar yanıdayken *her şey* çok hızlı hareket edecek. Kalplere öncelik verme ihtiyacı duymamış olabilir ama bizi bir tehdit olarak gördüğü açık."

"O hâlde onu haklı çıkaralım," dedi Kifah. Duraksadı, sokağın tozlu ışığında Altair'i inceledi. "Endişelenmeye başlıyorsun."

Altair alayla homurdandı. "Ve saçlarımın kırışmasını göze mi alayım?"

"Espri dolusun," dedi Kifah.

Altair bir karşılık veremeyecek kadar afallamıştı. Neredeyse bir asır geçmişti ve o bu işareti kendinde fark edememiş miydi?

"Kız Kardeşler'in nasıl düştüğünü hiç düşündün mü?" diye sordu Kifah.

"Alımlı anneme güvendiler."

Kifah başını iki yana salladı. "Biz uyumsuz uçlardan oluşan bir zümreyiz, bizi bir hedef bir arada tutuyor, yardım istemekten çekinmiyoruz. Bizde onlarda olmayan 'asabiyyah var."

"'Asabiyyah mı?"

"Zümremizin özü," dedi Kifah omzunu silkerek. "Ortak bir amaca dayanan bir birlik, birbirine akrabalıktan daha büyük bir sadakat duymak." Dövmeli koluna baktı. "Bu kavramı şimdiye kadar anlamamıştım. Bize kadar."

"Kız Kardeşler'de de ondan vardı," diye itiraz etti Altair.

"Her yönetim kendi içinde, kendi çöküşünün tohumlarını taşıyor ve Kız Kardeşler de farklı değildi. Onlar yalnızca *kendilerine* güvendiler, başka kimseye değil. Aravistan'ı kurtarabilecek biri varsa o da biziz."



BÖLÜM 79

GECE ÇÖKÜP DE SICAKLIK DÜŞTÜĞÜNDE ZAFİRA'NIN HER yanı ağrıyordu. Bir şekilde Nasir'in duygularını incitmeyi başarmıştı ve sessizlik Nasir'in onun arkasındaki varlığını daha da ağırlaştırıyordu. Göğsünün sıcaklığını. Kollarının gevşek sarışını.

Ata binmeyeli bir haftadan fazla olmuştu ve kendini tamamen ona bırakma dürtüsü neredeyse onurundan ağır basacaktı. Sırtı ağrıyordu, bacakları ağrıyordu. Demenhur'un daha az nüfuslu arazilerindeki eğimli tepelerden inerken yeni yeni iyileşen yarasını korumak için hareketsiz kalmaya çalışmaktan göğsü de ağrıyordu. Bir zamanlar buralar tarlaydı, şifalı bitkiler ve tıbbi amaçlar için toplanan başka bitkiler yetiştirirdi. Şimdiyse beyazla örtülmüşlerdi ve Aravistan'ın geri kalanı gibi büyüünün geri dönüşünü bekliyorlardı.

Demenhur sınırında bir köye yaklaştıklarında Nasir, Afya'yı yavaşlattı. Sokaklar soğuk rüzgârın ıslığı dışında sessizdi. Meşaleler gölgelerin arasından kehribar rengi gözler gibi parlıyordu ve dükânlar yalnızca hayaletleri çekecek biçimde karanlıktı, ara sokaklar

bir çocuğun kâbusundan fırlamış tek bacaklı Nesnas gibi davet-kârdı.

"Neden yavaşlıyoruz?" diye sordu Zafira. Bu köyde hoşuna gitmeyen bir şeyler vardı. Ay bile kendini yoğun bulutların ardına gizlemişti.

Nasir iç geçirdi, Zafira'nın üşümüş ensesine pek çok yönden hoş karşıladığı bir sıcaklık yayıldı.

"Bu yolculukta Afya'yla olmamızın olumsuz bir yanı var." Kısrığın sırtından indi ve yaya olarak ona yol göstermeye başladı, bir yandan da çevredeki yapıları inceliyordu. "Başka bir at olsa onu değiştirip yolumuza devam ederdik. Dinlenmesi gerek. Gece yarısından sonra devam edeceğiz."

"Herhalde biraz daha gidebilir," dedi Zafira, çocuk gibi mız mızlandığının farkında olarak. "Öğleden önce yola çıktık."

Nasir'in bakışları Zafira'yla yol arasında gidip geldi. "Saatler ilerledikçe kalacak yer bulma ihtimalimiz düşer."

"Dışarıda uyuyabilirim."

"Aslan'ı öldürmek istediğini sanıyordum, kendi cesedini ona teslim etmek istediğini değil," dedi Nasir, tıpkı Sharr'daki gibi kayıtsız bir tavırla. "Sargılarını değiştirmemiz ve sana bir yatak bulmamız gerek."

Zafira büzüldü. "Kendim değiştirebilirim."

Virane bir hana yaklaştıklarında yavaşlarken, "Hiç şüphem yok," diye mırıldandı Nasir dalgınca. "Boş yerleri var mı bir sorayım." Afya'nın dizginlerini bıraktı ve patika boyunca ilerlemeye başladı. Hemen solunda aynı diğerine benzeyen, daha parlak ve çekici bir bina daha vardı ki Zafira'nın içini huzursuzlukla doldurdu.

Onu burada bırakalım. Ahıra ilerle.

Macavhar'ın sözleri onu korkuyla sıçrattı. Nasir'i geri çağırdı. "İçeri bu şekilde giremezsin."

Nasir kaşlarını çatarak kıyafetlerine baktı. Nasıl oluyordu da koca gün çamurlu bir yolda olmalarına rağmen hâlâ bu kadar mükemmel görünüyordu?

"Ne... gibi?"

"Bizzat sen," diye açıkladı Zafira adamın şaşkın hâline gülmemek için kendini tutarak. "Biz... Demenhurlular Sarasinlilerden hoşlanmaz."

Nasir'in kaşları kalktı. "O hâlde yapmam gereken..."

"İnmeme yardım et. Ben sorarım."

Nasir tekrar ona doğru ilerlemeden önce derin bir nefes aldı ama buzun üzerinde aniden karda sürünen çizmelerin sesi olduğu yerde kalmasına neden oldu. Nasir ahır çıkıntısından bir ip yumağı aldı ve Zafira, Afya'nın eyeri üzerinde döndü, soluğu buhar olup havaya karışırken bir grup adamın yolda ilerlediğini gördü.

Nasir'i hemen fark ettiler.

"Merhaba!" diye seslendiler klasik Demenhur misafirperverliğiyle.

Nasir'in cevabı tereddütlüydü. "Huzur sizinle olsun."

Aksanı onu ele verdi.

"Oda mı bakıyorsun, Sarasinli?" diye sordu içlerinden biri feneri sallayarak.

Nasir duyulamayacak kadar usulca cevap verdi. Ya öyleydi ya da Zafira'nın nabzı, Nasir'in etrafını sarmış onu inceleyen kalabalıktan başka bir şey duyamayacak kadar hızlı atıyordu. İçlerinden birkaçı da dönüp Zafira'ya baktı.

"Seni tanıyorum! Sen Ölüm Prensi'sin!"

Zafira hareketsiz kaldı.

"Şuraya bakın," diye gıkladı bir diğeri. "Prens'in fahişesi."

Birkaç sözcüğün onu bir bıçak kadar kolaylıkla yaralayabileceğini hiç düşünmemişti. Onu küçültebileceğini. Lekeleyebileceğini.

Onlar bir şey değil, dedi Macavhar ona ama sesi alçak, tereddütlüydü.

"Başınıza ödül konmuş, Sultanım," dedi içlerinden biri.

Zafira'nın kanı kaynamaya başladı ama o sırada tırtıklı bir bıçağın kınından çıkışını duydu.

"Ölü ya da diri."

Nasir'in sesi düzdü. "Ödülü kim koymuş?"

"Kral."

Zafira irkildi. Haber hızlı yayılıyordu – çok hızlı. Burası dağların hemen ardında kalan ücra bir köydü. Mümkün değildi.

"Hey, siz üçünüz kızı getirin. Geri kalanlar" – grubun lideri hançerini savurdu– "Sarasin köpeğini öldürsün."

Zafira, Nasir'i izlemiyor olsaydı görmezdi: Ay ışığıyla aydınlanan bakışının çatırdayışını. Duruşundaki bozulmayı.

Adamlar silahlarını hızla savurdu. Kılıçlar. Sopalar. Çoğunlukla hançerler. Zafira, Afya'nın dizginlerini parmak boğumları bembeyaz kesilene kadar sıktı, faydasızdı. Macavhar kafasının içinde anlam verilemeyecek kadar delirmişçesine fısıldıyordu.

"Kim olduğumu biliyorsunuz. Beni öldüremeyeceğinizi de bilmeniz gerek," dedi Nasir ama sesinde gönülsüz bir tını vardı. Demenhurluların çokluğu aksanının melodik kıvraklığını daha aşikâr, daha ölümcül kılıyordu ama adamlar güldü. Bu, torba ipinin sımsıkı çekilerek büzülmesiydi.

Bir ilmeğin sımsıkı sarışı.

Nasir telaşsızca ipi yumruğuna doladı, başını kaldırıp onlara bakana ve kaşlarını sanki, *Bu sizin son şansınız*, der gibi kaldırına kadar tuhaf sessizliğin sürmesine izin verdi.

Adamlardan üçü ona döndü, pis pis bakıyorlardı, bakışları en az ona söyledikleri şey kadar küçük düşürücüydü. Kulaklarında güm-bürdeyen her kalp atışını saydı, jambiyası bacağına, Altair'in siyah hançeri çizmesinde zonkluyordu.

Zafira, Nasir'in eldiven hançerlerinin ve bıçaklarının tıkırtısının geceyi böldüğünü duydu, adamlardan ikisinin üzerine atlayarak üçüncüyü ürküttü. Nasir'in ip bağlı yumruğu bir diğerini çenesine indirdiği bir darbeyele yere serdikten sonra ipin ucunu şaklatarak diğer üçünü düşürdü. Sonuncuları kabaca yapılmış mızrağını fırlattı, taş yola düşüp takırdayınca yüzünü ekşitti.

"Hımm," dedi Nasir değerlendirir gibi.

Geri çekildi, yalnızca adamların kalçalarından eldiven hançerlerini almak için durdu, sonuncuya adamı tir tir titreten bir bakış attı, yüzü ay ışığıyla aydınlanıyordu. Zafira'dan çok büyük sayılmazdı. *Hepsi* gençti ama bu Zafira'yı başka bir şey kadar şaşırtmadı.

Ölüm Prensi adamlardan birini bile öldürmemişti.

Hatta palasını bile çekmemişti. Sharr'daki o andan, Zafira'ya gözlerinde yaşamın zerresi olmayan gözlerle bakıp yalnızca öldürmek ya da ölmek olduğunu söylediği andan çok uzaktı artık.

Suçlulukla kollarını etrafına doladı. Dünyadan uzaklaşmış, ondan uzaklaşmıştı sanki. Katliam gibi geri alınamaz bir eylemle gelen o boşluk.

Boşluğa düşme. Bunu düzelteceğiz.

Macavhar'ı duymazdan geldi. Adamlar soğuk zeminle inlerken Nasir yeniden Afya'ya bindi ve tek kelime etmeden anayola geri döndü.

Nasir, bu köye giden yola ilk girdiğinde vücudundaki uyarıları dinlemeliydi. Bir zamanlar tehdit olarak görülen Ölüm Prensi artık sıradan insanlar için bir servet vaadiydi. Başına ödül konmuştu. Sırtına bir hedef tahtası.

Daha da beteri zaten hızla akan bir kum saati vardı çünkü Altair Thalj'dan ayrılmış, plan artık işlemeye başlamış olmalıydı.

Nasir'in şafak sökene kadar Demenhur'dan ayrılıp Sarasin'i geçmesi gerekmiyordu, o saatlerde hafif ışık biraz da olsa korunmalarını sağlardı ama şimdi Tenema Geçidi'ni aşmaları ve ilk gecelerini orada geçirmeleri gerekecekti. Burada bir dakika daha kalma riskini göze alamazdı. Yanında Zafira varken olmazdı.

Kar ay ışığıyla yıkanıyor, evler ve binalar aralıklı fenerlerin ışığında bir bulanıklık şeklinde akıp gidiyordu. O yedi adamın —dilleri yaşlarına göre fazla uzun *çocukların*— yerde yattığını görmüştü. *Prens'in fahişesi.*

İyi olanı yapmaya çalışırken bile, bıçağı çeken ve birinin ruhunu

çalan o değilken bile birilerini yaralıyordu. *Onu yaralıyordu.* İçinden çıkan karanlık arkalarından süzülüp gitti.

"Konuş benimle," dedi Nasir hırıltıyla, Zafira'nın saçlarına doğru.

Zafira'nın eli Nasir'in bileğine indi. "Ay seni seviyor. Baksana, senin için nasıl parlıyor."

Zafira'nın inişli çıkışlı sesindeki keder, Nasir'in boğazına bir yumru oturttu.

"Sen o değilsin," dedi Zafira biraz sonra, o kadar usulca konuşmuştu ki Afya'nın nal sesleri arasında neredeyse duyulmayacaktı.

"Ne değilim?"

"Sana söyledikleri şey."

Nasir kaskatı kesildi. "Biliyorum," dedi sonunda.

Zafira onun yalanını anlayarak yalnızca hımladı.

Afya hiç sızlanmasa da Nasir çok geçmeden atın kaslarındaki gerilimi fark etti. O sırada Tenema Geçidi'nin derinliklerine dalmışlardı. Gece iyice çökmüş, Dancalı Dağları'nın sarp doruklarından aç hayvanların ulumaları gelmeye başlamıştı.

Geçit dar, uzun bir karanlık, yalnızca üstü bulutlarla örtülü ay tarafından aydınlatılan sinir bozucu bir tüneldi. Gölgeler boyunca aralıklarla dikilmiş çadırlar, sinsi rüzgârdan korunacak şekilde yakılmış ateşler dışında kimse yoktu.

Nasir hiçbirinde durmadı, kadının biri el sallayıp yolculuklarının devamı için yiyecek bir şeyler ikram ettiğinde bile.

Sonra tam da geçidin ağzında aniden durdu. Afya hızlı hızlı soluyor, böğrü iki binicisinin altında inip kalkıyordu.

Nasir aşağı inip baktı.

"Sarasin," diye fısıldadı Zafira ürpererek.

Karanlık mutlaktı. Ay aşağıdakilerden utanarak kendini saklamıştı. Orada burada küçük ışıklar titreyordu ama bir mezarlıkta parıldayan gözlerden başka bir şey olarak algılanamayacak kadar zayıflardı. Karanlıkla birlikte soğuk da gelmişti. Demenhur'unkinden bile çok daha ötede bir serinlik.

"Burada ifritler var," dedi Zafira ve Nasir onun karanlıkta ne

kadar iyi görebildiğini hatırladı. Yıllar boyunca içinde yaşamış korkuya katlandıktan sonra kanında yeni bulduğu güç nedeniyle kendisinin de ne kadar iyi görebileceğini.

Yaya olarak Afya'yı yönlendirmeye başladı; bir eli palasında, gözleri çevredeydi.

Tanınmalarının pek muhtemel olmadığı küçük bir köyde durdular. Kervansaray aysız gökyüzünün altına yayılmış alçak bir binaydı, avluda tek bir kervanla birlikte atlar dolaşüyor, develer uyukluyordu. Ciddi ve sessiz, arazinin arkalarında bıraktıkları yerleri kadar ıssızdı ama açıktı ve önemli olan da buydu.

"Burada bekle," dedi Nasir, başlığını tekrar geçirerek.

Nasir kapıdan ve perdelerden içeri, müşterilerle dolu sıcak bir odaya adım atar atmaz, kaba dokunmuş abayası içindeki kısa, tombul bir kadın, "Merhaba," dedi. "Ben Rameela."

"İşler iyi görünüyor," dedi Nasir.

Oturan kalabalık uslu ama yeterince şamatacıydı, bol bol yemek vardı. Başka bir kadın bir tabureye oturmuş, altın gibi parlayan kahverengi bacaklarını boylu boyunca sergiliyordu. Bir ney üflüyor, parmakları kamışın üzerinde kıvrakça kayıyordu.

Kervansaray sahibi Nasir'e bir göz attı, kıyafetlerine bakarken yüzü nazikti. "Güneş hiç görünmüyor ama yeni bir şey değil, ha? İnsanların hâlâ sıcak bir yatağa ihtiyacı var."

"İfritler var mı?"

"Buralarda yok. Nasıl yardımcı olabilirim, sayyidi?"

"Odan var mı?"

"Aywa," diye onayladı Rameela gülümseyerek. "Ay sana şans getirmiş – bir odam kaldı."

"Sadece bir tane mi?"

Kadın başıyla onayladı. "Ekibin mi var?"

"Odayı tutuyorum. Bir de kadına ihtiyacım olacak..."

Kadının gülümsemesi hayal kırıklığıyla soldu. "O tür ihtiyaçları karşılamıyoruz, sayyidi." Nasir'in arkasını işaret etti. "Rana bazen yapar, senden hoşlanırsa."

Nasir ney üfleyen kadına döndü ve kadın ona cilveli bir gülümseme atınca jetonu ancak düştü.

"Ben – yani – öyle değil..." Boğazını temizledi. "Demek istediğim, bir şifacıya ihtiyacım var."

Rameela arkaya doğru yaslanarak kahkaha attı. "O kadar korkma, sayyidi. Öyle deseydin yal Ben yarana bakarım." Onu baştan ayağa süzdü. "Kocam daha beceriklidir. Çağırayım mı?"

"Hayır, sen iş görürsün. Yalnızca sargı değişecek." Bitkinlik gözkapaklarını inatçı perdeler gibi çekiştiriyordu.

Boş oda loş bir koridorun aşağısındaydı. Dar bir yatağı ve daha da dar bitişik bir banyosu olan küçük bir alandı. Sıkışık ama sıcak, nemden ve kirden uzak bir yerdi, ayrıca arka çıkışa en yakın odaydı.

"İyi mi, sayyidi?" diye sordu Rameela.

"İş görür," diye yanıtladı Nasir çünkü belli ki başka kelime bilmiyordu. *Rimaal*, cana yakın birisiyle diyalog kurmak neden bu kadar zordu?

Dışarıda birkaç cılız ağaç kervansarayın çatısından yukarı kemiğe saplanmış bıçaklar gibi uzuyordu. Nasir, Zafira'nın daha rahat inebilmesi için Afya'yı alçak bir çıkıntının yanına getirdi.

"Bu seferkinde katiller yok mu?" diye takıldı Zafira.

"Ben hâlâ buradayım," diye yanıtladı Nasir duygusuzca, dizginleri han sahibinin oğlu olduğunu düşündüğü seyise uzatırken.

Zafira güldü ama aniden yüzünü buruşturup hafifçe inleyerek durdu. Eli göğsündeki Deen'in yüzüğünü sardı ve Nasir bu görüntü karşısında rahatladığını hissetti. Kitaptan, ölümden başka bir şey düşündüğünü gösteriyordu bu. O çocuklardan başka bir şey.

"Onu gerçekten sevmişsin," dedi Nasir aptal gibi.

Zafira duraksayarak ona baktı. "Onu her zaman seveceğim ama hiçbir zaman onun dilediği şekilde değil."

Nasir bunun üzerine ne söyleyeceğini bilemedi, o yüzden de hiçbir şey söylemedi.

Odada kervansaray sahibinin birkaç asılı feneri yaktığını gördüler.

Kadın, Zafira'yı görünce gülümsedi. "Haa, demek bu yüzden kadın istedin. Gel, evlat. Uzan da yarana bakayım."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu Nasir koridordan aptal gibi.

Rameela cıkladı. "Ona kendin yardım edebilecek olsaydın beni istemezdin, değil mi? Ön tarafta yemek var. Yallah. Git de ye, çocuk."

Nasir müşterilerden ve ney üfleyen kadından kaçınarak bir kâse *shakriyehi* —yoğurdu sıcak ama kuzusu az— mideye indirdikten sonra tam Rameela çıkarken koridora döndü.

Kadın ellerini *abayasına* silerken bu kez farklı bir gözle baktı ona. "Korkunç bir yara."

"Ok yarası." Nasir gerçeği saklamak için bir neden görmedi.

"Güzel tedavi edilmişti," dedi Rameela. "Ama yine açılmış." Kadın, Nasir'e sanki bu onun hatasıymış gibi bir bakış attı, ardından tekrar kapalı kapiya baktı. "Ara ara tuhaf konuşuyor, kendi kendine, değil mi? Bitkin düşmüş, Sultanım."

Nasir kalakaldı.

"Duruşun fazla gururlu," dedi Rameela, sanki bu durumu açıklamış gibi. "Ama sizi ele veren yaraydı."

Nasir, etraftaki odalardan herhangi birinde gümüş peşinde olan bir paralı asker olabileceğinin bilinciyle sıkışık koridora göz gezdirdi. Zafira kendi kanının ortasında yatıyor olabilirdi çünkü Nasir onu bırakacak kadar aptaldı.

Rameela ona doğru parmak salladı. "Bu çatının altındaki her oğlan, prens olsun ya da olmasın, benim oğlum olarak muamele görür," dedi sahte bir katılıkla.

Nasir rahatlayarak nefes verdi. Acaba kadın, babasının öldüğünü duymuş muydu? Artık bir prens olmadığını, yerinden edilmiş bir sultan olduğunu?

"Yatak biraz dar ama istersen odada şilte atmak için yer var."

Küçük Demenhur kasabasındaki adamların Zafira'ya söylediklerini düşündü ve teklifi geri çevirdi.

"Koridor iyidir," dedi, Rameela'nın beklenti dolu sessizliğine açıklama getirme zahmetine girmeden.

"Tamam o zaman," dedi kadın. "Geceyi burada geçirecekseniz bilmek istediğim bir ayrıntı daha var. Sen prenssin ama o kim?"

Görünüşe bakılırsa Zafira hiçbir şey anlatmamıştı.

"Demenhur'un efsanevi Avcı'sı."

Kadın yumuşak bir kahkaha attı. "Avcı'nın başından beri bir kız olmasına şaşırmamalıydım."

BÖLÜM 80

SONUNDA RAMEELA, NASİR'E ACIDI VE GECE BOYUNCA ZAFİRA'YA göz kulak olacağına dair ona güvence verdikten sonra yedek örtüleri ve diğer öteberileri depolamak için kullanılan küçük bir oda gösterdi. İçerisi sıkıştı ama kapının kilidi vardı ve Rameela'nın oğlu küçük şömine ateşinin yanına onun için bir şilte bırakmıştı, yani iş görürdü.

Zafira'ya Leil'de durmak üzere emir aldığını söyleyeceği andan korkuyordu. Aslında Thalj'dan yalnızca onun için ayrılmadığını ve onu Sultan'ın Kalesi'ne götürmeyeceğini söyleyeceği o andan. *Khara*, o konuda biraz daha dobra olmalıydı. Kendini nihayet gözlerini kapamaya ikna etmişti ki –soluğuyla aynı anda “köpek” sözcüğü kafasında atıyor, adamlar onu küçümserken Zafira Afya'nın üzerinde sırtı dimdik ve gözüpek– karanlık oda gümüşü bir parıltıyla yarıldı.

O ışıltı bir kadına dönüştü.

Nasir doğruldu. “Kapılar çalınmak içindir.”

Gümüş Cadı'nın dudağı hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ama kilitli bir kapı seni hiçbir zaman durdurmamıştır.”

Ateş sessizlikte gürlerken Nasir'in ağzının kenarları kısacık bir an yukarı doğru kıvrıldı. Cadı'nın ellerine baktı ama boştu, görünürde bir papirüs yoktu. Altair'in mektubu yoksa neden buradaydı?

"Hessa Adaları'nda aradığın insanları buldun mu?" diye sordu Nasir. *Başka türlü bu odada nasıl belirecek, ahmak?* Ama bu sözleri bir özür gibi söylemişti, Jinan'ın gemisindeki soğukluğunu telafi etmek için yapabileceği ancak bu kadardı ve kadın bunu anlayacak mı diye merak etti. Kabul edecek miydi acaba?

Kadın başını hafifçe salladı çünkü anneler böyleydi işte. "Ölüm-süzlüğüm artık risk altında değil. Güçlerimi geri kazandım." Duraksadı. "Aslan'ın tahtı ele geçirdiğini duydum. Ben de şey için geldim... şey için..."

Nasir, kadının dilindeki belirsizlikte ve sert bakışlarını yumuşatan endişede o tanıdığı anneyi gördü. Sessizlikle sorduğu soruyu duydu. Planlandığı gibi Altair'e değil de ona gelmesinin sebebinin.

"Öldü," dedi.

Nasir'in gözleri kapalıyken annesinin o paramparça soluk verişi çok daha beterd. Gözleri kapalıyken hem annesinin hem de babasının o anda bu odada olduğunu hayal etmeye cüret edebilirdi.

"Dedi ki..." Nasir durdu. Boğazındaki düğümlenmiş hisler de neydi? Ne zaman bu kadar çok acı çekmeye başlamıştı? "Ay göğü her doldurduğunda seni düşünüyormuş."

Nasir cebinden kırık madalyon parçalarını çıkarıp annesinin eline bıraktı. Aslan'ın kontrolünden geriye kalanlar. Sevgilisine verdiği, ölümcül çıkan hediye.

Kadın bir sözcük fısıldayıp ocağa doğru ilerledi, pelerinininden ateşin ışıltıları yansıyordu. Sanki en son kıvılcımla kendini iyi edebilirmiş gibi. Sanki dünyanın akışını tersine çevirebilirmiş gibi. Nasir de bir zamanlar buna inanmıştı. Henüz genç ve şaşkınen, annesinin eteklerinin altında güvende olduğuna inanırken.

Kadın, Nasir'in aksine, yönetmek için doğmuştu. Dünyada bir yeri olarak doğmuştu. Ve Nasir'e de bunu vermişti, ta ki Aslan ge-

lip hepsini elinden alana kadar. Şimdi Nasir daha fazlasını almaya hazırdı. Çok daha fazlasını.

"Si'lahlar yalnız yaratıklardır, zayıflara yardım etmeye meyl-lidirler. Gençtim, saftım. 'Yalnız'ın arkadaştan yoksun anlamına gelmediğini anlayamamıştım. Aravistan'a yanlış yapanlara demir yumruğunu indiren bir gardiyan olarak hüküm sürmekten fazlası-nı istiyordum. Kalemın duvarları büyüğü engellerken bile Sharr'da hapsedilenlerin cezalarını değiştirdim. Onlara iş verdim, ev verdim, anakarada yaşayanlar gibi yaşamalarına izin verdim. Ama yine de yalnızdım."

Adanın kalıntılarında bunun kanıtını görmüştü. Fazla ayrıntı-lı, mahkûmlar için fazla lüks binalar. Nasir, annesinin sözlerindeki boşlukta çok uzun zamandır kendine sorduğu bir sorunun cevabı-nı buldu: Yaşamla çevrili olup da ölümün boşluğundan başka hiç-bir şey hissetmemek mümkün müydü?

"İstedim ve zayıftım. Sevmek ve anlaşılmaq istedim. Beni av-ladı. Beni kalkanlarımdan arındırdı, zayıflığımı kullandı. Âşık ol-duğumu düşünerek kendimi kandırırken beni mümkün olan her şekilde kullandı.

"Kardeşlerimin öldükleri gün hissettiğim kadar derin bir kayıp hissini daha önce hiç yaşamamıştım. Sharr'dan kaçtığım ve sarayla-rının hepsine, Demenhur'a, Zaram'a, Pelusya'ya ve Alderamin'e uğ-rayıp tahtlarını paramparça ettiğim gün. Beş tane Yıldızlı Taht'tan geriye yalnızca bir tanesi kaldı. Şimdi onun üzerinde oturduğu o taht hiçbir zaman benim olmadı çünkü benim hiçbir zaman bir tahtım olmadı. O Afya'nındı."

Annesinin en sevdiği Kadim Kız Kardeş.

"O tahtı kadim Sultan'ın Kalesi şehrine taşıdım ve kardeşleri-min en güvendikleri kişileri halife olarak atayarak kendi saltanatımı pekiştirdim. Saltanatım hakkında duydukların bunlar. Yarattığım değişim, kırılğan krallığımızı dağılmaktan korumak için tuttuğum ipler. Ama insan bir yıkıntıdan ancak bu kadarını kurtarabilir, öyle değil mi oğlum?

"O çaldı ve yağmaladı. Hiç durmadan aldattı. Benden kardeşlerimi, krallığımı, kocamı ve oğullarımı aldı."

Annesi ona döndü ve Nasir onun yüzünde kendi yüzünü gördü. Zafira'yı ve Altair'i gördü. Kifah'ı ve Benyamin'i. Hayatları, yürümek zorunda kalmamaları gereken yollara zorla sürüklenenleri gördü.

"Benden yaşamımı aldı ve ben de şimdi ondan on katını alacağım."

Nasir, annesinin sözlerinin ürpertisini iliklerinde hissetti.

Beni nasıl buldun? diye sormak istedi ama gururu ona izin vermedi. Büyüydü, biliyordu. Zafira, Altair'i bulmak için avucunu kesmişti ama annesinin büyüğü bir şişecikteki kanla sınırlı değildi, o şişeciği dolduran kendi kanıydı zaten.

"Altair'in notunu aldın mı?" diye sordu Nasir.

Kadın kaşlarını çatı. "Not mu?"

BÖLÜM 81

ZAFİRA UYANDIĞINDA, DUVARA DAYANMIŞ MİNDERLERİN üzerinde oturan Gümüş Cadı'ya gözlerini kırıştıtararak baktı. Olan biten onca şeyden sonra, kapıların ya da kilitlerin durduramadığı bir cadının karşısında bitmesi çocuk oyuncağı gibi geliyordu.

"Başka herkesten nefret eden biri tarafından sevilmek de amma tuhaf," dedi Anadil usulca.

Zafira'yla mı konuşuyordu yoksa kendi kendine mi?

Macavhar'a baktı. "Seni değıştiriyor."

Zafira birileri ne zaman kitabı suçlasa içine dolan öfke yerine utanç hissetti. Çünkü Anadil farklıydı. Yıllar boyunca, Baba'nın ölümünden önce bile Zafira'nın kendisine tanık olmuştu.

"Ne yapmam gerek?" diye sordu.

Gümüş Cadı başını yana eğdi. "Kalbi saf olan sensin, ben değilim."

Bir adamı ortadan ikiye bölmüşken hâlâ saf kalpli miydi? Aslan'a Sîlah kalbini kendisininmiş gibi kucaklayabileceğı araçları

vermişken? Bütün gecesı Macavhar'a birkaç dakika sonra hatırlayamadığı şeyler fısıldamakla geçmişken?

"Bir zamanlar sana ne dediğimi anımsıyor musun? Hani halkın kraliçesi olduğunu söylemiştim," diye sordu Gümüş Cadı. "Bu hâlâ doğru, Avcı Kadın. Hem de artık hiç olmadığı kadar."

"Ne demek bu?"

Kapı hafif bir uklamayla açıldı ve gerçek kral, Zafıra'nın yıkanıp kurutulmuş tuniğiyle içeri girdi. Geri çekilmeden önce tuniği beceriksizce uzattı ve ardından bakışları temkinli ve tedirgin bir edayla Gümüş Cadı'yla onun arasında gidip geldi.

"Gitmemiz gerek," dedi Nasir girizgâha gerek duymadan.

Gümüş Cadı ayaklandı. "Benim de öyle. Görünüşe bakılırsa bulmam gereken bir şahin var."

Nasir başını saygıyla eğdi. "Yeniden yanımızda olman," dedi, "güzel."

Anadil gülümsedi ve yüzü değişirken Zafıra Umm'u hatırladı. Belki de çocukları böyle uysallaştığında bütün annelerin yaptığı bir hareketti bu.



Sarasin korkutucuydu. Her dönemeçte karanlık vardı, ifritler güneş korkaklık etmese gündüz olacak bir gecenin içinde çığlıklar atıyordu. Tıpkı Zafıra'nınki gibi hayalet kasabaya dönmüş küçük kasabalarda ayaklanmaların kalıntılarıyla karşılaştılar; binalar darmadağın olmuştu, camlar kırılmıştı ve şenlik ateşlerinin ışığında parıldıyorlardı. Tembel bir rüzgâr papirüs yapraklarını savuruyordu.

Zafıra birini havada kaptı.

Üzerinde kamış kalemle yazılmış satırlar dolusu Aravistan harfleri vardı, her yeni geçişte harfler daha da yumuşuyordu. Bir çocuğun elinden çıkmıştı. Ertesi gün okula götürülmesi gereken bir çalışma kâğıdı. Zihni, kâğıdı Lana'nın küçük ellerine tutuşturdu. Ufacıktı, henüz altısında bile değildi. Günün olaylarını paylaşma hevesiyle eski okul binasından hoplaya zıplaya eve dönüyordu.

O hevesli adımların birden paniklediğini gördü. Hoplayıp zıplamaları bir kaçışa dönüştü. Bir çocuk böyle bir ölüm korkusu yaşamamalıydı. Elinde kamyş kalemi, aklında harfler, ayağında kirli sandaletler.

Gözlerinin önünde ölüm.

Zafira bu yüzden büyüü istiyordu işte. Bu yüzden Baran Denizi'ni cesaretle aşp kalplerin peşine düşmüş ve Aravistan'ın en büyük düşmanını geri getirmişti. Aslan'ın deliliği yüzünden yaşamlar altüst olmuştu. O, Sultan'ın Kalesi'nde hüküm sürerken krallığın beşte biri dağılıyordu, geri kalanı da o yolda ilerliyordu.

Macavhar tüm bunları Zafira'nın gözünden izledi.

Kaos salındığında neler olduğunu görüyor musun? diye sordu Zafira ona. Kargaşanın sonrası.

Kitap sessizdi ama onu duymuştu – vicdanına baskı yapan düşüncelerden biliyordu bunu. Bu yeni bir histi, Halifeyi öldürdüğünden ve ruhunun boşaldığını hissettiğinden beri kitabın takılıp tökezlediği bir his.

Sanki artık kontrol ve yumuşak bir irade istemiyor gibiydi.

Senden öğreniyoruz.

"Zafira?" Arkasından Nasir'in sesi gürleyerek ensesinde bir ateş yaktı. Sanki insanın sırtını harabelere dönmesi onun gerçekliğini azaltırmış gibi Afya'yı diğer tarafa yönlendirdi. "Onunla konuşuyorsun."

"Seninle de konuşuyor mu?" diye sordu Zafira hafif bir tereddütle.

Nasir'in bu soru karşısında kaşlarını çatıldığını biliyordu. Kafası karıştığında ya da emin olmadığında sesinin o berrak kıvraklığı geliyordu. "Öyle bir şey demedim."

"O..." Zafira duraksadı ve Nasir'in onun sessizliğini onunla konuşmak ya da Macavhar'dan bahsetmek konusunda gönülsüz olduğuna yorup yormadığını merak etti. Nasir'in kendini küçümsemeye nasıl da hazır olduğunu bildiğinden muhtemelen onunla konuşmak istemediğini düşünüyordu ama bilmediği şeyler vardı.

Ona karşı dürüst olmak canını hiçbir zaman çok yakmazdı çünkü zaten kendi içinde Zafira'yı yargılamayacağı kadar çok canavarı vardı.

Yine de kimseye Macavhar'ın gerçeğini söylememesinin bir nedeni vardı. Aslan'ın tatlı diline kanmadan önce tıpkı Zafira gibi olan Gümüş Cadi'ya bile söylememişti. Gerçeği saklamıştı ama o yine de kendini açığa vurmuştu. Onun kaosunu bir sır olarak saklamayı düşünmüştü ama kitap kendini onun eli aracılığıyla açığa çıkarmıştı. Halifenin ölümü aracılığıyla.

Kitabı daha sıkı tuttu ve ağzını açtı.

"Kız Kardeşler Macavhar'ı kendi anılarıyla, kendi anılarından oluşturdu ama Sharr'da o kadar uzun süre Aslan'a bağlıydı ki onun bazı anılarını da aldı. Bir şeyler istiyor. Bazen tehlikeli şeyler."

Nasir nihayet konuştuğunda, bulundukları yerle alakası olmayan bir soğuk Zafira'nın sırtını ürpertti.

"O mu?"

Deşmemiş ya da burnunu sokmamıştı. Zafira'ya farklı gözle de bakmamıştı. Zafira rahatlama hissini bastırdı. "Macavhar'ın Kız Kardeşler'in seslerini kullanarak konuştuğunu düşündüm, sonra sesinin Aslan'a ait olduğunu düşündüm ama... değil."

"Hilya," dedi Nasir. "Yeterince büyüü ve anıyı tek bir nesnede birleştirirsen bilince yakın bir şey oluşur."

Zafira başparmağıyla kitabın sırtını okşadı. Şimdi bile bir rahatlık veriyordu. Ne kadar kötü olursa olsun onun bir parçasıydı.

"Ondan korkuyor musun?" Nasir sözlerini çok yavaşça dillendirdi, fazla hızlı söylerse kızı ürkütebilirmiş gibi. Sanki Zafira onu attan itip tek başına uzaklaşabilirmiş gibi.

"Korkmamalı mıyım? Bana ne yaptırdığını gördün."

"Sen Sharr'a yolculuk ettin. Aravistan'ın en büyük düşmanı ile bir başına yüzleştin. Birinin bir kitaptan korkacağını söylemeler, o kişinin sen olacağını düşünmezdim."

Sözlerinden sızan başka bir şey daha vardı. Hayranlık. Bu, Zafira'yı ayak parmaklarına kadar ısıttı ve içine bunu hak etmediğine

daire bir his doldu. Söylediği iki şeyi de yapmıştı ama Nasir de bunları yapmıştı. Onu farklı kılan neydi?

"Sharr'dan ya da Aslan'dan o şekilde korkmuyorum," dedi bir gerçeği dile getirir edayla. "Yanlış şeyi yapmaktan korkuyorum. Yine. Macavhar iyi ve kötü arasındaki çizgiyi bulanıklaştırıyor."

Bütün aklı başında insanların korktuğunun bu olduğunu fark etti ama Macavhar'la birlikte erdem ondan sökülüp alınıyor, ayrıştırılıyordu. Kendi başına, hem ona ait olan hem de olmayan bir varlık.

"Aslan'ın anılarını çalmış olması onu özü itibarıyla kötü yapmaz," dedi Nasir ve belki sesinin yavaşlamasından, duruma onunla birlikte anlam vermeye çalışmasındandı ama Zafira aniden öyle bir minnetle doldu ki neredeyse ona yaslanacaktı. Kendi kalbinden korkarak hareketsiz kaldı. "Şimdi geri kalan herkes gibi o da iyi ve kötü arasında seçim yapma görevinin yükünü taşıyor. Kontrol edebilecek olan *senken* neden seni kontrol etmesine izin veriyorsun? *Sen*, onu kontrol edebilirsin. Kitabın niyetini yönet."

Fark ettiği değişime bakılırsa o kadarını şimdiden yapmaya başlamış olabilir miydi? Demenhur'dan ayrıldıklarından beri süren sessiz düşünme sürecine bakılırsa? Zafira döndü ve acıdan irkildi. Nasir karanlıkta bile güzeldi. Zafira'yla konuşurken canlıydı. "Bana söylediklerinin yarısı, senin de dinlemen gereken şeyler."

Nasir bir kahkaha attı, özgür olmaktan ziyade sınırlandırılmış, kırık, bezgin bir kahkahaydı bu ve Zafira onun tepkilerini, bir gülün gün ışığına yaptığı gibi bir yudumda içtiğini fark etti.

Zafira'nın kulaklarında Nasir'in kahkahasının hayaleti ve Afya'nın yer yer yükselen homurtularıyla ilerlemeye devam ederlerken, Zafira yolun doğruya doğru yöneldiğini fark etti.

"Sana söylemem gereken bir şey var," diye başladı Nasir tereddütle.

"Ya?"

"Qasr al-Leil'e gidiyoruz."

Qasr. "Saray" kelimesinin Sarasin dilindeki karşılığı.

Zafira taş gibi kaskatı kesilince Nasir duraksadı. "Sultan'ın Kalesi'ne değil."

Zafira ilk başka anlamadığını düşündü ama sonra anladı – aniden ve çarpıcı bir biçimde.

Öfkesi kızgın bir sarmaşık gibi içinde kıvrıldı, sükûnete benzeyen her şeyi paramparça etti. Zafira onunla yüz yüze gelmek için arkasını dönerken Nasir, Afya'yı aniden durdurdu. Zafira'nın yarası uyarırcasına sızladı ve Zafira göğsündeki gerginliği hafifletmek için bir dizini aralarına doğru kaldırdı.

Nasir, Demenhur'dan onun için ayrılmamıştı.

Onu Sultan'ın Kalesi'ne götürmeyi hiç planlamamıştı. O...

"Sen benimle alay ettin. Bana *yalan* söyledin." Sesi bir ulumaydı. Öfkesi, Macavhar'ın öfkesiydi. Hayır – *daama* kitap tamamen sessizdi ve bu, bu *Zafira'nın* öfkesiydi. Bir zamanlar onu harekete geçiren o büyük öfke neredeydi?

Zafira'nın suçlaması karşısında Nasir'in direnci kırıldı. "Sana *yalan* söylemedim. Benim oradaki işimi hallettikten sonra Sultan'ın Kalesi'ne devam edeceğiz. Aslan'ı yenmek ve büyüü canlandırmak için. Bu kulağa makbul geliyor mu?"

Karşısında şımarık bir çocuk varmış gibi nazikçe konuşuyordu. Sanki gücü ellerinde tutan Zafira değilmiş gibi.

"Hangi iş?" diye sordu hiddetten duygusuzlaşmış bir sesle.

Nasir'in bakışında pişmanlık belirdi. "Öldürmek."

Zafira'nın alaylı homurtusu Nasir'in irkilmesine neden oldu. Zafira adamın ona hediye ettiği jambiyanın, kabzası Nasir'in kalbinden çıkmışken nasıl görüneceğini merak etti.

Hayır, bint Iskandar.

Macavhar'ın korkusuna yüksek sesle güldü. Çılgınlığının sesi Sarasin'in karanlık ıssızlığında yankılandı, aç rüzgâr boş sokaklar boyunca sesi taşıdı.

Bu sen değilsin, dedi kitap, halifeyi öldürüp sonra Lana'nın yanında uyandığı zamanki o tereddütle.

Hayır, senin benden olmamı istediğin şey bu.

"Seni bu attan itsem ölür müsün?"

Nasir'in yüzü ağır, şaşkın bir kahkahayla değişti. "Belki."

Kıza, sanki henüz çözemediği bir mucizeymiş gibi baktı. *Laa*, oğlan onunla dalga geçiyordu ve bu, kızı daha da ölümcül hâle getiriyordu. Bu, Macavhar'ı bir zamanlar keyif olarak algıladığı bir iç sıkıntısıyla doldurdu. Ne değişmişti? İçlerinden birinin düşüp boynunu kırabileceği ihtimaline aldırmadan Zafira kendini Nasir'in üzerine attı.

Nasir onu Zafira'nın hiç beklemediği bir güçle tuttu.

Ardından da öptü.

Hayır, bu bir öpücük değil, bir çarpışmaydı. Bir duygu patlaması durup da bir diğeri patlak verirken Zafira kısacık bir an donup kaldı. O da Nasir'i öptü. Ağızları baskın gelmek için mücadele etti. Daha önce iki kez öpüşmüşlerdi ama gökler aşkına, bu muhteşemdi. Zafira'nın tüm vücudunu elektriklendirecek kadar heyecan vericiydi.

Nasir'in dilinde öfkeyi tattı. Acıyı. Arzuyu. Derken ıstırabı ve öfkesi geri çekildi. Nasir soluk soluğa durdu, Zafira'ya soluk almasına izin vermesi için yalvardı.

Birbirlerini söyledikleri sözler, istedikleri şeyler için cezalandırarak güreştiler ama Macavhar aralarında duruyor, Zafira'nın aklını karıştırıyordu. Dişlerini Nasir'in altdudağına geçirdi. Nasir geri çekilip ağızla Zafira'nın ağzını yeniden tamamen ele geçirdi. Elleri saçlarının arasına girdi, onu yakınına çekerken saçlarını avucuna topladı. Elleri ensesinden sırtına doğru inip bir hırıltıyla onun sıcaklığını iyice çekerken aralarındaki boşluk yakıcıydı. Zafira parmaklarını Nasir'in kıyafetlerinin içine, *qamisinin* ince kumaşının altına kaydırды ve Nasir'in başı kısıp, boğuk bir sesle geriye yattı.

Soğuk Sarasin gecesi, Nasir'in dokunuşları kadar okşayıcıydı. Zafira güçlü hissetti. Özgür hissetti – kendini bildi bileli ilk kez düşünceleri berraktı, onunla o kadar doluydu ki aslan yelesi baskılı yeşil kitabı hiç düşünmedi.

Afya sesin izin verdiği ölçüde kızgınlıkla burnundan soludu ve Zafira geri çekilip iç geçirerek alnını Nasir'inkine yasladı.

Yıldızsız gece yukarıdan onları izliyordu.

Zafira kitaba baktı, memnuniyetine ümit bağladı. Sanki o Zafira'nın kendisi gibi hissetmesinden memnun olursa, kendine *dönmüş* olacakmış gibi.

Şaşırdın, bint Iskandar.

Tenindeki uğultudan Macavhar'ı güçlkle duydu. *Kontrol edecek birilerini istediğini düşünüyordum. Senin kaosunu salacak birini.*

Biz de öyle düşünüyorduk.

Ses uzaktı, Nasir kısık gözlerle ona bakarken bir kez daha düşünceli bir hâl aldı. "İyi misin?" Bu soruyla aslında, *Beni öldürmek istemen geçti mi?* diye sormak istemişti.

Karlar aşkına, sesindeki o hırıltı Zafira'nın sonsuza dek söylemek istediği bir şarkıydı.

Başıyla onayladı.

Nasir'in ağzı devasa bir bereydi. Soluğu en güzel çatlak sestti. Dudakları onunkilere değdiğinde ne olacağını tam olarak biliyormuş gibi görünüyordu.

Titreyen başparmağını Zafira'nın altdudağına gezdirdi. "Dünyanın kumaşını değiştirebilecek olan biri varsa o da sensin, güzel ceylan. Ben bunu gördüm."

Zafira, Nasir'in Macavhar'dan fazlasını kastettiğini hissetti.

Nasir onu başka bir hana götürdü, bu seferki Sarasin'in başkentinde bulunduğu için daha gösterişliydi. Zafira'nın kanı sıcak akıyor, kalbi hâlâ davul gibi atıyordu.

"Beni de götür," dedi Zafira, Nasir avluya doğru ilerlerken.

Zafira'nın inmesine yardımcı oldu ve elini bıraktı. Zafira o an parmaklarını her istediğinde onun parmaklarına geçirebilmenin nasıl bir his olacağını merak etti. Ona benim diyebilmenin.

Canavarlar kraliçe olmazdı.

İçeride onları sıcak hava ve taze *manakish* kokusu karşıladı. Yatay kirişlere perdeler asılmıştı ve içine yüz kadar yağ fitili oturtulmuş detaylı bir avize mekânı altın sarısı bir ışıkla aydınlatıyordu. Kalabalık hafiflemiş, müşteriler Sarasin'in durumuna rağmen

düzgün giyinmişlerdi, sohbetleri cana yakındı. Daha koyu tenleri dışında neredeyse tamamen Demenhurlulara benziyorlardı. Hayır – sanki Sultan'ın Kalesi'nin istikrarsız gölgesinde yaşamak onları bu an için yormuş gibi daha dayanıklılardı.

Göbeği açık, teni erimiş altına benzeyen ve kırmızı dansöz kıyafeti içinde hayal gücüne pek yer bırakmayan bir kadın Nasir'in yanına sokulunca Zafira irkildi.

"Sayyidi," dedi soluk soluğa, Nasir'in kolunu tutarak.

Zafira kaşlarını çatarak bu her neyse onun sancısını görmezden geldi. "Sesin kulağa ölecek gibiymişsin gibi geliyor."

Nasir sadece kaskatı kesildi ve kadın şaşırarak Zafira'yı fark etti. Zafira her ne kadar başındaki türbandan dolayı göremese de prensin kulaklarının kıpkırmızı olduğunu biliyordu. Hancı mutfaktan çıkınca Nasir rahatlamış göründü.

Boğazını temizledi. "Odanız var mı?"

Hancı başıyla onayladı ama Zafira adamın Nasir'in kıyafetlerini değerlendiren bakışlarından hoşlanmadı. "Az kaldı, sayyidi ve..."

Aralarındaki masada bir avuç para şangırdadı ve adamın aç gözleri aşağı kaydı. Zafira'nın soluğu kesildi. Bu kadar çok ortak noktaları olmasına rağmen nasıl bu kadar farklı yaşamlar sürdükleri garip bir şekilde kafasına dank etti. Onun bir anda masaya koyduğu gümüşler Zafira'nın *ömrünce* gördüğünden fazlaydı.

"Çok hoş, sayyidi," dedi hancı. O kadar çok kafa salladı ki Zafira adamın kafasının kopacağından koptu. Adam paraları teker teker cebine attıktan sonra koridorlardan birini işaret etti. "Bu taraftan, bu taraftan."

Oda saraydakiler gibi şatafatlıydı. Platform yatak ipek çarşaf ve mücevherli minderlerle doluydu, Zafira'dan üç tanesinin sığacağı kadar genişti ve ince bir tülle çevrelenmişti. Zafira birden basan sıcakla birlikte bu gösterişin tek kişi için amaçlanmadığını idrak etti.

Nasir de görüntü karşısında duraksadı, ardından Zafira'nın heybesini hızla sehpanın üzerine bırakıp kapıya yöneldi. Gözleri koyulaşmıştı. Korku, Zafira'nın dudaklarını birbirine mühürledi.

Ardından kapı yumuşak bir tıkırtıyla kapandı.

Ödle. Sen busun işte.

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum," diye mırıldandı Zafira.

Korkak.

Zafira dişlerini gıcırdattı. Kitabı çantasından çekerek çıkarıp ocakta yanan ateşin yakınına fırlattı ve Macavhar'la aynı anda sığdığı hissetti. Bir hırıltıyla kitabı yeniden kapıp yatağın üzerine fırlattı.

İçine bir acı, ezici bir yaralanmışlık hissi yayıldı – ve bu his onun değildi. Gökler adına, o şey onunla... *dalga mı geçiyordu?*

Neden istediğini almıyorsun?

Samimi bir soruydu, onu harekete geçirmeye çalışan bir soru değil. Zararsız merak, Zafira'nın Macavhar'la özdeşleştiremediği bir şeydi.

"Halifeyi öldürdüğüm zamanki gibi mi? Adaleti kendi ellerimle sağladığım zamanki gibi?"

Ondan bahsediyoruz. Prens'inden.

Zafira buna aldırmadı ve Nasir'in jambiyasını kınından çıkardı, ateşin ışığında parıldayan bıçak ona yaptığı her şeyi hatırlattı. Ardından bir kez daha irkilerek çizmesinden siyah hançeri çıkardı ve Alta-ir'in onun kaybolduğunu anladığında nasıl tepki verdiğini düşündü.

İkisini de saklaması için Nasir'e vermeliydi.

Sen öldürdün. Adalet hırsızlığı yapmadın.

"Ah, demek birden bana kendimi iyi hissettirmeye niyetlendin," diye tersçe karşılık verdi Zafira ama istese de öfkelenemedi. O teşviklerine ne olmuştu? O sinsiliğine ve alçakça provokasyonlarına? Kitabın yanına çöktü. "Olan biten her şey senin suçun."

Kendi başına Sultan'ın Kalesi'ne gidebileceğini düşündüğü için ahmağın tekiydi. Arsızlığını, Lana'ya hançeri çalma suçunu yüklerkenki düşüncesizliğini, kaçmakla ne kadar akılsızlık ettiğini hatırlayınca gözlerini sımsıkı kapadı.

Aslan'ı öldürmek ve kalbini geri almak zümrenin güvenini yeniden kazanmasını sağlamayacaktı. Halifeyi öldürdüğünde ruhun-

dan eksilen parçayı iyileştirmeyecekti. Hayır, ilerlemek için tek yol, içerisinden geçmekti. Onlarla yüzleşmek. Bir zamanlar olduğu insanı muhafaza etmek.

Bizim suçumuz olduğunu biliyoruz. O yüzden de telafi etmeye çalıştık.

Telafi. Zafira neredeyse gülecekti. "İşte bu yüzden bir anneye ihtiyacın var," dedi düz bir sesle.

Macavhar şakası karşısında vızıldadı, daha fazlasını yapamayacak kadar üzgündü.

Zafira uzun bir iç çekişle yastıkların ve minderlerin arasına sokulurken fener tavanda gölgeden birkaç yıldız ve şekil oluşturdu. Gözleri yorgunluktan yansa da uyuyamadı. Aslan da onu Zafira'nın her gölgede ve gece parçasında Aslan'ı hissettiği gibi onu hissedebiliyor muydu?

Zafira, Macavhar'a baktı, tıpkı bir ayyaşın arağa bel bağladığı gibi kitabın yoldaşlığına bel bağladığının farkındaydı. Yan döndü ve yanında uzanan boşluğa baktı. Asıl istediği Macavhar'ın yoldaşlığı değildi, öyle değil mi?

Yataktan çıktı ve hizmetçinin masanın üzerine bıraktığı tabaktan kendine bir *ma'moul* kurabiyesi aldı, kapıya bir göz attı ve bakışlarını başka tarafa çevirdi.

Yapmamalıydı. Macavhar hiçbir şey demedi, çalmadığı ama sevgiyle andığı bir anıyı gösterdi ona sadece: Afya'nın tepesinde Zafira ve Nasir, Zafira'nın damarlarında özgürlük akıyor, denge yenileniyor, mutluluk her zamanki gibi uçucu.

O bizim tadını çıkardığımız bir kaos.

Zafira'nın eli kapı tokmağını kavradı ve hızla soluk alarak loş koridora adım attı. Nasir'in nerede olduğunu bilmiyordu. Belki de alt kattaydı, onunla sıkışıp kaldığı uzun bir günün ardından rahatlıyordu. İleri doğru bir adım attı...

Ve neredeyse takılıp düşüyordu.

"Khara," diye tısladı.

Kapının yanından bir karaltı ayağa kalktı.

“Nasir? Sen neden – burada ne yapıyorsun sen?”

Uzak pencereden vuran ay ışığı Nasir’in gözlerindeki şaşkın bakışı açığa çıkarıyordu. Yüzündeki gölgelerde bitkinlik vardı.

“Başka odaları yok muymuş? Gümüşümüz mü bitti?”

Nasir yalnızca yorgunlukla gözünü kırıştırdı.

Gökler aşkına. Zafira boş koridorun iki tarafına da göz attı ve onu içeri çekti. “Neden orada öyle çömelmiştin?”

Nasir bir elini ensesini götürdü, sonra geri indirdi. “Demenhur’daki o handa olanlar benim hatamdı. Seni Afya’nın tepesinde bir başına bırakmamalıydım. Üstelik sen” –sesini yükselterek Zafira’nın itirazını kesti– “kız olduğun için *değil*, yaralı olduğun için.”

“Yani kapımı koruyordun,” dedi Zafira kaşlarını kaldırarak. Çizmelerini bir araya getirip kenara çekti, adamın düzenliliği karşısında ne kadar dağınık görüldüğünün farkındaydı. “Burada kal. Oda yeterince büyük. Off, yatak ikimize yetecek kadar büyük.”

Yalancı, diye takıldı Macavhar ve Zafira, Nasir’in dudaklarını düşündü. Düşük gözkapaklarının arasından bakışını. Onunkine değen burnunu.

Nasir, Zafira’nın kanını ateşleyerek ileri doğru ölçülü bir adım attığında yalanını fark ettiğini gösterdi. Göğsü dikkatli bir yankıyla inip kalkıyordu. “Adamların söylediklerinden sonra mı?”

Zafira acının Nasir’in çenesini sertleştirdiğini gördü. *Prens’in fahişesi*.

“Sence üç kuruşluk ayyaşların laflarının canımı sıkmasına izin verir miyim? Dedikleri doğru mu?”

“Elbette hayır,” diye karşılık verdi Nasir.

Gökler aşkına, ondan bir tepki almak Arz kadar imkânsızdı. Zafira sırtışını bastırdı, umursamaz görünmek için uğraştı ama başaramadı. Yatak ondan üç tanesini alacak kadar geniş olabilirdi ama odanın kendisi nefes alamayacağı kadar küçüktü. Yanağının iç tarafını ısırarak Nasir’in bakışlarına karşılık verme cüretinde bulundu.

Masumiyetinin uydurma olduğunu hep biliyordum, diye takıldı Yasmine kafasının içinde.

Aralarındaki sessizlik gitgide büyüdü, ta ki Nasir sonunda bakışları karararak pürüzlü bir sesle, "Tamam o zaman," diyene kadar. "Yatma vakti, güzel ceylan. Az önce gördüğüm şahane rüyayı böl-dün."

Zafira, Nasir elleriyle ayaklarının nasıl titrediğini görmesin diye atılıp yatağı çevreleyen tülü araladı.

"Sen şu tarafı alabilirsin," dedi.

Nasir kılıcını çıkarıp yatağın yanına düzgünce yerleştirdi. O ve onun şu düzenliliği. "Sence insanlar Demenhur Avcısı'nın bu kadar... otoriter olduğunun farkında mıdır?"

"Sence insanlar Ölüm Prensi'nin edepsiz rüyalar gördüğünü biliyor mudur?"

Nasir duraksadı ve Zafira tülü bağlarken donup kaldı. Tam özür dileyecekti ki Nasir...

Güldü.

O birden bastırıldığı şaşkınlık kahkahalarından değil. Fısıltılı olan da değil, bütün ve gerçek bir kahkaha. Gözlerinin gümüş rengini parlattı ve Nasir başını geriye atarak göğsü titrerken dişlerini gösterdi. Ve, ah, nefes almak zorlaştı. Zafira bu ânı kayda geçirebilecek bir sanatçı olmayı diledi. Odayı arşınlayıp dudaklarını onun açığa çıkardığı boğazına bastırarak kadar cesur olmayı. Kahkahasının tadına kendi diliyle bakmayı. İçini öyle kontrolsüz bir neşeyle doldurdu ki Nasir durunca dünya bir ton karardı.

Nasir fırlatma bıçaklarını taktığı kemeri çıkarırken utançtan yanakları kızardı, uzun kirpikleri de bakışıyla birlikte aşağı indi. Tübanını çözüp saçlarını sallayarak serbest bıraktı. Ardından kaftanını çıkardı ve kapının arkasındaki askıya astı.

Bir kızın, kendi prensi soyunurken yanıp kül olması mümkünse Zafira az önce bunu yaşamıştı. Onu böyle basit şeyler yaparken izlemek tuhaftı. Bir anlamda samimi. Bordo *qamisi*yle, eldiven hancıları ve eldivenlerini hâlâ silahlanmış şekilde yatağa yerleştirdi ve Zafira'nın tek düşünebildiği adamın teninin pürüzsüz, sert düzlüğü ve dokunuşunun altında atan nabızıydı.

Zafira ona katılmak için hareketlenmeyince Nasir dönüp bir gözünü açtı, derinliklerinde bir kahkaha parıldıyordu. "Çıkayım mı? Bu gece beni yatağına davet eden tek kişi sen değilsin."

Zafira'nın kaşları kalktı ve Nasir utanmazca daha da rahat bir pozisyon aldı.

"Kırmızı dansöz elbiseli kız mı?" diye sordu Zafira.

Nasir onu inceledi. "Kıskandın mı?"

Bu sözcük ona sarı şallı kızı, Kulsum'u hatırlatmıştı ve gerçekten de birden kinle doldu. Bunu saklamaya, yüzündeki apaçık ifadeyi silmeye çalıştı. *Çok geç.*

Nasir'in gözleri dikkatliydi, Zafira'ya onu bir harita gibi okuyabildiğini hatırlatıyordu.

Zafira yüzünü asarmış gibi yaptı telaşla. "Daha çok endişelendim. O zavallı zar zor nefes alıyordu."

"Kadınlar üzerinde öyle bir etkim vardır, evet."

"Hangi kadınlar?" Zafira başını yana eğdi.

Nasir sırtıttı.

Gökler aşkına, Zafira'yı amma da aptal sanacaktı. Elbette başka kadınlar da olmuştu. Adam *daama* bir prensti.

"Karşındaki üzerinde değil," dedi, yüzündeki telaşın usanma gibi anlaşılmasını umarak.

"Ya?" Nasir dönüp onu izledi, ses tonundaki alay içeriği bir şöminenin başaramayacağı kadar ısıtmıştı. "Afya'nın sırtında yaşadığımız o kısacık an tam tersini söylüyor ama meydan okumaları severim."

Zafira ona dik dik baktı. Nasir'in omuzları bir kahkahayla titredi.

"İyi uykular, Avcı Kadın. Rüyaların en az benimkiler kadar şahane olsun."

"Kimse böyle bir şey söylemez."

"Öyle mi? Yatağını başka erkeklerle paylaşmayı alışkanlık hâline getirdiğini bilmiyordum."

Zafira homurdandı ve örtülerin altına girerek ters tarafa döndü.

Nasır'ın sesi, dilinden akan ılık bal gibiydi. Varlığı, zihnini Yasmine'in anlattığı tüm hikâyelerde gezdirerek boynunu kızartan bir ağırlıktı. Macavhar memnun ve sessizdi. *Alçak.*

Zafira bakışlarını pencereye, Aslan'ın karanlığının ağır titreşimine çevirdi ve bu gece uyku tutmayacağını anladı.



BÖLÜM 82

NASİR BİTKİNLİKTEN ÖLÜYORDU AMA YİNE DE TEK DÜŞünebildiği Zafira'nın yüzündeki kızarıklık ve kızın yanındaki varlığıydı. Sıcaklık gitgide aşağılara iniyordu.

Ve Zafira'nın bakışındaki tereddüt, belirsizlikle bulutlanıyordu.

Nasir tacı olan bir katil, tadına bakılacak kadar alımlı bir zehirdi. Kulsum için, koridorlarda bakışlarını Ölüm Prensi'nden alamayan kadınlar için. Onun için değil.

Bin tanesini yüzeysel bir şekilde tanımaktansa birini yakından tanımayı tercih ederim, demek istemişti ama bu sözler fazla cüretkârdı, bir ifadeden ziyade bir davet gibi.

Binlercesi arasından çalınan bir başka dakika olmak istemiyordu. Bütün gün doğumlarını ve bütün hilalleri istiyordu. Bütün o nadir kızarmaların kaynağı, bütün o soluksuz iç çekişlerin sebebi olmak istiyordu.

Afya'nın tepesindeki o âni, o ânin her şey dağılmadan hemen önce Sharr'daki sütunların arasındaki benzerini düşündü. Yalnızca Zafira'nın kafasının dağılması gerektiğinde mi bu kadar cesur

oluyordu? O zaman onu öpmemiş olsaydı, kız onca öfke, acı ve kederle doluyken Nasir'i atın üzerinden iter miydi?

"Yarın beni de yanında götür," dedi Zafira. "Sen halifeyi öldürürken burada kalmayacağım."

"Yaran..." Zihnini.

"Gayet iyi. Beni de götür."

Nasir kimdi ki onu bir şeyden mahrum edecekti? "Korkmuyormusun?"

"Hayatta kesin olan tek şey ölüm, öyle değil mi?" dedi Zafira, Nasir'in Sharı'daki acımasızlığını taklit ederek. "Aslan'ın karşısına tek başıma çıkabileceğimi düşünerek aptallık ettim ama... eğer öleceksem, inandığım şey uğruna savaşırken ölebilirim. Biz davamızda haklıyız. Toprak için ya da hükmetmek için savaşmıyoruz. Halkın bir geleceği olsun istiyoruz. Büyü ve yaşamaya değer bir dünya."

Nasir, kızın güçlülüğüne, ağzını açıp ona öylece talimat verebilmesine hayranlık duydu. Ona yol gösteren pusulası.

"Bu... elime yay aldığım ilk günden beri yaptığım şey."

"Ölmeyeceksin," dedi Nasir kısa bir sessizlikten sonra.

"Nedenmiş?" Nasir'in dalga geçmediğini bilmiyordu, henüz bilmiyordu.

Çünkü Nasir kızın göğsündeki her iniş çıkışın, havaya karışan muntazam soluklarının ve aralarındaki geniş mesafenin farkındaydı. Zafira karanlıkta bir işaret feneriydi. Ölümün üzerinde tomurcuklanan bir yabangülü.

Hayır, o, ölümün Nasir için önemli bir hâl almasının sebebiydi. Ve Nasir ölümün kızı almasına izin vermeyecekti.

"Tüm o kadınlar," dedi Zafira birden konuyu değiştirerek. "En azından özgüveni andıran bir şeyler olmalı sende."

Ses tonu hevesli, meraklı, *daama* bilgisizdi. *Güzel ceylan, ah, sana öğretebileceğim şeyler.* Zafira, Nasir'in sırtına bakacak şekilde dönerken çarşaflar hışırdadı ve Nasir çenesini sertçe sıktı. Üzerindeki gömleğe rağmen her bir yara izinin varlığını sanki yeni açılmışlar gibi hissediyordu.

Zafira her şeyden habersiz devam ettil. "Nereye gittin?"

Lütfen. Artık. Uyu.

"Bilmem," diye yalan söyledi Nasir çünkü o herhangi bir kadın değildi. O Zafira'ydı. Efsanevi ve ruhani, saf kalpli ve art niyetsiz. Kaybolmuş ve bir kitaba bağlanmış. "Peki *sen* bu anı özgüveni nereden buldun?"

Nasir tam bir aptal gibi bu gecenin sonsuza dek uzamasını diledi. Aslan, karanlık, Altair'in planları – hepsi bir anlığına ortadan kaybolsun istedi.

"Seninkini çaldım."

Nasir, kızın sesindeki sızıyı duydu ve dönüp de onu kollarına çekmemek için tüm gücünü kullanmak zorunda kaldı.

BÖLÜM 83

ZAFİRA'NIN RÜYALARI GENELLİKLE BİR OK GİBİ DÜMDÜZ olurdu ama bu gece öyle değildi. Bir an Macavhar'ın görüşünü görüyordu ama köyünün sokaklarındaki kırmızı kan seli yerine simsiyah bir kan vardı ve kitap o sırada kargayı andıran sesiyle kefareten bahsediyordu. Zafira rüyanın mânâsını kavramaya, ilerleyip daha sonra ne olacağını görmeye çalışırken beyaz köy kararmış ve küçücük bir odaya dönüşmüştü.

Cibinlikli bir yatak, çıplak teninin üzerinde kayan ipekler, memelerinin kıvrımlarına değen dudaklar. Kulağına bir dua gibi fısıldanan ismi.

İrkilerek uyandı. Tuhaf, sancılı bir arzu tenini germiştii. Macavhar hırıldadı.

Saatler geçiyor.

Ama gece göğeyi yapıştı hâlâ. *Khara* – elbette dışarı hâlâ karanlık olacaktı; Sarasin'delerdi. Sıcak battaniye kozasından çıkmak için bir hareket yaptı ve donup kaldı.

Onu saran koca battaniye değil, kaskatı ve kıvrak bir bedendi.

Nasir, Zafira ona sokulmuş, Nasir de sanki onu bırakırsa kız yığ olup gidecekmiş gibi kollarıyla sarmalamıştı. Nasir, *gece bir ara eldivenlerini çıkarmıştı. Zafira'nın rüyası tüm berraklığıyla canlandı, tüm bedenini ateş bastı.*

Nasir'in, omuzuna vuran solukları düzenli ve ölçülüydü. Zafira ona bakmak için dikkatle boynunu çevirdi. Uyurken daha da *gizeldi*. Alnındaki o sert çizgiler yumuşamış, uzun kirpikleri bakır tenine palalar gibi savrulmuştu. Zafira'nın parmakları oğlanın alnına düşen inatçı bukleleri itme arzusuyla seğirdi.

Nasir'in ellerinden biri Zafira'nın karnına atılmıştı. Diğer, Zafira'nın altından geçen kolun ucundaki, Zafira'nın yüzünün hemen yanındaydı. Zafira çok ağır hareketlerle elini kaldırırken parmaklarındaki titremeye şaşırdı. Sanki bir oku çekerken hiç mükemmel durgunluğa ulaşmamış gibi. Sanki Arz'ın karanlığında bir geyiğin karşısında hiç kıpırdamadan durmamış gibi.

Onun yanındayken dünyanın ritmi birden başkalaşıyor, daha yabani, korkutucu, anlaşılmaz bir hâl alıyordu.

Kendi elini onunkinin üzerine doğru tuttu, iki zıt renk, iki farklı boyut, birbiri için yaratılmış iki avuç.

Nasir'in, karnının üzerindeki eli sıkılaştı ve soluğu aksadı. Yavaşladı. Karnının altına doğru bir şeyler alevlenen közler gibi canlanınca Zafira keskin bir soluk almamak için kendini zor tuttu.

Ona dön, der gibilerdi. Hareketlen, diye dürttüler. Ya da belki bunları yapan Macavhar'dı ve onun istediği kargaşaydı. Bu, Zafira'nın öyle olup olmadığını umursamadığı ender anlardan biriydi çünkü, gökler aşkına, o da bunu istiyordu.

Gözlerini kapadı ve kıpırdamaya cesaret edemedi.

Nasir de onun kadar ustaydı, avcısının suikastçısı. Soluğundaki değişimi fark etmesi için bir saniye yetti. Ama Zafira söz konusu o olduğunda Nasir'in duyularının nasıl sekteye uğradığını fark etmişti. Sanki kendi hislerine o kadar hızlı dolanıyordu ki geri kalan her şeye körleşiyordu.

Zafira gözlerini titreştirerek açtı ve soluğunu rahatlattı – teni-

nin altındaki zonklama düşünülünce yapabildiği kadar. Yastık kaydı ve Nasir bir küfür mırıldandı. Parmak uçları teker teker kalktı.

Sessizlik.

Ardından gürültülü bir iç çekiş.

“Zafira.” Boğazını temizleyip tekrar denedi. “Zafira. Gitmemiz gerek.”

Zafira inandırıcı olduğunu umduğu bir biçimde ağır ağır uyanır gibi yaptı ve daha da ağır hareketlerle döndü. Nasir’in gözleri çakıl taşları gibiydi, anlaşılmazdı.

En sonunda sanki biliyormuş gibi, sanki ona neden sarıldığını açıklamaya ihtiyacı varmış gibi, “Dün gece titriyordun,” dedi.

“Ve sonra durdum,” dedi Zafira, Nasir’in bakışlarına, *neden* durduğunu bildiğini, bunun hoşuna gittiğini ve gecenin hiç sona ermemesini dilediğini söylemek ister gibi karşılık verdi. Sözcükler, hislerin ta kendisi değil de neydi?

“Ve sonra durdun,” diye yanıtladı Nasir, sesinin bitkin ritmini, *Ben de, güzel ceylan, ben de,* der gibi ayarlamıştı.

Ama gece bitmek zorundaydı. Her şeyin bir sonu vardı. *Bunların hepsi tek bir kişi olamaz mı?* Macavhar’ın karmaşasına öyle bir gömülmüştü ki bu sorunun ağırlığını unutmuştu. Ona hissettirdiği tatlı işkenceyi.

Nasir onu izliyor, onu okuyordu ve biraz sonraki tebessümü hüznün doluydu.

“Hadi,” dedi, eldiven hançerlerini ve Ölüm Prensi maskesini tekrar takarken.

BÖLÜM 84

KAHVALTIDA ZAFİRA'NIN AĞZINI SULANDIRMAYA YETECek kadar limonla ekşi labne ve çıtır çıtır falafel vardı. Zafira kendi payını silip süpürürken Nasir'in nohut köftele-rini tam ortadan ikiye bölüşünü izledi. Susamlı ekmek ve peynir dilimlerini de ortaklaşa yediler; peynir Zafira'nın sevdiğinden daha tatlıydı. Bir de bir *dallah* nane çayı vardı.

Handan ayrıldıktan sonra Nasir sessizleşti. Zafira her konuşma-larını yeni baştan kafasında oynatarak sonunda Nasir'in aralarında asılı kalan soruyu, ikisinin de görmezden geldiği hayaleti düşündü-ğünü varsaydı.

Bir gün önce diş, dil ve dudaklarla gerçekleşen öfkeli çarpışma-larından sonra Zafira kendi gibi hissetmişti. Nasir'in onu kendine getirme konusunda bir yatkınlığı olduğunu fark etmişti. Anı kanı-nı ısıttı. Eğer Macavhar'ın lanetinin panzehiri Nasir'se, o kadar da kötü bir problem değildi.

Kitap uğuldadı ve Zafira yola odaklandı. Gökyüzü hâlâ gece

gibi karanlıktı, gündüz olduğuna dair tek işaret Sarasin'in sınırını belirleyen ufuktaki parlak çizgiydi.

"Onu öldürebileceğini düşünüyor musun?" diye sordu Zafira bir süre sonra, Nasir'in hedefinin insan olmayabileceğini fark ederek. Nasir ona gerçek Muzaffar'ın Sultan'ın Sarayı'ndaki şölen salonunda öldüğünden bahsettiğinde içinde biçare bir boşluk açılmıştı. Öyle sıradan bir tüccar değildi; değişimi savunan, halkının iyiliği için çalışan biriydi.

Şimdi bir ifrit onun tenini, yüzünü, koltuğunu çalmıştı.

Nasir hafiften hakarete uğramış gibi baktı. "Elbette. Sonra geriye yalnızca Aslan'ın karşısına çıkmak kalacak. Birlikte."

"Birlikte," diye tekrarladı Zafira kasvetli bir gülüşle. "Diğerleri beni gördüklerine sevinmeyecekler, biliyorsun."

"Ama şimdi buradasın. Diğerlerinin bir seçim şansı olmayacak."

Zafira, Nasir'in ne yaptığını fark etti.

Boğazındaki yumruyu bastırmaya çalışarak, "İşin aslını bilmesem," dedi, "yalnızca beni öpmek için benimle geldiğini düşünürdüm."

Ve benimle birlikte olmak için. Aklımı başımda tutmak için. Beni korumak için.

Nasir güldü. "Bundan keyif almamış gibi konuşuyorsun."

"Belki de almamışımdır. Belki sadece sana tahammül etmişimdir."

"İnsanın bir başkasına tahammül ederken çıkaracağı sesler değildi onlar," diye mırıldandı Nasir kızın kulağına doğru.

Zafira'nın boynu yandı. Sokaklar boştu.

"Bir hikâyede olsak sonra ne olurdu?" diye sordu Zafira kendine engel olamadan.

Nasir arkasında kaskatı kesildi. "O ne demek?"

"Eskiden Yasmine'le oynadığımız bir oyun," dedi Zafira dönüp ona bakarak. "Âşık olduğu adama dair her gün yeni bir gerçek öğrenirdi ve her gün hayali kocasının onu alıp uzaklara götürdüğünde nasıl biri olması ve neleri olması gerektiğine dair listeyi uzatırdı. Sonra onunla evlendi."

“Ama?”

“Hı?”

“Ama sonra ne oldu?” diye sordu Nasir her zamanki gibi hızla kavrayarak.

“Adamın düşündüğü kadar mükemmel olmadığını öğrendi. Adam ona yalan söyledi. Ya da daha doğrusu kim olduğuyla ilgili gerçeği gizledi,” diye açıkladı Zafira.

“Adamın kusurları olduğunu keşfetti,” diye ileri sürdü Nasir.

Zafira başıyla onayladı ama bu, Misk’in sakladığı sırları hafifletmiyordu. “Ve sanırım Yasmine’in bizi tam kılan şeyin kusurlar olduğunu anlaması için biraz zamana ihtiyacı var. Gerçek kılan şeyin. Adam korkunç biri ya da bir canavar değil.”

Nasir cevap vermedi ve Zafira “canavar” kelimesini kullandığı için içten içe büzüldü. *Sen tam bir aptalsın.*

“Ben – ben oyunlar oynamam,” dedi Nasir sonunda, tam da bir ara sokak olamayacak kadar geniş bir caddeye dönerlerken.

“Artık oynuyorsun,” diye takıldı Zafira ama Nasir ciddiyetini korudu. Hatta rahatsız olmuş gibiydi. Zafira meselenin oyunlarla ilgisi olmadığını, bilhassa bu oyunun gerektirdiği şeylerle ilgili olduğunu hemen anladı. “Düşlemek serbest, biliyorsun. Hayal kurmak.”

Nasir bir şey demedi.

Zafira bir şeyin –birinin– gölgelerin arasından onları izlediğini hissedebiliyordu. Yakın mesafede birkaç kubbe parlıyordu. Saray.

“Seni dondurma yemeye götürürdüm,” dedi Nasir birden.

Zafira soluğunu tuttu.

“Bir keresinde istediğin... bu değil miydi?”

Sharr’da dondurma bahsi geçtiğini hayal meyal hatırlıyordu ama artık önemi yoktu. Bakdash gitmişti. Eğer o eflatun kapı hâlâ duruyorsa da sonsuza dek kapalı kalacaktı. Onu açacak, duvarlarını sevgiyle dolduracak kimse kalmamıştı.

Köyünde birkaç kişi hayatta kalmış olsa bile aynı olmayacaktı. Etraf hayaletlerle dolacak, sokaklar ölü kaynayacaktı.

"O dondurma dükkânı – artık yok," dedi Zafira usulca. Bütün krallıkta tanınan yer öylece yok olup gitmişti.

"Bunun bir hikâye olduğunu söylemiştin," diye itiraz etti Nasir. Zafira onun sesindeki somurtkanlığı duyabiliyordu.

Dile getirdiği şaşkınlık Zafira'yı güldürdü ve kız kendini ona doğru bırakıp öne uzanmış kollarının arasına yerleşti. Sadece bir an sürdü, ardından ikisi de birden durumu idrak etti. Nasir hareketsiz kaldı. Zafira doğruldu. Macavhar tek kelime etmeden kızı izledi.

Biraz sonra Nasir yüksek sesle yutkundu.

"Neredeyse geldik," dedi kısık bir sesle.

Zafira başıyla onayladı, ellerinin arasındaki kitabı oynattı.

İçti rahattı. Şehvetle, arzuyla ya da ihtiyaçla zehirlenmemişti, sadece rahattı. Bu tek keşfin ardından gerisi sel gibi aktı: Nasir'in hararetli bakışını ve düşünceli gülüşlerini nasıl beklediği ve kollarının arasına nasıl da yerleştiği. Nasir'in onunla nasıl da bir suikastçıdan beklenmeyecek şekilde ilgilendiği. Zafira'nın bırakın Ölüm Prensi'ni, kimse için duymayacağına yemin ettiği bir ilgiyle onu umursayışı.

Nasir, Leil'in merkezindeki Sarasin Sarayı'na yaklaşırlarken Afya'yı yavaşlattı. Sokaklar daha kalabalıktı, muhtemelen siyahtan biraz daha açık gökyüzünün daha az karanlık olması yüzündendi. İçeride bir zamanlar hüküm süren ihtişamı görebiliyordu. Her cephede oyulmuş detaylar, bir zamanlar yaşama değer verdiklerinin kanıtıydı.

Bir anlamda acı-tatlı bir histi. Umutlu da. Çünkü Sarasinliler bir zamanlar yaşama değer verdilerse eğer, bunu bir kez daha yapabilirlerdi. Zafira kendi köyünü ve durum ne kadar umutsuz görünürse görünsün yine de kendinde halkını besleyecek, onlara bakacak gücü bulduğunu düşündü.

Sarasin'in ihtiyacı olan, öncelikle onları temsil edecek biriydi. Onları birleştirecek, Aravistan'daki konumlarına layık kılacak biri.

Hurma ağaçlarının bulunduğu bir açıklıktan Zafira'nın boğazı-

nı sıkıştıran bir manzaraya adım attılar. Demenhur Sarayı'nın ruhani cazibesi ve Sultan'ın görkemli yarattığı da ona keyif vermişti ama Sarasin Sarayı'nda nefesini kesen bir şey vardı.

Sarasin'deki her şeyle özdeşleştirmeye başladığı karanlık bir güzellik fışkırıyordu saraydan. Diğer iki saray enine yayılırken bu yukarı doğru yükseliyordu. Minareler bulutsuz göğe doğru yükseliyor ve tam ortadaki devasa obsidiyen kubbe sayısız kemerli pencereyle bölünüyordu. Gri taşın üzerine sarmaşıklar oyulmuştu, güneşin eğimi oymaların iniş çıkışını derinleştiriyordu.

Zafira tüm yaşamını Sarasinlilerin canavar olduğunu düşünerek geçirmişti ama şimdi karşısında hiç ummadığı bir güzellik vardı. Afya'yı sarayın yan tarafındaki bir direğe bağladılar ve daha küçük bir dizi kapıya doğru hızla koştular. Siyah ve gümüş rengi üniformalar içindeki muhafızlar ince kılıçlarını omuzlarına dayamış, devriye geziyordu.

Zafira, Nasir'e bir bakış attı. İnsanın kendi kanından olan bir yere dönmesi ve orada istenmediğini bilmesi nasıl bir duyguydu? Başına ödül konmuştu. Öyle olmasa bile bir önceki halifeyi soğukkanlılıkla öldürmüştü.

Nasir, Zafira'yı gölgeye çekti ve konuşurken etrafı inceledi. "Günde iki kez hammadde gelir. At arabalarının birazdan gelmesi gerek."

"Zamanlamamızın doğru olduğunu nereden biliyorsun?"

Nasir kemerindeki bıçakları düzeltti. "O yüzden 'gelmesi gerek' dedim."

Bir gümbürtü göğü doldururken Zafira ona baktı. Nasir göz kırparak onu gölgenin daha içlerine doğru çekti.

Üç at arabası taş yolda gürültüyle ilerledi ve siyah kapıların önünde durdu. Muhafızlar tembelce kılıçlarını kınlarına sokup arabalara doğru ilerledi. Alçak herifler hiç uğraşmasa, kilitler kendi kendilerine daha hızlı açılırdı. Sürücüler de Zafira gibi sabırsızlanmıştı, gürültülü bir biçimde papirüs demetlerini karıştırırken paralarını almaya hazırlardı.

Nasir, Zafira'yı yeni arabasını arkasındaki ince kumaş örtüye doğru itekledi ve Zafira güpegündüz –yani Sarasin'deki tarımıyla gri ve loş ışıkta– koşarak yolu geçerken soluk almadı. Sürücünün tek yapması gerekeni arkasına bir bakış atmaktı. Muhafızların tek yapması gerekeni yolu biraz daha aşağısına bakmaktı.

Zafira, Nasir'e telaşlı bir bakış attı ama Nasir arabanın üzerini örttü kılıfın ipini çözerken onu özenle götmezden geldi. Zafira sürücünün kafasının ardına bakarken Nasir çuval bezini kaldırdı ve ona içeri tırmanmasını işaret etti. Zafira hafif adımlarla tırmandı ve un çuvallarının arasından geçip uzak köşeye kıvrılırken yüzünü buruşturdu. Bir çivinin başı omzuna, yarasının hemen üzerine girmişti. At kıpırdandı ve araba onunla birlikte sarsıldı. Gökler aşkına, mükemmel bir planın kıyısından bile geçmiyorlardı. Bir un çuvalını yırtıp içine dalsa daha güvende olurdu.

Nasir dudaklarını büzdü, belli ki o da aynısını düşünüyordu ama zaman yoktu. Muhafızlar her an ikinci arabaya doğru dönebiliirdi. Arında görülürlerdi. Nasir de arabanın kenarını tutup kendini yukarı çekti ve Zafira'nın peşinden içeri girdi – sonra da donup kaldı.

Muhafızlar onlara doğru geliyordu.

Khara. Sesler yükseldi. Biri bağırdı – sürücülerden biri ödemesi konusunda pazarlık yapıyordu. Zafira hızla çarpan nabızı yüzünden neredeyse hiçbir şey duyamıyordu.

Kalbinin sesi hoşuma gidiyor.

Bu yeni peyda olan korkudan, onun duyularını felç edip kanını yavaşlatmasından hoşlanmıyordu. Kaostan beslenen Macavhar'ın coşkun tavsiyeleri yoktu. Nasir onun gözlerine baktı, gri gözlerinde panik titreyordu.

Sonra Nasir çuval bezini üstlerine örtünce her şey karardı ve araba harekete geçti.



BÖLÜM 85

SULTAN'IN KALESİ'NE DOĞRU İLERLERLERKEN ALTAIR on yıllar boyunca yaptıklarının sonuçlarını gördü. Demen-hur'da yok ettiği köyler. Sarasin'de yakıp kül ettiği dükkânlar. Sultan'ın gözüne girebilmek için çok şey feda etmişti. Keşke kölelik ettiği kişinin o *daama* babası olduğunu bilseydi.

"Sonunda," diye haykırdı Kifah, Sarasin'in karanlığının son uzantılarını da geçip atlarının her adımıyla Sultan'ın Kalesi'ni aydınlatan sabah ışığına doğru ilerlerlerken.

Aravistanlılar kumlu sokakları boşaltmıştı ve gölgelerde gezi-
niyorlardı. Çocuklar kalın gövdelerinin etrafında koşarken hurma
ağaçları hafif bir esintiyle sallanıyordu. Kadınlar çamaşır ve mey-
ve sepetleri taşıyor, tüccarlar mallarını arabalarla çekiyordu. Onlar
için yeni kral bir felaket değildi; bir musibet değildi.

Henüz.

Altair güneşin konumuna baktı. Şu saatlerde sahte halife kendi
siyah kanından oluşmuş bir gölün ortasında yatıyor olmalıydı.

Haşhaşileri kışkandığı bir dönem olmuştu. Nasir'in dağlanmış yaraları peş peşe çoğalmadan önce kalabalığın arasında kıvrılarak ilerlediğini ve bir çatının tepesine gelişi güzel tünediğini görmüştü. Haşhaşilerin hareketlerinde bir zarafet vardı ama mesele prens olunca fazladan bir zarafet ekleniyordu.

Ölümü bu kadar farklı görmeleri tuhaftı. Nasir bir insanı oluşturan pek çok parçayı görüyordu. Altair ise bir birlik oluşturan birçok insanı. Bu onun takdir edebileceği bir zıtlıktı.

Avuçları beklentiyle terledi. "Yolu hatırlıyor musun?"

"Sen Aya'nın evini görmedin bile," dedi Kifah ona bir bakış atarak. "Ya seni bir morga götürürsem?"

"Hep böyle korkunçsun," dedi. "O ev bana ait."

"Oranın senin evin olduğunu bilmiyordum."

"Off, Dokuz'dan Biri. Benimle ilgili öğreneceğin daha çok şey var," diye gakladı Altair. "Her odayı, her yatağı bir bir anlatabilirim. Tabii orada yaptığım her..."

Kifah boğazını temizledi. "Yani, yapmamayı tercih ederim."

Sokaklar sakindi, insanlar etrafta hiçbir şey olmamış gibi dolaşüyor, taze sebze ve meyve tezgâhlarının önlerini dolduruyordu. Şehir Sarasin kadar karanlık olsaydı bile, fırınlardan gelen kokular şafağın henüz söktüğünü gayet net belli ederdi.

Altair çocuğun birine labne sürülmüş bir pide için ödeme yaptı, ardından yarısını Kifah'a uzattı.

"Pek endişeli görünmüyorsun," dedi Kifah.

Altair bakışını ona çevirdi. "Bu konuşmayı çoktan yaptığımızı sanıyordum."

Aşağı inip atlarını serbest bıraktılar. Altair, Kifah'ı geçitlerden ve yıllar içinde keşfedip aklına kazıdığı kestirmelerden geçirdi, iki tüccar evi ile kendi evinin arasındaki küçük boşluğa oturtulmuş en sevdiği kameriyede durdu; bizzat ısmarladığı, mavi ve kırmızı mozaikli bir çeşmesi vardı.

"Çok güzel, öyle değil mi?"

Kifah pek önemsemedi. "Boş boş durmayı seviyorsan."

Altair iç geçirdi ve eve giden ara sokağı işaret etti ama birkaç sesle birlikte metalin taşa sürtme sesini de duyunca duraksadı.

"Değirmen taşı mı o?" diye fısıldadı Kifah kaşlarını çatarak, kel kafası parlıyordu. "Görünüşe göre birileri kendi evinde gibi davranıyor."

Hafif adımlarla, sık soluklar alarak ilerlediler. Altair'in palalarının ağırlığı her ne kadar yarıya inmiş görüş açısını hatırlatsa da bir güvenceydi. Avluda püsküllü türbanı olan bir adam kırk kadar kişiyle birlikte dikilmişti, elleri kalçasında, diğerleri silah hazırlayıp erzakları güvene alırken ilerleyişlerini izliyordu.

"Khaldun?" diye bir tahminde bulundu Altair.

Adam şaşkınlıkla döndü. *Oydu.*

Altair sırtıttı. "Sen olduğunu anlamalıydım."

Yarı Sarasinli adam Kifah'ın hoşuna gitmeyecek kadar hâlimden memnun görünüyor olacak ki Kifah öne doğru eğilip, "*Misk* Khaldun mu? Karısının onu kovduğunu duymuştum."

Altair'in kaşları yukarı kalktı. "Benjamin'in sana evlenmen için izin verdiği kızıdan mı bahsediyoruz?"

Misk bocaladı. Herhangi bir anlaşmayla bağlanmamıştı. Kıza rahatlıkla anlatabilirdi – ona kalan günlerini birlikte geçirmeyi isteyecek kadar güvenmiş olmalıydı.

Altair güldü. "Of, işte dinlemem gereken bir hikâye ve tanışmam gereken bir kız."

Kifah, duyulmayacak kadar alçak sesle bir şeyler mırıldandı.

"Seni Sultan'ın Kalesi'ne hangi rüzgâr attı?" diye sordu Altair. Misk onun en iyi örümceklerinden biriydi, hırslı ve dürüsttü. Aylar önce onun pratik düşünme becerisi sayesinde batı Demenhur'un ücra köyleri üzerinden bir ticaret yolunu güvenli hâle getirerek bölgenin odun ihtiyacını karşılayabilmişti – üstelik adamın oraya yerleştirilme nedeni bu olmadığı hâlde. Zafira'nın kimliğini ortaya çıkarmakla görevlendirilmiş ve başarısız olmuştu.

Aylar sonra bambaşka bir şeyle çıkagelmişti. Altair, Misk'in ba-

kışlarını görmüştü. Aya'dan her bahsedişinde Benyamin'i kendinden geçiren bakışlar. Altair kıskançlığını hâlâ utançla hatırlıyordu.

"Kaçış uyarın çok geç geldi. Batıdaki köyler yok oldu," dedi Misk ve Altair, onun bu keskin sözlerini bu kadar derinden hissetmemeyi diledi. "Evim. Yaşamım. Tanıdığım herkesin yaşamı." Saraya doğru baktı. "İntikam o kadar da korkunç bir fikirmiş gibi gelmedi."

Bunlar Haytham'ın bahsettiği adamlardı, Altair'in bulmak için harekete geçtikleri. Asiler. Hepsi Demenhurluydu, karlı memleketlerinden çok uzaktalardı.

Altair, Misk'e baktı. "Durum buysa, merhaba. Bizimle birlikte ölebilirsin ama en azından savaşırken öleceğiz."

Misk kabul eder gibi başını eğdi. Altair, asileri toplamanın *bu kadar* kolay olacağını hiç düşünmemişti.

"Peki ya karın?" diye çıkıştı Kifah ve Misk hakarete uğramış gibi baktı. "Ona karşı olan sorumlulukların, krallığına karşı sorumlulduğundan önce gelir."

Altair dilini tuttu. Kifah haklıydı ama başkalarının işlerine karışacak bir adam değildi o, özellikle de mesele öfkeli eşler olduğunda. Belli ki Misk'in karısı da böyle biriydi.

Sabah göğünde bir çılgılık yükseldi ve hurma ağaçlarını hızla geçen bir şey onlara doğru alçalırken bütün bakışlar gökyüzüne çevrildi. *Hirsi*. Altair kolunu uzattı ve kuş açık kanatlarıyla oraya kondu.

Altair neşelendi. Sultan'ın Kalesi'ne ulaşmıştı. Asiler onun tarafındaydı. Şimdi Hirsi de döndüğüne göre annesi Büyük Kütüphane'ye doğru yola çıkacaktı...

"Hey," dedi Kifah kötü bir şeyler olduğunu sezmiş gibi. "Şuradaki... senin notun mu?"

Hirsi gururla cıvıladı.

BÖLÜM 86

ZAFİRA NEFESİNİ TUTTU, ARABALARIN DURMASINI VE Kİ-
liçlerin çekilmesini, bir kargaşa kopmasını bekledi. Nasir ne-
redeydi? Tek makul çözüm onun arkada kalmış, Zafira'yı ka-
pıların ötesine tek başına göndermiş olmasıydı. *Hayır, hayır, hayır.*

Arabalar takırdayarak durdu. Zafira'nın zihni uğuldadı. Nasir'i
bulmuşlardı. Onu...

Arabalardan biri uzaklaştı ve kumun üzerinde ayak sesleri gı-
cırdadı. Zafira'nın rahatlaması yeri hızla başka bir korkuya bırak-
tı: Arabalar incelenmek için durdurulmuştu. Elbette öyle olacaktı
– burası bir *saraydı*. Zafira'nın kalbi öyle gürültülü çarpıyordu ki
sürücüler un çuvallarının aniden bir nabızı olduğunu düşünmeye
başlasalar şaşırmazdı.

Ayak sesleri yaklaştı ve Zafira çizmelerin gümbürtüsünden ge-
lenin bir muhafız olduğunu anladı. Gözlerini kapadı, arabanın yan
tarafına doğru iyice kendini küçültüp büzüldü.

"Yallah!" diye homurdandı muhafız. "Mola vaktim gelmek üzere."
Muhafızlar tembeldir, diye güvence verdi Yasmine ona.

Kilometrelerce ötede arkadaşının Zafira tek kelime etmeden gittiği için öfke ve kırgınlık dolu olduğunu düşünerek gözlerini daha da sıkı kapadı.

Bir şey tahtalara baskı yaptı – muhafız arabanın yan tarafına yaslanıyordu. Başka bir şey hışırdadı.

Çuval bezi. *Karlar aşkına*. Hayır, hayır, hayır. Örtü çekilirken gri bir ışık parça parça içeri sızdı. Zafira ayak parmaklarını bir un çuvalının altına soktu.

Muhafız duraksadı.

Zafira'nın eli ayağı titredi.

"Ne? Bir daha söylesene?"

Kulaklarındaki gümbürtü yüzünden cevabı anlayamadı.

Muhafız bir kahkaha patlattı, o tuhaf kahkaha karşısında Zafira'nın da gülesi gelince dilini ısırıldı. *Khara*, beyni içinde bulunduğu tehlikeyi algılayamıyor muydu?

Çuval bezi kapandı. Muhafız uzaklaştı, birkaç dakika öncekinden çok daha canlı konuşuyordu ve araba yeniden varış noktasına ilerlemeye başlarken Zafira'nın rahatlayarak verdiği soluk titredi. Sürücü ağırlığıyla arabayı eğerek aşağı atladı.

Sonra hiçbir şey olmadı.

Şimdi ne yapması gerekiyordu? Ayak sesleri uzaklaşırken nefesini tutarak kendi kendine kulaklarına gözlerinden daha çok güvendiğini hatırlattı.

Çuval bezinin bir kısmını kaldırdı. Kimse yoktu. Sürücüler sadece arabayı getiriyordu. Yükleri boşaltmıyorlardı. *Bu da demek oluyor ki az sonra bu işi yapacak kişiler gelecek, budala*. Üç kadar saydıktan sonra örtüyü açtı ve arabanın yan tarafına atladı. Yere indiğinde göğsünde keskin bir acı hissetti, dizleri sarsıldı.

Ahır üç arabanın da yan yana konabileceği kadar genişti. Arabaları çeken atlar yorgunca homurdanıyor, çözölmeyi bekliyordu. İçerisi aylardır temizlenmemiş gibiydi ve gri ışığın altında kalan kasvetli çölden gelen tozlar, karşı duvara yığılmış ıvır zıvırın üzerini kaplamıştı.

Zafira yalnız olmadığını hemen anladı. Başını iyice eğip ona doğru gelen biri var mı diye arabanın altından baktı.

"Merhaba," diye fısıldadı biri.

Zafira neredeyse çığlık atacaktı. Nasir arabanın altına tutunmuştu, saçları toz içindeydi ve poşusu boynuna dolanmıştı. Zafira'nın dik bakışları karşısında sersemce sırtarak kendini bırakıp sanki bunu her *daama* gün yapıyormuş gibi kızın yanına doğru yuvarlandı. Zafira elinin tersiyle göğsünü ovuşturdu ama çıkışmasına kalmadan Nasir onu da peşinden çekerek ayağa kalktı ve kızı küçük bir girintiye sürükledi, sürücüler dönerken Nasir'in elleri Zafira'nın omuzlarındaydı.

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldadı Zafira, birden Nasir'in temasının farkına vararak. Dönüp onunla yüz yüze gelebileceği kadar geniş bir alan değildi.

"Şimdi," dedi Nasir usulca, dudakları kulaklarına değerken, "bekleyeceğiz."

Zafira hareketsiz kaldı. Ona doğru sokulma, onu hissetme arzusuyla mücadele ederken tüm bedeni zonkluyordu.

"Nasıl zaman geçirebiliriz merak ediyorum," diye fısıldadı Nasir yine aynı kısık sesle. Bir an ikisi de kıpırdamadı. Havayı nefes alışlarının sesi doldurdu. Ardından Nasir'in elleri Zafira'nın kollarını bıraktı ve parmaklarının ucuyla kızın dağınık saçlarını taradı. Zafira adamın nefesinin tenine değişiyiyle ürperdi. Hemen sonra Nasir dudaklarını Zafira'nın boynuyla omzu arasındaki boşluğa bastırdı.

Sürücüler, diye düşündü Zafira birden, diledikleri kadar oyalanabilirler.

Düzensiz bir hırıltıyla soluk verdi ve içinde bir şeyler canlandı. O şey Zafira'nın başını yana eğerek Nasir'e daha geniş bir alan açtı.

"Nefesin beni çıldırtıyor, güzel ceylan."

Onun cüreti de Zafira'ya aynısını yapıyordu. Sesi. Her biri özenli, her biri güzel sözcüklerinin dilinden kayıp gitmesi. Gizli görevlere başladıklarından beri dokunma konusunda cesaretlenmişti.

Nasir'in bu konuda gelişme kaydettiğini fark etti. Görevlerinin heyecanı konusunda.

Bir karanlık buklesi Zafira'nın teni boyunca fısıldadı, Zafira'nın baygın gözlerinin birden irileşmesine neden oldu. Neredeyse irkilecekti ama bunun da Nasir'in henüz kontrol edemediği bir parçası olduğunu hatırlayarak kendini tuttu. Gölgeler bileklerinde dolaştı ve boynundan aşağı kaydı. Hassas ve meraklıydı, Aslan'ınkilerin aksine bütündü.

"Ne yaptıklarını hissediyor musun?" diye sordu Zafira avucunu kaldırarak. Karanlık filizler duman gibi usulca parmaklarını sardı ve onun inceleyen bakışları altında aniden utanarak silinip gitti.

Nasir arkasında sanki hissetmek istermiş gibi bir ses çıkardı. "Bir kalemin papirüsün üzerinde kayışı gibi. Kalemi ben kontrol ediyorum ama mürekkebinin akışını hissedemiyorum."

Zafira ona sürtünerek döndü, Nasir keskin bir nefes alınca sırttı. Nasir'in onu okuyabildiğini, onun tüm kırıklarını, tüm karanlık parçalarını kabul ettiğini bakışından anlayabildiğini biliyordu. Nasir'in ağzı kızın boynundan köprücük kemiğine doğru indi. Zafira'nın soluğu kesildi.

"O neydi?" diye sordu sürücülerden biri.

Zafira donup kaldı – ya da en azından denedi. Her zerresi somut ve sıcak bir ihtiyaçla atıyordu. Nasir'in dudaklarında karanlık bir tebessüm belirdi, daha aşağı indi, altdudağı kızın elbisesinin yakasını sıyırdı. Zafira ses çıkarmamak için dilini ısırды. Parmaklarını Nasir'in saçlarına gömdü. Karlar aşkına, bu adam. Bu hisler. Kalçasını oynattı ve Nasir'in elleri aşağı inerek güçbela duyulan bir inlemeyle onu sımsıkı tuttu.

"Burada hayalet çıksa şaşırmam," dedi diğeri. Sürücüler atlarını çözdüler. Zafira adamların hayvanların üzerine bindiklerini duydu, kamçı sesiyle yüzünü buruşturdu ve sonra adamlar gitti.

"Bir bilselerdi," diye fısıldadı Nasir, geri çekilerek.

"Dur," deyiverdi Zafira kendine engel olamayarak.

Nasir'in parmakları kasıldı. Zafira'nın ayaklarına baktı. "Arabaları boşaltmaya gelecekler."

Tabii ya. Yapılması gereken işler vardı. "Sonra," dedirtti bir şey ona.

"Sonsuza dek, Zafira," dedi Nasir usulca. "Sonsuza dek. Sadece söylemen yeter."

Bakışlarını kızın gözlerine doğru kaldırdı.

Evet, diye fısıldamak istedi Zafira. Evet, diye tekrar etti Macavhar ama Zafira'nın zihninde birden Umm'un boş bakan gözleri belirdi ve ardından Nasir arkasını dönerek bir kapıyı açıp karanlık bir koridorda gözden kayboldu.

Zafira derin bir nefes verdi.

Zihni karmakarışık. Çevresini bile zar zor görüyor, kendi nabzının atışı ve içindeki o korkunç *susuzluk* yüzünden zar zor duyuyordu.

"Oraya geçmenin daha hızlı bir yolu var mı?" diye sordu kız, Nasir döndüğünde.

Birinin elinde bir *dallah*, diğer ikisinin elindeyse tabaklar ve tepsiler bulunan üç hizmetçi geçerken duraksadılar. Hurmaların, üzüm pekmezinin ve *jallab* yapmak için kullanılan keçiboynuzunun kokusu Zafira'nın ağzını sulandırdı.

"Ben genellikle duvarları basamak olarak kullanırım ama..." Kızın yarasına doğru bir bakış attı.

Zafira bir utanç sancısıyla yutkundu.

Koridor boyunca ilerlediler ve küçük bir dolaba daldılar. Nasir bir tahta parçasını kenara çekerek dik bir merdivenin önünü açtı.

"Büyük şölenlerde hizmetçilere kolaylık oluyor," diye açıkladı basamakları ikişer ikişer çıkarken. "Halifenin bulunabileceği iki yer var."

Zafira onun peşinden telaşla ilerlerken Nasir dar bir kapının önünde durup da kulağını mutlak bir hareketsizlikle ahşaba dayadığında neredeyse ikisini de düşürecekti. Nasir hafifçe kaşlarını çatarak kapıyı açtı ve Zafira onun omzunun üzerinden bir odaya baktı.

Bir yatak odası. Dikkatle bakmaya birden çekindiği acayip güzel bir yer. Ana kubbenin kıvrımının altına inşa edilmişti; yüksek, köşeli tavana bir dizi mozağın serpiştirilmesiyle bir yıldız deryası çizilmiş ve Kadim Kız Kardeşler'in hikâyesini anlatan kaligrafiyle süslenmişti. Zafira buranın *onun* odası olduğunu fark etti: Çok uzun zaman önce Sarasin'de hak iddia eden Kız Kardeş'in.

Bir taçtan inen bir tül gibi şeffaf mı şeffaf, gümüşü bir bürümcük alçak ve geniş yatağın üzerine düşüyordu. Baş tarafında süslemeli gömme bir kemer daha vardı. Çarşafklar yıldız ışığından ve rüyalar-
dan yapılmıştı, öğleden sonranın altın sarısı ışığının şekilli ışınları çürümekte olan müşrefiyeden içeri dolmasına rağmen oda epey karanlıktı. Çevrelenmiş kafesli balkonlardan görmüşlüğü çoktu ama daha önce hiç bu kadar giriftini görmemişti, oymaların çoğu kendi içinde bir hikâye anlatan vitraylarla donatılmıştı.

Nasir onu izliyordu. "Burada değil," dedi çok da gerek olmadığı hâlde. Sesinde o karanlık tını vardı ve zaman bir kez daha çekildi.

Zafira bunu özlemişti. Büyülenişinin büyük bir ilgiyle tanık olu-
nacak bir şey olmasını.

Nasir birkaç adım sonra yeniden durdu ve Zafira anladı. Mu-
zaffar'ın yüzünü çalan ifrit bu kapının ardındaydı. Yeni atanmış Sarasin Halifesi.

"Tarih tekerrür ediyor," diye mırıldandı Nasir, elini sürgüye gö-
türerek.

Nasir buraya en son geldiğinde ölümlü bir halifeyi öldürmüştü. Aravistan'daki herkes bunu biliyordu ama Zafira o yüzü olmayan haşhaşiyi şimdi tanıdığı prensle bağdaştıramıyordu.

Bu sefer daha mı iyiydi? Sırf kanları farklı diye halifenin ölümünü meşrulaştırabilirler miydi? *Evet*, dedi Zafira kendi kendine. Deen'in ölmesinin sebebi ifritlerdi. Kendisinin ölümden dönmesinin de. Öfke kanını bir anda ateşledi. Hepsini öldürecekti. Aslan'ın sonunu getirecek ve ardından sokakları onların kanıyla siyaha boyayacaktı.

Kafasının içinde bir çılgılık yankılandı.

HAYIR!

Sendeledi ve Nasir'in kolunu tuttu, gergin kasları onun parmakları altında gevşedi.

Sonra Macavhar onu uzaklara götürdü.

Kuvvetli, sarhoş edici bir güç damarlarında dolaştı. Altın ışıık onu sardı, ilgi açığıtaki tenini okşadı, bacaklarında ipekler ve boyunda mücevherler. Hiçbir şey görmedi. Yalnızca yüceliğı, gücü, üstünlüğü hissetti – öyle yabancı bir şeydi ki ona dalıp gitti.

Biz gücü kadim kadınlardan öğrendik. Öyle büyük bir irade ki bir krallık doğurdu.

Kız Kardeşler. Macavhar'ın puslu görüşünde Zafira'nın büründüğü Kız Kardeş bir tahta oturdu. Her hareketinden özgüven, her sözünden otorite akıyordu. Zafira gördü, hissetti, duydu ama hiçbirini anlamadı.

Görü kesildi.

Kasvetli bir karanlık çöktü.

Tın, tın, tın. Burnunu kanın metalik kokusu doldurdu. Su yoktu ama her nasılsa boğuluyordu. İstirap ve mutlak güç kaybı. Çaresiz. Tek başına. Ruhunun her damlası eridi ve ağzından çıkan çığığı duyduğunda –*Baba!*– Macavhar'ın onu nereye götürdüğünü ânında anladı.

İntikamı iki kanlı bir çocuktan öğrendik. Öyle derin bir acı ki karanlığı ve kötülüğü besledi.

Haider. Gecenin Aslanı'na dönüşen çocuk. Zafira bir kaos ve acı yumağıydı, bir uçurumun kenarına tutunmuştu, akıl sağlığının sınırındaydı. Ta ki amacı keşfedene kadar, müstesna ve ahlaktan yoksun: İntikam. Kanında capcanlı parladı, sonra yavaş ama kendinden emin, gözden kayboldu.

Çok geçmeden Aslan'ın hatırasının sonundaki küçücük ışığı yakaladı, sarsılarak başka bir görüye geçti. Her nasılsa daha sakin-di. Demenhur'un aşına olduğu soğığu burun deliklerini yakarken daha az çıldırmış, daha az ruhundan uzak. Hevesli bir çocuk tarafından ters çevrilmiş bir kap gibi, başarısızlık hissi sükûneti yok etti. Kafasında biriken acı karanlığa değil başka bir şeye sokuluyordu.

Neredeyse Kız Kardeşler'in gücü kadar baş döndürücüydü. Neredeyse Aslan'ın kötülüğü kadar taşkındı.

Merhameti bir kızıdan öğrendik. Öyle engin bir hassaslık ki ruhumuzu değiştirdi.

Bu kendisiydi. Macavhar onunla daha önce Kadim Kız Kardeşler ya da Gecenin Aslanı'yla kurmadığı bir bağ kurmuştu, kimse'nin anlayamayacağı bir bağ. Zafira güçlü değildi, ölümsüz değildi. O sadece dünyadaki yerini bulmaya çalışan bir kızdı. Ayıklamaya çalıştığı duygulara gömülmüş bir kız. Acı, keder, arzu – Macavhar tüm bunlara tanık olmuştu.

"Neden?" diye sordu Zafira boğazında düğümlenen karmaşaya rağmen ama nedenini biliyordu.

Macavhar kendi isteğince şekillendireceği bir ruh istemişti, onun Sharr'da yüklendiği kaosu canlandıracak birini ve bunun için saf kalpliden daha iyisi kim olabilirdi ki? Zafira bunu reddedince, kitap da Aslan'ın demir iradesinden habersiz ona gitmişti. Aslan onun kontrolünü alt etmiş ve sonra onu kontrol etmeyi denemişti. Ama hilya da insanlar gibiydi ve suiistimal edilmek hoşuna gitmezdi.

Sonra bir şey değişmişti çünkü Macavhar da ona bağlı olan kızı, en az kızın onu özlediği kadar özlediğini fark etmişti.

Sonra yeniden bir araya geldiklerinde kefareti olarak kızı nefret ettiği adamın kapısına götürmüş ve öfkesini yoğunlaştırmıştı, kız adamı ikiye bölene kadar da onu kışkırtmıştı. Kızın bundan mutlu olmasını beklemişti çünkü bu, daha önce ona gösterdiği görüdeki kaos gibi anlamsız değildi, adaletin ta kendisiydi.

Ne kadar da yanılmıştı.

Kızı altüst etmeyi beklememişti. Uyandığında onu bomboş bulmayı, tecridin ve acının Çorak Diyar gibi bomboş ve uçsuz bucaksız uzayıp gitmesini beklememişti.

Bir kez daha telafi etmeye çalışmıştı, bu kez daha tereddütlü ve daha az vahşiydi. Böylece kız Aslan'ı öldürüp zümrenin güvenliğini geri kazanmak niyetiyle gizlice kaçmıştı. Zamana kapılmış ruhunu iyileştirmek için. İşte kitap bu yolculuk sırasında kızın kalbindeki

öfkeli kesikleri, damarlarına zerk ettiği acıyı ve hiddeti iyileştirmişti. Kızın gri gözlü prensle geçirdiği anlarda, o sonsuz mutluluğunda ve büyüye, adalete ve barışa duyduğu arzuda şiddetten azade bir kaos bulmuştu.

Anlaman gerek, bint Iskandar. Biz seniz, sen de bizzin.

Zafira, Sharr'daki o mühim andan, yaşamını kitaba bağladığından beri bunun farkındaydı. "Beni kullandın, unuttun mu?"

Bunun için üzgünüz. Telifi etmeye çalıştık ama yine de hatalıydık.

Kitabın son zamanlardaki düşünceli hâlinin sebebi buydu. Pişmanlığının. Onu Nasir'e yönlendirmesinin – çünkü Nasir onu mutlu ediyordu, o zaman kitap da mutlu oluyordu. Bu, ikisini de memnun eden bir kaos dozuydu ve kitap bunun içinde var olmanın bir yolunu bulmuştu.

Biz senden öğrendik ve bunu uygulayacağız. Birkaçının günahları yüzünden bütün bir mezhep acı mı çekmeli? Bir organın kusurları yüzünden bütün beden mi yok edilmeli?

İfritler. Sarasinliler. Nasir haklıydı: Macavhar'ı kendi seçtiği yöne sevk etmek onun elindeydi.

Kitabı gizledi.

"Ne oldu?" diye sordu Nasir.

"Onu öldürme."

Nasir kaşlarını çatı. "Plan..."

"Planı unut, Nasir. Bu kez doğru olanı yapacağız."

Nasir dikkatle nefes aldı ama cevap vermesine fırsat kalmadan kapı hızla açıldı.

Zafira teninde gezinen gözleri hissedince donup kaldı. Ne de olsa ifritler insanlar gibi değildi. İnsanlardan daha kurnaz, daha hızlılardı – ve düşmanları gardını almıştı.

Bir bıçakla.

BÖLÜM 87

MUZAFFAR'IN ŞEKLİNİ ALAN İFRİT HIZLI HAREKET etti, ince bıçağı sehpanın üzerine konmuş fenerin ışığında parladı ama Nasir de amatör değildi. Dönerek hamleyi savuşturup ifriti tekrar odaya ittirdi ve onu rahatlıkla etkisiz hâle getirdi. Bıçak bir fayansın üzerine tıkırtıyla düştü, ince kilim sesi boğmadı.

Zafira içeri girip kapıyı sürgülerken Nasir hançerini halifenin boğazına dayadı.

"Veliaht Prens ve meşhur Avcı Kadın," dedi ifrit, bıçağa rağmen soğukkanlılığını yitirmeden. "Sonunda."

Kısa boylu ama yapılı biriydi, ölmüş tüccarın birebir kopyasıydı ama iyi bakanların görebileceği farklılıklar vardı — hareketlerinin hızı, aralıklı solukları, zaman zaman sanki insan yüzü sergilemek bir çaba gerektiriyormuş gibi bir bütün olarak titreşmesi.

"Konuşan sen misin," diye tısladı Nasir, karşısındakinin Aravistan dilini akıcı konuşmasına şaşırarak, "yoksa Aslan mı?"

"İfritler bilinçsiz hizmetkârlar değildir," diye yanıtladı adam ılımlı bir tavırla. "Sarasin tahtını kabul etme şartım akıl ve zihin özgürlüğümüdü."

Arkasında karanlık bir meclis uzanıyordu, bir mürekkep hokkasıyla birkaç resmî mektubun yanına bir meyve tabağı konmuştu. *Meyve*, diye geçirdi Nasir aklından. *Rimaal*, ifritlerin ne yediğini sanıyordu ki? Ateş mi?

"Adınla başlayalım. Adın ne?"

İfrit gülümsedi. "İnsan beyninin epey küçük olduğunu duymuştum. İşlerinizi basitleştirmek için Muzaffar yeterli olacaktır."

Zafira bir kaşını kaldırdı. "Peki senin özgür aklın yüzlerce insanın ölümünü meşru mu görüyor?"

"Birinin yaşadığı şeyin karşılığını vermesi doğal."

Zafira ifritin sükûneti karşısında dişlerini gıcırdattı. "Türünün başına ne geldiyse, bizim türümüzün kendini korumaya çalışmasından."

Muzaffer ona dikkatle baktı. "Gençsin. İfrit soyunun tasfiyesiyle ilgili tek bildiğin, okullarınızın sana öğrettikleri. Kadim Kız Kardeşler bizi bir damla suyun bile bulunmadığı bir adaya sürdü. Gardiyan gelene kadar yaşamanın yolunu bulamadık. O halkımıza yemek, su ve barınak sağlayan sistemler kurdu. Söylesene, Avcı Kadın: Sırf ten rengin yüzünden sürgün edilsen, intikam istemez miydin?"

O gardiyan Nasir'in annesiydi ve Nasir birden gururla doldu. Kız Kardeşler pek çok şeydi: kurtarıcı, adalet kraliçeleri. Aynı zamanda hatalılardı da. Büyük bir yanlış yapmışlardı ve bunun bedelini birçok ırk çekmişti. Belki kendileri bile yaptıkları şey yüzünden ölmüşlerdi.

Çünkü dünya hak edileni veriyordu.

"O zaman bırakalım," dedi Nasir birden. *Neyi bırakacaksınız, seni salak?*

Nefes alışının değişmesinden ifritin düşündüğünü anladı.

"Teklifiniz ne?"

"Bir ittifak. Sen hem Sarasin ordusuna hem de ifrit ordusuna

kumanda ediyorsun. Onların Aslan'ın yardımına gitmesini engelle, biz de senin canını bağışlayalım," dedi Zafira.

Nasir ona bir bakış attı. İlk kez kitap elinde değildi ve bakışlarındaki berraklık geniş pencereden giren gri ışıktaki sarsıcı görünüyordu.

Laa, bu öfke sadece Zafira'nındı.

"İttifakla tehdit aynı anlama gelmez, Avcı Kadın. Eğer bir uzlaşmadan bahsedeceksek belki de beni serbest bıraksanız ve medeni bir şekilde konuşsak daha iyi olur."

Sözlerindeki ironi Nasir'in gözünden kaçmadı. Zafira'yla göz göze geldi. Zafira'nın belli belirsiz cevabından sonra bıçağını Muzaffar'ın boğazından çekti.

Tam o sırada biri kapıyı çaldı.

İkisi de donup kaldı.

Muzaffar bunu fark etti ve Nasir o küçücük hareketle halifeye onları nasıl kolayca engelleyebileceğini gösterdiğini fark etti. Ama ifrit yardım çağırmadı.

"Meşgulüm," dedi sadece yüksek ve canlı bir sesle. "Kimseyi içeri almayın, lütfen."

Nazik bir ifrit. *Rimaal*.

İfrit meclise oturdu ve onlara da aynısını yapmalarını işaret etti. Zafira dikkatle olurdu. Nasir ayakta kaldı.

"Şimdi," dedi Muzaffar, titreşerek. "Benden Aslan çağırdığı zaman hem Sarasin ordusunu hem de ifrit ordusunu göndermememi istiyorsunuz. Hepsini ben kontrol etmiyorum. Sultan'ın Kalesi'ndekiler üzerinde hiçbir yetkim yok."

Zafira kıpırdamadı. "Yeterli miktarı kontrol ediyorsun."

"Benden kralıma karşı gelmemi istiyorsunuz."

"Bir gaspçıya," diye düzeltti Zafira, sonra Nasir'i işaret etti. "Senin kralın o."

"Hımm. Sizin deyiminizle ifrit ordusu benim halkımın toplamı. Baran Denizi'ni bize vadedilen bir yaşam için aştık, asker olmak için değil."

"Ve halkının eline kılıç almak zorunda kalmasının bizim suçu-

muş olduğuna inanmıyorsun," diye tahminde bulundu Nasir. Bir anda ifriti çok iyi anladı. O Aslan gibi değildi, intikam peşinde koşmuyordu. Gerçekten de türünün refahını düşünüyordu.

"Öyle değil mi? Gecenin Aslanı bizim yaşamamız için koca şehirleri temizliyor..."

"İnsan yaşamları yabancı ottan ibaretmiş gibi 'temizlemek' diyor-sun," diye gürlledi Zafira.

"Ben halkımın yaşamasını istiyorum," dedi Muzaffar ama en azından ses tonunda özür duyulacak kadar nazikti. "Başka bir alternatif olsaydı..."

"Var," dedi Nasir ve damarlarını bir anda dolduran korkuya şaş-tı. Artık babası öldüğüne göre kim olduğunu hatırlatan ağır bir his. Söylediği her sözün dalga dalga yankıları olabilirdi. Titrek bir nefes verdi çünkü Aslan'la yaptıkları bu savaşı kaybetmekten korktuğu kadar kazanmaktan da korkuyordu.

Kazanmak demek Yıldızlı Taht'a oturmak demekti. Koca bir krallığın yaşamını ellerinde tutacaktı.

"Dengeyi tekrar sağlamak ve krallığa büyüğü geri getirmek için bize yardım et ve ifrit soyu Aravistan'ın istediği yerinde istediği gibi yaşasın. Gökyüzü yerine gölgeleri asacağınız bir yere mi ihtiyaç var, Alderamin'in Safinler'e ait olduğu gibi size tamamen kendi halkınıza ait bir halifelik vereceğim. Bir mezarlığın üstüne kurulmamış bir yer." Çünkü bu savaş devam ederse Sarasin yakında mezarlığa dönüşecekti.

Ne Zafira ne de Muzaffar şaşkınlıklarını gizleyebildi.

"Kimin pahasına, tam olarak?" diye sordu Muzaffar.

"Kimsenin. Gardiyan'ın yönetiminde ifrit soyu Sharr'ı geliştirip bir sığınağa çevirdi. Aynısını bu kez de Alderamin'le Pelusya arasın-da uzanan topraklarda yapabilirsiniz. Şu anda Çorak Diyar olarak biliniyor ama biraz destekle o ıssız arazi istediğiniz şeye dönüşebilir."

Zafira arkasına yaslandı. Muzaffar'ın kaşları kalktı. "Büyüsüz bir halifelik."

Nasir'in alnı kırıştı. "Çorak Diyar'da minare olmayabilir ama

büyü geri döndüğünde Alderamin ve Pelusya arasındaki bütün şehirlere akacak. Büyüden yoksun hiçbir yer kalmayacak.”

Muzaffar bir süre bunu düşündü ama sonra birden bütün yüzü değişti. “Benimle dalga geçiyorsun, Prens. Halkımı, kendince yemleyerek küçümsüyorsun. Çorak Diyar’ın ekilip toprağın işlenmesini istiyorsun ve bizim emeğimiz ekonomik bir tercih.”

Değildi – *khara*. Nasir’in diplomasiyle ilgili henüz anlayamadığı bir şey varsa o da diğer insanların zihinlerinin nasıl çalıştığıydı.

“Muhafızlar!” diye bağırdı Muzaffar ayağa kalkarak. *Kısa adam, kısa öfke*. Nasir’le yüz yüze gelince sesi birden kesildi. “Başına ödül konulduğundan haberdar mısın?”

Zafira mecliste donakaldı.

“Yaşamlarınızı değiştirdiği için Gardiyan’ı takdir ettin,” dedi Nasir su üstünde kalmak için çabalayarak. “Size tekrar yardım edebilir. *Taht* da çabalarınızda size yardım edecek.”

“Gardiyan öldü,” dedi ifrit.

Nasir bir kahkaha attı. “Gardiyan yaşıyor...”

Kapı ardına kadar açıldı. Beş Sarasinli adam üç ifritle birlikte alelacele içeri girdi. Boğazına bir kılıç dayandığında Nasir kıpırdamadı bile.

“...biliyorum çünkü o benim annem.”

Ama Muzaffar’ın kadını kendi gözleriyle görmeden ona inanmasının zor olacağını biliyordu. Hayır, Nasir’in başka bir şeye ihtiyacı vardı. Onu, tüccarın tenini büyük bir istekle sahiplenişini inceledi. Halkına verdiği önemi. İster gerçek olsun ister illüzyon, giyim kuşamının kusursuzluğunu ve özgüvenli duruşunu.

Ve Nasir ibreyi zümrenin lehine nasıl çevireceğini anladı. Sonunda Altair’in o çok sevdiği şansa boğazına kadar batmıştı ve bundan nefret etti.

“Ayrıca yeni bir halifelikle birlikte yeni bir halife de olacak,” dedi Nasir, muhafızın bıçağı daha da derine batarak neredeyse kanattığı hâlde başını yana eğerek. “Sen.”



BÖLÜM 88

KİFAH'IN HALİNİN ÜZERİNDE VOLTA ATMASI ALTAİR'i delirtmek üzereydi. Sanki daha uzun süre bakarsa Nasir ve Zafira orada belirebilirmiş gibi kapıya bakmaya devam etti. Notu Hirsi'nin bacağından sökmeye eli gitmemiştii, sanki onu yeterince uzun süre görmezden gelirse bir şekilde annesine ulaşacakmış gibi.

"Geciktiler," diye sızlandı Kifah. "Biri yaralı iki kişi, koca bir halifelğe karşı."

"Yapabileceğimiz bir şey yok," dedi Altair bitkince. Nasir bir haşhaşıydı. O ölümün içinden bir iğnenin ince bir kumaşın içinden geçtiği gibi geçerdi. Hayatta kalmak *zorundaydı* – kardeş olmaya daha yeni başlıyorlardı.

Kifah volta atmayı kesti. "Zamanında gelmezlerse nasıl ilerleyeceğimizi konuşmalıyız."

Karanlık bakışlarındaki endişe sayılmazsa her zamanki gibi pragmatikti.

Ama Altair'in hazırda bir alternatifi yoktu. O böyle çalışmazdı. Planları için en iyisini seçer ve onların işleyeceğine güvenirirdi.

Zihni –normalde durmadan hesap yapan, plan ve komplo kuran zihni– tamamen boşalmıştı.

Kapı ardına kadar açıldığında Altair doğrulmuştu, ikisi birden ileri fırladılar. Ama gelen ne annesiydi ne Nasir ne de Zafira.

Misk'in habercilerinden biriydi, soluk soluğaydı.

"Büyük Kütüphane. O – yanıyor."

BÖLÜM 89

BİNLERCE HAYAT KURTARMAK HİÇBİR ZAMAN ZAFİRA'NIN vahşice öldürdüklerini telafi etmeyecekti ama hâlâ var olduğu anlamına geliyordu. Belki Avcı kılığını kaybetmişti ama pelerininin sardığı insan hâlâ oradaydı.

Yaşamak bocalamaktır, diye düşündü kendi kendine ve eğilmeyi reddetti.

Nasir'le birlikte Sarasin'den Sultan'ın Kalesi'ne geçerlerken ışık duyularını köreltti. Afya bile o Alder gözleri ışığa alışana kadar sendeledi. Şehrin derinliklerinden bir patırtı koptu ve Nasir kısırağı hızlandırdı.

Zafira çok geçmeden sarayı gördü. Nasir'in o parıltılı kubbelere ve Sultan'ın Yolu'nu çevreleyen sütunlara baktığında ne gördüğünü merak etti: Ölü babasını mı yoksa kendi tahtını mı?

Zafira saraya baktığında gördüğü şey...

Midesi düğümlendi. Karlar aşkına, yoksa o duman mıydı? Hemen ardından kokuyu aldı. Giderek artan paniği Afya'ninkine denkti ve at kişneyerek aniden durdu.

Macavhur ortaya çıkan kaosla heveslendi ve tüylerini kabartan tır kedi gibi uykusundan kıpırdanarak uyandı. Ama Zafira onun mücadelesini ve tereddüdünü, onun duygularıyla uyum sağlama duyusunu hissetti. Kitap deniyordu.

İnsanlar onlara doğru koşuyor, çılgınları havayı gıtgide kasvetli bir hâle getirirken her yöne kaçıyorlardı.

"Büyük Kütüphane!"

"Yanıyor!"

Zafira panikle doğruldu. *Kütüphane mi?*

"Aravistan bizi cezalandırıyor!"

Alya bir türlü sakinleşmiyordu. Zafira neredeyse üzerinden düşecekken ciyaklayarak yelesini avuçladı.

"İnmemiz gerek," dedi Nasir.

Zafira tozlu zemine kaydı. Kütüphane. *Baba*. Tüm o bilgiler, tüm o tarih. Âlimlerin, tarihçilerin, şairlerin, seyyahların çalışmaları – gitmişti. Yazılmış bir sözcükten daha güçlü hiçbir şey olmadığını söyleyen o insanı bulup sarsmak istiyordu. Ne olduğunu ona göstermek.

Herkes kaçmıyordu. Daha akli başında insanlar aralarında taşıdıkları kovalarla ikişer ikişer yangına doğru ilerliyordu.

Faydası yok, demek istedi Zafira dumanlar göğe yükselip rüzgâr artarken.

Nasir bir eliyle onu ileri doğru ittirirken diğeriyle hâlâ Afya'yı sakinleştirmeye çalışıyordu. Zafira kendini çekip kurtardı. Yardım etmeleri gerekiyordu, kaçmaları değil.

"Odaklan. Zamanımız yok," diye ısrar etti Nasir. "Afya, hayır!"

Ateş, Zafira'nın içinde bir kesik açtı. Koşarlarken bir zemine bir de öfkeli dalgalar hâlinde göğe yükselen dumana bakıyordu.

Aya'nın evinin kapılarından sendeleyerek girdiler. Nasir, Afya'yı ahıra doğru götürürken Zafira avluda dolaşan adamları gördü. Demenhurlular. Üstelik sayıları çoktu. *Güzel*. İnsan bir yangını tek başına söndüremezdi.

"Zafira?"

"Şimdi değil," diye çıkıştı. "O yangını söndürmemiz ge--"

Zihni sesi algılayınca dönüp baktı, uzaklardaki duman ani öfkesinin gerisinde kaldı.

"Demek karısına yalan söyleyince korkaklar böyle yapıyor," diye hırladı.

Güzel ve yorgun Misk en azından utanmış görünme nezaketi gösterdi. Hayır, düpedüz ve içten bir üzüntü. Başını iki yana salladı. "Hayır – daha beterini yaptım."

İçindeki kavga çekilip gitti. Yasmine, Misk'in belki ondan bir daha hiç sır saklamayacağını söylemişti ve eğer onun yerinde Zafira olsaydı onu hemen bağışlamanın bir yolunu bulurdu. Ama Yasmine farklıydı; o kolay kolay bağışlamazdı. Özellikle de ortada bir yalanın çirkinliği varsa.

Nasir kınından çıkardığı bir kılıçla Zafira'yı arayarak geri döndüğünde Misk'in gözleri kısıldı. "Ölüm Prensi burada istenmiyor."

Onun bu şekilde konuştuğunu duymak tuhaftı. Onu bir silahın karşısında, sanki Yasmine'in evlendiği adamdan tamamen farklı biriymiş gibi böylesine rahat görmek tuhaftı. Sonra *zaten* farklı bir insan olduğunu fark etti. Zafira onu bir sayman olarak tanımıştı, parmaklarına mürekkep bulaştıran bir adam, kan değil. Yasmine'den sakladığı sadece bir sır değildi, koca bir hayat saklamıştı.

"Sana soran olmadı." Nasir başını eğerek onu inceledi. "Seni daha önce de görmüştüm. Sarayda. Altair'inkilerden birisin."

Misk dudaklarını birbirine bastırdı.

"Hey!" diye seslendi biri gerilimi bölerek. "Oyalanmayın. Gidin – Nasir? Sultan'ın dişleri, sensin! Kifah senin öldüğünü düşündü. Off, incindim, habibi. Benden bir vedayı bile esirgedin."

Altair'in adımları yaklaşırken Zafira donup kaldı, hemen ardından diğerinin ayak sesleri geliyordu. Zafira'nın göğsü aniden sıkıştı ama Misk koşarak uzaklaşırken dönmek için kendini zorladı. Kifah onunla göz göze geldi ve hafif bir selam verir gibi başını eğdi. Altair de özür diler gibi hafifçe gülümsedi. Tek kelime bile konuşulmamıştı ama Zafira'nın içini bir rahatlama hissi doldurdu.

Sevdiklerinden şüphe ettin.

Zafira, Macavhar'ı uzaklara fırlatmak istedi. *Sen yaptırdın bana bunu.*

Altair'in yüzü yumuşadı. "Senin yanını terk etmekle hata ettim, Avcı Kadın. Beni bağışla."

"Ben de öyle," dedi Kifah bir adım yaklaşarak.

Zafira boğazındaki yumruyla birlikte gülümsedi, çılgınca kahkaha atmamak için dişlerini sıktı. O da diğerlerini az yargılamamıştı. Altair'i mesela – sırf Aya'yla birlikte o da onlara sırtını döndüğü için.

"Ben de özür dilerim," dedi usulca.

Kifah omuz silkti. "Eh, ihtiyar herif bunu hak etmişti."

Kifah'ın ahlında buna inanmadığını biliyordu, sırf bu yüzden sözleri onun için daha da değerliydi. Altair, Kifah ve Nasir bir an için daha oyalandı, uzaktan gelen çıgıllıkların ve alevlerin arasında sessizlik uzadıkça uzadı. Ardından dönüp gitmek üzere hareketlendiler.

"Bir dakika – yangın ne olacak?" diye sordu Zafira.

"Ne olmuş yangına?" diye sordu Nasir.

Altair başını yana eğerek, "Tam görülecek manzara," dedi.

"Daha yeni başladı," dedi Kifah omzunu silkerek. "Bu da demek oluyor ki haber çok yakında Aslan'a ulaşır."

Biri bile on yılların bilgisinin küle dönmesi konusunda endişeli, telaşlı ve hatta üzgün değildi. Hayır, sabırsız görünüyorlardı. Zafira şaşkınlıkla Gümüş Cadı'nın handa belirişini, Nasir'in ondan Sultan'ın Kalesi'ne gelmesini isteyişini, Nasir'in de "tam zamanlamayı" öğrenmeden yola çıktığını hatırladı.

Daama Gümüş Cadı.

"Bu... gerçek değil," dedi birden idrak ettiği şeyi dillendirerek. Rahatlamayla omuzları çöktü.

"Bir illüzyon," dedi Nasir boş yere.

Zafira'nın ifadesi düzleşti. "Teşekkürler, Prens. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."

Nasir'in kulakları kıpkırmızı kesilirken Altair kıs kıs güldü, Kifah

da gözlerini devirdi. Zafira bu ânı kalbinde ölümsüzleştirdi. Zümrerin hâlâ ait olduğu bir aile olduğunu hatırlatan bu ânı.

"Sarasin'deki ifriti öldürürken sıkıntı çıktı mı?" diye sordu Altair, Nasir'e.

Nasir, Zafira'ya baktı. "Onu öldürmedim."

Kifah'ın ağzı açık kaldı ve Altair panikle Zafira'ya baktı. "Sen mi öldürdün?"

"Tertemiz itibarımı lekelemiş olabilirim ama ben alışkanlık edinen biri değilim," dedi Zafira çenesini kaldırarak.

"İfrit hayatta," dedi Nasir. "İfrit türünün Aravistan'da yaşayacağına söz verdim. Bir de kendilerine ait bir halifelikleri olacağına. Tahtın ve Gümüş Cadı'nın yardımıyla Çorak Diyar'ı ekip biçecekler."

Altair'in gözleri şaşkınlıkla açıldı, ardından gururla yumuşadı. "Sen, sevgili kardeşim, tam bir diplomatsın. İyi bir sultan olacağını her zaman biliyordum. Elbette benim olacağım kadar iyi değil ama idare eder."

Zafira, Nasir'in bu takdir karşısındaki memnuniyetini gizlemeye çalışmasını ama başaramayışını izledi. Sultan —ya da Aslan'ın değiştirdiği şekliyle kral— olmanın kolay bir şey olduğunu düşünmüştü hep. Ne de olsa sultan krallığı bir bütün olarak yönetse de genellikle halifelere ve emirlere başkanlık eder, günlük yönetim işlerini liderin kendisine bırakırdı. Belli ki bu yanlış bir inanıştı.

"Tek başıma yapmadım," dedi Nasir, Zafira'ya bakarak.

Altair ciddi bir bakışla başını ona doğru eğdi. "Ve sen de çok iyi bir kraliçe olacaksın." Tek gözü bir göz kırpışla parladı. "Her liderin elinde bir miktar kan vardır."

Zafira yüzünü buruşturdu, Nasir'in bakışlarının ağırlığına aldırmadı. İfritle müzakere etmek yeterince heyecan verici olmuştu ama Zafira'nın sıradan insanlarla çalışmakla onların liderleriyle çalışmak arasındaki farkı anlamasını sağlamıştı. Bir halifenin halkı için, Zafira'nın köyü için yaptıklarını yaptığını.

"Hey, öylece duracak vakit yok." Kifah iki parmağını alnına götürerek selam verdi ve onları paylarken geri geri hızla yürümeye

başladı. "Aslan'ın yazılı sözlere olan düşkünlüğüne bel bağladık ve sadece tek bir şansımız var. Yallah, zümre."

Kılıçlar elden ele geçti ve bileği taşları zeminde takırdadı. Oklar sadaklara yerleştirildi ve her ne kadar Zafira yokluğunu en az yaklaşılan kıyamet kadar net bir şekilde hissediyorsa da sırf yay tutamıyor diye tarihten silinecek değildi. Cephede olmanın bir görkemi vardı, en az adı kadar keskin bir zafer.

Seninle olacağız.

Bu sözler rahatlatıcıydı. Zafira ve Macavhar, Zafira'nın henüz tam mânâsıyla anlayamadığı bir uzlaşmaya varmışlardı. Hayır, Sarasin Sarayı'nın gölgelerinde vuku bulan olaylara hâlâ inanamıyordu. Onun çağırdığı ve Nasir'in harekete geçirdiği barışa.

Hayranlık duyulması bir takımız, ilçümüz.

Zafira onunla dalga geçmek istedi ama ikinci kat pencerelerinden birinden gelen ses olduğu yerde donup kalmasına neden oldu.

O sesin sahibinin burada, Sultan'ın Kalesi'nde olması imkânsızdı. Bu sınırların ardında, Sarasin'in ötesinde, Thalj'daki sarayın güvenli hudutları içinde olması gerekiyordu.

Zafira bir kapıyı açmak için hızla basamakları çıktı, kalbi deli gibi çarpıyor, eziliyor, duracak gibi oluyordu.

Yasmine.

İşte oradaydı, Misk'in karşısında duruyordu. O küçük bedeni Misk'in uzun, suratsız bedeninin karşısında dikiliyordu. Misk'in başı utançla eğilmişti.

"Biz ayrı zaman geçirmek için anlaştık, Misk!" diye bağırdı Yasmine çatlak bir sesle. "Senin hayatını ortaya koyman için değil. Sana ihtiyaç bile duyulmayan bir savaşta ölmen için değil."

Zafira'yı gördü.

"Ve sen!" diye haykırdı Yasmine hızla dönerek.

Misk'in başı yukarı kalktı ve Zafira, arkadaşı ikisine birden kolayca bağırabilsin diye Misk'in yanına geçti.

"Herkesi kaybettim ve sen de çıkmış erkeklerin kör edildiği ve

kadınların vurulduğu, binaların yandığı ve kim bilir başka nelerin olduğu bir yere koşuyorsun."

"Sen buraya nasıl geldin?" diye sordu Zafira, sanki Yasmine az önce bütün alfabeyi üstüne boca etmemiş gibi.

Yasmine ters ters baktı. "Lana bana *senin* gittiğini söylediği an Thal'dan çıktım. Yolda neredeyse kaçırılıyordum, şükran."

Zafira içindeki suçluluk duygusuyla savaşıyorak onun bakışına karşılık verdi. Yasmine bir hıçkırıkla dağıldı, bütün sınırı içinden çekilip gitti. Yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı.

"Neden?" diye sordu kırıgın bir sesle. "Neden herkes beni bırakıp gitmeye bu kadar hevesli?"

Zafira, Yasmine'in en derin korkusunun bu olduğunu fark etti. Önüne çömeldi ve Yasmine onun elini tutup avucunu kendi avucuna koydu; serçeparmakları iç içe geçti. Sanki ona Ra'ad kardeşlerden biri öldüyse bile diğerinin hâlâ orada olduğunu hatırlatır gibi.

"Başladığım işi bitirmem gerek," dedi Zafira aynı yumuşaklıkla. "Bunu yapmam gerek yoksa Deen boş yere ölmüş olacak. *Tüm bunlar* boşa çıkacak."

"Seni durdurmaya çalışmıyorum, Zafira. Sadece benimle konuşulacak kadar önemli olmak istiyorum. Karanlıkta bırakılmamak. Ben vedalaşmaya layık değil miyim? Bir açıklamaya layık değil miyim? Gerçeği bilmeye?"

Zafira gözlerini kaçırdı. "Layıksın. Elbette layıksın. Ben — özür dilerim."

Misk de benzer bir şeyler mırıldandı.

Yasmine, Zafira'nın eline uzandı. "O zaman — kavga etmeyi bırakalım, olur mu? Gitmen gerektiğini biliyorum." Zafira'ya hafifçe gülümsedi, sonra Misk'e döndü. Misk onun yanına diz çöktü ve Yasmine onu yanağından, ardından da burnunun üzerinden öptü. O küçük hareketlerden yayılan bağışlanma hissi Zafira'nın içini ısıttı. "Sizi de kaybetmek istemiyorum. Yani ölmeyin. İkiniz de."

"Benim için endişelenmene gerek yok," diye teskin etti Zafira onu.

Misk çok daha dilbazdı.

"Sonsuza dek seninim, yaşamda ve ölümdede," diye mırıldandı. Yasmine'i göğsüne çekti ve dudaklarını alnına değdirdi. "Ne, bana işkence edecek sözler yok mu?"

"Çok öfkeliydim, Misk ama seni orada, elinde kılıçla görünce..." Acıyla sustu. "Kalp, insanın ruhunda yaşayanı unutamıyor."

Misk, Yasmine'in saçlarını düzeltti, onunla aynı ses tonunda konuştu. "Ne incelik. Hangi kitaptan aşırdın bunu?"

Yasmine adamın göğsünün ortasına vurdu ve Misk'in öperek kestiği bir kahkaha attı. Misk'in elleri Yasmine'in küçük bedenini sararken kızın parmakları da adamın saçlarında gezindi. Zafira boynu yanarken başını çevirdi ve görmemesi gereken başka bir şey görmemek ya da duymamak için hızla basamaklara ilerledi.

Altair'le rastlaştı. Altair onun heyecanı karşısında kaşını kaldırdı ve incelemeye kaşını çatarak ikinci kata doğru baktı.

Zafira, Altair'in kıyafetlerini dikkatle süzerek, "Günüşiğine karışmayı mı umuyorsun?" diye sordu.

Hiç olmadığı kadar bitkin görünüyordu, yorgunluktan gözlerinin altı halka halka olmuştu ama her zamanki gibi kusursuz giymişti. Zafira adamın böyle kıyafetleri ya da onları alacak zamanı nereden bulduğunu hiç bilmiyordu. Üzerindeki her şey siyah ve beyazdı, altın yaldızlı filigran işlemeleriyle modaya selam veriyordu. *Laa*, bu çok tanıdıktı.

Bir hürmet göstergesi – bunlar Benyamin'in giydiği renklerdi.

Altair'in kaş çatışı derinleşti. "Buna moda derler, Avcı Kadın."

"'Moda' ve 'gülünç' aynı anlama gelmez," dedi Kifah, yanında Nasir'le birlikte onlara katılarak. "Bunu bilmek için âlim olmaya gerek yok."

"Görkem sonradan kazanılan bir zevktir ve insan gerektiği gibi giyinmelidir."

Zafira bu çılgın giyim tarzını takdir edecek birini tanıyorsa o da Yasmine'di.

Hayat ironi dolu, bint Iskandar. Gerçekten de öyleydi.

"Her şey sona erdiğinde, Altair, sana sarayda öyle bir konum vereceğim ki hep hak ettiğin yaşamı sürebileceksin," dedi Nasir palasını kınına yerleştirirken.

Altair gözünü devirdi. Zafira çalıntı siyah hançeri çıkardı ve kabzasını ona doğru çevirerek Altair'e uzattı.

"Sende kalsın," dedi Altair hafif bir kahkahayla, sıcak eli Zafira'nın parmaklarını kabzanın etrafına sardı. "Bu planda o rol başından beri senindi zaten."

Zafira onunla göz göze gelmeye uğraştı. Gerçekten de planına onu da mı katmıştı? Yoksa bu o anda gelişen bir şey miydi? O soracak cesareti bulamadan Altair döndü ve saray kapılarına giden iki sıra binayı işaret etti. Misk basamaklardan koşarak inince ara verdi.

Misk'in türbanı ortalıkta yoktu, saçları rüzgârdan olmadığı açıkça belli olacak şekilde dağılmıştı.

"Sultan'ın dişleri, Misk Khaldun. Senin hiç utanman yok mu?" diye haykırdı Altair.

Misk gözleri parlayarak sırıttı. Nasir, *Konuşana bak*, gibi bir şeyler fısıldadı.

"Okçularının yarısını çatılara yerleştir," dedi Altair ona. "Geri kalanımız da dışarıya yayılıp yeniden gru—"

Zemin titremeye başladı. Altair ve Nasir kısacık bir an bakiştiktan sonra dışarı fırladılar ve Zafira acaba birbirlerinden ne kadar güç aldıklarının farkındalar mı diye düşündü.

"İfritler," diye fısıldadı Kifah. "Geç kaldık. Onların bize gelmesi gerekiyordu."

"Zafira?" diye seslendi Yasmine üst katın balkonundan, yüzü kıpkırmızıydı. "Neler oluyor?"

"Odada kal. Kapıyı kilitle," diye emretti Zafira, bunun bir şey değiştirip değiştirmeyeceğinden emin olamayarak. "Sakin çıkma."

Ama Yasmine balkondan çekilmedi. Onu izliyordu.

"Hâlâ garip geliyor," dedi usulca. "Seni böyle silahlı ve pelerinsiz görmek. Omuzlar geride, baş yukarıda. Değişimin öncüsü. Ozanla-

rı şimdiden duyabiliyorum – ‘Yürek parçalayan dalgaların arasında dimdik bir sazdı o, ayın kıvrımı özgürlüğe taşıdı onları.’”

Zafira gülümsemesini bastırdı, o gururlu hazzı hak etmiyordu. Yasmine o değişimi getirmek için başka neler yaptığını bir bilseydi. Halifenin önyargıları yüzünden işlediği günahları. Ama sözleri yine de en yakın arkadaşından takdir ve övgü bekleyen bir yanının göz yaşlarını harekete geçirdi.

“Seninle gurur duyuyorum. Lana da öyle. Onu sarayın zindanlarına kilitlemekle tehdit etmeseydim o da gelecekti.”

Zafira içindeki suçluluk dalgasına rağmen bir kahkaha attı. Zafira aynısını onun kardeşi için yapmayı başaramamıştı ama Yasmine onun kardeşini korumuştı.

Zafira tekrar yukarı baktığında Yasmine bakışlarını diğerlerinin peşinden gitmeden önce onu son bir kez selamlayan Misk’e çevirmişti. Korku ela gözlerini yaşlarla doldurdu ve Yasmine, yaşların dökülmesinden önce içeri kaçarak kapıyı sürgüledi.

Yaşa, diye talep etti Zafira, Misk’ten. Eksiklerini telafi et. Onu sev.

Geride yalnızca Kifah ve Zafira kalmıştı. Kifah altın uçlu ve delici mızrağını eline almıştı. Zafira’nın elinde yalnızca Nasir’in jambiyası vardı, siyah hançer çizmesinin içindeydi. Ne yayı vardı ne de oku.

“Hey,” dedi Kifah onu ürküterek. “Omuzlarını düşürme. Sen Macavhar’a söz geçirdin ve o şey en az Aslan kadar eski.”

Tam da öyleydi, değil mi? Zafira yanından sarkan heybeyi tuttu. “Ve Macavhar’la bağlı kaldığım sürece bir tehlike olacağım. Kendimi camdan yapılmış gibi hissediyorum.”

Kifah onun omuzlarını sarstı. “Kimse savaşa ölmeyi bekleyerek girmez, Avcı Kadın ve ruhuna bağlanmış bir kitap da bunu değiştirmez. Şimdi o hançeri yukarı kaldır ve düş peşime, cam kız. Tuzla buz olmamanı sağlayacağım.”

BÖLÜM 90

ÖĞLEDEN SONRA IŞIĞINA KARANLIK BİR PUS KARIŞTI, Zafira'nın tenini ürpertti ve sokaklar çığlıklar ve panik dolu haykırımlarla dolunca Misk'in asilerinden bir kaygı dalgası geçti. Duman göğe yükselmeye devam ediyordu ama bu karanlık farklıydı.

Bu, doğal formlarındaki ifritlerin gelişini haber veren karanlıktı. Asaları parıldayarak kapılardan akın akın çıktılar, biçimsiz kılıkları değişti. Zafira evin kapılarını kilitledi. Altair bir küfür mırıldandı.

Bu, bir şekilde her şeyi daha da beter hâle getirdi.

"Bir şeyi şansa bırakırsan," diye çıkıştı Nasir ona, öfkeden kısılmış bir sesle, "olacağı budur işte. İnsanlar ölür."

Adamlar kendi aralarında mırıldanıyor, umut güneşle birlikte yok oluyordu.

Altair hızla etrafa bakındı. "Yapma. İnsanların nasıl işlediğini anlamayabilirsin ve hatta savaşmak için doğmamış da olabilirsin ama onların umudunu yok etmene izin vermeyeceğim."

"Hiç olmayan bir şeyi yok edemem."

"Bu savaş tamamen umuda bel bağlamış durumda. İnsanlık umuda bağlı," diye tısladı Altair, kılıcını savurarak. Sesi rüzgârın ani uğultusunu bastıracak kadar yükseldi. "Yallah! Aslan'ın yangından haberdar olması çok sürmez."

Haberdar olması mı? Gökler aşkına, şimdiye kadar çoktan kokusunu almış, görmüş, hissetmiş olmalıydı. Yakında bütün dünya duyacaktı.

İfritler çığlıklar atarak birleşmeden önce kapılardan güçbela geçtiler.

Bir ifrit ön saflardan ona doğru atıldığında Zafira eğildi. Jambiyasını karanlık askere saplarken kalbi ağzına gelmişti. Şimdilerde çok uzaklarda, Bait ul-Ahlaam'da olan Baba'nın hançerinin aksine *Safin çeliğindendi*. Yine de uzaktan yayla nişan almaktan on kat daha korkutucuydu.

Hemen yanında Kifah bir avuç fırlatma bıçağını attı, bir diğerini mızrağıyla indirmedi. Önce üç ifriti hakladı. Altair ve Nasir ağız dalaşlarına rağmen sırt sırta savaşıyorlardı, Prens'in kılıcı diğerinin tek palasından daha hızlı parlıyordu ve Zafira, Nasir'in bu yüzden mi Altair'in yanında olduğunu merak etti.

Ölüm bizi önüne katıyor.

Zafira, Macavhar'ın mırıltısıyla duraksadı. İnsanlar ve ifritler çoktan zemini doldurmuştu, insanların yanında gölgeden bedenler vardı.

Dönüp asayı hançeriyle savuşturmadan önce, bir uyarı gibi arkasında ateş çatırdadı ve o sırada parmak uçları yandı. Kifah iki isabetli mızrak darbesiyle onun yardımına koştu.

"İyi misin?"

"İyiyim," diye yanıtladı Zafira belli belirsiz bir hayal kırıklığıyla. Bir bebek bakıcısına ihtiyacı yoktu. Yaya ve oka ihtiyacı vardı.

Parlayan asaların ardı arkası kesilmiyordu. Misk'in adamları cesurca savaşıyor, tırtıklı kılıçlarını ve jambiyalarını, babalarının gururunu sonuna kadar kullanıyorlardı. Ama ilerlemeleri, Aya'nın evini arkada bırakmaları ve saraya girmeleri lazımdı. İfritler gelip durmaya devam edecekti.

Sağında bir bağırtı koptu, hemen solundan daha yaşlı bir sesin bağırtısı geldi. Ne de olsa asilerin hepsi dinç genç adamlardan oluşmuyordu. Ölümden biraz daha az korkacak kadar çok şey kaybetmiş insanlardı hepsi. Altair ilk asiye ustaca kurtarıırken Misk de yaşlı adama doğru koştu.

Zafira onu neden izlediğini, en yakın arkadaşının kalbini çalan yarı Sarasinli yarı Demenhurlu adama neden dikkat ettiğini bilmiyordu.

Ta ki okçularından biri Misk'in duymadığı bir uyarı gönderene kadar.

Ve bir asa sırtına saplandı.

Zafira soluk almayı unuttu.

İfrit asayı çıkarıp bu kez daha yüksekte bir kez daha sapladı. Misk tıkanı. Zafira asa sanki kendi kalbini deliyormuş gibi hissetti. Sesler bir nabza dönüştü. Zafira sendeledi.

Birinin yayını çaldı, oku yerleştirdi ve iyileşmekte olan yarası acıyla sızlarken oku fırlattı. İfrit yere düştü. Zafira'nın yayı düştü.

Misk düştü.

Misk, Yasmine'in kocası, arkadaşının öfkeyle, mutlulukla ve aşkla bahsettiği adam. Yalan söylemiş, gerçekleri saklamıştı ama Yasmine'i çok sevmişti.

"Zafira," diye mırıldandı Misk, kız hemen yanında dizlerinin üzerine çöküp hiçbir şey yapılamayacağını bile bile yardım çığlıkları atarken.

Biri çığlık attı. Zafira başını kaldırıp baktığında kapıların açıldığını ve Yasmine'in karanlık pusun içinden koştuğunu gördü. Gök yüzü kadar parlak mavi bir yığın. Çok geçti, çok geç.

Misk onu görünce iç geçirdi. "Yasmine."

"Biraz ayrı kalmak, Misk. Biraz ayrı kalmak," diye soludu, "sonsuz kadar değil, yaşam ve ölüm boyunca değil."

Misk şefkatli bir tebessümle elini Yasmine'in yanağında gezdirdi.

"Sonsuza dek," diye fısıldadı. "Yaşamda ve ölümdede."

Zafira'nın yüzü ıslanmıştı.

Yasmine elini Misk'in kalbinin üzerine koyduğu sırada üstlerine bir gölge düştü. Nasir büzülmüş ağzıyla çömeldi. Ölüm yağmur gibi etraflarına yağıyordu, dumansız ateşten askerler, kandan kemikten asiler. Misk hırıltılı, paramparça ve ıslak bir nefes daha aldı. Dudaklarından kan sızdı, gözleri odağını kaybetti.

Ama başını saygıyla ağır ağır eğdi. "Sul...tanım."

Zafira'nın boğazı düğümlendi. Misk'in kalbi Yasmine'in avucunun altında son kez attıktan sonra Yasmine hıçkırdı. Bir an hiçbiri kıpırdıyamadı. Zafira, Yasmine'in nefes aldığını sanmıyordu.

Nasir kıyafetinin katları arasından siyah bir tüy çıkardı ve onu Misk'in kanına değdirdi. Parmaklarıyla Misk'in açık gözlerini kaparken iç geçirdi. Yasmine'in sevdiği, güçlükle bastırabildiği bir hayranlıkla bahsettiği gözler.

"Huzur içinde uyu, Demenhurlu Mish Khaldun," diye mırıldandı.

Yasmine o zaman ağladı. Korkunç, gaddar hıçkırıklar. Şehrin gölgelerinde mavi bir mücevher. Boğuk bir sesle Misk'i kollarına aldı, kaldırdı, sendeledi. Düştü. Zafira uyuşmuş gibi izledi.

"İzlin ver ben yapayım," dedi Nasir usulca.

Misk'i kaldırdı ve Zafira, Yasmine'i yanından ayırmadan eve giden yol boyunca onları korudu. Etraflarında yaralı adamların çığlıkları ve metalin metale çarpışı duyuluyordu. Tam kuşanmış bir ölümdü, gözalcı bir koro. Misk onun değildi ama kalbi Yasmine'inkine öyle derinden bağlıydı ki onun açıklanamaz ve kontrol edilemez acısını hissetti.

Misk'in bedenini Aya'nın evinin girişine bıraktıktan sonra, "Sen de peşinden git diye ölmedi," dedi Nasir, Yasmine'e. Eline bir hançer tutuşturdu. Aytaşından kabzasıyla Misk'in hançeri. "İçeride kal. Güvende kal."

Sonra çıktı. Zafira onun peşinden savaş alanına gitmekle arkadaşının yanında kalmak arasında bocaladı. Yasmine önce yetim kalmıştı, şimdi de dul.

"Git, Zafira," dedi Yasmine bomboş bir sesle. "Hepsini öldür."



BÖLÜM 91

“**O** KİMDİ?” DİYE SORDU ALTAIR, NASİR BIÇAĞINDAKİ siyah kanları silerek yanına döndüğünde. “Sadece saçlarını gördüm. Daha önce hiç bu kadar parlak bir ton görmemiştim.”

“Misk öldü,” diye yanıtladı Nasir. Adam için özel bir hissi yoktu ama ölüm içinde bir şeyleri sarsmıştı. Belki de Zafira’nın arkadaşının görüntüsü ve gözlerindeki o boşluktandı, ruhunun onu hıçkırıklara boğacak kadar parçalanmasından.

Dahası, Zafira’nın Yasmine’in acısını öyle derinden hissetmesinden. Hepsi bir bıçak gibi tenine saplanmıştı.

Altair, Nasir’e döndü, bir asi omzuna çarptığında bile neredeyse hiç tepki vermedi. “Öldü mü?”

“O da karısıydı.”

“Burada mı?” diye sordu Altair üzüntüden kısılan sesiyle.

Nasir de gürültüye rağmen Altair’in onu duyacağını bilerek sesini alçalttı. “Olayı gördü.”

“Sultan’ın dişleri.”

Mızrağından kan damlayan Kifah kaşlarını kaldırarak aralarına girdi. "Hey. Neler oluyor?"

"Misk öldü."

"Ah." Kifah'ın yüzünden anlık bir keyif ışıltısı geçti. "O adamı hiç sevmemiştim."

Nasir dudaklarını birbirine bastırdı. Bir de ölüm karşısında nasırlaşmış olanın *kendi* olduğunu düşünürdü.

"Var ya," diye mırıldandı Altair, Nasir'in bakışından cesaret alarak. "Sanırım hayatımda ilk kez bir planım olmadan savaşa atılıyorum. Daha önce hiç bu kadar... heyecan verici bir şey yaşadığımı sanmıyorum."

"Bu bir pusu," dedi Kifah duygusuzca. Mızrağının altın ucu her dönüşte parlıyordu.

"Seni öldüreceğim," diye gürledi Nasir.

"Lütfen sıraya gir, küçük prens," dedi Altair kibarca.

"Ya gücün?" diye sordu Kifah.

Altair palasını yay şeklinde savurdu. "Şu an pek birini yakıp kül edecek havada değilim."

Nasir gelen bir asadan kurtarmak için onu ittirdikten sonra dikkatle ona baktı. "Bunun etikle hiç alakası yok, değil mi?"

Altair uzunca bir süre cevap vermedi. O arada Nasir üç ifrit öldürdü ve yeninde bir delik açıldı, Zafira da onlara katıldığında evden hâlâ pek de uzaklaşamamışlardı. Planın bu şekilde ilerlememesi gerekiyordu: Yangın başladığında sarayda olmalıydı.

Ama Altair'in şahini notu ulaştırmayı başaramamıştı ve Demen-hur'dan plan son hâlini almadan önce ayrılmış olan Nasir, annesiyle konuştuğunda zamanlamayı ancak tahminen söyleyebilmişti.

"Aravistan'da olmadığı süre boyunca bende büyü vardı. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Her gün ama her gün krallığın çektiği acıların sebebinin kendin olabileceğini bilerek yaşamayın?"

Nasıl o hissi biliyordu – en azından bir yere kadar.

"Annemizin Kadim Kız Kardeşler'den biri olduğunu bilmiyordum," diye devam etti Altair. "Büyüyü Aravistan'dan *çalmadığımı*

bilmiyordum. O yüzden de hiç kullanmadım. Kullandığımda da saraya döndüm ve sırtında bir yanık daha olduğunu öğrendim. Hafif yanıklar, değil mi? Benim hatalarımın bedelini ödediğini sanıyordum." Dalga geçer gibi devam etti. "Annemin mükemmel oğlu."

Güneş son nefesini verirken Altair'in mavi gözü tıpkı babasının-ki gibi kehribar rengine çaldı.

Zafira hareketsiz kaldı. "O neydi?"

Yer tekrar titredi ve ufukta güçlü kanatlar uzandı. Kıdemli ifritler. Onların hemen önünde ifritlerden çok daha fazla sayıda, sıra sıra dizilmiş bir ordu: İnsanlar. Sarasin askerleri.

Umut bir kez daha her yeri sardı ve Nasir bunu *hissetti*. Altair'in savaşlar duyguya bel bağlar derken bahsettiği buydu. Okçular ve büyü olayların gidişatını değiştirmemişti – *umut* değiştirmişti. Aslan'ın sık sık bastırmaya çalıştığı buydu. Onu içten ve dıştan yıkmak için babasının sesini kullanarak.

Ama Aslan'ın anlamadığı, *Nasir*'in de şimdiye kadar hiç anlamadığı şeydi: *Umut asla ölmez*.

Umut, asla katledilemeyecek bir yaratık, bütün kederli karanlıklarda alevlenen bir ışıktı. *Umutsuz bir insan ruhsuz bir bedendir*, diye mırıldandı annesi kalbinden.

"Ölebiliriz," dedi Nasir aniden.

Altair sertçe ona baktı. Geri kalan herkes de. *Rimaal*, adam Aravistan'ın müstakbel Sultan'ıydı ve birkaç düzine insanı coşturamıyorsa koca bir krallığı nasıl yönetecekti?

"Ölümü avucumun içi gibi biliyorum. Bugün bize doğru geliyor. Kaçabilir ve korkaklığımızın bu sokakları kana bulamasına izin verebiliriz. Ya da elimizde kılıçlarımızla ve kalbimizde coşkuyla ölebiliriz. Tarihte ebedileşen bir güç oluruz."

Nasir duraksadı, adamlar kendi aralarında mırıldanırken onun solukları hızlanıp sıklaşmıştı. Büyük insanlar bir konuşma yaparken ellerini nereye koyardı?

"Aravistan ile karanlık bir çağ arasında duran tek şey biziz. Farklı hayatlardan kopup gelmiş kırk kişilik bir grup." Gözleri Za-

fıra'ninkilerle buluştu ve ayrıldı. "Yaysız bir okçu. Ordusuz bir general. Bağlılık yemini olmayan bir savaşçı. Evi olmayan köylüler."

Rüzgâr seslenişini yankıladı, havayı uluyuşuyla doldurdu.

"Ve sen," diye ekledi Altair, sesinde Nasir'in saygıdan olduğunu fark ettiği bir yumuşamayla. "Tahtsız bir kral."

Nasir'in, kardeşinin sözleri karşısında hissettikleri onların gerçekliğini değiştirmiyordu. Adamlara tek tek baktı ve ağır ağır soluk verdi.

"O taht bizim. Yenmemiz gereken, sonunu getirmemiz gereken sadece Aslan ve bir ordu değil, aynı zamanda gelecek vadetmeyen bir ufuk. Hiçbir huzur vadetmeyen bir karanlık."

Mırıltılar artık uğultuya dönüşmüştü.

"Eğer soyumuz ve krallığımız için biz savaşmayacaksak, kim savaşacak?"

Uğultu bir gürlemeye dönüştü. Onaylayan yumruklar havaya kalktı, tezahüratlar yankılandı. Nasir hayatında ilk kez kendini bir illüzyona, ellerindeki bir avuç savaşçıyı birden on katına çıkaran o umut aldatmacasına kaptırdı. Altair bakışını onunkilere kilitleyerek çenesini Nasir'in hayal edebileceğinden çok daha fazla anlam ifade eden bir hareketle eğdi.

"Savaş için yaratılmamış kardeşimden büyük sözler."

Nasir ona tembelce omuz silkerek karşılık verdi. "Ben müstakbel Sultan'ım."

Altair güldü ve ölümlerine kalan dakikaları saydıklarını unutmak neredeyse kolaylaşmıştı.

Neredeyse.

BÖLÜM 92

ÖLÜMÜN ONU BÖYLE ATEŞLİ BİR COŞKUyla DOLDURMASI gerekirdi ama Zafira buna rağmen gururla dolup taşıyordu, kalbi biraz olsun hafiflemişti. Eğimli gelen güneş ışığı Nasir'in gözlerindeki külü tutuşturuyor, rüzgâr türbanının ucunu oynatıyordu. Eli, ucu hemen yanındaki kuma gömülü olan kılıcının kabzasındaydı. O, sözlere hayat veren Ölüm Prensi'ydi.

Her zerresiyle sultan olmak için doğmuştu.

Bu buruk bir düşünceydi.

"İyi iş çıkardın, Sultanım."

Nasir titrek bir kahkaha attı. "Bana böyle hitap etme."

"Neden? Tam da öyle konuştun," dedi Zafira. En etkileyici savaş narası değildi. Tehditler savuran ve çalım satan sözlerle dolu değildi, böylesi daha çok Altair'e uygun düşerdi —ki Altair'in düşüncelerinin de kendisi gibi kasıla kasıla ilerlediğini görmek Zafira'yı şaşırtmazdı— ama Nasir gibi sözlerini kısa kesmeye ve kendini sürekli tutmaya zorlanan biri için büyük bir adımdı.

Bir araya getirdiği sözcükler kılıç kullanmaktan çok daha fazla cesaret isterdi ve Zafira'nın içini coşkuyla doldurmuştu.

"Gece pek yumuşak geçmeyebilir," dedi Nasir ve Zafira adamın kulaklarının ucunda beliren kızarıklıkları görünce duraksadı.

"Geçmeyebilir," dedi.

Nasir bir adım yaklaştı. "Bir sonraki şafağı göremeyebiliriz."

"Göremeyebiliriz."

"Savaşın ortasında en son durduğumuz sefer, aklımdaki tek şey söylemediklerimdi."

Söyle bana, diye fısıldamak istedi Zafira.

Altair onlara seslendi. "Dağılmamız gerek. Kifah, sen benimle-
sin. Nasir, sen ve Zafira saraya doğru ilerleyin. Aslan bariyeri indirip araziye terk ettiğinde en az birimizin orada olması gerek. Biz de avantajı sağlayınca geleceğiz."

Nasir ayağını tozlu zemine sürttükten sonra bir pala kaldırdı. Nasir elleriyle onun ellerini tutup parmaklarını palanın etrafına sararken Zafira hareketsiz durdu.

"Sonra," dedi Nasir ona cevaben ama elini bırakmayınca Zafira bakışlarını kaldırıp Nasir'le göz göze geldi ve bunun bir söz olmadığını anladı. Nasir'in ona bakışı, ölen birinin gökyüzüne son kez bakışı gibiydi ve Zafira anladı.

Herkesin kalbinde umut yeşertmişti ama kendine hiçbir şey bırakmamıştı.

Zafira ve Nasir nihayet saraya giden dar ara sokaklardan kendilerini attıklarında Misk'in okçuları onları korudu.

Ardı ardına çekilen yayaların sesi Zafira'ya zayıflığını hatırlatan bir işkence gibiydi. Avcı Kadın Zafira. Yetim Zafira. *Asker* Zafira. Sonları yaklaşırken umuda tutunan derme çatma bir ordudaki bir çivi. Yayı yokken sudan çıkmış balık gibiydi. Kalbinde ona yol gösteren pusula olmadan terk edilmiş gibiydi.

"İfritler!" diye haykırdı Nasir.

Zafira bir asanın altından eğilerek geçti ve gücün palayı elinden düşüreceğini hesaba katmadan karşılık verdi. Dizlerinin üzerine düştü, yumruklarının arasında kum, alnında ter damlaları vardı.

Aynı asa parmaklarının yanına düştü ve Zafira birden ileri fırladı, eli bir yayın etrafına kapandı. Yayın hemen yanında karnı yarılmış, kocaman açılmış gözleri tıpkı Misk gibi boş bakan Demenhurlu bir okçu yatıyordu.

Halkı bu acıları çekecek ne yapmıştı? Dışlanmış, aç kalmış, gaz yemiş, öldürülmüştü. Boğazına safra dolarken geriye doğru sendeledi.

Ayağa kalk, bint Iskandar.

Öğürdü ve ölen okçunun sadağını çıkardı. Ölecekse bile elinde yayı ve kalbinde niyetiyle ölecekti. Deen ve Baba için. Benyamin için. Umm, Misk ve Yasmine için.

Macavhar uğuldadı, ona ilerlemesini söyledi.

Sarayın yakınlarındaki kaosun içine daldılar. Dumanların arasında Büyük Kütüphane güçlkle görölüyordu. Karanlığın içinde öfkeli turuncu dalgalar yükseliyor ve canlı kırmızılar dalgalanıyor, alevler çıtırdıyor ve kükrüyordu. Kütüphane de tıpkı büyü gibi Aravistan'ın bir parçasıydı. Oldukları her şeyin bir birikimiydi.

Bu gerçek değil, gerçek değil. Ama gerçek gibi kokuyor, gerçek gibi görölüyordu. Çığlıklar gerçektir. Gümüş Cadı'nın ne kadar güçlü olduğunun bir kanıtıydı bu ama her bir zerresi onu dizlerinin üzerine çöküp ağlamaya teşvik ederken Zafira bunu takdir edemiyordu.

Nasir onu bir hurma ağacının arkasına çekti. "Bak. Kapılar."

Zafira dumanın arasından onu gördü: Demir kapılar çifte bir iniltiyle dışa doğru açıldı. Kapının sınırından bir kılıcın kınından çıkışını andıran alçak ve yabancı başka bir ses duyuldu ve bir şey Zafira'nın tenine doğru uğuldadı. *Büyü.*

Aslan'ın bariyerleri kaldırılıyordu.

III. FASIL



BAŞLANGICIN SONU

BÖLÜM 93

SARAY KAPILARINA AÇILAN KEMERLER VARDI VE ONLARIN önünde de Nasir'in annesinin çok uzun zaman önce sipariş ettiği aslan şeklindeki bir çeşme duruyordu.

Suları kırmızı akıyordu.

Bu görüntü karşısında Nasir'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. Sokaklardan insanların ve ifritlerin yaygarası yükseliyordu ve saray duvarları boyunca uzanan daha koyu gölgelerden, görünüşte insan olan ama omuzlarındaki asalardan ifrit oldukları anlaşılan askerler çıktı.

Nasir palasını çekti. Zafira aşına olmadığı bir yayın kirişine bir ok yerleştirdi.

Derken kemerlerin ardından bir figür belirdi. Bulunmaya hakkı olmadığı bir yerde. Ele geçirmek için cinayet işlediği bir konumda.

Gecenin Aslanı. Müthiş özgüvenli ve göz korkutucu derecede dramatik.

Hayır – o şeylerin ikisi de değildi. Şu an değil. Panik duruşunu etkiliyor, kehribar gözlerinde parlıyordu çünkü en çok değer ver-

diği şey kül oluyordu. Bitkin ve onları gördüğüne şaşırmış gibiydi; tuhaf bir görüntüydü çünkü Aslan duygularını gizlemekte her zaman çok mahirdi.

Öne uzattığı avuçlarında gölgeler birikti.

Nasir palasını kınına yerleştirdi.

Mademki Aslan bir gölge oyunu istiyordu, Nasir de ona istediğini verecekti. Aslan'ın hareketlerini taklit etti, kendi ellerini kaldırdı ama yeterince hızlı değildi. Karanlık onlara doğru fırladı, aradaki çeşme paramparça oldu, taşları avluya dağıldı. Zafira çılgık atarak yere düştü. Nasir sendeledi ama ayakta kaldı.

Aslan beklemedi. Kapılara doğru fırladı, hâlâ alevler içinde yanan Büyük Kütüphane için onları bırakıp gitti. Nasir izledi ve kendini alçak biri olarak görmese de Aslan'ın telaşından ve ardından narin yüzünün dehşetle değişerek onu olduğu yere mihlamasından büyük bir keyif aldı.

Ateş, duman ve havadaki son közler birer birer yok oldu.



BÖLÜM 94

İLLÜZYON GÖZDEN KAYBOLUNCA ZAFİRA RAHATLAYARAK bir nefes verdi. Aslan'ın dehşeti yerini kahkahaya bıraktı ve Zafira bir yanının bu sese verdiği tepkiden hoşlanmadı. Aslan onunla alay edildiğini fark ettiğinde, birkaç saniye içinde rahatlatma hissi öfkeye dönüştü. Avuçlarında toplanmış karanlıkla hızla döndü.

Nasir hazırды.

Gölgeler olağanüstü bir fırtınadaki gök gürültüsü gibi çakıştı, hiddet avluyu tutuşturdu. Zafira dikkatle bir adım uzaklaştı, ifritleri görmeye çalışarak yayını ileri geri oynattı, yarası her hareketinde onu hafifçe uyarıyordu. Gölgeleer hiç durmuyor, molozları ve kumları oynatıyor, Zafira'nın saçlarını yüzüne doğru ucuruyordu.

"Beni öldüreceksin demek," diye yükseldi Aslan'ın sesi kaosun ortasından. "Güya senin hakkın olan tahtı almak için."

Zafira, panikle Nasir'e baktı ama sözcükler onda pek bir hasara neden olmadı.

"İçler acısı."

Nasir dişlerini gıcırdattı ve Aslan aralarındaki mesafeye rağmen bunu fark etti.

"Asla yeterli olmayacaksın. İnsanlar seni asla sevmeyecek," diye devam etti Aslan ağır ağır, bir yandan tüm gücüyle gölgelerini yönetirken.

Nasir'in ağzından gıcırtılı bir ses kaçtı ve Zafira onun babasını gördüğünü anladı. Onu duyduğunu. Ölü bedeninin ağırlığını hissettiğini. Gökler aşkına. O canavarın çenesini kapamak için bir şeyler yapması gerekiyordu.

"Bir katil," diye kışkırttı Aslan ve Zafira irkildi. "Altı üstü birkaç kelime bilen, yaralarla dolu bir çocuk kral."

Nasir'in gölgeleri dalgalanmaya başladı ve Zafira o an anladı. Sözlerin kendisinden çok, onların bir zamanlar babası tarafından söylenmiş olduğunu hatırlamak yaralıyordu onu.

"Nasıl yönetmeyi düşünüyorsun, mankafa?"

Nasir'in gölgeleri kayboldu.

Ellerini indirdi ve Aslan'ın gölgeleri ona çarptı, onu fırlattı. Nasir metal kapılara doğru savrulurken Zafira bağırdı. Nasir hiç ses çıkarmadan yere düştü.

Ve kıpırdamadı.

Zafira çılgınlığını yuttu ve okunu fırlattı. Ok avlu boyunca tısladıktan sonra Aslan onu ölümcül yolunda yakaladı.

Ne yapması gerektiğini hatırlayınca Zafira'nın kalbi ağzına geldi.

"Tanık olduğum günbatımlarının sayısını unuttum, öldürdüğüm insanların ve yalayıp yuttuğum kitapların – işte bu kadar uzun zamandır bu dünyadayım, *azizi*. Gerçekten de bir dal parçasıyla beni öldüreceğini mi düşündün?" Oku ikiye bölerek Zafira'yı karanlığın içine hapsetti.

Bint Iskandar.

Macavhar'ın korkusu da tıpkı gölgeler gibi onu ele geçirdi. Gölge-ler etrafını sardı, inatla esiyor, ciğerlerindeki havayı söküp alıyorlardı.

Zafira korkup sinmeyi reddetti. "Peki sen gerçekten de Aravistan'ın tarihini yakacağımızı mı sandın?"

Zafira, Aslan'ın sonunu en çok değer verdiği şeyin getirecek olmasının ironik olduğunu düşündü. *Tabii ben yaşarsam.*

Aslan onu duymazdan geldi. "Seni zayıfların yanına çeken ne, azizi?"

"Ben..." diye itiraza girişmişti ki ona bir cevap vermek zorunda olmadığını fark etti. Ona hiçbir şey borçlu değildi. "Bırak beni."

"Çok cesurca," dedi Aslan cık cıklayarak. "Öldürsem nasıl olur?"

Aslan dikkatle birbirini izleyen iki nefes arasında çeşmenin yıkıntılarından uzaklaşarak, avlunun ortasında Zafira'yı saran gölgelere doğru ilerledi. Uzun parmakları Zafira'nın boğazından kayarak çenesini kavradı. Zafira'nın boğazından akan kan sıcak ve yoğundu. Zafira ürperdi.

Pençeler. Karlar aşkına.

"Neden?" diye sordu Aslan birden. Soru öfkeli ya da sinsice değildi. Sadece anlamaya çalışıyordu. "Neden beni durdurmak için bu kadar uğraşıyorsun?"

Gökler aşkına, gerçekten delirmişti.

"Etrafına bir bak," dedi Zafira, sesindeki isteriyi gizlemeye çalışarak. "Güneş nerede? İnsanlar nerede? Ghameq'i kontrol etmiş olabilirsin ama onun sınırları vardı ve ondan korksak bile tanıdığımız bir şeytan, tanımadığımız bir azizden iyidir."

"Senin aradığın şeytan mı, azizi?" Onunla dalga geçiyordu. Sonra kızın yüzünü okudu ve başını yana eğdi. "Benim halkım da sizin gibi özgür olmayı hak etmiyor mu? Aynı etten kemikten yapılmış başkalarının yanında durmak ama yine de aşağı görülmek nasıl bir his, biliyor musun? Hiçbir şeyi hak etmeyen biri olarak görülmek?"

Elbette biliyordu. Bütün kızlar bu talihsiz gerçekle doğardı.

Başı geriye doğru çekilmiş olmasaydı Aslan'ın ayağına tükürürdü. "Özgürlük böyle aranmaz. Davan bir zamanlar soylu bir dava olabilir ama uzun zaman önce yolunu şaşırdın."

Aslan dilini şaklattı ama Zafira şaşırmadı. Gerçeği kabul etmeyecekti. "Asla, azizi. Gerçi ruhumun neden intikam peşinde koştuğunu ne zaman unuttuğumu merak ediyordum. Bilgiyi, bu sözcüğü

yüzüme dövme yaptıracak kadar çok istememin nedenini. Sharr'ın beni delirttiğini düşünmüştüm ama aslında o berbat kitap yüzündendi. Benden geçmişimi çaldı."

Macavhar onun öfkesi karşısında geri çekilmedi. Hayır, onun öfkesi Aslan'inkine denkti. Siyah hançerin Zafira'nın elinde olmasını istedi. Bıçağın Aslan'ın göğsüne saplanmasını istedi. Ama gölgeler Zafira'yı olduğu yerde tuttu.

O kadar yakındı ki Aslan'ın kalp atışını duyabiliyordu.

"O zamanlar bile hep yazılı sözcüklere düşkün biriydim. Anımı gördün. Babamı taşıyıp öldürerek eğitim almamı engellediklerini gördün. Biri bir şeyden mahrum bırakıldığında, onun için can atması normal değil mi? O mahrumiyet şiddetle birlikte geldiğinde, o arzu da aynısını taklit eder."

Böylece her şeyi azar azar toplamıştı. Benyamin'in kütüphanesiyle başlamış, bizzat Safin'den Safin dilini öğrendikten sonra o bilgiyi kendi karanlık saltanatını kurmak için kullanmıştı. Yetmemişti. Halkıyla birlikte Sharr'a sürülmüş ve özgürlüğünü beklerken Ghameq'i kullanarak Büyük Kütüphane'den bulabildiği her şeyi yalayıp yutmuş, efsunlarda ve Aravistan'ın uzun zamandır kayıp olan sırlarında uzmanlaşmıştı.

İstemiş ve almıştı; sonsuz bir arzu, açgözlülük yaratmıştı. Bilgiden güç istemiş ve güç de gözlerinin Yıldızlı Taht'a kaymasına neden olmuştu.

Zafira noktaları birleştirirken Aslan onu izledi. "Halkımın yaşayacağı yer Sarasin. Safinlerin mezarlığı, onların pisliğiyle kirlenmiş bir yer değil."

Peki ya kalp? diye soracaktı neredeyse ama açıldı, değil mi? Büyü olmadan kendi türü için bir ev yaratıp bir diğerini yok edemezdi, ayrıca Kız Kardeşler'in güçlendiricilerinin sağladığı kısıtlı parçalarla istediği her şeyi yapamazdı. Hem bütün büyüü kendine saklayıp Kadim Kız Kardeşler'in kendileri kadar güçlü olabilecekken neden büyüü paylaşp belaya davetiye çıkarsındı ki?

"İşte özgürlük isterken sen de en az sana yanlış yapanlar kadar zalim ve korkunç oldun," dedi Zafira. "Bu da sana zindanda olmak dışında hiçbir hak vermez."

Aslan onu tiksintiyle bıraktı. Kız Kardeşler ifritleri Sharr'a hapsederek hata yapmıştı. Onları bir sığır sürüsü gibi bir araya getirip bir adaya terk etmekle hata yapmışlardı. Ama bir hata, diğerini meşrulaştırmazdı.

Zafira, Aslan'ın geçen her anla beraber bir şeyler planladığını ve hesap yaptığını bilerek dikkatle nefes aldı. Aslan parmağını büktü ve gölgeler onu iyice sıkarak başını döndürdü.

Bint Iskandar.

Zafira nefes almak için uğraştı. Aslan neredeyse boyun eğmiş bir iç çekişle Zarifa'nın yanından sarkan heybeye uzandı ama ânında ciyaklayarak doğruldu.

Göğsünden siyah kana bulanmış altın bir uç çıktı.

Karanlık duman gibi dağıldı ve saray göründü. Altair ve Nasir de öyle. Avlu ifrit cesetleriyle doluydu.

Zafira geriye doğru sendeledi ve Kifah mızrağını çekip Aslan'a bir kez daha saplamak için hazırlandı. Ama Aslan —her ne kadar çökmüş ve soluk soluğa olsa da— yumruğunu sıktı ve Kifah boyunda bir mengeneyle dizlerinin üzerine çöktü. Diğer bileğinin bir hareketiyle de Kifah'a yardım etmek için koşan Altair savruldu.

Birkaç saniye sonra Aslan'ın göğsündeki delik tekrar birleşti, geride bir damla kan bile kalmadı.

Kehribar gözlerini kırptırarak ona baktığında, az önce içinden mızrak geçmiş bir adama benzemiyordu. Daha çok sıkılmış gibiydi.

Kalp ona büyü sağladığı sürece onu yaralamak imkânsız olacak. Onu yaralayana kadar da kalbi geri alamayacağız.

Siyah hançer çizmesinin içinde buz gibi ve hazır, zonkluyordu. Ama Zafira, Aslan onu kolaylıkla alt edebilecekken hançere uzanmaya cesaret edemedi. Hayır, onu hazırlıksız yakalamalıydı.

Kalp onu zayıflatıyor.

Feci bir an boyunca Zafira, Macavhar'ın Nasir'den ya da Alta-

ir'den bahsettiğini sandı ama Aslan ellerini indirince alnında parlayan teri fark etti. Bitkinlik.

Çal onu.

Ama – kalp onun *daama* bedeninin içindeydi.

Macavhar güldü. *Biz seni ne zaman yanlışa yönlendirdik?*

Zafira kitabın ses tonu karşısında, o gülüşün korkunç güzelliği karşısında donup kaldı. Zihninde kitabın sesi dolaşırken ne yaptığını, bir adamı hiçbir faninin yapamayacağı şekilde ikiye böldüğünü hatırladı.

Aslan onu izledi.

“Arkadaşlarının yardımına koşması dokunaklı.” Bakışları yoğundu. “Bana katıl, *azizi*.”

Zafira dalga geçti. “Beni öldüremeyeceğin için mi?”

“Onları öldürmekle kalmayacağım,” dedi ve Zafira gözünün ucuyla Nasir’in Kifah’ın boynunu ezen mengeneyi açmak için bir gölge tutamını kullandığını gördü. “Onların içini açıp bağırsaklarını birbirine dikeceğim. Tıpkı iki haftadan kısa bir süre önce Safinlere yaptığım gibi. Başlarını kesip onlarla saray kapılarını süsleyeceğim.”

“O zaman insanlar seni sevecek mi?” diye sordu Zafira, safra boğazında yükselirken.

“Yeterince korku yaratırsan insanların başka seçeneği kalmaz.”

Aslan’ın eli havayı kesti ve gölge filizleri ona doğru dalgalandı. Zafira, Macavhar’ı koruma niyetiyle kollarını açtı ama gölgeler ona ulaşmadan durdu.

Ortaya çıktığı gibi hızla dağılan siyah bir kalkana takıldı.

Nasir.

Altair ve Kifah arkadan gelirken Nasir eldiven hançerlerini çıkardı. Aslan dördüne şöyle bir baktı ve sanki silahları birer oyuncakmış, sanki her biri ayağının altındaki zemin kadar önemsizmiş gibi bir kahkaha attı.

Sarayın her köşesinden ifritler çıktı. Saray kapılarının dışından daha fazlası gelerek etraflarını sarıyorlardı. Asalarının çitirtisi havada yankılandı. *Hançer, hançer, hançer* – onu şu an dışarı çıkara-

mazdı. Çıkardığı an Aslan kolunu bedeninden koparırdı. Silahları gerçekten de oyuncaktı.

Aslan yavaş yavaş ilerleyen ordusunu izlemek için hafifçe döndü ve keskin bir nefes alarak donup kaldı.

"Baba?"

Zafira hareketsiz kaldı. O tek sözcük sonsuz bir acıyla yüklüydü ve uzun, şaşkınlık dolu bir an boyunca kimse kıpırdamadı. Aslan inlemeyle hıçkırık arasında bir ses çıkardı.

Şimdi, bint Iskandar.

Aslan ileri doğru sendeledi. Korkutucu bir acıma duygusu Zafira'yı olduğu yere mıhladı. Nasir, Altair'e baktı. Kifah gözlerini kıstı. Kimi görmüştü? Bir ifritin onların yaşam hakları için savaştan lideriyle oyun oynayacak hâli yoktu.

Kalp, diye directti Macavhar ve Zafira, Nasir ve Altair'in yanından koşarak geçti, ta ki Aslan'ın gördüğünü görene kadar.

Altair'inki kadar parlak, mavi gözleri olan bir Safin öne çıktı. Bu, Zafira'nın Macavhar'ın görüşünde gördüğü adamdı. Ama şimdi kanlar içinde değildi, bedeni çürüklerle kaplı değildi. *Babası*. Yaşıyordu.

İmkânsız.

Ve eğer Zafira da onunla aynı yüzü görüyorsa, karşısındaki bir ifrit olamazdı. Bu bir illüzyondur – *laa*, bir tezahür.

Kaderin korkunç bir cilvesi.

Aslan'ın bu kadar derinden yaralandığı, ona aynı şeyi yapmayı düşünecek kadar korkunç bir hata yaptığı tek bir kişi vardı. Gücüyle kimsenin farkını anlamayacağı kadar gerçek bir illüzyon yaratabilecek tek bir kişi. *Gümüş Cadı*.

Safin ağır ağır ona doğru ilerlemeye devam etti ve Zafira o an bunun bir tezahürden fazlası olduğunu anladı; dikkat dağıtmak içindi bu ve o da bir aptal gibi öylece duruyordu.

Zafira koştu, Macavhar'ı göğsüne sıkıştırdı ve Aslan'ı tozlu, sert taşlara doğru itmek için iki elini birden kullandı. Aslan *oflayarak* Zafira'nın altında kaldı.

Buz gibiydi. İrkilmişti. Korkmuştu. Gözleri delicesine bakıyor, pek bir şey görmüyordu.

Acıma, Zafira'nın aldığı nefesi titretti.

Hayır. Odaklan.

Aslan'ın yakasını tutup ikiye ayırarak göğsünü ortaya çıkarırken elleri titriyordu. Aslan direnmeye başladı. Onunla mücadele etti, gölgeler avucunda birikti ve Zafira siyah hançeri tenine değdirdiğinde silinip gittiler.

Panik, Aslan'ı felç etmişti.

Zafira'yı da.

Ne yapmam gerektiğini söyle bana, diye yalvardı Macavhar'a.

Altair, "Yap şunul" diye bağırdı.

Aslan'ın bakışları berraklaştı.

Zafira telaşla titredi ama Macavhar onun elini sakinleştirdi.

Ve çalıntı siyah hançeri göğsüne daldırdı.

Aslan boğulur gibi bir ses çıkardı. Zafira çığlık attı.

Bize güven, dedi kitap yalnızca ve Aslan, sanki o da Macavhar'ın komutunu Zafira gibi yüksek sesle duymuş gibi dondu. Zafira'nın avucunda kandan bir çizgi vardı, kafasının içinde bir şarkı. Parmakları kabzayı daha sıkı sardı.

Ve hançer derine inerek Aslan'ı boylu boyunca yarıdı.

"Bu sana ait değil," dedi ve atan kalbi onun göğsünden çıkarıp aldı.

BÖLÜM 95

NASİR, ZAFİRA'NIN ASLAN'IN ÜZERİNE ATILDIĞINI gördü ve karanlık bıçak gibi kesildi. Korku ciğerlerindeki havayı çekip aldı. Sonra Zafira elinde kalple birlikte ayağa kalktı, kolundan aşağı kan süzülüyordu. Aslan kalkmaya çalıştı ama yığılıp kaldı, büyü olmadan, bir şifacı olmadan mücadele ederken soluk soluğaydı.

Siyah hançer göğsündeydi.

Avlunun taşları kanıyla lekelenmişti. Ölüyordu.

Baba dediği safin yaklaştırmaya devam etti. Siyah saçlı ve mavi gözlüydü, Aslan'ı andıran bir asilliği vardı. Ve değişmeye başladı – yüzü değişti, bedeninin kıvrımları belirdi, saçları bembeyaz oldu.

Onu birden tanıyınca Nasir'in midesi altüst oldu.

Annesiydi. Aslan'ın zarar verdiği, dünyanın zarar verdiği. Yeminini tutmuştu ve Nasir gururla dolup taşıyordu.

Aslan hırıltılı bir kahkaha attı. "Bu çok zalimceydi, Anadil. Senin için bile."

Sesi kederli, kırılgan geliyordu.

"Sen bana zarar verdin," dedi Gümüş Cadı ve Nasir onun sözlerindeki acının her zerresini hissetti. "Başka hiç kimsenin yapamayacağı kadar."

"Seni hiç kimsenin sevemeyeceği kadar *sevdim*."

Anadil'in neşesiz kahkahası çatladı. "Sen benim *gücümü* sevdin, tıpkı Kız Kardeşlerimin sadece *gücümü* sevdiğini iddia ettiğin gibi. Sen beni mahvettin. Onlar ölürken bile bana ikinci bir şans verdiler."

Aslan'ın yüzü pişmanlıkla şekil değiştirdi. "Hayır. Bir yanımla seni sevdi, tıpkı senin de beni sevdiğin gibi."

Yalan, diye düşündü Nasir sersemlemiş hâlde ama annesine güveniyordu. Gümüş Cadı, Aslan'ı hiçbirinin tahmin edemeyeceği kadar iyi tanıyordu ve annesi yavaşça Aslan'ın yanına diz çökerken Nasir kafasındaki uyarı çanlarını görmezden gelmeye çalıştı.

Aslan, kadına bakmak için yüzünü çevirdi ve Nasir, Kız Kardeşler ifritleri hapsetmeseydi hayatları ne kadar değişik olurdu diye merak etti. Safinler gururlarını bu kadar şiddetle yaşamasa idi.

Belki de Nasir arzu dolu bu hayale kendini kaptırmamış olsaydı, Aslan öne atılmadan hemen önce kehribar gözleri parladığında hazır olurdu.

Derken Gümüş Cadı bir çığlık attı.

Nasir'in kanı buz kesti ve içgüdüsel olarak ânında harekete geçti. Öfkeyle. Anılarıyla.

Annesi çığlık atmıştı.

BÖLÜM 96

ALTAIR PEK ÇOK ŞEYİ SEVDİĞİ GİBİ ONU DA SEVİYORDU: Sevgisine karşılık alamadığında bile.

Düşünmek, annesini anlamaya çalışmak için yılları vardı. Gençken, annesinin hiç var olmamış olmasını dilerdi. Büyüdüğünde, öldüğü için annesine öfkelenmişti. Sharr'da gerçeği, annesinin ölümünü tasarladığını, çok sevdiği oğlunun ruhunda derin bir yara açtığını öğrendiğinde, eh, üzölmüştü.

Güç, acının babasıdır. Zalim bir anne değildi, kötü bir anne de. Daha ziyade annelik için yeterli donanıma sahip değildi, kendi hatalarına ve başarısızlıklarına, bunların sonuçlarına fazla takılmış ve bedelini hem o hem de Nasir ödemişti.

Yine de annesiydi işte. O da onun oğluydu. Ne kadar sınanırsa sinansın varlığını sürdüren bazı bağlar vardı.

Senin altından bir kalbin var, demişti annesi bir seferinde.

O yüzden mi bu kadar ağır geliyor? diye sormuştu Altair.

Ve şimdi, annesi çığlık attığında, damarlarında akan kanın her zerresi bir anda durmuştu.



BÖLÜM 97

ZAFİRA, ASLAN'IN İLERİ ATILIP DIŞLERİNİ GÜMÜŞ CADİ'nin etine geçirdiği ânı gördü. Si'lah kanı için son bir çaba. Güç için. Anadil çılgılık attığında her yer dehşetle doldu.

Sonra iki kardeş aynı anda harekete geçti.

Düşünmediler, tereddüt etmediler. Doğal güdülerle hareket ettiler. Bilinçle kısıtlanmamışlardı.

Nasir'in avuçlarından gölgeler süzüldü, Altair'inkilerden ışıklar saçıldı.

Büyü gümbürtülü bir çarpışmayla birleşti ve uğultulu bir zirveye taşındı. İki ışık da Aslan'a çarptı; siyah ve beyaz, sarayın avlusundan yükselen ve bulutların arasında kaybolan, Zafira'nın hayal edebileceği her renkle benek benek parlak, yanardöner bir büyü sütunu hâlinde birleşti.

"Kahrolası Guljul," diye soludu Kifah.

Onu kurutuyor, gücünü son damlasına kadar Aravistan'a akıtıyorlardı. İfritler ciyaktadı, gölgelere doğru kaçıştılar. Zafira nefes almakta güçlük çekti, saf ve kırık bir şey içini altüst ediyordu. Kifah

ona geri çekilmesi, *uzaklaşması* için haykırana kadar sanki onu çekiyormuş gibi yanardöner büyü yumağına doğru ilerledi.

Gümüş Cadı, Zafira'nın elini yakaladı. Yüzü yaşlarla ıslanmıştı.

"Onların başladığı şeyi bitir." Zafira'yı buraya o çekmişti. "Onun zihni Macavhar'a ait."

Nasıl diye sormasına kalmadan geriye doğru sendeledi. Anılar her yanını sardı, vahşi ve güçlü bir duygu seli. Aslan'ın çocukluğu, ergenliği. Yetişkinliği. Yalnız, hep yalnız. Onun anıları Kız Kardeşler'inkine karışırken, Zafira'ya hiç yaşamadığı ama bağından dolayı daima taşıyacağı yeni bir hayat akıtırken Macavhar ellerinde titredi.

Uğultu silinip yerini sessizliğe bıraktı.

Nasir'le Altair ellerini indirdiler ve pus yavaş yavaş silindi.

Aslan'ın yattığı yerde şimdi bir ağaç duruyordu, karanlık dalları bir şeye uzanmaya çalışan parmaklar gibi göğe doğru kıvrılıyordu. Hemen dibinde, kehribar gözleri dünyaya kapanmış bir ceset yığılmış yatıyordu.

Zihin, beden ve ruh, dedi Macavhar usulca. Kız Kardeşler çok uzun yıllar önce onu bu şekilde yenmek istemişlerdi.

"Neden?" diye fısıldadı Aslan. Ama sesi başka bir yerden geldi. *Hayır* – Macavhar'dan, Aslan'ın bir parçasının sonsuza dek yaşayacağı Zafira'nın kalbinden.

Aslan'ın yakarışındaki acı karşısında gözlerini kapadı. Babasını ondan çalan Arz'ın karşısına dikilip aynı soruyu sormamış mıydı o da?

Gümüş Cadı siyah ağaca, Aslan'ın ruhunun tezahürüne bir elini dayadı. Neredeyse sevgi doluydu. Bir yanı onu gerçekten sevmişti, tıpkı Aslan'ın da onu sevmiş olabileceği gibi.

Anadil gözlerini kapayıp yeni bir dünyaya açarken Zafira izledi.

"Hepimiz ölüm vaadiyle doğduk," dedi Zafira usulca, dallardan birinde tek bir gül, beyaz bir yabangülü tomurcuklanırken. Bu bir armağandı. "Sen, kendininkini çok yaşadın sadece."



BÖLÜM 98

NASIR BUNUN GERÇEK OLDUĞUNA BİR TÜRLÜ İNANAMIYORDU. Babasını kontrol eden, onun tasmaşını elinde tutan, onu durmadan küçümseyen canavar ölmüştü. Önce Gümüş Cadı konuşarak avluya çöken trans hâlini bozdu.

“Kalp. Hemen Sarasin’e gitmeliyiz.”

Bir zamanlar Kadim Kız Kardeşler’den birine ait olan kalp, Zafira’nın yumruğunun içinde dehşetle atıyordu. Rengi öyle koyu bir kırmızıydı ki neredeyse siyaha dönmüştü. Nasir onun bakışına karşılık verdi ve şüpheyi gördü çünkü Macavhar bunun imkânsız olduğunu söylemişti.

Nasir büyüü hiçbir zaman Zafira kadar önemsememişti. Altair gibi büyüünün tekrar canlandırılması için on yıllar boyunca çabalamamıştı. Kifah için bir intikam göstergesi olabilirdi ama onun için böyle değildi. Hayır, ona göre büyü yıkımın ve acının işaretiydi. Ailesini mahvetmiş ve yaşamına karanlığın çökmesine sebep olmuştu.

Yine de büyüünün geri gelmesini istiyordu — onlar için, kendi kurduğu bu yeni aile için.

Sarayın kapılarına beş at getirdi.



BÖLÜM 99

GECENİN KÖRÜNDE ATLA YOLCULUK ETMEK, O NAL SESLERİNİN gürültüsü heyecan verici bir özgürlüktü. Kifah sokaklardan geçerken uluyor, bu da şehirdeki yıkımı ve Zafira'nın ellerinde ölmekte olan kalbi görmezden gelmeyi biraz olsun kolaylaştırıyordu. Dünyaya kapanan o kehribar gözleri her hatırladığında hissettiği o kayıp duygusunu.

Büyü, diye hatırlattı kendine. Yıllardır ama yıllardır sürekli düşünüyordu ve arzuladığı şey.

İşe yaramayacak, dedi Macavhar yine.

Zafira onu duymazdan geldi, tıpkı organın olması gereken kırmızıdan çok daha koyu, siyah parıltısını görmezden geldiği gibi. Atışı istikrarlı, ümit vericiydi. *Yozlaşma*. Kız Kardeşler'in elleriyle yarattıkları minare, kalbi Aslan'ın kötülüğünden muhakkak kurtarırdı.

Macavhar sadece iç geçirdi.

Zafira'nın ne kadar inatçı olabileceğini yeni yeni öğreniyordu. Umuda kendini ne çok teslim ettiğini. Buraya kadar gelmişlerdi. Eğer kalbin yaşayacağına *inanmazsa*, yaşamasını nasıl beklerdi?

Bir asır öncekini andıran görkemli bir dünyada yaşayacaktı. Damarlarında büyü gürül gürül akacak, ellerinde ayaklarında uğuldayacaktı. Sadece onun da değil, *herkesin*. Aravistan yeniden geliyordu.

Olmak zorundaydı. Kendine aksini düşünme iznini veremezdi.

Leil'deki saraya ulaştıklarında gece yavaş yavaş çekilmeye başlamıştı. Kraliyet minaresine yöneldiler ve Zafira, orada Yüce Çember'den üç Safin'in onları beklediğini görünce şaşırdı. Zümre parıldayan kuleye yaklaşırken beklenti Zafira'nın ciğerlerini sıkıştırıyordu.

"Off," diye haykırdı Altair, minarenin en tepesine çıkan spiral basamakları görünce.

Nasir ona bezgin bir bakış atarak bir girintide gözden kayboldu ve çok geçmeden bir ipin gıcirtısı sessizliği böldü. Binlerce gaz lambası titreşerek canlandı ve ayaklarının altındaki zemin yükselmeye başladı.

Kimse konuşmadı. Herkes Zafira'nın ellerindeki kalbe dikmişti gözlerini.

"Yavaşlıyor," diye mırıldandı Zafira.

Makara gıcırdadı ve zemin yükseldikçe yükseldi, en nihayet tiz bir sesle durdu.

Zafira'nın tenini serin bir hava okşadı, boynunun etrafından tıpkı Aslan'ın karanlığı gibi nazik bir okşamayla esip geçti ve Zafira gecenin içine adım atarken soluğunu tuttu. Diğerleri de sessizce onu takip etti.

Sarasin ayaklarının altında uzanıyordu, karanlığın mükemmel kuşbakışı manzarasına yer yer rüzgârda uçuşan korları andıran ateş parçaları serpiştirilmişti. Taştan eller ebedi bir duaya açılmış gibi göğe doğru uzanıyordu. Sharr'da Macavhar'ı kavrayan ellerle aynı alacalı gridendi.

Kimse konuşmadı. Zafira herhangi birinin nefes almaya bile cesaret ettiğini sanmıyordu.

Adımları döşemenin üzerinde kalp atışları gibiydi. Ciğerlerinde

bir davul gümbürdüyordu. Macavhar da nefesini tutmuştu çünkü nihayet o da umuda tutunabileceğini öğrenmişti.

Zafira yolu ancak yarılamıştı ki bacakları titreyerek oldukları yerde durdu.

"Hayır," diye haykırdı.

Kalp

ellerinde

paramparça olurken.

Seni uyarmıştık, dedi Macavhar ama o bile kendini beğenmişlik taslamanın bir yolunu bulamadı.

Zafira'nın içindeki acı ağzından bir hıçkırıkla döküldü. Rzgr hızlandı, ellerinin arasından esti, küller dağılıp geceye savruldu, ellerini çıplak bıraktı.

Boş.

Zafira titrek bir nefesle dizlerinin üzerine düştü.

Kifah'ın kısık çığlığını umursamadı. Altair'in çıkardığı boğuk sesi. Nasir'in uçuşan tozların arasından parmaklarını geirişini. Gümüş Cadı, her çöküş ânının tanığıydı.

Hayır. Zafira, bu uğurda len Deen'i düşündü. Bu uğurda her şeyini kaybeden Yasmine'i. Misk'i ve fedakrlığını. Benyamin'i ve hayallerini.

Ona büyünün tılsımını öğreten, göğüs kafesini aralayıp ruhuna arzuyu eken Baba'yı. Parmaklarıyla kalbindeki sızıyı ovuşturdu.

Hiçbir zaman, asla doymayacaktı.

"Nasıl?" diye fısıldadı.

O ağlarken zümre sessiz kaldı. Kimse umuttan bahsetmedi çünkü hiç umutları yoktu.



BÖLÜM 100

ZAFİRA O TAŞTAN AVUÇLARIN GÖRÜNTÜSÜNE DAHA FAZ-
la dayanamadı. Bomboştı. Onun göğsü, ciğerleri, kalbi ka-
dar boş. Ellerini zemine bastırdı, tozlar tenine batıyordu ve
bu korkunç kâbusla görüşü bulutlandı.

"Avcı Kadın."

Gümüş Cadı'nın sesini neredeyse duymayacaktı, sanki kendi
de duyulmak istediğinden emin değil gibiydi. Zafira gülmek istedi.
Artık Avcı Kadın falan yoktu. Avcı yoktu. Arz yoktu, Sharr yoktu,
gölgelerin fısıltısı yoktu, büyü yoktu.

Büyü yoktu.

Yine de Zafira dönüp ona baktı. Kalan son Kadim Kız Kardeş.
Solmaya başlamış ay ışığı onu ve avuçlarındaki kanı aydınlattı, aya-
ğının dibindeki koyu taşa damlıyordu.

Ellerinde bir kalp vardı. Canlı ve atan, gördüğü diğer bütün
kalplerden parlak.

Kendi kalbi.

"Bütün bir krallık için büyüye karşı gereğinden uzun yaşamış

bir gardiyan için büyü," dedi Gümüş Cadı özlemle, oğulları ona merakla bakarken. "Kardeşlerin arasında kalbini çıkarmayan bir tek bendim. Kendi gücünü tutan bendim ve onların kendi güçlerinden nasıl bu kadar kolay vazgeçtiğini anlayamamıştım. Benden bunu hiç istemediler ve şimdi anlıyorum ki isteyecek olan onlar değil, sensin.

"Krallığım."

Zafira öksürdü, hıçkırığı kahkahaya dönüştü. Altair de ona katıldı, şaşkınlıktan kulak tırmalayıcı bir ses çıkardı.

Kifah boştaki elini göğsüne bastırarak boğuk bir sesle, "Buna daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum," dedi.

Nasir gülümseyişini gizleyemedi ve ay tanıklık etme hevesiyle bulutların arasından çıktı.

Zafira bir adım ilerledi. Durdu. Elleriyle ne yapacağını bilemedi. Çığlık atmak istedi, mutluluğu bütün halifelikte, bütün Aravistan'da hissedilsin istedi.

Gümüş Cadı ona kalbi almasını işaret etti. "Bu onur senin."

"Benim mi?" dedi Zafira nefesi kesilerek. "Ben... Ben buna herhangi birinizden daha çok layık değilim." Diğerlerine baktı; arkadaşlarına, yoldaşlarına. "Kifah, bu senin intikamının tamamlanması. Güm— Anadil'in kefaretinin son ermesi. Bu senin kalbin. Nasir, bu senin hayatını mahveden şeyin zıddı. Altair, sen — on yıllardır bu planı yapan sensin."

"Ama sen olmasan bunların hiçbirisi mümkün olmayacaktı," dedi Nasir karanlıklailmekilmek olmuş bir sesle ve Zafira onun gözlerindeki şevkle ısındı.

"Unutacağımızı sanmadın, değil mi?" diye sordu Kifah bir kaşını kaldırarak.

O senin, bint Iskandar.

Zafira, Gümüş Cadı'yla göz göze geldi ve kalbe uzandı. Diğer Kadim Kız Kardeşler'den daha üstün olan gücünün ta kendisi. Zafira parmaklarının altında hızla atan yığını hissettiğinde soluğunu tuttu ve boğazında bir kahkaha düğümlendi.

Beklenti içine aktı, onu sessizleştirdi.

Zafira taştan ellere doğru döndüğünde hepsinin nefeslerini tuttuğunu anladı. Büyünün tanidik uğultusu kolaylıkla damarlarına yerleşti. Macavhar onun neşesinin keyfini çıkardı. Organı dikkatle kaidenin ortasına yerleştirene kadar parmaklarının arasından her damlayışlarında tıslayan kanlar süzüldü.

Uzunca bir an hiçbir şey olmadı.

Sonra eller büyük bir iniltiyle yükseldi ve son kalbin etrafına kapandı.

BÖLÜM 101

NASİR BU ÂNİ HAYATI BOYUNCA UNUTMAYACAKTI. YER-
yüzünün verdiği soluğun saçlarını dalgalandırışını. Sa-
fin'in gözlerinin kapanıp uzun zaman önce kaybettiği
bir sevgiye dönüşünü. Bu an için hayatını feda etmiş rüyagezgini
Benjamin'in hiç yapamayacağı bir şekilde. Nasir, büyüünün Aravis-
tanlıların yaşamına nasıl derin bir kök saldığını ancak şimdi şimdi
anlıyordu.

"Demek intikamının sonunu görmek," diye düşündü Kifah,
"böyle bir şeymiş."

"Nasıl bir şeymiş?" diye sordu Nasir.

"Özgürleştirici."

Kifah'ın kopan kahkahasıyla binlerce sorun çözüldü; öyle zin-
cirinden boşanmış, dünyadan öyle bağımsız, bu gece için o kadar
mükemmel bir sesti ki Altair de ona katıldı ve Nasir gülümsedi.

Annesi bir parçasını kaybetmiş biri gibi görünmüyordu. Hayır,
gücünü kaybetmekle başka bir şey kazanmıştı ve Nasir, ancak Si'lah
kanı taşıyan birinin anlayabileceği o rahatlama hissini anladı.

Belki de tüm bunlar içinde en önemlisi oydu: Zafira. Kontrolsüz bir neşeyle aydınlanması, başının galibiyetle arkaya düşüşü ama yine de ona bakmak için duruşu. Onca insan içinde ona.

O da geçmiş gezgini olsaydı eğer, anıları tekrar tekrar yaşama yeteneği bulunsaydı, döneceği yer burası olurdu. Daima ve daima Zafira.



BÖLÜM 102

BABA'NIN HİKÂYELERİNDE KÖTÜ ADAM MAĞLUP OLDU-
ğunda dünya bir anda daha iyi bir yer hâline gelirdi. Galip-
ler en sonunda arkalarına yaslanıp emeklerinin meyvelerini
yerd. Hikâyelerin bahsetmediği bir sürü şey vardı. Mesela galiple-
rin kötü adamı özledikleri. Krallığın ve halkının yaşamak zorunda
kaldığı travma. Yası tutulan ölümler.

Zafira, Şeker'le yeniden bir araya gelmişti, hâlâ aynı tembel al-
çaktı ve Zafira'yı canlı gördüğüne hiç de şaşırmamıştı. Hayır, hayvan
asıl Zafira *ölseydi* şaşırdı. Misk atını meşgul etmiş, Demenhur'dan
asileriyle bir araya geldiği Aya'nın evine kadar onu sürmüştü. Zafira
ve Şeker, Yasmine'i sabah güneşinin altında Sultan'ın Sarayı'ndan
çok da uzak olmayan mezarlıkta buldular. Önünde bir toprak yığı-
nı uzanıyordu.

Misk Khaldun.

"Ölümler bekletilmekten hoşlanmaz," dedi Yasmine selam niye-
tine. Arkadaşı, olduğundan daha küçük, nazik ve kırılgan görünü-

yordu. Zafira çoktan kum dolmuş kilimin üzerinde onun yanına oturduğunda bile başını kaldırıp bakmadı.

"Keşke Demenhur'da ölmüş olsaydı, böylece onu ziyaret etmek bu kadar zor olmazdı," diye devam etti.

"O zaman buraya taşınmalısın," diye takıldı Zafira. "Kraliyet yaşamı tam sana göre."

Yasmine kısık bir kahkaha attı ve nihayet dönüp ona baktı. "Git-tiler, Zafira. Yetimim. Dulum. Bir zamanlar birinin kardeşiydim, artık o da değilim."

Zafira onun eline uzatıp avuçlarını üst üste getirdi. "Hâlâ öylesin."

Arkadaşı elini sıkana kadar soluğunu tuttu ama tereddüdünü, acısını hissetti. Hareketinden, *Deniyorum*, ifadesi okunuyordu.

"Kalplerin iyileşmek için zaman ihtiyacı vardır," dedi Zafira usulca, ikisini de teskin ederek.

Sevginin tuhaf bir şey olduğunu öğrenmişti. Tıpkı Aslan'ı mağ-lup eden o eski büyü dalgası gibi, tıpkı Gümüş Cadi'nın kendi kal-bini feda etmesi gibi.

Aslan'ın gidişinin üzerinden yarım günden fazla zaman geçmişti: Anıları Zafira'nın yanından ayırmadığı Macavhar'da saklıydı, ruhu saray avlusundaki siyah ağaçta ölümsüzleşmişti ve bedeni de yakında Baran Denizi'ne atılacaktı.

Jinan bu kez para istememişti.

Zafira yeni kazılmış toprağın kokusunu soluyarak yaslandı. Bir sonraki gün doğumunu görecektik kadar yaşayıp yaşamayacağından endişelenmemek tuhaftı. Aslan'ın artık bir tehdit olmaması, Arz'ın gitgide yaklaşmaması tuhaftı. Aldığı her nefes yeni ve özgürdü artık. Kalbinin her atışı yeni bir vaattti.

Yine de hem Aslan'ı hem de Arz'ı anlaşılmayacak kadar özlüyordu. Onlar Zafira'yı şekillendirmiş, şimdi olduğu kişi hâline getirmiş, Nasir'in de dediği gibi kendilerini onun varlığının özüne girmeye zorlamışlardı.

Bir çığırktan sokaklardan geçerek yaklaşan taç giyme törenini

duyurdu ve şehri bir heyecan ve korku dalgası sardı. Değişim geliyordu ve Aslan'ın tahta geçişinin onlara gösterdiği gibi değişim her zaman iyi olmayabilirdi.

Henüz bilmedikleriye şuydu: Taç giyme töreni onlara yeni bir kraldan fazlasını verecekti. Büyüyü. Yeni bir çağı. Seif'in zümreye söz verdiği gibi Yüce Çember büyünün akışını taç giyme törenine kadar engellemek için abluka başlatmıştı ve her ne kadar felakete dönmüş şölene katılan liderler kalplerin minarelere yerleştirildiğini bilse de, herkesin öğrenmesi biraz zaman alacaktı.

Yasmine ayağa kalktı ve elbisesini silkelerken Şeker'i fark etti. "Plan ne? Thalj'a mı döneceksin?"

"Sadece Lana'yı getirmek için," diye yanıtladı Zafira. Atının üzerine binerken Yasmine'le göz göze gelmeyi reddetti. Birkaç gün içinde Nasir, Aravistan'ın hükümdarı olacak, prenslik tacı yerini sultanlık tacına bırakacaktı. Zafira'nın kalbi sızlasa da gururla doluydu.

Yasmine onu gözlerinde efkârlı bir yumuşaklıkla, her şeyi anlayarak izlerken Zafira Şeker'in dizginlerini tuttu.

"Taç giyme töreni için geri döneceğim," dedi Zafira.

Aslında niyeti biraz erken dönmekti ve halifelik boyunca erimeye devam eden karlar yüzünden Demenhur yolu kaygan olsa da şikâyet edemezdi. Suların yavaş yavaş toprağa sızmasının insanların çok yakında yeniden şifalı bitkiler yetiştirebilmesini sağlayacağı haberi gelmişti.

"Geri döneceğiz demek istedin," dedi Yasmine. Zafira ona şaşkınlıkla bakınca bir kaşını kaldırdı.

Zafira arkadaşının bakışlarındaki kederden, bir daha asla dolmayacağından korktuğu o boşluktan nefret etti.

"O senin prensin. Gelmek istemeyeceğimi mi düşündün?"



BÖLÜM 103

TELLAL, DAHA KISA BİR SÜRE ÖNCE ÖLÜMÜN VE KANIN kol gezdiği ana jumu'a'ya bakan balkonda bu şöhret ânının tadını çıkarıyordu. Saray kapıları ardına kadar açılmış, hayattaki halifeler dahil bütün krallık da törene davet edilmişti. Üçlü, aşağıdaki platformlu bir mecliste oturuyor, Demenhur'u Haytham temsil ediyordu. Nasir, Muzaffar'ı da davet etmişti – ifrit olanı tabii ki. Zira Aravistan'ın geleceği, özüne yalnızca insanları ve Safinleri değil, ifrit soyunu da katacaktı.

İnsanlar coşkulu değildi.

Taşın içinden fışkıran o tuhaf ağaçtan bahsediyorlardı fısıltıyla. Ondan bahsediyorlardı. Sultan olan suikastçı için sevgiyle dolup taşmıyorlardı, nasıl yapabilirlerdi ki? Ölüm Prensi sayısız yaşama dokunmuştu – doğrudan olmasa bile dolaylı olarak. Sultan'ın süs köpeği gibi sergilenmiş, korku ve itaat salmak için kullanılmıştı.

Nasir insanların ona olan tepkilerine yabancı değildi ama bunca şey yaptıktan sonra, bu kadar *değiştikten* sonra insanların fısıltıları sırtına atılan binlerce taş gibiydi. Kararlılıkla çenesini kaldırdı.

Halkının tereddütleri, yapılacak çok iş, yıkılacak çok duvar olduğunu gösteriyordu ve Nasir kendine bunların hiçbirini tek başına yapmak zorunda olmadığını hatırlattı.

"Hazır mısın, küçük kardeşim?" diye sordu Altair, tellal konuşmasını bitirirken.

Kifah yerinde duramıyordu. "O bunun için doğmuş."

Gümüş Cadı gülümsedi çünkü ona nasıl hükmedeceğini öğreten, hazır olduğundan emin olan oydu.

Zafira hâlâ gelmemiştir.

Kraliyet tacı bir kaidenin üzerinde, incecik bir örtünün altındaydı. Nasir, babasının Sarasin kökenini temsil etmek için eklenmiş küçük oniks taşını tacın ortasından çıkarmalarını istemiştir. Taç şimdi bütün halifeliklerden bağımsız, güzelce cilalanmış eşsiz bir kehribar taşıyordu.

Mağlup ettikleri onca şeyin hatırlatıcısı.

Tellal başını eğerek gölgede kalan girintiye döndü.

"Yallah," diye gırtladı Altair. "Yemekler soğuyacak."

"Dansözleri kastediyor," dedi Kifah.

Nasir dikkatle bir nefes aldı, annesiyle göz göze geldiğinde her şey boğuklaştı ve Nasir ışığa doğru adım attı. Kalabalık sustu. Nasir onların korkularını gördü. İsteksizliklerini. Meraklarını.

Ağzını açtığında, hazırladığı sözcüklerin hepsi kaçıp gitti.

Dürüstlük, diye fısıldadı Zafira, kafasının içinde. İnsanlar senden pek bir şey beklemediğinde dürüstlük daha kolaydı.

"Annem bir keresinde başımda taç ve yumruğumda ölüm taşımak için doğduğumu söylemişti," dedi Nasir. Tellaldan çok daha kısık sesle konuşuyordu ama balkon, sesini bütün avluda ve sokaklarda duyurabileceği şekilde tasarlanmıştı. "Bende ikincisi baskın çıktı. Babalar, anneler öldürdüm. Âşıklar ve soylular. Her biri pek çok yönden iz bıraktı."

İnsanlar arasında mırıltılar dolaşmaya başladı. Onun insanları.

"Ben..." Durdu, çenesini sıktı ve tekrar başladı. "Ben, sizden beni affetmenizi istemiyorum, bana güvenmenizi istiyorum. Bana,

tahtta. Aravistan'ın eski görkemini yeniden kazanacağına güvenin. Ticaretimizin gelişeceğine ve şehirlerimizin parlayacağına, günün birinde çocuklarınızın bu karanlık günlerden, üstesinden geldiğimiz günler olarak bahsedeceğine güvenin."

Gözleri kalabalığı taradı, ta ki kalabalığın arasında kendine yol açan genç bir kadını görene kadar. Buzdan bir profil, görülesi bir aç.

Gelmişti. Gözleri gururla parlıyordu. Gülüşü buruktu.

Şeref, kalpten önce gelir, demişti. Ne yaptıysa sevgi için yapmıştı.

Şeref için. Doğru olan için.

Böylece Nasir de ne yapması gerektiğini anladı.



BÖLÜM 104

ZAFİRA, LANA'YI THALJ'DAN ALDIKTAN SONRA YAS-
mine'le tekrar bir araya gelip Sultan'ın Kalesi'ne döndü-
ğünde taç giyme töreni için toplanmış insan kalabalığını
aşmak mümkün değildi. Bastırılan fısıltılar ve merak Aravistan'ın
ondan, Ölüm Prensi'nden hâlâ korktuğunu açıkça gösteriyordu
ama Zafira biliyordu ki Nasir onun kalbini değiştirebilseyse sayısız
insaninkini daha değiştirebilirdi.

Kalabalığın arasından Lana'yı sürükledi. "Hepsi senin yüzünden."

Zafira sırf at değiştirip daha hızlı sürebilmek için Şeker'i bırak-
mıştı ama yine de geç kalmayı başarmışlardı.

"Bana senin kadar iyi at binmeyi hiç öğretmemen benim su-
çum değil," diye sızlandı Lana. Zafira'nın yarasını yeniden dikmek
zorunda kalmasının da onları oyaladığı gerçeğini dile getirmenin
sırası olmadığını bilecek kadar zekiymiş.

"Haklı," dedi Yasmine.

Siyah ağacın yakınlarına gelince Zafira durup başını göğe uza-
nan dallara kaldırdı. Artık üzerinde beyaz bir gül yoktu ama ağacın

yanından geçerken bir fısıltı, bir zamanlar kulak verdiği bir çağrı duydu.

"Qif," diye buyurdu kapıların önünde gümüş üniformalarıyla dikilen muhafızlar. "İçeri kimsenin girmesine izin yok."

Zafira dondu ve Lana çenesini kaldırdı.

Yasmine ellerini beline götürdü. "Bizi bekliyorlar."

Muhafızlardan biri bir kahkaha patlattı. "Sen ve buradaki bütün köylüler. Kenara çekilin."

"Ben..." diyecekti Zafira neredeyse, "Avcı'yım." Ama sözcük dilinin üzerinde sönüp gitti çünkü artık içinde avlanılacak bir Arz yoktu. Artık ne avcıydı ne de avcı kadın.

Muhafızın dediği gibi bir köylüydü.

"Okht," diye uyardı yanında duran Lana ve muhafız yüzünde acımasız bir ifadeyle basamakları inerken Zafira kendini topladı.

Yasmine'in elini tuttu ve üçü birlikte tekrar kalabalığın arasına döndüler, Nasir'in çoktan kalabalığa hitap etmeye başladığı balkonu görebilecekleri bir yer bulana kadar kendilerine yol açtılar.

"Özür dilerim," dedi Lana usulca.

Zafira ve Yasmine onu susturdu.

Sonra Nasir o kalabalığın içinde onu gördü ve durdu.

Bir süre düşündükten sonra gülümsedi, gözlerine de sirayet eden memnuniyet dolu bir gülüş. Sağ yanağında bir gamze belirdi. Annesine çekmişti demek.

Birkaç kişi Sultan'ın dikkatini çekenin ne olduğunu görmek için dönüp Zafira'ya baktı. Zafira da kendini gülümsemekten alamadı. Ardından Nasir ağzını açtı.

Ve

kendini

bitirdi.



BÖLÜM 105

BAZI KARARLAR ASLA GERİ ALINAMAZDI. NASİR BİR SONRAKİ sözcüklerini bir araya getirirken bu gerçeğin farkındaydı.

“Gelecek yıllarda öğreneceğiniz pek çok gerçek var. En büyüğü şu: Aravistan’ın Hanım Sultanı Anadil, Safin değildi. İnsan da değildi. Kadim Kız Kardeşler’in sonuncusu, bir zamanların Sharr Gardiyanı’ydı.”

Kalabalık bir şaşkınlık nidası kopardı. Nasir bir kez daha ona, güzel ceylanına baktı. Kız kardeşine sımsıkı tutunmuştu, bakışlarını Nasir’den ayırmadan bir şeyler fısıldıyordu.

“Ben onun oğluyum ama ilk oğlu değilim. Bir prens olarak yetiştirildim ama bana bir kralın kalbi ve ruhu verilmemiş.”

Uğuldayan kalabalık bu itirafla sessizleşti. Zümrenin bakışları onu delip geçti, sessizliğin içinde sorular yükseldi ama hiçbiri annesininki kadar yüksek sesli değildi.

“İlk oğluysa bunların ikisine de sahip. Bu krallık için savaştı ve kan döktü, bütün umutlar kaybolmuş gibi görünürken bile karan-

lığı buradan uzak tutmak, halkımızı hayatta tutmak için m¼cadele etti. Bense bu sırada en berbat emirleri yerine getiriyor, merhametsizce öld¼r¼yordum.” Nasir’in sesi Şimdi iyice y¼kselmiŐti. Gerekirse tarihe kazıyacağı bir gerçektir bu. “Eğer Yıldızlı Taht’ı ve bu tacı hak eden biri varsa o da bu kiŐidir. Abim.”

Nasir derin bir nefes aldı, yapmak ¼zere olduğu Şeyin t¼m ağırlığıyla tırabzana tutundu.

“Altair al-Badawi.”

İsim, etkisini ânında g¼sterdi.

AŞağıda toplanmış insanlar arasında coşku baş g¼sterdi, haykırıŐları zafer doluydu. Herkesin Altair’le kardeş olduklarına inanamayacağını biliyordu. Babasının adını ¼đrenmek için Altair’in soyunu araŐtıracak insanlar olduğunu biliyordu. Ona meydan okuyacak insanlar.

Ama Şimdilik, ona ve onlar için yaptıklarına duydukları sevgi yeterliydi.

Nasir içeri doğru bir adım attı, damalarında bir burukluk hissetmeyi bekliyordu ama yalnızca gurur vardı. Saf ve b¼t¼n.

Altın tacı ellerinde çevirdi. “Bu sana olur mu bilmiyorum ama...”

“Sen aklını mı kaçırdın?” diye g¼rledi Altair.

Kifah’ın ağzı kulaklarındaydı.

“TelaŐlandıđında bir acayip oluyorsun,” dedi Nasir b¼y¼k bir ciddiyetle.

Altair bir elini saçlarının arasından geçirdi, daha da dağıttı ve t¼rbanını d¼Ő¼rd¼. Duvara d¼nd¼ ve birkaç kez derin nefes alarak yutkundu.

“Eğer tacı alırsam...” diye başladı arkasını d¼nerek.

“Eğer falan yok. Tekrar dışarı çıkıp Şaka yaptım demeyeceğim,” diye yanıtladı Nasir.

“Sen ne yapacaksın?”

İlk kez Nasir’in hazır bir cevabı vardı. “Sarasin’in tahtı boş duruyor.”

“Sarasin mi?” diye sordu Altair Şaşkınlıkla bir kaşını kaldırarak.

Nasir'in sesi düzdü. "Eh, ne de olsa babamın oğluyum."

Bundan daha fazlasıydı. Yanlışları düzeltmeye başlayacağına yemin etmişti ve en büyük yanlış da Sarasin'e yapmıştı. Onun bıçağı yüzünden çok acı çeken Sarasin. Birlikte oraya gidip, sağduyu ve incelik bir olup savaşarak galip geldiklerinde, Zafira olmadan yaşayamayacağını anladığı yer.

Annesine bakma gücünü kendinde bulduğunda karşısında şaşkınlık ve anlayış gördü. Belirsizlik ama aynı zamanda kesinlik. Koyu gözlerinde yaşlar vardı. Üzüntü değil, gurur gözyaşları.

Hiçbir şey söylemedi, gerek olmadığını biliyordu.

Altair dışarıda tezahüratlar yükselmeye devam ederken Nasir'e baktı. "Sen bundan daha fazlasısın. İkimiz de öyleyiz."

Nasir boğazında beliren ani yumruyu yuttu ve damarlarında akan ve değişimi işaret eden o davetkâr korkuyla mücadele etti. "Seni tanımasam beni öpmek üzere olduğunu sanırdım," dedi general taklit ederek.

Altair dalga geçti. "Kardeşim olmasan olabilirdi. O kadar çok fazla, Nasir. Benim için bile." Sarsak bir kahkahayla titreyen ellerine baktı ve türbanını alelacele sardı. "Bana şans dile, Dokuz'dan Biri."

Kifah sırtıışına engel olamıyordu. "Sen Aravistan için bir gözünden vazgeçtin. Kendi şansını kendin yarat, Sultanım."

Nasir, Altair'in bakışının kısacık bir an huzursuzca annelerine dönüşünü izledi. O hafif baş işareti önemsiz görünebilirdi ama kesinlikle öyle değildi. Ardından tellal boğazını temizledi, derin bir nefes alıp onu takip etmesini işaret etti.

Altair telaşla içeri döndü.

"Bir dakika – türbanım yamuk mu?"

Nasir gülümsedi. "Tam sevdiğin gibi."



BÖLÜM 106

BUNUN İÇİN DOĞMUŞTU. BUNUN İÇİN YETİŞTİRİLMİŞTİ. Zafira – gökler aşkına, ne yapmıştı bu adam?
“Neden şaşırmış görünüyorsun?” diye sordu Lana.

“Ne dediğini duymadın mı?” diye karşılık verdi Zafira. “*Daama* taçtan sanki künefeymiş gibi vazgeçti. Hayatı boyunca bu an için, *taç* için yaşadı ve öylece vazgeçti.” Sesi olması gerekenden daha yüksekti. İnsanlar dönüp ona bakıyordu.

Lana gözlerinde gülen bir ifadeyle başını yana eğdi. “Senin için, *Okht*. Görmedin mi?”

Zafira gözlerini kapadı, Yasmine izlerken ağır, çok ağır bir soluk verdi. Midesinin kasılmasının nedeni Lana’nın sözleri değil, Nasir’in bunu yapma nedenlerinden birinin kendisi olduğunu *bilme-siydi*. Bir yanı, daha ağzını açmadan kararının gri gözlerinde parladığını görmüştü.

Altair perdelerin altından eğilerek geçti ve ellerini cilalı tırazanın etrafına sardı, çıplak kolları güneşin altında parılıyordu.

İnsanlar altın işlemeli göz bandıyla ilgili fısıldaşıyordu. Ona olan sevgilerini mırıldanıyorlardı.

"Aravistan şimdi bile benimle dalga geçiyor," diye mırıldandı Yasmine, her zamanki iğneleyici tarzıyla.

Zafira parmaklarını Lana'nın kılere geçirdi. İyice büyümüş olan kardeşi. Çok yakında bir dokunuşla nasıl şifa verebileceğini öğrenecek olan kardeşi. "Ne demek istiyorsun?"

"Katil olamayacak kadar güzel," dedi Yasmine iç geçirerek.

Zafira sırttı. Altair hafiften canlanmıştı. Nasir bir konuda haklıydı: Altair bunu *hak ediyordu*. Ve taç başına yerleştirildiğinde Zafira'nın kalbinde farklı türde bir gurur kabardı.

"Sultan'dan bir şeyler çaldığım zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu Lana sırtarak.

Zafira derin derin iç çekti.



BÖLÜM 107

TAÇ ALTAIR'İN BAŞINA YERLEŞTİRİLDİ VE YAZILI PARŞÖMENLER taç giyişini ölümsüzleştirdi. O sultandı, kraldı. Kendine bir şekilde bir taht edinmiş koca bir palavracıydı.

O kadar uzun süre küçük kardeşinin gölgesinde yaşamıştı ki ikinci olmaya alışmıştı ve bunların hiçbir gerçekmiş gibi gelmiyordu. Herkes ne derse desin, hak etmiyormuş gibi geliyordu. Türbanının üzerindeki o metal çemberin ağırlığına sevinmek, ona kendini suçlu hissettiriyordu.

Altair, Yıldızlı Taht'a hep Nasir'i oturtmak niyetindeydi. Planın bir parçası bu olmuştu: Büyüyü döndür, Ghameq'i yen ve genç prensi Aravistan'ın ihtiyaç duyduğu hükümdar olarak yetiştir. Ama Altair'in başında bir taç olması, Nasir'in sultandan daha aşağı bir muamele göreceği anlamına gelmiyordu.

Altair bundan emin olacaktı.

Tören, şölen salonunda bir taç giyme ziyafetine dönüştü, kızıl kahverengi duvarların içinde zilgıtlar ve davullar gümbürdüyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Nasir, her zamanki gözlemciliğiyle. "Dansözlerin üşüyor."

"Hemen döneceğim," dedi Altair, yüzünü kaplayan sırtışıla. "Gittiğimi anlamayacaklar bile."

Korktuğu gibi reddedilirse diye kimse tanık olmadan halletmesi gereken bir iş vardı. Boş koridor boyunca ilerledi, basamakları ikişer ikişer çıktı ve taht odasında durdu.

Yaldızlı Taht hâlâ gölgelerle örtülü, basamakları hâlâ siyahlar içindeydi.

Altair, kardeşinin taç giyme töreni için diktirdiği entarisinin yakasını düzeltti ve platforma doğru ilerledi, adımlarının içi boş gibiydi, geriye yalnızca gece gibi karanlık basamaklar kalınca nabızı hızlandı.

Sultan'ın dişleri. Kendi kendine güldü. Artık kendi dişleriydi onlar.

Nefesini tuttu ve kendini aşağı bıraktı. Odada bir fısıltı, âdeta bir iç çekiş duyuldu. *Bizden biri,* dedi taht. Hayır, taht değil, *Kız Kardeşler.* Karanlığın üzerini göz kamaştırıcı bir altın sarısı kaplar-ken içine bir rahatlama hissi çöktü.

"Gerçekten de tahtın seni kabul etmeyeceğini mi düşündün?"

Gümüş Cadı gölgelerin içinden çıktı.

"Kanından şüphe mi ettin?"

Altair tahtın kolçaklarına daha sıkı tutundu, parmak boğumları bembeyaz kesildi. "Kendi annem beni kabul etmedi."

"Sonsuza dek pişmanlık duyacağım bir günah."

Annesinin pişmanlığının onu neden memnun ettiğini bilmiyordu.

"Neden? Ben senin hatalarının bir karışımıyım," diye yanıtladı Altair uysalca ama sözcükleri daha az iğneleyici, daha çok iliklerin- de hissettiği bir bitkinlikle dolulardı. Sanki onun sevgisinden mah- rum olan yanı ona inanmak istiyormuş da yılların tecrübesi tam tersini söylüyormuş gibi.

"Kendi hatalarımı yeni doğmuş bir çocuğa yıkmak daha da kötüydü," dedi annesi usulca. "İyinin, en karanlık zamanlara bile galip geldiğine dair bir kanıt varsa o da sensin. Senden hak etmediğim bir bağışlanma dilemeyeceğim ama şunu bil ki kalan günlerimi piş- manlıkla geçireceğim."

Altair, annesinin yeleye benzeyen beyaz saçlarını düşündü, bo-yutunu kimsenin anlayamayacağı o kayıplarını. Kalbinden vazge-çerek feragat ettiği gücü. "Burada kalacak mısın? Sarayda?"

"Bu duvarların arasındaki zamanımı doldurduğumu sanıyo-rum," dedi kadın temkinle. "Ama eğer beni kabul edersen..."

Altair'in göğsünde bir şeyler çırpındı.

"Sen şimdi öyle deyince," dedi aslında hiç düşünmediği kısa bir düşünme arasından sonra bir barış teklifi sunarak, "benim bir da-nışmana ihtiyacım var."

Taht odasının kapıları açılıp da içeri eğlence rüzgârıyla beraber üç insan girerken annesinin dudakları çok hafif bir tebessümle kıvrıldı. Ailesi. Zümresi. Hayatının bağlı olduğu insanlar.

Nasir annelerini orada gördüğüne şaşırmış gibiydi ve Altair ona alaycı bir tebessümle baktı.

İlk önce Zafira eğildi. "Kralım."

Onu Nasir izledi, ardından da Kifah ve Altair tahttan fırlayarak onlara doğru ilerledi.

"Hayır!" diye emretti. "Kimsenin karşısında eğilmeyeceksiniz, hele de benim."

Kifah sırtıttı. "Sırf Zafira kendini garip hissetmesin diye yapmış-tım zaten."

Zafira gözlerini devirdi ve Altair onları ne kadar çok özleye-ceğini anladı birden. Bir krallığı yönetmek işte böylesine yalınzdı. Nasir'in Sarasin'i Sultan'ın Kalesi'nden yönetmesini bekleyemezdi. Zafira'yı evinden, Kifah'ı halifesinden ayrı tutamazdı.

Diğerleri de aynı şeyi fark ederek ciddileşti.

"Tuhaf, değil mi?" dedi hiç de derin düşüncelerin insanı olma-yan Nasir. "Karanlığın bizi bir araya getirmesi ve ışığın bizi ayıracak olması?"

Zafira onlara bakarak başını iki yana salladı. "Ayrılmıyoruz. Sharr'da ateşi avladık, gökyüzünde yıldızları özgür bıraktık ama zümremiz için şafak daha yeni söküyor. Bundan sonra o ışığın sön-memesini sağlayacağız. Sonsuza kadar. Birlikte."



BÖLÜM 108

BENYAMİN'İN YÜCE ÇEMBER'İNİN SAFİNLERİ, BÜYÜYE UYGULADIKLARI ablukayı gün doğumunda kaldıracak ve insanları yatkınıklarını kullanmaya alıştıracaklardı. Her gün biraz daha, demişti Seif. Doğuştan gelen kabiliyetlerinde ustalaşmak isteyenlere de Aravistan'ın bütün şehirlerinde Safinler yardımcı olacaktı.

Zafira'nın Safinlere inancını yitirdiği bir dönem olmuştu ama şimdi onlardan memnundu. Büyülü bir dünyada yaşama tecrübeleriyle birlikte burada olmalarından memnundu, böylece Aravistan için Kız Kardeşlerin yapamadıklarını yapabilirlerdi.

Zafira, tadabileceği her yemeği tatmaya hevesli olan Lana'yı saraydaki şölen salonunda bırakmış, odalarının kapısını kapamıştı. Teni beklentiyle karıncalanıyordu. Macavhar bile heyecanla uğulduyor, kaçınılmaz kaosu bekliyordu.

Buna engel olamıyoruz, dedi Zafira'nın serzenişi karşısında.

Boğazındaki düğüm nefes alamayacağı kadar yoğunlaşınca Zafira sanki büyü'nün gökyüzünde süzülerek ona gelişini görebilecekmiş gibi pencereyi açtı.

Başarmışlardı. O başarmıştı. Asla gerçekleştiremeyeceğinden korktuğu bir serap için köyünü ardında bırakırken kendini nasıl da küçük hissetmişti. Ama şimdi buradaydı. Ciddin buradaydı.

Dinlen, bint Iskandar. Şafak için hazır olmalıyız.

Sadece birkaç dakika, diye söz verdi Zafira kendine, Macavhar'ı yan tarafına sıkıştırarak. Uykuya dalabileceğini hiç sanmıyordu ama kendine geldiğinde yatak oynuyordu ve yanına biri kıvrılmıştı. Lana'dan daha ağır ve uzun biri.

"Yasmine?" dedi Zafira bir gözünü aralayarak.

Yasmine sırtüstü döndü, gözyaşlarını durdurmak için çenesini kaldırdı. Yaşlar yine de yüzünden yana doğru akıp kulaklarına dö-küldü.

"Kendimi hiç bu kadar boş hissetmemiştim," diye fısıldadı. Yüzü şişmiş, keder çizgileriyle lekelenmişti.

Zafira döndü ve kollarını arkadaşının bedenine sararak onu kendine doğru çekti. Sanki bu Misk'i geri getirebilirmiş gibi, sanki bu onun ve Deen'in ölümünün alıp götürdüklerini yerine koyabilirmiş gibi.

"Eğer onunla biraz ayrı zaman geçirmeyi istemeseydim..."

"Hayır." Zafira onu durdurdu. "Yine de bunu yapacaktı. O Aravistan'a ve onun geleceğine bağlıydı. Bu yüzden Altair için çalışı-yordu. O bir kahramandı, Yasmine."

Yasmine hıçkırdı. Zafira ne beklemişti ki? Aslan'ın ölmesini ve her şeyin düzelmesini mi? Yalnızca savaşın değil, hayatın da sonuç-ları vardı.

"Şimdi bunu da listene ekleyebilirsin," diye takıldı Zafira onu dürterek.

Yasmine gülmeye çalıştı ama ağladı. Ve manevi kız kardeşi sevdiği adamın yasını tutarken Zafira da Umm ve Baba'yı hatırladı. Nasir'i hatırladı. Ve bir gerçeği: Onsuz bir gelecek düşünemiyordu ve bu keşif o uğultulu düşüncelerinin korkuyla sessizleşmesine neden oldu.

Aşk korkunç bir şey, diye düşündü. Kalpleri pençeleri ve dişle-riyle paramparça ediyor, ardında hiçbir şey bırakmıyordu.



BÖLÜM 109

ALTAIR'IN ARAVİSTAN'IN HÜKÜMDARI OLARAK İLK EMRİ, Sultan'ın Sarayı'ndaki iç karartıcı dekoru kaldırmak oldu. Bu kadar karanlık ve cansız bir dekor onun anlayışına uygun değildi. Saltanat ölmemişti. Büyünün dönüşünden bir gün sonra siyah halılar kaldırılmış ve kenarları altın sarısıyla işlenmiş mavi ve kırmızı bir halı konulmuştu.

Ama dürüst olması gerekirse tüm bunlar sadece daha önemli bir görevi ertelemek içindi: Sultan *olmak*. Bunun yalnızlığı. Peşinden gelen büyü ve kaos. Şimdiden köylerden birinde bir ateşkalbin yanlışlıkla bir ağacı tutuşturduğu ve alevlerin sooq'a yayıldığı, bunun üzerine bir su-verenin kahramanlık yaptığını zannederek pazar tezgâhlarını sel altında bıraktığı haberi gelmişti.

Safinler büyüü Aravistan'a yavaşça vermekle iyi yapıyorlardı.

"İşte yalnız Sultan'ımız da buradaymış," dedi Kifah odaya girerken selam niyetine.

Gerçekten de yalnızdı. Nasir kendi taç giyme törenine hazırlan-

mak için Sarasin'e gitmişti. Zafira ve kardeşi de Demenhur'a doğru yola koyulmuştu. Altair yanağının içini ısırdı. Sultanlar ağlamazdı.

O geniş pencerelerden birine doğru ilerlerken Kifah'ın ağzının bir kenarı bir tebessümle kıvrıldı. "Seif'le birlikte şehri turladık. Sana Zhahabi Maliki diyorlar."

Altın Kral.

"Kulağa hoş geliyor," dedi Altair bir gıcırtıyı bastırarak. "Kral" kelimesini, "sultan"dan daha çok seviyordu. Ne demişti babası?

Yeni bir çağa ayak uydurmanın zamanı gelmişti.

Muzaffar olarak bilinen ifrite çok yakında kendi halifeliğinin başına geçeceğini yazmıştı. İfritler insanlardan ve Safinlerden farklıydı – onlara has kanunlar, onlar için ayrılacak sosyal yardımlar gerekecekti ve Altair bunların hepsini çözecekti. Ne de olsa kendisi de yarı-ifritti. Elbette bu da ona birkaç lütuf kazandırmıştı.

Halifelere davet mektupları göndermişti ve bunlar arasında merhum Demenhur Halifesi Ayman al-Ziya'nın kızı Qismah da vardı. Daha erkendi ve yumuşak görünmek onu riske atabilirdi ama idarecilerle zaten general olarak tanışmıştı ve toplantının Anadil'in beklediğinden de kısa sürede yeni bir birlik oluşturacağını umuyordu.

Yönetmenin yolları vardır, demişti Anadil. Altair ona hem katılıyor hem de katılmıyordu çünkü kalpleri fethetmenin yolları da vardı.

"Peki ya sen, Dokuz'dan Biri? Ghada, kızını kucağımda görmek istemenin dışında ne diyor?"

Kifah güldü. "Onu kastediyorsan ikinci bir davet alacağımı sanmıyorum." Duraksadı. "Ama... açıkçası istediğimi de sanmıyorum. Dokuz Seçkin'e babama bir şeyler kanıtlamak için katıldım ama bana istediğimi veren Benyamin oldu."

İntikam fırsatı. Altair onu inceledi. "Böbürlenmek için eve dönecek misin? Sana da mı veda edeceğim yani?"

"Bana ihtiyacın var mı?" diye sordu Kifah.

"Aslında sana bir teklifim var," dedi dikkatle. Kifah'ın kaşları kalktı. "Yanı başımda bir yer."

"Başımda bir taçla mı?" dedi Kifah. "Benden seninle evlenmemi mi istiyorsun?"

Altair sırttı. "Ben kör değilim, Kifah. Benim mükemmelliyetim bile seni cezbetmeye yetmediğine göre romantizmin senin istediğin bir şey olmadığını görüyorum."

Kifah homurdandı ama sıyah gözleri ıstıladı.

"Ben daha ölümcül bir şey düşünüyordum, Sultan'ın Kılıcı gibi bir şey. Muhafızlarımın liderliği."

Kifah cevap vermedi. Elbette eve dönmek isterdi. O piç, erkek kardeşinden çok daha fazlasını almıştı ondan.

"Sen bir düşün. Gerekirse Ghada'yla da konuş. Babanı bulup suratına biraz böbürlen. Raporları gördün. İnsanların büyüye alışacağı ilk birkaç ay kolay olmayacak. Yüce Çember'in ve örümcek ağının yardımlarına rağmen. Ondan sonra da Arz'ın ortadan kalkmasıyla birlikte bizden toprak isteyen bütün o diğer krallıklar konusunda endişelenmeye başlamam gerekecek ve sonra..."

"Altair. Bir kez olsun, *lütfe*n konuşmayı bırak."

Altair sustu ve Kifah onun gözlerinin içine baktı.

"Tamam, kabul ediyorum. Biricik olabilecekken neden dokuzdan biri olayım ki?"



BÖLÜM 110

NASİR'İN SARASİN TAHTINA GEÇMESİNİN ÜZERİNDEN üç gün geçmişti. İnsanlar tahtı önceki halifelerini öldüren suikastçıya verme konusunda pek coşkulu değildi ama Nasir'in hayatı ne zaman sevgi dolu olmuştu ki zaten?

Prestijli deve yarışlarına evsahipliği yapan Dar al-Fawda karar-gâhının yakınlarında, Sarasin'in başkenti Leil'i yukarıdan gören bir çatıda Zafira'yı buldu. Kız kırmızı bir kilimin üzerinde, arkası ona dönük oturuyordu, taç şeklinde örülmüş saçlarından çıkan başıboş teller rüzgârda uçuşuyordu. Nasir duraksadı, varlığını fark ettirmeden önce manzarayı her detayıyla zihnine kazıdı.

Nasir yanına oturunca Zafira gülümsedi ama hareketlerinde bir gerginlik, gözlerinde temkin vardı.

"Bugün Demenhur'a doğru yola çıkıyorum."

Neden? diye sormak istedi Nasir ama Zafira'nın evine dönmek için bin bir neden sıralayabileceğinden emindi. "Ne zaman geri geleceksin?"

Sözler ağzından çıkar çıkmaz daha önce bunu hiç konuşmadık-

larını fark etti. Geleceğin kırılmasını ve Zafira'nın ne istediğini. Taç giyme töreni için tam zamanında gelmişti –Thalj'da kalan Lana ve Yasmine yoktu yanında– ve o zamandan beri sarayda kalıyordu ama tören, büyü'nün geri gelişinin yarattığı kargaşa ve halkının memnuniyetsizliği derken Nasir onu görme, onunla konuşma fırsatı bulamamıştı.

Dönüp bakmadan önce âdemelmasının inip kalktığını gördü. "Dönmeyeceğim."

Bu sözler kalbini oyan tırpanlar gibiydi ve anlamlarını idrak etmesi biraz zaman aldı. Bütün şehirlerde, bütün halifeliklerde onu reddedebilirlerdi, bütün Araviştan onu küçümseyebilirdi ama hiçbirisi bu kadar çok canını yakmazdı.

Ne diyeceğini bilemedi. *Sana âşık oluyorum ve nasıl duracağımı bilmiyorum.* Bunlar insanların yüksek sesle söyleyeceği sözler değildi, öyle değil mi?

"O tahta oturamam. Hükmedemem," dedi onun yerine.

Sensiz.

Zafira tamamen ona döndü. Gözleri ışıldadı.

Neden? diye soruyordu yüzü. "Yapabilirsin," dedi.

Nasir başını iki yana salladı. "Karanlık..."

"Karanlığın yok edilmesi gerekmiyor. Işığa olduğu kadar karanlığa da *ihtiyacımız var*. O bizi korkutuyor ama aynı zamanda cesaretlendiriyor da." Gülümsedi. "Karanlığın sadece ehlileştirilmesi gerekiyor."

"Ehlileştir beni," dedi Nasir çaresizlik içinde. Parmaklarından gölgeler fırladı.

Evlen benimle. Sev beni. Yanımda ol.

"Benim ol, tamamen, bütünüyle."

Zafira bir kaşını kaldırdı. "Peki ya ben, *senin benim* olmanı istiyorsam?"

"Güzel ceylan, ruhumun mücevheri, ben zaten hep senindim. Senin için değiştim. Ben..."

"Ama ben seni olduğun gibi seviyorum," diye fısıldadı Zafira.

"Yaralı, öldürücü ve güzel." Zafira kollarını bacaklarına doladı, aksi hâlde dağılabilmış gibi kendini sımsıkı tuttu. "Bir halifeye tahtı için söz verdim."

"Şeref kalpten önce gelir, ha?" diye sordu Nasir sessizce. Rûzgâr çatılar boyunca uğuldadı, aşağıdaki şehrin yaşamından parçalar taşıdı.

"Her zaman birinden birini seçmek gerekmez."

"Senin için öyle." Nasir öne doğru eğildi ve Zafira'nın alınına bir öpücük kondurdu, içine dolan acıya karşı gözlerini kapadı. Çok, çok uzun zaman önce yaptığı gibi kalbini kapadı. Bileğinin iç kısmına dövme yapılmış sözcükler daha önce hiç bu kadar doğru görünmemişti.

Zafira'nın bütün yaşamını ardında bırakarak Aravistan'ın yarısının nefret ettiği ve korktuğu karanlık Sarasin Sarayı'nda onunla yaşamasını beklemekle hata etmişti. Bunu dilemesi, düşlemesi ve hayalini kurması ne bencilceydi.

Zafira geri çekildi, ayağa kalkarken onunla göz göze gelmemeye çalıştı. "Güzel hükmet, Prens."

Gözyaşları çatıya damlarken yüzü ıslaktı. Nasir'in ayı ve güneşiydi o. Verecek nefesi olmadığına bile nefesini kesiyordu.

Neden? diye sormak istedi Nasir. Neden kalplerini söküp alıyor, ikisini de paramparça ediyordu? Ama Nasir'in başından beri Zafira'da sevdiği pek çok şeyden biri de buydu: Onu oluşturan muammayı asla çözmemesi.

Onu özgür bıraktı. "Hızlı sür, Avcı Kadın."

BÖLÜM 111

DEMENHUR SARAYI'NDA ZAFİRA ODASININ TAVANINA bakıyordu. Sharr'ın ve *dum silr*'in kısıtsız büyüsunü deneyimledikten sonra kraliyet minarelerinden azar azar verilen büyü Zafıra'yı aç bırakıyordu. Ellerini yumruk yaparak çarşafı sıktı, kalplere, Kız Kardeşler'e küfürler savurdu. Büyü neden ona kraliyet minarelerindeki o coşkuyu vermiyordu? Neden içi bu kadar... boştu?

Benim ol, tamamen, bütünüyle. Battaniyesini çenesinin altına sıkıştırdı, yastığının nemli olmasına aldırmadı. Daha az ağlaması anlamına gelecekse öfkeye dönmek sorun değildi.

Kapı hafifçe aralandı ve o uyuşmuş hâline kapıyı kilitlemeyi unuttuğu için bir küfür savurdu. Meşalenin ışığı Yasmine'in silüetini aydınlattı.

"Zafıra?"

"Uyuyorum."

Yasmine umursamadı. "Ne yaptın?"

Geçen iki ay içinde bir noktada kalbının yarısını söküp Nasir'e vermişti. Yaptığı buydu.

"Geri döndüğünden beri ağlıyorsun," dedi Yasmine üzüntüyle. Elbette onu daha da üzmeyi başarabilen kişi Zafira'ydı. "Az önce bir görü geldi. Yani en azından ben görü olduğunu düşünüyorum. Yine saraydaydım, birini arıyordum. Elimde bir bıçak vardı, yani bir rüya olabilir. Zafira? Mesele büyü mü? Onu kayıp mı ettin? Neden..."

Vahşi bir kahkaha attı. Zafira'nın büyüü vardı. Kalbi bir kez daha pusula olmuştu ve onu kulak asmadığı bir yöne doğru çekiştiriyordu.

"Eve döndüm, o yüzden. Eve döndüm çünkü Sarasin ev değildi," dedi Zafira sadece.

Yasmine'in gözlerinde bir anlayış ifadesi belirdi. "Bizim bir evimiz yok."

Zafira ona keskin bir bakış attı. "Bizim evimiz batı köylerinde ve yarın geri dönüyoruz."

Yasmine'in başı yukarı kalktı. "Ne için? İkimizin de orada bir şeyi kalmadı. Ne evimiz ne ailemiz. *Hiçbir şey*, Zafira. Deen gitti, Misk gitti. Neden hayatım boyunca bunun aklımdan çıkmayacağı bir yerde yaşamak isteyeyim? Saray şifacıları Lana'yı eğitmeyi teklif ettiler ve ben de kalacağım."

Zafira ona bakakaldı.

"Ondan kaçırıyorsun, değil mi? Bütün mesele bu. Lana bana anlattı. Sen, seni korkutan şeylerden kaçarsın."

Zafira dalga geçti. "Ama her *daama* gün Arz'a girdim. Sharr'a gittim. Gecenin Aslanı'yla yüzleştim."

"Çünkü karanlıktan, kötülükten ya da zarar görmekten korkmuyorsun. Sen değişimden ve onun işaret ettiği şeyden korkuyorsun."

"Bu senin hikâyelerine benzemez," dedi Zafira öfkeyle. "Başıma halifelik tacını takıp bir anda koca bir halifeliğe hükmetmeye başlayamam. Halifenin kızının *kendi* tahtını güvenceye almasına yardımcı olmam gerek."

Babasına yaptıklarından sonra Qismah'a bunu ve çok daha fazlasını borçluydu.

"İkisini birden yapabilirsin. Sarasin'i yönetmen gerekmeyecek," dedi Yasmine onun yanına oturarak. "O yönetecek."

"Ben de sarayını derleyip toparlayacağım. Kıyafetlerini katlayacağım. Güzel güzel oturacağım. Sonra..."

Hepsi yalandı ve o da bunun farkındaydı. Nasir onu kendi dengi olarak konumlandıracaktı. Köyü için yaptıklarını Sarasin için de yapabilirdi, hem de on katını. Yalnızca birkaç evle değil koca bir halifelikle ilgilenebilirdi. Muzaffar'la konuşurken bunu görmüştü.

Onu korkutan bu değildi.

Yasmine onun eline dokundu. "Ben onu senin kadar tanıımıyorum ama oradaydım. Sana nasıl baktığını gördüm. O karanlıksa, sen de onun ayısın ve ay asla hapsedilemez. O dikkatle izlenecek bir yol göstericidir, saygı duyulacak bir yadigârdır. Sevilecek."

Yasmine elleriyle silene kadar Zafira gözyaşlarını aktığını fark etmedi bile. Canının bu kadar yanabileceğini hiç bilmezdi. Bu kadar çok isteyebileceğini. Bu kadar çok kaybedebileceğini.

Yasmine, "O sana Deen'in veremediğini verecek," diye fısıldadı.

"Beni tamamlasın diye bir erkeğe ihtiyacım yok."

"Doğru," diye katıldı Yasmine hüzünlü bir tebessümle. "Hiçbirimizin yok. Seni, mutluluğun tamamlar. Ve eğer seni mutlu eden oysa, onu neden bir kenara atasın ki?"

Zafira gözlerini kapadı. Onu istiyordu. Onu öyle çok istiyordu ki nefes alamıyordu, düşünemiyordu, *olamıyordu*. Tam da bu yüzden uzak durmalıydı işte, değil mi?

Macavhar sehpanın üzerinden onu izledi. Anıların, büyüünün ve yaptığı bütün yanlışların sebebinin vücut bulmuş hâliydi. Nasir yanında olmasa yapmaya devam edeceği yanlışların. Nasir ona inanmamış, onu başka kimsenin yapamayacağı şekilde anlamamış olsaydı.

Onu sevmek, boğazında bir bıçak, kalbinin etrafında dikenler

hissetmek gibiydi. İkisinin ellerinin bir araya gelişinde hayatın kırıl-
rılğanlığı.

Demenhur yeni bir dünyaya uyanırken dışarıda bir kuş cıvılda-
dı. Misk'in hiç göremeyeceği bir dünya.

Zafira'nın fısıltısı yumuşaktı. Saf. "Ya onu kaybedersem?"

Bir keresinde onu neredeyse kaybediyordu.

"Benim sevdiğimi kaybettiğim gibi mi?" diye sordu Yasmine.
Zafira'nın yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Söylemediğim her söz,
onun elini tutarak geçirmediğim her an için sonsuza dek pişmanlık
duyacağım. Sormadığım her soru için. Birbirimize göstermediği-
miz anlayış için. Ama onunla evlendiğime asla, asla pişman olma-
yacağım." Alnını Zafira'ninkine bastırdı. "Bir şeyi daha da değerli
kılan, onu kaybedebileceğini bilmektir."

BÖLÜM 112

HALKI DİNLEMEK SIKICI BİR İŞ OLSA DA NASİR'İN ŞİKÂ-yet etmeden yaptığı bir şeydi. Taç giymesinin üzerinden geçen üç ayda Sarasin'in yavaş yavaş ama adım adım ona, içlerinden birçok kişiyi öldüren prense güvenmeye başladığını gösteriyordu. Çocukları deve yarışlarından kurtarmak ve onlara sarayda yaşayacak bir alan sağlamak da yardımcı olmuştu ama Nasir bunu insanlar için yapmamıştı.

Yasar adındaki asık suratlı veziri şafaktan öğlene kadar aldıkları tüm mektupları düzeltip ona uzattı. Onu odasında yazarak, damga basarak ve halifelik işlerine kafa yorarak geçireceği katlanılmaz sıcak bir öğleden sonranın beklediğinin işaretiydi bu.

"Hey, ona biraz nefes aldır, ihtiyar," dedi Altair. Ziyarete gelmişti ve tahtın dibindeki platformda uzanmış kendi mektuplarının üzerinden geçiyordu.

Yasar bozulmuştu. "Halifeliğimi nasıl idare ettiğim konusunda bir sıkıntınız varsa, Maliki, size kendi sarayınıza dönmenizi öneririm."

Sultan'ın Kalesi ve Sarasin arasındaki mesafe atla sadece *çeyrek* gün sürüyordu ve yeni kral ansızın gerçekleştirdiği ve Kifah'ı da peşinden sürüklediği ziyaretlerle biliniyordu. Zümre toplantılarının tek eksiği Zafira'ydı.

"Qismah'ın Demenhur Halifesi olarak taç giyeceği törene bir ay kaldığını duydum," dedi Kifah.

"Öyle," diye yanıtladı Nasir ve mutlulukla açtığı tek mektup oydu çünkü Demenhur'un renklerini taşıyan lacivert mühürlü gümüş rengi parşömen ona Zafira'yı hatırlatmıştı.

Ondan bir kez bile şüphe etmemişti. Qismah'la tahtı arasında duran binlerce adamın kalbini fethederken bakışlarındaki buzu, duruşundaki gaddarlığı görebiliyordu.

Son tüccar da nihayet odadan çıktı ve muhafızlar o gün için kapıları kapatırken koridorda bir hengâme koptu. Altair doğruldu. Nasir duraksadı, görebilmek için başını uzattı ve platformdan inebilmek için genç kâtibi yolundan ittirdi.

"Bu da ne demek oluyor?" diye çıkışmaya başlamıştı Yasar kapılar tekrar açıldığında. Başlıklı birisi ceylanları andıran bir zarafetle içeri girerken Nasir'in nefesi kesildi. Muhafızlar mızraklarını çekti.

"Halife görüşmelerini bitirdi," diye bağırdı memurlardan biri.

Altın rengi pelerinli bir muhafız, "Kralı koruyun," diye emretti.

"Başlığını indir," diye bağırdı bir diğeri.

Çocuklar uğraştıkları işi bırakıp izlemeye başladılar.

Yeni gelen, pelerininin ince başlığını indirerek Nasir'in gecelerini ve gündüzlerini, her ânını ele geçiren o narin hatları ortaya çıkardı.

Nasir'in kalbi tam orada durmanın uygun olduğuna karar verdi. Durmanın ve bu ânı zamanın içinde dondurmanın.

Sonra koşmaya başladı. Sendeleye sendeleye ona doğru koşarken mektupları savurarak Yasar'ın bozulmasına, Altair'inse kahkaha atmasına neden oldu. Nasir'in elleri Zafira'nın omuzlarında, boynunda gezindi, yüzünü tuttu.

"Zafira," diye fısıldadı bir papirüs yanlarından uçuşurken.

"Nasir," diye yanıtladı Zafira, sanki hiç gitmemiş gibi. Sanki Nasir nasıl nefes alınacağını unutmamış gibi.

Nasir'in dudakları onunkilerde eridi. Yaşamı tazelendi. Aynı anda, sanki ikisi de açlıktan ölüyorlarmış da kurtuluşu bulmuşlar gibi iç çektiler. Adamlar kendi aralarında mırıldanmaya başladı ve Kifah'ın zılgıtı üzerine Zafira geri çekildi.

"Duydum ki Sarasin'in bir Hanım Halife'ye ihtiyacı varmış."

BÖLÜM 113

"HABİBTİ," DEDİ KOCASI, DUDAKLARINA BİR ÖPÜCÜK
kondurarak.

Göğsünde bir yara izi vardı. Bir tane de kalbinde
çünkü o yaşadığı için insanlar ölmüştü.

"Hayati," diye soludu kocası, kulağına bir öpücük daha kondu-
rup düşüncelerini çalarak.

Etrafında gümüşü bir tül vardı. Tepesinde yıldızlarla dolu bir
deniz.

"Roohi," dedi hırıltıyla, ikisi de soluk soluğa kalana kadar Zafi-
ra'nın çenesini okşayarak. Yüzünden sıcak bir gözyaşı damlası sü-
zülerek Zafira'nın omzunun hemen altındaki oyuğa düşüp tenini
mühürleyene kadar.

"Neden ağlıyorsun?" diye fısıldadı Zafira.

Roohi, roohi, roohi. Adam Zafira'nın ruhunu yeni baştan dik-
mişti.

"Çünkü kalbimden taşıyor."

BÖLÜM 114

SONRALARI, ÇOK SONRALARI, NASİR YAŞAMINI ONUNKİNE bağladıktan belki bir, belki on, belki de on beş gün sonra, gün ortası sıcağında bütün saray uyurken açık pencerelerden içeri bir ışık sızdı. Zafira yanında uykulu uykulu mırıldandı, kirpikleri yanaklarının üstüne gölge düşürüyordu. Ruhuna bağlı olan kitap odanın az ilerisinde kendi hâlinde duruyordu.

Nasir kolunu kaldırdı ve dudağını Zafira'nın bileğinin iç kısmına değdirdi. Karanlıktan da çok, elindeki güçten de çok bundan korkuyordu: Zafira'nın nabzının sessizleşmesi. Onun, elinden alınması.

Korku, aşkını büyütüyordu. Korkmak yaşamak ve güçlenmekti. Kalbinde gitgide kabarması delirticiydi ve yine de onca duygunun içinde ona yabancı ve ham gelen bir duygu daha vardı: Memnuniyet.

Bir zamanlar sevmiştim, yazdırmıştı bileğinin iç kısmına. Tekrar seveceğim, yazdırdı diğerine. Avucunu açtı ve bir gölge demeti kıvrılarak can buldu. Bu bir hatırlatmaydı: O yaşadığı için insanlar yaşıyordu.

Ve bir zamanlar Nasir Ghameq'in, Sarasin Halifesi ve Aravistan'ın Veliaht Prensi'nin, hiçbir şey hissetmemeyi dilediğini düşündü.